ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΤΟΣ ΚΓ'. ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, 2 ΜΑΪΟΥ 1903 ΑΡΙΘ. 18

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. . . . 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασ. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Μητρ. Διδυμοτείχου ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ

Ἡ συνδρομὴ προκαταβάλλεται ἀποστελλομένη πρὸς τὸν ταμίαν.

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πλανῶντες καὶ πλανώμενοι — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Μοναστηριακὰ περιουσίαι ἐν Ἠπείρῳ· ὑπὸ τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Κασσανδρείας κ. Λεοντίου — Ἡ ἀπὸ τῆς Ἑω πρὸς τὴν Ἑσπερίαν διάδοσις τοῦ ἐκκλησιαστ. βυζαντινοῦ ρυθμοῦ· ὑπὸ τοῦ Μ. ῥήτορος τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων κ. Α. Ε. Κοπάση — Γνωμοδότησις· ὑπὸ τοῦ κ Μιλτ. Καραβοκυροῦ — Δικαστικαὶ ἀγγελίαι — Παραρτήματα «Εὐαγγελικὰ διδάγματα καὶ ὁ χαρακτὴρ τοῦ προτεσταντισμοῦ».

ΠΛΑΝΩΝΤΕΣ ΚΑΙ ΠΛΑΝΩΜΕΝΟΙ

Ὁ ἐπιστέλλων συνήθως ἐκ Κωνσταντινουπόλεως εἰς τὴν τεργεσταίαν «Νέαν Ἡμέραν» ἐν ἀνταποκρίσει αὐτοῦ, καταχωρισθείσῃ ἐν τῷ ὑπὸ ἡμερομηνίαν 26 ἀπριλίου τελευταίῳ φύλλῳ αὐτῆς, λόγον ποιούμενος περὶ τῆς ἀπαντήσεως τῆς ρωσσικῆς Συνόδου εἰς τὴν τελευταίαν πατριαρχικὴν καὶ συνοδικὴν ἐγκύκλιον, τὴν πρὸς τὰς αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας ἀπευθυνθεῖσαν, ἐκδοθεῖσαν δ' ἐν τῷ φύλλῳ τῆς 4 ἀπριλίου τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας», γράφει, ὅτι, καθὰ «ἁρμοδίως διαβεβαιοῦται», ἐν τῇ εἰρημένῃ ἀπαντήσει χαρακτηρίζεται δῆθεν «**ἄκαιρος**» ἡ θέσις τῶν προβαλλομένων εἰς κοινὴν μελέτην γενικοῦ ἐνδιαφέροντος ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων, οἱονεὶ δὲ πρὸς πιστοποίησιν τῆς «ἁρμοδίως» γενομένης αὐτῷ, ὡς λέγει, «διαβεβαιώσεως», σημειοῖ, ὅτι ἐν τῇ ρηθείσῃ ἀπαντήσει ἀπεριφράστως ἐκφέρεται ἡ γνώμη «μή τί γε ἐπίκαιρόν ἐστι σκέψασθαι τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν περὶ τῶν ἐν τοῖς ἑαυτοῖς κόλποις ἀπὸ τῶν καιρῶν ἐπιγενομένων ῥημάτων», ὑπαινισσομένου τοῦ βουλγαρικοῦ σχίσματος, δίδων οὕτω διὰ τῆς ἐν εἰσαγωγικοῖς παραθέσεως τῶν ὡς ἀνωτέρω λέξεων, νὰ ἐννοήσῃ ὁ ἀναγνώστης, ὅτι αὗται εἰσὶν αὐτολεξεὶ δῆθεν εἰλημμέναι ἐξ αὐτοῦ τοῦ κειμένου τῆς ἀπαντήσεως. Χωρὶς νὰ σχολιάσωμεν τὴν πρόθεσιν μεθ' ἧς ὁ ἐπιστέλλων ἔσπευσε νὰ χαρακτηρίσῃ ὡς ἀνωτέρω ἐχαρακτήρισε τὸ πνεῦμα τὸ διέπον τὴν ἐν λόγῳ ἀπάντησιν, ἥτις πρόθεσις καταφανὴς ἔστι καὶ ἐκ τῶν λοιπῶν γραφομένων αὐτοῦ, εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ βεβαιώσωμεν αὐτὸν, ὅτι ἡ «ἁρμοδίως» ὡς λέγει, δοθεῖσα αὐτῷ «διαβεβαίωσις» περὶ τοῦ πνεύματος τῆς ἀπαντήσεώς ἐστιν ἥκιστα ἀκριβὴς, οὐ μὴν δ' ἀλλὰ καὶ ἐναντία κατ' οὐσίαν πρὸς τὸ διῆκον διὰ τῆς ἐν λόγῳ ἀπαντήσεως πνεῦμα, πνεῦμα ἀκραιφνοῦς ἐνδιαφέροντος ὑπὲρ τῶν προβαλλομένων σπουδαίων μελετημάτων· ἰδιαιτέρως δ' ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἐν εἰσαγωγικοῖς ὑπ' αὐτοῦ τεθείσας λέξεις, αὗται οὐδαμοῦ τοῦ ἐν λόγῳ ἐγγράφου ἀπαντῶσιν, καθὼς ἐτέθησαν, ὡς περὶ τούτου θέλει πεισθῇ πᾶς τις, ὅταν προσεχῶς καταχωρισθῇ ἐν τῷ ἡμετέρῳ φύλλῳ αὐτούσιος ἡ ἐν λόγῳ ἀπάντησις. Τὸ πάθημα βεβαίως τοῦ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἀνταποκριτοῦ, ἐπαναπαυομένου ἐν τῇ ἰδέᾳ, ὅτι ἁρμοδίως καὶ ἀκριβῶς ἐπληροφορήθη καὶ συνεπῶς μετὰ δογματικοῦ ὕφους ἀποφαινομένου, ἐνέχει τι τὸ ἀστεῖον, ἵνα μή τι

πλεῖον εἴπωμεν. Ἀλλ' ἐρωτῶμεν, εἶνε ἆρά γε τοῦτο ἁπλοῦν ἐλάττωμα μνήμης εἴτε ἀπὸ μέρους τοῦ «ἁρμοδίως διαβεβαιώσαντος» εἴτε ἀπὸ μέρους τοῦ «ἁρμοδίως» διαβεβαιωθέντος; Ὅπως ποτ' ἂν ᾖ, εἶνε ἀξιοσημείωτον τὸ πῶς ἐννοοῦσί τινες παρ' ἡμῖν τὸ καθῆκον τοῦ διαφωτίζεσθαι καὶ διαφωτίζειν, καὶ δεῖ προκειμένου περὶ ζητημάτων τηλικαύτης σπουδαιότητος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἱερὰ Σύνοδος.—Τῇ δευτέρᾳ ἀφίκετο εἰς βασιλεύουσαν ὁ ἐκ τῶν νέων συνοδικῶν σεβασμ. μητροπολίτης Βελεγράδων κ. Βασίλειος, ὃς ἤδη μετέσχε τῆς συνοδικῆς συνεδρίας τῆς τρίτης, προσαγορευθεὶς καταλλήλως ὑπὸ τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου καὶ ἀπαντήσας τὰ δέοντα.

Μητρόπολις Κυζίκου. — Ἀποφάσει συνοδικῇ, ληφθείσῃ ἐν τῇ χθεσινῇ συνεδρίᾳ, ὁ ἐκ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν μητροπολίτης Ξάνθης κ. Ἰωακεὶμ μεταβαίνει εἰς Ἀρτάκην καὶ Πέραμον ἐξαρχικῶς χάριν τοῦ ὑφισταμένου ζητήματος τῆς ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Κυζίκου ἐνοριακῆς μονῆς τῆς Φανερωμένης.

Μητρόπολις Σμύρνης.—Κριθείσης ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου ἀναγκαίας τῆς ἐκ τῆς πόλεως Σμύρνης ἀπομακρύνσεως τοῦ θεοφιλ. ἐπισκόπου Μοσχοννησίων κ. Νεοφύτου, ἀρχιερατικοῦ αὐτόθι ἐπιτρόπου διατελοῦντος, ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Σμύρνης κ. Βασίλειος διέταξεν αὐτὸν ν' ἀπέλθῃ ἐκ Σμύρνης, ἀνήγγειλε δὲ τῇ Ἐκκλησίᾳ ὅτι ὡς ἀντικαταστάτην ὑποδεικνύει τὸν ἐν Μ.Ρεύματι ἀρχιερατικὸν προϊστάμενον θεοφιλ. ἐπίσκοπον Κλαυδιουπόλεως κ. Μιχαήλ.

Μητρόπολις Ἐρσεκίου. — Τὸ ἐκκλησιαστικὸν συμβούλιον τῆς μητροπόλεως Ἐρσεκίου τηλεγραφικῶς ὑπέβαλε τῇ Ἐκκλησίᾳ τὰς εὐχαριστίας τῶν κατοίκων τῆς ἐπαρχίας ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ τοῦ νέου μητροπολίτου Ἐρσεκίου κ. Πέτρου Ζίμονιτς, — Τηλεγραφικῶς ηὐχαρίστησε τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ ταύτῃ καὶ ὁ πανιερώτατος μητροπολίτης Βόσνης κ. Νικόλαος.

Εὐσεβὴς δωρεά. — Ἐπιστασίᾳ τοῦ ἐν Μόσχᾳ πανοσιολογ. ἡγουμένου τοῦ ἡμετέρου πατριαρχικοῦ μετοχίου τοῦ ἁγίου Σεργίου κ. Ἰακώβου Βατοπεδινοῦ, κατασκευασθεῖσα ἐδωρήθη τῷ σεπτῷ πατριαρχικῷ ναῷ πυξὶς ἀργυρᾶ ἐπίχρυσος, προωρισμένη πρὸς ἐναπόθεσιν ἐν αὐτῇ μέρους ἐκ τοῦ ἱεροῦ λειψάνου τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Ἀνδρέου τοῦ πρωτοκλήτου, ὃ πλουτεῖ ὁ πατριαρχικὸς ναός. Ἡ πρὸς τὴν κατασκευὴν τῆς πυξίδος δαπάνη κατεβλήθη προθύμως ὑπὸ τῶν ἐν Μόσχᾳ πανοσιολ. ἁγιορειτῶν πατέρων κκ. Γερασίμου ἱερομονάχου Ἰβηρίτου καὶ Βασιλείου διακόνου Βατοπεδινοῦ, πρὸς οὓς ἐξεφράσθησαν ὑπὸ τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου εὐχαριστίαι διὰ τοῦ πανοσιολ. κ. Ἰακώβου Βατοπεδινοῦ.

Ἐνοριακαὶ ἐκλογαί. — Κατὰ τὴν σημερινὴν διοικητικὴν τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου συνεδρίαν ἐπεκυρώθησαν αἱ κατὰ τὸν λήξαντα μῆνα διεξαχθεῖσαι ἐκλογαὶ τῶν ἐπιτροπῶν καὶ τῆς ἐφορίας τῆς ἐν Σταυροδρομίῳ ὀρθοδόξου κοινότητος — διωρίσθη ἐξ ὀφφικίου νέα ἐπιτροπὴ τοῦ ἐν Ταταούλοις ἱεροῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Δημητρίου — διωρίσθη ἐφορία τοῦ ἐν Ψαμαθίᾳ παρθεναγωγείου — συνεπληρώθη ἡ ἐπιτροπὴ τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Μηνᾶ (Ψαμαθία) προστεθέντων δύο ἔτι μελῶν.

Ὀνομαστικαὶ ἑορταί. — Τῇ παρασκευῇ, 25 λήξαντος ἀπριλίου, μνήμῃ τοῦ ἁγίου ἀποστόλου καὶ εὐαγγελιστοῦ Μάρκου, τὴν ὀνομαστικὴν ἑορτὴν αὐτοῦ ἄγοντος τοῦ ἐκ τῶν γραμματέων τοῦ πατριαρχικοῦ γραφείου κ. Μ. Βασιλείου, ἡρμήνευσεν αὐτῷ τὰς συγχαρητηρίας εὐχὰς τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου ὁ ἱερολ. τριτεύων κ. Βενιαμίν.

Πατριαρχικαὶ προσρήσεις. — Ἐντολῇ τῆς Α. Θ. Π. ὁ Μ. ἀρχιδιάκονος κ. Λαυρέντιος ἐπεσκέψατο τῇ δευτέρᾳ τὸν διευθυντὴν τῶν τροχισδρόμων κ. Περικάρην διηρμήνευσε τὰ πατριαρχικὰ συλλυπητήρια ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῆς μητρὸς αὐτοῦ. — Τὰς ἁρμοδίας τῇ περιστάσει προσρήσεις καὶ εὐχὰς τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου διηρμήνευσεν ὁ ἱερολογ. πατριαρχ. διάκονος καὶ γραμματεὺς κ. Ἱερόθεος Ἀνθουλίδης, τῇ προχθὲς τετάρτῃ, τῷ ἐκ τῶν ἀνωτέρων ὑπαλλήλων τοῦ Δημοσίου Ὀθωμαν. Χρέους ἐνδοξ. Δημητρίῳ Μακρίδῃ βέῃ ἐπὶ τῷ γάμῳ αὐτοῦ μετὰ τῆς δεσποινίδος Ἑλένης Κωνσταντίνου, καὶ τῇ οἰκογενείᾳ τοῦ Ἐξ. Νικολάου Σγουρίδου ἐφέντῃ, διευθυντοῦ τοῦ ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τῶν ἐξωτερικῶν ἐμπορικοῦ τμήματος, ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἀθανασίου Σγουρίδου — Χθὲς δὲ ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π. ὁ ἑλλόγιμος κ. Χρῆστος Παπαϊωάννου, γραμματεὺς τοῦ πατριαρχικοῦ γραφείου, διηρμήνευσε τὰς πατριαρχικὰς εὐχὰς τῇ ἐκ Ρώμης προερχομένῃ καὶ μεταβαινούσῃ εἰς Ρωσσίαν εὐλαβεστάτῃ μοναχῇ κ. Ἄννῃ, ἡγουμένῃ τῆς ἐν τῷ κυβερνείῳ Βαρσοβίας πρωτοβαθμίου γυναικείας μονῆς τοῦ Σωτῆρος Βίροβσκ.

Μουσική. — Τῷ παρ' ἡμῖν Ἐκκλησιαστικῷ Μουσικῷ Συλλόγῳ ἐδωρήθησαν ὑπὸ τῆς ἐν Μασσαλίᾳ εὐγενεστάτης κ. Χαρικλείας Στεφ. Ζαφειροπούλου φρ. χρυσᾶ διακόσια καὶ ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀθήναις κ. Δ. Βικέλα τρεῖς λίραι ὀθωμανικαί.

Ἐπισκέψεις. — Χθὲς ἐπεσκέψαντο τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην οἱ ἐρίτιμοι ὁμογενεῖς τραπεζῖται κκ. Λεωνίδας Ζαρίφης καὶ Θεόδωρος Μαυρογορδᾶτος καὶ σήμερον ὁ γνωστὸς τοῖς ὁμογενέσι ρῶσσος συγγραφεὺς καὶ δημοσιογράφος κ. Ν. Δουρναβὼ, ἄλλοτε ἐκδότης τῆς ἐν Μόσχᾳ «Βαστ'κ» (Ἀνατολῆς).

— **Μνημόσυνον Νικολάου Θ. Σουλλίδου.** — Τελουμένου τῇ προσεχεῖ κυριακῇ ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ μνημοσύνου τοῦ μακαρίτου Νικολάου Θ. Σουλλίδου, τὸ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβούλιον ἐνέκρινε σήμερον νὰ χορηγηθῶσιν ὑπὸ τοῦ ἐθνικοῦ ταμείου γρόσια πεντακόσια τῇ ἐπὶ τοῦ μνημοσύνου ἐπιτροπῇ. Τὴν ἐπιτροπὴν ταύτην ἀποτελοῦσιν οἱ κκ. Δημ. Νικολαΐδης, ἐκδότης καὶ διευθυντὴς τῆς «Κωνσταντινουπόλεως», Ἰ. Πολυζήτης, Ἀβρ. Γ. Βαπορίδης καὶ Ἀλέξ. Μαλατόπουλος.

Διάλεξις ἐπὶ τῇ τεσσαρακοστῇ. — Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ἡ γνωστὴ ρωσσὶς λογία καὶ συγγραφεὺς κ. Σοφία Μπακούνιν ἐξήνεγκε γαλλιστὶ ἐν τῷ ἐνταῦθα ἀγγλογαλλικῷ συναδέλφῳ Moniteur Oriental ὑπὸ ἡμερομηνίαν 13|26 μαρτίου παρελθόντος δύο ἐνθουσιώδη ἄρθρα, ἐν οἷς ἐξαίρουσα τὰς ποιητικὰς καλλονὰς καὶ τὰ βαθέα συναισθήματα, ἐξ ὧν βρίθουσιν αἱ ἱεραὶ ἀκολουθίαι καὶ τελεταὶ τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ, ὅταν αὗται ἐπιτελῶνται ὡς δεῖ, ἐπιτιμᾷ σφοδρότατα τὸν γνωστὸν συγγραφέα Λ. Τολστόϊ, ὅστις ἐν τοῖς μυθιστορήμασιν αὐτοῦ καὶ ἰδίως ἐν τῇ «Ἀναστάσει» καθὼς καὶ ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς ἐν Γενεύῃ ἐκδιδομένης «Libre Pansee» ἐκφαυλίζει καὶ περιφρονεῖ πάντα τὰ ἱερὰ θρησκευτικὰ αἰσθήματα καὶ παραδόσεις τῶν ὀρθοδόξων λαῶν καὶ πρὸ πάντων πᾶν ὅ,τι ἀπετέλεσαν ἐπὶ 900 ἔτη τὴν δύναμιν καὶ τὴν δόξαν τοῦ ρωσσικοῦ λαοῦ ἐπιλανθανόμενος ὅτι εἰσὶν ἀλαζόνες καὶ ἄφρονες ἐκεῖνοι, οἵτινες, καθὼς ὁ Τολστόϊ πειρῶνται νὰ ἀρνηθῶσι, δυσφημήσωσι καὶ ἐξοντώσωσι πᾶν ὅ,τι ἕτεροι σοφώτεροι αὐτῶν ἐπίστευσαν, ἐσεβάσθησαν καὶ ὑβρυσαν καὶ ὅτι πᾶς λαὸς παύων νὰ πιστεύῃ παύει καὶ νὰ μεγαλύνηται».

ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΑΡΟΥΤΗΣ

Μετὰ θλίψεως ἀγγέλλομεν τὸν ἄωρον θάνατον τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις γραφείου τῶν ἀγοραπωλησιῶν Ἰωάννου Βαρούτη. Γεννηθεὶς ἐν Χρυσοπόλει κατ' ἀπρίλιον τοῦ 1854, δεκαεξαετὴς εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον τῶν δ.αβατηρίων, μετὰ ζήλου δ' ὑπηρετήσας εἰκοσιτρία ἔτη ἐν αὐτῷ, διωρίσθη τῇ 15 ἰουλίου τοῦ ἔτους 1893 διευθυντὴς τοῦ γραφείου τῶν ἀγορῶν καὶ πωλήσεων, εἰσδύσας εἰς πολλὰς ἐν τῇ ἐργασίᾳ ταύτῃ λεπτομερείας καὶ χρήσιμος τοῖς συμφέρουσι τοῦ ἐθνικοῦ ταμείου γενόμενος. Πρὸς φίλους καὶ συνεργάτας ἐν ἀγάπῃ καὶ ἐκτιμήσει διάγων ἀντηγαπᾶτο παρὰ πάντων, χρηστοῦ ὑπαλλήλου μνήμην καταλείπων. Ἡ κηδεία αὐτοῦ, κατ' ἀπόφασιν ληφθεῖσαν ἐν τῇ σημερινῇ τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου συνεδρίᾳ γενήσεται δαπάνῃ τοῦ ἐθνικοῦ ταμείου.

ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΑΚΑΙ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΙ ΕΝ ΗΠΕΙΡΩ*

Β'.

Ἀπὸ τῶν κορυφῶν τῆς Πίνδου, ἐξ ἧς πηγάζουσιν οἱ δύο μεγάλοι ποταμοὶ τῆς ἠπειρώτιδος γῆς, Ἄραχθος καὶ Ἄψος, ῥέοντες ὁ μὲν πρῶτος πρὸς δυσμὰς, ὁ δὲ δεύτερος πρὸς βορρᾶν, μέχρι τῶν ἐκβολῶν αὐτῶν χεόμενοι εἰς τὸ Ἰόνιον πέλαγος καὶ καθιστῶντες αὐτὴν, ὡς ἐν παραλληλογράμμῳ, κατωχυρωμένην γῆν, ἧς ὁλόκληρος ἡ δυσμικὴ πλευρὰ καταφιλεῖται ὑπὸ τῆς γαλανῆς ἰονικῆς θαλάσσης, ἐγκλείονται ἓξ ὁλόκληροι ἐκκλησιαστικαὶ μητροπολιτικαὶ περιφέρειαι ἢ ἐπαρχίαι. Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις τούταις ἐμπεριείχοντο κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς διελευθυίας δεκάτης ἐννάτης ἑκατονταετηρίδος ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα μοναστήρια, ἐξ ὧν τὰ ἑξήκοντα καὶ πλέον ἠρίθμει ἡ μητρόπολις Ἰωαννίνων, τὰ ἑπόμενα· ἐν τῇ περιοχῇ τῶν Κουρέντων τὰ τῆς Ἐλεούσης, τοῦ Σωτῆρος, τοῦ Ντίλιου, τοῦ Σπανοῦ, τοῦ προφήτου Ἠλιοῦ, τοῦ Παντελεήμονος, τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου (ἅπαντα ταῦτα ἐν τῇ νήσῳ), τῆς Σαντοβίτζης, τῆς Λυκοστάνης, τῶν Πατέρων, τοῦ προφήτου Ἠλιοῦ, τοῦ Μπιστζουνίου καὶ τῆς Ντουβλᾶς· ἐν τῇ περιοχῇ τῆς Τζαρακοβίστας, τὰ τῆς Δουρούτης, τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς, τῆς Παναγίας τῶν Εἰσοδίων, τοῦ Ρωμανοῦ, τῶν Μεσσιανῶν, τῆς Γόσκευης, τῆς Καταμάχης καὶ τῆς Βαλανιδέας· — ἐν τῇ τοῦ Ζαγορίου, τὰ τῆς Δουρτχάνης, τοῦ Λυκοτριχίου, τῶν Λυγκιάδων ἢ τοῦ Βησσαρίωνος, τοῦ Ἀσπραγγέλου, τῆς Στούπαινας, τῆς Εὐαγγελιστρίας, τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς, τοῦ Ρογκοβοῦ, τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς, τοῦ Σκαμνελίου, τοῦ Ἁγίου Νικολάου, τοῦ Κυπριανοῦ, τῆς Κοιμήσεως εἰς Μακρύνου, τῆς Βουτζᾶς (κτίσμα τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Πωγωνάτου), τῶν Φραγκάδων, τοῦ Μονοδενδρίου[1]. τοῦ Καλωτᾶ, τοῦ Δομπρύνοβου καὶ τῆς

* συνέχεια ἀπὸ σελ. 209—211.

1. Παναγιώτου Ἀραβαντινοῦ Χρονογρ. Ἠπείρ. τόμ. Β', σελ. 234. Ἐνταῦθα ὑβρυσαν μονὴ γυναικεία, μοναδικὴ εἰς τὸ εἶδος αὐτῆς διὰ τὸ σεμνόβιον τῶν παρθένων ἢ χηρῶν, ὅσαι εὑρηνται ἐν αὐτῇ. Εὐτυχῶς, ἡ σωφροσύνη τῶν ἐνασκουμένων καὶ ἡ πτωχεία, διάτι ἐργάζονται ταῖς ἰδίαις χερσὶν αἱ φρόνιμοι αὗται μοναχαὶ, ἀπεσόβησαν τὰς δυσσεβεῖς διαθέσεις τῶν κατὰ καιροὺς λεγομένων ἰσχυρῶν καὶ διεσώθη ἐκ τοῦ σάλου τῶν βουλιμιώντων, τιμᾶται δὲ ἡ μονὴ αὕτη εἰς μνήμην τῆς ἁθλοφόρου καὶ ὁσιομάρτυρος Παρασκευῆς.

κάτω Τσοντίλας· ἐν τῇ τοῦ Μαλακασίου καὶ Τζουμέρκων τὰ τοῦ Διχουνίου, τῆς Πλέσσας, τῶν Σχοριτζιανῶν, τῆς Βίλτζινας, τοῦ Πάτερου, τῆς Κατζικᾶς, τοῦ Ματζουκίου, τῶν Χαλασμάτων, τοῦ Βουργαλερίου, τῆς Σπηλαιώτισσας, τῆς Χόσετζης, τῆς Τσούκας, τῆς Καστρίτσας, τοῦ Ὄρους (τῆς Γούρας), τῆς Χρυσοβίτσας, τοῦ Μιλιδίου, τῶν Μελισσουργῶν, τοῦ Παλαιοχωρίου, τῆς Κράψης καὶ τῆς Ἡλιοκάλης.

Πανταχοῦ ἐν ταῖς μοναῖς ταύταις ὡς καὶ ἐν ταῖς τῶν ἄλλων ἐπαρχιῶν — καὶ ὧν μὴ μαθόντες τὰ ὀνόματα ἄτινα πολλαχόθεν ἐζητήσαμεν δὲν ἀναγράφομεν ὧδε ταῦτα — πανταχοῦ λέγομεν διεβίουν κληρικοὶ σεμνόβιοι καὶ ἀπηλλαγμένοι παντὸς ἠθικοῦ ρύπου· αἱ μοναὶ αὗται εἴτε ἐν ταῖς περιφερείαις τῶν ὀρθοδόξων χωρίων διετέλουν, εἴτε ἐν ταῖς τῶν ἑτεροδόξων, διὰ πολλῆς περιεβάλλοντο στοργῆς, τιμῆς τε καὶ ἀγάπης, καὶ τὰ βακουφικά, ὡς ὠνομάζοντο ἐπιτοπίως, ἤγουν ἱερὰ κτήματα τῶν μονῶν, εἴτε ἔμψυχα εἴτε ἄψυχα, μετὰ φόβου ἐτήρουν καὶ περιέθαλπον οἱ περίοικοι, διότι ἡ ζημία ἢ ἡ κακοπραγία ἑνὸς τούτων ἐθεωρεῖτο βεβήλωσις τοῦ θείου[2].

Ἠπειρωτικῶν μονῶν ἦσαν καὶ ἐλέγοντο κτήματα αἱ πλούσιαι ἐκεῖναι **μουσίαι** τῆς Μολδαβίας καὶ τῆς Βλαχίας — ἡ σημερινὴ Ρουμουνίας, μετόχια ἢ ἐξαρτήματα ἄλλως καλούμενα καὶ ὑπαγόμενα ὑπὸ τὴν ἄμεσον διακυβέρνησιν τῶν κυριάρχων μονῶν, ἀνήκοντα εἴς τε τὴν ἐκλιποῦσαν ἠπειρωτικὴν μητρόπολιν Πωγωνιανῆς καὶ εἰς τὴν τῶν Ἰωαννίνων καὶ Δρυϊνουπόλεως κτλ. ἐξ ὧν ἐκκλησιαστικῶν κτημάτων ὑπὲρ τὰς 25 χιλ. ὁλλανδικῶν φλωρίων ἢ 13 περίπου χιλιάδων λιρῶν ὀθωμ. σημερινῶν ἐστέλλοντο εἰς τὴν Ἤπειρον ἐλεύθερα εἰσοδήματα, δαπανώμενα ὑπὲρ τῶν ἱερῶν μονῶν καὶ τῶν ἀδικηθέντων ὑπὸ τῆς τύχης ἢ φύσεως ἢ ἄλλως πως παθόντων, καὶ κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἀειμνήστων διαθετῶν, οἷα λ. χ. εἰς μισθοὺς ἰατρῶν, φαρμάκων, προικοδοτήσεις κορῶν ἀπόρων καὶ συντήρησιν ἐπιμελῶν σπουδαστῶν, καὶ περὶ τῆς λυσιτελοῦς ἢ μὴ διανομῆς τῶν ὁποίων οὐκ ἔστιν ἡμέτερον ἔργον ὧδε ἐκθεῖναι, διότι αὐτὸ τοῦτο προὐκάλεσε τὴν πανολεθρίαν τῶν μοναστηρίων, καὶ τῶν τέως ἐν πλούτῳ καὶ εὐμαρίᾳ πλεόντων καὶ τιθηνουμένων ἐξ αὐτῶν — κληρικῶν τε καὶ λαϊκῶν — τῶν μόλις ἔκτοτε ἀποζώντων ἐκ τῆς ἐργασίας καὶ τῶν φοβερῶν κόπων, μεταστραφέντων μετ' ἀστραπιαίας ταχύτητος καὶ μεταπεσόντων εἰς πενόμενα καὶ αὐτὸ τοῦτο κατεστραμμένα. Καὶ ὅμως τὸ κακὸν ἐν τούτοις ἠδύνατο νὰ περιορισθῇ ἂν μὴ καὶ νὰ προληφθῇ· ἀλλ' ἀτυχῶς ἡ γυπώδης ὄρεξις τῶν δυναμένων ἐκ τῆς θέσεώς των νὰ ἐπιδράσωσιν εὐεργετικῶς ἐπ' αὐτῶν, περιήγαγεν ἁπάσας τὰς τε ὡς εἰρηται πλουσίας μονὰς καὶ τὰς μὴ τοιαύτας εἰς τὴν ἀποσύνθεσιν καὶ καταστροφήν, καὶ φθίνοντος ἤδη τοῦ ΙΘ' αἰῶνος, ἐκ τῶν ἀφνειῶν καὶ πλουσίων ἐκείνων μοναστηρίων, ἅπερ παρέδωκεν ὁ ΙΗ' αἰὼν ὡς κληρονομίαν τιμαλφῆ εἰς τὸν διαδεξάμενον αὐτὸν ΙΘ', οὗτος παρέδωκε τῷ Κ' ἐρείπια! ἐρείπια! καὶ πάλιν ἐρείπια!! Οὐδὲ κἂν ὑψώθη ποτὲ φωνὴ διαμαρτυρίας κατὰ τῆς ἀκολάστου πλεονεξίας, οὐδὲ κἂν ἐσκέφθησάν ποτε ὅτι ὁ ἐθνικὸς πλοῦτος τῶν μοναστηρίων εἰσερχόμενος εἰς τὰ θυλάκια ἐνίων βουλιμιώντων ἀπώλετο ἐσαεί, ἄνευ ἐλπίδος ἐπανόδου, οὐδὲ ἐτόλμησάν ποτε κἂν νὰ θέσωσιν καὶ σήμερον ἔτι φραγμὸν κατὰ τῶν ὑπερφιάλων τούτων ἀξιώσεων καὶ πλεονεκτικῶν τάσεων ἐνίων οἰομένων εἶναι σωτήρων τῶν ἱερῶν τούτων σκηνωμάτων, καὶ εὐχομένων ὅπως καὶ ἄλλοι μυούμενοι ὑπ' αὐτῶν ἀναφανῶσιν, ἂν μὴ κρείσσονες, ἐφάμιλλοι τῶν μιούντων.

Ἀπῆλθον ἀνεπιστρεπτεὶ οἱ μεγάλοι ἐκεῖνοι τῶν μοναστηρίων οἰκισταί. Οἱ ἀπὸ τοῦ ΙΗ' αἰῶνες κληροδοτήσαντες εἰς τοὺς ἐν τῷ ΙΘ' διαδόχους αὐτῶν τὴν ἱερὰν καὶ σημαντικὴν μετὰ τῆς ὑλικῆς παρακαταθήκην πρὸς τὴν τῶν μοναστηρίων εὐεστὼ, θὰ καταρῶνται ἐκ τοῦ ὕψους τῶν οὐρανῶν τοὺς ἀναξίους διαδόχους αὐτῶν ἵνα

2. Ἐν τῇ ἱερᾷ μητροπόλει Παραμυθίας κατὰ τὴν παραλίαν τοῦ Ἰονίου πελάγους καὶ πλησίον λιμένος, οὗ πολὺ ἀπέχοντος τῶν ἀρχαίων Συβότων, κεῖται ἡ κώμη Ἀρπίτζα. Εἰς τὰ κράσπεδα τῆς κώμης ταύτης, κατοικουμένης ὑπὸ 200 οἰκογενειῶν ὀθωμανικῶν καὶ 15 χριστιανικῶν, ἵδρυται ἡ ἱερὰ μονὴ τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου ἐπιλεγομένη Ἱσπιπούση. Τὴν μονὴν ταύτην, λειτουργουμένην ὑπὸ ὀρθοδόξου ἱερέως, ἐπιτροπεύουσιν οἱ ὀθωμανοὶ Μερσὶν-ἀγὰς Τσάνος καὶ ἡ οἰκογένεια αὐτοῦ, καὶ εἰς οὗ τὴν διαχείρισιν καὶ προστασίαν εὕρηνται ἥ τε κινητὴ καὶ ἀκίνητος περιουσία τῆς μονῆς. Πόσης τιμῆς καὶ ὑπολήψεως καὶ προφυλάξεως ἀπολαμβάνει ἡ μονὴ ὁμολογησάτωσαν οἱ εἰδότες καὶ παραπιθέσθωσαν ταύτην ὡς δεῖγμα πρὸς ἄλλας περιβαλλομένας ἢ συνορευούσας ὑπὸ ὀρθοδόξων χριστιανῶν, ὡς πρότυπον δὲ ἐπιτρόπων καὶ διαχειριστῶν ὀρθοδόξων προτεθείσθω ὁ ὀθωμανὸς **ἁγᾶς**, καὶ πολλῶν ἴσως ἡγουμένων.

μὴ ἄλλην βαρυτέραν λέξιν εἴπωμεν, οἵτινες πτοηθέντες τὰ πλαταγήματα γλώσσης ἀσυνειδήτων ἀνθρωπαρίων, ἐγκατέλειψαν αὐτὴν ἔρμαιον τῶν ἀκορέστων αὐτῶν παθῶν· καὶ ἰδοὺ ἐν δυσὶ γενεαῖς ἀνθρώπων εἶδον τοὺς εὐανθεῖς αὐτῶν κήπους τε καὶ λειμῶνας ἀνατραπέντας ἄρδην καὶ πρὸς τὰ τῆς λυβικῆς ἐρήμου πεδία ἐοικότας.

Ὅτι δὲν ἦ ταν τὰ ἠπειρωτικὰ μοναστήρια καταυλισμοὶ καὶ ἀναπαύσεως σταθμοί, ὅτι δὲν ἦσαν ἐπικούρειά τινα ἰδιαιτήματα, ἐν οἷς κοινωνικὰ ἀποβράσματα ἢ ὀκνηροί τινες καὶ τῆς κοινωνίας καὶ τοῦ γένους ἐν γένει ἄχρηστα ναυάγια ἐνεκλείοντο, ἑκόντες ἄκοντες, ὅπως διανύσωσι τὸ ἐπίγειον τοῦτο στάδιον διδάσκει ἡμᾶς ἡ ἱστορία, ὁ ἀψευδὴς οὗτος μάρτυς τοῦ παρελθόντος, ἐν ταῖς περὶ τῶν ἱερῶν μοναστηρίων, τῶν Φιλανθρωπινῶν ἢ νῦν τοῦ Σπανοῦ λεγομένου ἱστορικαῖς σημειώσεσι, τοῦ Βησσαρίωνος ἢ τοῦ τῶν Λιγκιάδων, τοῦ Γκιούμα ἢ τῆς Ἐλεούσης κτλ. κτλ. Δὲν γράφομεν βεβαίως ἱστορίαν, ἀλλὰ θὰ ἐπιτρέψῃ ἡμῖν ὁ ἀναγνώστης νὰ ἀναφέρωμεν ὧδε κατὰ τὴν Χρονογραφίαν τοῦ σεβαστοῦ ἀνδρὸς καὶ πολυτίμου σκαπανέως τῶν ἠπειρωτικῶν μελετῶν μακαρίτου Παναγιώτου Ἀραβαντινοῦ ὀλίγα τινὰ πρὸς μαρτυρίαν καὶ ἐπιβεβαίωσιν τῶν λεγομένων.

(Ἕπεται συνέχεια).

ὁ Καισαρείας ΛΕΟΝΤΙΟΣ

Η ΑΠΟ ΤΗΣ ΕΩ ΑΝΑ ΤΗΝ ΕΣΠΕΡΙΑΝ ΔΙΑΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣ. ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΥ ΡΥΘΜΟΥ

Ἡ ἐκκλησιαστικὴ τῶν βυζαντινῶν ἀρχιτεκτονική, ἥτις ἐν τῇ χριστιανικῇ ἀρχαιολογίᾳ **ρυθμὸς βυζαντινὸς** καλεῖται, διεδόθη ἀνὰ τὰς χώρας τῆς Ἑσπερίας κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τῆς Ἕω.

Καὶ ἐξηνέχθη μὲν ὑπό τινων ἡ γνώμη ὅτι ἐν ἀρχῇ δὲν μετεφυτεύθη ὁ βυζαντινὸς ρυθμὸς εἰς τὴν Ἑσπερίαν ἀπὸ τῆς Ἕω, ἀλλ' ὅτι ὡς πρότυπα διὰ τὴν ἀνέγερσιν ἱερῶν ναῶν ἐν διαφόροις τόποις καὶ μάλιστα ἐν τῇ τῶν Γαλατῶν χώρᾳ ἐλήφθησαν τὰ ἐν Ραβέννῃ ἱερά, ὧν ὁ ρυθμὸς ἐθεωρήθη πως ὡς πρωτότυπος. Οὐδὲν ἧττον, ἐξέτασις τεχνικὴ τῶν ἐκλάμπρων τῆς ἰταλικῆς ἐκείνης πόλεως ἱερῶν ναῶν κατέδειξεν ὅτι οὗτοι ᾠκοδομήθησαν κατὰ τοὺς τύπους τοῦ γνησίου βυζαντινοῦ ρυθμοῦ. Τὰ ψηφοθετικὰ δὲ διακοσμήματα, ἅτινα ἐλάμπρυνον τὸν ἕνα ἐξ αὐτῶν τὸν πρὸς τιμὴν τοῦ ἁγίου Vital ἀνεγερθέντα, παρίστων τὸν Ἰουστινιανὸν καὶ τὴν Θεοδώραν μετὰ τῆς ἀκολουθίας αὐτῶν.

Ἑπομένως, καὶ βάσιμος ἐὰν θεωρηθῇ ἡ γνώμη τῶν διατεινομένων ὅτι οἱ ἐν τῇ χώρᾳ, πρὸ πάντων, τῶν Γαλατῶν ἀνεγερθέντες ἱεροὶ ναοὶ ᾠκοδομήθησαν κατὰ τὸν τύπον τῶν ἐν Ραβέννῃ τὸ τοιοῦτον οὐδὲν ἄλλο ἐπιδείκνυσιν ἢ ὅτι ὁ βυζαντινὸς ρυθμὸς μεταδοθεὶς κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην μετεφυτεύθη εἶτα ἀπὸ ταύτης, ὡς ἀπὸ σταθμοῦ, καὶ εἰς τὰς πέραν αὐτῆς χώρας.

Ρητέον ὅμως καὶ τοῦτο ὅτι, ὡς ἀναφέρεται ἐν τῇ «Χριστιανικῇ ἀρχαιολογίᾳ» μου, ἐν ᾗ τὸ προκείμενον ζήτημα διεξοδικώτερον ἐξετάζεται, ὁ βυζαντινὸς ρυθμὸς δὲν ἐγένετο ἀπολύτως δεκτὸς ἐν ταῖς χώραις τῆς Ἑσπερίας. Πολλαχοῦ ὑπέστη μεταβολάς τινας, σχήμασι ρωμαϊκοῖς, μάλιστα, συναναμιχθείς. Τοιαύτας ἐλαφρὰς μεταβολὰς ὑπέστη, φαίνεται, καὶ ἐν Ραβέννῃ. Ἐκ τούτου δ' ἐσχηματίσθη ἴσως ἡ ἀνωτέρω μνημονευθεῖσα γνώμη. Ἀναμφίρηστον ἐν τούτοις τυγχάνει ὅτι βάσις τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀρχιτεκτονικῆς ἐν ταῖς διαφόροις χώραις τῆς Ἑσπερίας ὑπῆρξεν ὁ γνήσιος βυζαντινὸς ρυθμός, ὁ κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τῆς Ἕω εἰς αὐτὰς μεταφυτευθείς.

Οἱ περὶ τὴν χριστιανικὴν ἀρχαιολογίαν ἀσχολούμενοι ἀνάγουσιν εἰς τρεῖς κυρίως ἐποχὰς τὴν ὥθησιν, ἥτις ἐδόθη εἰς τὴν ἀνὰ τὴν Ἑσπερίαν ἀπὸ τῆς Ἕω διάδοσιν τοῦ βυζαντινοῦ ρυθμοῦ.

Ἡ πρώτη ἐποχὴ συμπίπτει πρὸς τοὺς δύο πρώτους αἰῶνας τῆς πρωτογόνου ἢ ἀρχικῆς λεγομένης περιόδου τοῦ βυζαντινοῦ ρυθμοῦ, ἥτις ἄρχεται ἀπὸ τοῦ ἕκτου αἰῶνος τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ φθάνει μέχρι τοῦ δεκάτου.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην αἱ ἐμπορικαὶ καὶ ἄλλαι σχέσεις τῆς Ἕω πρὸς τὴν Ἑσπερίαν ἦσαν στεναί, ὡς ἐκ τούτου δὲ δὲν ἐδύνατο νὰ καταστῇ γνωστὸς ἀνὰ τὰς εὐρωπαϊκὰς χώρας ὁ βυζαντινὸς ρυθμὸς ἀμέσως μετὰ τὴν κατὰ τὸν ΣΤ' αἰῶνα συντελεσθεῖσαν ὁριστικὴν μόρφωσιν αὐτοῦ.

Αἱ συχναὶ μαλιστα ἐκδρομαὶ τῶν προσκυνητῶν εἰς τὴν Ἁγίαν Γῆν συνέβαλον σπουδαίως

εἰς τὴν ἀνὰ τὴν δυτικὴν Εὐρώπην διάδοσιν τοῦ βυζαντινοῦ ρυθμοῦ. Οἱ τὴν Ἁγίαν Γῆν ἐπισκεπτόμενοι, ἐκ νέας Ρώμης, ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, διαβαίνοντες, ἀπεθαύμαζον αὐτόθι τῆς ἐκκλησιαστικῆς τῶν βυζαντινῶν ἀρχιτεκτονικῆς τ' ἀριστουργήματα. Πολλοὶ δ' ἐξ αὐτῶν ἐσπούδασαν τὴν τέχνην ταύτην ἵνα χρησιμοποιήσωσιν αὐτὴν ἐν ταῖς ἰδίαις χώραις, ἄλλοι δὲ πάλιν, κατὰ τὴν εἰς τὰς ἰδίας πατρίδας ἐπάνοδον αὐτῶν, μετεκαλέσαντο βυζαντίνους ἀρχιτέκτονας καὶ καλλιτέχνας, οἵτινες ἀνήγειραν ἐκεῖ καὶ διεκόσμησαν ἐκλάμπρους ἱεροὺς ναοὺς κατὰ τοὺς τύπους τοῦ γνησίου βυζαντινοῦ ρυθμοῦ. Πλεῖστοι δὲ πάλιν βυζαντινοὶ καλλιτέχναι μετενάστευσαν οἰκειοθελῶς εἰς διάφορα τῆς Ἑσπερίας μέρη, τὰς γνώσεις αὐτῶν πανταχοῦ διαδίδοντες.

Ἐκ τῶν ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ ἀνεγερθέντων πρώτων ἱερῶν ναῶν κατὰ τὸν βυζαντινὸν ρυθμὸν ἦσαν οἱ ἐν Ραβέννῃ οἰκοδομηθέντες, ὑπέρλαμπροι κατὰ πάντα.

Ἱερὰ κατὰ τὸν αὐτὸν τύπον καὶ ρυθμὸν ἀνηγέρθησαν βραδύτερον καὶ εἰς ἄλλας ἐπαρχίας τῆς Ἰταλίας, καὶ μάλιστα τῆς μεσημβρινῆς, ἔτι δ' ἐν Βελγικῇ, ἐν Γαλλίᾳ καὶ ἐν ἄλλαις τῆς Ἑσπερίας χώραις. Ἐπὶ τῶν ἱερῶν δ' ἐκείνων ναῶν φαίνεται τὸ κυριώτερον τοῦ βυζαντινοῦ ρυθμοῦ γνώρισμα, ὁ **τροῦλλος.**

ᾗ

Ἡ **δευτέρα** ἐποχὴ, καθ' ἣν περισσοτέρα ἐδόθη ὥθησις εἰς τὴν διάδοσιν τοῦ βυζαντινοῦ ρυθμοῦ ἀνὰ τὴν Ἑσπερίαν, εἶναι ἡ τῶν εἰκονομαχικῶν ἐρίδων, κατὰ τὸν Η' αἰῶνα.

Πολλοὶ τῶν βυζαντίνων ἀρχιτεκτόνων καὶ καλλιτεχνῶν, ὑπὸ τῶν διωγμῶν τῶν εἰκονοκλαστῶν ἀπελαυνόμενοι, κατέφυγον τότε εἰς τὴν μεσημβρινὴν Ἰταλίαν καὶ δὴ εἰς τὴν παλαιὰν Ρώμην, ἔνθα μεγάλης ἔτυχον προστασίας ἐκ μέρους τῶν ρωμαίων ποντιφήκων.

Ἡ τοιαύτη ἀθρόα τῶν ἀκαμάτων ἐκείνων σκαπανέων τῆς τέχνης μετανάστευσις νέαν ἔδωκεν ὥθησιν εἰς τὴν τοῦ βυζαντινοῦ ρυθμοῦ ἐπικράτησιν ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ, οὐ μόνον κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὑπὸ τῶν εἰκονομαχικῶν ἐρίδων προκληθέντος σάλου, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸν διαδεξάμενον τὴν τοσαῦτα τὰ ἔκρυθμα γεννήσασαν ἐποχὴν ἐκείνην Θ' αἰῶνα.

ᾗ

Ἡ **τρίτη** ἐποχὴ τῆς ἀνὰ τὴν Ἑσπερίαν ἐξαπλώσεως τοῦ βυζαντινοῦ ρυθμοῦ συμπίπτει πρὸς τὴν δευτερογενῆ λεγομένην περίοδον αὐτοῦ, ἥτις ἄρχεται ἀπὸ τοῦ δεκάτου αἰῶνος καὶ λήγει σὺν τῷ δεκάτῳ πρώτῳ.

Κατὰ τὴν περίοδον ταύτην ἡ βυζαντινὴ τέχνη ἐν Εὐρώπῃ προήχθη καὶ ἤκμασε πλέον ἢ ἐν τοῖς πρόσθεν χρόνοις. Εἰς τοῦτο συνέβαλον αἱ στενότεραι καταστᾶσαι, κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους, σχέσεις τῆς δυτικῆς Εὐρώπης μετὰ τοῦ Βυζαντίου καὶ τῶν ἄλλων ἑώων χωρῶν. Αἱ σταυροφορίαι ἰδίως διηυκόλυνον σπουδαίως τὴν εὐρυτέραν ἐξάπλωσιν πληρεστάτου τοῦ βυζαντινοῦ ρυθμοῦ ἀνὰ τὴν Εὐρώπην.

Κατὰ τὴν τρίτην ταύτην ἐποχὴν, ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἀρχιτεκτονικὴ ἐτελειοποιήθη ἐν ταῖς εὐρωπαϊκαῖς χώραις. Ἡ γλυπτικὴ τῶν βυζαντίνων συνετέλεσεν εἰς τὴν ἔκλαμπρον τῶν ἱερῶν ναῶν διακόσμησιν. Διάσημοι δὲ βυζαντινοὶ ψηφοθέται παρήγαγον τὰ θαυμάσια ἐκεῖνα ψηφιδωτὰ καλλιτεχνήματα, δι' ὧν ἐξωράϊσαν πολλοὺς ἱεροὺς ναοὺς οὐ μόνον ἐν Τοσκάνῃ, ἐν Παλέρμῳ, ἐν Σικελίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ παλαιᾷ Ρώμῃ, συνέβαλον δὲ καὶ εἰς τὴν ἐν γένει προαγωγὴν καὶ ἀνάπτυξιν τῆς ψηφοθετικῆς ἐν Ἰταλίᾳ, διὸ καὶ ἀπὸ τῶν διασημοτέρων σοφῶν τῆς χώρας ταύτης ἰταλο-βυζαντινὴ ἀποκαλεῖται ἡ σχολὴ τῶν ψηφοθετῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Σημειωτέον δὲ καὶ τοῦτο ὅτι κατὰ τὴν τριτογενῆ τοῦ βυζαντινοῦ ρυθμοῦ περίοδον, ἥτις περιλαμβάνει τὸν δωδέκατον καὶ τὸν δέκατον τρίτον αἰῶνα, ᾠκοδομοῦντο ἐν Εὐρώπῃ ἐκκλησίαι κυκλοειδεῖς, ὧν ὁ τύπος ἐλήφθη ἀπὸ τοῦ ἐν Ἁγίᾳ Πόλει ἱεροῦ ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως. Τοιαῦται ἐκκλησίαι ἀνηγέρθησαν πολλαὶ ἐν Ἰταλίᾳ, ἐν Γαλλίᾳ, ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ἐν Γερμανίᾳ καὶ ἐκαλοῦντο Eglises du Temple.

ᾗ

Τοιαῦτα, ἐν συντόμῳ, τ' ἀφορῶντα εἰς τὴν ἀνὰ τὰς χώρας τῆς Ἑσπερίας ἀπὸ τῆς Ἕω διάδοσιν τοῦ βυζαντινοῦ ρυθμοῦ, ἐπικρατήσαντος ἐν ταῖς χώραις ἐκείναις μέχρι τοῦ ΙΔ' αἰῶνος ὁπότε πλέον διεδέξατο αὐτὸν ὁ γοτθικὸς λεγόμενος ρυθμὸς, οὗ τὰ πρῶτα στοιχεῖα ἤρξαντο ἀναφαινόμενα κατὰ τὸν ΙΒ' αἰῶνα.

Ἀναγκάζομαι δὲ νὰ παύσω ἐνταῦθα τὸν λόγον, διότι τὰ στενὰ ὅρια τῆς παρούσης διατριβῆς δὲν ἐπιτρέπουσι τὴν πλατυτέραν ἔκθεσιν

τῶν περὶ τοῦ διὰ βραχέων ἐξετασθέντος ἐνταῦθα ζητήματος.

Α. Ε. Κοπάσης
Μέγας ῥήτωρ τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΙΣ

α'.

Ὁ Χ. Α. ὀρθόδοξος χριστιανὸς ἀπέθανε τὸ 1899 καταλιπὼν διαθήκην, δι' ἧς ἐγκαθίστα κληρονόμους του τὰ τρία ἀνήλικα τέκνα του καὶ τὴν σύζυγόν του, ταύτην δὲ καὶ διώριζεν ἐπίτροπον τῶν κοινῶν τέκνων των. Ἡ κληρονομία διενεμήθη συνῳδὰ τῇ διαθήκῃ τοῖς ἐγκαταστάτοις κληρονόμοις, ἀφέθη τῇ μητρὶ τῶν ἀνηλίκων τὸ ἀνῆκον αὐτῇ μερίδιον καὶ τ' ἀνήκοντα τοῖς ὀρφανοῖς χρήματα ἐτοκίσθησαν παρὰ τῷ κ. Ε. Φ.

Ἤδη ἡ χήρα τοῦ Χ. Α. καὶ ἐπίτροπος τῶν ἀνηλίκων τέκνων του ἐπικοινωνεῖ μετὰ σχισματικῶν βουλγάρων καὶ συνεκκλησιάζεται μετὰ τούτων.

Ἐρωτᾶται νῦν: Δύνανται νομίμως οἱ ἐνδιαφερόμενοι συγγενεῖς τῶν ἀνηλίκων ὀρθοδόξων τέκνων τοῦ Χ. Α. νὰ αἰτήσωνται καὶ τύχωσι τῆς παύσεως τῆς βουλγαριζούσης μητρὸς ἐπιτρόπου των καὶ τοῦ διορισμοῦ ὀρθοδόξου ἐπιτρόπου αὐτῶν;

Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἀπαντῶσιν αἱ ἑπόμεναι διατάξεις.

Ἐν τοῖς Βασιλικοῖς ἐν τῷ νόμῳ 30 [1. 1] ἀντιστοιχοῦντι τῷ 12 Κωδικολ. [1. 5] ἀναγινώσκονται τάδε . . . . «*Οὐδένα τοίνυν τῶν ἤδη ῥηθέντων αἱρετικῶν, οὕτω δὲ καλοῦμεν πάντα ὅστις μὴ τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς ὀρθοδόξου καὶ ἁγίας ἡμῶν ὑπάρχει πίστεως*» ἢ κατὰ τὸν Νομοκάνονα Φωτίου ἐν Συντάγματι θείων καὶ ἱερῶν Κανόνων (τόμ. 6 σελ. 74) «*ἢ ὁ μικρὸν γοῦν ἐκκλίνων τῆς ὀρθοδόξου πίστεως*» οὔτε μετέχειν *ἀξιώματος καθάπαξ οὐδενὸς* (dignitatis cujusdam) *κελεύομεν*.

Ἐν δὲ τῷ Νομοκάνονι Φωτίου (τόμ. 6 σελ. 74) εὑρηται τόδε: . . . . *μηδεμίαν . . . . ἢ τὴν οἱανοῦν δημοσίαν φροντίδα μετιέναι τοὺς αἱρετικοὺς θεσπίζομεν*.

Τοῦτ' αὐτὸ ὡρίσθη βραδύτερον ἰσχύειν καὶ περὶ τῶν Ἰουδαίων. οἷς πᾶσαι αἱ διαχειρίσεις καὶ δημόσιαι θέσεις (omnes administrationes et dignitates interdictæ sunt) εἰσιν ἀπηγορευμέναι.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἐπιτροπεία ἐστὶ δημοσία θέσις ἢ λειτούργημα (munus puplicum) καὶ ὁ σχισματικὸς βούλγαρος τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλίνων πίστεως αἱρετικός ἐστι. καὶ

Ἐπειδὴ οὔτε αἱρετικὸς. οὔτε συνεπῶς σχισματικὸς, οὔτε Ἰουδαῖος δύναται νὰ ἦναι ἐπίτροπος ὀρθοδόξου ἀνηλίκου.

Διὰ ταῦτα ἀποφαίνομαι καταφατικῶς ἐπὶ τοῦ τεθέντος μοι ζητήματος λέγων ὅτι δύνανται καὶ ὀφείλουσιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι συγγενεῖς τῶν ἀνηλίκων ὀρθοδόξων τέκνων τοῦ Χ. Α. νὰ αἰτήσωνται καὶ τύχωσι τῆς παύσεως τῆς σχισματικῆς ἐπιτρόπου αὐτῶν καὶ τῆς ἀντικαταστάσεώς της δι' ὀρθοδόξου ἐπιτρόπου αὐτῶν.

Τοιαύτη ἐστὶν ἡ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου γνώμη μου.

Μιλτ. Καραβοκυρός.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ἱερὰ Σύνοδος

Διὰ ταῦτα

Δικάζουσα ἐρήμην τοῦ ἐκκαλουμένου καὶ ἀποφασίζουσα παμψηφεὶ,

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀρ. πρωτ. 5399 καὶ χρονολ. 5 ἰουλίου 1902 ἔφεσιν τῆς ἐκκαλούσης Μαρίας Θεοδώρου, θυγατρὸς Γεωργίου, κατὰ Θεοδώρου Ἰωάννου καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 7 καὶ χρονολογίαν 28 Ἰανουαρίου 1902 ἀποφάσεως τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου,

Ἀκυροῖ τὴν ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω ἀριθμὸν καὶ χρονολ. ἀπόφασιν τοῦ διαληφθέντος Πνευματικοῦ Δικαστηρίου τῶν Πατριαρχείων,

Κηρύσσει ἄκυρον τὸν ἐν τοῖς διαδίκοις ὑφιστάμενον γάμον,

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἐπαλλήλοις ἀριθμοῖς τὴν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων ἐφημερίδων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Βυζαντίδος» δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως, καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐφεσιβλήτῳ Θεοδώρῳ Ἰωάννου, τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλει τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνερχόμενα μὲν εἰς γρόσια τετρακόσια δέκα καὶ τρία (ἀρ. 413) προκαταβαλλόμενα δὲ ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπηγγέλθη ἀθημερὶν,

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 17 δεκεμβρίου 1902.

Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῇ 6 μαρτίου 1903

Κατ' ἐντολὴν τῆς ἱερᾶς Συνόδου 2

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς
κ. α' α'

Ὁ Ὑπογραμματεὺς
Ἱερόδ. ΑΘ. ΠΙΠΕΡΑΣ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ὁ Προδρομος μάγειρος Καστρινὸς, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὀθωμανὸς, μάγειρος τέως τὸ ἐπάγγελμα καὶ κάτοικος Κωνσταντινουπόλεως, ἤδη δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, προσκαλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον δευτέραν καὶ ὥραν δευτέραν εὐρωπαϊστὶ μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου, νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ γυναικὸς Χρυσάνθης Προδρόμου, τὸ γένος Παύλου Τουγλίδου, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὀθωμανῆς, τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης καὶ κατοίκου Σιρκετζῆ Κωνσταντινουπόλεως (Δεμὶρ-καποῦ), ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ περὶ διαζυγίου ἀγωγὴ θεωρηθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κων-σταντινουπόλει ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 18 μαρτίου 1903.

Ὁ πρόεδρος

† ὁ πρώην Δρυϊνουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ 3

Ὁ γραμματεὺς

ΑΡΜΟΔΙΟΣ Δ. ΧΑΜΟΥΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ
Πνευματικὸν Δικαστήριον

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφαίζον παμψηφεὶ,

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀρ. πρωτ. 6758 καὶ ἡμερομ. 23 σεπτεμβρίου 1902 ἀγωγὴν τῆς Θεοδοσίας Μ. Καραμάνου ὡς νόμιμον καὶ βάσιμον,

Καταδικάζει τὸν ἐναγόμενον Μιχαὴλ Καραμάνον μάγειρον ὅπως καταβάλῃ ἐπ' ἀόριστον τέσσαρα (ἀρ. 4) μετζήτια κατὰ μῆνα τῇ ἐναγούσῃ λόγῳ διατροφῆς αὐτῆς τε καὶ τοῦ κοινοῦ αὐτῶν τέκνου,

Κηρύττει τὴν παροῦσαν ἀπόφασιν προσωρινῶς ἐκτελεστήν.

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἐπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου» δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως, καὶ

Ἐπιτίθησιν ἐξ ἡμισείας ἀμφοτέροις τοῖς διαδίκοις, ὡς συζύγοις, τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνερχόμενα μὲν εἰς γρόσια τριακόσια ἑξήκοντα τρία (ἀρ. 363) προκαταβαλλόμενα δὲ ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 27 φεβρουαρίου 1903

Ὁ πρόεδρος

† ὁ πρώην Δρυϊνουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ 3

ὁ γραμματεὺς

ΑΡΜΟΔΙΟΣ Δ. ΧΑΜΟΥΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ
Πνευματικὸν Δικαστήριον

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφαίζον παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀρ. πρωτ. 8428 καὶ ἡμερ. 13 νοεμβρίου 1902 ἀγωγὴν τῆς ἐναγούσης Μαρίας Ζαχαρίου κατοίκου Φερί-κιοϊ Κων)πόλεως ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύσσει τὸν ἐν τοῖς διαδίκοις ὑφιστάμενον γάμον διαλελυμένον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου Ζαχαρίου Κουρατζόγλου, ὁρμωμένου ἐκ Κόκεσας τῆς ἐπαρχίας Ἰκονίου, ἤδη δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, κατοικίας καὶ ἐπαγγέλματος,

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἐπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κων_σταντινουπόλεως» δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως, καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ Ζαχαρίᾳ Κουρατζόγλου, ὡήτηθέντι ἐν τῇ δίκῃ, τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως, καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων, ἀνιόντα μὲν εἰς γρόσια ἑξακόσια πεντήκοντα (ἀριθμ. 650) προκαταβαλλόμενα δὲ ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 27 φεβρουαρίου 1803

Ὁ πρόεδρος

† ὁ πρώην Δρυϊνουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ 2

Ὁ γραμματεὺς

ΑΡΜΟΔΙΟΣ Δ. ΧΑΜΟΥΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΟΡΥΤΣΑΣ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

. . . . . .

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφαίζον παμψηφεὶ.

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθμ. 951 καὶ ὑπὸ χρονολογίαν 8 νοεμβρίου 1902 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς ἐναγούσης Φανῆς Σωτ. Πλέκη, τὸ γένος Ναούμ Ντούμα, κατοίκου Μοσχοπόλεως, ὑπηκόου ὀθωμανῆς ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην

Κηρύττει διαλελυμένον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου Σωτηρίου Χρ. Πλέκη.

Διατάσσει τὴν τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένου φύλλου «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ Σωτηρίῳ Χρ. Πλέκῃ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τὰ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως, τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων καὶ τῶν διαζευκτηρίων ἐγγράφων, συμποσούμενα μὲν εἰς γρόσια τριακόσια (ἀρ.θ. 300) προκαταβαλλόμενα δὲ ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἐδημοσιεύθη.

Ἐν Κορυτσᾷ, τῇ 13 μαρτίου 1903.

ὁ πρόεδρος

† ὁ Κορυτσᾶς ΦΩΤΙΟΣ 2

ὁ γραμματεὺς

Β. Α. ΠΟΓΛΙΑΣ

Ὁ ὑπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΤΟΣ ΚΓ. ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, 9 ΜΑΪΟΥ 1903 ΑΡΙΘ. 19

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. . . . 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Μητρ. Διδυμοτείχου ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ

Ἡ συνδρομὴ προκαταβάλλεται ἀποστελλομένη πρὸς τὸν ταμίαν.

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εὐαγγελικὰ Διδάγματα — Χριστιανικαὶ ἀρχαιότητες — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Λόγος εἰς τὴν ἁγίαν καὶ Μ. Παρασκευὴν ὑπὸ Γερμανοῦ Βασιλάκη — Δικαστικαὶ ἀγγελίαι — Παραρτήματα: «Ὁ χαρακτὴρ τοῦ προτεσταντισμοῦ» καὶ «Εὐαγγελικὰ διδάγματα».

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

Συμβουλαὶ πρὸς τὸν λαόν μας.

Ὅσῳ χαίροντες ἀγγέλλομεν ὅτι ἡ ὑπὸ τῆς «Ἐκκλ. Ἀληθείας» ἐσχάτως τε καὶ προηγουμένως γενομένη θερμὴ σύστασις πρὸς πάντας τοὺς σεβασμ. μητροπολίτας τοῦ κλίματος τοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου περὶ διαδόσεως τῶν «Εὐαγγελικῶν Διδαγμάτων» τῶν ἐκ τοῦ πατριαρχικοῦ τυπογραφείου εἰς 10,000 ἀντιτύπων ἐκδιδομένων, προθύμου ἔτυχε ὑποδοχῆς παρὰ τοῖς πλείστοις τῶν ἁγίων ἀρχιερέων, τοσούτῳ λυπούμεθα ὅτι ἔνιοι τούτων καθυστεροῦσιν ἔτι εἰς τὴν σύστασιν καὶ προθυμίαν ταύτην παρὰ τοῖς ποιμνίοις αὐτῶν. Οὐχ ἧττον χρηστὰς ἔχομεν τὰς ἐλπίδας ὅτι καὶ οὗτοι θέλουσιν προθυμηθῇ εἰς διάδοσιν τοῦ ἀνωτέρου μέτρου, ὅπερ τοσοῦτον πρόσφορον καὶ συντελεστικὸν ἀπεδείχθη εἰς ἱκανὴν ἀκτῖνα ἐπικροτηθὲν καὶ ἀσπαστὸν γενόμενον.

Εἰς τὰ «Εὐαγγελικὰ Διδάγματα» προσετέθη μάλιστα ἐσχάτως, πρωτοβουλίᾳ καὶ τοῦτο καὶ ἰδίᾳ δαπάνῃ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ἐκδιδόμενον, καὶ ἕτερον παραρτημάτιον εἰς ἐλάχιστον σχῆμα ἐκ τεσσάρων σελίδων φέρον τὸν τίτλον «συμβουλαὶ εἰς τὸν λαόν μας», διδόμενον δὲ δωρεάν.

Τὸ νέον δὲ τοῦτο σκοπὸν ἔχει τὴν μετάδοσιν, καθ' ἃ ὁ τίτλος αὐτοῦ, νουθεσιῶν, γνωμῶν, συμβουλῶν, ὁδηγιῶν πρακτικῶν καὶ ἀνυσίμων διὰ τὸν κοινωνικὸν βίον τοῦ λαοῦ ἡμῶν. Ἡ γλῶσσα τοῦ παραρτηματίου εἶνε αὐτὸ τοῦτο λαϊκή, καθ' ἃ ἀπῄτησεν ἡ Α. Θ. Παναγιότης, ἕκαστον δὲ φύλλον θὰ περιέχῃ πάντοτε αὐτοτελῆ τὴν πραγματείαν, ἥτις θὰ λαμβάνηται ἐκ τοῦ κοινωνικοῦ καὶ ἠθικοῦ βίου ἡμῶν.

Τὰ ἐκ τῆς διαδόσεως τοῦ νέου τούτου φυλλαδίου μέλλοντα νὰ προκύψωσι πρακτικὰ ὠφελήματα καὶ πολύτιμοι πρὸς τὸν λαὸν νουθεσίαι λίαν προσφυῶς προδιέγραψεν ἐν ἰδιαιτέρῳ ἀρθριδίῳ χθὲς ὁ συνάδελφος «Ταχυδρόμος» ἀγγέλλων τὴν εὐοίωνον ἐμφάνισιν αὐτοῦ.

Παρακαλοῦμεν ὅθεν καὶ αὖθις πάντας τοὺς σεβασμ. ἁγίους ἀρχιερεῖς ὅπως ἐπ' ἀγαθῷ τῶν ποιμνίων αὐτῶν μεριμνήσωσι δεόντως περὶ τῆς εἰσαγωγῆς τῶν φυλλαδίων τούτων ἀφοῦ μάλιστα τὸ ἀντίτιμον αὐτοῦ εἶνε ἐλάχιστον.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑΙ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΕΣ

Ἡ ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν ταύτην ὑφισταμένη ἀπὸ τῆς 23 δεκεμβρίου 1884 Χριστιανικὴ Ἀρχαιολογικὴ Ἑταιρεία, ἀναγορεύσασά τινας τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει σεβασμιωτάτων μητροπολιτῶν ἐπίτιμα ἢ ἀντεπιστέλλοντα μέλη αὐτῆς, παρέσχεν ἀφορμὴν ν' ἀναγραφῇ τελευταῖον τὸ ὄνομα αὐτῆς ἐν ταῖς παρ' ἡμῖν ἐφημερίσιν, ἐξ ὧν ἐμάνθανον οἱ τῶν φύλλων τούτων ἀναγνῶσται τὴν ὕπαρξιν τοῦ σωματείου. Μνεία ψιλὴ καὶ μόνη, χωρὶς μακροτέρου λόγου περὶ τῆς Ἑταιρίας ταύτης, πρὸς μὲν τὸ σωματεῖον ἴσως ἔσται ἀδικία, πρὸς δὲ τὴν τῆς ἐπιστήμης προαγωγὴν καὶ καλλιέργειαν, εἴτ' οὖν πρὸς τὸν τοῦ σωματείου σκοπὸν, οἱονεί τις εἰρωνεία καὶ καθήκοντος ἱεροῦ παράλειψις.

Ἡ Χριστιανικὴ Ἀρχαιολογικὴ Ἑταιρία τῶν Ἀθηνῶν, διὰ τῆς ἱδρύσεως τοῦ πλουτιζομένου παρ' ἡμέραν Μουσείου τῶν χριστιανικῶν ἀρχαιοτήτων, διὰ τῶν ἐπανειλημμένων ὁδηγιῶν καὶ τῶν ὑπουργικῶν τε καὶ συνοδικῶν ἐγκυκλίων, ἐπετέλεσε τὸ μεγαλείτερον τῶν κατορθωμάτων, ἤτοι νὰ ἐμπνεύσῃ τοῖς παρ' ἡμῖν ἀνεπτυγμένοις καὶ λογίοις ἔρωτα πρὸς τὰ προϊόντα τῆς ἱερᾶς τέχνης, ὅσα κοσμοῦσι τοὺς ἱεροὺς ναοὺς, ὅσα χρήσιμά εἰσι τῇ ἱερᾷ λατρείᾳ καὶ τὰ συναφῆ τούτοις. Πλοῦτος πολὺς, ᾧδε κἀκεῖσε κείμενος, ἢ παρερρίπτετο ἢ φροντίδος οὐδεμιᾶς ἐτύγχανεν, ἄχρις οὗ, διὰ τὴν ἐπήρειαν τὴν ἀπὸ τῶν καιρῶν καὶ τῶν ὡρῶν τοῦ ἔτους, εἰς ἀφάντωσιν περιήρχοντο καὶ κατεδικάζοντο εἰς διαφθορὰν ἢ βεβήλωσιν, εἰς οἱονδήποτε ἔργον καὶ σκοπὸν οὐχ ἱερὸν χρησιμοποιούμενα τὰ μνημεῖα τῆς ἱερᾶς χριστιανικῆς τέχνης. ἅτινα συντελοῦσιν οὐχὶ μόνον ἵνα μάθωμεν πῶς οἱ ἀρχαῖοι χριστιανοὶ ἀντελαμβάνοντο τῶν ἠθικῶν καὶ τῶν δογματικῶν διδασκαλιῶν τῆς πίστεως, ἀλλ' ἵνα καὶ προαγάγωμεν τὴν θεολογικὴν ἐπιστήμην διαφωτίζοντες αὐτῆς ἱκανὰ μέρη διὰ τῶν μνημείων τῆς τέχνης.

Ἐγκύκλιοι ὑπουργικαὶ καὶ ἐγκύκλιοι τῆς ἱερᾶς συνόδου, προεδρεύοντος τοῦ ἀπὸ Κεφαλληνίας Ἀθηνῶν μητροπολίτου, τοῦ ἀειμνήστου Γερμανοῦ Καλλιγᾶ, συνέστησαν πᾶσι τὸν τῆς Ἑταιρίας σκοπὸν, ἤτοι τὴν περισυλλογὴν καὶ διάσωσιν τῶν μνημείων τῆς χριστιανικῆς ἀρχαιότητος καὶ τῶν ἱερῶν κειμηλίων· καὶ τοῦ σκοποῦ τούτου ἐπέτυχεν ἡ Ἑταιρία διὰ τῆς συστάσεως τοῦ Χριστιανικοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου, καὶ διὰ τῶν ἐκδρομῶν τοῦ ἱδρυτοῦ καὶ διευθυντοῦ τοῦ Μουσείου τούτου κ. Γεωργίου Λαμπάκη, ζῆλον ἔξοχον καὶ θερμὸν τρέφοντος ὑπὲρ τῶν προϊόντων τῆς τε ἀρχαίας χριστιανικῆς τέχνης καὶ τῆς ἐκείνην μιμουμένης συγχρόνου σχεδὸν καὶ νεωτέρας. Οὕτως, εὐπρόσωπος ἡ Ἑταιρία παρισταμένη πρὸ τοῦ καθ' ἡμᾶς ὀρθοδόξου δημοσίου, δικαιοῦται νὰ ζητῇ τὴν ὑποστήριξιν καὶ σύμπραξιν τῶν ὁμογενῶν, κληρικῶν τε καὶ λαϊκῶν, οὓς ἀναδεικνύουσα ἀντεπιστέλλοντα καὶ ἐπίτιμα μέλη δικαιοῦται νὰ ἴδῃ συνεργαζομένους ὑπὲρ ἁγίου σκοποῦ.

Εὐτυχῶς, ὁ σκοπὸς τῆς Χριστιανικῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας ἐστὶ γενικώτερος παντὸς ἑτέρου ὑπὸ σωματείων καὶ συλλόγων ἐπιδιωκομένου καὶ καθολικὸς, ἀποβλέπων εἰς τὴν πρόοδον ἐν γένει τῆς ἐπιστήμης. Συλλέγειν ἀρχαιότητας χριστιανικὰς, προϊόντα τῆς τέχνης τῆς ἱερᾶς καὶ πρὸς ἱερὰν προωρισμένα χρῆσιν, καὶ μελετᾶν ἐπ' αὐτῶν καὶ δι' αὐτῶν ἐν τῇ τέχνῃ τελειοποιεῖσθαι, τοῦτο συνιστᾷ μὲν εἰς ἡμᾶς τὴν Ἑταιρίαν, καλεῖ δὲ καὶ ἡμᾶς πρὸς μίμησιν. Ἀπὸ εἴκοσι μηνῶν ὑφίσταται παρ' ἡμῖν, ἐν αὐτῷ τῷ Πατριαρχείῳ, Μουσεῖον χριστιανικῶν ἀρχαιοτήτων, ὅπερ ἡ πρὸς τὰ προϊόντα τῆς ἱερᾶς τέχνης, τῆς πατρίου τέχνης, ἀγαστὴ στοργὴ τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου κ. Ἰωακεὶμ τοῦ ἀπὸ Θεσσαλονίκης ἵδρυσεν. Ὀλίγα μέχρι σήμερον ἀντικείμενα προσηνέχθησαν, ἐνῷ τὸ Μουσεῖον τοῦτο ἠδύνατο καὶ ἔδει νὰ κατασταθῇ τὸ πλουσιώτερον τῶν τοιούτων μουσείων καὶ διὰ τὸν τόπον, ἐν ᾧ συνεστήθη, καὶ διὰ τὴν ἱερὰν προστασίαν τοῦ συστήσαντος. Ἡ πρὸς τὸ θρησκευτικὸν αἴσθημα καὶ τὸν ζῆλον τῶν ὁμογενῶν ἐκκλησις τῆς Ἑταιρίας δύναται καὶ νὰ προτρέψῃ καὶ νὰ καθοδηγήσῃ ἡμᾶς πρὸς τὸ καθῆκον καὶ πῶς τοῦτο δεῖ γενέσθαι.

Ὅταν ἀναλογισθῶμεν ὅτι οἱ εὐσεβεῖς ῥῶσσοι, οἱ κατὰ τὴν Ι' ἑκατονταετηρίδα τὸν χριστιανισμὸν ἀσπασθέντες, καθὼς αὐτὴ ἡ Ἑταιρία παρατηρεῖ ἐν τῇ γενεθλιακῇ αὐτῆς ἐγκυκλίῳ (8 ἰανουαρίου 1885), κέκτηνται σήμερον πλουσιώτατον ἀρχαιοτήτων χριστιανικῶν μουσεῖον, ὅτι πολλαὶ τῶν μεγάλων πόλεων τῆς δυσμικῆς Εὐρώπης σεμνύνονται ἐπὶ τῇ κτήσει τοιούτων, δέον νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι σχεδὸν οὐδὲν ἐπράξαμεν μέχρι σήμερον ἄξιον ἐπαίνου, διότι συστηματι-

κή τις οὐδεμία περὶ χριστιανικῶν ἀρχαιοτήτων ἐλήφθη φροντὶς, εἰς δὲ τὴν ληφθεῖσαν ἤδη μέριμναν, ἀπὸ εἴκοσι μηνῶν οὐδεὶς ἀνταπεκρίθη γενναίως, οὐδεὶς συνεβάλετό τι λόγου ἄξιον· λέγομεν δὲ τοῦτο, διότι ζῶμεν ἀκριβῶς ἐν τόποις, ὅπου πληθὺς ἀπαντᾶται πρεϊόντων τῆς ἱερᾶς τέχνης, ὅπου ἐγεννήθη αὕτη καὶ διεμορφώθη, ὅπου φαντασία ζωογονουμένη ὑπὸ θερμῆς πίστεως ἐνέπνεεν ἐργάτας καὶ καλλιτέχνας, ὡς ἱεροὺς μουσικοὺς, οὕτω καὶ ἁγιογράφους, ὡς ἱεροὺς μελῳδοὺς, οὕτω καὶ βιομηχάνους καὶ κατασκευαστὰς σκευῶν, καὶ κοσμημάτων, ἀμφίων καὶ διπτύχων, δακτυλίων καὶ σταυρῶν, φιαλῶν καὶ κολυμβήθρων, εἰκόνων καὶ χειρογράφων, ἐπιταφίων καὶ ἀντιμησίων, καὶ τῶν τοιούτων. Καὶ πάντες, ἂν μὴ ἀπατώμεθα, ἢ κεκτήμεθα παλαιὰ τοιαῦτα ἢ γινώσκομεν ὑπάρχοντά που, καὶ τινες ἡμῶν ἔμειναν ἴσως καί ποτε ἀνάλγητοι εἰς διαφθορὰν, κσὶ καταστροφὴν, ἢ σύλησιν, ταυτὸν εἰπεῖν εἰς ἀνταλλαγὴν τῶν παλαιῶν καὶ δῆθεν ἀτέχνων διὰ νέων, μεγαλεπιφανεστάτων, κατὰ παλαιὸν ὅρον. Καὶ ἐν τούτοις εἴχομεν καὶ λόγον ἕτερον, προγενέστερον ἡμῖν καὶ πλησιέστερον, καὶ στοργικώτερον, οὕτως εἰπεῖν· ὅτι ἐκ τοῦ αὐτοῦ παλαιοῦ ποτηρίου ἔπιον οἱ πατέρες καὶ πρόπαπποι ἡμῶν, πρὸ τῶν αὐτῶν ἁγίων εἰκόνων ἀνέπεμψαν τῷ οὐρανίῳ Πατρὶ δεήσεις ὑπὲρ τῶν ἐγγόνων καὶ τῶν ἐπιγενομένων, προσκυνήσαντες ἐν αὐταῖς τὴν ἐν σώματι ταφὴν καὶ τὴν ὑπὲρ νοῦν ἀνάστασιν τοῦ ἡμᾶς ἀναστήσαντος Θεοῦ, ἐν τῇ αὐτῇ κολυμβήθρᾳ τὴν διὰ τοῦ θείου βαπτίσματος ἔλαβον ἀναγέννησιν. Λόγος ἐγγύτατος ὁσίας στοργῆς καὶ εὐλαβείας πρὸς ἱερὰ καὶ πατρῶα κειμήλια ἐπιβάλλουσιν εἰς ἡμᾶς τὴν σωτηρίαν τῶν τοιούτων ἀρχαιοτήτων, ὡς ὑπομνημάτων ὁσίου βίου τῶν πατέρων ἡμῶν, καὶ τὴν εἰς τὸ πατριαρχικὸν Χριστιανικὸν Ἀρχαιολογικὸν Μουσεῖον προσφορὰν καὶ τὴν ἐν αὐτῷ διαφύλαξιν.

Οὕτω καὶ τῆς Ἑταιρίας ὁ σκοπὸς ἐκπληροῦται καὶ πρὸς τὴν ἐπιστήμην ὑπηρεσίαν προσάγομεν, καὶ πρὸς τὴν ἱερὰν τέχνην, τὴν ἁγιογραφίαν, χορηγοῦμεν χειραγωγίαν ἵνα πορευθῇ ὁδὸν ἑτέραν καὶ διάφορον ἧς πορεύεται νῦν, ὅτε, δυστυχῶς, πληροῖ τοὺς ναοὺς, τῶν χωρίων ἰδίᾳ, προϊόντων ἁγιογραφικῶν οὐδενὸς ἀξίων λόγου· διότι ἐντὸς πλουσίου Μουσείου οἱ ζωγράφοι δύνανται νὰ σπεύδωσι πρὸς τὴν ἑαυτῶν μόρφωσιν ἐν ἐπιστήμῃ καὶ σωφρόνως ἐπιδιδόμενοι εἰς τὴν μίμησιν τῶν ἀρχαίων καὶ σοβαρῶν τύπων τῆς ὀρθοδόξου πατρίου τέχνης.

Ἡ προστασία τῶν προϊόντων τῆς χριστιανικῆς τέχνης, ἡ περισυλλογὴ αὐτῶν, ἡ προσφορὰ εἰς τὰ παρ' ἡμῖν Μουσεῖα, ὧν ὑπέρκειται λόγῳ ἀμφιλαφοῦς ἱερότητος τὸ Πατριαρχικὸν, δέον νὰ θεωρηθῇ καθῆκον πάντων ἡμῶν, κληρικῶν καὶ λαϊκῶν. Ἔστι δὲ τὸ μόνον καθῆκον, οὗ ἡ πραγμάτωσις οὐδεμίαν ὑλικὴν ζημίαν οὐδενὶ συνεπάγεται.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Αὐτοκρατορικὴ ἑορτή.—Τῆς Α. Α. Μ. τοῦ αὐτοκράτορος πασῶν τῶν Ρωσιῶν Νικολάου τοῦ Β΄ ἄγοντος τῇ τρίτῃ (6 ἀρξαμένου) τὴν ἐπέτειον τῶν γενεθλίων αὐτοῦ, κατὰ τὴν ἐπὶ τούτῳ τελεσθεῖσαν δοξολογίαν ἐν τῷ ἱερῷ ναΐσκῳ τῆς ἐνταῦθα ρωσικῆς πρεσβείας, παρέστη ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου καὶ διηρμήνευσε τὰς πατριαρχικὰς εὐχὰς καὶ προσρήσεις τῷ Ἐξ. πρεσβευτῇ τῆς Ρωσίας κ. Ζηνοβιὲφ ὁ πανοσιολογ. Μ. πρωτοσύγκελλος κ. Καλλίνικος ἐν συνοδίᾳ τοῦ ἐκ τῶν γραμματέων τοῦ Α΄ πατριαρχικοῦ γραφείου κ. Χρ. Παπαϊωάννου.— Τῷ Ἐξ. πρεσβευτῇ συνεχάρησαν, παραστάντες ἐν τῇ τελετῇ, καὶ οἱ πανοσιολογ. ἐπίτροποι τοῦ Παναγίου Τάφου, τοῦ θεοβαδίστου ὄρους Σινᾶ καὶ τοῦ Ἁγίου Ὄρους Ἄθω.

Μητρόπολις Σερρῶν.—Ἕνεκα τῶν ὑπό τινων κατοίκων τῆς πόλεως Σερρῶν ἐγγράφως διατυπωθεισῶν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν μομφῶν κατὰ τῆς πολιτείας τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Σερρῶν κ. Γρηγορίου, αἱ ἀναφοραὶ αὗται διεβιβάσθησαν αὐτῷ ἐγκαίρως ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας πρὸς ἀπολογίαν. Ἐπειδὴ δὲ πάσας τὰς διατυπωθείσας αἰτιάσεις ὁ πανιερ. μητροπολίτης Σερρῶν λεπτομερῶς ἀνήρεσε διὰ τῆς ὑποβληθείσης τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀπολογίας, ἀναγνωσθείσης ἐν τῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ τῆς παρελθούσης τρίτης καὶ κριθείσης ἐπαρκοῦς, ἡ ἱερὰ Σύνοδος ἀπήλλαξεν αὐτὸν πάσης μομφῆς κηρύξασα πάντη ἀμέτοχον τῶν ἀποδοθεισῶν αὐτῷ κατηγοριῶν.

Ἱερὰ Θεολογικὴ Σχολὴ Χάλκης.—Αἰτήσει τοῦ ἐφοροταμίου τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς

σχολῆς, σεβασμ. μητροπολίτου Καλλιουπόλεως κ. Ἱερωνύμου, ἡ ἱερὰ Σύνοδος, ἐν τῇ συνεδρίᾳ αὐτῆς τῆς παρελθούσης τρίτης, διώρισεν ἐπιτροπὴν ἐκ τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Βελεγράδων κ. Βασιλείου καὶ τῶν κκ. Νικολάου Νικολαΐδου καὶ Κωνστ. Σαραφιανοῦ πρὸς ἐξέλεγξιν τῆς διαχειρίσεως τοῦ ταμείου.

Μητρόπολις Σμύρνης.—Τῶν θεοφιλ. ἐπισκόπων Κλαυδιουπόλεως κ. Μιχαὴλ καὶ Παμφίλου κ. Μελισσηνοῦ, οὓς ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Σμύρνης κ. Βασίλειος ὑπέδειξε τῇ Ἐκκλησίᾳ ὡς ἀρχιερατικοὺς αὐτοῦ ἐπιτρόπους ἐν Σμύρνῃ, μὴ ἀποδεξαμένων ἵνα μεταβῶσιν εἰς Σμύρνην, ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης, κατ'ἀπόφασιν ληφθεῖσαν ἐν τῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ τῆς τρίτης, τηλεγραφικῶς ἐνετείλατο τῷ ἐν Σμύρνῃ θεοφιλ. ἐπισκόπῳ Μοσχοννησίων κ. Νεοφύτῳ ὅπως ἀμέσως ἐκεῖθεν ἀπέλθῃ εἰς τὴν ἐπισκοπὴν αὐτοῦ.—Χθὲς ὁ ἐπίσκοπος Μοσχοννησίων ἀπαντῶν εἰς τὸ τηλεγράφημα ἤγγειλεν ὅτι συμμορφούμενος πρὸς τὴν ἐντολὴν ταύτην ἀπέρχεται ἐκ Σμύρνης σήμερον. Τὰ καθήκοντα ἀρχιερατικοῦ ἐπιτρόπου ἀνετέθησαν προσωρινῶς ὑπὸ τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Σμύρνης τῷ αὐτόθι πανοσιλ. ἀρχιμανδρίτῃ κ. Μισαὴλ.

Ἐκδρομὴ πατριάρχου εἰς Πριγκηποννήσους.—Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐκδραμοῦσα προχθὲς ἐκ Βαφεοχωρίου εἰς τὰς Πριγκηποννήσους ἐπεσκέψατο ἐν τῇ Πρώτῃ τὴν αὐτόθι μονὴν τῆς Μεταμορφώσεως καὶ τὸν κ. Συμεὼν Παπαδάκην, ταμίαν τοῦ ἐθνικοῦ ταμείου, ἐν Πριγκήπῳ δὲ τῇ συνοδείᾳ τοῦ ἡγουμένου τῆς μονῆς Χριστοῦ ἀρχ. κ. Μακαρίου, τὸ διασκευασθὲν κτίριον τοῦ ἐθνικοῦ ὀρφανοτροφείου καὶ τὰς αὐτόθι μοναστηριακὰς γαίας καὶ ἐντεῦθεν μετέβη καὶ ἀνεπαύθη ἐπὶ μικρὸν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ἐριτίμου ὁμογενοῦς κ. Λεωνίδου Ζαρίφη, μεθ' ὃ ἐπανέκαμψε τῇ ἑσπέρᾳ εἰς τὰ Πατριαρχεῖα.

Μονὴ Τσαδῆρι.—Ἡ ἱερὰ Σύνοδος ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς τρίτης ἀπεδέξατο αἴτησιν τῆς ἐφορίας τῆς ἱερᾶς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς σχολῆς, ὅπως, διὰ τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Ἡρακλείας κ. Γρηγορίου, ἀνατεθῇ τῷ βοηθῷ αὐτοῦ θεοφιλ. ἐπισκόπῳ Χαριουπόλεως κ. Φιλοθέῳ νὰ μεταβῇ ἐξαρχικῶς καὶ ἐξετάσῃ ἐπὶ τόπου τὰς ὑπὸ τοῦ ἡγουμένου τῆς ἐντῇ ἐπαρχίᾳ Αἴνου ἱερᾶς σταυροπηγιακῆς μονῆς τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου τῆς ἐπιλεγομένης Τζαδῆρι κατὰ τοῦ ἐκ Κεσσάνης κ. Δημάκου Χ'' Παρασκευᾶ διατυπωθείσας κατηγορίας ἐπὶ νοσφισμῷ βοσκῆς ἀνηκούσης εἰς τὸ εὐαγὲς καθίδρυμα καὶ ἐπὶ κακῇ διαχειρίσει τῶν τῆς μονῆς πραγμάτων καὶ ὑποβάλῃ τὴν ἐπὶ τούτῳ ἔκθεσιν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Πρώην Μεσημβρίας Γεννάδιος.—Ὁ πανιερώτατος μητροπολίτης πρώην Μεσημβρίας κ. Γεννάδιος, τέως ἀρχιερατ. προϊστάμενος Σταυροδρομίου, ὑπέβαλε τῇ ἁγίᾳ καὶ ἱερᾷ Συνόδῳ αἴτησιν περὶ χορηγίας αὐτῷ ἐπιδόματος. Τὸ Δ. Ε. Μ. Συμβούλιον, εἰς ὃ παρεπέμφθη ἡ αἴτησις, ἐν τῇ σημερινῇ αὐτοῦ συνεδρίᾳ ἐνέκρινεν ὅπως παρέχηται τῷ εἰρημένῳ ἀρχιερεῖ ἐκ τοῦ Ἐθν. Ταμείου ἐπίδομα μηνιαῖον πεντακοσίων γροσίων

Μέγας κατηχητὴς τοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου.—Πάνυ εὐαρέστως ἀναγράφομεν ὅτι ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς Πατριάρχης τὸν πρό τινος διὰ τοῦ ὀφφικίου τοῦ Μεγάλου Κατηχητοῦ τοῦ οἰκουμενικοῦ Θρόνου τιμηθέντα αἰδεσιμολογιώτατον πρεσβύτερον κ. Ἀλέξανδρον Ζῶτον, προϊστάμενον τοῦ ἐν Γαλατᾷ ἱεροῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, διώρισε νῦν καὶ γενικὸν ἐπιθεωρητὴν ἐπὶ τῆς διδασκαλίας τοῦ μαθήματος τῆς ἱερᾶς κατηχήσεως καὶ ἐπὶ τῆς θρησκευτικῆς καταστάσεως καὶ προόδου τῶν μαθητῶν ἁπασῶν τῶν σχολῶν τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Κων]πόλεως.

Εὐσεβὲς κληροδότημα.—Ὑπὸ τῶν ἐκτελεστῶν τῆς διαθήκης τοῦ πρὸ ἔτους ἀποβιώσαντος ἐν Ὀδησσῷ ἐφημερίου τῆς ἑλληνικῆς ἐκκλησίας τῆς Ἁγίας Τριάδος Ἰωσὴφ Νικόλα ἀπεστάλη τῇ Α. Θ. Π. τῷ οἰκουμενικῷ πατριάρχῃ κληροδότημα τοῦ ἀειμνήστου ἱερέως ἐκ 400 ρουβλίων (46 λιρῶν) πρὸς τὴν Ἱερατικὴν Ροδοκανάκειον ἐν Καισαρείᾳ σχολήν.

Ἐπισκέψεις.—Τῷ σαββάτῳ, μετὰ μεσημβρίαν, ἐπεσκέψατο τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην ὁ μακαριώτατος πατριάρχης πρώην Ἱεροσολύμων κ. Νικόδημος, σὺν αὐτῷ δὲ καὶ ὁ πανιερ. ἀρχιεπίσκοπος Νεαπόλεως κ. Ἀρσένιος.—Τῇ κυριακῇ πρωῒ ὁ ἐρίτιμος τραπεζίτης κ. Εὐστάθιος Εὐγενίδης, ὃν ἀντεπεσκέψατο αὐθημερὸν ὁ παναγιώτατος οἰκουμενικὸς πατριάρχης, παρακαθίσας εἰς τὸ παρατεθὲν αὐτῷ γεῦμα.—Τῇ τρίτῃ πρωῒ τὴν Α. Θ. Π. ἐπεσκέψατο ὁ Ἐξ. πρεσβευτὴς τῆς Σερβίας στρατηγὸς κ. Σάβας Γρούϊτς—καὶ ὁ Α' γραμματεὺς τῆς Αὐτοκρ. ρωσσικῆς πρεσβείας κ. Π. Μανσούροφ, ἐπὶ τῇ εἰς Ἅγιον Ὄρος ἀναχωρήσει αὐτοῦ.—Χθὲς δὲ ὁ σύμβουλος τῆς ἐν Πρωτσίᾳ λουθηρανικῆς Ἐκκλησίας διδάκτωρ Ρόχολ μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ.

Προσρήσεις. — Τῷ ἐριτίμῳ ὁμογενεῖ τραπεζίτῃ καὶ εὐεργέτῃ τοῦ πατριαρχικοῦ οἴκου κ. Εὐσταθίῳ Εὐγενίδῃ ἐπανακάμψαντι εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν ἐξ Ἀθηνῶν τῷ σαββάτῳ ἡ Α. Θ. Π ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης διεβίβασε τὰς ἐπὶ τῇ αἰσίᾳ ἐπανόδῳ αὐτοῦ εὐχὰς καὶ προσρήσεις διὰ τοῦ ἱερολογ. τριτεύοντος κ. Βενιαμίν.—Ἡ Α. Θ. Π. διεβίβασε τῇ κυριακῇ διὰ τοῦ ἱερολογ. διακόνου κ. Ἱεροθέου Ἀνθουλίδου παραμυθητικὰς προσρήσεις τῷ ἐλλογίμῳ κ. Ἐπαμ. Κ Κυριακίδῃ, δημοσιογράφῳ, ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἀειμνήστου Κωνσταντίνου Κυριακίδου.—Τῇ τρίτῃ δὲ ὁ πανοσιολογ. Μ. πρωτοσύγκελλος κ. Καλλίνικος ἐπισκεψάμενος ἐπὶ τοῦ εἰς Κωνστάντζαν ἀναχωροῦντος ρουμανικοῦ ἀτμοπλοίου τὸν ἔξοχ. πρεσβευτὴν τῆς Γερμανίας βαρῶνον Μαρσὰλ φὸν Βίβερστάϊν διεβίβασεν αὐτῷ τὰς τῆς Α. Θ. Π. εὐχὰς ὑπὲρ αἰσίου πλοῦ καὶ ταχείας ἀποκαταστάσεως τῆς ὑγιείας αὐτοῦ.

Ἐφορίαι σχολῶν — Κατὰ τὴν τελευταίαν διοικητικὴν αὐτοῦ συνεδρίαν τὸ Δ Ἐθν. Μ. Συμβούλιον ὠνόμασεν ἐπίτιμον διαρκῆ πρόεδρον τῆς ἐφορίας τοῦ ἀρρεναγωγείου τῆς ἐνορίας Ἁγίου Κωνσταντίνου Ψαμμαθίᾳ τὸν ἀξιότιμον κ. Ἀλέξανδρον Δ. Φωτιάδην.

Χριστιανικὴ Ἀρχαιολογικὴ Ἑταιρία. — Ἡ ἐν Ἀθήναις Χριστιανικὴ Ἀρχαιολογικὴ Ἑταιρία, ἥτις ἀπὸ ἐτῶν διατελεῖ πρόεδρος ὁ μετὰ πολλοῦ ζήλου ἐργαζόμενος κ. Ἀριστ. Παπούσῳ, ἀπέστειλε διπλώματα ἐπιτίμων μὲν μελῶν τῷ σεβασμ. μητροπολίτῃ Ἐφέσου κ. Ἰωακεὶμ καὶ τοῖς Ἐξ. Ἀλεξ. Καραθεοδωρῇ, Κωνστ. Καραθεοδωρῇ καὶ Ἀνδρέᾳ Κοπάσῃ, καὶ τοῖς ἐλλογίμοις κκ Μιχ. Ψαλίδᾳ καὶ Χρ Χατζηχρήστου, προέδροις χρηματίσασι τοῦ ἑλλην. Φιλολογικοῦ Συλλόγου, ἀντεπιστελλόντων δὲ τοῖς σεβασμ. μητροπολίταις Βάρνης κ Πολυκάρπῳ, Κασσανδρείας κ. Λεοντίῳ, Νεαπόλεως κ. Ἀρσενίῳ καὶ τοῖς ἐλλογίμοις κκ. Β. Α. Μυστακίδῃ, Ξενοφῶντι Σιδερίδῃ, Θεμιστοκλεῖ Σαλτέλῃ καὶ Δημ Οἰκονομίδῃ. Συνεργὸν δὲ μέλος ἀνηγόρευσε τὸν ἐκ τῶν τελειοφοίτων τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς ἑλλόγιμον κ. Δημ Τρυφίδην, ἰχνογράφον δόκιμον. Τῶν συνεργῶν μελῶν τῆς Ἑταιρίας καθήκον ἐστὶ τὸ διὰ συγγραφῶν ἢ δι' ἀποστολῆς ἀντικειμένων συντελεῖν εἰς πραγμάτωσιν τοῦ σκοποῦ τῆς Ἑταιρίας, ἐνῷ τὰ ἐπίτιμα εἰς οὐδεμίαν ὑποχρέωσιν ὑποβάλλονται, τὰ δὲ ἀντεπιστέλλοντα εἰς ἐτησίαν χορηγίαν δέκα δραχμῶν. — Ἡ Ἑταιρία, διατελοῦσα ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς μεγαλειοτάτης βασιλίσσης τῶν Ἑλλήνων Ὄλγας, ἐξέδωκε μέχρι σήμερον δύο τεύχη τοῦ Δελτίου αὐτῆς εἰς σύνηθες ὄγδοον, ἄξια προσοχῆς, καὶ συνιστῶντα εἰς τὸν ἔπαινον παντὸς τὰς μέχρι σήμερον ἐργασίας τοῦ σωματείου τούτου.

Φιλόμουσος δωρεά. — Ὁ ἐκ Χίου ἀξιότιμος κ. Ἀλεξ. Γ. Μιχαλινὸς ἐδωρήσατο τοῖς δημοσίοις ἐκπαιδευτηρίοις τῆς πατρίδος αὐτοῦ γῆπεδον εὐρύχωρον, ἐφ' οὗ ἡ ἐφορία προτίθεται νὰ ἐγείρῃ, κατὰ τὴν «Νέαν Ζωὴν» τῆς Σάμου, παράρτημα τοῦ παρθεναγωγείου, εὐρυνομένης τῆς οἰκοδομῆς αὐτοῦ.

Ἀδελφότης Ἐννέα Μουσῶν. — Εὐλογίᾳ τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας, διανύσασα τριάκοντα καὶ πέντε ἔτι ζωῆς κοινωφελοῦς ἡ Ἀδελφότης «Ἐννέα Μοῦσαι», τῆς συνοικίας Ξυλοπόρτης, ἐτέλεσε τὴν ἐπέτειον αὐτῆς τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ, 4 ἀρχομένου, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην ἐκπροσωποῦντος πανιερ. μητροπολίτου Κασσανδρείας κ. Λεοντίου. τοῦ καὶ τὴν θείαν λειτουργίαν τελέσαντος. Ἡ Ἀδελφότης ἐργάζεται τελεσφόρως ὑπὲρ τῶν τῆς συνοικίας ταύτης σχολείων, ἅτινα λαμβάνουσι κατ' ἔτος ἀπὸ τοῦ ταμείου τοῦ ἱεροῦ τῶν Βλαχερνῶν ἀγιάσματος 5400 γρόσια. Δυστυχῶς τὰ μέλη αὐτῆς εἰσὶν ὀλίγα καὶ συνεπῶς ἐλάχιστον τὸ διὰ τῶν εἰσφορῶν αὐτῶν ἀθροιζόμενον ποσόν, ἐργάζονται δὲ πάντα καὶ μετ' ἀφοτιώσεως πρὸς τὸν ἀγαθὸν τοῦ σωματείου σκοπόν, ἀλλὰ καὶ μετὰ πολλῆς ἀγάπης καὶ ὁμοφροσύνης, ἥτις εὐχόμεθα νὰ μὴ διασπασθῇ ποτέ.

Μνημόσυνον Νικολάου Σουλλίδου — Ἐν μέσῳ πολλῆς συρροῆς εὐσεβοῦς ἐκκλησιάσματος ἐτελέσθη τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ, ἐν τῷ πανσέπτῳ πατριαρχικῷ ναῷ, τὸ ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀειμνήστου Νικολάου Σουλλίδου τεσσαρακονθήμερον μνημόσυνον, ἐφ' οὗ ἰδιαιτέρα τετραμελὴς ἐπεστάτησεν ἐπιτροπή. Τὴν θείαν λειτουργίαν ἐτέλεσαν οἱ σεβασμ. μητροπολῖται Ἰκονίου καὶ Δυρραχίου μετὰ τοῦ θεοφ. ἐπισκόπου Συνάδων.—Ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ βήματος παρέστη καὶ ἡ Α. Θ. Π. μετά τινων συνοδικῶν μητροπολιτῶν.

Κηδεία Ἰωάννου Βαρούτη. — Κατὰ τὴν τῷ παρελθόντι σαββάτῳ τελεσθεῖσαν ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ κηδείαν τοῦ μακαρίτου Ἰωάννου Βαρούτη παρέστη ἐκπροσωπῶν τὴν Α. Θ Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην ὁ πανοσιολογιώτατος Μ. ἀρχιδιάκονος κ. Λαυρέντιος. Τῆς κηδείας ἐξῆρχον ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Σμύρνης σὺν τοῖς πανιερ. μητροπολίταις Κασσανδρείας, πρώην Μελενίκου καὶ πρώην Δισκάτης

Ἐκκλησία Ἑλλάδος.

Σύρου καὶ Τήνου Μεθόδιος. — Ἀπεβίωσεν ἐν Σύρῳ τῇ προπαρελθούσῃ ἑβδομάδι, ἐν ἡλικίᾳ ἐτῶν ἑβδομήκοντα, ὁ ἀρχιεπίσκοπος Σύρου καὶ Τήνου Μεθόδιος Παπαναστασόπουλος καὶ ἐκηδεύθη δημοτελῶς. Τελειόφοιτος τῆς θεολογικῆς σχολῆς τοῦ ἐθνικοῦ πανεπιστημίου, μοναχὸς τῆς ἐν Αἰγίῳ μονῆς τῶν Ταξιαρχῶν, ἐχρημάτισεν ἱεροκήρυξ, εἶτα δὲ διευθυντὴς τῆς ἐν Σύρῳ ἱερατικῆς σχολῆς. Ἀπὸ εἰκοσαετίας ποιμαίνων τὴν ἀρχιεπισκοπὴν Σύρου, Τήνου καὶ Μήλου (μετὰ ταῦτα καὶ Ἄνδρου) ἀπήλαυε τοῦ γενικοῦ σεβασμοῦ, μεριμνῶν ἀεί ποτε καὶ ὑπὲρ τοῦ κλήρου, ὑπὲρ οὗ γράφων ἐξέδιδε, βραχὺν χρόνον ἐκδοθέντα, τὸν «Ἐκκλησιαστήν».—Τῆς κηδείας αὐτοῦ προέστη ὁ πανιερ. ἀρχιεπίσκοπος Ἀκαρνανίας κ. Παρθένιος Ἀκύλας, μέλος τῆς διοικούσης συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἐπισκοπὴ Πατρῶν. — Τῇ 29 λήξαντος ἐτελέσθη ἐν Πάτραις τὸ μνημόσυνον τοῦ ἀειμνήστου ἀρχιεπισκόπου Πατρῶν καὶ Ἠλείας Ἱερωθέου, λειτουργήσαντος τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Πενταπόλεως κ. Νεκταρίου, διευθυντοῦ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ριζαρείου σχολῆς, ἐλθόντος ἐξ Ἀθηνῶν.

Ὀρθόδοξος ἐν Αὐστρίᾳ Ἐκκλησία.

Ἑλληνικὴ κοινότης Βρασσοβοῦ. — Προϊσταμένος τῆς ἐν Βρασσοβῷ τῆς Αὐστρίας ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου κοινότητος διωρίσθη ὁ πανοσιολογ. πρεσβύτερος κ. Φώτιος Γεωργιάδης, πρὸ δεκαετίας μὲν ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ Χάλκης τὰς σπουδὰς αὐτοῦ συμπληρώσας, ἔκτοτε δ' εὐδοκίμως διατελέσας καθηγητὴς τῶν ἱερῶν μαθημάτων

Ἐκκλησίαι ἐν τῇ διασπορᾷ.

Ὀρθόδοξος ἑλλην. κοινότης Σικάγου. — Ἀπὸ τοῦ σαββάτου τοῦ Λαζάρου ἀνέλαβε τὰ ἱερὰ αὐτοῦ καθήκοντα ὁ πανοσιολογ. ἀρχιμ. κ Κύριλλος Γεωργιάδης, προϊσταμένος τῆς ἐν Σικάγῳ ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου κοινότητος, ὃς καὶ λόγον ἐποικοδομητικὸν ἀπήγγειλε κατὰ τὴν ἁγίαν καὶ μεγάλην Κυριακὴν τοῦ Πάσχα.

ΛΟΓΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Ὁποία ἱστορία! ὁποία σοβαρὰ καὶ ὑψηλή, κατανυκτικὴ καὶ διδακτικὴ ἱστορία ἀπὸ τῆς ἑσπέρας τῆς μεγάλης πέμπτης μέχρι τῆς ἑσπέρας τῆς μεγάλης παρασκευῆς! Χθὲς ἐν πνεύματι ἐκαθήσαμεν μετὰ τῶν μαθητῶν καὶ ἀποστόλων, πρὸς τοὺς ὁποίους ὁ Κύριος μετὰ τὸν μυστικὸν δεῖπνον ἤνοιξε τὴν καρδίαν αὐτοῦ καὶ ἐξέχεεν ὡς χρυσοῦν ποταμὸν τὴν ἀπερίγραπτον αὐτοῦ θείαν ἀγάπην· ἠκολουθήσαμεν αὐτὸν πέραν τοῦ χειμάρρου τῶν Κέδρων, ὑπὸ τὴν μυστηριώδη σιωπὴν τῶν δένδρων τῆς Γεθσημανῆς, ὅπου ἡ ἀγωνία τῆς ψυχῆς ἔρριψεν αὐτὸν κατὰ γῆς, καὶ ὅπου εἰς τὰς ὀδυνηρὰς αὐτοῦ κραυγὰς καὶ τὰ θερμὰ δάκρυα (Ἑβρ. 5, 7) ἀνεγνώσαμεν μετὰ φόβου καὶ τρόμου τὴν κατηγορίαν τῆς ἁμαρτίας ἡμῶν· παρευρέθημεν εἰς τὸν τόπον, ὅπου ὁ ἀχάριστος καὶ δυσμενὴς μαθητὴς διὰ τοῦ φιλήματος, τοῦ σημείου καὶ τοῦ κορυφώματος τῆς ἀγάπης, προὔδωκε τὸν διδάσκαλον καὶ παρέδωκεν αὐτὸν εἰς τὰ δεσμά, ὅπως ἡμεῖς ἐλευθερωθῶμεν τῶν δεσμῶν τοῦ διαβόλου, τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου· συνωδεύσαμεν αὐτὸν φερόμενον ἀπὸ δικαστηρίου εἰς δικαστήριον, ἀπὸ τοῦ Ἄννα εἰς τὸν Καϊάφαν, ἀπὸ τοῦ Καϊάφα εἰς τὸν Πιλάτον καὶ ἀπὸ τούτου εἰς τὸν Ἡρῴδην καὶ πάλιν εἰς τὸν Πιλάτον, καὶ εἴδομεν αὐτὸν ἐμπαιζόμενον καὶ ἐμπτυόμενον, ραπιζόμενον καὶ πολυειδῶς βασανιζόμενον· συνωδεύσαμεν αὐτὸν συρόμενον εἰς τοὺς δρόμους τῆς ἀχαρίστου καὶ ἀσπλάγχνου καὶ προφητοκτόνου Ἱερουσαλὴμ ὡς κατάδικον, καὶ εἴδομεν αὐτὸν πῶς ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ ἠθικοῦ καὶ ὑλικοῦ σταυροῦ, ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ἀγρυπνίας καὶ τῶν πολυειδῶν βασάνων καὶ πικριῶν ἀποκάμνει καὶ σχεδὸν λειποθυμος ἀναβαίνει τὸν λόφον τοῦ Γολγοθᾶ, ἵνα σταυρωθῇ ἐπ' αὐτοῦ. Τὸ πάθος τοῦ Κυρίου ἡμῶν προχωρεῖ καὶ αὐξάνει, ἐπιτείνεται καὶ ὀξύνεται ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν· ἐνταῦθα θὰ κορυφωθῇ τὸ πάθος αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα θὰ ἐπέλθῃ ἡ ἡσυχία αὐτοῦ καὶ ἡ ἀνάπαυσις. Καὶ ἡμεῖς εἴμεθα πλήρεις ἀνησυχίας,, ἕως οὗ ἀναπαυθῶμεν ἐν αὐτῷ· ἀνησυχία εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ τὰ διαβήματα ἡμῶν· οὐδεμίαν ἡσυχίαν ἔχομεν εἰς τὰς ἰδέας ἡμῶν, τὰς ἐπιθυμίας, τὰς ἐλπίδας, τοὺς πόθους καὶ τοὺς σκοπούς, ἕως οὗ καταντήσωμεν εἰς τὸν φρικτὸν καὶ μυστηριώδη Γολγοθᾶν, τὸν τόπον τῆς αἰωνίου ἡσυχίας. Ἐκεῖ λοιπὸν ἂς σπεύσωμεν πλησίον ἐκείνου καὶ ἂς σταθῶμεν ὑπὸ τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ παρακαθίσαντες, ὡς ἡ Μαρία, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Λαζάρου, μετὰ προσοχῆς μεγάλης καὶ κατανύξεως καὶ εὐλαβείας ἂς ἀκούσωμεν τοὺς λόγους αὐτοῦ. Οἱ λόγοι παντὸς ἀποθνήσκοντος εἶνε ἅγιοι καὶ ἱεροὶ καὶ φυλάττονται μετὰ πολλῆς εὐλαβείας ὡς τελευταία νουθεσία καὶ ἱερὰ παρακαταθήκη πρὸς τοὺς ἐπιζῶντας· ἀλλὰ τί εἶνε οἱ λόγοι παντὸς ἀποθνήσκοντος ἀπέναντι τῶν ἑπτὰ τελευταίων λόγων τοῦ Κυρίου ἡμῶν; Οὗτοι εἶνε πλήρεις φωτὸς οὐρανίου, πλήρεις θείας παρηγορίας, πλήρεις δυνάμεως καὶ μακαριότητος· οὐδέποτε ὁ Κύριος ἡμῶν ἐλάλησε γλυκύτερον, θελκτικώτερον καὶ μακαριώτερον. Δεῦτε λοιπόν, ἀγαπητοί, μελετήσωμεν ἐπισταμένως καὶ εὐλαβῶς τοὺς τελευταίους ἑπτὰ λόγους τοῦ ἐσταυρωμένου Κυρίου ἡμῶν καὶ ἐξαγάγωμεν ἐξ αὐτῶν ὑψηλὰ καὶ λίαν ὠφέλιμα διδάγματα, καὶ πρὸ πάντων κατίδωμεν καὶ θαυμάσωμεν τὴν ἄμετρον καὶ ἄρατον ἀγαθότητα καὶ ἐπιείκειαν καὶ φιλανθρωπίαν τοῦ ἐσταυρωμένου Κυρίου τῆς δόξης ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἀχαριστίαν καὶ σκληροκαρδίαν καὶ ἀπανθρωπίαν τῆς ἀνθρωπότητος.

1. Τὴν ἐννάτην ὥραν, δηλαδὴ τρεῖς ὥρας πρὸ μεσημβρίας ἔφθασεν, ἀγαπητοί, ἀπὸ τοῦ πραιτωρίου εἰς τὸν φρικτὸν Γολγοθᾶν ἡ ἀγρία καὶ ἐμμανὴς καὶ ἀπάνθρωπος πομπή, ἡ σύρουσα τὸν Κύριον εἰς τὸν σταυρικὸν θάνατον. Ἐκεῖ, ἐπὶ λόφου περιώπτου, πλησίον δρόμου λίαν συχναζομένου καὶ πατουμένου ἔξω τῆς μεγάλης πύλης τοῦ δευτέρου τείχους τῆς Ἱερουσαλὴμ, ἐπάγη ὁ σταυρός, καὶ ἐπ' αὐτοῦ ὑψώθη καὶ προσηλώθη ὁ Κύριος ἐν τῷ μέσῳ δύο ληστῶν, δύο κακούργων. Κρέμαται ἐκεῖ ἐγκαταλελειμμένος ὑπὸ πάντων καὶ καταδεδικασμένος ὡς κακοῦργος, καθημαγμένος, βασανιζόμενος ὑπὸ φρικαλέων καὶ ἀπεριγράπτων ἀλγηδόνων καὶ ὀδυνῶν ἐπὶ τοῦ ξύλου τῆς ἀρᾶς, μὴ ἔχων εἶδος, μήτε κάλλος· πέριξ αὐτοῦ ἵστανται οἱ τραχεῖς καὶ ἄκαμπτοι ρωμαῖοι στρατιῶται καὶ οἱ ἀχάριστοι καὶ σκληροτράχηλοι Ἰουδαῖοι· οἱ παραπορευόμενοι, ὄχλος ἐμμανὴς καὶ φανατικὸς καὶ ἑτεροκίνητος, βλασφημοῦσι καὶ φωνάζουσιν, Οὐά· ἀρχιερεῖς δὲ καὶ γραμματεῖς καὶ πρεσβύτεροι ἐμπαίζουσι καὶ χλευάζουσι καὶ μυκτηρίζουσι. Καὶ ὅμως ἐν μέσῳ τοῦ ἀπαισίου τούτου θεάματος καὶ ἀκούσματος, οὐδὲν παράπονον

ἐκφράζει ὁ ἀθῶος ἐσταυρωμένος, ὁ ὡς ἀμνὸς ἄκακος καὶ ἄφωνος ἐπὶ τοῦ σταυροῦ κρεμάμενος, καὶ οὐδεμία λέξις κατηγορίας ἐξέρχεται ἀπὸ τῶν μεμακρυσμένων αὐτοῦ χειλέων· ἀλλ' ὁ πρῶτος αὐτοῦ λόγος εἶνε λόγος προσευχῆς, τὸν ὁποῖον ἀπευθύνει πρὸς τὸν οὐράνιον αὐτοῦ Πατέρα, οὐχὶ ἐπίκλησις βοηθείας, ἀλλὰ προσευχὴ ἀγάπης, ἀγάπης, ἥτις δὲν σκέπτεται περὶ ἑαυτῆς ἀλλὰ περὶ τῶν ἄλλων, παράκλησις πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ τῶν βασανιστῶν καὶ σταυρωτῶν καὶ ἐχθρῶν αὐτοῦ· «Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς· οὐ γὰρ οἴδασι τί ποιοῦσι» (Λουκ. 23, 34). Διὰ τοῦ λόγου τούτου ἐπισφραγίζει τὸ μαρτύριον αὐτοῦ ὁ πρωτομάρτυς καὶ πρωτοδιάκονος Στέφανος, ἐν ᾧ ὁ Κύριος ἀπὸ τοῦ λόγου τούτου ἄρχεται ἐπὶ τοῦ σταυροῦ. Παρατηρήσατε, ἀγαπητοί, πόσον πιστὴ μένει ἡ ἀγάπη τοῦ Κυρίου ἡμῶν· ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον διὰ τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν, καὶ ὁ πρῶτος αὐτοῦ λόγος ἐπὶ τοῦ σταυροῦ εἶνε παράκλησις ὑπὲρ ἀφέσεως ἁμαρτιῶν· «ἄφες αὐτοῖς»· παρατηρήσατε δὲ καὶ τὴν ταπείνωσιν αὐτοῦ· δὲν λέγει, ἐγὼ ἀφίημι ὑμῖν, διότι αὐτὸς οὐδὲν πάθος εἶχεν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, ἀλλὰ παρακαλεῖ τὸν οὐράνιον Πατέρα, ὅπως συγχωρήσῃ αὐτοῖς· καὶ δύναται ὁ Πατὴρ νὰ μὴ ἐκπληρώσῃ τὴν παράκλησιν τοῦ Υἱοῦ;

Ἰουδαῖοι καὶ ἐθνικοί, ἀντιπρόσωποι ὅλου τοῦ κόσμου, ἑνωθέντες ἐσταύρωσαν αὐτόν· ἡ ἁμαρτία τῆς ἀνθρωποτήτος ἡνώθη καὶ ἐσταύρωσεν αὐτόν, καὶ ἡμεῖς εἴμεθα μεταξὺ αὐτῶν, διότι αἱ ἁμαρτίαι ἡμῶν ἔφερον αὐτὸν εἰς τοιοῦτον σταυρικὸν θάνατον. Πόσον ἡ ἰδέα αὕτη εἶνε ἀληθινὴ καὶ πικρὰ καὶ προξενεῖ ὀρθὴν καὶ φέρει μέχρις ἀπελπισίας! ἀλλὰ θαρσεῖτε, ἀγαπητοί, ὁ σταυρωθεὶς εἶνε ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἡ ἀγάπη, ἡ προσευχομένη καὶ παρακαλοῦσα ὑπὲρ τῶν ἁμαρτωλῶν καὶ τῶν ἐχθρῶν. Ἐὰν αἱ ἁμαρτίαι ἡμῶν ἐσταύρωσαν αὐτόν ἀνήκομεν ὅμως καὶ ἡμεῖς εἰς ἐκείνους, ὑπὲρ ὧν παρακαλεῖ· «ἄφες αὐτοῖς· οὐ γὰρ οἴδασι τί ποιοῦσιν». Ὁποῖον πρότυπον ἀγάπης! παρουσιάζει ὡς δικαιολογίαν ὅτι ἔπρεπε νὰ ᾖ ἡ μεγαλειτέρα κατηγορία· διότι ἔπρεπε νὰ γνωρίζωμεν τί κάμνομεν, ὅταν ἁμαρτάνωμεν, ἔπρεπε νὰ γνωρίζωμεν ὅτι φρικτὸν καὶ ἀποτρόπαιον πρᾶγμα εἶνε ἡ ἁμαρτία. Ἀλλὰ δὲν γνωρίζουσι τί κάμνουσιν ἀρχιερεῖς καὶ γραμματεῖς καὶ νομοδιδάσκαλοι, ἑρμηνευταὶ τοῦ νόμου καὶ διδάσκαλοι τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς δικαιοσύνης, ζητοῦντες ψευδομάρτυρας κατὰ τοῦ ἀθῴου, συκοφαντοῦντες καὶ διαβάλλοντες τὸν ἄκακον, διαφθείροντες τὸν ὄχλον καὶ κινοῦντες αὐτὸν εἰς στάσιν κατὰ τοῦ δικαίου καὶ εὐεργέτου, προτιμῶντες καὶ προστατεύοντες τὸν Βαραββᾶν, τὴν ἀδικίαν καὶ τὴν μιαιφονίαν, καὶ καταδικάζοντες εἰς τὸν σταυρὸν τὸν Χριστόν, τὴν ἁγνότητα, τὴν τιμιότητα, τὴν θεοσέβειαν καὶ τὴν πλήρη αὐταπαρνήσεως φιλανθρωπίαν καὶ ἀγάπην; δὲν γνωρίζουσι τί κάμνουσιν οἱ εὐεργετηθέντες, χλευάζοντες καὶ ὑβρίζοντες καὶ βλασφημοῦντες τὸν εὐεργέτην; δὲν γνωρίζει τί κάμνει πολιτικὸς ἄρχων, ὅστις, ἵνα μὴ θόρυβος γίνηται, διὰ νὰ μὴ σκοτίζηται δῆλα δὴ πολύ, διὰ νὰ ἀπολαύσῃ ἡσυχίας καὶ ἀνέσεως καὶ εὐμαρείας, διὰ νὰ μὴ χαθῇ τὴν εὔνοιαν ἐμπαθῶν κατηγόρων καὶ θέσεις καὶ ἀξιώματα καὶ τὰ ἐπακόλουθα, ἐγκαταλείπει ἔρμαιον εἰς τὴν διάκρισιν λυσσαλέων ἐχθρῶν καὶ παραδίδει εἰς σταυρικὸν θάνατον ἐκεῖνον, ὃν ἐν συνειδήσει θεωρεῖ ἀθῷον καὶ ἄκακον; Καὶ ὅμως παρακαλεῖ ὑπὲρ ἐκείνων, οἵτινες εἶνε αἰχμάλωτοι καὶ δοῦλοι τῆς ἁμαρτίας, διότι ἡ ἀγάπη χρηστεύεται, οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς, οὐ λογίζεται τὸ κακόν· «Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς· οὐ γὰρ οἴδασι τί ποιοῦσιν». Ὁπόσον διδακτικὸς καὶ ἐντρεπτικός, ὁπόσον γλυκὺς καὶ παρήγορος λόγος!

2. Παρὰ τῷ σταυρῷ τοῦ Ἰησοῦ, ἀγαπητοί, καὶ πρὸ τῶν ὀμμάτων αὐτοῦ, οἱ στρατιῶται διαμερίζουσι καὶ διαμοιράζονται τὰ ἐνδύματα αὐτοῦ, ὡς τὸν τελευταῖον ἀποχαιρετισμὸν ἀπὸ τοῦ κόσμου τούτου. Ὁ ὄχλος συντρέχει περίεργος, ὅπως ἴδῃ τὸ πεπτωκὸς μεγαλεῖον καὶ τὸν λειποθύμον καὶ ἀσθενῆ θαυματουργόν, τὸ μῖσος τῶν ἀρχόντων τοῦ λαοῦ ἐκχέεται εἰς δηλητηριώδεις, ἐμπαιγμοὺς, καὶ εἰς τὸν γενικὸν χλευασμὸν καὶ τὰς ὕβρεις προστίθενται αἱ βλασφημίαι ἑνὸς τῶν συσταυρωθέντων λῃστῶν, ὅστις ζητεῖ μικρὰν ἀνακούρισιν τοῦ πάθους αὐτοῦ, ὑβρίζων βαναύσεις ἐκείνων, ὃν ἐθεώρει αἴτιον τῆς ταχείας αὐτοῦ σταυρώσεως. Ὁποία ἀντίθεσις! ἡ Ἀγάπη ἐπὶ τοῦ σταυροῦ προσεύχεται καὶ παρακαλεῖ, καὶ πέριξ αὐτῆς ἐπικρατεῖ ψυχρὰ ἀστοργία καὶ ὠρύεται μαινόμενον καὶ λυσσαλέον μῖσος! ἀλλ' ἡ ἀγάπη θριαμβεύει διὰ τῆς μακροθυμίας καὶ τῆς ἀνοχῆς, θριαμβεύει διὰ τῆς σιωπῆς, κηρυττούσης μεγαλοφώνως τὴν ἠθικὴν αὐτῆς δύναμιν καὶ ἐμπνέει εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ ἄλλου συνεσταυρωμένου καὶ νικᾷ τὴν καρδίαν αὐτοῦ, ὥστε οὗτος ἐν μετανοίᾳ καὶ πίστει κλίνει πρὸ τοῦ Κυρίου καὶ τολμᾷ ἀφ' ἑνὸς νὰ ἐλέγξῃ τὸν σύντροφον αὐτοῦ, ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ ἀποτείνῃ πρὸς τὸν Σωτῆρα εὐέλπιδα παράκλησιν, τὴν ὁποίαν ὁ Κύριος ἀνταμείβει διὰ παρηγόρου χάριτος καὶ συγχωρήσεως καὶ βεβαιοτάτης ἐπαγγελίας· «Ἀμὴν λέγω σοι, σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ παραδείσῳ» (Λουκ. 23, 43). Ὁ κακοῦργος λῃστὴς μετανοήσας ἐκφράζει τὴν ἐλπίδα ὅλων τῶν εὐσεβῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Κύριε, λέγει, μετὰ τὴν νύκτα τοῦ θανάτου ἔρχεται ἡ ἡμέρα ἡ λαμπρὰ καὶ ἐπιφανὴς καὶ ἀνέσπε-

ρος τῆς ἐμφανίσεως καὶ τῆς δόξης σου· ὅταν λοιπὸν ἔλθῃς ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ τῆς βασιλείας σου, τῆς δόξης καὶ τῆς μεγαλειότητός σου, μνήσθητι καὶ ἐμοῦ, τοῦ ἁμαρτωλοῦ καὶ ταλαιπώρου, κάλεσόν με καὶ ἐξάγαγε ἐκ φυλακῆς ἕξου τὴν ψυχήν μου καὶ εἰσάγαγέ με εἰς τὴν βασιλείαν σου καὶ ἀξίωσόν με τῆς σῆς δόξης καὶ μακαριότητος. «Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου». Ἀλλὰ μετὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἡ σωτηρία δὲν εἶνε μέλλουσα ἀλλὰ παροῦσα· ἡ ὑπόσχεσις αὐτοῦ δὲν ἀναβέρεται εἰς τὸ μέλλον, ἀλλ' εἰς τὸ παρόν, εἰς τὸ, σήμερον· οὐχὶ πλέον πέραν τοῦ θανάτου, ἀλλ' ἐν τῷ θανάτῳ ἔχει τὴν σωτηρίαν ἐκεῖνος, ὅστις ἐν πίστει εἶνε ἡνωμένος μετὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἀποθνήσκει μετ' αὐτοῦ, διότι ὁ Κύριος μετέβαλε τὸ ἀποτρόπαιον βασίλειον τοῦ θανάτου εἰς τερπνὸν παράδεισον· «σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ παραδείσῳ». Πόσον παρήγοροι εἶνε οἱ λόγοι οὗτοι ἐν τῇ ἀγωνίᾳ καὶ τῇ στενοχωρίᾳ τοῦ θανάτου. Ὅστις ἀποθνήσκει ἐν πίστει, ἐν τῷ θανάτῳ θὰ ἑνωθῇ μετὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ μετ' αὐτοῦ θὰ ᾖ ἐν τῷ παραδείσῳ καὶ θὰ εὑρίσκηται ἐν σχέσει καὶ κοινωνίᾳ μετὰ τοῦ Θεοῦ. Ἐν ἀπαιτεῖται, ἐν «Μνήσθητί μου», εἰλικρινὲς καὶ ἐκ βάθους καρδίας, ἐκ μετανοίας καὶ πίστεως προερχόμενον. Ἐν τοιοῦτο «Μνήσθητί μου» ὡς κλεὶς σωτήριος διανοίγει τὰ πύλας τοῦ παραδείσου καὶ εἰσάγει εἰς τὴν θείαν μακαριότητα.

(Ἕπεται συνέχεια)

Γερμανὸς Βασιλάκης

Μ. ἀρχιδιάκονος τοῦ ἀποστολικοῦ καὶ πατριαρχ. θρόνου τῶν Ἱεροσολύμων

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν Δικαστήριον

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀρ. πρωτ. 8438 καὶ ἡμερ. 13 νοεμβρίου 1902 ἀγωγὴν τῆς ἐναγούσης Μαρίας Ζαχαρίου κατοίκου Φερί-κιοϊ Κων)πόλεως ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύσσει τὸν ἐν τοῖς διαδίκοις ὑφιστάμενον γάμον διαλελυμένον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου Ζαχαρίου Κουρατζόγλου, ὁρμωμένου ἐκ Κόκεσας τῆς ἐπαρχίας Ἰκονίου, ἤδη δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, κατοικίας καὶ ἐπαγγέλματος,

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἐπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως» δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως, καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ Ζαχαρίᾳ Κουρατζόγλου, ὡρίτηθέντι ἐν τῇ δίκῃ, τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως, καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων, ἀνιόντα μὲν εἰς γρόσια ἑξακόσια πεντήκοντα (ἀριθμ. 650) προκαταβαλλόμενα δὲ ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 27 φεβρουαρίου 1803

Ὁ πρόεδρος

† ὁ πρώην Δρυϊνουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ 3

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΟΡΥΤΣΑΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

. . . . . .

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί·

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθμ. 951 καὶ ὑπὸ χρονολογίαν 8 νοεμβρίου 1902 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς ἐναγούσης Φανῆς Σωτ. Πλέκη, τὸ γένος Ναούμ Ντούμα, κατοίκου Μοσχοπόλεως, ὑπηκόου ὀθωμανῆς ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην

Κηρύττει διαλελυμένον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου Σωτηρίου Χρ. Πλέκη.

Διατάσσει τὴν τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένου φύλλου «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ Σωτηρίῳ Χρ. Πλέκῃ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τὰ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως, τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων καὶ τῶν διαζευκτηρίων ἐγγράφων, συμποσούμενα μὲν εἰς γρόσια τριακόσια (ἀριθ. 300) προκαταβαλλόμενα δὲ ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἐδημοσιεύθη.

Ἐν Κορυτσᾷ, τῇ 13 μαρτίου 1903.

ὁ πρόεδρος

† ὁ Κορυτσᾶς ΦΩΤΙΟΣ 3

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ἱερὰ Σύνοδος

Διὰ ταῦτα

Δικάζουσα ἐρήμην τοῦ ἐκκαλουμένου καὶ ἀποφασίζουσα παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀρ. πρωτ. 5399 καὶ χρονολ. 5 ἰουλίου 1902 ἔφεσιν τῆς ἐκκαλούσης Μαρίας Θεοδώρου, θυγατρὸς Γεωργίου, κατὰ Θεοδώρου Ἰωάννου καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 7 καὶ χρονολογίαν 28 Ἰανουαρίου 1902 ἀποφάσεως τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου,

Ἀκυροῖ τὴν ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω ἀριθμὸν καὶ χρονολ. ἀπόφασιν τοῦ διαληφθέντος Πνευματικοῦ Δικαστηρίου τῶν Πατριαρχείων,

Κηρύσσει ἄκυρον τὸν ἐν τοῖς διαδίκοις ὑφιστάμενον γάμον,

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἐπαλλήλοις ἀριθμοῖς τὴν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων ἐφημερίδων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Βυζαντίδος» δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως, καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐφεσιβλήτῳ Θεοδώρῳ Ἰωάννου, τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλει τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνερχόμενα μὲν εἰς γρόσια τετρακόσια δέκα καὶ τρία (ἀρ. 413) προκαταβαλλόμενα δὲ ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν,

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 17 δεκεμβρίου 1902.

Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῇ 6 μαρτίου 1903

Κατ' ἐντολὴν τῆς ἱερᾶς Συνόδου 3

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς

κ. α' α'

Ὁ Ὑπογραμματεὺς

Ἱερόθ. ΑΘ. ΠΙΠΕΡΑΣ

Ὁ ὑπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ | ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΤΟΣ ΚΓ'. ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, 16 ΜΑΪΟΥ 1903 ΑΡΙΘ. 20

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Μητρ. Διδυμοτείχου ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ

Ἡ συνδρομὴ προκαταβάλλεται ἀποστελλομένη πρὸς τὸν ταμίαν.

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τελευταῖαι παρατηρήσεις — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Βυζαντινὰ λείψανα ἐν Ζακύνθῳ — Παράρτημα «εὐαγγελικὰ διδάγματα».

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Δὶς ἤδη μνείαν ποιούμενοι τῶν εἰς τὴν τεργεστηνὴν «Νέαν Ἡμέραν» ἐκ τῆς ἡμετέρας πόλεως ἐπιστελλομένων, τὸ τρίτον νῦν, καὶ τελευταῖον, ὡς εὐχόμεθα, πρὸς τὴν τοῦ φύλλου τούτου σύνταξιν ἀπευθύνομεν ὀλίγας παρατηρήσεις, ἕνεκα τῶν πρὸ δεκαπενθημερίας ἐντεῦθεν ἐπισταλέντων καὶ ἐκτυπωθέντων ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐξελέγξεως καὶ συνεπῶς ἄνευ οὐδεμιᾶς παρατηρήσεως ἐκ μέρους τῆς συντάξεως καὶ διευθύνσεως τῆς ἐφημερίδος. Ὅταν ἐπὶ μῆνας ἐπιστέλλωνται ἀνταποκρίσεις ὁλολύζουσαι περὶ τῆς οὐχὶ καλῆς τῶν καθ' ἡμᾶς πραγμάτων καταστάσεως, ἐσθ' ὅτε δὲ καὶ παριστῶσαι καταστροφὴν θεσμῶν ἀρχαίων καὶ συμφερόντων ἐθνικῶν ἐπικειμένην, οἱ τοὺς ἐπιστελλομένους θρύλους υἱοθετοῦντες εἶχον καθῆκον, ἔκ τε περιεργείας καὶ μετὰ τὰς ὑφ' ἡμῶν γενομένας ἐπισήμως δηλώσεις, ὅπως ἐξετάσωσιν, οἷς οἴδασι τρόποις, τὸ τῶν ἀγγελλομένων ὑποστατὸν ἢ ψευδὲς, διακριβοῦντες τὸ τῶν γραφομένων ἐξωγκωμένον ἔν τισι, ψευδολογούμενον δ' ἐν πλείστοις. Πιστεύομεν ὅτι θηρᾷ τὴν ἀλήθειαν ἡ τεργεστηνὴ συνάδελφος καὶ καθῆκον θεωρεῖ τὸ τῶν ἐκκλησιαστικῶν δικαίων καὶ συμφερόντων ὑπερμάχεσθαι· ἀλλὰ τὸ πρὸς τὴν ἀλήθειαν καθῆκον δέον νὰ προτάττηται, ἵνα μὴ ὁ ταληθὲς καὶ τὸ συμφέρον δῆθεν ἐπιδιώκων ἀποδειχθῇ ψευδόμενος, ἐπισύρῃ δ' ἐν προσεχεῖ ἢ ἀπωτέρῳ μέλλοντι τὴν ἀποδοκιμασίαν πάντων ἐπὶ τῷ ὅτι, γενόμενος ὄργανον ὑλαίων καὶ ἐπιζημίων παθῶν τε καὶ συμφερόντων, εἰσήγαγεν οὐχὶ βελτίωσιν, ἀλλὰ παρέτρεψεν ἴσως τῆς ὁδοῦ τῆς κοινῆς συνεννοήσεως καὶ συνεργασίας τοὺς ἁρμονικῶς τὸ καθῆκον ἐπιτελοῦντας, τοὺς πρὸς ἐπίτευξιν βελτιώσεως καὶ συντάξεως τῶν καθ' ἡμᾶς, ἄνευ πατάγου καὶ μακρὰν διαδηλώσεως οἱασδηποτοῦν, βαδίζοντας. Ἐὰν ἡ σύνταξις τῆς συναδέλφου «Νέας Ἡμέρας» φρονῇ ὅτι πρέπει νὰ ὑπηρετήσῃ τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς καὶ ἐθνικοῖς συμφέρουσι καὶ δικαίοις, διατί ἆρά γε περιμένει νὰ εἴπωμεν αὐτῇ, τὸ τρίτον ἤδη, ὅτι οἰκοδομεῖ ἐπὶ σαθροῦ θεμελίου, καὶ ὅτι μόνον πρὸς τὸ σκότος καὶ σκοτίους σκοποὺς προσάγει ὑπηρεσίαν; Ἐλπίζομεν ὅτι θέλει καταστῇ ἐν τῷ μέλλοντι ἐπιφυλακτικὴ ἐν ὑποθέσεσι σοβαραῖς, περὶ ὧν δέον νὰ μανθάνῃ τὴν ἀλήθειαν ἀπὸ πολλῶν ἢ τῶν ἐπαϊόντων, οὐχὶ δ' ἀπὸ δύο τριῶν, ὧν ἠγνόησεν ἴσως ἐλατήρια καὶ πόθους.

Ἐν τῷ φύλλῳ τῆς 3 μαΐου γράφων περί τινων ἐκκλησιαστικῶν εἰδήσεων ὁ νῦν ἐπιστέλλων, καὶ κατὰ σχέδιον ἀπὸ ἓξ μηνῶν ἐπικρατῆσαν, ἐν εἴδει χρονικῶν μετὰ παρατηρήσεων, ἐπανέρ-

χεται εἰς τὴν ἀπάντησιν τῆς ἁγιωτάτης ρωσσικῆς Συνόδου πρὸς τὴν περὶ ἑνώσεως πατριαρχικὴν καὶ συνοδικὴν ἐπιστολὴν τῆς 12 ἰουλίου 1902. Σκοπὸς τοῦ γράφοντος ἔστιν ἐν τῷ κεφαλαίῳ τούτῳ τὸ δεῖξαι, καθ' ἃ λέγει, ὅτι ἡ ἐπιστολὴ αὕτη «οὐ μόνον οὐδὲν ἀγαθὸν ἀποτέλεσμα ἐπήνεγκεν.... ἀλλὰ τοὐναντίον καὶ κακὸν παρήγαγεν, ὅτι ἐξέθηκε τὸ Πατριαρχεῖον εἰς τὴν κατάκρισιν καὶ τοὺς ὀνειδισμοὺς τῶν Ρώσσων καὶ ἀπὸ ἐγκαλούντων καὶ κατηγόρων μετεποίησεν ἡμᾶς εἰς ἐγκαλουμένους καὶ κατηγορουμένους». Οἱ τὰς ψευδολογίας ταύτας ὑποθετοῦντες ἀνεπιφυλάκτως ὤφειλον νὰ λάβωσιν ὑπ' ὄψιν ὅτι, προκειμένης ὑποθέσεως τοσοῦτον σοβαρᾶς, οἵα ἡ περὶ ἑνώσεως Ἐκκλησιῶν, ὡς λέγει, ἐπὶ τοσαύτας ἑκατονταετηρίδας ἀπὸ τῆς ὀρθοδόξου ἀπεσχισμένων, μόνον ἐμπαθὴς καὶ διεστραμμένη διάνοια καὶ πρόθεσις δύναται νὰ ζητῇ ἀποτελέσματα ἀγαθὰ ἐντὸς ἐννέα μηνῶν. Πῶς δὲ ἐξέθηκεν εἰς ὀνειδισμοὺς τὸ Πατριαρχεῖον ἐκ μέρους ἀδελφῆς Ἐκκλησίας, ἥτις συμφωνεῖ πρὸς τοὺς ἁγίους πόθους τῆς ἐπιστολῆς τῆς 12 ἰουλίου, ἀγνοοῦμεν. Αἱ λέξεις «ῥήγματα ἐν τοῖς κόλποις τῆς ὀρθοδοξίας», ἃς ἀπεκηρύξαμεν ἐν τῇ δηλώσει τῇ ἐν τῷ ἀριθμῷ 18 τοῦ ἡμετέρου φύλλου, καὶ ἐν ᾗ περιπτώσει ὑπῆρχον, οὐδαμῶς δεικνύουσιν ὀνειδισμὸν καὶ κατάκρισιν, ἀφοῦ ἑκάστη Ἐκκλησία δυνατὸν μὲν νὰ ἔχῃ «ῥήγματα ἐν τοῖς κόλποις αὐτῆς», οὐδέποτε δὲ δύναται νὰ ὀνειδίσῃ τὸν ἀδελφὸν ἐπὶ τῇ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ ἀκάνθῃ ὁ γινώσκων ὁπωσδήποτε τὴν ὕπαρξιν ἐν τῷ ἰδίῳ ὀφθαλμῷ δοκοῦ. Ἐπειδὴ δ' ἐπλάσθησαν αἱ λέξεις, ἀλλ' ἐθεωρήθησαν ὑπὸ τῶν ψευδολόγων ἀνταποκριτῶν ἀνεπαρκεῖς, παρενείρονται φράσεις καὶ λέξεις τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Ρωσσίας πρός τινα πατριαρχικὸν ὑπάλληλον πρὸς ἑρμηνείαν τῶν ῥημάτων, ἀγγέλλεται δ' ὅτι αὗται ἀνακοινωθεῖσαι τῇ συνόδῳ ἐνεποίησαν ἔκπληξιν καὶ λύπην, ἀνέμνησαν δὲ τὰ «θρυληθέντα ὅτι τὴν ἄνοιξιν τοῦ 1901 ἐδόθησαν ἐν Ἁγίῳ Ὄρει ἐκ τῶν προτέρων ὑποσχέσεις εἰς τὴν ρωσσικὴν πρεσβείαν περὶ λύσεως τοῦ ἀντιοχικοῦ ζητήματος». Βεβαιωθήτω ἡ σύνταξις τῆς «Νέας Ἡμέρας» καὶ ἐξ ὧν ἐν μέρει γράφουσιν οἱ συσκιάζοντες τὴν ἀλήθειαν ἀνταποκριταὶ αὐτῆς, ὅτι εἴ τι γίνεται περὶ τούτου τοῦ ζητήματός ἐστιν ἐν γνώσει τῆς ἱερᾶς συνόδου, τὰ δὲ «θρυληθέντα» κέκτηται τὸ κῦρος θρύλων καὶ σπερμολογιῶν, ἐξ ὧν συνυφαίνονται αἱ ἀνταποκρίσεις. Διετία δὲ πλήρης ἀπὸ τοῦ ἔαρος τοῦ 1901 παρελθοῦσα διδάσκει τοὺς τὸν νοῦν νήφοντας, τοὺς μὴ ὑπὸ παθῶν ἐσκοτισμένους ὅτι οὐδὲν ἐγένετο τῶν ὑπὸ τοῦ ἀνταποκριτοῦ μισαδέλφως ὑπονοουμένων, ὡς αὐτὰ δηλοῦσι τὰ λεχθέντα πρὸς τὸν πατριαρχικὸν ὑπάλληλον. Ταῦτα δ' εὐθύνουσι τὸν εἰπόντα μόνον, ἐλεύθερον ὄντα νὰ μὴ συμβουλεύηται οἱονδήποτε δημοσιογράφον, οὔτε κληρικὸν οὔτε λαϊκόν τινα, πρὸς διατύπωσιν τῶν ἰδεῶν αὐτοῦ καὶ λόγων καὶ πράξεων. Ταῦτα δὲ τὰ λεχθέντα, καθὼς οἱ ἐπιστέλλοντες βεβαιοῦσιν, ἐγένοντο γνωστὰ τῇ ἱερᾷ συνόδῳ, εἰς ἣν εἰσὶ γνωσταὶ πᾶσαι αἱ ἐνέργειαι τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, οὐδὲν πράττοντος ἄνευ γνώσεως τῶν σεβασμιωτάτων συνοδικῶν.

Ἀλλ' ἡ ψευδολογία καὶ κακὴ πίστις τῶν εἰς τὴν τεργεστηνὴν συνάδελφον ἐπιστελλόντων κατεδείχθη καὶ ἐξ ὧν γράφουσι περὶ τοῦ διορισμοῦ τῶν σεβασμ. Μιτυλήνης καὶ Διδυμοτείχου ὡς μελῶν τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου καὶ ὅτι «ἀντίδρασίς τις ἐγένετο, ἣν ἡ εὐστάθεια τῆς συνόδου ἐξεμηδένισεν». Ὁ μεταδοὺς τῷ ἀνταποκριτῇ τὴν εἴδησιν ταύτην ἠπάτησεν αὐτὸν, γνωστοῦ πᾶσι τοῖς σεβασμ. συνοδικοῖς ὄντος ὅτι ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης αὐτοβούλως ὠνόμασεν. Ἐπαινῶν δὲ τὸν διορισμὸν, ὡς «ὑπὸ πάντων ἐπικροτηθέντα» διαστρέφει καὶ ἐνταῦθα τὴν ἀλήθειαν, γράφων «ὡρίσθησαν» ἄνευ καθορισμοῦ τοῦ ὁρίσαντος.

Τὴν αὐτὴν ἀξίαν ἔχει καὶ ἡ τρίτη τῆς ἀνταποκρίσεως εἴδησις, ἡ ἀνάγουσα εἰς περιωπὴν ἀρχαίου προνομίου τὴν τάξιν καὶ συνήθειαν τῆς ἑλληνιστὶ μὲν κοινοποιήσεως τῶν δικαστικῶν τοῦ Συμβουλίου ἀποφάσεων, τουρκιστὶ δὲ μεταφράσεως τοῦ διατακτικοῦ αὐτῶν μέρους, ἀποστελλομένης πρὸς τὸ τῆς δικαιοσύνης Ὑπουργεῖον, ἂν πρόκηται περὶ ἐκτελέσεως. Ἡ εἰλικρίνεια τῶν ἀνταποκριτῶν φαίνεται ἐκ τοῦ χαρακτηρισμοῦ τῆς τοιαύτης τάξεως «ὡς ἀρχαίου προνομίου», ἐνῷ τὸ Συμβούλιον ὑφίσταται ὡς σῶμα δικαστικὸν ἀπὸ τεσσαράκοντα καὶ ἑνὸς (ἀριθ. 41) ἐνιαυτῶν. Ἐντεῦθεν οἰμωγὴ καὶ εὐχωλὴ ὀλλυμένων, ὅτι «οὐ μόνον **οὐδεμίαν** τῶν διαμφισβητουμένων προνομίων ἡμῶν ἠμπεδώσαμεν.... ἀλλὰ καὶ... δὲν ὑψοῦμεν φωνὴν

ἐν αἷς ἡμέραις θὰ ἐξεποριζόμεθα προνομίας». Καὶ ἐν τούτοις πρὸ μηνῶν, ὁ αὐτὸς ἴσως ἀνταποκριτὴς ἐπῆνει τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην ὅτι ἠμπέδωσε τοιαύτην, λόγου γενομένου περί τινος διαθήκης. Τὸ δὲ «ἐκπορίζεσθαι νέας» οὕτω γραφόμενον δηλοῖ ὅτι οἱ γράφοντες ἢ ἀγνοοῦσι τὴν ἐν γένει σύγχρονον ἱστορίαν, ἢ γινώσκοντες συγκλώθουσι τἀσύγκλωστα.

Τὴν αὐτὴν ἀξίαν ἔχει τελευταία τις εἴδησις ὅτι «ἡ Θεολογικὴ σχολὴ τῆς Χάλκης ἔχασε κατ' αὐτὰς κατ' ἔφεσιν μεγάλας γαίας . . . . . ἡμεῖς δὲ δὲν ἠδυνήθημεν μηδὲ τὰς γαίας ταύτας νὰ σώσωμεν παρὰ πᾶσαν τὴν ἐπιδεικνυμένην πρὸς ἡμᾶς εὐμένειαν», διότι, τῆς ὑποθέσεως εἰσέτι μὴ ληξάσης, τολμηρὸν τὸ λέγειν ὅτι «ἔχασε». Κιβδήλου δὲ προαιρέσεως δηλωτικὸν τὸ σιωπᾷν ὅτι αἱ περὶ γαιῶν μοναστηριακῶν ἐν Χάλκῃ ὑποθέσεις καὶ δίκαι χρονολογοῦνται ἀπὸ δύο καὶ τριῶν γενεῶν, ἔκτοτε λαβοῦσαι τὴν τροπὴν, ἣν διανύουσιν, καὶ δι' ἣν ἄστοργον φρονοῦμεν νὰ εἴπωμεν τί διενηργεῖτο κατὰ παρελθόντας καιρούς. Οἱ τὴν φρούρησιν ἐπιτετραμμένοι τῶν ἐν τούτῳ δικαίων ἡμῶν ἔπραττον ὅ,τι ἐφρόνουν καλὸν, καὶ σήμερον οἱ ἐπὶ τούτῳ τεταγμένοι πράττουσιν ὅ,τι θεωροῦσι καθῆκον ἔν τε τούτῳ τῷ ζητήματι καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς, ἐν γνώσει τῆς ἱερᾶς συνόδου καὶ τοῦ ἐντίμου ἐθνικοῦ συμβουλίου.

Περὶ πάντων τῶν γινομένων μεμψιμοιροῦντες οἱ ἀνταποκριταὶ καὶ τοῖς πᾶσιν ἀπαρεσκόμενοι, καταφέρονται καὶ κατὰ τῶν ἐπισκευῶν τοῦ πατριαρχικοῦ οἴκου, δι' ἃς ἐδαπανήθησαν ἓξ ἥμισυ ἢ ἑπτὰ καὶ ἡμίσεια χιλιάδες λιρῶν, εἰς ἃς προστιθέντες καὶ τὰς ἐν τῇ πρώτῃ πατριαρχείᾳ τοῦ παναγιωτάτου πατριάρχου κ. Ἰωακεὶμ δαπανηθείσας ἑπτὰ σὺν ἡμισείᾳ, συνάγουσιν ὅτι διὰ δεκαπεντακισχιλίων λιρῶν «τμηματηδὸν δαπανωμένων καὶ κατὰ σύστημα . . . . ἦτο δυνατὸν νὰ εἴχομεν ἁπλοῦν καὶ ἀπέριττον λίθινον Πατριαρχεῖον», κρημνίζοντες βεβαίως τὸ ὑπάρχον. Ἀλλὰ τοῦτο ἐπὶ τριακόσια ἤδη ἔτη ἐγείρεται κατὰ σχέδιον τοιοῦτον μάρτυς καὶ μνημεῖον ἱστορίας εὐκλεοῦς, σύμβολον οὕτως εἰπεῖν ἐπιφανοῦς παρελθόντος, στεγάσαν ἁγίας ὑπάρξεις τὴν ἱερὰν ὀλκάδα σωσάσας ἀπὸ τρυκυμιῶν καὶ δυστυχημάτων, ἐκρίθη δ' ἀνευλαβὲς πρὸς τὴν μνήμην ἐκείνων τὸ κατεδαφίζειν τὸν ἱερὸν δόμον τοῦτον, ἀπ' ἐναντίας τοῖς παρὰ τοῖς πεπολιτισμένοις καὶ εὐγνώμοσι λαοῖς συνεθιζομένοις. καθ' ἃ τοιαῦται οἰκοδομαὶ συντηρούμεναι καὶ ὑποστηριζόμεναι διατηροῦνται ἐπὶ μακρόν. Εἴ τι δὲ γίνεται καὶ νῦν, ἐπεβάλλετο, ποῦ μὲν ὡς ἐκ τῆς ἀνάγκης οἰκοδομῆς διαμερισμάτων καὶ γραφείων, ποῦ δ' ἐκ τῆς ἀνάγκης ἐπισκευῆς τοίχων παλαιωθέντων, οἵτινες ἀπὸ εἰκοσαετίας σὺν τῷ χρόνῳ ἐπηρεαζόμενοι ἐλαχίστης ἢ οὐδεμιᾶς ἐγένοντο μερίμνης ἀντικείμενον. Ἄπορον δὲ πῶς ἐν εἴκοσι καὶ δύο ἔτεσιν ἦν δυνατὴ ἡ ἀνέγερσις πατριαρχικοῦ οἴκου «τμηματηδὸν καὶ κατὰ σύστημα» ! !

Ταῦτα πρὸς τὴν τελευταίαν, εἰ καὶ πολλά· ἀλλ' ἡ τελευταία ἀνταπόκρισις συνδυάζεται καὶ σχετίζεται πρός τινας προηγηθείσας. Ἐν τισι τούτων, μνείαν οἱ ἐπιστέλλοντες ποιούμενοι τῶν σεβασμιωτάτων συνοδικῶν, ἐπαινοῦσιν αὐτῶν τὴν εὐστάθειαν, τὴν σύνεσιν, τὴν φιλογένειαν. Ἀδελφικῶς ὑπομιμνίσκομεν εἰς τὴν σύνταξιν τῆς «Νέας Ἡμέρας» ὅτι, ἔν τισι προγενεστέραις ἀνταποκρίσεσιν, ἐκακίζετο τὸ σύστημα τῆς συγκροτήσεως τῆς ἱερᾶς Συνόδου κατὰ τοὺς ἐθνικοὺς Κανονισμούς, ὧν τὸ ἐν τούτῳ κῦρος ἐπανήγαγεν εἰς τὴν ζωὴν ὁ παναγιώτατος οἰκουμενικὸς πατριάρχης κ. Ἰωακείμ. Ἐν προγενεστέραις ἀνταποκρίσεσι συνιστᾶτο τῷ παναγιωτάτῳ πατριάρχῃ ὡς σωτήριον τὸ προσκαλέσαι τὰ μέλη τῆς συνόδου, οὐχὶ κατὰ τοὺς Κανονισμοὺς τούτους, ἀλλ' ἀριστίνδην. Οἱ τότε κακίζοντες τὸ κατὰ τὸν κείμενον νόμον προσκαλεῖν τοὺς συνοδικοὺς, ὡς μὴ τοὺς ἀρίστους συναγείροντας, εὑρίσκονται σήμερον ἆρά γε ψεύδοντες τὰς προσρήσεις αὐτῶν καὶ πρὸς ἑαυτοὺς ἀντιφάσκοντες, ἀφοῦ νῦν ἐπαινοῦσι πάντας τοὺς συνῳδὰ τῷ νόμῳ κληθέντας, ἢ ὁμολογήσουσιν ὅτι ἠγνόουν τότε τί ἔγραφον πρὸς αὐτὸ τοῦτο τὸ τεργεστηνὸν φύλλον; Βέβαιον ὅτι διαρκῶς ἀγνοοῦσι καὶ τὴν κατάστασιν τῶν καθ' ἡμᾶς πραγμάτων καὶ τὰς ἀρετὰς τῶν διοικούντων προσώπων, καὶ διὰ τοιούτων ἐφοδίων ἀναλαμβάνουσι νὰ φωτίσωσι τὸν ἑλληνικὸν λαὸν περὶ προσώπων καὶ πραγμάτων, γνωστῶν ὄντων τῷ λαῷ κάλλιον τῶν διὰ τῆς «Νέας Ἡμέρας» λιβελλογραφούντων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Πατριαρχικὴ καὶ συνοδικὴ λειτουργία ἐν Βαλουκλίῳ.

Ἡ κατὰ πᾶν ἔτος ἐν τῷ σεπτῷ ναῷ τῆς ἱερᾶς Μονῆς τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς τελουμένη πατριαρχικὴ καὶ συνοδικὴ λειτουργία ὑπὲρ ἀναπαύσεως μὲν τῶν ψυχῶν τῶν τεθνεώτων, ὑπὲρ ὑγιείας δὲ καὶ μακροημερεύσεως τῶν ζώντων εὐεργετῶν, κτιτόρων, ἐφόρων, δωρητῶν, συνδρομητῶν καὶ παντὸς εὐσεβοῦς διὰ τῆς φιλελεήμονος καὶ φιλανθρώπου συμβολῆς αὐτοῦ εἰς εὐόδωσιν καὶ λειτουργίαν ἀπρόσκοπτον τῶν ἐν Ἑπταπυργίῳ ἐθνικῶν Φιλανθρωπικῶν Καθιδρυμάτων συντελέσαντος καὶ συντελοῦντος, ἐγένετο τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ ἐν μέσῳ πολυπληθεστάτου εὐσεβοῦς ἐκκλησιάσματος μεγαλοπρεπεστάτη καὶ ἐπιβάλλουσα. Τῇ Α. Θ. Π. τῷ οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ συνελειτούργησαν οἱ σεβασμιώτατοι συνοδικοὶ Ἐφέσου κ. Ἰωακεὶμ, ὁ καὶ πρόεδρος τῆς Ἐφορίας τῶν εὐαγῶν ἱδρυμάτων, Νεοκαισαρείας κ. Ἀλέξανδρος, Μιτυλήνης κ. Κύριλλος, Διδυμοτείχου κ. Φιλάρετος, Βοδενῶν κ. Νικόδημος, Βελιγράδων κ. Βασίλειος, Σερβίων καὶ Κοζάνης κ. Κωνστάντιος, Ἡλιουπόλεως κ. Ταράσιος καὶ Καλλιουπόλεως κ. Ἱερώνυμος, μετὰ τοῦ Μ.ἀρχιμανδρίτου, τοῦ Μ. ἀρχιδιακόνου καὶ τῶν λοιπῶν πατριαρχικῶν διακόνων.

Πρωτοβουλίᾳ ἀξιεπαίνῳ τὸ πρῶτον κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο δι' ἰδίων προσκλητηρίων τῆς Ἐφορίας εἶχον προσκληθῇ ὅπως παραστῶσιν εἰς τὴν θείαν λειτουργίαν καὶ οἱ ἐξοχ. πρεσβευταὶ τῶν ὀρθοδόξων κρατῶν. Ἕνεκα ὅμως τῆς μὴ ἐγκαίρου διανομῆς τῶν προσκλητηρίων παρέστησαν κατὰ ταύτην μόνον οἱ ἐξοχ. πρεσβευταὶ Ἑλλάδος κ. Ι. Γρυπάρης καὶ Σερβίας κ. Σάββας Γκρούϊτς, ἐκπροσωπηθεὶς διὰ τοῦ ἐκ τῶν διερμηνέων κ. Κωνσταντίνου Κρούπτσεβιτς. Παρῆσαν πρὸς τούτοις οἱ ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου ἐξοχώτατοι Κωνστ. Βαγιάννης ἐφέντης καὶ Γιάγκο βέης Ἰωαννίδης, καὶ οἱ ἔντιμοι κκ. Σόλων Καζανόβας καὶ Παναγιώτης Χρυσός, τὰ ἀξιότιμα μέλη τῆς Ἐφορείας τῶν καθιδρυμάτων καὶ πλεῖστοι ἄλλοι ἔγκριτοι ὁμογενεῖς.

Μετὰ τὴν λειτουργίαν καὶ τὴν διανομὴν τοῦ ἀντιδώρου, ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐξελθοῦσα τοῦ ναοῦ ἔψαλε τὸ εἰθισμένον Τρισάγιον ἐπὶ τῶν τάφων τῶν ἀοιδίμων Πατριαρχῶν.

Μετὰ μικρὰν δὲ ἐν τῷ Ἐπιτροπείῳ ἀνάπαυλαν ἡ Α. Θ. Παναγιότης μεθ' ἁπάντων τῶν σεβασμ. ἁγίων ἀρχιερέων καὶ τῶν ἐν τῷ ναῷ παραστάντων ἐξοχωτάτου πρεσβευτοῦ κ. Ι. Γρυπάρη καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Σερβίας καὶ τῶν λοιπῶν προμνημονευθέντων ἐγκρίτων ὁμογενῶν μετέβη εἰς τὰ παρακείμενα Ἐθν. Φιλ. Καταστήματα, ἔνθα ἐγένετο δεκτὸς ὑπὸ τοῦ προέδρου τῆς Ἐφορείας ἁγίου Ἐφέσου καὶ τῶν μελῶν αὐτῆς, τοῦ διευθυντοῦ τῶν καθιδρυμάτων ἰατροῦ κ. Σαββαΐδου καὶ τοῦ λοιποῦ προσωπικοῦ, καὶ ἔνθα παρετέθη πᾶσι τὸ γεῦμα. Κατὰ τὴν διάρκειαν δὲ τούτου ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐποιήσατο προσφυεστάτην καὶ γλαφυρὰν πρόποσιν, ἐν ᾗ τὸ μὲν ἐξῆρε τὴν πρὸς πάντας τοὺς κοπιῶντας καὶ ποικιλοτρόπως συμβάλλοντας εἰς τὴν συντήρησιν καὶ ἐπιτυχῆ συντέλεσιν τῆς ἀποστολῆς τῶν Καταστημάτων ὀφειλομένην εὐγνωμοσύνην, ἐν ᾗ ἐν τοῖς πρώτοις τακτέος ὁ σεπτὸς καὶ μεγάθυμος Ἄναξ ἡμῶν Σουλτὰν Ἀβδοὺλ Χαμὶτ, τὸ δὲ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς παρουσίας τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Ἑλλάδος ὑπέμνησε τὰς φιλίας σχέσεις τὰς μεταξὺ τῶν δύο ὁμόρων κρατῶν ὑριστα μένας ἐπιπροσθεῖς ὅτι οἱ κληρικοὶ ἵστανται μακρὰν τῆς πολιτικῆς· οὐχ ἧττον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ εὑρισκόμενοι δὲν παύουσι δεόμενοι καθ' ἑκάστην ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ κόσμου. Καὶ ἐπειδὴ ἀμφότεροι οἱ ἡγεμόνες διὰ τῶν φιλίων τούτων σχέσεων φαίνονται ὅτι ποθοῦσιν ἓν καὶ μόνον, τὴν εἰρηνικὴν συμβίωσιν καὶ τὴν ἐν εἰρήνῃ προαγωγὴν τῶν ὑπ' Αὐτοὺς λαῶν, διὰ τοῦτο τὸ μὲν ἐξέφρασεν ἐγκάρδιον τὴν εὐγνωμοσύνην πρὸς ἀμφοτέρους, τὸ δὲ προέπιεν ὑπὲρ ὑγείας Αὐτῶν καὶ εὐδοκιμίας τῶν εἰρηνικῶν πόθων Αὐτῶν.

Εἰς τὴν πρόποσιν δὲ ταύτην ἀπήντησε τὰ εἰκότα ἡ Α. Ε. ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος τοῦτο μὲν ἐξαίρων τοὺς ἀγλαοὺς καρποὺς, οἵτινες μέλλουσι νὰ προκύψωσιν ἐκ τῶν φιλικῶν σχέσεων, ἐδραιουμένων ἐπὶ βάσεων στερρῶν, τῶν δύο ὁμόρων ἐπικρατειῶν, τοῦτο δὲ εὐχαριστῶν τῇ Α. Θ. Παναγιότητι ἐπὶ τῇ πρὸς τὴν ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν ἀπευθυνθείσῃ εὐγνωμοσύνῃ, ὑποσχόμενος ἅμα ἵνα συστήσῃ αὐτῇ τὰ δέοντα πρὸς αὔξησιν τοῦ ὑπὲρ τῶν ἱερῶν Καταστημάτων χορηγουμένου ἐπιδόματος.

Μετὰ ταῦτα ὁ ἐκ τῶν μελῶν τῆς Ἐφορείας κ. Ζ. Φυτίλης, συνῳδὰ τῇ ἀπορρήσει πρὸ δύο ἐτῶν ληφθείσῃ, ἀνέγνω τὴν κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος 1902 ἔκθεσιν τῶν πεπραγμένων, ἐν ᾗ σαρέστατα ἀπεικονίζεται ἡ καθόλου κατάστασις τῶν ἡμετέρων φιλανθρ. ἱδρυμάτων. Κατὰ ταύτην αἱ μὲν πρόσοδοι κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος ἀνῆλθον εἰς λίρ. τουρ. 16,837.44, αἱ δὲ δαπάναι εἰς λίρ. τουρ. 18,116.95, ἤτοι προϋκυψεν ἔλλειμμα λίρ. τουρ. 1,327.51, ὅπερ προῆλθεν ὡς ἐκ τῆς ἐπιπροσθέτου δαπάνης διὰ τὴν συντήρησιν μείζονος ἀριθμοῦ

ἐνδιαιτηθέντων καὶ ἐκ τῆς ἀπαρκιτήτως δικαίας κριθείσης αὐξήσεως τῶν μισθῶν τοὺ προσωπικοῦ. Ἐνοσηλεύθησαν ἐν ὅλῳ 6176 ἀσθενεῖς, ὧν 5088 ἀναρρώσαντες ἐξῆλθον, 724 ἐτελεύτησαν καὶ 364 παρέμειναν. Κατόπιν ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης μετὰ τῶν ἁγίων ἀρχιερέων, τοῦ ἐξοχ. πρεσβευτοῦ, τῶν ἐφόρων καὶ ἰατρῶν περιελθόντες τὰς αἰθούσας τῶν διαφόρων τμημάτων τοῦ Νοσοκομείου, ἐξέφρασαν τὴν εὐαρέσκειαν αὐτῶν τῷ διευθυντῇ κ. Σαββαΐδῃ ἐπὶ τῇ κρατούσῃ παντοχοῦ ἀμέμπτῳ τάξει καὶ καθαριότητι.

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐν τοῖς ἀνακτόροις καὶ τῇ Ὑψηλῇ Πύλῃ.—Τῇ παρελθούσῃ δευτέρᾳ ἡ Α. Θ. Παναγιότης μετέβη ἐν συνοδίᾳ τοῦ ἄρχοντος Καπούκεχαγια Ἀντωνίου βέη Οἰκιάδου εἰς τὰ ἐν Γιλδὶζ ἀνάκτορα καὶ ἐπισκεψαμένη τὴν Α. Ε. τὸν ἀρχιγραμματέα Ταχσὶν πασᾶν τὸ μὲν συνδιελέξατο μετ' αὐτοῦ περί τινων ἐκκλησιαστικῶν ὑποθέσεων, τὸ δὲ ὑπέβαλε δι' αὐτοῦ τῇ Α. Α. Μ. τῷ σεπτῷ ἡμῶν Ἄνακτι Σουλτὰν Ἀβδοὺλ Χαμὶτ τὴν εὐγνωμοσύνην ἐπὶ ταῖς ἐπιδαψιλευομέναις τῷ ἡμετέρῳ Γένει ὑψηλῆς εὐμενείας καὶ εὐνοίας ἐνδείξεσι.

Τῆς ἐν τοῖς ἀνακτόροις παρουσίας τῆς Α. Θ. Παναγιότητος λαβοῦσα γνῶσιν ἡ Α. Α. Μεγαλειότης εὐηρεστήθη νὰ διαβιβάσῃ ἀρμοδίως πρὸς τὴν Α.Θ.Παναγιότητα τὰς αὐτοκρατορικὰς προσρήσεις καὶ τὴν μεγάλην αὐτοῦ εὐαρέσκειαν ἐπὶ τῇ νομοταγεῖ καὶ συνετῇ αὐτῆς πολιτείᾳ.

Τῇ ἐπαύριον δὲ τρίτῃ ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης συνοδευόμενος καὶ αὖθις ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ πατριαρχικοῦ ὑπαλλήλου μετέβη εἰς τὴν Ὑψηλὴν Πύλην καὶ ἐπισκεψαμένη ἀλληλοδιαδόχως τὰς ΑΑ. ΥΥ. τὸν Μέγαν Βεζύρην Φερὶτ πασᾶν καὶ τὸν ὑπουργὸν τῆς Δικαιοσύνης Ἀβδουρραχμὰν πασᾶν συνδιελέξατο μετ' αὐτῶν περὶ ὑποθέσεων ἀφορωσῶν τὰ συμφέροντα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους ἡμῶν.

Κατ' ἀμφοτέρας τὰς ἀνωτέρω ἐπισκέψεις ἡ Α. Θ.Παναγιότης ἔτυχε φιλοφρονεστάτης δεξιώσεως.

Συνεδρία δύο Σωμάτων.— Τῇ παρελθούσῃ δευτέρᾳ συνῆλθον ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος τὰ δύο Σώματα εἰς κοινὴν συνεδρίαν καὶ συνεσκέψαντο περὶ διαφόρων ζητημάτων ἀφορώντων τὰ συμφέροντα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους ἡμῶν.

Ἐν τῇ αὐτῇ συνεδρίᾳ ἀναγνωσθείσης τῆς ἀπὸ τῆς Ἐφορείας τῆς σχολῆς τῶν γλωσσῶν παραιτήσεως τῆς Α. Ε. τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου Παντζίρη βέη, βοηθοῦ διευθυντοῦ τῆς αὐτοκρατορικῆς ὀθωμανικῆς τραπέζης, τὰ δύο Σώματα ἅμα μὲν ἐξέφρασαν τὴν λύπην αὐτῶν ἐπὶ τῇ παραιτήσει ταύτῃ, ἅμα δὲ ἐνέκριναν ὅπως, λαμβανομένης ὑπ' ὄψει τῆς πολυτίμου συμβολῆς, ἣν δύναται νὰ παράσχῃ ἡ Α. Ἐξοχότης εἰς τὸ ἔργον τῆς Ἐφορείας, παρακληθῇ διὰ πατριαρχικοῦ πιττακίου ἵνα ἀνακαλέσῃ ταύτην.

Ὡσαύτως ἐν τῇ συνεδρίᾳ ταύτῃ σκέψις ἐγένετο περὶ τῆς ἐν τῷ ἐν Πριγκήπῳ νέῳ κτιρίῳ ἐγκαταστάσεως τοῦ Ἐθνικοῦ Ὀρφανοτροφείου καὶ ἐνεκρίθη ὅπως περί τε ταύτης καὶ τῶν ἐγκαινίων αὐτοῦ, ἅτινα τελεσθήσονται τῇ 21 ὁδεύοντος μηνὸς, ἡμέρᾳ τῶν ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, μεριμνήσῃ ἡ ἤδη ὑφισταμένη Ἐφορεία αὐτοῦ, ἥτις θέλει παραμείνῃ καὶ ἑξακολουθήσῃ ἐπιτελοῦσα τὰ καθήκοντα αὐτῆς μέχρι τῆς ἐγκρίσεως τοῦ ὑπ' αὐτῆς ἐκπονουμένου ἰδιαιτέρου κανονισμοῦ τοῦ εὐαγοῦς καθιδρύματος. Σύναμα τῇ αὐτῇ Ἐφορείᾳ ἀνετέθη ὑπὸ τῶν δύο Σωμάτων ὁ καθορισμὸς τοῦ προγράμματος τῆς τελετῆς τῶν ἐγκαινίων μετὰ τῆς παρατηρήσεως ὅπως καταβληθῇ ἰδιαιτέρα μέριμνα περὶ τῆς ὅσον οἷόν τε ἐκφαντορικῆς ἐκδηλώσεως τῆς εὐγνωμοσύνης τοῦ ἡμετέρου Γένους πρὸς τὸν σεπτὸν ἡμῶν καὶ μεγάθυμον Ἄνακτα Σουλτὰν Ἀβδοὺλ Χαμὶτ Χὰν διὰ τὰς εὐμενῶς ἐπιδαψιλευθείσας ὑπ' Αὐτοῦ πρὸς τὸ Ὀρφανοτροφεῖον πολλαπλᾶς χάριτας.

Ἐκλογὴ ἐπισκόπου Ἐλαίας.— Τοῦ σεβασμιωτάτου μητροπολίτου Σμύρνης κ. Βασιλείου αἰτησαμένου παρὰ τῆς Ἐκκλησίας τὴν ἐκλογὴν βοηθοῦ ἐπισκόπου τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ καὶ ὡς τοιοῦτον ὑποδείξαντος τὸν προϊστάμενον Τζιβαλίου ἀρχιμ. κ. Ἀγαθάγγελον Παπαναστασιάδην, ἡ ἁγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος ἐν τῇ τακτικῇ αὐτῆς συνεδρίᾳ τῆς παρελθούσης τρίτης ἀποδεξαμένη τὴν αἴτησιν προέβη εἰς ἐκλογὴν τοιούτου. Ὅθεν προταθέντων συνυποψηφίων τῷ ὑποδειχθέντι τῶν πανοσιολογιωτάτων κκ. Νεοφύτου, ἀρχιδιακόνου τῆς Ἱ. μητροπόλεως Προύσης, καὶ Χρυσοστόμου πρωτοσυγκέλλου τῆς Ἱ. μητροπόλεως Ρόδου, ψήφων δὲ κανονικῶν γενομένων μετὰ τὴν λῆξιν τῆς συνεδρίας ἐν τῷ πανσέπτῳ πατριαρχικῷ ναῷ, προήχθη εἰς τὸ ἀρχιερατικὸν ἀξίωμα ὑπὸ τὸν ψιλὸν τίτλον τῆς πάλαι ποτὲ διαλαμψάσης ἐπισκοπῆς Ἐλαίας ὁ ἀρχιμ. κ. Ἀγαθάγγελος.

Γραφεῖον Ἰλμιχαμπερίων. — Ἐν τῇ σημερινῇ συνεδρίᾳ τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἀποθανόντος Ἰωάννου Βαρούτη, διευθυντοῦ τοῦ τμήματος τῶν Ἰλμιχαμπερίων ἐν τῷ τουρκικῷ γραφείῳ, διωρίσθη ὁ τέως βοηθὸς κ. Ἀριστόδημος Ζαχαριάδης.

Διὰ τὴν θέσιν δὲ τοῦ κ. Ζαχαριάδου προκηρυχθήσεται διαγωνισμὸς διεξαχθησόμενος ἐνώπιον Ἐπιτροπῆς συγκειμένης ἐκ τῶν κκ. Ἰωάννου Χλωροῦ, διευθυντοῦ τοῦ ὀθωμ. γραφείου τῶν Πατριαρχείων, Παναγιώτου Νικολοπούλου, Α΄ γραμματέως τοῦ συμβουλίου, καὶ Θ. Φωτιάδου, καθηγητοῦ τῆς τουρκικῆς ἐν τῇ Θεολογ. Σχολῇ Χάλκης.

Προκειμένου δὲ περὶ τῆς ὑποβληθείσης αἰτήσεως τῆς χήρας Ἰ. Βαρούτη πρὸς καθορισμὸν συντάξεως, τὸ Συμβούλιον παρέπεμψε ταύτην εἰς τὴν ἐπὶ τῶν συντάξεων Ἐπιτροπὴν μετὰ τὴν ὑποβολὴν τῆς ἐκθέσεως τῆς ὁποίας θέλει ἀποφασίσει ἐπὶ τῆς ρηθείσης συντάξεως.

Ἐπέτειος στέψεως Τσάρου. — Ἀγομένης τῇ παρελθούσῃ τετάρτῃ τῆς ἐπετείου τῆς στέψεως τοῦ αὐτοκράτορος πασῶν τῶν Ρωσιῶν Νικολάου, ἐψάλη ἐν τῷ ναΐσκῳ τῆς Ρωσικῆς πρεσβείας δοξολογία, καθ' ἣν ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Παναγιότητος παρέστησαν ὁ Μ. πρωτοσύγκελλος κ. Καλλίνικος καὶ ὁ κ. Ἰωάννης Δ. Τανταλίδης, διευθυντὴς τοῦ Α΄ Πατριαρχικοῦ Γραφείου, οἵτινες καὶ μετὰ τὸ τέλος διημύνευσαν τῷ ἐξοχωτάτῳ πρεσβευτῇ κ. Ι. Ζινόβιευ τὰς ἐπὶ τῇ ἑορτῇ ταύτῃ εὐχὰς καὶ εὐλογίας τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου. — Εἰς τὴν δοξολογίαν παρέστησαν πρὸς τούτοις ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας ἀρχιμ. Γερμανὸς Γρηγοριάς καὶ ὁ ἐπίτροπος τοῦ Παναγίου Τάφου ἀρχιμ. κ. Νικόδημος.

Ἐπέτειος ὀνόματος. — Τοῖς σεβασμιωτάτοις μητροπολίταις Χαλκηδόνος, Αἴνου καὶ Καστορίας ὡς καὶ τῷ ἐν Χάλκῃ διαμένοντι πανοσιολ. ἀρχιμανδρίτῃ κ. Γερμανῷ Γρηγορᾷ, ἀντιπροσώπῳ τοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, ἄγουσι τῇ παρελθούσῃ δευτέρᾳ τὴν ἐπέτειον τοῦ ὀνόματος αὐτῶν ἑορτήν, ἡ Α. Θ. Π. συνεχάρη τηλεγραφικῶς.

Νέος συνοδικός. — Ὁ ἐκ τῶν ἁγίων συνοδικῶν σεβασμ. μητροπολίτης Σερβίων καὶ Κοζάνης κ. Κωνστάντιος ἀφίκετο τῷ παρελθόντι σαββάτῳ εἰς βασιλεύουσαν προϋπαντηθεὶς ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π. ὑπὸ τοῦ τριτεύοντος κ. Βενιαμίν. Ἡ Α. Σεβασμιότης ἐπεσκέψατο ἀμέσως τὴν Α. Θ. Παναγιότητα καὶ αὐθημερὸν ἀνέλαβε τὰ συνοδικὰ αὐτοῦ καθήκοντα.

Ἐπίσκοπος Δαλματίας. — Ὁ θεοφιλ. ἐπίσκοπος Δαλματίας κ. Νικόδημος ἀπέστειλεν ἐσχάτως τῇ Α. Θ. Παναγιότητι ἀντίτυπον τοῦ ὑπ' αὐτοῦ ἐκπονηθέντος περιγραφικοῦ ἡμερολογίου τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ κατὰ τὸ ἔτος 1903, ἐφ' ᾧ καὶ ἐξεφράσθησαν αὐτῷ αἱ προσήκουσαι εὐχαριστίαι.

Μονὴ Ὀλυμπιωτίσσης. — Αἰτήσει τοῦ ἡγουμένου τῆς Ἱ. Μονῆς Ὀλυμπιωτίσσης κ. Δωροθέου, ἀπὸ ἐτῶν χάριν ὑποθέσεων αὐτῆς ἐν τῇ βασιλευούσῃ διατρίβοντος, ἐπετράπη αὐτῷ ἵνα ἐπανακάμψῃ εἰς τὴν Μονὴν αὐτοῦ.

Δημογεροντία Πάτμου. — Τῶν ἀξιοτίμων δημογερόντων Πάτμου διατυπωσάντων παράπονα κατὰ τοῦ ἡγουμένου τῆς αὐτόθι Μονῆς κ. Παϊσίου ἐπὶ τῷ ὅτι οὗτος παρὰ τὸ ἰσχύον καθεστὼς διώρισεν ἐσχάτως ὡς μέλη τοῦ ἐκεῖ μικτοῦ ἐκκλησιαστικοῦ δικαστηρίου ἄλλους πολίτας καὶ οὐχὶ αὐτούς, ἡ ἁγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος ἐνέκρινεν ὅπως συσταθῇ τῷ εἰρημένῳ ἡγουμένῳ ἵνα συμμορφωθῇ ἀκριβῶς πρὸς τὸ καθεστώς.

Ἐφημερὶς Φόρμιγξ. — Τοῦ διευθυντοῦ καὶ συντάκτου τῆς ἐν Ἀθήναις ἐκδιδομένης μουσικῆς ἐφημερίδος «Φόρμιγγος» κ. Ἰωάννου Τσώκλη αἰτησαμένου παρὰ τῆς Ἐκκλησίας τὴν ἠθικὴν προστασίαν αὐτῆς ἐπὶ τοῦ καλλίστου περιοδικοῦ μουσικοῦ αὐτοῦ ἐγχειρήματος, ἡ ἁγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος ἐνέκρινεν ὅπως ἐπιδαψιλευθῶσι τῷ φερεπόνῳ ἐκδότῃ αἱ εὐχαὶ καὶ εὐλογίαι τῆς Ἐκκλησίας καὶ χορηγηθῇ αὐτῷ ἡ αἰτηθεῖσα ἠθικὴ ὑποστήριξις.

Ἄφιξις. – Τῇ παρελθούσῃ τρίτῃ ἐπανέκαμψεν εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν ὁ ἡμέτερος ἀνταποκριτὴς καὶ ἀπεσταλμένος τῶν Πατριαρχείων κ. Βασίλειος Ἀσμανίδης ἐκ τῆς ἀνὰ τὸ Αἰγαῖον περιοδείας αὐτοῦ περατώσας αἰσίως τὴν αὐτόσε ἀποστολὴν αὐτοῦ.

Ἐπισκέψεις. Προχθὲς ἐπεσκέψαντο τὴν Α. Θ. Παναγιότητα ἡ Α. Ε. ὁ ἐνταῦθα πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος κ. Ι. Γρυπάρης

Ἅγιον Μῦρον. Ἐκ τυπογραφικῆς ἀβλεψίας ἀνεγράφη ἐν ταῖς ὑπὲρ τοῦ ἁγίου Μύρου προσφοραῖς ὅτι ὁ ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας ἀποσταλεὶς μόσχος τοῦ Τογκίνου ἦν 40 δραμίων, ἐνῷ ἦν 60.

Περὶ μιμήσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐνθέρμως συνιστᾶται καὶ ὑφ' ἡμῶν πρὸς πάντας τοὺς ὀρθοδόξους χριστιανοὺς τὸ ἀνωτέρω ψυχωφελέστατον πόνημα, οὗ μόνη ἡ εἰς διακοσίας καὶ ἐπέκεινα γλώσας μεταφρασις μαρτυρεῖ τὴν ἀναμφισβήτητον χρησιμότητα αὐτοῦ. Τὸ ἔργον τοῦτο δέον νὰ ἀποτελῇ τὸ ἐγκόλπιον παντὸς χριστιανοῦ, καὶ πάσης οἰκογενείας, καθόσον αἱ αὐτῷ ἐγκατεσπαρμέναι παραινέσεις πρὸς πνευματικὴν ζωὴν, αἱ παραμυθητι καὶ συμβουλαὶ ὅπως ὑπομένωμεν καρτερικῶς πάσας τὰς θλίψεις καὶ τὰς περιπετείας τοῦ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ βίου ἡμῶν ἀποτελοῦσι πολυτιμότατον ἐφόδιον καὶ ἀληθῆ πυξίδα τῆς βιοπάλης ἡμῶν.

Εὑρίσκεται παρὰ τῷ ἐνταῦθα ἀνταποκριτῇ τῆς «Ἀναπλάσεως» κ. Γ. Καψαλίδη (ὁδῷ Ἀσμᾶ-Ἀλτὶ Παπάζογλου χὰν ἀρ. 28) καὶ τιμᾶται φρ. χρ. 2 ἄδετον, καὶ δεδεμένον 3.

ΒΥΖΑΝΤΙΝΑ ΛΕΙΨΑΝΑ

ἐν Ζακύνθῳ.

Ὀλίγιστα, δυστυχῶς, λείψανα βυζαντινῆς τέχνης περιεσώθησαν μέχρι τῶν ἡμερῶν ἡμῶν ἐν Ζακύνθῳ, ὁσημέραι δὲ, ἔνθεν μὲν ὑπὸ τοῦ χρόνου, ἔνθεν δὲ ὑπὸ τῆς ἀμαθείας καὶ ἀπρονοησίας, τὰ λείψανα ταῦτα καταστρέφονται, συγκαταστρεφομένων ἅμα καὶ τόσων σημείων παρελθούσης ἑλληνικῆς δόξης. Καὶ ὑψώσαμεν καὶ ὑψοῦμεν, μετὰ πολλῶν ἄλλων πρὸ ἡμῶν, τὴν φωνὴν περὶ διασώσεως τῶν δυναμένων νὰ περισωθῶσιν, ἀλλ' αἱ φωναὶ αὗται ἠχοῦσιν ἐν τῇ ἐρήμῳ, μὴ κατανοηθέντος δυστυχῶς εἰσέτι ὅτι πᾶσα καταστροφὴ οἱασδήποτε ἐποχῆς εἶνε τραῦμα ἀνήκεστον κατὰ τῆς πατρίου ἱστορίας, ὅτι καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν ἐλαχίστων λειψάνων ἐξάγονται ἔστιν ὅτε πορίσματα καὶ ἀσφαλῆ συμπεράσματα παρὰ τοῦ ἐπιστημονικῶς ἀσχολουμένου περὶ τὴν ἱστορίαν χώρας τινὸς, ὅτι τέλος ἐν πολλοῖς τούτων, ὡς ἀχρήστων ὑπὸ τῶν ἀμαθῶν θεωρουμένων, ὁ ἐθνικὸς ἡμῶν καὶ ἱστορικὸς ἐκτυλίσσεται βίος. Ὑπάρχουσιν οἱ καταδικάζοντες τὴν βυζαντινὴν τέχνην καὶ μικρὰν ἢ καὶ οὐδεμίαν περὶ διασώσεως τῶν λειψάνων αὐτῆς καταβάλλοντες φροντίδα, ἀλλὰ μὴ καὶ αὕτη δὲν ἀποτελεῖ μέρος τῆς ἐπιφανοῦς ἐθνικῆς ἱστορίας; Ἡ ἐπιστήμη τῶν ἐρευνητῶν ἐξετάζουσα μετὰ τῆς αὐτῆς στοργῆς τὴν ἀκμὴν τῆς ἀρχαιότητος καὶ τὴν παρακμὴν τῶν μέσων αἰώνων, τὸ μεγαλεῖον τῆς ἀναγεννήσεως καὶ τὴν κατάπτωσιν τοῦ ἐπιτετηδευμένου βαροκισμοῦ, οὐδεμίαν μεταξὺ αὐτῶν ποιεῖται διάκρισιν. Ἡ τέχνη εἶνε μία, καὶ μόνον οἱ χρόνοι, αἱ περιστάσεις, τὸ ἰδεῶδες, ἡ τῆς χώρας τύχη ἐπιδρῶσαι ἐπ' αὐτῆς μεταβάλλουσι ταύτην. Πανταχοῦ ὑπάρχει τι τὸ ὡραῖον καὶ αὐτὸ δὲ τὸ ἀλλόκοτον σοβαρῶς ἐξεταζόμενον ἔχει τὴν σχετικὴν ἀξίαν. Ἀρκεῖ νὰ συνειθίσωμεν νὰ κατανοῶμεν τὰς ἀληθεῖς ἐκφάνσεις τῆς τέχνης, ἀρκεῖ νὰ ἐξετάσωμεν ὅ,τι διακρίνει τὴν τέχνην μιᾶς ἐποχῆς καὶ μελετήσωμεν αὐτὸ, ὅπως εὕρωμεν τὴν ἀξίαν αὐτοῦ. Δυστυχῶς, ἐλαχίστην στοργὴν δεικνύουσιν οἱ ἁρμόδιοι περὶ τὴν πάτριον μεσαιωνικὴν ἱστορίαν, ἂν ὑπῆρχον δὲ ἄνθρωποι ὑπὸ τοῦ ἔρωτος τῆς τέχνης διαπνεόμενοι πολλὰ τῆς ἱστορίας ἡμῶν ταύτης θὰ ἐσώζοντο. Ἂς ἐλπίσωμεν, ὅτι θὰ εὑρεθῇ πατρικὴ χεὶρ νὰ περισυλλέξῃ μετὰ θρησκευτικοῦ ζήλου καὶ αὐτὰ τὰ ἐλάχιστα ὅσα περιεσώθησαν ἀπὸ τῆς καταστροφῆς τοῦ χρόνου, τῆς ἀμαθείας ἢ ἀδιαφορίας τῶν ἀνθρώπων, πρὶν ἡ τελεία ἐπέλθῃ καταστροφὴ καὶ τότε πᾶσα πρόνοια θὰ ἦνε ἀνωφελὴς καὶ ματαία.

*

Βορειοδυτικῶς τῆς πόλεως Ζακύνθου ὑψοῦται λόφος **πλειοκαίνου** διαπλάσεως, ὕψους 202 μέτρων, εἰς οὗ τὰς ἀνατολικὰς κλιτύας ἀναπτύσσεται ἡ πόλις, ἧς τὸ πλεῖστον μέρος κεῖται ἐπὶ προσχώσεων καὶ ἐπιχωματώσεων. Ἐπὶ τοῦ ὀροπεδίου τοῦ λόφου τούτου ἐγείρεται ἐνετικὸν φρούριον, ἔνθα ἄλλοτε καὶ ἡ μεσαιωνικὴ πόλις, ὀχυρωθεῖσα, ἕνεκα τῶν ἐπιδρομῶν τῶν πειρατῶν.

Ἐντὸς τοῦ φρουρίου τούτου πολλαὶ ὑπῆρχον ἐκκλησίαι, ὀρθόδοξοι καὶ δυτικαὶ, νῦν ὅμως σώζονται ἐρείπια τῶν δύο παλαιῶν καθεδρικῶν τοιούτων, τῆς δυτικῆς τοῦ Σωτῆρος (Domo) καὶ τῆς τοῦ τέως προστάτου τῆς νήσου Ζακύνθου ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, ἢ τῆς Κοψιδοῦς, ὀρθοδόξου[1], οἰκοδομηθεισῶν ἐπὶ τῶν Τόκκων, παλατίνων κομήτων Κεφαλληνίας Ζακύθου. Τὰ ἐρείπια τῆς τελευταίας τούτων δὲν φαίνονται βυζαντινὰ, ἐνῷ τὰ τοῦ Σωτῆρος εἶνε πολύτιμα, εἰσέτι δὲ φαίνονται βυζαντιναὶ τοιχογραφίαι ἐφ' ὑγρᾶς, παριστῶσαι τὸν ἅγιον Κωνσταντῖνον μετὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Ἑλένης καὶ ἄλλους ἁγίους, τῆς δὲ Θεοτόκου καὶ τοῦ Παντοκράτορος, εὐλογοῦντος, μετὰ βίας διακρίνονται τὰ ἴχνη τῶν

1. Ὅρα καὶ τὸ βιβλίον **«Αἱ ἐν Ζακύνθῳ μοναὶ»** ὑπὸ Λ. Χ. Ζώη· σελ. 43—58.

χρωμάτων, ὡς μᾶλλον ἐκτεθειμένων εἰς τὰς ἀτμοσφαιρικὰς προσβολάς. Ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ φρουρίου εὑρίσκει τις τεμάχια ἰωνικοῦ κίονος ἐκ λευκοῦ μαρμάρου, ἕτερα ἐπιτυμβίων πλακῶν, συντρίμματα βυζαντινῶν κοσμημάτων, κιονοκράνων καὶ ἄλλων ἀρχιτεκτονικῶν ἀντικειμένων βυζαντινῆς τέχνης, ἐνδεικνυόντων ὅτι ὑπῆρχον ἐκεῖ ποτε βυζαντινὰ οἰκοδομήματα. Ἐν τῷ φρουρίῳ ὑπῆρχον προσέτι δύο εἰκόνες τῆς Θεοτόκου, βυζαντινῆς τέχνης, ἡ τῆς Χρυσοπηγῆς[2] καὶ ἡ τῆς Λαουρένιενας, ἢ κοινῶς Λαουρένναινας[3]. Ἡ πρώτη τούτων, ἥτις πιθανὸν ἐκομίσθη ἐκ Κρήτης τῷ 1669, σώζεται ἐν τῷ παραπλεύρως τοῦ φρουρίου ὁμωνύμῳ ναῷ, καλύπτεται δὲ, πλὴν τῶν προσώπων τῆς Θεοτόκου καὶ τοῦ Χριστοῦ, διὰ νεωτέρας ἐπιχρύσου ἐνδύσεως καὶ φέρει πρὸς τὸ κάτω ἀριστερὸν μέρος τῆς εἰκόνος τὴν ἐπιγραφὴν «Καυχᾶται ἡ πόλις Ζακύνθου σχοῦσα Χρυσοπηγῆς τε τοιάδ' εἰκόνα ὀκτακοσίῳ τετράκις δέκα ἔτει γραφεῖσα μετὰ Χριστοῦ γε»· καὶ πρὸς τὰ ὀπίσω λαμπρὰν ζωγραφίαν τοῦ ζακυνθίου ζωγράφου Κουτούζη, εἰκονίζουσαν δύο ἀγγέλους κρατοῦντας ταινίαν μετὰ τοῦ τροπαρίου «Καὶ που λοιπὸν ἄλλην εὑρήσω ἀντίληψιν . . .»[4] Ἡ δευτέρα, οὕτω κληθεῖσα ἐκ τοῦ ἱδρύσαντος τὸν ναὸν Λαυρεντίου Βεργάμου καὶ κομισθεῖσα ἐκ Κω)πόλεως, πρὸ τοῦ 1500, σώζεται ἐν τῷ πρὸς τὸ βόρειον τῆς πόλεως ἄκρον ναῷ τῆς Ἁγίας Τριάδος, καλύπτεται δὲ καὶ αὕτη, πλὴν τῶν προσώπων τῆς Θεοτόκου καὶ τοῦ Χριστοῦ, δι' ἀργυρᾶς ἐπενδύσεως. Ἀμφότεραι αἱ εἰκόνες αὗται γεγραμμέναι ὑπὸ δεξιᾶς χειρὸς φαίνονται ἀρχαῖαι.

Ἐπὶ τοῦ πρὸς τὰ ΝΔ τῆς πόλεως Ζακύνθου βουνοῦ, Ἐλάτου, ἡ κοινῶς Σκοποῦ ἐπονομαζομένου, ἐγείρεται ναὸς βυζαντινοῦ ρυθμοῦ καὶ ἡ πλησίον μονὴ τῆς Θεοτόκου Σκοπιωτίσσης.

Παρὰ τὰ γραφέντα περὶ τοῦ ναοῦ καὶ τῆς μονῆς ταύτης, ἀναγινώσκομεν, σὺν ἄλλοις, ἐν τῷ σπανιωτάτῳ βιβλίῳ «Notizce storiche[5] ecc . . . ὅτι ἀποσυρθεὶς ἐν τῇ μονώσει τοῦ βουνοῦ τούτου, ἀρχομένου τοῦ ΙΣΤ' αἰῶνος, ὁ ἕλλην ἀρχιεπίσκοπος τῆς μητροπολιτικῆς ἐκκλησίας Κορίνθου καὶ ὑφ' ἑνὸς παρακολουθούμενος μοναχοῦ κατῴκησεν ἐν μονήρει τοποθεσίᾳ, ἔνθα εὑρὼν εἴτε κεκρυμμένην ἔν τινι σπηλαίῳ, εἴτε κατατεθειμένην ἐπί τινος ἐγκαταλελειμμένου νοϊδίου τὴν θείαν εἰκόνα τῆς Θεομήτορος, πᾶσαν κατέβαλε φροντίδα ὅπως συντελέσῃ εἰς τὰ πρὸς λατρείαν αὐτῆς. Ἡ ἔξοχος τοῦ ἱεράρχου φήμη καὶ ἡ ἑκουσία ἔφεσις αὐτοῦ ἵνα μονάσῃ προσείλκυσαν πλῆθος κόσμου, ἀνερχομένου τὸ βουνὸν ἐκεῖνο πρὸς προσκύνησιν τῆς Παρθένου καὶ κομίζοντος ἀναθήματα. Βλέπων ὁ ἱεράρχης ὅτι τὰ τοῦ τόπου εἰσοδήματα δὲν ἐπήρκουν πρὸς ἵδρυσιν καταλλήλου ναοῦ, ἐζήτησε τὴν συνδρομὴν τῶν κορινθίων, οἵτινες καὶ γενναῖοι ἐν τῷ προκειμένῳ ἐφάνησαν. Οὕτω ἐκ διαφόρων βοηθημάτων ἱδρύθησαν ὅ τε ναὸς καὶ τὰ πλησίον οἰκήματα, ὅτε καὶ ὁ ἱεράρχης, κατὰ τὴν πρόοδον τῶν ἐργασιῶν, ἀσθενήσας ἀπεβίωσεν· ἡ δὲ μονὴ περιῆλθεν εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἱερομονάχου, ὅστις ἐγένετο ἡγούμενος καὶ μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ εἰς τὴν εὐγενῆ τῶν Λογοθετῶν οἰκογένειαν.

(ἕπεται τὸ τέλος)

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Χ. ΖΩΗΣ

2. Βλέπε καὶ «**Βυζαντινὴ τέχνη** . . .» κλπ. ὑπὸ Γ. Ε. Μαυροφρυγιάννη σ. 227.

3. «**Ὁ Ἅγιος Διονύσιος**» ὑπὸ Δ. Χ. Ζώη· σ. 69.

4. «**Βυζαντινὴ τέχνη**»· ἔνθ' ἀνωτ.

5. «Notizei storiche delle apparizioni delle immagini più celebri di Maria Vergine nella città e dominio di Venezia». Venezia, 1761.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν Δικαστήριον

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τῆς ἐναγομένης καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀρ. πρωτ. 7274 καὶ χρονολογίας 14 ὀκτωβρίου 1902 ἀγωγὴν τοῦ ἐνάγοντος Βασιλείου Μπαλῆ καφεπώλου, κατοίκου Φαναρίου ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει τὸν ἐν τοῖς διαδίκοις ὑφιστάμενον γάμον διαλελυμένον ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς ἐναγομένης Πολυξένης Β. Μπαλῆ, τὸ γένος Δ. Καμπάζη,

Διατάσσει ἵνα τὸ ἐκ τοῦ γάμου τῶν διαδίκων γεννηθὲν τέκνον ἀνατρέφηται, καὶ παραμένῃ παρὰ τῷ πατρὶ αὐτοῦ Βασιλείῳ Μπαλῆ,

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἐπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου» δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως, καὶ

Ἐπιτίθησι τῇ ἐναγομένῃ ὡς ἡττηθείσῃ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως, καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνερχόμενα μὲν εἰς γρόσια τριακόσια ἑξήκοντα τρία (ἀρ. 363) προκαταβαλλόμενα δὲ ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 23 ἰανουαρίου 1903.

Ὁ πρόεδρος

† ὁ πρώην Δρυϊνουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

Ὁ ὑπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ | ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΤΟΣ ΚΓ'. ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, 23 ΜΑΪΟΥ 1903 ΑΡΙΘ. 21

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. . . . 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Μητρ. Διδυμοτείχου ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ

Ἡ συνδρομὴ προκαταβάλλεται ἀποστελλομένη πρὸς τὸν ταμίαν.

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὀφειλαὶ ἄφυκτοι — Τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἐν Πριγκήπῳ νέου κτιρίου τοῦ ἐθνικοῦ ὀρφανοτροφείου — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Ἐκκλησ. Σχολὴ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Μουσικοῦ Συλλόγου — Χριστιαν. καὶ ἀρχαιότητες ἐν Ζακύνθῳ — Δικαστικαὶ ἀγγελίαι — Παράρτημα· «Εὐαγγελικὰ Διδάγματα».

ΟΦΕΙΛΑΙ ΑΦΥΚΤΟΙ

Περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος μηνὸς ἐγκύκλιος ἀπελύθη πατριαρχικὴ καὶ συνοδικὴ πρὸς τοὺς σεβασμ. ἀρχιερεῖς τοῦ κλίματος τοῦ πατριαρχικοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου περὶ τῶν πρὸς αὐτοὺς ἐκ μέρους τῶν ὑφ' ἕκαστον ὑποκειμένων ὀρθοδόξων ὀφειλομένης ἐπιχορηγήσεως, ἡ δ' ἐγκύκλιος αὕτη ἀπολύεται δέκα καὶ τρεῖς μῆνας κατόπι τῆς ἐπὶ τῷ αὐτῷ σκοπῷ πέρυσιν ἐκδοθείσης. Οἱ τὰς ὀλίγας ταύτας γραμμὰς ἀναγινώσκοντες ἀναμνησθήσονται πιθανῶς ὅτι καὶ ἰδιαίτεραι ἐπιστολαὶ πατριαρχικαὶ καὶ συνοδικαὶ κατὰ καιροὺς ἐκδίδονται προτρεπόμεναι καὶ νουθετοῦσαι τοὺς ἔν τισιν ἐπαρχίαις ὀρθοδόξους πρὸς ἐξόφλησιν ἱεροῦ χρέους ἀναποφεύκτου. Κατ' εὐτυχίαν, αἱ τοιαῦται ὑπομνήσεις οὔτε συνεχεῖς εἰσὶν, οὔτε πρὸς πάντα τὰ τμήματα μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ἱερᾶς μητροπόλεως ἢ ἐπισκοπῆς γίνονται. Ὅπερ δηλοῖ ὅτι οὐχὶ πάντες ἐπιλανθάνονται, οὐχὶ πάντες καὶ συστηματικῶς ἀναβάλλουσι τὴν ἐκπλήρωσιν καθήκοντος ὑλικοῦ, καὶ καθὸ καθήκοντος ἐπιβαλλομένου.

Τὴν ἀλήθειαν ταύτην γινώσκουσι βεβαίως οἱ πολλοὶ, γινώσκουσι καὶ οἱ ὀλίγοι, δικαιολογίαι δ' ἔνθεν κἀκεῖθεν προβαλλόμεναι οὐδεμιᾶς ὑποστάσεως ἔχονται, οὐδ' αὐτὸς ὁ λόγος ὑλικῆς ἴσως κακοδαιμονίας. Καὶ οἱ τὸν λόγον τοῦτον προβαλλόμενοι νομίζομεν ὅτι στηρίζονται ἐπὶ σαθροῦ θεμελίου, τὸ μὲν διότι τοῖς ἀποδεδειγμένως πένησι καὶ στερουμένοις τῶν πρὸς τὸ ζῆν οὐδεμία ποτὲ μητρόπολις, οὐδεμία δ' ἐπισκοπὴ ἐπιβάλλει καταβολὴν οὐδ' ἐλαχίστης χρηματικῆς εἰσφορᾶς, τὸ δὲ διότι οἱ πρόφασιν πενίας ἀτεχνῶς κατασκευάζοντες ἐλέγχονται συνηθέστατα δαπανῶντες ἐφ' ἃ μὴ δεῖ. Ἡ δὲ τάξις τῶν νομιζόντων ὅτι διὰ καθυστερήσεως ὀφειλῶν ἀναποφεύκτων ἐμπεδοῦσι δῆθεν τὴν ἀπόδειξιν μομφῶν ἢ παραπόνων κατὰ τῆς πολιτείας τοῦ θεόθεν ἐπ' αὐτῶν τεταγμένου ποιμένος προφαίνει πόθον ἀπαλλαγῆς, περὶ ἧς τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀπόκειται ν' ἀποφασίσῃ, σημαίνει δὲ καὶ πίεσιν, ἣν εἰς οὐδένα συγχωρεῖται ν' ἀσκήσῃ, ἐὰν μετὰ λόγου πράττῃ καὶ ἐὰν τὸν λόγον ἔχῃ ὁδηγὸν εἰς πᾶσαν πρᾶξιν τοῦ ἰδιωτικοῦ, κυρίως δὲ τοῦ δημοσίου αὐτοῦ βίου· ὁ δὲ πιέζων οὕτως ἢ ἄλλως ἀποδείκνυται μὴ ἔχων βάσιμον ἀπόδειξιν τῶν παραπόνων ἢ κατηγοριῶν καὶ δὴ σαλεύων τὸ κῦρος τῆς ἀνωτάτης πνευματικῆς ἀρχῆς.

Ὁ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος ἀναβάλλων ἐπιλανθάνεται πιθανῶς ὅτι παρασκευάζει κατὰ μικρὸν καὶ λεληθότως ζημίαν κοινῶν συμφερόντων. Οὐδεμία μητρόπολις, οὐδεμία ἐπι-

σκοπὴ κέκτηται κτήματα ἢ κεφάλαια χρηματικά, ὧν αἱ πρόσοδοι προορίζονται πρὸς τὴν ἐν ὅλῳ ἢ κατὰ μέρος συντήρησιν τοῦ πνευματικοῦ ποιμένος αὐτῆς· αἱ τοιαῦται τακταὶ πρόσοδοι παρ' ἡμέραν ἀφανίζονται, συντήρησις δὲ ἀξιοπρεπὴς ἀποβαίνει κατὰ τὸ πλεῖστον παρ' ἡμῖν εὐσεβὴς πόθος, ὃν θέλουσιν ἰδεῖ αἱ μέλλουσαι γενεαί, ἕως οὗ διδαχθῶσι πολλοὶ καὶ πληθυνθῇ ἡ γνῶσις. Εὐτυχῶς, αἱ παρ'ἡμῖν ἐφημερίδες ὑποστηρίζουσιν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐν ὀλίγοις τὴν ἀλήθειαν ὅτι τοιαύτη ποιμένος συντήρησις περιποιεῖ τιμὴν ἡμῖν, ὡς ὀρθοδόξοις, ἀπέναντι συνοίκων φυλῶν· ἀλλὰ τῆς ἀληθείας ταύτης ἡ γνῶσις καὶ κατανόησις, ὡς ἔοικε, μετὰ πολλῆς δυσκολίας προχωρεῖ καὶ δέον νὰ συντελέσωσι πρὸς διάδοσιν αὐτῆς παρὰ τῷ εὐσεβεῖ ἡμῶν λαῷ οἱ ἐπὶ τούτῳ τεταγμένοι, εἴτε διὰ τῆς ἰδίᾳ διδασκαλίας, εἴτε διὰ κηρύγματος, εἴτε διὰ τοῦ φωτὸς τοῦ τύπου.

Ἀλλ' οἱ τὴν ἐξόφλησιν ὀφειλῶν ἀφύκτων διεκφεύγοντες ἀδικαιολογήτως ἀγνοοῦσιν ἴσως οἵας ζημίας πρόξενοι γίνονται εἰς θεσμοὺς κοινωφελεῖς, εἰς σχολεῖα π. χ. καὶ κέντρα τῆς ἐθνικῆς ζωῆς. Ἐὰν ἀπὸ τῶν κατ' ἐπαρχίαις ἀρχιερέων κοινότητες πενόμεναι συνήθως ἐξαιτῶνται τὴν ὑλικὴν ὑποστήριξιν ἐκπαιδευτικῶν ἢ φιλανθρωπικῶν θεσμῶν, οὐχὶ σπανίως ἡ πνευματικὴ ἀρχὴ, στερουμένη καὶ τῶν πρὸς συντήρησιν ἀπολύτως ἀναγκαίων,εὑρίσκει ἑαυτὴν ἀνίκανον εἰς ὑποστήριξιν ἐκείνων, ἅτε ζημιουμένη ἕνεκα καθυστερήσεων ὀφειλῶν ὑλικῶν ἀναποφεύκτων. Ἐὰν δὲ πολλοὶ μὲν τῶν ἐν ταῖς ἡμετέραις ἐπαρχίαις ὀρθοδόξων ἀπαιτῶσι κήρυγμα τοῦ θείου λόγου συνεχὲς, καὶ διατήρησιν, κατὰ τοὺς Ἐθνικοὺς Κανονισμοὺς, ἱεροκήρυκος, οἱ τὴν ἐξόφλησιν ὑλικῆς ὀφειλῆς ἀφύκτου ἀναβάλλοντες ἢ ἀποφεύγοντες ἀγνοοῦσιν ὅτι καὶ θρησκευτικῶς ζημιοῦσιν ἑαυτοὺς καὶ τοὺς ποθοῦντας συνεχῆ τοῦ ἱεροῦ κηρύγματος ἀκρόασιν, ἀποστεροῦντες τοὺς πνευματικοὺς αὐτῶν ποιμένας ὑλικῶν πόρων ἀπαιτουμένων πρὸς συντήρησιν κήρυκος τοῦ θείου λόγου. Καὶ τοῦτο μὲν ἐπιβάλλουσιν οἱ Κανονισμοὶ, ἀλλ' οἱ συντάξαντες αὐτοὺς εἶχον ὑπ' ὄψιν χριστιανοὺς τὸ καθῆκον γινώσκοντας τὸ πρὸς τοὺς πνευματικοὺς ποιμένας, στενώτερον, γενικώτερον δὲ πρὸς αὐτὸ τὸ κέντρον τῆς ἐκκλησιαστικῆς καὶ ἐθνικῆς ἡμῶν ζωῆς.

Ὑπάρχουσιν ἐπίσης—καὶ τοῦτο γινώσκουσιν ἄριστα ὀλίγοι μὲν τῶν καθυστερούντων εἰς ἐξόφλησιν ὀφειλῶν, πάντες δὲ οἱ τὰ κοινὰ πράττοντες—ἱδρύματα κοινῆς ὠφελείας, ἑταιρίαι τινὲς καὶ σύλλογοι καὶ σχολαὶ, τιμῶσαι ἐν Εὐρώπῃ τὸ ὄνομα τοῦ ὀρθοδόξου ὁμογενοῦς ἐπιστήμονος, αὗται μὲν ἐκπαιδεύσασαι κλῆρον ἀνώτερον, κήρυκας καὶ ποιμένας, εἰς ἔργον ἱερᾶς διακονίας προοριζομένους, ἐκεῖναι δὲ συστήσασαι ταμεῖα κοινωφελῆ καὶ ἀναγνωστήρια καὶ βιβλιοθήκας, ἢ κατὰ μικρὸν εἰς τὰς σπουδὰς αὐτῶν εὐκολύνουσαι μαθητὰς πτωχούς. Εἰς ὑποστήριξιν τούτων καλοῦνται οἱ κατὰ τόπους ἀρχιερεῖς, καὶ τούτοις ἐκασταχοῦ ἐπίκεινται οἱ ζητοῦντες καὶ προσδοκῶντες ὑλικὴν εἰς αὐτὰ βοήθειαν καὶ συνδρομήν. Ἀλλ' ἵνα τις χορηγήσῃ τοιαύτην, πρέπει νὰ ἔχῃ πρόχειρα τὰ μέσα τῆς ὑποστηρίξεως, οἱ δὲ μὴ χορηγοῦντες τῷ ποιμένι τὸ ἐπιβαλλόμενον αὐτοῖς ζημιοῦσιν οὕτως ἀσυνειδήτως καὶ λεληθότως κοινὰ καθιδρύματα κοινωφελῆ καὶ σχολὰς ἐθνικὰς, χρησιμωτάτας· τούτων μίαν ὁ παρ' ἡμῖν ἀνώτερος κλῆρος ὑποστηρίζει, ἀπὸ ἑξήκοντα σχεδὸν ἐτῶν, ὅτε τῶν λαϊκῶν ὀλίγιστοι, πολὺ ὀλίγοι, λίαν ὀλίγοι, ἐμνήσθησαν αὐτῆς ἐν ταῖς τελευταίαις τοῦ ἐπικήρου βίου στιγμαῖς· ταύτην τὴν μίαν, τὴν ἱερὰν Θεολογικὴν ἐν Χάλκῃ Σχολὴν οὐδεὶς τῶν ὁμογενῶν, οὐδεὶς τῶν ὀρθοδόξων ἔκρινε περιττὴν, ἀπ' αὐτῆς δὲ προσδοκῶσιν οἱ κατ' ἐπαρχίας ὀρθόδοξοι τὴν μόρφωσιν δοκίμων κηρύκων τοῦ θείου λόγου καὶ διδασκάλων δοκίμων τῶν ἱερῶν μαθημάτων· ἡ καθυστέρησις τῶν ἀρχιερατικῶν ἐπιχορηγήσεων ἀντίκειται κατ' εὐθὺ εἰς τὴν πραγμάτωσιν τῶν προσδοκιῶν αὐτῶν τούτων, οὐχὶ δὲ ἀραιαὶ εἰσὶν αἱ πρὸς ἀρχιερεῖς πατριαρχικαὶ ἐπιστολαὶ αἱ συνιστῶσαι τὴν ἀποστολὴν τῶν πρὸς τὸ ταμεῖον τῆς Θεολογικῆς ταύτης σχολῆς ὀφειλῶν, ἐνῷ τῆς καθυστερήσεως αἰτιοί εἰσιν οἵ τε τὰ κοινὰ κατ' ἐπαρχίας πράττοντες καὶ οἱ ἐν αὐταῖς ὀρθόδοξοι.

Ἀλλὰ ζημίας ἐχούσης χαρακτῆρα γενικώτερον γίνονται πρόξενοι οἱ μὴ ἔγκαιροι εἰς ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος, καὶ πολλῷ μᾶλλον οἱ τούτου ἐπιλανθανόμενοι· διότι πρωτίστη τῶν χρηματικῶν χορηγιῶν τῶν τε μητροπολιτῶν καὶ τῶν ἐπισκόπων ἐστὶν ἡ πρὸς τὸ ἐθνικὸν ταμεῖον, εἶτα δὲ καὶ ἡ πρὸς τὸ ταμεῖον τῆς ἱερᾶς συνόδου. Πόσοι τῶν καθυστερούντων ἆρά γε καὶ τῶν ὀφειλόντων ἀρνοῦνται ὅτι αὐτοῦ τοῦ κέντρου τῆς ἐκκλησιαστικῆς καὶ ἐθνικῆς ἡμῶν ζωῆς ζημιοῦσι τὰ συμ-

φέροντα, καθυστεροῦντες ἀρχιερατικὰς ἐπιχορηγήσεις καὶ ἀναγκάζοντες τὸν ἀρχιερέα ν' ἀναβάλλῃ καὶ αὐτὸς τὴν πραγμάτωσιν τῶν πρὸς τὸ Πατριαρχεῖον ὀφειλῶν, μηδένα πόρον ἴδιον κεκτημένος οὔτε συντηρήσεως ἑαυτοῦ, οὔτε καὶ συντηρήσεως ἐθνικῶν ἀρχῶν καὶ συστημάτων! καὶ ἡ συντήρησις αὕτη τοῦ κέντρου, πᾶσι τοῖς ὀρθοδόξοις ἐν γένει ἐπιβάλλεται πολλῶν λόγων ἕνεκα· τῆς δὲ μὴ ἐπαρκοῦς ταύτης τοῦ κέντρου συντηρήσεως, τῆς μὴ ἐπαρκοῦς συντηρήσεως σχολείων καὶ καθιδρυμάτων κοινωφελῶν, τῆς μὴ ἀξιοπρεποῦς συντηρήσεως τῶν ἀρχιερέων αἴτιοι καθίστανται αὐτοὶ οὗτοι οἱ ὀφείλοντες καὶ δυστροποῦντες εἰς ἐξόφλησιν ὀφειλῶν, αἵτινες ἕνεκα πάντων τούτων τῶν λόγων εἰσὶν ἱεραὶ, καὶ καθὸ τοιαῦται ἄφυκτοι.

Ἐλπίζομεν ὅτι τοὺς λόγους τούτους οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις εὐσεβεῖς ὀρθόδοξοι μελετῶντες δεόντως θέλουσι προθυμηθῇ νὰ συνεργασθῶσιν, ὡς δύνανται, ἔργῳ ἢ λόγῳ, πρὸς ἄρσιν τοσούτων ἀτόπων, πρὸς ἐξομάλισιν ὑλικῶν δυσχερειῶν, πρὸς ἔξαρσιν τοῦ γοήτρου τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ κέντρου καὶ τῶν κατ' ἐπαρχίας, πιστεύοντες ὅτι ἡ εὐκλεια καὶ εὐεστὼ τῶν κοινῶν τιμᾷ καὶ κλείζει καὶ τὰ ἴδια, τιμᾷ καὶ τοὺς ἐργάτας τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ ὁσίου καὶ τοῦ καθήκοντος, τὰς εὐχὰς τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας ἐπισπωμένη καὶ τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐπὶ τὰ ἔργα αὐτῶν.

ΤΑ ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΤΟΥ ΕΝ ΠΡΙΓΚΗΠΩ ΝΕΟΥ ΚΤΙΡΙΟΥ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΟΡΦΑΝΟΤΡΟΦΕΙΟΥ

Ἐν τῷ μελάθρῳ, ἐν ᾧ ἔμελλον νὰ ἐγκαταστῶσιν οἱ πλούσιοι τρώγοντες, πίνοντες, εὐφραινόμενοι, πορφύρας καὶ βύσσους περιβεβλημένοι, θείᾳ ὄντως προνοίᾳ ἐγκαθιδρύθησαν ἀπὸ τῆς παρελθούσης τετάρτης τὰ ὀρφανὰ τοῦ Ἐθν. Ὀρφανοτροφείου, ἅτινα ὡδήγησεν αὐτόθι Ἄνακτος ἔμφρονος ἱστορικὴ φιλανθρωπία καὶ μεγαθυμία, μέριμνα φιλογενῶν ἀνδρῶν ἐξιδιασμένη, ταγῶν Ἐκκλησίας καὶ Γένους σοφῶν καὶ ὀτρηρῶν ἔνζηλοι προσπάθειαι καὶ μόχθοι καὶ αἰσθήματα φιλοπτωχίας ὁμογενοῦς τιμῶντα πάντας καὶ ἀνεξίτηλον ἐγχαράσσοντα ἐν ταῖς καρδίαις τὴν εὐγνωμοσύνην.

Τοῦ κτιρίου τούτου τὰ ἐγκαίνια μεγαλοπρεπέστατα καὶ ἐν μέσῳ ἀπείρου πλήθους λαοῦ ἐτελέσθησαν προχθὲς ἐν Πριγκήπῳ, ἀγάλλοντος ἐπὶ τῷ αἰσίῳ γεγονότι τῆς ἐγκαταστάσεως τῶν ὀρφανῶν εἰς οἴκημα ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν κατάλληλον. Ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἐπιβὰς ἀτμακάτου ἐκ Φαναρίου τῇ συνοδίᾳ τῶν σεβασμιωτάτων ἁγίων συνοδικῶν Ἐφέσου, Νεοκαισαρείας, Μιτυλήνης, Διδυμοτείχου, Βοδενῶν καὶ Βελεγράδων, καὶ τοῦ Μ. ἀρχιμανδρίτου καὶ Μ. ἀρχιδιακόνου ἀπέβη εἰς Πρίγκηπον, ἔνθα ὑπεδέξαντο Αὐτὴν αἱ πολιτικαὶ καὶ κοινοτικαὶ ἀρχαὶ τῆς νήσου, οἱ διδάσκαλοι μετὰ τῶν μαθητῶν τῶν ἐκπαιδευτηρίων καὶ πολὺ πλῆθος λαοῦ. Ἐντεῦθεν ἡ Α. Θ. Παναγιότης μετὰ τῶν ἁγίων συνοδικῶν ἀνῆλθεν εἰς τὴν ἱερὰν Μονὴν τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ γενόμενος δεκτὸς ὑπὸ τοῦ ἡγουμένου ἀρχιμ. Μακαρίου. Τὴν θείαν καὶ ἱερὰν λειτουργίαν ἐτέλεσεν ἐν τῷ ναῷ τῆς Μονῆς ἡ Α. Θ. Παναγιότης συλλειτουργούντων τῶν μνησθέντων ἁγίων συνοδικῶν. Ἐν τῷ ναῷ παρῆσαν πρὸς τούτοις ὁ ἐξοχώτατος Συμεὼν ἐφέντης Σινιόσογλου, οἱ κκ. Εὐστάθιος Εὐγενίδης σὺν τῷ υἱῷ αὐτοῦ Στεφάνῳ, Θ. Μαυρογορδᾶτος, οἱ τῶν μελῶν τοῦ Δ. Ε. Συμβουλίου ἔντιμοι Σόλων Καζανόβας, Μ. Σιφναῖος, Π. Χρυσὸς καὶ Ἀλέξ. Σινιόσογλους καὶ ἄλλοι ἔγκριτοι ὁμογενεῖς.

Κατὰ τὴν εἴσοδον τῶν τιμίων Δώρων ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐδεήθη ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει κτιτόρων, εὐεργετῶν καὶ συνδρομητῶν τῶν Ἐθν. Φιλανθρ. Καταστημάτων καὶ ἰδίᾳ τοῦ Ἐθν. Ὀρφανοτροφείου μνημονεύσας τῶν ὀνομάτων τοῦ ἀοιδίμου ἐν πατριάρχαις Γερμανοῦ τοῦ ἀπὸ Δέρκων, τοῦ καὶ ἱδρυτοῦ τοῦ ὀρφανοτροφείου γενομένου, τοῦ μεγάλου ἐθνικοῦ εὐεργέτου Ἀνδρέου Συγγροῦ.

Ἔτι ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐδεήθη ὑπὲρ τῆς ἁγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου, τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου, ὑπὲρ τῶν μελῶν τῶν οἴκων Ζαρίφη, Συγγροῦ, Εὐγενίδου, Μαυρογορδάτου, Χατζοπούλου, καὶ ὑπὲρ πάντων τῶν ἐλεούντων καὶ βοηθούντων τὰ εὐαγῆ ἱδρύματα. Τῆς λειτουργίας περατωθείσης ἡ Α. Θ. Παναγιότης, οἱ συλλειτουργήσαντες ἅγιοι ἀρχιερεῖς καὶ ὁ λοιπὸς κλῆρος φέροντες τὰς ἀρχιερατικὰς στολὰς μετέβησαν εἰς τὸ κτίριον τοῦ ὀρφανοτροφείου, ἡγουμένων τῶν ὀρφανῶν μετὰ τῶν διδασκάλων, ἑπομένων τῶν χορῶν τῶν ἱεροψαλτῶν καὶ εἶτα τῶν ἁγίων ἀρχιερέων μετὰ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος. Τῆς

πομπῆς ἀφικομένης εἰς τὴν πύλην τοῦ ὀρφανοτροφείου ἐκατέρωθεν τῆς ὁποίας παρετάχθησαν τὰ ὀρφανὰ, ὁ οἰκουμεν. πατριάρχης διὰ προσφορωτάτης καὶ συγκινητικῆς προσλαλιᾶς πρὸς αὐτὰ τὸ μὲν ἐξῆρε τὴν πολύτιμον μέριμναν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους ὑπὲρ τῆς ἀγωγῆς καὶ τῆς μορφώσεως αὐτῶν, παρενείρας ὑποθήκας πατρικὰς, τὸ δὲ τὴν πρὸς τὴν Α. Α. Μ. τὸν μεγάθυμον καὶ λαοφιλῆ Ἄνακτα ἡμῶν Σουλτὰν Ἀβδοὺλ Χαμὶτ ὀφειλομένην εὐγνωμοσύνην, ὡς τὰ μάλιστα συνεργήσαντα εἰς αἰσίαν ἐγκαθίδρυσιν αὐτῶν ἐν οὕτω καλλιπρεπεῖ κτιρίῳ, «καθόσον ἡ Α. Α. Μ. μαθοῦσα ὅτι φιλογενεῖς ἄνδρες τοῦ Γένους ἡμῶν ἐξεδήλωσαν πόθον ὅπως ἀγοράσωσιν τὸ κτίριον ὑπὲρ τῶν ὀρφανῶν, οὐ μόνον πιδόκησε μεγαθύμως νὰ ἐπιδαψιλεύσῃ τὴν ὑψηλὴν συναίνεσιν Αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ νὰ χαρίσῃ πάντας τοὺς ὀφειλομένους φόρους τοῦ κτιρίου, ἐλπίζω δὲ, προσέθηκεν ἐν τέλει ἡ Α. Θ. Παναγιότης, ὅτι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι θέλει εὐαρεστηθῇ ἡ Α. Α. Μ. ἵνα ἐπιδεικνύῃ τὴν ὑψηλὴν Αὐτῆς εὐμένειαν πρὸς τὸ καθίδρυμα. Σὺν ὑμῖν λοιπὸν ἀναφωνῶ «Βασιλεῦ Οὐράνιε, Κύριε τῶν κυριευόντων καὶ Βασιλεῦ τῶν βασιλευόντων, σκέπε καὶ περιφρούρει τοὺς ἱδρυτὰς τοῦ ἱδρύματος τούτου, σκέπε ὑπὸ τὴν ἁγίαν Σου σκέπην τὴν Α. Α. Μ. τὸν Σουλτᾶνον ἡμῶν Ἀβδοὺλ Χαμὶτ Χὰν, διατήρει Αὐτὸν ὑγιᾶ καὶ μακροημερεύοντα καὶ ἔμπνεε εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ κεδνὰ βουλεύματα ὑπὲρ τῶν ἀφωσιωμένων Αὐτῷ ὑπηκόων».

Μετὰ τοῦτο τὰ ὀρφανὰ ἔψαλαν ὕμνον πρὸς τὴν Α.Α.Μ. καὶ τούτου περατωθέντος μικρὸς ὀρφανὸς προσελθὼν ἐν τῷ μέσῳ ἐφώνησε τρὶς τὸ «ζήτω ὁ Σουλτάνος» ὅπερ ὑπὸ πάντων ζωηρότατα ἐπανελήφθη. Πάσης τῆς πομπῆς εἰσελθούσης εἰς τὴν ἐπὶ τούτῳ ὁρισθεῖσαν αἴθουσαν, κατάμεστον κόσμου, ὁ οἰκουμ. πατριάρχης ἐτέλεσε τὸν νενομισμένον ἁγιασμὸν, μεθ' ὃ ὁ ἡγούμενος τῆς Μονῆς Σωτῆρος Χριστοῦ ἀρχιμ. Μακάριος περιελθὼν ἐρράντισε τὰ διάφορα διαμερίσματα τοῦ κτιρίου. Εἶτα ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἀποτεινομένη πρὸς τὴν ἐν τῇ αἰθούσῃ φιλόπτωχον ὁμήγυριν καὶ ἐπισφραγίζουσα τὴν τελετὴν διὰ προσλαλιᾶς αὐτοῦ ἅμα μὲν ἐξέφρασε τὴν πατριαρχικὴν εὐαρέσκειαν πρὸς πάντας τοὺς μοχθήσαντας ὅπως ἀχθῇ εἰς πέρας τὸ θεάρεστον ἔργον τῆς ἐγκαθιδρύσεως τοῦ Ἐθν. Ὀρφανοτροφείου ἐν κτιρίῳ, ὅπερ γνθοσύνως πάντες βλέπουσιν, ἅμα δὲ ἐξῆρε καὶ αὖθις τὴν πρὸς τὸν οἶκον Ζαρίφη ὀφειλομένην εὐγνωμοσύνην, παντοιοτρόπως εὐεργετήσαντα ἐπὶ ἤμισυν αἰῶνα τὰ ἡμέτερα φιλανθρωπικὰ καὶ ἐκπαιδευτικὰ ἱδρύματα, ἐκθεῖσα ἐν συντόμῳ ἅμα τὴν πορείαν τοῦ ζητήματος τῆς ἐν τῷ κτιρίῳ τούτῳ μεταφορᾶς τοῦ ἱδρύματος καὶ ἀποχωρίσεως αὐτοῦ ἀπὸ τῶν λοιπῶν, καὶ ἐπαινέσασα τὴν ὑπὲρ τῆς ἀγορᾶς τοῦ κτιρίου τούτου φιλογενῆ προσπάθειαν τοῦ τέως συμβούλου κ. Ἰωάννου Χατζοπούλου.

Πάντων εἶτα τὰς οἰκείας θέσεις ἐν τῇ αἰθούσῃ καταλαβόντων, δύο ὀρφανὰ προσελθόντα ἐν τῷ μέσῳ ἀπήγγειλαν ἀλληλοδιαδόχως τὸ μὲν προσλαλιὰν, δι' ἧς ἐν ὀνόματι πάντων τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ ἐξέφρασε τὴν εὐγνωμοσύνην πρὸς τὴν Α. Θ. Π., τὸ δὲ ἕτερον συγκινητικώτατον ποίημα ὀφειλόμενον εἰς τὸν κάλαμον τοῦ ἐλλογίμου κ. Χατζηχρήστου, δι' οὗ ἐξεδήλωσε τὴν ἀίδιον εὐγνωμοσύνην τῶν ὀρφανῶν πρὸς τὴν εὐγενεστάτην χήραν κ. Ἑλένην Γ. Ζαρίφη.

Κατόπιν ὁ σεβ. ισμ. μητροπολίτης Νεοκαισαρείας κ. Ἀλέξανδρος, πρόεδρος τῆς ἐφορείας τοῦ Ὀρφανοτροφείου, ἐξεφώνησε τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας προοιωνισάμενος τὴν ἐν τῷ μέλλοντι βελτίονα ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν λειτουργίαν καὶ προκοπὴν ἐν τῇ ἀποστολῇ αὐτοῦ τοῦ Ἐθνικοῦ Ὀρφανοτροφείου ἀπὸ τῆς νέας ταύτης περιόδου αὐτοῦ.

Κατακλεὶς τῆς σεμνῆς καὶ ἐπιβαλλούσης ταύτης τελετῆς ἐγένετο ὁ ἐπὶ τοῖς ἐγκαινίοις μελοποιηθεὶς ὕμνος πρὸς τὴν Α. Α. Μ. τὸν σεπτὸν Ἄνακτα ψαλεὶς ὑπὸ τῶν ὀρφανῶν καὶ ὁ πολυχρονισμὸς τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου.

Τῆς τελετῆς περατωθείσης παρετέθη, ἰδίᾳ δαπάνῃ τῆς Α. Θ. Π., γεῦμα πλουσιώτατον ἐν τρισὶ τραπέζαις. Κατὰ τὸ γεῦμα ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἤγειρε πρόποσιν ὑπὲρ τῆς Α. Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου καὶ ἐξέφρασε καὶ αὖθις τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους πρὸς Αὐτὸν διὰ τὴν πρὸς τὸ ἵδρυμα ἐπιδειχθεῖσαν αὐτοκρατορικὴν εὐμένειαν καὶ προστασίαν.

Μετὰ τὸ γεῦμα ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐν συνοδείᾳ τῆς ἐφορείας τοῦ Ὀρφανοτροφείου ἐπεσκέψατο κατ' οἶκον τὴν εὐγενεστάτην χήραν κ. Ἑλένην Γ. Ζαρίφη, ἕνεκα ἀσθενείας μὴ παραστᾶσαν εἰς τὴν τελετὴν τῶν ἐγκαινίων, καὶ εἶτα ἐπανέκαμψεν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς τελετῆς ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης διὰ τηλεγραφήματος αὐ-

τοῦ ἐξέφρασε τὴν θερμὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ Γένους ἡμῶν πρὸς τὴν Α. Α. Μ. τὸν μεγάθυμον Ἄνακτα Σουλτὰν Ἀβδοὺλ Χαμὴτ, Αὐθέντην ἡμῶν ἐπὶ τοῖς ἐπιδειχθεῖσι πρὸς τὸ ἄσυλον τῶν ὀρφανῶν ὑψηλῆς πολλαπλῆς εὐνοίας καὶ εὐμενείας φιλοπτώχοις αἰσθήμασιν. Εἰς ἀπάντησιν δὲ τοῦ διαβιβασθέντος τηλεγραφήματος ἡ Α. Α. Μεγαλειότης πυδόκησεν ἵνα διὰ τοῦ ἀρχιγραμματέως τῶν ἀνακτόρων ἐξοχωτάτου Ταχσὶν πασᾶ διαβιβάσῃ τὴν πλήρη εὐαρέσκειαν Αὐτοῦ.

Πρὸς τούτοις αὐθημερὸν ὑπὸ τοῦ ἐξοχωτάτου ἀρχιγραμματέως ἠγγέλθη τῇ Α. Θ. Παναγιότητι ὅτι ἡ Α. Α. Μ. ὁ σεπτὸς Ἄναξ λαβὼν εὐμενῶς γνῶσιν τῆς ὑπὸ τῶν ὀρφανῶν ὑποβληθείσης εἰς τοὺς πόδας τοῦ Θρόνου ἀναφορᾶς, δι' ἧς οἱ ἀπόκληροι ἐτεκμηρίουν τὴν ἀΐδιον εὐγνωμοσύνην αὐτῶν, διέταξεν ἵνα σταλῶσι 146 λίραι καὶ διανεμηθῶσι εἰς τὰ ὀρφανά.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Μήνυμα καὶ χειροτονία ἐπισκόπου Ἐλαίας. — Τῷ παρελθόντι σαββάτῳ ἐγένετο τῷ θεοφιλ. ἐψηφισμένῳ ἐπισκόπῳ Ἐλαίας κ. Ἀγαθαγγέλῳ, παραστάντι ἐνώπιον τῆς ἁγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου, τὸ εἰθισμένον μήνυμα, καὶ εἶτα, ληξάσης τῆς συνοδικῆς συνεδρίας, ἐποιήσατο οὗτος ἐν τῷ σεπτῷ πατριαρχικῷ ναῷ τὴν νενομισμένην εὐχαριστίαν. Τῇ παρελθούσῃ δὲ κυριακῇ ἐν μέσῳ πολυπληθεστάτης συρροῆς εὐσεβοῦς ἐκκλησιάσματος ἐγένετο ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Νικολάου ἐν Τζιβαλίῳ χειροτονία αὐτοῦ ὑπὸ τῶν σεβασμ. μητροπολιτῶν Σμύρνης, Βελεγράδων καὶ Κασσανδρείας.

Κανονισμὸς Θεολογ. Σχολῆς Χάλκης. — Ἡ ἐπὶ τῆς ἀναθεωρήσεως τοῦ κανονισμοῦ τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολ. Σχολῆς ἐπιτροπὴ, συγκειμένη ἐκ τῶν σεβασμιωτάτων μητροπολιτῶν Ἐφέσου, Διδυμοτείχου, Καλλιουπόλεως, Σταυρουπόλεως καὶ Σάρδεων, ὑπέβαλε τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ τὴν σχετικὴν αὐτῆς ἔκθεσιν ἀναγνωσθεῖσαν ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς τρίτης διατυποῦσα καί τινας ἰδίας σκέψεις καὶ γνώμας, αἵτινες καὶ ἐγένοντο μετά τινων τροποποιήσεων ἀποδεκταί. Ἡ ἱερὰ Σύνοδος ἐνέκρινεν ὅπως μετὰ δευτέραν ἐν προσεχεῖ συνεδρίᾳ ἀνάγνωσιν τοῦ ὅλου κειμένου τοῦ εἰρημένου κανονισμοῦ δοθῇ οὗτος πρὸς ἐκτύπωσιν.

Ἀρχιγένεια Καθιδρύματα. — Τὸ Δ. Ε. Μ. Συμβούλιον ἐν τῇ σημερινῇ αὐτοῦ συνεδρίᾳ λαβὸν ὑπ' ὄψιν καὶ μελετῆσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ κ. Β. Δεσίρη, παρακληθέντος, συνεπείᾳ ἀποφάσεως τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου, ὅπως παράσχῃ πληροφορίας περὶ τῶν λογαριασμῶν τῶν ἐν Ἐπιβάταις Ἀρχιγενείων Καθιδρυμάτων, ὡς τέως ἐφοροταμίας αὐτῶν, ἕνεκα τῆς ὡς ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ μακαρίτου Μ. Μαράσογλου ἐπελθούσης ἀνωμαλίας ἐν τῇ διαχειρίσει τῶν λογαριασμῶν αὐτῶν καὶ συνεπείᾳ αἰτήσεως ἀπαιτητοῦ τινος, εὗρε τὰς ὑπὸ τοῦ ἀξιοτίμου κ. Β. Δεσίρη παρασχεθείσας διασαφήσεις ἐπαρκεῖς, τὴν δὲ διαχείρισιν αὐτοῦ ἀξίαν ἐκτιμήσεως.

Ἐπέτειος ὀνόματος. — Τοῖς σεβασμ. μητροπολίταις Κυζίκου, Βερροίας, Τραπεζοῦντος, Χίου, Σάμου καὶ Βελλᾶς ἄγουσι προχθὲς τὴν ὀνοματικὴν αὐτῶν ἑορτὴν ἡ Α. Θ. Π. συνεχάρη τηλεγραφικῶς.

Τῇ δὲ Α. Θ. Π. τῷ πατριάρχῃ πρώην Κωνσταντινουπόλεως κ. Κωνσταντίνῳ ὡς καὶ τῷ ἐξοχωτάτῳ Κ. Βαγιάννῃ ἐφέντη καὶ Κ. Ψωμιάδῃ ἡ Α. Θ. Π. συνεχάρη διὰ τοῦ Μ. ἀρχιδιακόνου Λαυρεντίου.

Ὡσαύτως ἡ Α. Θ. Παναγιότης συνεχάρη ἐπὶ τῇ ἑορτῇ αὐτοῦ ἐπισκεψαμένη κατ' οἶκον καὶ τῷ ἐκ τῶν ἁγίων συνοδικῶν σεβασμ. μητροπολίτῃ Σερβίων-Κοζάνης, ὃν ἐπεσκέψαντο καὶ συνεχάρησιν ὁμοίως οἱ ἅγιοι συνοδικοί, καὶ πλεῖστοι ἄλλοι κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ φίλοι.

Τοῖς δὲ ἐκ τῶν ἐριτίμων ὁμογενῶν ἑορτάζουσιν ἐξοχωτάτῳ Κ. Καραθεοδωρῇ ἐφέντῃ, Κ. Ἀνανιάδῃ, Κ. Βλαστάρῃ καὶ Κ. Ἡλιάσκῳ ἡ Α. Θ. Π. συνεχάρη διὰ τοῦ Μ. Πρωτοσυγκέλλου Καλλινίκου.

Μονὴ Βαζελῶνος. — Οἱ ὁσιώτατοι πατέρες τῆς ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Τραπεζοῦντος ἱερᾶς Πατριαρχικῆς καὶ Σταυροπηγιακῆς Μονῆς τοῦ Τιμίου Προδρόμου τῆς Βαζελῶνος διὰ γράμματος ἤγγειλαν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὅτι, παραιτηθέντος τοῦ τέως ἡγουμένου τῆς Μονῆς ἀρχιμ. Ἀνθίμου, συνῆλθε πᾶσα ἡ ἀδελφότης εἰς κοινὴν συνέλευσιν καὶ διὰ ψηφοφορίας μυστικῆς ἀνέδειξεν ἡγούμενον τοῦ ἱεροῦ σκηνώματος παμψηφεὶ τὸν ἐκ τῶν ἀδελφῶν τῆς Μονῆς ἱερομόναχον Πανάρετον, ἄνδρα τῆς πλήρους ἀπολαύοντος ἐμπιστοσύνης καὶ ὑπολήψεως παρ' αὐτῶν.

Ἡ ἁγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος ἐγκρίνασα καὶ κυρώ-

σασα τὴν ἀνωτέρω ἐκλογὴν ἐνετείλατο τὴν σύνταξιν τῶν σχετικῶν ἡγουμενικῶν γραμμάτων διὰ τὰ περαιτέρω.

Μητρόπολις Ἀδριανουπόλεως. — Ἀφίκετο τῇ παρελθούσῃ τρίτῃ εἰς βασιλεύουσαν ὁ σεβασμιώτατος μητροπολίτης Ἀδριανουπόλεως κ. Κύριλλος.

ΜΟΥΣΙΚΗ ΣΧΟΛΗ
ΤΟΥ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤ. ΜΟΤΣΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Τῶν ἐξετάσεων αὐτοῦ προηγουμένως ἐν μέσῳ γενικῆς ἐπιδοκιμασίας περατωθεισῶν, διὰ λαμπρᾶς καὶ ἐφέτος τελετῆς τῆς ἐπιδόσεως τῶν πτυχίων τοῖς ἀποφοίτοις τῆς Μουσικῆς αὐτοῦ Σχολῆς ἐπεσφράγισε τὸ σχολικὸν αὐτοῦ ἔτος ὁ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Ἐκκλησιαστικὸς Μουσικὸς Σύλλογος, συναγείρας ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ (18 λήγοντος) φιλόμουσον καὶ ἐκλεκτὴν ὁμήγυριν, ἐνώπιον τῆς ὁποίας λίαν τῇ ἀληθείᾳ εὐφρόσυνον, πανηγυρικὸν καὶ θαρρυντικὸν ἅμα διετρανώθη βῆμα καὶ ζῆλος θεῖος πρὸς ἀναστήλωσιν εὐσεβῆ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ κειμηλίου, οὗπερ ἐν συγγνωστῇ ἴσως ἕνεκα τῶν καιρικῶν καὶ κοινωνικῶν περιπετειῶν ἡμῶν ἀγνοίᾳ ἠμελήσαμεν, ἀστόργως οὕτω περιφανὲς κληροδότημα ὑπὸ τὸν μόδιον κρύπτοντες καὶ μὴ τολμῶντες νὰ θέσωμεν τοῦτο ἐπὶ τῆς τραπέζης εὐλαβούμενοι δῆθεν τὸ μουσικὸν σέλας τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ. Ὁ Σύλλογος ὅμως θαρσήσας, τοῦ συνθήματος διδόντος πρώτου τοῦ σεπτοῦ ἡμῶν δεσπότου τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου κ.κ. Ἰωακεὶμ τοῦ Γ΄, διὰ τῆς γενναιόφρονος αὐτοῦ ἡλικίας ἀρωγῆς προὐφηνε τὸν πολύτιμον μόδιον καὶ ἤρξατο οὕτος ἤδη παρέχων νεαλῆ καὶ κατ' ὀλίγον τὸ θεῖον αὐτοῦ φέγγος χάρις εἰς τοὺς κοπιῶντας ὑπὲρ αὐτοῦ.

Τῆς ὡραίας τελετῆς προέστη αὐτοπροσώπως ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμ. πατριάρχης περιστοιχιζόμενος ὑπὸ τῶν σεβασμ. μητροπολιτῶν Ἐφέσου, Νεοκαισαρείας, τοῦ καὶ προέδρου τοῦ Συλλόγου, Διδυμοτείχου, Σερβίων καὶ Κοζάνης καὶ Καλλιουπόλεως. Κατὰ τὴν τελετὴν παρῆσαν πρὸς τούτοις ἡ Α. Ε. ὁ ἐνταῦθα πρεσβευτὴς τῆς Σερβίας στρατηγὸς Σίββας Γκρούϊτς, τῇ συνοδίᾳ τοῦ ἐκ τῶν διερμηνέων κ. Κ. Γκρούπτσεβιτς, ὁ τὴν Α. Ε. τὸν πρεσβευτὴν τῆς Ἑλλάδος ἐκπροσωπῶν δ΄ διερμηνεὺς κ. Σελινιάδης, μητροπολῖται, ἐπίσκοποι ἐν ἐνεργείᾳ καὶ ἐν διαθεσιμότητι, οἱ ἐρίτιμοι ὁμογενεῖς Εὐστάθιος Εὐγενίδης, καὶ Δημ. Εὐγενίδης, βαθμοῦχοι καὶ λογάδες καὶ φάλαγξ πυκνὴ λογίων, ἐπιστημόνων καὶ ἄλλων ἐγκριτῶν.

Συμφώνως τῷ προγράμματι ἀρξαμένης τῆς τελετῆς ὁ πεντηκονταμελὴς χορὸς τοῦ Συλλόγου ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ πρώτου δομεστίκου τῆς Μ. Ἐκκλησίας κ. Ι. Ναυπλιώτου ἔψαλεν ἐμμελῶς τὸ «Βασιλεῦ Οὐράνιε» εἶτα εἰς τὸν πάτρωνα τοῦ Συλλόγου ἅγιον Ἰωάννην Δαμασκηνὸν ὕμνον, ποίημα τοῦ ἐλλογ. κ. Χατζηχρήστου, μέλος δὲ τοῦ γραμματέως τοῦ Πατριαρχικοῦ γραφείου κ. Μάρκου Βασιλείου, μύστου ἀκραιφνοῦς τῆς ἐκκλησιαστ. ἡμῶν μουσικῆς καὶ μελοποιοῦ ἐκ τῶν κρατίστων, ᾄσμα πρὸς τὴν Α.Α.Μ. τὸν Ἄνακτα ἡμῶν, ποίημα τοῦ κ. Ι. Ταντταλίδου, διευθυντοῦ τοῦ Πατριαρχικοῦ γραφείου, μελοποίησις δὲ τοῦ ἄρχοντος πρωτοψάλτου κ. Γ. Βιολάκη, εἶτα πατριαρχ. παιᾶνα ποίησιν ὁμοίως Ι. Ταντταλίδου καὶ μέλος Μ. Βασιλείου καὶ τελευταῖον διθύραμβον εἰς τοὺς ἱδρυτὰς καὶ εὐεργέτας τοῦ Σωματείου, ποίησιν ὡσαύτως τοῦ κ. Ι. Ταντταλίδου καὶ μέλος Μ. Βασιλείου. Τὸ τελευταῖον τοῦτο ᾄσμα λίαν εὐηρέστησε τῇ ὁμηγύρει διὰ τὸ χάριεν καὶ γοργὸν τοῦ μέλους αὐτοῦ. Τὰ λαμπρὰ ἔπη μάλιστα τούτου ἐφείλκυσαν τὴν προσοχὴν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ἐφ' ᾧ καὶ δημοσίᾳ ἐπαινέσασα τὸν κ.Ι. Ταντταλίδου ἡ Α.Θ.Π. ἐπεῖπεν ὅτι «ἀποδεικνύει οὗτος οὕτω τὴν γνησίαν καταγωγὴν ἐκ τοῦ ἀειμνήστου Ἠλία Ταντταλίδου, τοῦ ἐπικληθέντος, ὡς γνωστὸν **ἀνδόνος τοῦ Βοσπόρου**».

Μετὰ ταῦτα ἀνελθὼν τὸ βῆμα ὁ διευθυντὴς τῆς Μουσικῆς Σχολῆς, ὁ θερμουργότερος τῶν παραγόντων τοῦ σωματείου, ἐλλόγιμος κ. Γ. Παπαδόπουλος Μ. πρωτέκδικος τῆς Μ. Ἐκκλησίας, ἀπεικόνισε δι' ἐκθέσεως γλαφυρᾶς τὴν κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος κατάστασιν τοῦ ἱδρύματος, συνηγορήσας καὶ αὖθις θερμῶς ὑπὲρ τῆς καλλιεργίας τοῦ ἐκκλησιαστ. τούτου κειμηλίου. Κατὰ τὴν ἐκθεσιν ταύτην ἐφοιτησαν εἰς τὴν σχολὴν ἐν ὅλῳ 214 μαθηταί, ὧν 185 ἐγένοντο μαθηταὶ τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς, ἀπεφοίτησαν δὲ 29, ἐν οἷς 23 τυχόντες τοῦ βαθμοῦ ἄριστα, 6 δὲ πάνυ καλῶς.

Μνείαν ἐν ταῖς πρὸς τὸν Σύλλογον δωρεαῖς ἐποιήσατο ὁ κ. Παπαδόπουλος τοῦ ὑπὸ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος εἰκοσαλίρου ἐτησίου ἐπιδόματος καὶ τῆς πεντηκονταλίρου δωρεᾶς τοῦ ἐριτίμου ὁμογενοῦς κ. Εὐσταθίου Εὐγενίδου, πρὸς ὃν ἡ ὁμήγυρις διὰ ζωηροτάτων χειροκροτήσεων ἐξεδήλωσε τὴν εὐγνωμοσύνην.

Ἐν τέλει ὁ χορὸς ἔψαλε καὶ ἕτερα ἐκκλησιαστικὰ ᾄσματα καὶ εἶτα προσκληθέντες οἱ 29 ἀπόφοιτοι ἐδέξαντο ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου τὰ πτυχία αὐτῶν.

Ἡ τελετὴ ἐπεσφραγίσθη διὰ βραχείας προσλαλιᾶς τῆς Α. Θ. Π. ἐπιδαψιλευσάσης τὰς εὐχὰς πᾶσι τοῖς μοχθοῦσι καὶ ἰδίᾳ τῷ διευθυντῇ τῆς σχολῆς καὶ εὐξαμένης ὑπὲρ τοῦ σεπτοῦ Ἄνακτος ἡμῶν.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑΙ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΕΣ

ἐν Ζακύνθῳ*

Ἡ εἰκὼν τῆς Θεοτόκου Σκοπιωτίσσης ἐπὶ ξύλου καλύπτεται ἄπασα, πλὴν τῶν προσώπων τῆς Θεοτόκου καὶ τοῦ Χριστοῦ, δι' ἀργυρᾶς ἐπιχρύσου ἐπενδύσεως, εἰς ἀργυροῦν δὲ πλαίσιον, οὗ ὑπέρκειται στέμμα, τεθειμένη, ἐγείρεται ἐπὶ ἀργυροῦ καὶ λαμπρῶς ἐπεξειργασμένου θρόνου, ἐνῷ εἰς τὸ ἔμπαλι φέρει ἐν σμικρῷ σχήματι τὴν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, καθημένην ἐπὶ τοῦ οἰκοσήμου τοῦ οἴκου Λογοθετῶν. Τὰ πρόσωπα τῆς εἰκόνος βυζαντινῆς τέχνης δεικνύουσι τὴν ἀρχαιότητα·

Ἡ μονὴ τῆς Θ. Σκοπιωτίσσης εἶχεν ἄλλοτε ἱερὰ ἄμφια, συνυφασμένα μετὰ χρυσοῦ, ἀργύρου καὶ μετάξης, ὑπομάνικα παριστῶντα τὸν Εὐαγγελισμὸν, τοιχογραφίας παριστώσας τὴν Παρθένον μετὰ τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ θρόνου πέριξ ἀγγέλων, τὸν Κωνσταντῖνον καὶ τὴν Ἑλένην, ἄλλους ἁγίους, τὴν Ἀποκαθήλωσιν καὶ τὴν Ἀνάστασιν. Τῶν τοιχογραφιῶν τούτων, ἀρίστης βυζαντινῆς τέχνης, λείψανα μόνον ἀπέμειναν, λευκανθέντος δι' ἀσβέστου τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ ναοῦ, ἀπέμειναν δὲ μόνον δύο ἢ τρεῖς τούτων καὶ λείψανα μωσαϊκοῦ, τὰ ὁποῖα καὶ αὐτὰ τὴν αὐτὴν θὰ ἐλάμβανον τύχην, ἂν μὴ παρατυχόντες πρὸ ἔτους καὶ πλέον εἰς τὴν μονὴν παρημποδίζομεν τὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς. Ἐπίσης ἐν τῇ αὐτῇ μονῇ ὑπῆρχεν ἄλλοτε λαμπρὸς ξύλινος σταυρὸς, ἐφ' οὗ ἦσαν γεγλυμμέναι αἱ δώδεκα δεσποτικαὶ τοῦ ἔτους ἑορταὶ, καθὼς καὶ πολλαὶ περγαμηναὶ καὶ χειρόγραφα.

Κάτωθι τῆς μονῆς ταύτης πρὸς τὰς ΝΑ κλιτύας τοῦ βουνοῦ σώζεται ναὸς ἐπονομαζόμενος Ἅγιος Νικόλαος ὁ Μεγαλομμάτης, ἐν ᾧ σώζονται δύο κορινθιακὰ κιονόκρανα ἄνευ ἑλίκων καὶ λείψανα βυζαντινῶν μουσιωμάτων.

Τοιχογραφίαι ἐπίσης βυζαντινῆς τέχνης σώζονται ἐν τῷ τῆς πόλεως ναῷ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τῶν Λογοθετῶν, παριστῶσαι ἐν φυσικῷ μεγέθει διαφόρους ἁγίους καὶ γραφεῖσαι τῷ 1606 ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν Γεωργίου καὶ Δημητρίου Μόσχων ἐκ Ναυπλίου[7] καὶ ἐν τῇ ὀρεινῇ μονῇ τῆς Θεοτόκου Ἀναφωνητρίας, σωζομένης ἄνω τῆς ἁγίας Τραπέζης τοιχογραφίας εἰκονιζούσης τὸν Χριστὸν μετὰ ἀγγέλων.

Ἐν τῷ χωρίῳ Βουγιάτῳ, ἀπέχοντι τῆς πόλεως περὶ τὰ δέκα χιλιόμετρα, εἰς τοὺς πρόποδας βουνοῦ, ἐγείρεται ὁ ναὸς τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου. Ὁ ἐρευνῶν τὰ πέριξ μέρη καὶ εἰσερχόμενος ἐντὸς τοῦ ναοῦ διακρίνει λείψανα, ἐρείπια, συντρίμματα τῆς κλασικῆς καὶ βυζαντινῆς ἐποχῆς, ἀρχαίους κίονας ἐκ μαρμάρου, κιονόκρανα ἰωνικοῦ ρυθμοῦ, φέροντα ἴχνη ἰοειδοῦς χρωματισμοῦ καὶ ἐντὸς τοῦ ναοῦ, ἔμπροσθεν τοῦ εἰκονοστασίου πρὸς τὰ ἄκρα, δύο κίονας χρησιμεύοντας ὡς κηροπήγια. Τὸ ἔδαφος τοῦ ναοῦ, καλύπτεται διὰ πλακῶν, μεταξὺ δὲ τούτων παρατίθενται τεμάχια βυζαντινῶν κοσμημάτων. Πρὸ τῆς Ὡραίας Πύλης ἐπιμήκης ἐνεπίγραφος πλάξ, γράμμασι βυζαντινοῖς, ἥτις ἄλλοτε ποτὲ ἔκειτο ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ ἐκεῖ ναοῦ τῆς ἁγίας Παρασκευῆς βυζαντινοῦ ρυθμοῦ, ἀνακτισθέντος, κατὰ τὴν ἐν λόγῳ ἐπιγραφὴν, τῷ 1418, οὗ τινος οὐδὲ τὰ ἴχνη σώζονται[8]. Ὁ ναὸς τοῦ ἁγίου Ἰωάννου ἦν ἄλλοτε πλήρης βυζαντινῶν τοιχογραφιῶν ἐφ' ὑγρᾶς, ὧν ἤδη σώζονται αἱ τῶν ἁγίων Νικολάου, Σπυρίδωνος καὶ τοῦ Ταξιάρχου. Μετὰ τοὺς ἐν ἔτει 1893 καταστρεπτικοὺς σεισμοὺς, πολλάκις παρετηρήσαμεν τεμάχια λειψάνων βυζαντινῆς τέχνης κτισθέντα μετὰ πετρῶν οἰκοδομῆς, τοῦτο δὲ παρετηρήσαμεν οὐ μόνον ἐν τῷ ναῷ τούτῳ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ φρουρίῳ. Οἱ κτίσται ἀγνοοῦντες ὃν διέπραττον βανδαλισμὸν κατέστρεψαν πολλάκις ἀντικείμενα, ἔχοντα ἀξίαν ἀρχαιολογικὴν καὶ καλλιτεχνικήν. Καὶ συνεβουλεύσαμεν μὲν πολλάκις νὰ περισυλλεχθῶσι τὰ μνημεῖα ταῦτα, ἀλλ' εἰς μάτην· καὶ ἐπιγραφαὶ καὶ κοσμήματα καὶ τοιχογραφίαι θὰ καταστραφῶσιν, ἂν μὴ φροντίσωσιν οἱ ἁρμόδιοι διὰ νόμου νὰ περισυλλέξωσι καὶ περισώσωσι ταῦτα·

(Ζάκυνθος, 1902).

Λεωνίδας Χ. Ζώης.

---

* Συνέχεια ἀπὸ σελ. 235—236.

7. Ὅρα ἄνωθι «Βυζαντινὴ τέχνη» σελ. 227.

8. Βλέπε καὶ «Recherches archéologiques ect,» ὑπὸ O. Riemman.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ἱερὰ Σύνοδος

Καλεῖται ἡ Βέρα Μαρίνου, καθολικὴ τὸ δόγμα, ὑπήκοος Γαλλίς καὶ ἀγνώστου διαμονῆς, ὅπως μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, καταχωρισθησομένης ἐν τρισὶ κατὰ συνέχειαν φύλλοις τῶν ἐν Κων]πόλει ἐκδιδομένων «Ἐκκλ. Ἀληθείας», «Ταχυδρόμου» καὶ «Moniteur Oriental», παραστῇ ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε διὰ πληρεξουσίου, νομίμως διωρισμένου, καθὼ ἐναγομένη ὑπὸ τῆς Εὐαγγελίας Δ. Δημητρακοπούλου, τὸ γένος Ματθαίου Ἀργέντη, διαμενούσης ἐν Πέραν Κων]πόλεως, ὁδὸς Τεπέπασῃ, τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης καὶ ὑπηκόου ὀθωμανῆς. Προτεπιθηλοῦται δ' αὐτῇ, ὅτι ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἡ κατ' αὐτῆς ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτῆς.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 12 Μαΐου 1903.

Κατ' ἐντολὴν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

ὁ Ἀρχιγραμματεὺς

κ. ἀ. ἀ.

ὁ Ὑπογραμματεὺς 1

Ἱερόδ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΠΙΠΕΡΑΣ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν Δικαστήριον

Ὁ Ἀλεξάνδρος Ἐμμανουὴλ Βαλαβάνης, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ἔμπορος τειῶν, ὑπήκοος ὀθωμανῆς καὶ τέως μὲν κάτοικος Πέραν Κωνσταντινουπόλεως, ἤδη δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, προσκαλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον δευτέραν καὶ ὥραν 2 Εὐρωπαϊστὶ μ. μ. μετὰ παρελευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ, εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ γυναικὸς Εὐτέρπης Ἀλ. Βαλαβάνη, τὸ γένος Ἀλ. Ἀλεξιάδου, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὀθωμανῆς, τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης καὶ κατοίκου Πέραν Κωνσταντινουπόλεως, ἐπὶ διατροφῇ. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ περὶ διατροφῆς δικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Νέας Ἐφημερίδος».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 23 Μαΐου 1903.

Ὁ πρόεδρος

† ὁ πρώην Δρυϊνουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

Ὁ γραμματεὺς 1

ΑΡΜΟΔΙΟΣ Δ. ΧΑΜΟΥΔΟΠΟΥΛΟΣ (δ. ν.)

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν Δικαστήριον

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τῆς ἐναγομένης καὶ ἀποφασίζον παμψηφεὶ, Δέχεται τὴν ὑπ' ἀρ. πρωτ. 7274 καὶ χρονολογίας 14 ὀκτωβρίου 1902 ἀγωγὴν τοῦ ἐναγόντος Βασιλείου Μπαλῆ καφεπώλου, κατοίκου Φαναρίου ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει τὸν ἐν τοῖς διαδίκοις ὑφισταμένων γάμον διαλελυμένον ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς ἐναγομένης Πολυξένης Β. Μπαλῆ, τὸ γένος Δ. Καμπάτζη,

Διατάσσει ἵνα τὸ ἐκ τοῦ γάμου τῶν διαδίκων γεννηθὲν τέκνον ἀνατρέφηται, καὶ παραμένῃ παρὰ τῷ πατρὶ αὐτοῦ Βασιλείῳ Μπαλῆ,

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἐπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου» δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως, καὶ

Ἐπιτίθησι τῇ ἐναγομένῃ ὡς ἡττηθείσῃ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως, καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνερχόμενα μὲν εἰς γρόσια τριακόσια ἑξήκοντα τρία (ἀρ. 363) προκαταβαλλόμενα δὲ ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 23 Ἰανουαρίου 1903.

Ὁ πρόεδρος

† ὁ πρώην Δρυϊνουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ 2

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ὁ Στυλιανὸς Φρέγκογλους, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὀθωμανὸς, τέως κάτοικος Κωνσταντινουπόλεως ἤδη δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, κατοικίας καὶ ἐπαγγέλματος, προσκαλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 2 εὐρωπαϊστὶ μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ γυναικὸς Οὐρανίας Στυλ. Φρέγκογλου, κατοίκου Πέραν ὁδὸς Τοφιλὰρ. χριστιανῆς ὀρθοδόξου καὶ ὑπηκόου ὀθωμανῆς, ἐπὶ διαζυγίου. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ περὶ διαζυγίου δικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστ. Ἀληθείας» καὶ «Νέας Ἐφημερίδος».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 26 Ἀπριλίου 1903.

Ὁ πρόεδρος

† ὁ πρ. Δρυϊνουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ 1

Ὁ γραμματεὺς

ΑΡΜΟΔΙΟΣ Δ. ΧΑΜΟΥΔΟΠΟΥΛΟΣ (δ. ν.)

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Πατριαρχικοῦ Τυπογραφείου ἀγγέλλει τῷ δημοσίῳ ὅτι ἐν τῷ καταστήματι τούτῳ γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι ἐκτυπώσεως βιβλίων, ἐκκλησιαστικῶν μουσικῶν βιβλίων, φυλλαδίων, διπλοτύπων, πινάκων, ἀγγελτηρίων, ἐπισκεπτηρίων καὶ παντὸς εἴδους ἐντύπων εἰς τὴν ἑλληνικήν, τουρκικὴν καὶ τὰς λοιπὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας.

Ὁ ὑπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΤΟΣ ΚΓ'. ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, 30 ΜΑΪΟΥ 1903 ΑΡΙΘ. 22

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. . . . 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Μητρ. Διδυμοτείχου ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ

Ἡ συνδρομὴ προκαταβάλλεται ἀποστελλομένη πρὸς τὸν ταμίαν.

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὁ οἶκος τῶν ὀρφανῶν — Ἔκθεσις τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Νεοκαισαρείας ἀναγνωσθεῖσα κατὰ τὴν τελετὴν τῶν ἐγκαινίων — Ἀναφορὰ τῶν ὀρφανῶν πρὸς τὸν Σουλτάνον — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικὰ — Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία καὶ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον — Σημειώσεις εἰς ἀναγραφὰς μητροπολιτῶν Θεσσαλονίκης — Ἀναγραφὴ ὕμνων καὶ ἐγκωμίων εἰς τὴν ἁγίαν Εὐφημίαν — Παράρτημα : «Εὐαγγελικὰ διδάγματα».

Ο ΟΙΚΟΣ ΤΩΝ ΟΡΦΑΝΩΝ

γίνεται σήμερον γνωστότερος τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις διὰ τῆς ἐκθέσεως, ἣν ἀνέγνω κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν ἐγκαινίων ὁ σεβασμιώτατος πρόεδρος τῆς τὰ κατ' αὐτὸν διαταττούσης ἐπιτροπείας μητροπολίτης Νεοκαισαρείας καὶ Ἰνέου κ. Ἀλέξανδρος, ἐκτιθεὶς τί μέχρι σήμερον ἐγένετο, φιλανθρώπως μὲν κληροδοτήσαντος ἱκανὸν ποσὸν χρημάτων τοῦ ἀειμνήστου Ἀνδρέου Συγγροῦ, φιλανθρώπως δὲ τὰ τοῦ ἔργου θεμέλια λαμπρῶς ὑποβαστασάσης τῆς σεβαστῆς τῶν ὀρφανῶν μητρὸς κ. Ἑλένης Γ. Ζαρίφη, συνεχιζούσης τὸ φιλογενὲς καὶ χριστιανικὸν καὶ τοῖς πάσχουσι συμπαθὲς ἔργον τοῦ ἀοιδίμου αὐτῆς συζύγου Γεωργίου Ζαρίφη. Νέον ἐν Πριγκήπῳ μνημεῖον ὑφ' ὁμογενῶν ὑψώθη φιλανθρωπίας, εὐμενείᾳ τοῦ μεγαλειοτάτου ἡμῶν ἄνακτος Σουλτὰν Ἀβδοὺλ Χαμὶτ Χὰν τοῦ Β', διαιωνίσον μὲν ἀρετὴν ἕλληνος ὀρθοδόξου «κατὰ νόμον χριστιανοῖς πάτριον», μεγαλωστὶ δ' ὑπομιμνῆσκον ἡμᾶς καὶ διδάσκον τί τὸ καθῆκον ἡμῶν πρὸς τὰ ὀρφανὰ «κατὰ νόμον χριστιανοῖς πάτριον», ὅπως ἐπὶ αἰῶνας ἐξακολουθῇ φθεγγόμενον καὶ σιωπηρῶς μαρτυροῦν πατέρων ἀρετὴν ἀλλὰ καὶ πατρωζόντων ἐκγόνων ζῆλον.

Ἤδη συνεχίζον παράδειγμα χριστιανικοῦ βίου καὶ πολιτείας τὸ ἡμέτερον ἔθνος, ἀπὸ τῶν πρώτων αἰώνων τοῦ χριστιανικοῦ κηρύγματος, ἕως αὐτῶν τῶν ἡμερῶν ἡμῶν, καθ' ἃ δυνάμεως εἶχε, καὶ καθὼς ἐπέτρεπον οἱ καιροί, πᾶσαν κατέβαλλε μέριμναν ὅπως ἀπολαύσωσι περιθάλψεως, ἀγωγῆς καὶ περιποιήσεως τὰ βρέφη καὶ τὰ μικρὰ παιδία τῶν χριστιανῶν, ὅσα λόγῳ τυχὸν ἀστοργίας, ἢ λόγῳ τινὸς ὀλισθήματος, ἢ διὰ κακότητα καιρῶν, ἐστερήθησαν τῆς ἡδονῆς τοῦ γνωρίσαι τίς ἡ μήτηρ αὐτῶν, τὰ πολλὰ δὲ τίς ὁ πατήρ. Οὕτως ἡ χριστιανικὴ κοινωνία, γινώσκουσα τί τὸ πρὸς τὸν πάσχοντα καθῆκον, ἐξεπλήρου τοῦτο, καὶ ἤδη, ἀπὸ χρόνων ἀρχαιοτάτων, Γρηγόριος ὁ τῆς θεολογίας ἐπώνυμος ἐπήνει τοὺς φιλοξένους καὶ φιλοχρίστους οἴκους· καὶ εἶδε μετὰ ταῦτα τῶν πόλεων ἡ βασιλὶς τὰ πενητοτροφεῖα καὶ τὰ γηροκομεῖα καὶ τὰ ἄπειρα νοσοκομεῖα ἢ ξενῶνας, καὶ βρεφοτροφεῖα καὶ καταγώγια ὀρφανῶν καὶ, τὸ δὴ κυριώτερον, λωβοτροφεῖα, τὰ φιλανθρωπικὰ ταῦτα ἱδρύματα, ὧν ἡμεῖς, δυστυχῶς, ἀπὸ πολλῶν ἑκατονταετηρίδων ἀγνοοῦμεν τὴν ὕπαρξιν. Κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ὑπῆρχον οἱ ἐπὶ πλούτῳ ὑλικῷ καὶ πλούτῳ αἰσθημάτων ἐπιφανεῖς ἄνδρες, στρατηγοί, συγκλητικοὶ καὶ πατρίκιοι, καὶ βασιλεῖς, ἱδρύοντες καὶ προικοδοτοῦντες τὰ τῶν ὀρφανῶν καὶ πα-

σχόντων, τὰ τῶν πενήτων καὶ τῶν γερόντων ἄσυλα, καὶ, βασιλικῶς καὶ φιλανθρώπως ἀναλίσκοντες, ἤγειρον παρὰ τὰ βρεφοτροφεῖα μονὰς καὶ παρὰ τὰ καταγώγια τῶν ὀρφανῶν τὰ σχολεῖα αὐτῶν, καὶ ἐδίδουν τοῖς τότε καὶ μετὰ ταῦτα λογίοις ὅπως ἐπαινῶσι τὴν τῶν παίδων τροφὴν καὶ παιδείαν τὴν παρεχομένην «κατὰ νόμον χριστιανοῖς πάτριον».

Ἀπὸ πέντε σχεδὸν ἑκατονταετηρίδων τὸ ἔργον τῶν ἀειμνήστων ἐκείνων ἱδρυτῶν καὶ συντηρητῶν, εὐμενείᾳ τῆς θεόθεν τεταγμένης ἐφ' ἡμᾶς ἀρχῆς, ἐγένετο κοινότατον καὶ κατὰ τροποποίησίν τινα πατρίου νόμου, κατὰ συνήθειαν χριστιανοῖς πάτριον, ἀνέλαβε τὴν φιλάνθρωπον ἐργασίαν ταύτην τὸ σύμπαν γένος, ἴδια δὲ ταμεῖα καὶ ἴδιαι εἰσπράξεις διὰ τῶν ἐν τοῖς ναοῖς περιαγομένων δίσκων ἐπὶ τέσσαρας σχεδὸν ἑκατονταετηρίδας συνετήρησαν βρέφη δυστυχῆ καὶ παιδία δυστυχέστερα ἐν ὀρφανίᾳ στυγνῇ τρώγοντα σκληρὸν ἄρτον, μόλις ζῶντα καὶ περιποιήσεως καὶ θαλπωρῆς εὐτελοῦς ἀξιούμενα, μόλις ἐνίοτέ τινα τούτων ἐλεούμενα διὰ υἱοθεσίας. Ὑπὲρ τούτων ἐχορήγουν τὰ ταμεῖα τῶν ἐνοριακῶν ναῶν καὶ δίσκοι ἀπέφερον ἑκάστοτε εὐτελῆ ποσά·

διὰ τῶν δίσκων τούτων τῶν ἐν τοῖς ναοῖς περιφερομένων, διὰ κιβωτίων ἐν χριστιανικαῖς συνοικίαις περιαγομένων, εὐμενείᾳ τῆς κοσμικῆς ἀρχῆς, συνετηρήσαμεν ἐπὶ αἰῶνας στοιχειώδη νοσοκομεῖα, καὶ, κατ' ἰδίαν. ὀρφανά· καὶ ὑπεστηρίξαμεν πέντας καὶ χήρας, ὀκλαζούσας ἐν τῇ ὁδῷ τοῦ χριστιανικοῦ βίου, καὶ πεντακυμίαν παθῶν καὶ συναντημάτων θλιβερῶν ὑφισταμένας ἐν τῇ τῆς ζωῆς ἁλμυρᾷ θαλάσσῃ· καὶ συνεχῶς ἐξηγοράζομεν αἰχμαλώτους, καὶ λιτά τινα ποσὰ πρὸς ὑπανδρείαν πτωχῶν κορασίων ἐχορηγοῦμεν. Εἰς αἰθριωτέρους ὁρίζοντας δημοσίου βίου, εὐμενείᾳ τῆς κοσμικῆς ἀρχῆς, ἀπηλλάγημεν ἀπό τινος πολλῶν τοιούτων ὑποχρεώσεων, οἱ δ' ἐνοριακοὶ ναοὶ ἐπαύσαντο διδόντες τὰ διὰ τῶν ἐν αὐτοῖς δίσκων ἀθροιζόμενα ὑπὲρ τοῦ Παναγίου Τάφου, ὑπὲρ τοῦ θεοβαδίστου ὄρους Σινᾶ, ὑπὲρ τῶν ἐν Ἁγίῳ Ὄρει καὶ Πάτμῳ καὶ Καισαρείᾳ σχολῶν, ὑπὲρ ἀναρρύσεως αἰχμαλώτων, ὑπὲρ τῶν ἐν φυλακαῖς, ὑπὲρ τῶν ἐν ἐρημίαις· καὶ, δυστυχῶς, ἐλησμονήσαμεν ὅτι πάντες εἴχομεν καθῆκον νὰ ἐλεῶμεν, καὶ μετὰ τὴν κατ' ὀλίγον ἔκλειψιν τῆς εὐεργετικῆς, ὑλικῶς τε καὶ ἠθικῶς, ἐπὶ τῶν καθ' ἡμᾶς πραγμάτων ἐπιδράσεως τῶν συντεχνιῶν, ἐπιέσαμεν ἑαυτοὺς, οὕτως εἰπεῖν, νὰ πιστεύσωμεν ὅτι πάντων τῶν φιλανθρωπικῶν ἡμῶν καθιδρυμάτων ἡ συντήρησις ἐπιβάλλεται τοῖς πλουσίοις, ὡσανεὶ ἦσαν αὐτοὶ μόνον οἱ χριστιανοὶ, ὡσεὶ μόνοις αὐτοῖς ἔδει νὰ πάλλῃ καρδία φιλάνθρωπος ὑπὲρ τῶν ἐν θλίψεσι καὶ στενοχωρίαις καὶ πειρασμοῖς τῆς ζωῆς διαβιούντων, ὡσεὶ τούτοις μόνοις οὐχὶ δὲ καὶ πᾶσιν ἡμῖν ἦν ἡ τύχη κοινὴ, ὡσεὶ τούτοις οὐχὶ δὲ καὶ πᾶσιν ἡμῖν ἦν τὸ μέλλον ἀόρατον.

Καὶ ἐν τούτοις τόσον ἦν χρήσιμον καὶ τοσοῦτον διέθρυπτε φιλοτιμίας τὸ ἔθος τῆς διὰ τῶν δίσκων τούτων δυνατῆς συντηρήσεως τοσούτων κοινωφελῶν ἱδρυμάτων καὶ φιλανθρωπικῶν θεσμῶν, διότι ὁ μικρότατον καὶ εὐτελὲς χρηματικὸν ποσὸν αἰδούμενος καὶ συστελλόμενος νὰ χορηγήσῃ, ἄγνωστος ἔδιδε συνεχῶς καὶ ἀνεπαισθήτως διὰ τοῦ ὀβολοῦ αὐτοῦ κατὰ κυριακὰς καὶ ἑορτὰς, καὶ τοιούτῳ τρόπῳ συνετηρήσαμεν ἐπὶ τοσούτους αἰῶνας ἱδρύματα κοινωφελῆ καὶ ταμεῖα πτωχῶν, ὧν τὰ πλεῖστα κατωχυροῦμεν διὰ γραμμάτων ἐπισήμων καίτοι συναθροίζοντα ἀπὸ τῆς ἐλεημοσύνης τῶν ὀρθοδόξων εὐτελῆ καὶ λιτὰ ποσά. Καὶ σήμερον ἔτι διὰ τοσούτων προσφορῶν λιτῶν ὑποβαστάζονται ᾧδε κἀκεῖσε θεσμοὶ κοινωφελεῖς, οὐδεὶς δ' οὐδαμοῦ ἀρνεῖται τὸν ὀβολὸν αὐτοῦ, κἂν ἔτι τεταγμένοι ὦσιν ἀποχρῶντες πρὸς συντήρησιν αὐτῶν πόροι. Κοινωνίαι δ' εὐνομούμεναι ζητοῦσι νὰ γνωρίζωνται οὐχὶ μόνον διὰ τῆς ἱδρύσεως ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς συντηρήσεως τῶν φιλανθρώπων καὶ φιλοπτώχων καὶ φιλομούσων καταστημάτων καὶ θεσμῶν.

Τὸ αὐτὸ καθῆκον ἔχομεν ὑπὲρ τοῦ μεγαλοπρεποῦς ἀσύλου τῶν ὀρφανῶν, οὗ τὰ μὲν ἔσοδά εἰσιν ἀνεπαρκῆ πρὸς συντήρησιν, ἀνάγκη δὲ νὰ λάβῃ μείζονα ἔκτασιν ἡ ὑπὲρ τῶν ὀρφανῶν ἐκκλησιαστικὴ μέριμνα, καθόσον αἰτήσεις πρὸς εἰσαγωγὴν πολλῶν τοιούτων ὑπάρχουσιν, ἀλλὰ καὶ τὸ κτίριον ἔστιν εὐρύχωρον. Οὐ μόνον τῇ ἐφορίᾳ τοῦ κοινωφελοῦς ἱδρύματος ἀλλὰ καὶ πᾶσιν ἡμῖν ἐπιβάλλεται νὰ σκεφθῶμεν περὶ πόρων πρὸς συντήρησιν· εἴτε διὰ δίσκων, εἴτε διὰ κιβωτίων ἀνηρτημένων καὶ ἐν τοῖς νάρθηξι τῶν ναῶν καὶ ἐν τοῖς παρ'ἡμῖν μᾶλλον θαμιζομένοις πρατηρίοις καὶ καταστήμασιν, δυνατὸν νὰ συναθροίζωνται τὰ παρ' ἑκάστου φιλανθρώπου ριπτόμενα, τοῦτ' αὐτὸ, καθὰ συνήθως λέγομεν, ὑπὸ τὸν πέπλον τῆς ἀνωνυμίας.

Πιστεύομεν δ' ὅτι οὐδεὶς ἔσται ὁ εἰς τὴν διὰ τῶν κομψῶν κιβωτιδίων, ὧν χρῆσις καὶ ἀλλαχοῦ γίνεται, τοιουτότροπον ἔκκλησιν ἀποστρέψων τά τ' ὦτα τά τε ὄμματα. Ἀναλογισθήσεται βεβαίως ὅτι, καθὼς διὰ τῶν νοσοκομείων προσπαθοῦμεν νὰ σώσωμεν ἀπὸ θανάτου τοὺς πάσχοντας ἀδελφοὺς ἡμῶν, οὕτω διὰ τῶν ὀρφανοτροφείων ἀπὸ φυσικοῦ καὶ ψυχικοῦ θανάτου ζητοῦμεν νὰ σώσωμεν παιδία, στερηθέντα μητρικῆς περιθάλψεως καὶ ἀγωγῆς, χορηγοῦντες αὐτοῖς τὰ μέσα νὰ κατασταθῶσιν ἡμέραν τινὰ καλοὶ πολῖται, καλοὶ χριστιανοί, καλοὶ ἄνθρωποι. Ὁ διδοὺς τὸν ὀβολὸν αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν νοσούντων οὐδένα λόγον ἔχει νὰ μὴ χορηγήσῃ ποσὸν ἐλάχιστον ἑκάστοτε, κατὰ περιστάσεις εὐνοϊκὰς, ὑπὲρ ὀρφανῶν. Ἐὰν ἡ μήτηρ Ἐκκλησία καὶ τὸ εὐσεβὲς ἡμῶν γένος ἐπέχωσι τόπον γονέων διὰ τοὺς ὀρφανοὺς, θέλουσιν εὐφρανθῇ δ' ἀποδίδοντες τῇ καθ' ἡμᾶς κοινωνίᾳ εὐσεβῆ καὶ χρηστὰ μέλη αὐτῆς, οἱ διὰ τοῦ ὀβολοῦ καὶ τοῦ λεπτοῦ αὐτῶν ὑποστηρίζοντες τὰ τῶν ὀρφανῶν ἄσυλα μετέχουσι καὶ αὐτοὶ τῆς χαρᾶς ὅτι συνετέλεσαν εἰς ἀνατροφὴν χριστιανικὴν καὶ μόρφωσιν ἐθνοπρεπῆ τῶν ἕνεκα διαφόρων περιστάσεων ἀπροστατεύτων μεινάντων παιδίων. Οἱ γενναίως ὑποστηρίζοντες, ἐννοεῖται κατὰ τὸ μέτρον τῶν ὑλικῶν αὐτῶν δυνάμεων, τὴν ἀνατροφὴν καὶ μόρφωσιν τῶν ὀρφανῶν, ἐὰν οὕτως ἐπέχωσι τόπον πατρὸς, ἀναμνησθήτωσαν ὅτι, κατὰ τὸν Χρυσορρήμονα, κρεῖττόν ἐστι μυρίων πατέρα παίδων ὀνομάζεσθαι ἢ μυρίους στατῆρας ἔχειν ἐν βαλαντίῳ.

Ἡ ἔκθεσις τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Νεοκαιρείας, ἡ κατὰ τὴν τελετὴν τῶν ἐγκαινίων τοῦ Ὀρφανοτροφείου ἀναγνωσθεῖσα, ἔστιν αὕτη·

Παναγιώτατε Δέσποτα, Σεβασμιώτατοι ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, Ἐρίτιμοι σύμβουλοι καὶ λογάδες, καὶ λοιπὴ φιλογενὴς καὶ φιλάνθρωπος ὁμήγυρις.

Ἡ μετὰ τὸν Θεὸν πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπη ἐστὶν ἡ πρωτίστη θεία ἐντολή, τὸ πρώτιστον τῶν καθηκόντων τοῦ χριστιανοῦ, καθάπερ αὐτὸ τὸ ἀψευδὲς στόμα τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν φθέγγεται.

Ἐπὶ τῆς ἐντολῆς καὶ παραγγελίας ταύτης κυρίως ἑδραζομένη ἡ οὐράνιος ἡμῶν θρησκεία καὶ τὴν ἐντολὴν καὶ ὑποθήκην ταύτην παραλαβοῦσα ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία παρ' αὐτοῦ τοῦ ἀρχηγοῦ καὶ θεμελιωτοῦ αὐτῆς, οὐ παύεται συνιστῶσα αὐτὴν τοῖς πιστοῖς, ἐπιλέγουσα τὸ προφητικὸν «ἔλεον θέλω καὶ οὐ θυσίαν» καὶ συνεκφωνοῦσα μετὰ τοῦ κορυφαίου τῶν ἀποστόλων «τῆς δὲ εὐποιΐας καὶ κοινωνίας μὴ ἐπιλανθάνησθε, τοιαύταις γὰρ θυσίαις εὐαρεστεῖται ὁ Θεός». Τὸν ἔλεον συνίστησιν ὡς διακριτικὸν γνώρισμα τοῦ χριστιανοῦ, τὸν ἔλεον εἰσηγεῖται αὐτὸς ὡς ὑπερτάτην χριστιανικὴν ἀρετὴν· ὑπὲρ τῆς σωτηρίας δ' αὐτῶν, ὡς εἰκὸς μεριμνῶσα, τῆς εὐποιΐας καὶ ἀγαθοεργίας, ἥτις καρπὸς ἐστὶ τῆς φιλαδελφίας, τὴν καλλιέργειαν ἐξικετεύει παρ' αὐτῶν, ἐκδιδάσκουσα τὸ τοῦ θεμελιωτοῦ αὐτῆς ἀμακάριοι οἱ ἐλεήμονες ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται», καὶ ὅτι δεῖ ἀγαθοεργεῖν ἐν τῇ γενεᾷ ταύτῃ ἡμῶν παροικίᾳ τὸν ἐρίμενον ὕψεσθαι ἐλαφὸν τὸ πρόσωπον τοῦ Κυρίου τῆς δόξης ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως· ἐφ' ᾧ καὶ οὐ λείπει ὑπομιμνήσκουσα αὐτοὺς ἑτέρωθεν τοὺς λόγους αὐτοῦ, λέγοντος ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἑνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων ἐμοὶ ἐποιήσατε».

«Ὅθεν ἀναλογιζόμενοι ὅτι ὁ τῶν πάντων ποιητὴς καὶ δεσπότης ἑαυτῷ λογίζεται ἀναφερόμενον τὸν ἔλεον, εὐχερῶς κατανοοῦμεν, πόσῳ ἐπιβάλλεται παντὶ τῷ ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ σεμνυνομένῳ ἡ εὐποιΐα, ἡ συνδρομὴ τῷ πάσχοντι, ἡ ἀνακούφισις τοῦ ἐν ἀπορίᾳ καὶ δυστυχίᾳ διακειμένου πλησίον.

Πόσον δὲ ἀναγκαίαν κρίνει ὁ θεάνθρωπος Σωτὴρ τὴν τῆς εὐποιΐας καλλιέργειαν, βεβαιούμεθα ἐκ τοῦ ὅτι τοῦ καθήκοντος ἡμῶν τούτου δὲν συνέστησεν ἡμῖν ἁπλῶς τὴν ἐκπλήρωσιν, ἀλλὰ καὶ εἰδικῶς ἐπραγματεύθη τὰ κατ' αὐτὸ, ἐν τῇ θαυμασίᾳ ἐκείνῃ γνωστῇ παραβολῇ τοῦ ἀπὸ Ἰερουσαλὴμ εἰς Ἰεριχὼ καταβαίνοντος ἀνθρώπου τοῦ εἰς χεῖρας λῃστῶν ἐμπεσόντος καὶ ἡμιθανοῦς ἐκ τῶν πληγῶν καταλειφθέντος ἐν μέσῃ ὁδῷ, ἐν ᾗ λαμπρὰ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Σαμαρείτου διαγράφεται ἡ εἰκὼν τῆς ἀληθοῦς ἀγάπης καὶ φιλαδελφίας, ὅστις δὲν ἀντιπαρῆλθεν ἰδὼν τὸν δυστυχῆ, ἡμιθανῆ τυγχάνοντα, ὡς ἔπραξαν οἱ πρὸ αὐτοῦ διελθόντες ἱερεὺς καὶ λευίτης. ἀλλὰ προσελθὼν «κατέδεσε τὰ τραύματα αὐτοῦ ἐπιχέων ἔλαιον καὶ οἶνον· ἐπιβιβάσας δὲ αὐτὸν ἐπὶ τὸ ἴδιον κτῆνος ἤγαγεν αὐτὸν εἰς πανδοχεῖον καὶ ἐπεμελήθη αὐτοῦ. Καὶ ἐπὶ τὴν αὔριον ἐξελθὼν, ἐκβαλὼν δύο δηνάρια ἔδωκε τῷ πανδοχεῖ καὶ εἶπεν αὐτῷ· ἐπιμελήθητι αὐτοῦ καὶ ὅ,τι προσδαπανήσῃς ἐγὼ ἐν τῷ ἐπανέρχεσθαί με ἀποδώσω σοι».

Παρατηρήσατε μετὰ πόσης εὐαρεσκείας ὁ φιλάνθρωπος Σωτὴρ ἐνδιατρίβει εἰς τὴν περιγραφὴν τῆς ἀξιομνημόνου διαθέσεως καὶ θεοφιλοῦς πράξεως τοῦ ἀγαθοῦ Σαμαρείτου! Πράττει δὲ τοῦτο ἵνα διδάξῃ ὁποία πρέπει νὰ ᾖ ἡ πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπη καὶ ἵνα δώσῃ τοῖς πᾶσι κανόνα καὶ τύπον τῆς ἀληθοῦς φιλανθρωπίας καὶ εὐποιΐας· διὸ καὶ πρὸς τὸν ἐρωτηθέντα ἐν τέλει ὑπ' αὐτοῦ νομικὸν ἅτις τῶν τριῶν πλησίον δοκεῖ σοι γεγονέναι τοῦ ἐμπεσόντος εἰς τοὺς λῃστὰς, ἀποκριθέντα δὲ, ὁ ποιήσας τὸ ἔλεος μετ' αὐτοῦ», εἶπε· «πορεύου καὶ σὺ, ποίει ὁμοίως». τουτέστιν εὐσπλαγχνίζου τὸν πάσχοντα ἀδελφόν σου, σύντρεχε καὶ βοήθει αὐτὸν εἰς τὰς ἀνάγκας, ὅσον δύνασαι, καὶ προνόει πάντοτε καὶ διὰ τὸ μέλλον αὐτοῦ. Οὕτω δὲ ἐπιτάσσει καὶ τῇ Ἐκκλησίᾳ τῶν ἐκλεκτῶν αὐτοῦ.

Αὕτη δὲ ταῖς ὑποθήκαις καὶ τοῖς παραγγέλμασι τοῦ ἀρχιποίμενος αὐτῆς στοιχοῦσα, ἀδιαλείπτως προτρέπει, παραινεῖ καὶ προσκαλεῖ τὰ ἑαυτῆς τέκνα εἰς ἔργα εὐσεβείας, ἔργα φιλανθρωπίας καὶ εὐποιΐας. Ἀλλ' ἤδη γεννᾶται ἡ ἔλλογος ἐρώτησις, πῶς ταῦτα ἀποκρίνονται εἰς τὰς τοιαύτας προτροπὰς καὶ παραινέσεις αὐτῆς;

Ἐπιτραπήτω μοι νὰ μὴ ἀπαντήσω ἀμέσως· ῥίψωμεν δὲ προηγουμένως γοργὸν βλέμμα ἐπὶ τῆς καθόλου ἱστορίας τοῦ ἔ-

θνους ἡμῶν. ἐξετάζοντες τὸ εἰς τὸν ἠθικὸν βίον τῶν ἡμετέρων προγόνων ἀναφερόμενον περὶ εὐποιΐας κεφάλαιον.

Τοῦτο ποιοῦντες, εὐαρέστως καθορῶμεν, ὅτι καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησιν ἡ εὐποιΐα ἐπρεσβεύετο καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς ἀρετή. Καὶ ὄντως. Τίς ἐπὶ παραδείγματι, ἀναγινώσκων τοὺς λόγους τοῦ ἠθικωτάτου Σωκράτους, «Τὸν μηδὲν ἀγαθὸν πράττοντο οὔτε χρήσιμον οὐδὲν οὔτε θεοφιλῆ εἶναι,» δὲν διορᾷ τὴν στενωτάτην συγγένειαν τῶν ἐννοιῶν αὐτῶν πρὸς τὰ ῥήματα τοῦ οὐρανοβάμονος Παύλου, «Τῆς δὲ εὐποιΐας καὶ κοινωνίας μὴ ἐπιλανθάνεσθε, τοιαύταις γὰρ θυσίαις εὐαρεστεῖται ὁ Θεός;» Ὥσπερ οὖν τοῦτο θυσίαν πρὸς τὸν Θεὸν ἀπεκάλεσε τὴν εὐεργεσίαν, οὕτω καὶ ὁ σοφώτατος Σωκράτης θεοφιλῆ ὠνόμασε τὸν πράττοντα τὸ ἀγαθόν. Τίς δ' ἀκούων διδάσκοντα ἕτερον τῆς Ἑλλάδος σοφὸν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὅμοιος εἶναι τῷ Θεῷ κατὰ τὸ εὐεργετεῖν, δὲν ἀναμιμνήσκεται τῶν λόγων τοῦ χρυσορρήμονος τῆς Ἐκκλησίας διδασκάλου εὐεργετῶν νόμιζε μιμεῖσθαι Θεόν.»

Παραλείπων νὰ προσαγάγω καὶ πολλὰς ἄλλας μαρτυρίας Ἑλλήνων σοφῶν, συνεπικυρούσας ἐν τῷ προκειμένῳ θέματι, μνημονεύω ἐξ ὅλων τοῦ μεγάλου φιλοσόφου Ἀριστοτέλους, λέγοντος· «ἀρετὴς δὲ ἐστὶ τὸ εὐεργετεῖν τοὺς ἀξίους καὶ τὸ φιλεῖν τοὺς ἀγαθούς... ἔτι φίλοικον εἶναι καὶ φιλόφιλον, φιλέταιρον καὶ φιλόξενον, φιλάνθρωπον καὶ φιλόκαλον, τῆς δὲ κακίας τὰ ἐναντία».

Τί οὖν ἐκ τῶν ὀλίγων τούτων συνάγεται: Οὐχὶ ὅτι οἱ ἡμέτεροι πρόγονοι ἔπραττον ἔργα εὐποιΐας; οὐχὶ ὅτι ἡ εὐποιΐα παρ' αὐτοῖς ἐνομίζετο ἀρετή; οὐχὶ ὅτι αὕτη συνηριθμεῖτο μεταξὺ τῶν ὑψηλοτέρων καθηκόντων τοῦ ἀνθρώπου; Βεβαίως ἡ εὐποιΐα παρ' ἐκείνοις δὲν εἶχεν οὐδὲ ἦν δυνατὸν νὰ ἔχῃ τὴν εὐρύτητα καὶ τὸ ἠθικὸν ὕψος τῆς εὐαγγελικῆς καὶ χριστιανικῆς εὐποιΐας. Οὐχ' ἧττον καυχώμενοι, ἄνευ ἐνδοιασμοῦ δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος πρὸς τόσαις ἄλλαις ἀρεταῖς ὑπερεῖχε καὶ διεκρίνετο καὶ κατὰ τὴν ἀρετὴν ταύτην τῶν λοιπῶν συγχρόνων ἐθνῶν, ἑπομένως δὲ ὅτι ἡ εὐποιΐα ὑπάρχει ἡμῖν κατ' ἀρχὴν κλῆρος προγονικός.

«Ὅτε δὲ ἐπέστη ὁ χρόνος τῆς ἐλεύσεως τοῦ Σωτῆρος ἐν τῷ κόσμῳ καὶ ἐγνώσθη τοῖς ἀνθρώποις ἡ ἐξ ἀποκαλύψεως θρησκεία, τὸ δὲ Εὐαγγέλιον ἤρξατο κηρυσσόμενον καὶ διαδιδόμενον ἀνὰ τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων, τὸ ἡμέτερον ἔθνος, παραδεξάμενον τὸν χριστιανισμόν, ἀνεδείχθη ἀπὸ τῶν πρώτων χρόνων ὁ ἀκαταγώνιστος ἐργάτης, ὁ διαπρύσιος κῆρυξ καὶ διδάσκαλος τῶν ὑψίστων ἀληθειῶν καὶ ἠθικῶν αὐτοῦ ἀρχῶν, λόγῳ τε καὶ ἔργῳ διατρανοῦν τὴν πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπην, τὴν κρηπίδα τῆς διδασκαλίας τοῦ Θεανθρώπου, τὸ πλήρωμα τοῦ νόμου, τὸ κέντρον τῆς ἀληθοῦς ἠθικῆς. Ἀποφεύγω νὰ καταβαρύνω τὰς ὑμετέρας ἀκοὰς δ' ἀφηγήσεως καὶ ἀναπτύξεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν ἱστορίας πρὸς ἀπόδειξιν τῶν λόγων μου, ἀρκοῦμαι εἰς τὴν προσαγωγὴν μιᾶς καὶ μόνης μαρτυρίας ἐκ τοῦ θεσπεσίου ἀποστόλου Παύλου, τοιαῦτα γράφοντος ἐν τῇ πρώτῃ πρὸς τοὺς Θεσσαλονικεῖς, πρώτῃ δὲ καὶ χρονολογικῶς γραφείσῃ παρ' αὐτοῦ ἐπιστολῇ· «Περὶ δὲ τῆς φιλαδελφίας οὐ χρείαν ἔχετε γράφειν ὑμῖν· αὐτοὶ γὰρ ὑμεῖς θεοδίδακτοί ἐστε εἰς τὸ ἀγαπᾶν ἀλλήλους· καὶ γὰρ ποιεῖτε αὐτὸ εἰς πάντας τοὺς ἀδελφούς».

Κατερχόμενοι βαθμηδὸν ἀπὸ τῶν ἀποστολικῶν χρόνων μέχρι τῆς πρὸ ἡμῶν γενεᾶς, ἐνορῶμεν καθ' ὅλας τὰς περιόδους τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμῶν βίου καλλιεργουμένην τὴν εὐποιΐαν, ποικιλοτρόπως ἐκφαινομένην, εἰς ἔργα εὐσεβείας, ἐκπαιδεύσεως καὶ φιλανθρωπίας, βλέπομεν ἐρριζωμένον καὶ θάλλον τὸ παραδείσειον τῆς ἀγάπης δένδρον.

Μετὰ τὴν βραχυτάτην ταύτην καὶ ἐπιτροχάδην ἱστορικὴν ἐπισκόπησιν, εἰς τοὺς καθ' ἡμᾶς καταντῶντες χρόνους, ἐπαναφέρομεν τὸν λόγον ἐπὶ τοῦ σημείου, ἀφ' οὗ παρεξέβημεν, τὴν ἀναμενομένην δίδοντες ἀπάντησιν.

Εἶναι ἀληθὲς καὶ πάντες ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι τὸ ἡμέτερον γένος καίτοι ἐν πολλοῖς ὑπολείπεται τῶν προγόνων αὐτοῦ ἐν τοῖς πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον ἀγάπης ἔργοις, ἐν τοσούτῳ θὰ ἠδικοῦμεν αὐτὸ συμφωνοῦντες μετά τινων ἄγαν αὐστηρῶν ἐπικριτῶν αὐτοῦ ὅτι ὑστερεῖ καὶ ἀδιάφορον δείκνυται ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῶν τοιούτων αὐτοῦ καθηκόντων. —Εἰς τὴν φωνὴν τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας τὰ τέκνα αὐτῆς οὔτε κωφὰ, οὔτε ἀδιάφορα, οὔτε ἀνάλγητα ἔμειναν ποτε. Εἴτε περὶ τῶν ἀναγκῶν αὐτῆς προκειμένου, εἴτε περὶ ἱερῶν ἐκκλησιῶν, εἴτε περὶ ἐκπαιδευτικῶν καὶ φιλανθρωπικῶν παρ' ἡμῖν καθιδρυμάτων, εἴτε περὶ οἱουδήτινος ἑτέρου θεαρέστου ἔργου, ἀείποτε οἰκοθέν τε καὶ προσκαλούμενα, μετὰ υἱϊκῆς προθυμίας, μετ' ἀδελφικοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ συναλγοῦντα, ἐσπευδον εἰς ἀρωγὴν, βοήθειαν καὶ ἀνακούφισιν τῶν τῆς συναντιλήψεως αὐτῶν δεομένων. Ἀψευδεῖς καὶ σαφέστατοι μάρτυρες τῆς χριστιανικῆς αὐτῶν διαθέσεως καὶ φιλαδέλφου προαιρέσεως, εὐγλώττως περὶ τούτων λαλοῦντες, πρόκεινται ὁ ἁπανταχοῦ τοῦ ἡμετέρου ἔθνους ἐκδηλούμενος ἔνθεος ζῆλος, ἡ ἀναπτυσσομένη εὐγενὴς καὶ ἱερὰ ἅμιλλα πρὸς ἀνοικοδόμησιν ἱερῶν ναῶν, ἀνέγερσιν καὶ συντήρησιν σχολείων, ἱδρυσιν νοσοκομείων, φρενοκομείων, ὀρφανοτροφείων, γηροκομείων, βρεφοκομείων, σύστασιν συλλόγων καὶ ἀδελφοτήτων καὶ παντοίων ἄλλων σωματείων, ἁπάντων συλλήβδην τὴν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον ἀγάπην διαλαλούντων.

Ἵνα δὲ ἐνταῦθα, τῇ βασιλίδι ταύτῃ τῶν πόλεων, τὸν λόγον περιορίσωμεν, ἐπισκοπήσωμεν πρὸς στιγμὴν τὰ ἐν ἡμῖν τελούμενα καὶ ἴδωμεν εἴγε ἔχομεν νὰ ἐπιδείξωμεν ἔργα εὐποιΐας. Ῥίψατε ἓν βλέμμα καὶ θεάσασθε τὴν κατέναντι ἡμῶν ὑψουμένην γεραρὰν Θεολογικὴν Σχολὴν, τὴν γείτονα αὐτῆς Ἐμπορικὴν, τὴν μεγαλώνυμον τοῦ Γένους. τὸ Ζάπειον, τὸ Ζωγράφειον, τὸ Ἰωακείμιον, τὴν Μαράσλειον καὶ δεκάδας ἑτέρας ἀμφοτέρων τῶν φύλων σχολάς· θεάσασθε ὡσαύτως τὰ ἐν Ἑπταπυργίῳ Ἐθνικὰ Φιλανθρωπικὰ ἡμῶν Καταστήματα. Μὴ ἀμνημονῆτε δὲ τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου, τοῦ Ἠπειρωτικοῦ, τῆς Ἀδελφότητος τῶν Κυριῶν, καὶ τοσούτων ἑτέρων καὶ ποικιλωνύμων τοιούτων σωματείων, καὶ θέλετε ἀδιστάκτως πεισθῇ, ὅτι ὁ πρὸς τὴν εὐποιΐαν ἔρως ἐνοικεῖ ἐν ταῖς καρδίαις τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν, καὶ ὅτι τὸ αἴσθημα τὴν πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης δὲν ἀπεσβέσθη ἐν αὐταῖς. Διότι τί ἕτερον διακηρύττουσι τὰ μνημονευθέντα πολυώνυμα καθιδρύματα καὶ σωματεῖα, ἢ τὴν ὑπὸ διαφόρους ἐκφάνσεις καλλιεργίαν καὶ διάπραξιν τῆς ἀγαθοεργίας, τὴν φιλαδελφίαν καὶ φιλανθρωπίαν, τὸν καρπὸν τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης; Τί δὲ ἐπὶ πᾶσι τούτοις μαρτυρεῖ καὶ ἀποδεικνύει τὸ μεγαλοπρεπὲς τοῦτο ἄσυλον τῶν ὀρφανῶν, ὑπὸ τοὺς θόλους τοῦ ὁποίου συνήλθομεν καὶ ἱστάμεθα τὴν ὥραν ταύτην, ἢ εὐαγγελικωτάτην πρᾶξιν, ἔργον ὑψίστης φιλανθρωπίας ἐναρέτου τῆς Ἐκκλησίας τέκνου, τῆς εὐσεβόφρονος καὶ εὐσπλαγχνικωτάτης χήρας τοῦ ἀοιδίμου μεγάλου τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους εὐεργέτου Γεωργίου Ζαρίφη, ἐριτίμου Ἑλένης. Ναὶ, ἡ τὴν εὐποιΐαν πατρῷον καὶ ἐκ διαδοχῆς κλῆρον ἔχουσα, ἡ ὁμότιμος τῷ ἐν εὐεργεσίαις τὸν βίον τελειώσαντι

συζύγῳ αὐτῆς Ἑλένῃ Γ. Ζαρίφῃ, τὸ περικαλλὲς τοῦτον μέγαρον ἀφιεροῦται καὶ δωρεῖται τῷ ἔθνει ἡμῶν ἵνα χρησιμεύσῃ δι' Ὀρφανοτροφεῖον· ὅθεν εὐκαίρου νῦν ἀναφωνῆσαι ἀποιαύτας θυσίαις εὐαρεστεῖται ὁ Θεός.»

Ἐνταῦθα τοῦ λόγου γενόμενος, οὐκ ἄσκοπον ἡγοῦμαι ἵνα διὰ βραχυτάτων ποιήσωμαι μνείαν τῆς ἀνιδρύσεως καὶ πορείας τοῦ Ἐθνικοῦ ἡμῶν Ὀρφανοτροφείου μέχρι σήμερον.

Πρῶτος σχὼν τὴν θεάρεστον περὶ ἀνεγέρσεως αὐτοῦ ἰδέαν καὶ εἰς πραγμάτωσιν θεὶς αὐτήν, συμπραττόντων καὶ πολλῶν ἁγίων ἀρχιερέων, ἀναφέρεται ὁ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει ἀοίδιμος πατριάρχης Γερμανὸς ὁ Δ' ὁ ἀπὸ Δέρκων, τὸ δεύτερον τὸν πατριαρχικὸν θρόνον ἀνελθὼν ἐνέτει σωτηρίῳ 1852,ὁ μετ' οὐ πολὺ ὅμως ἐπελθὼν θάνατος αὐτοῦ ἀνέκοψε τὸ ἀρξάμενον ἔργον, συμπληρωθὲν ἀκολούθως ὑπὸ τοῦ διαδεξαμένου αὐτὸν Ἀνθίμου τοῦ ΣΓ',συνδρομῇ καὶ τῶν ἁγίων ἀρχιερέων. Ἀλλὰ, δυστυχῶς, ἐλλείψει ἐπαρκῶν πόρων πρὸς συντήρησιν τῶν ὀρφανῶν, ἡ τακτικὴ τοῦ φιλανθρωπικοῦ τούτου καθιδρύματος λειτουργία ἤρξατο ἀπὸ τοῦ ἔτους 1862, διατρεφομένων ἐν αὐτῷ ἑκατὸν περίπου ὀρφανῶν, διαιτωμένων ὅμως ἐν τῷ αὐτῷ, καίτοι ἐν χωριστῷ τμήματι, κτιρίῳ μετὰ τῶν γερόντων καὶ φρενοβλαβῶν, ὅπερ ὁμολογουμένως ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις ἄτοπον καὶ ἐπιβλαβές. Ὑπὸ τὰς συνθήκας ταύτας ἐξηκολούθει λειτουργοῦν τὸ Ὀρφανοτροφεῖον μέχρι τοῦ ἔτους 1879, ἤτοι ὀλίγους μῆνας μετὰ τὴν ἐπ' αἰσίοις ἀνάρρησιν ἐπὶ τὸν πατριαρχικὸν θρόνον τῆς Γμ. Θ. Παναγιότητος, ἥτις ἐν τῷ διαπνέοντι τὴν μεγάλην αὐτῆς καρδίαν θερμουργῷ ζήλῳ ὑπὲρ παντὸς καλοῦ, φιλανθρωπικοῦ καὶ κοινωφελοῦς ἔργου, τὴν βελτίωσιν τῆς τύχης καὶ καταστάσεως τῶν τε φρενοβλαβῶν, ἐν ὑπογείοις ἕως τότε διαιτωμένων, καὶ τῶν ὀρφανῶν, συνδιαιτωμένων αὐτοῖς, ἀποσκοποῦσα, κατώρθωσε, τῇ πρωτοβουλίᾳ καὶ ἀκαμάτῳ αὐτῆς ἐνεργείᾳ, τὴν ἀνέγερσιν ἰδιαιτέρου διὰ τοὺς φρενοβλαβεῖς κτιρίου, ἰδίᾳ χειρὶ τὸν θεμέλιον θέσασα λίθον τὴν 29 μαΐου τοῦ ἔτους ἐκείνου. Ἐντεῦθεν ἄρχεται νέα τοῦ Ὀρφανοτροφείου περίοδος· ὁ ἀριθμὸς τῶν ὀρφανῶν ἀνῆλθεν εἰς 140, καὶ τὸ ἑπόμενον εἰς 160, ἔκτοτε δὲ κυμαίνεται οὗτος ἀπὸ 150 ἕως 165.

Κατὰ τὸν ἐπισυμβάντα τῷ 1894 φοβερὸν σεισμὸν, τοῦ Ὀρφανοτροφείου καταστραφέντος σχεδὸν τέλεσν καὶ ὑπολειφθέντος ἐκ τῶν 3 αὐτοῦ ὀρόφων μόνου τοῦ ἰσογαίου, τὰ ὀρφανὰ, συμποσούμενα τότε εἰς 165, διηρτῶντο ἐν αὐτῷ καὶ τοῖς ἰσογαίοις διαμερίσμασι τοῦ ἄλλοτε γηροκομείου. Ἡ ἐφορεία τῶν Φιλανθρωπικῶν Καταστημάτων, μετὰ τὴν ἐπελθοῦσαν τηλικαύτην καταστροφὴν, ἐδέησεν ἵνα διά τε τοῦ τύπου καὶ δι' ἰδιαιτέρων γραμμάτων ποιήσηται ἔκκλησιν εἰς τὴν φιλανθρωπίαν τῶν ἁπανταχοῦ ὁμογενῶν ὑπὲρ τῆς ἀνεγέρσεως αὐτοῦ. Εὐτυχῶς ἡ φωνὴ αὐτῆς δὲν ἠχησεν ἄνευ ἀποτελέσματος, ἀλλ' ἐκίνησε τὸν οἶκτον, ἐξήγειρε τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν φιλανθρωπίαν τοῦ ἀειμνήστου ἐθνικοῦ εὐεργέτου Ἀνδρέου Συγγροῦ, ὅστις διὰ τῆς διαθήκης αὐτοῦ ἐκληροδότησε 15,000 λίρας, ὅπως δι' αὐτῶν ἀνδρυθῇ τὸ Ἐθνικὸν ἡμῶν Ὀρφανοτροφεῖον ἐν τόπῳ καταλλήλῳ. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀοιδίμου ἀνδρὸς καὶ τὴν παραλαβὴν τοῦ κληροδοτήματος αὐτοῦ, τῶν ἁρμοδίων συζητούντων καὶ διασκεπτομένων περὶ τῆς ἀνυσιμωτέρας καὶ σκοπιμωτέρας ἐκπληρώσεως τῆς θελήσεως καὶ παραγγελίας τοῦ διαθέτου, ἡ ἔγγονος τοῦ μεγατίμου καὶ εὐεργετικωτάτου οἴκου Ζαφειροπούλου καὶ χήρα τοῦ ἀτδίου μνήμης Γεωργίου Ζαρίφη, ὧν τὰ ὀνόματα κατέστησαν ἤδη συνώνυμα τῇ εὐποιίᾳ, ἀπήλλαξε τοὺς βουλευτὰς τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους τῶν συζητήσεων καὶ διασκέψεων ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἐκδηλώσασα τὴν φιλάνθρωπον καὶ θεοφιλῆ αὐτῆς πρόθεσιν καὶ ἀπόφασιν περὶ ἐξαγορᾶς τοῦ ἐν τῇ νήσῳ Πριγκήπῳ κτιρίου, γνωστοῦ ὑπὸ τὸ ὄνομα «Πρίγκηπο Παλὰς» καὶ μεταποιήσεως αὐτοῦ εἰς Ὀρφανοτροφεῖον ἐθνικὸν, τῶν ἀναγκαίων καὶ ἀπαιτουμένων πρὸς τὸν σκοπὸν γινομένων ἐν αὐτῷ διασκευῶν καὶ μεταρρυθμίσεων.

Τοιαῦτα ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία ἐνωτιζομένη, ὑπερχαίρουσα δὲ καὶ ἀγαλλομένη, ὡς εἰκὸς, ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ τῆς εὐσεβοφρονος καὶ φιλογενεστάτης θυγατρὸς αὐτῆς εὐαγγελικῇ προαιρέσει, ἔσπευσε διὰ πλουσίων εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν νὰ καταστέψῃ αὐτὴν, προβῇ δὲ συνάμα ἁρμοδίως εἰς τὸν διορισμὸν εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς, ἐξουσιοδοτηθείσης ἵνα, ἐν συνεννοήσει μετὰ τῆς εὐεργέτιδος, φροντίσῃ περί τε τῆς ἀγορᾶς καὶ καταλλήλου τοῦ κτιρίου διασκευῆς, ὡς καὶ περὶ τῆς ἐν αὐτῷ ἐγκαταστάσεως τῶν ὀρφανῶν.

Ἡ Ἐπιτροπὴ, ἧς ἀπὸ ἔτους ἔχω τὴν τιμὴν νὰ διατελῶ πρόεδρος, ἐνδελεχῶς καὶ μετ' ἀόκνου προθυμίας ἐργασθεῖσα πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς ἀνατεθείσης αὐτῇ ἐντολῆς, ἔχουσα δὲ ἑκάστοτε σύνδρομον καὶ ἀντιλήπτορα ἐν ταῖς ἐνεργείαις καὶ ἐργασίαις αὐτῆς τὴν Γμετ. Θ. Παναγιότητα, ἐμερίμνησε περὶ παντὸς ἀπαραιτήτου καὶ λυσιτελοῦς κριθέντος καὶ εἰς τὸν, ὡς ἔνεστι πληρέστερον, καταρτισμὸν τοῦ καθιδρύματος καὶ τὸν προορισμὸν αὐτοῦ ἀναγομένου.

Περάνασα δ' οὕτως ἐπ' εὐλογίαις τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας τὴν ἐντολὴν καὶ ἀποστολὴν αὐτῆς καθῆκον οὐχ ἧττον ἑαυτῆς ἐθεώρησεν ὅπως προνοήσῃ καὶ περὶ τῆς ἐπὶ τὸ πανηγυρικώτερον τελέσεως τῶν ἐγκαινίων αὐτοῦ, ὧν χάριν ἀθρόοι συνήλθομεν σήμερον, προεξαρχούσης τῆς Γμ. Θ. Παναγιότητος, ἀπὸ πρωΐας μὲν ἐν τῷ τοῦ Σωτῆρος ἱερῷ ναῷ, ἔνθα δι' ἱερουργίας πατριαρχικῆς καὶ συνοδικῆς θερμαὶ δεήσεις καὶ εὐχαὶ ἀνεπέμφθησαν ὑπὲρ ὑγιείας τε καὶ μνήμης αἰωνίας τῶν οὕτωσὶν ἐργαζομένων τὴν φιλανθρωπίαν, νῦν δὲ ἐν τῇ μεγαλοπρεπεῖ καὶ σεμνῇ ταύτῃ αἰθούσῃ, τῶν αὐτῶν καὶ ὧδε διὰ τῆς ἱερᾶς τελετῆς τοῦ ἁγιασμοῦ ἀναπεμφθεῖσαν εὐχῶν, μετὰ ψυχικῆς κατανύξεως δοξάσαντες καὶ ὑμνήσαντες ἅπαντες τὸν οὐράνιον ἡμῶν Πατέρα καὶ τὰ ὀφειλόμενα ἱερὰ χαριστήρια προσενεγκόντες Αὐτῷ, δι' ἡνένδεκαλεν ἀγαθὴν καὶ θεοφιλῆ βουλὴν ἐν ταῖς καρδίαις εὐσεβῶν τῆς ἁγίας αὐτοῦ Ἐκκλησίας τέκνων, ἵνα φιλανθρώπως καὶ γενναίως μεριμνήσωσι περὶ τῶν δυστυχῶν ὀρφανῶν.

Μεγάλη ἀληθῶς καὶ ἀνεκτίμητος τυγχάνει ἡ τοιαύτη πρὸς τὸ Ἔθνος εὐεργεσία. Ἵνα δὲ κατανοήσωμεν τὸ μέγεθος καὶ τὴν ἀξίαν αὐτῆς, σκεφθῶμεν ὅτι ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ ἀσύλῳ, ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ τούτῳ τῆς φιλανθρωπίας, καθ' ἑκατονταέτιας ἄπορα καὶ ἀπροστάτευτα ὁμογενῆ ὀρφανὰ μέλλουτι νὰ διαιτῶνται, στεγαζόμενα, τρεφόμενα, θερμαινόμενα, νοσηλευόμενα, διαπαιδαγωγούμενα, διδασκόμενα γράμματα καὶ τέχνας, καὶ παραδιδόμενα τέλος εἰς τὴν κοινωνίαν πρεπόντως κατηρτισμένα, ἵνα ζήσωσιν ἐντίμως καὶ χρήσιμα εἶς τε ἑαυτὰ, εἰς τοὺς οἰκείους καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν ἀποδῶσιν.

Τίς ταῦτα ἀναλογιζόμενος δὲν συγκινεῖται, δὲν χαίρει, δὲν αἰσθάνεται εὐγνωμοσύνην πρὸς τοὺς τοιαύτας εὐεργεσίας πράττοντας; Εὐγνωμοσύνην ἀΐδιον ὀφείλομεν πρός τε τὸν ἐθνικὸν εὐεργέτην Ἀνδρέαν Συγγρὸν, κληροδοτήσαντα ὑπὲρ τοῦ Ἐθνικοῦ τούτου καθιδρύματος τὸ μνημονευθὲν γενναῖον ποσὸν, καὶ πρὸς τὴν ἀξιοσέβαστον καὶ ἐρίτιμον Ἑλένην Γ. Ζαρίφη, δωρησαμένην εἰς τὸ Ἔθνος τὸ καλλιπρεπὲς τοῦτο μέγαρον.

Εὐλογημένον καὶ μακαριστὸν εἴη τὸ ὄνομα αὐτῆς καὶ αἰωνίως ζῶν ἐν τῇ εὐγνωμοσύνῃ τοῦ Γένους!

Τὸ Ὀρφανοτροφεῖον, οὗτινος τὰ ἐγκαίνια τελοῦμεν σήμερον, ἔσται στήλη ζῶσα, μνημεῖον περίοπτον τῆς φιλοπτώχου αὐτῆς καρδίας. Δὲν ἀμφιβάλλομεν δὲ ποσῶς ὅτι λαμβάνουσα ὑπ' ὄψει τὴν ἀνεπάρκειαν τῶν διατεθειμένων τό γε νῦν πρὸς συντήρησιν αὐτοῦ πόρων θέλει μεριμνήσει ἐν τῷ μέλλοντι καὶ περὶ τῆς βελτιώσεως καὶ προσαυξήσεως αὐτῶν, παρέχουσα οὕτως ἄσυλον καὶ περίβλεψιν εἰς ὅσῳ τὸ δυνατὸν πλείονα ὀρφανά, ἅτινα εὐγνωμονοῦντα, νυχθημερὸν θέλουσι δέεσθαι τῷ ἀγαθοδότῃ Θεῷ ὑπὲρ τῆς πολυτίμου ὑγιείας τῆς προστάτιδος αὐτῶν.

Παναγιώτατε Δέσποτα

Κατὰ τὴν εὔσημον ταύτην ὥραν, ὁμιλῶν ὡς πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ἔθν. ἡμῶν Ὀρφανοτροφείου, καθῆκον ἐπιβαλλόμενον θεωρῶ ὅπως ἐκφράσω τῇ Γμ. Θ. Παναγιότητι τὰς θερμὰς εὐχαριστίας καὶ τὴν ἄπειρον τῆς Ἐπιτροπῆς εὐγνωμοσύνην διὰ τὴν πολύτιμον συμβολήν, ἣν προῤῥόνως καὶ μετ' ἐνδιαφέροντος πατρικοῦ παρέσχεν αὐτῇ ἀδιαλείπτως ὑπὲρ τῆς πραγματοποιήσεως καὶ κατευοδώσεως τοῦ ἱεροῦ αὐτῆς ἔργου, ὡς καὶ διὰ τὴν προθυμίαν, μεθ' ἧς ηὐδόκησε νὰ προστῇ τῆς θείας λειτουργίας καὶ τῆς τελετῆς τῶν ἐγκαινίων, ὑπερβάλλουσαν αἴγλην καὶ λαμπηδόνα προσδοῦσα ἀμφοτέραις διὰ τῆς αὐτοπροσώπου αὐτῆς παρουσίας. Γινώσκω, ὅτι ἡ ἐγνωσμένη μετριοφροσύνη τῆς Γμ. Θ. Παναγιότητος ἀπαρέσκεται εἰς ὁμοίας ἐκδηλώσεις καὶ διαδηλώσεις· ἀλλ' ἡ ἀπαρέσκεια αὐτῆς δὲν ἦτο δυνατὸν ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ νὰ κατισχύσῃ τοῦ πληροῦντος τὰς καρδίας ἡμῶν τε καὶ πάντων τῶν ἀξιοτίμων μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς συναισθήματος τῆς εὐγνωμοσύνης, ἣν καὶ αὖθις ἐπαναλαμβάνω ἐκφράσαι, διακηρύττων μετὰ παῤῥησίας ὅτι ἄνευ τῆς ἀρωγῆς καὶ συναντιλήψεως τῆς Γμ. Θ. Παναγιότητος πιθανώτατα ὁ χρόνος τῆς τελέσεως τῶν ἐγκαινίων τοῦ Ὀρφανοτροφείου θὰ ἦτο εἰσέτι ἄγνωστος.

Θερμὰς ἐπίσης εὐχαριστίας ἐκφράζω καὶ πρὸς τοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφοὺς ἁγίους ἀρχιερεῖς λαβόντας μέρος καὶ παραστάντας εἰς ἀμφοτέρας τὰς τελετάς, ὡς καὶ πρὸς πάντας τοὺς τιμήσαντας αὐτὰς διὰ τῆς παρουσίας αὐτῶν.

Οὐχ ἧττον χάριτας ὁμολογοῦμεν καὶ εὐχαριστίας ὀφείλομεν νὰ ἀπονείμωμεν πρὸς τὸν ἀξιότιμον κ. Ἰ. Κ. Χατζόπουλον, ὑπὲρ πάντα ἄλλον ὁμολογουμένως ἐργασθέντα καὶ συντελέσαντα εἰς τὴν ἀγορὰν τοῦ κτιρίου τούτου, καὶ δὴ ὑπὸ ὅρους, ἀπιστεύτως εὐνοϊκούς. Τὰς αὐτὰς χάριτας ὁμολογητέον, καὶ ὁμοίας εὐχαριστίας ἀπονεμητέον καὶ πρὸς τὴν Α. Ἐξ τὸν Ἰωάννην βέην Ἰωανίδην, διὰ τὰς τελεσφόρους αὐτοῦ ἐνεργείας ὑπὲρ τῆς, ὑψηλῇ ἐπινεύσει, ἀναγνωρίσεως καὶ ἐγκαταστάσεως τοῦ Ἐθνικοῦ ἡμῶν Ὀρφανοτροφείου ἐν Πριγκήπῳ, ὡς καὶ διὰ τὰς μετ' ἀφιλοκερδείας καὶ ἀξιεπαίνου ἐλευθεριότητος συντελεσθείσας παρ' αὐτοῦ ἐν τῷ κτιρίῳ ἐπισκευὰς καὶ διαρρυθμίσεις.

Αἱ ἀνάλογοι καὶ προσήκουσαι εὐχαριστίαι δέον νὰ ἀπονεμηθῶσι καὶ πρὸς τὰ ἕτερα δύο τῆς Ἐπιτροπῆς μέλη, τοὺς ἀξιοτίμους κυρίους Ζ. Φυτίλην καὶ Λ. Καζανόβαν, ἀνθ' ὧν ἑκάτερος ἰδίᾳ τε καὶ κοινῇ μετὰ τῶν ἐξ αὐτοῦ συναδέλφων ἐν τῇ καταλλήλῳ καὶ ἁρμοδιότητι αὐτῶν φρεπόνως καὶ ἐκθύμως εἰργάσθησαν ὑπὲρ τοῦ προκειμένου ἔργου.

Ἐπὶ πᾶσι δὲ μὴ λησμονῶμεν ποσῶς ὅτι τὴν ὑπερτάτην εὐγνωμοσύνην ὀφείλομεν πρὸς τὸν εὐεργετικώτατον καὶ εὐσπλαχνικώτατον ἡμῶν ἄνακτα Σουλτὰν Ἀβδοὺλ Χαμὶτ Χὰν, τὴν πηγὴν τοῦ ἐλέους καὶ τῆς εὐποιΐας, τὸ ἀνεξάντλητον ταμεῖον πάσης χάριτος καὶ δωρεᾶς, Ὅστις, τεκμηρίων καὶ αὖθις τὰ πατρικὰ καὶ φιλάνθρωπα Αὐτοῦ αἰσθήματα καὶ τὴν πρὸς τὸ ἡμέτερον Γένος εὔνοιαν καὶ εὐαρέσκειαν Αὐτοῦ διατρανῶν, ηὐδόκησε νὰ ἀναγνωρίσῃ δι' ὑψηλοῦ αὐτοκρατορικοῦ διατάγματος καὶ ἐπιτρέψῃ τὴν ἐνταῦθα ἐγκατάστασιν τοῦ ἀπὸ τῆς σήμερον ἀνοίξαντος τὰς πύλας αὐτοῦ εἰς τὴν φιλανθρωπίαν Ἐθνικοῦ ἡμῶν Ὀρφανοτροφείου, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ νὰ κηρύξῃ αὐτὸ ἐν τῷ μέλλοντι ἀσύδοτον καὶ ἀπαλλάξῃ ἅμα τῶν ἐπιβαρυνόντων αὐτὸ ἐκ τοῦ πρόσθεν χρόνου χρεῶν, ἐκ φόρων κυβερνητικῶν.

Ἀπέναντι τοίνυν τοσούτων καὶ τηλικούτων δωρεῶν καὶ ἐνδείξεων εὐνοίας, ὧν τὸ ἡμέτερον Γένος ἀπολαύει διηνεκῶς παρὰ τῆς Α. Α. Μεγαλειότητος, καθῆκον ἱερὸν, καὶ ἀπαράβατον πᾶσιν ἡμῖν ἐπιβάλλεται, ὅπως διὰ τῆς πρὸς τὸ σεπτὸν πρόσωπον Αὐτοῦ πίστεως καὶ ἀφοσιώσεως καὶ τῆς νομοταγοῦς ἡμῶν πολιτείας καταδείξωμεν ὅτι ἄξιοι αὐτῶν ἐσμέν. Τὴν ὀφειλομένην Αὐτῷ εὐγνωμοσύνην ἔκδηλον καὶ κατὰ τὴν εὔσημον ταύτην στιγμὴν ποιοῦντες, χεῖρας ἱκετηρίους ὑψώσωμεν τῷ Βασιλεῖ τῶν Βασιλευόντων, διαπύρως δεόμενοι Αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς διαφυλάξεως τοῦ εὐεργετικωτάτου καὶ γαληνοτάτου ἡμῶν ἄνακτος ἀπὸ παντὸς ἀνιαροῦ συναντήματος καὶ ὑπὲρ τῆς ἐπὶ μήκιστον ἐνδόξου αὐτοῦ βασιλείας ἐπὶ τοῦ θρόνου τῶν Ὀσμανιδῶν, ἐνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ ἀναφωνοῦντες· Ζήτω ἡ Α. Αὐτοκρ. Μεγαλειότης ὁ Σουλτὰν Ἀβδοὺλ Χαμὴτ Χάν.

Κύριος ὁ Θεὸς δώσῃ κατὰ τὴν καρδίαν Αὐτοῦ καὶ πάσας τὰς ἀγαθὰς Αὐτοῦ βουλὰς πληρώῃ. Ἀμήν.

Τὸ τηλεγράφημα καὶ ἡ ἐπιστολὴ, ἅτινα ὁ ἀρχιγραμματεὺς τῶν αὐτοκρατορικῶν ἀνακτόρων διεβίβασε τῇ Α. Θ. Παναγιότητι, εἰς ἀπάντησιν τοῦ τηλεγραφήματος Αὐτῆς ἐπὶ τοῖς ἐγκαινίοις τοῦ Ἐθνικοῦ Ὀρφανοτροφείου ἔχουσιν ὧδε:

Ἐκ Γιλδιζίου

Τῇ Α. Παναγιότητι τῷ Πατριάρχῃ Κυρῷ Ἰωακεὶμ,

Ὑπεβλήθη τῇ Α. Α. Μεγαλειότητι τὸ τηλεγράφημα τῆς ὑμετέρας Παναγιότητος, δι' οὗ ἀναφέρουσα ὅτι ἐπανελήφθησαν κατὰ τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἐν Πριγκήπῳ Ὀρφανοτροφείου αἱ ὀφειλόμεναι ὑπὲρ τοῦ Ἄνακτος εὐχαὶ, ὑποβάλλει ἐξ ὀνόματος τῶν Ρωμαίων πιστῶν αὐτοκρατορικῶν ὑπηκόων εὐγνωμοσύνην καὶ ἀφοσίωσιν.

Ἡ Α. Α. Μεγαλειότης ἡδέως διατεθεῖσα διέτιξέ με ἵνα ἐκφράσω τῇ ὑμετέρᾳ Παναγιότητι τὴν ὑψηλὴν αὐτοκρατορικὴν Αὐτῆς εὐαρέσκειαν.

Τῇ 21 Μαΐου 1319 (1903)

ὁ ἀρχιγραμματεὺς
τῆς Α. Α. Μεγαλειότητος
(ὑπ.) ΤΑΧΣΙΝ

Ἀνάκτορα Γιλδίζ
Ἀρχιγραμματεία

Ὑπεβλήθη τῇ Α. Α. Μεγαλειότητι ἡ ὑπὸ τῆς Ἡμετέρας Παναγιότητος ὑποβληθεῖσα εὐχαριστήριος ἀναφορὰ τῶν ὀρφανῶν τῆς ρωμαϊκῆς καινότητος τῶν ἀπὸ τοῦ ἐν Ἐπταπυργίῳ Ὀρφανοτροφείου εἰς τὸ ἐν Πριγκήπῳ νεωστὶ παρασκευασθὲν μετακομισθέντων.

Ἡ Α. Α. Μεγαλειότης ἡδέως διατεθεῖσα ἐδωρήσατο 146 λίρας ὅπως ἀνὰ μία διανεμηθῶσι τοῖς ὀρφανοῖς.

Ἐφ' ᾧ ὑψηλῇ ἀνακτορικῇ διαταγῇ ἀποστέλλεται τῇ Ἡμετέρᾳ Παναγιότητι τὸ ἐν λόγῳ ποσόν.

Τῇ 21 Μαΐου 1319 (1903)

ὁ ἀρχιγραμματεὺς
τῆς Α. Α. Μεγαλειότητος
(ὑπ.) ΤΑΧΣΙΝ

Ἀναφορὰ
τῶν ὀρφανῶν πρὸς τὴν Α. Α. Μ. τὸν Σουλτάνον.

Ὀρφανὰ πατρὸς ἢ μητρὸς, πολλὰ ἐξ ἡμῶν ἀπολέσαντα ἀμφοτέρους τοὺς ἑαυτῶν γεννήτορας, ἀσθενῆ καὶ καχεκτικὰ, γυμνὰ καὶ ἀνυπόδητα καὶ ρυπαρὰ, μᾶς συνέλεξαν ἐκ τῶν ἀγυιῶν καὶ τῆς διαφθορᾶς καὶ ἀπωλείας τοπίων καὶ φροντίζουσι περὶ ἡμῶν οἱ τὴν μεγάλην τῶν ἀρετῶν ἐξασκοῦντες, τὴν φιλανθρωπίαν.

Ἀλλ' ὁ Πανάγαθος Θεὸς ἡμῶν ηὐδόκησε νὰ καταστήσῃ ἐφ' ἡμᾶς μέγιστον εὐεργέτην καὶ προστάτην τὴν ὑμετέραν Αὐτοκρατορικὴν Μεγαλειότητα τὸν πολυέλεον καὶ πολυεύσπλαγχνον βασιλέα ἡμῶν Σουλτὰν Ἀπδοὺλ Χαμὶτ Χὰν ἐφένδην ἡμῶν, τὸν εὐεργετικῶς ἐπινεύσαντα νὰ στεγασθῶμεν ἐν εὐρυχώρῳ τόπῳ καὶ κλίματι.

Μορφούμενοι, Μεγαλειότατε, καὶ παιδευόμενοι ἐν αὐτῷ, θέλομεν θεματίζει ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν, ἣν ὀφείλομεν εὐγνωμοσύνην τῇ ὑμετέρᾳ Μεγαλειότητι, τῷ Ἄνακτι καὶ εὐεργέτῃ καὶ πατρὶ ἡμῶν τῶν ὑπὸ τῆς εἰμαρμένης ἀπερριμμένων. Πιστοὶ, Μεγαλειότατε, θέλομεν διατελέσει καθ' ὅλον τὸν βίον ἡμῶν ὑπήκοοι Αὐτῆς, τῆς μεγάλης Αὐτῆς εὐεργεσίας πρὸς ἡμᾶς μνήμονες κήρυκες αὐτῆς διαπρύσιοι καὶ εὐχέται θερμότατοι.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐπετηρὶς Πατριάρχου. — Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐχοροστάτησε τῇ π. κυριακῇ ἐν τῷ πανσέπτῳ πατριαρχικῷ ναῷ κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν, καθ' ἣν παρέστη καὶ ἡ Α. Ε. ὁ ἐνταῦθα πρεσβευτὴς τῆς Ρουμανίας κ. Ἀλέξανδρος Λαχωβάρης μετὰ τῆς εὐγενεστάτης συζύγου αὐτοῦ. Αὐθημερὸν δὲ συμπληρουμένης δευτέρας ἐπετηρίδος τῆς τὸ δεύτερον εἰς τὸν οἰκουμεν. θρόνον ἀνόδου τῆς Α. Θ. Παναγιότητος οἱ σεβασμ. συνοδικοὶ, τὰ μέλη τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου καὶ ἄλλοι ἔγκριτοι λογάδες καὶ βαθμοῦχοι ὁμογενεῖς συνεχάρησαν τῷ οἰκουμεν. πατριάρχῃ εὐξάμενοι τὰ εἰκότα. Ἐκ μέρους τῆς ἁγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου, ἀπόντος ἐν Χάλκῃ τοῦ πρώτου τῇ τάξει ἁγίου Ἐφέσου καὶ τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου νῦξατο, τῇ Α Θ. Π. ὁ ἅγιος Νεοκαισαρείας.

Πανήγυρις ναοῦ. — Τοῦ ἐν Σταυροδρομίῳ ἱεροῦ ναοῦ τῆς Ἁγίας Τριάδος πανηγυρίζοντος τῇ παρελθούσῃ δευτέρᾳ, ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐχοροστάτησεν ἐν αὐτῷ ἐν μέσῳ πολυπληθεστάτης συρροῆς εὐσεβοῦς ἐκκλησιάσματος, κατακλύσαντος καὶ αὐτὸν τὸν εὐρὺν αὐλόγυρον αὐτοῦ.

Μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν τελεσθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Μ. ἀρχιμανδρίτου τῶν Πατριαρχείων καὶ τοῦ ἱεροδ. Τριτεύοντος, ὁ οἰκουμεν. Πατριάρχης διένειμε τῷ ἐκκλησιάσματι ἐπὶ ὥραν τὸ ἀντίδωρον, καὶ κατόπιν μετέβη εἰς τὸ ἐπιτροπεῖον τοῦ ναοῦ, ἔνθα προσελθὼν ὑπέβαλε τὰ σέβη αὐτοῦ τὸ προεδρεῖον τῆς ἐν τῷ ναῷ ἑδρευούσης Ἀδελφότητος τοῦ «Ἁγίου Μηνᾶ». Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἀφοῦ ἐζήτησε σχετικάς τινας πληροφορίας περὶ τοῦ σωματείου τούτου, ἅμα δὲ ὡμίλησε γενικώτερα περὶ τῆς συγκεντρώσεως τῶν παραπλησίων σωματείων, ἀπῆλθεν ἐν μέσῳ τιμητικωτάτων ἐκδηλώσεων σεβασμοῦ.

Ἑλληνικὸς Φιλολογ. Σύλλογος. — Ὁ δόκιμον ἑαυτὸν ἐν τῇ σταδιοδρομίᾳ αὐτοῦ ἀναδείξας γεραρὸς ἐν Πέραν Ἕλλην. Φιλολ. Σύλλογος, ὁ εἰς τὴν ἀναζωπύρησιν τῆς παρ' ἡμῖν παιδευτικῆς καὶ ἐπιστημονικῆς κινήσεως ἀείποτε τὴν φωτοβόλον αὐτοῦ συμβολὴν ἐναμίλλως συμβαλλόμενος, καθ' ἃ οἱ δύο καὶ τεσσαράκοντα ἐνιαυτοὶ τοῦ φιλολογικοῦ αὐτοῦ βίου μαρτυροῦσιν, ἐτέλεσε τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ ἐν μέσῳ συμπύκνου λογίας ὁμηγύρεως τὴν ἐπετηρίδα αὐτοῦ. Τῆς σεμνῆς πανηγύρεως προέστη ἡ Α. Θ. Π. ὁ

οἰκουμενικὸς πατριάρχης Ἰωακεὶμ Γ΄. περιστοιχιζόμενος ὑπὸ τῶν ἐκ τῶν ἁγίων συνοδικῶν Νεοκαισαρείας, Μιτυλήνης, Διδυμοτείχου, Βελεγράδων καὶ Ἡλιουπόλεως, τοῦ σχολάρχου τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς ἁγίου Σάρδεων, τῶν ἐπιτρόπων τῶν Ἁγίων Τόπων καὶ ἄλλων κληρικῶν. Παρῆν πρὸς τούτοις ἐν τῇ ἑορτῇ ἡ Α. Ε. ὁ ἐνταῦθα πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος κ. Ι. Γρυπάρης ἐν συνοδίᾳ καὶ ἄλλων ἀνωτέρων ὑπαλλήλων τῆς πρεσβείας, τινὰ τῶν μελῶν τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου, διευθυνταὶ καὶ διευθύντριαι τῶν παρ' ἡμῖν ἀνωτέρων παιδευτηρίων καὶ πάμπολλοι ἄλλοι λόγιοι, ἐπιστήμονες καὶ δημοσιογράφοι.

Τῆς συνεδρίας κηρυχθείσης, ὁ πρόεδρος τοῦ Συλλόγου κ. Μ. Ψαλλίδας ἰατρὸς, ἀνέγνω ἔκθεσιν γλαφυρὰν ἐκθεὶς τὰ κατὰ τὸ λῆξαν συλλογικὸν ἔτος πεπραγμένα καὶ ἐν περιλήψει ἱστορήσας τὰ ὑπὸ μιᾶς ἑκάστης τῶν διαφόρων τοῦ σωματείου διαρκῶν ἐπιτροπῶν εἰργασμένα, ἀπονείμας ἅμα πᾶσι τοῖς μοχθήσασι μέλεσιν αὐτῶν τὸν ὀφειλόμενον ἔπαινον. Μετὰ τοῦτο ἀνῆλθε τὸ βῆμα ὁ ἐλλόγιμος καθηγητὴς τῆς φιλοσοφίας ἐν τῇ Μ. τοῦ Γ. Σχολῇ κ. Μηνᾶς Αὐθεντόπουλος καὶ ἀπήγγειλεν ἐν καλλιεπείᾳ καὶ γλαφυρότητι ζηλωτῇ τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας, οὗ θέμα ἦν «περὶ τῆς παρ' ἡμῖν παιδεύσεως», μετ' ἐμβριθείας, τιμώσης τὸν φερέπονον ῥήτορα, ἐξετάσας τὸ ζήτημα καὶ τὰ τρωτὰ καὶ θεραπεύσιμα φιλογενῶς ὑποδείξας ἐπ' ἀγαθῷ τῆς παιδευομένης νεολαίας. Τὸν ῥήτορα κατερχόμενον τοῦ βήματος ἡ ὁμήγυρις ἐχειροκρότησε ζωηρῶς, καὶ κρουσθέντος ὕμνου θρησκευτικοῦ ἐπὶ τοῦ μεγάλου μουσικοῦ ὀργάνου τοῦ Συλλόγου, ἡ Α. Θ. Παναγιότης διὰ προσλαλιᾶς προσφορωτάτης ἅμα μὲν ἐπεδαψίλευσε τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ πάντας τοὺς ἐν τῷ σταδίῳ τοῦ Συλλόγου λυσιτελῶς καὶ ἀόκνως ἐργαζομένους, ἅμα δὲ μνείαν ἐποιήσατο τῆς ὑψηλῆς καὶ εὔνου προστασίας, ἧς ἀπολαύει ὁ Σύλλογος, παρὰ τῆς Α. Α. Μ. τοῦ φιλομούσου καὶ σεπτοῦ Ἄνακτος, ἐφ' ᾧ καὶ ἐξέφρασε εὐγνωμοσύνην θερμήν. Εὐχαριστίας πρὸς τούτοις ἐξέφρασεν ἡ Α. Θ. Παναγιότης καὶ πρὸς τὸν τιμήσαντα τὴν ἑορτὴν τοῦ Συλλόγου ἐξοχώτατον πρεσβευτὴν τῆς Ἑλλάδος κ. Ι. Γρυπάρην.

Θεολογ. Σχολὴ Χάλκης. — Τοῦ ναΐδρίου τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογ. Σχολῆς πανηγυρίζοντος τῇ παρελθούσῃ δευτέρᾳ, ἑορτῇ τῆς Ἁγίας Τριάδος, τὴν θείαν καὶ ἱερὰν λειτουργίαν ἐτέλεσαν ἐν αὐτῷ ἐν μέσῳ πολλῆς συρροῆς εὐσεβοῦς ἐκκλησιάσματος, οἱ ἐκ τῶν συνοδικῶν σεβασμ. μητροπολῖται, οἱ καὶ τὴν ἐφορείαν τῆς σχολῆς ἀπαρτίζοντες, Ἐφέσου, Βοδενῶν καὶ Καλλιουπόλεως.

Κατὰ τὴν λειτουργίαν παρέστη καὶ ἡ Α. Θ. Π. ὁ πατριάρχης πρώην Κωνσταντινουπόλεως κ. Κωνσταντῖνος.

Χειροτονία Ἐρσεκίου.—Ὁ πανιερ. μητροπολίτης Ἐρσεκίου κ. Πέτρος τηλεγραφικῶς ἤγγειλε τῇ Ἐκκλησίᾳ ὅτι ἡ εἰς ἀρχιερέα χειροτονία αὐτοῦ ἐγένετο τῇ 27 φθίνοντος ἐν Μοστάρῃ ἐν μέσῳ πολλῆς συρροῆς εὐσεβοῦς ἐκκλησιάσματος, λειτουργούντων τῶν πανιερ. μητροπολιτῶν Βόσνης Νικολάου, Σβορνικίου Γρηγορίου καὶ Βανιαλούκας καὶ Βιχάτσης Εὐγενίου.

Ὡσαύτως οἱ χειροτονήσαντες ἤγγειλαν τηλεγραφικῶς τῇ Ἐκκλησίᾳ ὅτι ἐξεπλήρωσαν τὴν ἐντολὴν αὐτῆς τελέσαντες τὴν χειροτονίαν τοῦ μητροπολίτου Ἐρσεκίου.

Τῷ χειροτονηθέντι τηλεγραφικῶς διεβιβάσθησαν τὰ συγχαρητήρια τῆς Ἐκκλησίας.

Μητροπολίτης Ἐφέσου. — Τῆς σεβαστῆς αὐτοκρατορικῆς κυβερνήσεως εὐδοκησάσης ἵνα παράσχῃ τῷ σεβασμ. μητροπολίτῃ Ἐφέσου Ἰωακεὶμ τὴν ἄδειαν ὅπως μεταβῇ εἰς Εὐρώπην πρὸς περίθαλψιν τῆς ὑγείας αὐτοῦ, οὗτος ἐν συνοδίᾳ τοῦ ἄρχοντος καπούκεχαγια Ἀντωνίου βέη Οἰκιάδου μετέβη προχθὲς εἰς τὰ ἐν Γιλδὶζ ἀνάκτορα καὶ ὑπέβαλε διὰ τοῦ ἐξοχωτάτου Ταχσὶν πασᾶ τὰς εὐχαριστίας καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτοῦ.

Δωρεὰ εἰς τὴν Θεολογ. Σχολὴν Χάλκης. —Ἡ Α. Θ. Π. ὁ ἐν Χάλκῃ ἐφησυχάζων πατριάρχης πρώην Κωνσταντινουπόλεως κ. Κωνσταντῖνος ἐδωρήσατο προσφάτως εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογ. Σχολῆς πᾶσαν τὴν σειρὰν, ἤτοι τοὺς εἴκοσι καὶ δύο τόμους τοῦ πολυτίμου γαλλικοῦ συγγράμματος «ἡ βιβλιοθήκη τῶν ἱεροκηρύκων» (la Bibliotheque des Prédicateurs) ἐκδ. β΄. Λυὼν, 1714.

Ἐθνικὸν Ὀρφανοτροφεῖον. — Ἄσμενοι ἀναγράφομεν ὅτι ἡ Α. Ε. ὁ βοηθὸς διευθυντὴς τῆς Αὐτοκρατ. Ὀθωμαν. Τραπέζης κ. Ἀλέξ. Παντζίρης βέης ἐπισκεψάμενος ἐσχάτως τὸ ἐν Πριγκήπῳ ἄρτι ἐγκατασταὰν Ἐθνικὸν Ὀρφανοτροφεῖον καὶ λίαν φιλανθρώπως διατεθεὶς προσήνεγκε τριά-

κοντα λίρας ὀθωμαν. ὅπως δι' αὐτῶν κατασκευασθῶσιν αἱ προσήκουσαι ὑπὲρ τῶν ὀρφανῶν παίδων κλινοστρωμναί.

Ὡσαύτως ἡ Α. Θ. Παναγιότης, ἐγκρίσει τῆς ἱερᾶς Συνόδου, διέθηκεν ὑπὲρ τῶν ἐγκαινίων τοῦ ἱδρύματος ἐκ τοῦ κληροδοτήματος τοῦ ἀοιδίμου Χρυσάνθου Βατοπεδινοῦ λίρας ὀθωμ. πεντήκοντα, εἰς μνημόσυνον αἰώνιον τοῦ κληροδότου.

Ὁμοίως ἡ συντεχνία τῶν λαδάδων διὰ τοῦ κ. Δ. Παπαδοπούλου γρ. τριακόσια καὶ ἀνώνυμος γρ. ἑξήκοντα.

Μητροπολίτης Σερρῶν. — Ἐπετράπη τῷ πανιερ. μητροπολίτῃ Σερρῶν κ. Γρηγορίῳ, αἰτησαμένῳ παρὰ τῆς Ἐκκλησίας τὴν ἄδειαν, ἵνα χάριν λουτρῶν μεταβῇ εἰς Ἅγιον Ὄρος.

Μονὴ Χουτουρᾶ.—Οἱ ὁσιώτατοι πατέρες τῆς ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Χαλδείας ἱερᾶς Π. καὶ Σταυροπηγιακας μονῆς τοῦ ἁγίου Γεωργίου, Χουτουρᾶ, διὰ γράμματος αὐτῶν ἤγγειλαν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὅτι ἐξελέξαντο ἡγούμενον τῆς μονῆς τὸν ἐκ τῶν πατέρων ὁσιώτ. Ἄνθιμον.

Ἡ ἱερὰ Σύνοδος ἐνέκρινε τὴν ἐκλογήν.

Γραφεῖον Ἰλμιχαμπερίων.— Ἡ ἑλλανοδίκης ἐπιτροπὴ, ἥτις εἶχεν ὁρισθῆ πρὸς ἐξέτασιν τῶν ὑποβαλόντων ὑποψηφιότητα διὰ τὴν θέσιν βοηθοῦ ἐν τῷ γραφείῳ τῶν Ἰλμιχαμπερίων ἐκπληρώσασα προχθὲς τὴν ἐντολὴν αὐτῆς ὑπέβαλε δι'ἐκθέσεως αὐτῆς τὸ ἀποτέλεσμα ὑποδείξασα, ἐκ τῶν δεκαοκτὼ ὑποψηφίων, τρεῖς.

Τὸ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβούλιον ἐν τῇ σημερινῇ αὐτοῦ συνεδρίᾳ ἐκ τῶν τριῶν τούτων ἀνέδειξε διὰ κλήρου τὸν κ. Κωνσταντῖνον Στυψίδην.

Ζάππειον Παρθεναγωγεῖον.— Μέλη τῆς ἐξεταστικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας κατὰ πᾶν ἔτος διοριζομένης καὶ παρισταμένης κατὰ τὰς ἐξετάσεις τῶν μαθητριῶν τοῦ Ζαππείου Παρθεναγωγείου, ὡρίσθησαν ἐσχάτως οἱ σεβασμ. μητροπολῖται Βελεγράδων, Σερβίων—Κοζάνης καὶ ὁ πανοσ. ἀρχιμ. Γρηγόριος Κωνσταντινίδης, Μ. Ἱεροκῆρυξ τῆς Μ. Ἐκκλησίας.

Ἐκπαιδευτικὸν συνέδριον ἐν Ἀθήναις. — Προκειμένου ἵνα συγκληθῇ ἐν Ἀθήναις ἐκπαιδευτικὸν συνέδριον, ὁ πρόεδρος αὐτοῦ ἐλλογιμώτατος κ. Δ. Βικέλας δι' ἐπιστολῆς αὐτοῦ ἀναγνωσθείσης ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς παρελθούσης τρίτης ἅμα μὲν ἤγγειλε τῇ Α. Θ. Παναγιότητι τὰ μέλλοντα νὰ συζητηθῶσιν ἐν αὐτῷ, ἅμα δὲ ἐπεκαλέσατο τὰς ἐπὶ τοῦ ἔργου εὐχὰς καὶ εὐλογίας τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ ἁγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος ἐνέκρινεν ὅπως διαβιβασθῇ τῷ προεδρείῳ τὸ προσῆκον γράμμα.

Κοινότης Κάρδιφ.— Ἡ ὁμογενὴς κοινότης Κάρδιφ, παρ' ἧς ἐζητήθησαν, ὡς ἐγράψαμεν, αἱ προσήκουσαι πληροφορίαι περὶ τῶν πόρων καὶ τῆς συντηρήσεως τοῦ ναοῦ αὐτῆς, ὡς αἰτησαμένης τὴν ἐξάρτησιν αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ οἰκουμεν. θρόνου, διὰ νέας ἀναφορᾶς αὐτῆς μετέβαλε τὰς πληροφορίας ταύτας, ἡ δὲ ἁγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος ἐνέκρινε τὴν ἐξάρτησιν ταύτην.

Ἔκδοσις πονήματος.— Ὁ ἐν Βαρνεμούθ τῆς Ἀγγλίας διαμένων ὀρθόδοξος ἱερεὺς, ἄγγλος τὴν ἐθνικότητα, κ. Σ. Χάφερλυ διὰ ἐπιστολῆς αὐτοῦ ἤγγειλε τῇ Α. Θ. Παναγιότητι ὅτι λίαν προσεχῶς ἐκδίδωσι πόνημα ἀφορῶν τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἡμῶν μουσικὴν καὶ ἀποσκοποῦν εἰς τὸ νὰ καταστήσῃ τοῖς ὁμοεθνέσιν αὐτοῦ γνωστὴν τὴν σπουδαιότητα καὶ τὰς ἀρετὰς τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν μουσικῆς.

Ἐνεκρίθη ὅπως διὰ τῆς προσηκούσης ἐπιστολῆς συστηθῇ τὸ ἔργον ταῖς αὐτόθι ὁμογενέσι περιοικίαις καὶ κοινότησι πρὸς ἀνακούφισιν τῶν ἀπαιτουμένων διὰ τὴν ἔκδοσιν δαπανῶν.

Ἐπισκέψεις Τῷ π. σαββάτῳ ἐπισκέψαντο τὴν Α. Θ. Παναγιότητα οἱ ἐρίτιμοι ὁμογενεῖς Εὐστάθιος Εὐγενίδης, Λεωνίδας Ζαρίφης, Σόλων Καζανίδας, καὶ Ἰωάννης Χατζόπουλος, καὶ τῇ κυριακῇ ὁ παρεπιδημήσας ἐν τῇ πόλει ἡμῶν ἀρχιμ. Λεόντιος ἀντιπρόσωπος τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις Παλαιστινείου ἑταιρείας.

Προχθὲς ἐπεσκέψατο τὴν Α. Θ. Παναγιότητα διερχόμενος διὰ τῆς πόλεως ἡμῶν καὶ ἐπανακάμπτων εἰς Ἴδια ὁ ἐν Κισνοβίῳ φιλογενέστατος ὁμογενὴς καὶ τῆς αὐτόθι ὁμογενοῦς κοινότητος μέγας εὐεργέτης κ. Ἰωάννης Συναδινὸς, διὰ φιλίας ἀρχαίας συνδεόμενος μετὰ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος.

Ἐντολῇ δὲ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ἀντεπεσκέψαντο τὸν κ. Συναδινὸν ὁ ὑπογραμματεὺς κ. Α. Πιπέρας καὶ ὁ διευθυντὴς τοῦ Α. Πατριαρχ. Γραφείου κ. Ι. Τανταλίδης.

Προχθὲς ἐπεσκέψατο τὴν Α. Θ. Παναγιότητα ἡ Α. Ε· ὁ ἄρχων Μ. Λογοθέτης Σταυράκης βέης Ἀριστάρχης ὡς καὶ τοῦ Μητροπολίτου Διδυμοτείχου.

Ροβέρτειον Γυμνάσιον. — Τοῦ ἐν Βεβεκίῳ Ροβερτείου Γυμνασίου τελοῦντος προχθὲς ἐν μέσῳ πυκνῆς λογίας ὁμηγύρεως τὴν ἐπὶ τῇ ἀπονομῇ τῶν πτυχίων τοῖς ἀποφοίτοις αὐτοῦ ἑορτὴν, ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, προσκληθείσης ὑπὸ τῆς διευθύνσεως, παρέστη ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος κ. Καλλίνικος, ὅστις καὶ διεβίβασε τὰ πατριαρχικὰ θερμὰ συγχαρητήρια ἐπὶ ταῖς προόδοις τῶν ἀποφοίτων.

Καθαίρεσις ἱερέως. — Ἡ ἁγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος ἐνέκρινεν ἐν τῇ χθεσινῇ αὐτῆς συνεδρίᾳ τὴν καθαίρεσιν τοῦ ἐκ Σιμιτλῆ τῆς ἐπαρχίας Ἡρακλείας καταγομένου ἱερέως παπᾶ Νικολάου, ὡς ἐπιδείξαντος πολιτείαν ἀντικανονικὴν καὶ προβάντος εἰς πράξεις ἀπαδούσας εἰς τὸ ἱερατικὸν σχῆμα.

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΚΑΙ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ἡ ἐν τοῖς ἀνακτόροις τοῦ Λάμπεθ συγκροτουμένη ἐπισκοπικὴ σύνοδος τῆς ἐπαρχίας Καντουαρίας ἐν Ἀγγλίᾳ συνῆλθε τῇ 12 μαΐου ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ σεβασμ. ἀρχιεπισκόπου Καντουαρίας καὶ πριμάτου πάσης Ἀγγλίας κ. Ραίνδαλ Θωμᾶ εἰς συνεδρίαν, εἰς ἣν παρέστησαν εἴκοσι καὶ δύο ἐπίσκοποι.

Ἐν τῇ συνεδρίᾳ ταύτῃ ὁ σεβασμ. πρόεδρος,

τοῦ λόγου γενομένου περὶ τῶν σχέσεων τῆς ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸ οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ἀνεκοίνωσεν εἰς τὰ μέλη ὅτι ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ αὐτοῦ, ὡς ἀρχιεπισκόπου Καντουαρίας, ἔλαβε παρὰ τοῦ οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου τηλεγράφημα θερμῶν συγχαρητηρίων, πρὸς ὃν ἀπήντησεν ὡσαύτως τηλεγραφικῶς, βραδύτερον δὲ ἀπηύθυνεν αὐτῷ καὶ ἐπιστολὴν ἐξαγγελτικὴν τούτου. Ἤδη, ἐπιλέγει ὁ σεβασμ. πρόεδρος, ἔλαβε παρὰ τοῦ οἰκουμ. Πατριάρχου τὴν ἀπαντητικὴν ἐπιστολήν, ἣν, φρονεῖ, ὅτι ἡ συνέλευσις ἐπιθυμεῖ ν' ἀκούσῃ ἀναγινωσκομένην εἰς ἔνδειξιν σεβασμοῦ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, ἧς ἡγήτωρ τυγχάνει ὁ οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, ἅμα δὲ θεωρεῖ καλὸν ὅπως ἡ ἐπιστολὴ καταχωρισθῇ καὶ ἐν τοῖς πρακτικοῖς τῆς ἐπισκοπικῆς συνόδου ἑλληνιστὶ καὶ ἀγγλιστὶ καὶ ὅτι εἶνε ἐνδιαφέρον διὰ τὸ μέλλον ἵνα τὸ ἑλληνικὸν πρωτότυπον καταφαίνηται ἐν τοῖς ἀρχείοις τῆς Συνόδου. Ἀμφότεραι αἱ προτάσεις τοῦ σεβασμ. προέδρου ὑποστηριχθεῖσαι καὶ ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου Λονδίνου ἐγένοντο ἀποδεκταὶ ὁμοθύμως.

Ἐν τῇ ἐγκρίτῳ ἀγγλικῇ ἐφημερίδι «Φύλακι» (Guardiau), παρ' οὗ παρελάβομεν τὰς πληροφορίας ταύτας, ἐπιφέρεται ἐν κυρίῳ αὐτῆς ἄρθρῳ ὅτι ὁ πατριάρχης Κων]πόλεως ἀπήντησεν εἰς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ ἀρχιεπισκόπου Καντουαρίας δι' ὕφους σαφῶς ἀποδεικνύοντος τὰς καλὰς αὐτοῦ διαθέσεις πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀγγλίας καὶ τὴν ἐκτίμησιν αὐτοῦ περὶ τῆς θέσεως αὐτῆς, καὶ ὅτι ἡ ἐν τοῖς πρακτικοῖς τῆς ἐπισκοπικῆς συνόδου καταχωριζομένη ἐπιστολὴ πραγματεύεται περὶ τοῦ πόθου πρὸς εὕρεσιν πεδίου τινὸς ὁμαλοῦ διὰ τὴν ἀμοιβαίαν φιλικὴν προσέγγισιν τῶν διαφόρων χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν, ἅμα δὲ ἐξαγγέλλει ὅτι ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης προεκάλεσε τὰς κρίσεις τῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν περὶ τοῦ τρόπου τῆς προπαρασκευῆς τοῦ πεδίου τούτου. Ἡ πρᾶξις αὕτη τοῦ πατριάρχου θὰ παρακολουθῆται ἐν Ἀγγλίᾳ μετὰ συμπαθοῦς ἐνδιαφέροντος.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΕΙΣ ΑΝΑΓΡΑΦΑΣ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΩΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Ἐν τῷ ΚΖ' τόμῳ τῶν ἔργων τοῦ παρ' ἡμῖν Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου σημειώσεις τινὲς ἐξεδόθησαν περὶ μητροπολιτῶν Θεσσαλονίκης καί τινων ἐπισκόπων ὑποκειμένων τῇ μητροπόλει ταύτῃ· εἰ δὲ καὶ ἠδύνατο ὁ γράφων ταύτας φίλτατος διδάκτωρ κ. Βασίλειος Ἀθαν. Μυστακίδης καὶ τὰ γραφέντα παρ' ἄλλων ὑπ' ὄψιν ἔχων ἵνα συμπληρώσῃ κατάλογον ἀκριβῆ, μελετῶν ἅμα καὶ τοὺς οὐκ ἀπροσίτους αὐτῷ πατριαρχικοὺς κώδηκας, ἐξέδωκε μόνον ὀλίγα σημειώματα· καίτοι δὲ βεβαιοῖ ὅτι οὐδόλως ἐλάβεν ὑπ' ὄψιν **γνωστοτέρας καὶ κοινοτέρας πηγάς, ἵνα μὴ ὑπερφορτώσῃ τὴν ἐργασίαν,** ἀλλ' ἐμελέτησε καὶ πολλὰ κοινὰ καί τινα τοῖς παρ' ἡμῖν λογίοις καὶ φιλίστορσιν οὐ προσιτά· διὰ τῆς μελέτης πασῶν τῶν πηγῶν ἤθελε δωροφορήσει τῇ παρ' ἡμῖν ἱστοριογραφίᾳ πλούσιον ὑλικόν, ἐφ' οὗ καταλληλότατος ἦν ὁ φίλτατος καθηγητὴς ἵνα καὶ τὰς ἀναγκαιούσας προσαρτήσῃ σημειώσεις καὶ παρεκβολάς.

Πληρέστερον κατάλογον οὐ πρὸ πολλοῦ, πολλὰς ὑπ' ὄψιν ἔχων πηγάς, συνέγραψεν ὁ τῆς καθ' ἡμᾶς ἱστορίας γνώστης πανοσιολογιώτατος πρεσβύτερος κ. Louis Petit, ὁ τῆς ἐν Χαλκηδόνι μονῆς τῶν αὐγουστινηνῶν assomptionnistes ἡγούμενος, ἐκδοὺς ταύτην πέρυσιν ἐν τῷ σπουδαιοτάτῳ καὶ συνεπῶς χρησιμωτάτῳ τοῖς φιλίστορσι καὶ φιλαρχαίοις περιοδικῷ Echos d'Orient τῶν ἐτῶν 1901—1902.

Τρίτος ἐζήτησε ἵνα συμπληρώσῃ τὰς δύο ταύτας ἀναγραφὰς ὁ φίλτατος κ. Περικλῆς Γ. Ζερλέντης ὁ ἐν Σύρῳ, περιορισθεὶς εἰς τοὺς ἀπὸ τοῦ 1520 μητροπολίτας, καὶ ἰδίως τοὺς φέροντας τὸ ὄνομα Θεωνᾶς. Πολλὰς ὑπ' ὄψιν ἔχων πηγὰς ὁ κ. Ζερλέντης, ὡς ἡ διατριβὴ δείκνυσιν, ἐκδοθεῖσα ἐν τῷ διανυομένῳ ΙΒ' τόμῳ τοῦ Byzantinische Zeitschrift τοῦ φίλου καθηγητοῦ Κρούμβαχερ (σελ. 130—152) οὐδεμίαν ἐπέλυσε τῶν ἀπορίων, αἱ γεννῶνται ἐν τῷ πνεύματι τοῦ μελετῶντος τὴν ἱστορίαν τῶν ἀρχιερέων τῆς πρωτίστης τῶν ἐν Μακεδονίᾳ μητροπόλεων, καίτοι συνέγραψεν ἔργον, μαρτυροῦν λιπαρὰν τῶν πηγῶν μελέτην.

*

Διὰ τῆς παρούσης μου διατριβῆς ὀφείλω ἵνα καθορίσω τὸν χρόνον τῆς ἐκλογῆς καὶ τῆς ἐπισκοπῆς μητροπολιτῶν τινῶν Θεσσαλονίκης, ὅπου τοῦτό μοι γίνεται δυνατόν, διὰ τῆς βοηθείας τῶν τε πατριαρχικῶν κωδήκων, τῆς τε

πολυτιμήτου «Νομικῆς Συναγωγῆς» καὶ σημειώσεών τινων ἢ μᾶλλον ἐπιγραφῶν, ὧν ἔλαβον ἀντίγραφα κατὰ τὴν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην τῷ 1879 δευτέραν ἐπίσκεψίν μου. Τῶν ἐπιγραφῶν, ἃς ἐκδίδωμι νῦν, ἡ μὲν ἀναφέρεται εἰς τὴν οἰκοδομὴν τοῦ μητροπολιτικοῦ οἴκου, αἱ δὲ λοιπαὶ τέσσαρες εἰσὶν ἐπιτύμβιοι, καίτοι δέον εἰπεῖν ὀρθότερον **ἦσαν**, ἅτε καταστραφεῖσαι ὑπὸ τῆς μεγάλης πυρκαϊᾶς, ὡς ἤκουσα· σὺν ταύταις ἐσώζετο καὶ πέμπτη τις ἐπιγραφὴ ἡμίφθαρτος, οὐδέν μοι δηλοῦσαι γραφῆς τῆς προπαρελθούσης ἑκατονταετηρίδος, αὕτη

> Αἱ μὲν δοθεῖσαι τῷ θεόπτῃ πρὶν πλᾶκες
> νόμους σκιώδεις εἶχον ἐγγεγλυμμένους·
> ἡ δ' εὐτελὴς πλὰξ τοῦ προκειμένου τάφου
> τη . . . . ικα νεκρὸν ἐκφέρει
> . . . . . .

διὰ τῶν ἐπιγραφῶν τούτων οὐδὲν ἕτερον δύναται γενέσθαι γνωστὸν ἢ ὁ χρόνος τοῦ θανάτου καὶ ἡ πατρὶς μητροπολιτῶν τινῶν, εἰ δέ τι συνεισφέρουσιν οἱ πατριαρχικοὶ κώδηκες ἔσται παρὰ πόδας ἐμφανές· ἐπὶ τούτῳ λυποῦμαι μόνον ὅτι εἴ τι ἂν εἰς τὴν ἱστορίαν εἰσφέρω ἀνάγεται εἰς τὴν ΙΗ' καὶ μικρὸν εἰς τὴν ΙΖ' ἑκατονταετηρίδα· οἱ πρὸ ἐμοῦ γράψαντες εἰσήνεγκον δόκιμα καὶ πλείω, ἰδίᾳ δ' ὁ πάντ' ἄριστος διδάκτωρ καὶ φιλόλογος κ. Πέτρος Ν. Παπαγεωργίου, ὁ καὶ γνωρίσας ἡμῖν πρῶτος τὸν Μάξιμον Θεσσαλονίκης[1].

*

Ἡ χρονικὴ τάξις τῶν κατὰ τὴν ΙΖ' ἑκατονταετηρίδα μητροπολιτῶν Θεσσαλονίκης δυνατὸν ἵνα ἔχῃ οὕτω·

μέχρι δεκεμβρίου 1605 **Κοσμᾶς**, ἐφ' οὗ γνωστὴ (τῷ 1604) ἡ καθαίρεσις τοῦ ἐπισκόπου Κασσανδρείας Εὐθυμίου, καθότι ὑπὸ τὴν μητρόπολιν Θεσσαλονίκης ἐτέλει τότε ἡ ἐπαρχία Κασσανδρείας· ὁ Κοσμᾶς ἀπέθανε κατὰ νοέμβριον ἢ δεκέμβριον τοῦ 1605·

6 δεκεμβρίου 1605 **Σωφρόνιος**, παραιτησάμενος τὸν θρόνον τῇ 3 σεπτεμβρίου 1607·

12 σεπτεμβρίου 1607 **Ζωσιμᾶς**, τέως ἐπίσκοπος Κίτρους. Ἡ κατὰ τὴν «Νομικὴν Συναγωγὴν» ἀκρίβεια τῶν χρόνων ἐστὶν ἐνταῦθα ἀμφισβητήσιμος·

μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1603—1624 **Παΐσιος** φαίνεται ὑπογράφων ἔν τισιν ἐγγράφοις· ἐπ' αὐτοῦ, κατὰ δεκέμβριον τοῦ 1620, Κύριλλος ὁ Λούκαρις ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης, ἕνα μῆνα σχεδὸν μετὰ τὴν ἀνάρρησιν αὐτοῦ, ἐκύρωσε τὸ δίκαιον τοῦ μητροπολίτου Θεσσαλονίκης ἐπὶ τῆς ἐπισκοπῆς Κασσανδρείας· τούτου δ' ἐπικύρωσις ἐκ νέου ἐγένετο κατὰ ἰούνιον τοῦ 1624·

τῷ 1633 φαίνεται **Ἀθανάσιος** Πατελλάριος ὁ κρὴς, ὁ κατόπιν οἰκουμενικὸς πατριάρχης·

τῇ 16 μαρτίου 1634 **Δαμασκηνὸς**, τέως πρεσβύτερος καὶ οἰκονόμος· μετὰ δύο σχεδὸν ἔτη καθῃρέθη[2] καὶ ἐξελέγη

τῇ 27 ἰανουαρίου 1636 **Καλλίνικος**, τέως ἐπίσκοπος Πολυανῆς. Τὰ κατ' αὐτοὺς, καὶ μεθ' ὅλην τὴν ἀξιόπιστον μαρτυρίαν τῶν πατριαρχικῶν κωδήκων. ὑποβλητέα κριτικῇ βασάνῳ·

1639 **Ἀθανάσιος**, ὁ πρώην Κωνσταντινουπόλεως· ἐποίμανε τοὺς θεσσαλονικεῖς τετραετίαν μέχρι τοῦ 1643, ἀναχωρήσας· καὶ μετὰ χηρείαν τριετῆ ἐκλέγεται

21 ἰουλίου 1646 **Θεόκλητος**· παραιτεῖται τὸν θρόνον, καὶ ἐκλέγεται

21 ἰανουαρίου 1655 **Ἰωακεὶμ**, πρώην μέγας πρωτοσύγκελλος· φαίνεται ὅτι εἴς τι διάβημα παραιτήσεως προέβη καὶ κατὰ τὸ 1651 ὁ Θεόκλητος, καὶ τὸ τῆς ἐκλογῆς τοῦ Ἰωακεὶμ ἔγγραφον ἡτοιμάσθη, ἀλλ' οὐκ ἐγένετό τι. Ἐν πάσῃ περιπτώσει κριτικῇ βασάνῳ καὶ πάλιν ὑποβλητέαι πᾶσαι αἱ ἐν τῇ «Νομικῇ Συναγωγῇ» πράξεις, ἴσως δὲ καί τινες τῶν ἐν τοῖς πατριαρχικοῖς κώδηξι·

τῷ 1665 **Διονύσιος** ὁ Βάρδαλις, πρώην Κωνσταντινουπόλεως· πέμπεται προεδρικῶς εἰς τὴν Θεσσαλονίκην· διώκησεν ἐπὶ πέντε ὅλα ἔτη τὴν ἐπαρχίαν·

11 μαρτίου 1671 **Ἀναστάσιος** ἱερομόναχος ὁ τοὐπίκλην Παντοδύναμος, ὁ καὶ πρώην ἀρχιδιδάσκαλος τῆς πατριαρχικῆς ἀκαδημίας·

μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1671—1680 φαίνεται **Μελέτιος** ὑπογράφων ἐν γράμμασιν ἐκκλησια-

1. τῷ 1899 ἐν Η' τόμῳ Byzant. Zeitschrift, σελ. 407 ἔγραφε περὶ Μαξίμου «πρῶτον νῦν γινωσκομένου»· τῷ 1900 ὁ καθηγητὴς Μυστακίδης ἔγραφεν ἐν ΚΖ' τόμῳ Ἑλλην. Φιλολ. Συλλόγου, σελ. 307, στήλῃ ά περὶ Μαξίμου «νῦν πρῶτον γιαομένου γνωστοῦ».

2. τῇ 16 ἰουλίου 1643 ἐξελέγη πρόεδρος Κασσανδρείας, Θεσσαλονίκης ὄντος τότε τοῦ Πατελλαρίου. Σάθα Μεσαιων. Βιβλιοθ. τόμ. Γ', σελ. 576.

στικοῖς· εἰκάζει δ' αὐτὸν τοσοῦτον χρόνον διοικήσαντα καὶ ὁ πατὴρ Louis Petit, ὅστις τάττει ἕτερον

μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1680—1687, ἦν δὲ **Νεόφυτος**· ὃς παρὰ B. A. Μυστακίδῃ μετατίθεται τῷ 1680 εἰς τὴν μητρόπολιν Νικομηδείας ἴσως ἐπὶ τῇ μαρτυρίᾳ κώδηκός τινος ἀγνώστου μένοντος καὶ μὴ ὑποδεικνυομένου. Ἐπὶ τῶν μετὰ τὸν Ἀθανάσιον Πατελλάριον μητροπολιτῶν Θεσσαλονίκης ἀπεσπάσθη τῆς δικαιοδοσίας τῆς μητροπόλεως ταύτης ἡ ἐπισκοπὴ Κασσανδρείας, διότι τῇ 5 ἰουνίου 1680 ἐξελέγη Κασσανδρείας «ἀρχιεπίσκοπος» ὁ πρώην Ἀρδαμερίου Μελχισεδέκ·

μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1687—1696 φαίνεται **Μεθόδιος**, οὗ πέρι καὶ τὰ παρὰ B. A. Μυστακίδῃ φερόμενα καὶ τὰ παρὰ τῷ σοφῷ πατρὶ Louis Petit ἀσαφῆ καὶ πάντῃ περιττά· τῆς καθαιρέσεως τοῦ Μεθοδίου ἐμνήσθην ἄλλοτε[3] καὶ τῆς κυριωτέρας αὐτῆς ἀφορμῆς· ἡ καθαίρεσις ἐξεφωνήθη τῇ 1 ἢ 2 ἀπριλίου 1696, τῶν ὀρθοδόξων Θεσσαλονίκης προσκλαιομένων ἀπὸ πολλοῦ τῇ Ἐκκλησίᾳ κατὰ τῆς ἀσεβοῦς καὶ βεβήλου τοῦ ἀνθρώπου τούτου πολιτείας[4].

2 ἀπριλίου 1696 **Ἰγνάτιος** ἱερομόναχος. Οἱ δύο πολυμαθεῖς ἄνδρες, ὧν ἄρτι γίνεται μνεία, εὑρίσκουσιν ὑπογραφὴν Ἰγνατίου μέχρι τοῦ 1726, ὥστε φαίνεται κοσμήσας τὸν μητροπολιτικὸν θρόνον τριάκοντα ὅλα ἔτη. Πρὸ τοῦ μητροπολιτικοῦ ναοῦ Θεσσαλονίκης εὑρίσκεται ὁ τάφος αὐτοῦ, φέρων μέχρι τῆς πυρκαϊᾶς τοῦ 1892 τὸ ἑξῆς ἐπίγραμμα

Τί ἄρα κρύπτει ὁ πικρὸς οὗτος λίθος;
Σῶμα Ἰγνατίου Ἀλίας[5] ποιμένος
ἐκ Μιτυλήνης φύντος Λέσβιου νήσου·
ὃς καὶ Θεσσαλονίκης λαὸν ποιμάνας
ἐνὸς πρὸς τοῖς εἴκοσιν ἔτεσί που,
ἀπῆλθε τῶν ὧδε λιπὼν τὰ ἐν βίῳ
καὶ κατῴκησεν οὐρανίους θαλάμους·
οὗπερ μέμνησθε οἱ ἀναγινώσκοντες.
Αἴτησις ἥδε Κίτρους Ἀθανασίου
ἀδελφιδοῦ τελοῦντος τοῦ Ἰγνατίου.

ΑΨΚΕ' ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ ΚΣΤ'.

Μανθάνομεν ἐκ τῆς ἐπιτυμβίου ταύτης ἐπιγραφῆς ὅτι μεταξὺ τῆς 2 ἀπριλίου 1696 καὶ τῆς 26 φεβρουαρίου δύο πρέπει 'να ζητήσωμεν Ἰγνατίους· διότι ὁ πρότερος ἦν ἱερομόναχος, ὁ δὲ λέσβιος Ἰγνάτιος, ὁ νεώτερος οὗτος, μετετέθη εἰς τὴν μητρόπολιν Θεσσαλονίκης ἀφ' ἑτέρας ἐπαρχίας· ἐπειδὴ δ' οὗτος σημειοῦται σαφῶς ὡς σχεδὸν εἴκοσι καὶ ἓν ἔτη ποιμάνας, δέον 'να τάξωμεν χρόνον ἐπισκοπῆς τοῦ νεωτέρου Ἰγνατίου ἀπὸ τοῦ 1704—1725, ὅτε, κατὰ τὴν 26 φεβρουαρίου, ἀπέθανεν. Ἐπὶ τοῦ Ἰγνατίου τούτου συνετελέσθη ἡ οἰκοδομὴ τοῦ μητροπολιτικοῦ οἴκου, κατὰ τὴν δὶς ἐκδοθεῖσαν ἐπιγραφήν, ἀφ' ἧς οἱ ἐκδόται Χατζηϊωάννου καὶ Μυστακίδης παρέλιπον τὸν ὁρισμὸν «σεπτεμβρίου ΙΒ'» τὸν ἐπὶ τῆς ἐπιγραφῆς, σημαίνοντα δ' ὅτι συνεπληρώθη κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἡ ὅλη οἰκοδομή·

ἀλλ' ἐπὶ τοῦ Ἰγνατίου τὸ σπουδαιότερον γεγονὸς ἦσαν αἱ ταραχαὶ καὶ λογομαχίαι, αἵτινες ἀπὸ ὑλικωτέρων, οὕτως εἰπεῖν, ἀξιώσεων ἀρξάμεναι κατήντησαν ἀληθῶς σοβαραί, θίγουσαι τὸ ὀρθόδοξον δόγμα· περὶ τούτων αὐθεντικὴ πηγή εἰσιν αἱ πρὸς τὸν πατριάρχην Ἱεροσολύμων Χρύσανθον ἐπιστολαὶ τοῦ Ἰγνατίου, ἃς ἔσχον ἄλλοτε τὴν εὐκαιρίαν 'να μελετήσω· διὰ τῆς πρώτης τούτων γραφείσης τῇ 21 μαρτίου 1716 γράφει πρὸς Χρύσανθον ὁ Ἰγνάτιος ἐκ Κωνσταντινουπόλεως παρακαλῶν ἵνα, ὁπόταν ἐκ Θεσσαλονίκης διέλθῃ, νουθετήσῃ καὶ ἐλέγξῃ τὸν διδάσκαλον Ἰαννακὸν «ἐπειδὴ καὶ ἐπενόησε κάποιας νόθους καὶ νεοφανεῖς ἐδικάς του δόξας, ἀντικειμένας τῶν ἱερῶν κανόνων»· — κατὰ τὸν ἀπρίλιον δὲ τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν ἐπιστολῶν, παρακαλεῖ καὶ πάλιν τὸν Χρύσανθον ἵνα νουθετήσῃ τὸν αὐτὸν διδάσκαλον Ἰαννακὸν «ἐπειδὴ ρίπτει τοὺς ἁπλοϊκοὺς εἰς μυρίας ὑπονοίας»· — τρίτη ἐπιστολὴ τοῦ Ἰγνατίου, γραφεῖσα τῇ 8 ἀπριλίου 1716, δίδωσι σαφεῖς εἰδήσεις περὶ τῶν τοὺς ὀρθοδόξους Θεσσαλονίκης ταραττουσῶν τότε σπερμολογιῶν· «προσέτι καὶ κάποιος σπουδαῖος, ὁποῦ εὑρίσκεται αὐτοῦ, ἢ ἀπὸ κακίαν του ἢ ἀπὸ ἀμάθειάν του, ἔσπειρε λόγια εἰς τοὺς ἁπλουστέρους καὶ πάντες κατ' ἐμοῦ ἐψυχράνθησαν· ἐξεφώνησεν ὅτι ἕνας ἱερεὺς ἢ ἀρχιερεύς, εἰ μὲν καὶ ἀρνισθῇ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, εἰς τοὺς μὴ εἰδότας ἐὰν λειτουργήσῃ, καὶ τὰ μυστήρια πάντα ἐπιτελέσῃ, εἶναι τελειωμένα. Ἀκολούθως ἐπρόσθεσε καὶ ἄλλο·

3. Βιογραφικὴ σημείωσις περὶ τοῦ πατριάρχου Καλλινίκου Β' τοῦ Ἀκαρνᾶνος. Κ)πόλει, 1872, σελ. 15.

4. Κριτίου κώδηξ, ἐν σελ. 570 - 571.

5. κακῶς γεγραμμένη ἢ μᾶλλον ἐφθαρμένη λέξις.

τὴν ἐλεημοσύνην, ὁποῦ δίδουν οἱ χριστιανοὶ εἰς τοὺς ἱερεῖς, καὶ ὅπου ἂν τύχῃ, βάπτισιν δηλαδὴ, χρίσιν τοῦ ἁγίου ἐλαίου, λειτουργίαις καὶ μνημόσυνα, τὰ ἀναιρεῖ μὲ τρόπους σοφιστικοὺς, καὶ βεβαιώνει πρὸς τοὺς χριστιανοὺς ὅτι δὲν εἶναι δεκτὰ εἰς τὸν Θεὸν, καὶ φλυαρῶντας τοιαῦτα πρὸς αὐτοὺς, καὶ παρακινῶντας τους, ἐσήκωσαν οἱ χριστιανοὶ τὸ εἰσόδημα, καὶ ἀπεκόπη τελείως ἡ ἐλεημοσύνη»· — διὰ τετάρτης ἐπιστολῆς ἐντὸς μικροῦ διαστήματος, τῇ 24 ἰουλίου 1716, παρεκάλει καὶ πάλιν τὸν Χρύσανθον ἵνα συντελέσῃ πρὸς παῦσιν τῶν ἐν Θεσσαλονίκῃ σκανδάλων.

Καὶ ταῦτα μὲν ἀπὸ τῶν ἀρχείων μανθάνω τοῦ Παναγίου Τάφου·

ἀλλ' εἰδήσεις σχετιζομένας πρὸς τὴν λυπηρὰν ταύτην ὑπόθεσιν ἐχορήγησεν ἡμῖν ὁ ὁσιώτατος γέρων Ἀλέξανδρος ὁ Λαυριώτης, ὁ κατὰ κόσμον Εὐμορφόπουλος, διὰ συλλογῆς εἰδήσεων περὶ τῶν ἐν Θεσσαλονίκῃ τότε συμβαινόντων· ἐὰν δ' ὁ περὶ τούτων λόγος ἐκταθῇ, συγγνωστὸς ἔσομαι, γράφων περὶ τῆς μακεδονικῆς μεγαλοπόλεως, ἣν ὁ γνωστὸς ποιμὴν αὐτῆς Εὐστάθιος «περιφόρητον πανταχοῦ γῆς τῷ κλέει» λέγει καὶ «πάνυ λαμπρὸν φαίνουσαν ἐν ταῖς ἐπ' οὐρανὸν πόλεσι»[6]. Διορθωτέος δ' ἐν πολλοῖς ὁ φίλος Ἀλέξανδρος, καθὸ γράφων[7] ὅτι τῷ 1708, δαπάναις τοῦ Νεοφύτου μητροπολίτου Ναυπάκτου καὶ Ἄρτης, ἀπεστάλη πρὸς σπουδὴν εἰς Ἰταλίαν Ἰωάννης ὁ τοῦ ψάλτου Ἰωάννου μαθητὴς καὶ μετὰ δωδεκαετίαν ἦλθεν εἰς τὴν πατρίδα Θεσσαλονίκην διδάξων· διότι, ὁ Ἰγνάτιος τῷ 1716 καλεῖ αὐτὸν «διδάσκαλον» ἐπινοήσαντα μάλιστα καὶ διαδίδοντα καινοφανεῖς δοξασίας, ψυχραινούσας, ὡς φαίνεται, τὸ θρησκευτικὸν αἴσθημα. Καὶ δίδωσι μὲν τὰς ἀναγκαιούσας ἡμῖν διασαφήσεις, διδάσκει δ' ἡμᾶς πρὸς τούτοις ὅτι καὶ ἕτερος «σπουδαῖος» διέσειε τὰς θρησκευτικὰς τοῦ λαοῦ πεποιθήσεις, ἄχρις οὗ ὅμως ἡμῖν γένηται γνωστὸς ὁ τὰ καινὰ τοῖς θεσσαλονικεῦσιν εἰσφέρων δαιμόνια, ἐπιτραπήσεταί μοι φρονεῖν ὅτι ὁ σπουδαῖος οὗτος ἦν ὁ Παχώμιος, ὃν οἱ τότε λόγιοι, παλαιαῖς δόξαις φιλοσοφικαῖς προστετηκότες, ἀπεδοκίμαζον ὡς «ὑβριστὴν τοῦ Ἀριστοτέλους ἄκρον καὶ τὰ τῶν σοφῶν ἐπαγγελλόμενον[8]. Ἦν δ' ὁ Παχώμιος μαθητὴς τοῦ Μεθοδίου Ἀνθρακίτου, τοῦ εἰσηγητοῦ τοῦ κατὰ Μαλεβράχιον φιλοσοφικοῦ συστήματος, ἱερομόναχος, ὅστις ζημίας πολλῆς τῷ Ἰγνατίῳ γενόμενος πρόξενος ἐτιμωρήθη μὲν ὑπὸ τοῦ πατριάρχου Ἱερεμίου Γ' δι' ἀργίας, ἀλλὰ καταφρονήσας τῆς ποινῆς ἐξηκολούθει ἱερουργῶν, τῷ 1722, διότι εἰς τοῦτο τὸ ἔτος ἀνάγει ἡμᾶς ἡ παρ' Ἀλεξάνδρῳ Λαυριώτῃ μία καὶ μόνη τοῦ Ἰαννακοῦ ἐπιστολή· ἀλλὰ διδασκαλία Ἰαννακοῦ, διδασκαλία Παχωμίου, θέλοντος ἱδρῦσαι καὶ ἑτέραν δημοσίαν ἑλληνικὴν ἐν Θεσσαλονίκῃ σχολὴν, διῄρουν τοὺς ὀρθοδόξους αὐτῆς κατοίκους καὶ βεβαίως τῷ μητροπολίτῃ πράγματα παρεῖχον·

κατὰ μάρτιον 1725 **Ἀνανίας** ἐκλέγεται μητροπολίτης Θεσσαλονίκης, τῷ πατρὶ Louis Petit γνωστὸς, εἰκάζοντι ὅτι μέχρι τοῦ 1734 ἐποίμανε τοὺς ὀρθοδόξους Θεσσαλονίκης· ἄχρις ἐρευνῶν νεωτέρων δεχόμεθα ὅτι

τῷ 1734, ἢ 1733 **Ἰωακεὶμ** ἐξελέγη· περὶ τοῦ χρόνου τοῦ θανάτου καὶ τῆς πατρίδος τοῦ Ἰωακεὶμ μήτε τῷ κ. Μυστακίδῃ, μήτε τῷ πατρὶ Louis Petit ἀκριβές τι γράφεται, ἐλλείψει τοπικῶν, οὕτως εἰπεῖν, μαρτυριῶν. Εὐτυχῶς τὸ ἐπιτύμβιον εἰς Ἰωακεὶμ ἐπίγραμμα ἐδίδαξέ μοι περὶ τούτων, ἔχον ὧδε

«ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΙΩΑΚΕΙΜ

Κενήριόν με τόδε καλύπτει τὸν ποτὲ θυηπόλον ἐφ' ὑψηλοῦ θωκὸς (!!!) ὄντα σκοπὸν μέγαν, νῦν τε μητροπόλεως τῆσδε διμηγόρον εὐχάριστον (;). Πατρὶς δέ μοι Λέσ[βος] Ἰωακεὶμ κλυτὸς κεκλυμένος [καὶ νῦν] ὑπὲρ ἐμοῦ οἱ τόδ' ὑπερβάθμιον τείνοντΕΙς εὔχεσθε

ΑΨΜΕ', ἀπριλλίου Ζ'»

καὶ μανθάνον ὅτι λέσβιος ἦν ὁ ἀνὴρ καὶ ὅτι ἀπέθανε τῇ 7 ἀπριλίου 1745. Καὶ ἐν τοῖς πατριαρχικοῖς δὲ κώδηξιν ἀναγράφεται ὅτι τῷ

ἀπριλίῳ τοῦ 1745 **Γαβριὴλ** ἐξελέγη, ἱερομόναχος καὶ πρώην μέγας ἀρχιδιάκονος, ἐκ τῆς οἰκογενείας τῶν Καλλιμαχῶν· ἦν ἀδελφὸς Ἰωάννου τοῦ τῆς Μολδαυΐας ἡγεμόνος, παραιτησάμενος τὸν θρόνον προσωπικῶς εἰς Σπυρίδωνα

6. Εὐσταθίου περὶ τῆς ὑπὸ τῶν λατίνων ἁλώσεως τῆς Θεσσαλονίκης· §§ β' καὶ ογ'.

7. διατριβὴ ἐν α'Ανατολικῷ Ἀστέρι» τῆς 27 αὐγούστου 1893, περιόδου Γ', ἀριθμ. 68.

8. Ἱεροσολυμιτικὴ Βιβλιοθήκη· τόμ. Α', σελ. 308.

τὸν πρώην μέγαν ἀρχιδιάκονον. Ἐσφαλμένος ὁ χρόνος τῆς ἐπισκοπῆς τε καὶ τῆς παραιτήσεως παρ' ἀμφοτέρους τοῖς γράψασιν ἀναγραφὰς τῶν μητροπολιτῶν. Ὁ γὰρ Γαβριὴλ παρητήσατο τὸν θρόνον οὐχὶ τῷ 1758, οὔτε τῷ 1759, ἀλλὰ τῇ 19 ἰανουαρίου 1760 ἔτους[9]

19 ἰανουαρίου 1760 **Σπυρίδων** ἐκλέγεται, ἀλλ' ἀπ' ὀλίγον προΐσταται τῆς Θεσσαλονίκης, διότι μετὰ ἓν ἔτος ἐκλέγεται ὁ τοῦ θρόνου διάδοχος. Ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Σπυρίδωνος ἀνέγνων μετὰ δυσκολίας πολλῆς τῷ 1879 τὸ δῆθεν ἐπιτύμβιον τοῦτο μανθάνον ἡμᾶς ὅτι βυζάντιος ἦν ὁ ἀνήρ·

Ψυχὴ τὸ θεῖον οὐρανῶν ἔδη δόμους
τὴν γῆν λιποῦσ' ὡς χ . . . . τοῖς γηΐνοις
. . . τρ δὲ κώδων ην ἄγει ἡλικίαν
εἰκὰς δύο . . . μόλις τῆς ἀξίας.
Οὗτος Σπυρίδων ἐ[γ]ῆς τῆς Βυζαντίου,
παμὴν ἀγαστὸς Θεσσαλονίκης πέλει
. . . . . τῷ μὲν παρέσχε δυ[σ;]φορεῖν
. . . . . ἐσχάτως, αὐτῷ δὲ χαίρειν
. . . . . ὁ ἐντυγχάνων
ταῦτ' οὖν [συγγνώμην νεῖμ]αι ὡς δοκεῖ Θείῳ.
ΑΨ . , ὀκτωμβρίου ΚΔ'.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ

δίδωσι δ' ἡμῖν ὑπονοεῖν ὅτι μόλις τεσσαρακοντούτης ἀπεβίω τῇ 24 ὀκτωβρίου, τοῦ ἔτους 1760 προδήλως· ὁ Σωφρόνιος ἀγνοεῖται τῷ κ. Β. Μυστακίδῃ·

21 ἰανουαρίου 1761 **Θεοδόσιος,** τέως ἐπίσκοπος Ἱερισσοῦ καὶ Ἁγίου Ὄρους, ἐκ κώμης Βειεράτου τῆς Κρήτης, ὁ ἀπὸ τῶν μέσων ἀπριλίου 1769 πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως· ὁ τὰ κατὰ τὸν Θεοδόσιον γινώσκων, ὡς φρονῶ, καλῶς Σέργιος ὁ Μακραῖος γράφει «οἰκονομήσας δὲ καὶ τῆς μητροπόλεως (Θεσσαλονίκης) **ἐν ἱκανῷ χρόνῳ**[10] θεαρέστως», δηλῶν ὅτι ἀπὸ τοῦ 1760—1769 αὐτὸς ἦν ὁ τῶν θεσσαλονικέων ποιμήν·

ΣΗΜ: ὥστε ὁ παρὰ τῷ πατρὶ Louis Petit Νεόφυτος ἔστιν οὐ πραγματικὸς, ἀλλ' ἐγεννήθη ὑπὸ Γρηγορίου μητροπολίτου Χίου, σπαργανωθεὶς καὶ ὑπὸ Ἀνθίμου τοῦ μητροπολίτου τῆς Ἀμασείας ἐν «Ἱστορικῇ περιγραφῇ Βελεγράδων».

τῷ ἀπριλίῳ τοῦ 1769 **Δαμασκηνὸς** ὁ Μελενίκου μητροπολίτης, ἐκ Δρυϊνουπόλεως τῆς Ἠπείρου, λόγιος ἀνὴρ, παραιτησάμενος τὸν θρόνον τῇ 27 ἰουνίου 1780, μεταβὰς εἰς Ἅγιον Ὄρος, ἐνθα πολλὰς ἐντολὰς ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἀνατεθείσας αὐτῷ διεξήγαγε, καὶ ἀποθανὼν τῷ 1801, Δανιὴλ μετονομασθεὶς διὰ τὸ μεγαλόσχημον γενέσθαι βεβαίως ἐν τοῖς τελευταίοις ἔτεσι τῆς ἐπικήρου ζωῆς αὐτοῦ[11].

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ

Ἐν τῷ μεταξὺ ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Σινᾶ
ἐκλεγεὶς ἀρχιερεὺς τῆς Θεσσαλονίκης
ἐκοιμήθη ἐν τῷ Ἁγίῳ Ὄρει
ἐν ἔτει ΑΨΠΑ'.

11. τῇ 15 νοεμβρίου 1796, διαμένων ἐν τῇ ἐν Ἁγίῳ Ὄρει μονῇ τοῦ Ἐσφιγμένου, πρὸς τὸ μεταβαλεῖν εἰς κοινοβιακὸν, ἐντολῇ πατριαρχικῇ καὶ συνοδικῇ, τὸ τέως ἰδιόρρυθμον αὐτῆς πολίτευμα, Δανιὴλ ἐγράφετο.

ΣΗΜ. ὁ μετ' ἐνδοιασμοῦ παρὰ Louis Petit σημειούμενος Νικηφόρος Θεσσαλονίκης ἐστὶν ἀνύπαρκτος· ὁ διδάκτωρ Μυστακίδης οὔτε τοῦτον τὸν Νικηφόρον ἀνέγραψεν, οὔτε τὸν Παρθένιον.

τῷ ἰουλίῳ 1780 **Ἰάκωβος,** Ἱερισσοῦ καὶ Ἁγίου Ὄρους ἐπίσκοπος, ἀνὴρ βεζάντιος, ἀποθανὼν τῇ 16 αὐγούστου 1788, κατὰ τὸ ἐπιτύμβιον τοῦτο, διατηρούμενον ἄριστα πρὸ εἰκοσιτεσσάρων ἐτῶν·

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΙΑΚΩΒΟΣ

Λάλησον ὅς τις εἶ, σεβαστὲ δέσποτα.
Ὁ Ἰάκωβος ἔκ γε τῆς Κωνσταντίνου,
ὁ τόνδε λαὸν ποιμάνας ὀκτὼ ἔτη,
ἀφ' Ἱερισσοῦ οὐκ ἀμόχθῳ ἐν βίῳ.
Ἦδη δὲ, φεῦ, πικρός με κρυψ' ὁρᾶς λίθος·
μέμνησθε μου δ' ἅπαντες οἱ ἐμοὶ φίλοι.
ΑΨΠΗ'. ἀωγούστου ιστ',

ΙΓΝΑΤΙΟΣ Ο ΑΥΤΟΣ ΑΡΧΙΔΙΑΚΟΝΟΣ
Ο ΠΗΞΑΜΕΝΟΣ

Ἐπ' αὐτοῦ ἤκμαζεν ἡ τῆς Θεσσαλονίκης ἑλληνικὴ σχολὴ. ὡς ἐν ὀλίγοις δυνάμεθα 'να ἐξετάσωμεν, προχείρως, ἕνεκα λιμοῦ βιβλίων.

(ἕπεται συνέχεια).

Μ. Ι. Γ.

9. καὶ ὁ φίλτατος Κωνστ. Ἐρβιτσεᾶνος, ὁ τοῦ κανονικοῦ δικαίου καθηγητὴς ἐν τῷ πανεπιστημίῳ Βουκουρεστίου, γράψας καὶ ἐκδοὺς «Ἱστορίαν τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Μολδαυΐας καὶ Σουτζάβας», ἐν Βουκουρεστίῳ τῷ 1888, εἰς τὸ ἔτος 1758 ἀναγράφει τὸν Γαβριὴλ ὡς μητροπολίτην Μολδοβλαχίας· (σελ. LIX). Παράδοξον δ' ὅτι Ἰωάσαφ Κορνήλιος ὁ διάσημος ἱεροκῆρυξ ἐν τῷ εἰς τὸν αὐθέντην Ἰωάννην Καλλιμάχην, ἀδελφὸν τοῦ Γαβριὴλ, ἐπιταφίῳ λόγῳ, Γρηγόριον ὀνομάζει τὸν Γαβριὴλ καὶ «γρήγορον ὄμμα» κλπ. Λόγοι πανηγυρικοὶ καὶ ἐπιτάφιοι Κορνηλίου, τόμ. Β', ἐν Βενετίᾳ, σελ. 153.

10. Ὑπομνήματα ἐκκλησιαστ. ἱστορίας· παρὰ Κ. Ν. Σάθᾳ, Μεσαιων. Βιβλιοθήκης τόμ. Γ', σελ. 296.

ΑΝΑΓΡΑΦΗ ΤΜΝΩΝ ΚΑΙ ΕΓΚΩΜΙΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ ΕΥΦΗΜΙΑΝ*

Μακαρίου Θεοδώρου τοῦ Βέστωνος Ἐγκώμιον εἰς τὴν ἁγίαν καὶ πανεύφημον μεγαλομάρτυρα Εὐφημίαν.

Ἔκειτο τὸ τῆς μάρτυρος ἱερὸν καὶ πολύαθλον σῶμα ἐν τῇ χαλκηδονίων μητροπόλει, πολλοῖς μὲν τοῖς θαύμασι, πλείοσι δὲ ταῖς ἰάσεσι τὰ τῶν εὐσεβούντων πληροῦν συστήματα. Δόγματος οὖν κινηθέντος σατανικοῦ, ὡς εἴη Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν τὰς δύο φύσεις προσειληφὼς καὶ τούτων τὴν ἕνωσιν ἐν τῇ αὐτοῦ ὑποστάσει ἀσύγχυτον ἐσχηκώς, μὴ μέντοι τὸ τούτων διάφορον καὶ ἀσύγχυτον μετὰ τὴν ἕνωσιν συντηρῶν, ἀλλ' ἅμα τῷ τὴν ὑπερφυᾶ συνδρομὴν τῶν δύο φύσεων ἀφύρτως ἐν ταὐτῷ γενέσθαι αὐτίκα πρὸς μίαν φύσιν ἅμφω ἀνακραθῆναι, πολλή τις ἦν σύγχυσις καὶ σκοτόμαινα περὶ τὸ ὀρθόδοξον· τοῦ μὲν ἀντιμαχομένου ὡς εἰ τοῦτο δοθείη πῶς ἄρα σωθεῖεν ἐπὶ Χριστοῦ τὰ τῶν δύο φύσεων θελητικὰ ἐνεργήματά τε καὶ ἰδιώματα, τῆς τῶν φύσεων ἀνακράσεως ἀλλοιούσης ἑκάτερα, καὶ μηδ' ἕτερον εἶναι τούτων τὸν Χριστὸν δογματιζούσης καὶ διὰ τοῦτο τὸ βλάσφημον προφανὲς ἐχούσης καὶ πρόδηλον· πῶς δὲ, τῆς συγχύσεως παρεισδυσιν λαμβανούσης, αἱ δύο φύσεις διαφυλαχθεῖεν ἄτρεπτοι μηδὲ μιᾶς ὁλοκλήρου διαμενούσης, ἀλλὰ τὸν ταύτας προσειληφότα τούτων ἀποξενούσης, καὶ διὰ τοῦτο πρὸς ἄλλην φύσιν τὸν λογισμὸν ἀπονεύειν ἀναγκαζούσης· τὸν δὲ Χριστὸν ἐπ' ἀναιρέσει τῆς οἰκείας θεότητος καὶ ἀνθρωπότητος τὴν θείαν οἰκονομίαν πεπραχέναι καθυποβαλλούσης· τοῦ δ' αὖ γε στίφους τῶν αἱρετιζόντων ἀνθυλακτοῦντος μὴ τοῦτο εὐσεβὲς οἴεσθαι εἶναι, καὶ προσάπτειν τῇ τοῦ Λόγου θεότητι τὸ ἀδύνατον καὶ συναμιλλᾶσθαι τὰ πάντῃ πρὸς ἑαυτὰ ἐναντία ἀλλ' ὑπ' ἀλλήλων καταποθέντα, μίαν ἐξ ἀμφοῖν ἀποτελέσαι φύσιν μετὰ τὴν ἕνωσιν.

Σευῆρος δὲ καὶ Εὐτυχὴς ἦστην σὺν Διοσκόρῳ οἱ τοῦδε τοῦ βλασφήμου δόγματος ἀντεχόμενοι· οἷς τοῦτ' ἦν τὸ σπουδαζόμενον, ὡς τὸν ἕνα Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ἐκ θεότητός τε καὶ ἀνθρωπότητος γνωριζόμενον, καὶ ταύταις ταῖς δυσὶ προσκυνούμενον φύσεσιν, εἰς μίαν τολμηρῶς φύσιν ἀνακιρνᾶν καὶ συγχέειν· ἀφ' ὧν τῆς τε πατρικῆς οὐσίας ἐτεροφυᾶ καὶ τῆς ἀνθρωπίνης συμπεραίνειν οὐ συνίεσαν ἑτερόφυλον. Ταῦτα καὶ πρὸς βασιλικὰς ἀνῆκτο ἀκοάς, Μαρκιανὸς δὲ τότε τὴν ρωμαίων διεῖπεν ἀρχήν· ἀνὴρ, ταῖς τε ἄλλαις πολιτικαῖς διατάξεσί τε καὶ καταστάσεσι, μειζόνως τὸ τῆς βασιλείας λαμπρύνας ἀξίωμα, οὐχ ἧττον δὲ τοῖς ὑπὲρ εὐσεβείας δόγμασι λαμπροτέραν ταύτην ἀπεργασάμενος· ὅς, ἵνα τὰ ἐν μέσῳ ἐξάρῃ σκῶλά τε καὶ προσκόμματα, οἰκουμενικῇ Συνόδῳ, τὴν τῶν ἀμφισβητουμένων ἀληθειαν δεῖν ᾠήθη περικαθάραι· καὶ δὴ, φοιτῶσι μακρόθεν ποιμένων καὶ διδασκάλων λογάδες οὐκ εὐαρίθμητοι, οἷς ὁ τοῦ ὀρθοῦ δόγματος ὅρος διεφυλάσσετο ἄτρεπτος· καὶ συναθροισμὸς ἱερέων περὶ τὴν Χαλκηδόνα γίνεται πόλιν καὶ πρὸς αὐτὸ τὸ τῆς μάρτυρος ἱερώτατον τέμενος ὁμαδὸν συνεδρίαζε· καὶ ἱερῶν δογμάτων ἀκροατήριον συγκροτήσαντες, ἐν τριάκοντα καὶ ἑξακοσίοις τῷ ἀριθμῷ παρετείνοντο. Τούτοις καὶ αὐτὸς συμπαρῆν βασιλεύς, ἅμα μὲν τοῦ ἱεροῦ μεθέξων συλλόγου, ἵν' ἐκ βασιλείας καὶ ἱερωσύνης τὰ θεῖα φυλάττοιντο δόγματα, ἅμα δὲ καὶ ἀκροατὴς τῶν ἐφ' ἑκατέρου μέρους προβλημάτων καὶ διαιτήσων τὸ δίκαιον. Ὡς δὲ πολλαὶ καὶ ποικίλαι παρὰ τῶν ἱερῶν ποιμένων προτάσεις ἀνεκινοῦντο καὶ δύο φύσεις μετὰ τὴν ἕνωσιν ἔχειν τὸν Χριστὸν δογματιζόντων, μήτε τῆς ἑνώσεως διὰ τὴν ἄκραν συνάφειαν τὰ συνελθόντα παραθραυσάσης, μήτε τῆς διπλόης τῶν φύσεων τὸ τῆς ἑνώσεως ἀκραιφνὲς λυμηναμένης, τῶν δ' αὖ γε περὶ Εὐτυχῆ καὶ Διόσκορον τἀναντία δογματιζόντων, καὶ μίαν τὴν φύσιν μετὰ τὴν ἕνωσιν ληρωδούντων, καὶ τὸ διάφορον ἑκατέρας οὐσίας ἐξαρνουμένων, οἷς ἀνάγκη τὰς ἐνεργείας καὶ τὰ θελήματα συνεξοίχεσθαι καὶ εἰς τὸ πάντῃ ἀνύπαρκτον συνελαύνεσθαι· καὶ ἦν τις ὡς ἐν νυκτομαχίᾳ ζάλη καὶ λαίλαψ περὶ τὴν Ἐκκλησίαν· ἐγγίνεταί τις θεόθεν τοῖς ἱεροῖς πατράσιν ἐπίπνοια, κριτὴν ἐλέσθαι τῆς ἀληθείας τὴν πανεύφημον μάρτυρα, τόμῳ τὰ τῆς ἀληθείας ἐγγραφῆναι δόγματα, καὶ τοῦτο πρὸς τὸ μαρτυρικὸν ἐκεῖνο καὶ ὑπὸ Πνεύματος ἁγίου ζωογονούμενον ἐντεθῆναι σκῆνος, καὶ δι' αὐτῆς τὸ θεῖον ἐξιλεώσασθαι καταφανὲς, καὶ δῆλον ποιῆσαι, ὁπότεροι τούτων τῆς ὀρθοδοξίας ἀντέχοιντο· ἔδοξε ταῦτα καὶ βασιλεῖ καὶ τοῖς αἱρετίζουσι· καὶ δὴ τῆς τοῦ νόμου γραφῆς πέρας εἰληφυίας, ὡς ἤδη πρὸς τὸ τῆς μάρτυρος σκῆνος τὴν χεῖρα προῦτεινον ἀποθέσθαι, θαυματουργεῖταί τι παράδοξον καὶ πᾶσαν ἀκοὴν καὶ φύσιν ὑπερνικῶν. Ἐπεὶ γὰρ ἐν Χριστῷ ζῆν αὐτὴν τὰ θεῖα διαμαρτύρεται λόγια, καὶ

* συνέχεια ἀπὸ σελ. 139—140.

τὴν ζωτικὴν τοῦ Πνεύματος χάριν ἐν ἑαυτῇ κατεπλούτει σαφέστατα, ἡ πρὸ τοσούτου νεκρά, ὡς ἔμπνους καὶ ζῶσα τὴν δεξιὰν ἀνατείνασα μικρὸν τοῦ ὀρθοδόξου τόμου ἐπιλαμβάνεται, καὶ τοῦτον ὡς ὀρθοδοξίας ἀνάμεστον κατασπασαμένη αὖθις τοῖς ὀρθοτομοῦσιν ἐπιδίδωσιν ἱερεῦσι.

Τί τούτου θαυμασιώτερον ἢ φοβερώτατον; Τί παραδοξότερον ἢ θεοσεβέστερον, καὶ πρὸς βεβαίωσιν ἀληθοῦς πίστεως ἐνεργέστερον; Ἐντεῦθεν κατησχύνετο τὸ ἀντίπαλον· ἐφαιδρύνετο τὸ ὀρθόδοξον· καὶ ὁ τῶν ἱερῶν πατέρων τόμος ἐκυροῦτό τε καὶ ἐπεσφράγιστο· ἐγεγήθει δὲ καὶ αὐτὸς βασιλεὺς καὶ ὅσον ὑπ' αὐτὸν θεραπευτικὸν καὶ ὑπήκοον, ὅτι μὴ αὐτοῖς αἱ τῆς πίστεως ἐλπίδες ἀπετεφροῦντο καὶ ἀπεσβέννυον. Οὕτω τῆς ὀρθοδόξου πίστεως τὸ βέβαιον καὶ ἀσφαλὲς εἰληφυίας, τὸ θαυματουργὸν ἐκεῖνο καὶ μαρτυρικὸν σκῆνος διέμενε θαυματουργοῦν μέχρι τῆς ἐπὶ τὴν βασιλείαν Ἡρακλείου ἀναγωγῆς. Ἐπεὶ δὲ τηνικάδε τῶν περσῶν στρατεύματα, εἴσω τῶν ρωμαϊκῶν εἰσελάσαντα ὅρων, τὴν ἡμετέραν κατεληΐζετο, πόλεις ἀπονητὶ χειρούμενα καὶ πᾶν τὸ προστυχὸν ὑφ' ἑαυτὰ ποιούμενα, ἦκον καὶ πρὸς τὴν χαλκηδονίων πόλιν, εὐέφοδον αὐτοῖς προκειμένην· ἅτε τῶν παλαιῶν τειχῶν κατερικωθέντων διὰ τὴν πρὸ πολλοῦ χαλκηδονίων πρὸς βυζαντίους ἀντίθεσιν. Ὡς δὲ τῇ τῆς μάρτυρος ἐνέτυχον σορῷ, ἅτε ἀντίδοξοι καὶ τὸ καθ' ἡμᾶς διαχλευάζοντες σέβασμα, διά τινος εὐαναφλέκτου ὕλης πυρπολεῖν τὴν σορὸν ἐπεχείρουν· ἀλλ' αὐτὴ μὲν ἄκαυστος τῇ τῆς κειμένης δυνάμει διεφυλάττετο· τμῆμα δὲ βραχὺ τῆς σοροῦ διασπασθὲν καὶ μακρὰν ἀποπηδῆσαν ὀπὴν ἐδείκνυ αὐτόματον, ἐξ ἧς αὐτίκα αἷμα ζῶν ἐναπέρρει, ὡς ἐκ ζωτικοῦ καὶ ἐμψύχου προερχόμενον σώματος· θαῦμα καὶ αὐτοῖς πιστοῖς μὴ ῥᾳδίως πιστευόμενον, διὰ τὸ ὑπερβάλλον καὶ ὑπερμέγεθες· ἀπίστοις δὲ μηδ' ἀκοῇ προσδεχόμενον. Ὦ τοῦ ὑπερφυοῦς ἀκούσματός τε καὶ θαύματος. Ὦ τοῦ ὑπὲρ κατάληψιν διηγήματος, καὶ ὦ τοῦ τὰς ἀνθρωπίνας ἐννοίας ὑπερνικῶντος τερατουργήματος. Πῶς ἡ χρόνοις πολλοῖς νεκρωθεῖσα καὶ ἀποψυχωθεῖσα ποταμοὺς αἱμάτων ἐπέρρει καὶ ἐπωχέτευε; Πῶς τὸ ψυχῆς ἀμοιροῦν ἐκεῖνο σῶμα καὶ ὅσον κατὰ τὴν τούτου φύσιν πρὸς διάλυσιν ἀπονεῦσαν, εἰ μὴ θείᾳ δυνάμει ἐτηρεῖτο ἀδιαλώβητον, αἱματορρύτους πηγὰς ἀπερεύγετο; Πῶς τὸ τῆς ζωτικῆς ἰκμάδος ἐπὶ μακροῖς ἔτεσιν ἀποστερηθὲν σκῆνος, καὶ οἷον ταριχευθὲν καὶ ἀπομαρανθέν, καὶ κινούμενον τεθεώρηται καὶ ζωηρύτους αἱμάτων κρουνοὺς εἰς πίστωσιν τῆς ἀϊδίου ἀθανασίας ἀναβλύζει καὶ ἀναδίδωσι; σώματος γὰρ ἐμψύχου ἴδιον ὀστέοις καὶ νεύροις, μυσὶ καὶ φλεψὶ, καὶ τοῖς ἄλλοις μέρεσι καὶ μυρίοις συνδιηρτᾶσθαι καὶ διαπλάττεσθαι, αἵματος ἐπὶ πάσῃ τούτοις πανταχόθεν ἐπιλιμνάζοντος, καὶ οἷον καταρδεύοντος καὶ πιαίνοντος τὴν σωματικὴν ταύτην διάπλασιν, ὃ θερμόν τε ὂν καὶ ζωοποιὸν συστατικὸν τοῦ παντὸς ῥᾶται συγκρίματος, ἀλλ' ἕως μὲν εὐεκτοῦν τὸ τοιόνδε σῶμα συντετήρηται, τοῖς οἰκείοις δοχείοις ἐναποκείμενον, καὶ ζωοποιεῖ καὶ τὴν ζωτικὴν ἐνέργειαν τῷ συμπεπλεγμένῳ παρέχει σκηνώματι. Ἐπ' ἂν δὲ νόσοις τοῦτο κατασχεθὲν πρὸς τὴν τελευτὴν συνελαύνεται, αὐτίκα κἀκεῖνο τῶν ἄκρων τοῦ σώματος ἀφιστάμενον, καὶ πρὸς τὰ τῆς καρδίας βάθη καταδυόμενον, νεκρὰ μὲν τὰ ἐξ ὧν ἀπέστη καὶ ἄνικμα δείκνυσι, πρὸς δὲ τὰ ἐνδότερα καταφεῦγον καὶ εἰσδυόμενον ἀποψυχροῦται καὶ ἀποπήγνυται, καὶ τῷ παντὶ διαλέλυται σώματι, ὃ, καταληφθὲν ἄψυχον, ὀγκοῦται καὶ διαρρήγνυται καὶ πρὸς διαφθορὰν καὶ λύσιν μεθίσταται.

(ἕπεται τὸ τέλος)

Ἀλέξ. Ε. Λαυριώτης

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΑΡΠΑΘΟΥ

Πνευματικὸν Δικαστήριον

Προσκαλεῖται ἡ Μαριγὼ θυγάτηρ Γεωργίου Γηροκομῆ καὶ σύζυγος Γεωργίου Λυτοῦ ἢ Μαργαρίτα Καρπαθίου, ἐκ Σπετσῶν τῆς Ἑλλάδος καταγομένη, ἧδη δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον ἡμέραν Παρασκευὴν μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῆς ἐφημερίδος δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε διὰ πληρεξουσίου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν Καρπάθῳ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ὡς ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ συζύγου αὐτῆς ἐπὶ διαζεύξει. Προσεπιδηλοῦται δὲ ὅτι ἐν περιπτώσει μὴ ἐμφανίσεώς της δικασθήσεται ἐρήμην.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῆς ἐν Κων]πόλει ἐκδιδομένης ἐφημερίδος «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας»

Ἐν Καρπάθῳ τῇ 21 Ἀπριλίου 1903

Ὁ Πρόεδρος
† ὁ Καρπάθου ΑΓΑΘΑΓΓΕΛΟΣ 1

Ὁ Γραμματεὺς
Π΄΄ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΣΤΑΥΡΑΚΗΣ.

Ὁ ὑπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΤΟΣ ΚΓ΄. ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, 6 ΙΟΥΝΙΟΥ 1903 ΑΡΙΘ 23

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. . . . 3
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Μητρ. Διδυμοτείχου ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ

Ἡ συνδρομὴ προκαταβάλλεται ἀποστελλομένη πρὸς τὸν ταμίαν.

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐξήγησις συναδέλφου — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικὰ — Θεσσαλονίκης Νομοκάνων ΙΖ΄ αἰῶνος — Σχέσις τῆς Ἑλληνικῆς φιλοσοφίας πρὸς τὴν καινὴν Διαθήκην καὶ ἡ σημασία αὐτῆς ἐν τῷ χριστιανισμῷ — Δικαστικαὶ ἀγγελίαι — Παράρτημα: «Εὐαγγελικὰ διδάγματα».

ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΥ

Ἀπὸ τῶν στηλῶν τούτων τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας», ἐν αἷς ἐξεδόθησαν πρὸ τριῶν ἑβδομάδων αἱ τελευταῖαι παρατηρήσεις ἡμῶν εἰς τὰ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως πρὸς αὐτὴν ἐπιστελλόμενα, γίνεται γνωστὴ εἰς τὸ καθ' ἡμᾶς δημόσιον ἡ τῆς «Νέας Ἡμέρας», τῆς πρεσβυγενοῦς ἀδελφῆς τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» πρὸς ἡμᾶς ἐξήγησις, ἣν παραλαμβάνομεν ἐκ τοῦ τελευταίου αὐτῆς φύλλου τῆς 31 μαΐου λήξαντος.

Εὐχαριστοῦμεν αὐτῇ ἐπὶ ταῖς ἐξηγήσεσιν. Ἀλλ' ἐξ ἐκτιμήσεως ἀδελφικῆς πρὸς συνάδελφον ἀπὸ πολλοῦ φιλουμένην τε καὶ τιμωμένην καὶ μεθ' ἧς συνδέουσιν ἡμᾶς δεσμοὶ φιλίας καὶ θαυμασμοῦ πρὸς τὴν εὐσέβειαν, τὴν φιλογένειαν καὶ τὴν ἄλλην ἀρετὴν τῶν ἀειμνήστων αὐτῆς ἱδρυτῶν καὶ συντακτῶν, προστιθέμεθά τινας ἐπεξηγήσεις πρὸς αὐτὴν τὴν εὐγενῆ διεύθυνσιν αὐτῆς.

Οὐδεμίαν ἔχομεν ἀμφιβολίαν ὅτι ἐν τῇ δημοσιεύσει τῶν ἐντεῦθεν ἐπιστελλομένων αὐτῇ ἡ φίλη συνάδελφος ἄγεται, κατὰ συνειδὸς ἀγαθόν, ἐκ παραδόσεων ἡμῖν ἀγαστῶν καὶ γερασμιωτάτων, ἁμάρτημα δὲ πρέπει νὰ θεωρηθῇ πᾶν εἴ τι ἂν νομισθῇ ὅτι φρονοῦμεν ἐναντίον τῇ διαβεβαιώσει ταύτῃ. Γινώσκομεν τὴν ἐν ἐθνικοῖς σπουδαίοις ζητήμασι πορείαν καὶ τὰς ὑπηρεσίας τῆς «Νέας Ἡμέρας», καὶ ἕνεκα τούτου θλιβόμεθα ὅτι ἀκουσίως αὐτῆς ἡ φίλη συνάδελφος ὠθεῖται εἰς ὁδὸν διάφορον.

Πρὸς τοῦτο βεβαίως εὐθύνονται καὶ πταίουσιν οἱ ἐντεῦθεν ἐπιστέλλοντες. Ὑπῆρξαν ὁμογενεῖς ζητήσαντες φιλοξενίαν ἐν ταῖς στήλαις τῆς ἀγαπητῆς συναδέλφου πρὸς ἀνόσιον πόλεμον, εὐχαριστοῦμεν δ' ὅτι ἄρνησις ἀντετάχθη κατὰ τοιαύτης ζητήσεως· καὶ τούτου ἕνεκα θλιβόμεθα ἐγκαρδίως ὅτι εὑρέθησαν οἱ τοιαύτην δημοσιολογικὴν πάλην ἀναζωσθέντες διὰ τρόπου ἀλλοίου, κεκρυμμένως καὶ λαθραίως ἐπιτελοῦντες τὸ ἔργον τῶν ζητησάντων τὴν ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς ἐπίθεσιν.

Οὐδεὶς τῶν ἐνταῦθα γινωσκόντων καλῶς τὰ καθ' ἡμᾶς ἀρνεῖται ὅτι φοβερὰ γίνεται διαστροφὴ τῆς ἀληθείας ὑπὸ τῶν ἐκ τῆς πόλεως ἡμῶν ἐπιστελλόντων τῇ συναδέλφῳ περὶ τῶν ἡμετέρων, παρατασσόντων δίκην ἀσκητικοῦ κομβολογίου εἰδήσεις ἄνευ εἰρμοῦ, δι' ὧν παριστᾶται τὸ κέντρον τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐθνικῆς ζωῆς σχεδὸν οὐδὲν πρᾶττον ἢ περὶ τὰ ἧττον ἔγκαιρα καὶ τὰ οὐδενόσωρα τυρβαζόμενον. Εἰσὶν ἕτεροι οἱ πταίσται, ἡ δὲ συνάδελφος ἀποδέχεται τὰ ἐπιστελλόμενα καὶ φιλοξενοῦσα τὰ γραφόμενα οὐχὶ

καλῶς πράττει, μετὰ τὰς ἡμετέρας σαφεῖς διαφωτίσεις.

Ἐπισημότατα βεβαιοῦμεν αὐτὴν ὅτι παρελθὸν θαυμάσιον ἀθετεῖται διὰ τοῦ τρόπου τούτου τοῦ γράφειν, ὃν ἀνέλαβον οἱ διαστροφεῖς αὐτῆς. Ἡ τῶν γραφομένων αὐτῶν κατ' ἄρθρον ἀναίρεσις ἔστιν εὔκολος ἡμῖν, ἀλλ' ἐπιβάλλεταί τις ἐπιφύλαξις ἕνεκα λόγων πολλῶν, οὓς δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι διακρίνει τῆς φίλης «Ἡμέρας» ἡ σύνταξις ὑπὸ τὰς γραμμὰς, τὸ δὴ λεγόμενον.

Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸν τρόπον τῆς συζητήσεως,πρὸς μὲν τοὺς διαστροφεῖς τῆς ἀληθείας, ἀγνοοῦμεν πῶς δύναται νὰ γράψῃ τις· πρὸς δὲ τὴν ἐρίτιμον διεύθυνσιν τῆς τεργεστηνῆς συναδέλφου ἀπηντήσαμεν μετ' ἀδελφικῆς παρρησίας, τὰ δέοντα παρατηρήσαντες εὐτόλμως καὶ ἐν συνειδήσει τῆς ἀληθοῦς τῶν καθ' ἡμᾶς πραγμάτων καταστάσεως καὶ τοῦ τούτων ἀληθοῦς συμφέροντος. Εἰ δέ που φράσεως ἀνεκάλυψε πικρίαν, ἐξαντληθείσης πάσης ἀνοχῆς, ἔδει καὶ πρέπει καὶ πάλιν καὶ πολλάκις νὰ πιστεύσῃ καὶ νὰ κηρύξῃ ταύτην προτιμοτέραν καὶ ἀξιοπιστοτέραν ὑπὲρ ἑκούσια φιλήματα ἐχθρῶν.

Ἡ ἀπάντησις τῆς ἐντίμου συναδέλφου ἔστιν αὕτη:

Μετὰ σροδρότητος καὶ αὖθις ἀντεπεξέρχεται ἡ «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» κατὰ τοῦ ἡμετέρου ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀνταποκριτοῦ. Παραβλέπομεν τὰς λεπτομερείας τῶν τελευταίων τῆς συναδέλφου παρατηρήσεων καὶ εἰς τὸ πνεῦμα μόνον τούτων ἀποβλέπομεν ὅπως διατυπώσωμεν τὴν ἡμετέραν ἀπάντησιν. Ἡ «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» ὑποπτεύει ὅτι ὁ ἀγὼν ὃν ὁ ἀνταποκριτὴς τῆς «Ν. Ἡμέρας» διεξάγει εἶνε ἀγὼν προσωπικὸς ἐναντίον τοῦ Πατριάρχου, τείνων εἰς συστηματικὴν διαβολὴν καὶ ἐπισκότισιν καὶ τῶν ἀρετῶν καὶ τῆς εὐεργετικῆς τοῦ σεπτοῦ Πρωθιεράρχου πολιτείας. Κατὰ τὸν ἐπισημότερον τρόπον δηλοῦμεν ἅπαξ διὰ παντὸς ὅτι ἡ ἀντίληψις αὕτη δὲν εἶνε ὀρθή. Καὶ σκοπὸν ἀκόμη ἂν εἶχεν ὁ ἡμέτερος ἀνταποκριτὴς νὰ πολιτευθῇ, ὡς ἡ ἐπίσημος συνάδελφος ὑποπτεύει, ἥκιστα πρὸς τοῦτο θὰ εὗρισκε πρόθυμον καὶ φιλόξενον τὴν σύνταξιν τῆς «Ν. Ἡμέρας», ἥτις καὶ ἐξ ἱερῶν παραδόσεων καὶ ἐξ ἀτομικῆς πεποιθήσεως, σέβει καὶ μεγάλως τιμᾷ καὶ ὑπολήπτεται τὸν ἐνιστῶτα ἀρχηγὸν τῆς Ἑλληνικῆς ὀρθοδοξίας. Ἂς πιστεύσῃ ἡ φίλη συνάδελφος εἰς τὴν βεβαίωσιν ἣν, ἂν ἐπιθυμῇ, δυνάμεθα καὶ ἄλλως νὰ ἐνισχύσωμεν, ὅτι πολλάκις μέχρι τοῦδε ἠρνήθημεν τὴν ἡμετέραν φιλοξενίαν εἰς πρόσωπα κύρους καὶ περιωπῆς ζητήσαντα νὰ ὁμιλήσωσι διὰ τῆς «Ν. Ἡμέρας» ἐναντίον τῆς ἐν γένει τοῦ Πατριάρχου πολιτείας, ἐμμένοντες εἰς τὴν ἀρχὴν ὅτι ἐν παντὶ μεγάλῳ ἀγῶνι μόνον ὡς σύμμαχος καὶ βοηθὸς δικαιοῦται ἡ ἡμετέρα ἐφημερὶς νὰ ἐμφανίζηται παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ διδοκιμασμένου καὶ περιπύστου Ἱεράρχου. Φρονοῦμεν ὅμως ἐνταυτῷ ὅτι καθῆκον ἔχομεν νὰ τῷ ὑποδεικνύωμεν ἐλλείψεις τινὰς καὶ σφάλματα καὶ γνώμας ἐπί τινων ζητημάτων ἀντιθέτους τῶν ἰδικῶν του, νὰ τῷ γνωρίζωμεν ἐν τῇ ἀγνῇ πεποιθήσει ὅτι διὰ τῆς τοῦ καθήκοντος τούτου ἐκπληρώσεως πρωτίστως εἰς αὐτὸν τὸν Πατριάρχην ὠφελείας πρόξενοι καθιστάμεθα. Λυπούμεθα σφόδρα ὅτι ἡ ἀγαθὴ ἡμῶν προαίρεσις παρερμηνεύεται καὶ δὴ ὑπὸ ἐφημερίδος διατελούσης εἰς συνάφειαν πρὸς τὴν ὀξυτάτην τοῦ Ἰωακεὶμ διάνοιαν καὶ ἔχομεν δι' ἐλπίδος ὅτι ἡ περηρμισμένη αὕτη διάνοια τοῦ Πατριάρχου καὶ ἡ πεπειραμένη ἀντίληψις θὰ βοηθῶσιν ἐν τῷ μέλλοντι τοὺς συντάκτας τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» ὅπως μὴ συγχέωσι φίλους καὶ θαυμαστὰς εἰλικρινεῖς πρὸς ἐχθροὺς κεκρυμμένους καὶ λιβελλογράφους. Ἀπὸ τῆς τελευταίας δὲ ταύτης λέξεως ὁρμώμενοι παρακαλοῦμεν τὸ δεύτερον ἤδη τοὺς περὶ τὸ Πατριαρχεῖον ἐπισήμους καὶ ἀνεπισήμους ὅπως ποιῶνται χρῆσιν λεκτικοῦ εὐπρεπεστέρου ὅταν ὁμιλῶσι περὶ ὀργάνου οἷον ἡ «Νέα Ἡμέρα» οὗτινος εἶνε μεγάλη ἡ πρὸς τὴν εὐπρέπειαν ἀγάπη οὐχὶ ὅμως καὶ ἡ ὑπομονὴ ἀνεξάντλητος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Λύσις τοῦ ζητήματος τῆς ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Κυζίκου Μονῆς Φανερωμένης. — Ἐν συνεδρίαις ἐπανειλημμέναις τῆς ἁγίας καὶ ἱερᾶς συνόδου, τῇ παρελθούσῃ ἑβδομάδι, ἀναγνωσθεισῶν ἐκθέσεων τοῦ εἰς Ἀρτάκην καὶ Πέραμον ἐξαρχικῶς ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας σταλέντος σεβασμ. μητροπολίτου Ξάνθης Ἰωακεὶμ,ἀνακοινώσαντος ὅτι, πρὸ τῆς πείσμονος καὶ ἀρνητικῆς στάσεως τῶν δημογερόντων τῆς κοινότητος Περάμου, οἵτινες ἐκλήθησαν παρ' αὐτῷ χάριν συμβιβαστικῆς λύσεως τοῦ ζητήματος, προσέκρουσε πᾶν προταθὲν μέτρον. ἀξιωσάντων τὴν εἰς αὐτοὺς καὶ μόνον ἀναγνώρισιν τῆς ἀπολύτου κυριότητος τῆς μονῆς, ἡ ἁγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος μετὰ λύπης ἰδοῦσα ὅτι οἱ εἰρημένοι δημογέροντες ἀπέστερξαν πᾶν μέσον ἐπιεικείας καὶ στοργῆς προταθὲν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, ἔχουσα δὲ ὑπ' ὄψιν καὶ τὴν ἀντικανονικὴν καὶ πάντα ἀπειθῆ πολιτείαν τῶν Περαμίων ἱερέων, ἅμα δὲ καὶ τὴν ἀπονενοημένην πρᾶξιν τῆς ἀποσκιρτήσεως αὐτῶν ἐσχάτως ἀπὸ τῶν κόλπων τῆς ὀρθοδόξου μητρὸς Ἐκκλησίας καὶ μεταστάσεως εἰς ἄλλην Ἐκκλησίαν, ἐνέκρινε καὶ ἀπεφάσισε τὰκόλουθα:

1) Ἀνακηρύσσει σταυροπηγιακὴν τὴν τέως ἐνοριακὴν μονὴν τῆς Φανερωμένης, θεωρουμένην οὕτω προσκύνημα ἱερὸν πάντων τῶν χριστιανῶν τοῦ Οἰκουμεν. Θρόνου, διατιθεῖσα τὰς

ἐκ τοῦ ἱεροῦ σκηνώματος προσόδους εἴτε πρὸς ἵδρυσιν καὶ συντήρησιν ἐν τῇ εἰρημένῃ μονῇ Ἱερατικῆς Σχολῆς χάριν τῶν πνευματικῶν ἀναγκῶν τῆς τε ἐπαρχίας Κυζίκου καὶ τῶν πέριξ ἐπαρχιῶν, εἴτε πρὸς συντέλεσιν ἄλλου παραπλησίου κοινωφελοῦς σκοποῦ ὁρισθησομένου τῇ προηγουμένῃ συνεννοήσει τῶν Πατριαρχείων καὶ τῶν ἐνδιαφερομένων κοινοτήτων.

2) Καθαιρεῖ τοὺς ἐξ ἱερεῖς τῆς Περάμου Κωνσταντῖνον, Ἰωάννην, Δημήτριον, Παναγιώτην, Σκαρλᾶτον καὶ Ἀναστάσιον, ἀποστέλλουσα αὐτοὺς ἐξορίστους εἰς Ἅγιον Ὄρος ὡς ἐκκλίναντας τῆς κανονικῆς ἀπέναντι τῆς προϊσταμένης ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς ὁδοῦ, ὡς ἀπειθήσαντας εἰς τὰς διαταγὰς τῆς Μ. Ἐκκλησίας καὶ ἀποκηρύξαντας τὴν πάτριον θρησκείαν, ἧς ἐτάχθησαν φρουροὶ καὶ θεματοφύλακες ἄγρυπνοι.

3) Ἐξωκκλησιάζει τοὺς πρωταιτίους καὶ πρωτουργοὺς τοῦ ἀπενενοημένου κινήματος ἤτοι τοὺς Κλεάνθην Παπαγιαννόπουλον καὶ Ζαχαρίαν Κυριακίδην καὶ τοὺς ἑπτὰ δημογέροντας τῆς Περάμου, ἤτοι Θ. Κυριακίδην, Δ Κυριακίδην, Σπυρίδωνα Κυριάκου, Ι. Ράπτην, Σ. Χ'' Συμεών, Σ. Χρυσοβέργην καὶ Χ. Σιδερᾶν, ἐξοριζομένους ἅμα ἐκ τῆς κοινότητος ταύτης. Τῷ Κλεάνθει Παπαγιαννοπούλῳ μάλιστα ἀποκλείεται ἡ εἰς τὰ Πατριαρχεῖα εἴσοδος αὐτοῦ ὡς δικηγόρου.

4) Κλείει, σφραγιζομένους ὑπὸ τοῦ πατριαρχικοῦ ἐξάρχου, τούς τε δύο ναοὺς καὶ τὴν σχολὴν τῆς κοινότητος Περάμου, μέχρι νεωτέρας ἐντολῆς τῆς Μ. Ἐκκλησίας, ἤτοι μέχρις οὗ αἱ ὑπὲρ τὰς 120 οἰκογένειαι τῶν Περαμίων αἱ στερρῶς ἐχόμεναι τῶν πατρίων καὶ μὴ συμμερισθεῖσαι τὸ κίνημα τῶν ἀποσκιρτησασῶν, δι' ἀναφορᾶς αὐτῶν ἀπευθυνομένης εἴτε πρὸς τὴν μητρόπολιν Κυζίκου, ὡς κυρίαρχον, εἴτε πρὸς τὸν ἐν Περάμῳ πατριαρχικὸν ἔξαρχον, ἢ πρὸς τὰ Πατριαρχεῖα, δηλώσωσιν ὅτι παραμένουσι πιστὰ τέκνα τῆς Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, καταδικάζουσαι καὶ κατακρίνουσαι τὸ διάβημα τῶν συγκατοίκων αὐτῶν.—Τὰς ἀποφάσεις αὐτῆς ταύτας ἡ Ἐκκλησία ἀνεκοίνωσε τῷ τε μητροπολίτῃ Κυζίκου κ. Κωνσταντίνῳ καὶ τῷ πατριαρχ. ἐξάρχῳ μητροπολίτῃ Ξάνθης, οὗ ἐντολῇ τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ ἀνεγνώσθησαν ἐπ' ἐκκλησίαις ἐν Περάμῳ τὰ σχετικὰ πατριαρχικὰ γράμματα. — Διὰ πατριαρχικοῦ δὲ τακριρίου ἐζητήθη τῆς σεβ. αὐτοκρατορικῆς κυβερνήσεως ἡ ἀρωγὴ ὅπως τῇ βοηθείᾳ τῶν ἐν Περάμῳ ἀρχῶν, προσαχθῶσιν μὲν ἐνταῦθα οἱ καθαιρεθέντες ἐξ ἱερεῖς καὶ ἐντεῦθεν ἀποσταλῶσιν οὗτοι εἰς Ἅγιον Ὄρος. ἐξορισθῶσι δὲ καὶ οἱ δι' ἐξωκκλησιασμοῦ τιμωρούμενοι πρωτουργοί. — Ἡ τοιαύτη ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου λύσις τοῦ ζητήματος τῆς μονῆς Φανερωμένης, ὅπερ ἐφ' ἱκανὸν ἀπησχόλησε τὴν Ἐκκλησίαν, γενικὴν προὐξένησε χαρὰν καθ'ἅπασαν τὴν ἐπαρχίαν· ἐφ'ᾧ ὅ τε σεβασμ. μητροπολίτης Κυζίκου κ. Κωνσταντῖνος καὶ οἱ πρόκριτοι καὶ δημογέροντες τῶν κοινοτήτων Ἀρτάκης, Πανόρμου, Καποῦ Δαγῆ καὶ ἄλλων θερμὰς ἐξέφρασαν εὐχαριστίας ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ λύσει, ἱκανοποιούσῃ πόθον ἁπάσης τῆς ἐπαρχίας καὶ τεκμηριούσῃ πρόνοιαν πεφωτισμένην ὑπὲρ τῶν συμφερόντων ἅπαντος τοῦ ποιμνίου τῆς ἐπαρχίας.

Συνεδρία δύο Σωμάτων. — Τὴν παρελθοῦσαν δευτέραν συνῆλθον καὶ αὖθις τὰ δύο Σώματα ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος εἰς κοινὴν συνεδρίαν καὶ συνεσκέψαντο σὺν ἄλλοις α) περὶ τοῦ Θεμελιώδους Κανονισμοῦ, περὶ οὗ μετ' ἀνταλλαγὴν διαφόρων σκέψεων καὶ γνωμῶν ἐνεκρίθη ὅπως πάντα τὰ μέχρι τοῦδε ὑποβληθέντα σχέδια παραπεμφθῶσιν εἰς νέαν ἐπιτροπὴν, ἥτις ἀφοῦ μελετήσῃ ταῦτα καὶ διατυπώσῃ νέας σκέψεις περὶ τοῦ δυνατοῦ ἢ μὴ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ἐν τῷ ἀρχικῷ σχεδίῳ τοῦ Κανονισμοῦ ἀναγραφομένων διατάξεων, ὑποβάλῃ τὸ πόρισμα τῶν μελετῶν αὐτῆς.—Ἡ νέα Ἐπιτροπὴ σύγκειται ἐκ τῶν σεβ. μητροπολιτῶν Μιτυλήνης, Διδυμοτείχου καὶ Ξάνθης, καὶ τῶν ἐριτίμων συμβούλων Σόλωνος Καζανόβα, Μιχαὴλ Σιφναίου καὶ Παναγιώτου Χρυσοῦ, γραμματεύοντος τοῦ Α' γραμματέως τοῦ Συμβουλίου κ. Παναγιώτου Νικολοπούλου· β) περὶ τοῦ συνταχθέντος ἤδη κανονισμοῦ τῶν ἐράνων, ὅστις συμφώνως ἀποφάσει τοῦ Συμβουλίου εἶχε παραπεμφθῇ εἰς τὰ δύο Σώματα. Ἐν τῇ συνεδρίᾳ, ληφθέντων ὑπ' ὄψει ἐκείνων ἐκ τῶν σημείων τοῦ Κανονισμοῦ, ἅπερ τὸ Δ. Ε. Μ. Συμβούλιον εἶχε θεωρήσῃ ὡς ἀντιπίπτοντά πως πρὸς ὡρισμένα ἄρθρα τοῦ ἐκλογικοῦ Κανονισμοῦ τῶν ἐνοριῶν τῆς ἀρχιεπισκοπῆς, τὰ δύο Σώματα ἀνεγνώρισαν τὸ ὀρθὸν τῶν παρατηρήσεων τοῦ Συμβουλίου καὶ ἐπαφῆκαν αὐτῷ ἵνα τροποποιήσῃ τὰ σημεῖα ἐκεῖνα συμφώνως τῷ πνεύματι τοῦ γενικοῦ ἐνοριακοῦ Κανονισμοῦ· καὶ γ) περὶ τῆς ὑπὸ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ἀνακοινωθείσης, ὑπὸ τῆς ἐφορίας δὲ τοῦ Ἐθνι-

κοῦ Ὀρφανοτροφείου πρότερον ἀνεπισήμως πρὸς τὸν οἰκουμεν. πατριάρχην διατυπωθείσης προτάσεως ὅπως ἡ παρὰ τὸ εὐαγὲς καθίδρυμα κειμένη καὶ τῇ Θεολ. Σχολῇ Χάλκης προσηρτημένη σταυροπηγιακὴ μονὴ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ ἐκχωρηθῇ εἰς αὐτὸ, τῆς ἐφορίας τοῦ Ὀρφανοτροφείου ἀναδεχομένης τὰς πρὸς τὴν σχολὴν ὑλικὰς ὑποχρεώσεις τῆς μονῆς. Μεθ' ἱκανὴν συζήτησιν τὰ δύο Σώματα ἐνέκριναν ὅπως ἡ ἐφορία τοῦ Ὀρφανοτροφείου ἐγγράφως ὑποβάλῃ τὴν αἴτησιν αὐτῆς διὰ τα περαιτέρω.

Πατριαρχικὴ χοροστασία Ἄπειρον πλῆθος εὐσεβοῦς ἐκκλησιάσματος συνέρρευσε τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ ἐν τῷ ἐν Πέραν ἱερῷ ναῷ τῶν ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, ἐν ᾧ ἐχοροστάτησε τὴν πρωΐαν ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμ. πατριάρχης ἅτε κωλυθεὶς, ἕνεκα τῶν ἐγκαινίων τοῦ Ἐθν. Ὀρφανοτροφείου, ἵνα πράξῃ τοῦτο, ὡς εἴθισται, κατὰ τὴν ἐπέτειον πανήγυριν τοῦ ναοῦ. Ἡ Α. Θ. Π, ἐγένετο δεκτὸς μετὰ πολλῶν ἐκδηλώσεων σεβασμοῦ ὑπὸ τοῦ προϊστ. θεοφιλ. ἐπισκόπου Ξανθουπόλεως, τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ ναοῦ, τοῦ διδάσκοντος προσωπικοῦ τῶν αὐτόθι σχολῶν καὶ τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν. Μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν, ἡ Α. Θ. Π. ἀφοῦ ἐπὶ ὥραν καὶ ἐπέκεινα διέτριψε τῷ ἐκκλησιάσματι τὸ ἀντίδωρον, ἐξῆλθε τοῦ ναοῦ καὶ ἀνεπαύθη ἐπὶ μικρὸν ἐν τῷ ἐπιτροπείῳ, ἔνθα καὶ ἐζήτησε παρὰ τῶν ἐπιτρόπων διαφόρους πληροφορίας περί τε τῶν ἐκπαιδευτηρίων καὶ τῶν ἐνοριακῶν πραγμάτων, εἶτα δὲ μετέβη πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς Α. Ε. τοῦ ἐνταῦθα πρεσβευτοῦ τῆς Σερβίας στρατηγοῦ κ. Σάββα Γκρούϊτς, ᾧτινι ἀπόντι ἀφῆκεν ἐπισκεπτήριον.

Μητροπολίτης Ἐφέσου. — Τῇ παρελθούσῃ τρίτῃ ἀπῆλθε διὰ Κωνστάντσης εἰς Βιέννην πρὸς περίθαλψιν τῆς ὑγείας αὐτοῦ ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Ἐφέσου κ. Ἰωακεὶμ προπεμφθεὶς ὑπὸ πολλῶν κληρικῶν καὶ λαϊκῶν φίλων εὐξαμένων αὐτῷ αἰσίαν καὶ ταχεῖαν τὴν ἐπάνοδον.

Ἐπισκέψεις. Τῇ κυριακῇ ἐπεσκέψατο τὴν Α. Θ. Π. ὁ Α΄ γραμματεὺς τῆς ρωσσικῆς πρεσβείας κ. Παῦλος Μανσούρωφ ἐν συνοδείᾳ τοῦ ἐν Σκοπίοις ρώσσου προξένου κ. Βελάγιεφ.

Τῷ σαββάτῳ δὲ καὶ τῇ τρίτῃ ἐπεσκέψατο τὴν Α. Ε. τὸν πρεσβευτὴν τῆς Σερβίας ἐντολῇ πατριαρχικῇ ὁ πανοσιολ. Μ. πρωτοσύγκελλος κ. Καλλίνικος ὅστις καὶ κατὰ μὲν πρώτην ἐπίσκεψιν συνελυπήθη τῇ Α. Ε. ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ βασιλέως Ἀλεξάνδρου, κατὰ δὲ τὴν δευτέραν συνεχάρη ἐπὶ τῇ ἀνακηρύξει τοῦ νέου βασιλέως τῆς Σερβίας Πέτρου τοῦ Α΄.

Χθὲς δὲ ἡ Α. Ε. ὁ ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Συμβουλίου τοῦ κράτους Κωστάκης ἐφέντης Καραθεοδωρῆς.

Ἐπιστροφὴ σχισματικῶν. — Λίαν εὐάρεστοι εἰδήσεις διαβιβάζονται ἀπό τινος πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ὑπὸ διαφόρων μητροπολιτῶν τῶν ἐν Μακεδονίᾳ ἐπαρχιῶν. Οὕτω πρὸς τοῖς μητροπολίταις Καστορίας καὶ Σερρῶν ἀγγείλασιν ἐγκαίρως ὅτι κοινότητές τινες, αἵτινες παραπλανηθεῖσαι εἶχον ἀναγνωρίσει ἄλλοτε τὴν βουλγαρικὴν ἐξαρχίαν, ἤδη δὲ μεταμεληθεῖσαι, δι' ἀναφορῶν αὐτῶν πρὸς τὰς μητροπόλεις ἐδήλωσαν ὅτι ἐπανέρχονται εἰς τοὺς κόλπους τῆς Μ. Ἐκκλησίας ἀναγνωρίζουσαι τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, καὶ οἱ μητροπολῖται ἐσχάτως Δράμας καὶ Στρωμνίτσης τὰ αὐτὰ ἐξήγγειλαν εὐάρεστα περὶ διαφόρων κοινοτήτων τῶν ἐπαρχιῶν αυτῶν. Παραπλήσιοι δὲ ἕτεραι εἰδήσεις ἀγγέλλονται καὶ ἐκ τῆς μητροπόλεως Μελενίκου.

Ἐπαρχίαι Βελεγράδων, Δυρραχίου καὶ Ρασκοπρεσρένης. — Τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Βελεγράδων κ. Βασιλείου διὰ ἐκθέσεως καὶ προφορικῶς καταδείξαντος τῇ Ἐκκλησίᾳ κίνδυνον, ὑφ'οὗ ἀπειλεῖται ἡ ἐπαρχία αὐτοῦ διὰ τοῦ ἀκαταπαύστως διενεργουμένου ὑπὸ καθολικῶν προσηλυτισμοῦ, ἡ ἱερὰ Σύνοδος ἐν τῇ χθεσινῇ συνεδρίᾳ αὐτῆς ἐνέκρινε τὴν ἵδρυσιν ἱερατικῆς σχολῆς ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ταύτῃ, μελλούσης ἵνα συντηρῆται διὰ πόρων ἐξευρεθησομένων ὑπὸ τῆς ἐπαρχίας, χορηγήσασα ἅμα ἐφ' ἅπαξ ἐκ τοῦ ἐθν. ταμείου, 25 λιρ. Παραπλησίους δὲ πληροφορίας ἔχουσα ἡ ἱερὰ Σύνοδος καὶ περὶ τῶν ἐπαρχιῶν, Δυρραχίου καὶ Ρασκοπρεσρένης ἐνέκρινε τὴν ἀπόλυσιν ἐγκυκλίων παραινετικῶν πρὸς τοὺς χριστιανοὺς συνιστῶσα αὐτοῖς προσοχὴν ὑπὸ τῶν προπαγανδῶν τούτων καὶ προτρεπομένη τὴν εἰς τὰ πάτρια ἐμμονήν.

Μητρόπολις Ροδοπόλεως. — Ἡ Ἐκκλησία, μαθοῦσα ἀπὸ γραμμάτων πολλῶν ὅτι τινὲς τῶν ἐν ταῖς ἱεραῖς σταυροπηγιακαῖς παρὰ τὴν Τραπεζοῦντα μοναῖς ἐξακολουθοῦσιν ἀντιπράττοντες ἐναντίον τῆς πέρυσι γενομένης ἀνιδρύσεως τῆς ἁγιωτάτης μητροπόλεως, ἀπέλυσε, κατὰ συνοδικὴν ἀπόφασιν, ἐπιστολὰς πρὸς τοὺς ὁσιωτά-

τους τῶν μονῶν τούτων ἡγουμένους, βεβαιοῦσα ὅτι ἡ μὲν πρᾶξις αὐτῆς ἐστιν ὁριστική, ὁ δὲ τούντεῦθεν φωραθεὶς ὡς ἀντενεργῶν κατὰ τῆς συστάσεως τῆς ρηθείσης μητροπόλεως θέλει ἐπισύρει τὰς δικαίας ἐκκλησιαστικὰς ποινάς.

Εὐαγγελικὰ διδάγματα.—Ὑπὸ τῆς ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου κοινότητος Σκοπίων ἐζητήθησαν 40 ἀντίτυπα τῆς διανυομένης σειρᾶς τῶν «Εὐαγγελικῶν διδαγμάτων». Ἡ κοινότης Σκοπίων μετὰ τῆς εὐσεβοῦς ἐν Πανόρμῳ τῆς Κυζίκου κοινότητος κεῖνται λαμπρὸν ὑπόδειγμα εὐσεβείας καὶ τῆς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἀφοσιώσεως, ἐλπίζομεν δ' ὅτι αἱ μᾶλλον εὐπραγοῦσαι ἐπαρχιῶν τινων καὶ πολυαριθμότεραι κοινότητες θέλουσι προθυμηθῇ νὰ μιμηθῶσι ταύτας, ἐπ' ὠφελείᾳ ἠθικῇ καὶ θρησκευτικῇ μορφώσει ἑαυτῶν.

Ἅγιον Ὄρος.—Τῇ τρίτῃ ἀφίκετο ἐξ Ἁγίου Ὄρους εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν ὁ ἄρτι διορισθεὶς ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνάξεως τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἐπίτροπος αὐτοῦ εἰς Κωνσταντινούπολιν πανοσιολ. ἀρχιμανδρίτης κ. Θεόφιλος Σταυρονικητηνὸς, ἀντὶ τοῦ τριετίαν ἐπ' ἀγαθῷ τῶν κοινῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους συμφερόντων ὑπηρετήσαντος πανοσιολ. γέροντος κ Γερασίμου μοναχοῦ Λαυριώτου, ἐπανειλημμένως ὑποβάλλοντος παραίτησιν. Ὁ πανοσιολ. ἀρχιμανδρίτης κ Θεόφιλος, τρόφιμος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ριζαρείου σχολῆς καὶ τελειοδίδακτος τῆς φιλολογίας τοῦ Ἐθνικοῦ πανεπιστημίου, μοναχὸς ἐξ ἀρχῆς βατοπεδινὸς, ἀνεδείχατο πρὸ ἐννεαετίας σχεδὸν τὴν διεύθυνσιν τῆς εἰς ὕλικὰ χρέη δυσβάστακτα βεβυθισμένης ἱερᾶς τοῦ Σταυρονικήτα μονῆς, καὶ δι' αὐταπαρνησίας καὶ συνέσεως πολλῆς, συναρηγουσῶν κατὰ τὸ ἐνὸν καὶ τῶν λοιπῶν ἱερῶν μονῶν, κατώρθωσε ν' ἀπαλλάξῃ τὴν μονὴν τοῦ χρέους, τιμηθεὶς πρὸ ἑνὸς ἤδη ἔτους ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, ἐκφρασάσης τὰς ἐπὶ τῇ χρηστῇ αὐτοῦ καὶ συνετῇ διαχειρίσει μητρικὰς αὐτῆς εὐχαριστίας. — Ἐπίτροποι τοῦ Ἁγίου Ὄρους παρ' ἡμῖν ἀπὸ ἑνὸς αἰῶνος ἐκ μὲν τῶν μοναχῶν τῆς ἱερᾶς βασιλικῆς καὶ πατριαρχικῆς μονῆς τῆς μεγίστης Λαύρας ἐλήφθησαν ἓξ, ἐκ δὲ τῆς τοῦ Σταυρονικήτα τρεῖς. — Ἐν Ἁγίῳ Ὄρει διατρίβει ὁ πανιερ. ἐπίσκοπος Ἀργολίδος κ. Νίκανδρος Δελούκας, εἰς ὃν ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἐχορήγησε τηλεγραφικῶς ζητηθεῖσαν τὴν ἄδειαν τοῦ ἱερουργῆσαι. — Ἐπίσης ἐπ' ὀλίγας ἡμέρας διατρίψας ἐν Ἁγίῳ Ὄρει ἀπῆλθεν εἰς Σμύρνην ὁ πανιερώτ. μητροπολίτης πρώην Καρπάθου κ. Νεῖλος, διευθυντὴς τοῦ γραικικοῦ νοσοκομείου τῆς πόλεως ταύτης. — Διέμενεν ὡσαύτως ἐν Ἄθῳ, χάριν προσκυνήσεως, ὁ ἐν Θεσσαλονίκῃ πρόξενος τῆς Ρουμανίας. — Ἀνεχώρησαν δ' ἐξ Ἁγίου Ὄρους, ἐπιστρέφοντες εἰς Θεσσαλονίκην, ὁ ἱερολογ. πρόεδρος τῆς ὑπὸ τὴν σεμνὴν ἐπωνυμίαν «Γρηγορίου Παλαμᾶ» θρησκευτικῆς ἀδελφότητος καὶ ὁ γραμματεὺς αὐτῆς, τυχόντες ὑποστηρίξεως ἐν τῷ ἔργῳ, δι' ὃ ἀπεστάλησαν. Ὑπὲρ τοῦ σκοποῦ τοῦ σωματείου τούτου συνήθροισαν 43 λίρας, ὧν 10 μὲν ἔδωκεν ἡ ἱερὰ μονὴ τῶν Ἰβήρων καὶ καὶ 42 μεδζίτια οἱ προϊσταμένοι αὐτῆς, 5 ἡ τοῦ Βατοπεδίου, 5 ἡ τοῦ Ξηροποτάμου καὶ ἰδίᾳ τινὲς τῶν προϊσταμένων αὐτῆς, 2 ἡ μεγίστη Λαύρα καὶ ἡ τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος, ἀνὰ 1 αἱ τοῦ Ζωγράφου καὶ τοῦ ἁγίου Παύλου, καὶ αἱ λοιπαὶ μοναὶ ὡς καὶ αἱ κοινοβιακῶς πολιτευόμεναι σκῆται μικρότερα ποσά.

Χειροτονία Ἐρσεκίου. Ἀναγράψαντες προηγουμένως περὶ τῆς χειροτονίας τοῦ μητροπολίτου Ἐρσεκίου κ Πέτρου προστιθέμεθα σήμερον καὶ τὰς ἐπομένας ἐξ ἀτραλῶν πηγῶν πληροφορίας ἡμῶν περὶ τῆς γενομένης τελετῆς.

Περὶ τὴν 2 μ. μ. τῆς δευτέρας (26 μαΐου) μικρὸν ὀλ. πρὸ τοῦ ἑσπερινοῦ μετὰ τοῦ ὄρθρου ἀρξαμένων τῇ 6 ὥρᾳ, κατῆλθον οἱ ἀρχιερεῖς μετὰ τοῦ ἐψηφισμένου ἐν τῷ ναῷ καὶ ἐγένετο τὸ μέγα μήνυμα, καθ' ὃ ἐξερωνύθη ὁ πολυχρονισμὸς τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου καὶ τῆς ἁγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου. Τῇ ἐπαύριον, τρίτῃ, ἀπὸ τῆς 8ης τῆς πρωΐας ὥρας ἤρξατο ἡ λειτουργία καὶ ἡ χειροτονία μετὰ πολλῆς τῆς ἐπισημότητος. Τῆς λειτουργίας δὲ περὶ τὸ τέλος γενομένης, κατέρθασε μετὰ πολλῆς πομπῆς καὶ ἀκολουθίας εἰς τὸν ναὸν ὁ γενικὸς τῆς Βοσνίας καὶ Ἑρζεγοβίνης διοικητὴς στρατηγὸς βαρὼν Ἄπελ, ἵνα παύσηται ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ αὐτοκράτορος τὴν ἐπίσημον ἐγκαθίδρυσιν τοῦ μητροπολίτου. Χαρμόσυνα κωδωνοκρουσίαι καὶ πολυάριθμοι κανονοβολισμοὶ ἐκ τῶν φρουρίων καὶ πυροβολισμοὶ ὑπὸ τοῦ ἔξωθεν τοῦ ναοῦ παρατεταγμένου στρατοῦ ἀνήγγειλαν μετ' ὀλίγον τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ αὐτοκρατορικοῦ διατάγματος καὶ τὴν ἐπίσημον ἐγκαθίδρυσιν, ἣν ἐπισφράγισε θερμὴ τοῦ γενικοῦ διοικητοῦ προσλαλιὰ καὶ ὡραῖος ἐνθρονιστήριος λόγος τοῦ νέου μητροπολίτου. Ἐν τέλει παρετέθη γεῦμα εἰς 190 πρόσωπα ὑπὸ τοῦ μητροπολίτου Ἐρσεκίου ὅστις θερμὴν ἐποιήσατο πρόποσιν ὑπὲρ τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμεν. πατριάρχου κκ. Ἰωακεὶμ Γ' καλυρθεῖσαν διὰ ζωηροτάτων ζητωκραυγήσεων.

Ἱερὰ Μονὴ Σινᾶ.—Ἀπὸ τριῶν ἑβδομάδων διατρίβει, χάριν τῶν λουτρῶν, ἐν Αἰδηψῷ ὁ πανιερ. ἀρχιεπίσκοπος Σιναΐου κ. Πορφύριος — Ἐπίσης, ἐπ' ἀδείᾳ διατρίβει ἐν Κύπρῳ ὁ πανοσιολ. ἀρχιμανδρίτης κ. Γαβριὴλ Μαλαφούρης, ἄλλοτε παρ' ἡμῖν ἐπίτροπος τοῦ θεοβαδίστου Ὄρους Σινᾶ.

Μουσική. — Τῇ δευτέρᾳ τῆς Ἁγίας Τριάδος ὁ ἐν Σμύρνῃ Μουσικὸς Ἐκκλησιαστικὸς Σύλλογος ἐτέλεσε τὴν ἐπέτειον αὐτοῦ. Μετὰ λειτουργίαν γενομένην ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Δημητρίου, τὸν πανηγυρικὸν ἀπήγγειλεν ὁ καθηγητὴς τῆς Εὐαγγελικῆς Σχολῆς κ Ἀναστ. Ζάκας. Ὁ σύλλογος ἔχει πρόεδρον τὸν γηραιὸν ἱεροψάλτην κ Μισαὴλ Μισαηλίδην— Ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν τοῦ παρ' ἡμῖν Ἐκκλησιαστικοῦ Μουσικοῦ Συλλόγου ὁ κ. Ἰωάννης Π Μαμόπουλος, διακηγόρος, προσήνεγκε δύο λίρας τουρκικάς. — Κατὰ τὰς εἰδήσεις τῆς ἐν Ἀθήναις ἐκδιδομένης μουσικῆς ἐφημερίδος «Φόρμιγγος» αἱ ἐργασίαι τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ μουσικοῦ Συλλόγου εὐοδοῦνται, μουσικοὶ δὲ χοροὶ γυμνάζονται νὰ ψάλλωσι κατ' ἀρχαιοπρεπῆς σεμνὸν ὕφος. — Ἐκ Κρήτης ἀγγέλλεται ὅτι ὑπό τε τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως καὶ τῶν ἐν τέλει καταβάλλεται ὅπως εἰσαχθῇ ἡ διδασκαλία τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν μουσικῆς ἐν πᾶσι τοῖς ἐκπαιδευτηρίοις τοῖς ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ.

Ἐκκλησία Ἑλλάδος.

Ἐπισκοπὴ Σύρου.—Μέλη τῆς ἐπισκοπικῆς ἐπιτροπῆς, τῆς διοικησούσης τὰ πράγματα τῆς χηρευούσης ὀρθοδόξου πα-

ρακίας Σύρου, Τήνου, καὶ Μήλου διωρίσθησαν ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου οἱ αἰδεσιμ. πρεσβύτεροι κκ. Ἐμμανουὴλ Βλυσίδης οἰκονόμος, Παΐσιος Γιαννόπουλος οἰκονόμος, καὶ Παναγιώτης Οἰκονόμου χαρτοφύλαξ.

Ἐπισκοπὴ Ἀργολίδος. – Ὁ πανιερ. ἐπίσκοπος Ἀργολίδος κ. Νικάνδρος Δελούκας ἀνεχώρησεν ἤδη πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ἁγίων τόπων, προτιθέμενος μετὰ τὴν εἰς Ἅγιον Ὄρος καὶ εἰς τὴν ἡμετέραν πόλιν ἐπίσκεψιν αὐτοῦ νὰ μεταβῇ πρὸς προσκύνησιν εἰς Ἱεροσόλυμα.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΝΟΜΟΚΑΝΩΝ ΙΖ΄ ΑΙΩΝΟΣ

Τὸ κομψὸν χειρόγραφον, ὃ κέκτηται ὁ φίλος Σ. Α., περιέχει καὶ ἄλλα τινὰ (φύλλ. 1—16) καὶ **Νόμιμον** (17—145α).

Ἐν φύλλῳ 145—6 κεῖνται τὰ ἑξῆς :

Τέρμα εἴληρε τὸ τοιοῦτον βιβλίον. Τοῦ παντάνακτος ἰσχύοντος δυνάμει. | Ὦ δόξα πρέπει νῦν καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας. Ὁ πάντας κτίσας τοὺς ἀναχείρας τοῦτο. | Ἀμεβάνειν μέλλοντάς τε καὶ ἀναπτύσειν. Μὴ πρὸς σφαλμάτων ἀποβλέπει πληθεῖα. | ξενόμενος γὰρ ἀπὸ πρίδος μάλλα. Νοῦς ὅλος ἠλλοίεται ταῖς τριχυμίαις. | Δέομαι λοιπὸν πρὸς τὴν ἀντίληψίν σας. Ἴτοι σφαλερὸν ἐπανορθώτατέ μοι. | Πάντας δυσωπῶ ἓν' ἐπανεύχεσθέ μοι. Καὶ τῆς ἀμαθίας μου συγγνώθητέ μοι. | Ἐν Θετταλίᾳ ἔνδον τῇ μητροπόλει. Τῇ περιφήμῳ ταύτῃ μεγαλουπόλει. | Ἀρχιερατεύοντος τοῦ πανυγιωτάτου, Ἡμῶν αὐθεντὸς τοῦ καὶ λογιωτάτου. | Κὺρ Ἰωακεὶμ ποιμένος Θετταλίας. Καὶ τόπον ἐπέχοντος τοῦ Καισαρείας. | Σωθῇ ὁ γράψας, ἐλεηθῇ ὁ ἔχων, Ἀμήν.

† πρωτοσύγγελος Ἰωακεὶμ Ἱερομόναχος ὁ γράψας τοῦτο.

Ἐν ἔτει σριφ. ,αχξα΄. αὐγούστῳ Ἰνδικτιῶνος ιθ΄.

ἐχειροτονήθην Κίτρους ἐπίσκοπος ὁ ἄνωθεν Ἰωακεὶμ κατὰ τὸ αχξϐ. μαΐου δ΄. ἡμέρα κυριακῇ. τοῦ τυρλοῦ ὁποῦ ἀνέβλεψε :—

Ὁ Κίτρους Ἰωακείμ.

Νῦν δὲ χάριτι Θεῷ Βερροίας, μετετέθη μοι. κατὰ τὸ αχοθ΄. ὀκτωβρίου ιη΄:—

τοῦ ἁγίου ἀποστόλου καὶ εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ :—

Ἐν δὲ φύλλῳ 146α τὰ ἑξῆς :

Ἐπισκοπαὶ τοῦ Ἀχρειδῶν:

ὁ καστορίας—ὁ μολισκοῦ—ὁ μογλένων—ὁ βοδινῶν καὶ σκαλανίτζης—ὁ στρουμνίτζης—ὁ βελεσκοῦ—ὁ πελαγονίας ἤτοι πητολίων καὶ περλεάπου—ὁ κιτζάβου—ὁ ντέμπρης—ὁ ἱσπατίας καὶ μουζκίου—ὁ βελεγράδων—ὁ κανίνων καὶ αὐλόνος—ὁ σελασφόρου καὶ κοριτζῶν—ὁ γκόρας καὶ μάκρας—ὁ πρεσπῶν—ὁ σισανίου καὶ ἀνασελίτζου—ὁ γρεβενοῦ.

Καὶ ἐν φύλλῳ 150.6 τὰ ἑξῆς :

«Ἴσον πατριαρχικοῦ συνοδικοῦ Γράμματος. ὑπόθεσις χριαζομένη εἰς τοὺς κριτὰς, ἤγουν τοὺς ἀρχιερεῖς. περὶ διαθήκης. ἐρωτηθεῖσα παρὰ τῶν Θεσσαλονικαίων, δι' ἀναφορᾶς.

† Παρθένιος ἐλέῳ Θεοῦ, ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως νέας Ῥώμης καὶ οἰκουμενικὸς πατριάρχης. Ἱερώτατε μητροπολῖτα Θεσσαλονίκης, ὑπέρτιμε καὶ ἔξαρχε πάσης Θετταλίας· ἐν ἁγίῳ πνεύματι ἀγαπητὲ ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργὲ κῦρ Ἰωακείμ, καὶ ἐντιμότατοι κληρικοί, καὶ ἄρχοντες χρήσιμοι, χάρις εἴη ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ: Ἐπειδὴ ἀναφορὰν ὑμετέραν ἐνυπόγραφον πέμψαντες ἀναγγέλλετε ἡμῖν ὅτι ἡ Ἀβραμπεκήνα σύζυγος τοῦ ποτὲ Δούκα εἰς τὸν θάνατον αὐτῆς διαθήκην ἐποίησε καὶ δέδωκε τοῖς παισὶν αὐτῆς, Ἰωάννῃ Πάλκῳ καὶ Μπεγίνα, τὴν φαινομένην περιουσίαν αὐτῆς καθὼς ἔτυχεν· οὐ μετὰ λόγου καὶ πρεπούσης διανομῆς ἀλλ' ἀδιακρίτως καὶ ἐπισφαλῶς· ἥτις διαθήκη ἐφάνη καὶ ἀπεδείχθη ἐσύστερον νενοθευμένη καὶ ἀνυπόστατος· νενοθευμένη ὅτι κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην ἐσχεδιάσθη μόνον καὶ ἐσημειώθη λόγῳ καταστίχου, ὕστερον δὲ καταγραφῆσα προσετέθη αὐτῇ τὰ ἅπερ οὐκ εἶπεν ἐκείνη μήτε ἐμελέτησεν, ἀλλὰ παρίσπρακτα καὶ ἀλλότρια τινὰ τῆς διαθέσεως ἐκείνης· ἀνυπόστατος δὲ ὅτι τὰ μὴ προσόντα ἑαυτῇ ὡς ἰδιόκτητα διένειμε· τὰ γὰρ πράγματα τοῦ πατρὸς αὐτῶν ὑποσειραμένη λανθανόντος κρυρίως ἐπιτηδεύμασιν εἰς ἰδίαν κτῆσιν ἀμετόχως διεμέρισεν ἐκεῖνα ἀνομοίως καὶ ἀκαταλλήλως, τοῖς μὲν πλείω τοῖς δ' ἐλάττω παρασχοῦσα ἐν οἷς οὐκ εἶχεν ἐξουσίαν διαθέσθαι· καὶ διαφέρονται οἱ κληρονόμοι καὶ ἀλληλομαχοῦσι ἀπανενόημενοι τὴν διανομὴν καὶ ἀπαγορεύοντες τῇ διαθήκῃ· περὶ ἧς ἐρωτᾶτε εἰ ἔξεστιν ἀνατρεπῆναι τὴν διαθήκην αὐτὴν καὶ ἀκυρωθῆναι· τούτου χάριν κατὰ τὴν μαρτυρίαν ὑμῶν γράφομεν καὶ ἀποφαινόμεθα συνοδικῶς, γνώμη καὶ τῶν παρευρεθέντων ἱερωτάτων ἀρχιερέων καὶ ὑπερτίμων τῶν ἐν ἁγίῳ πνεύματι ἀγαπητῶν αὐτῆς ἀδελφῶν καὶ συλλειτουργῶν. Ἵνα ἡ διαθήκη αὕτη ἄκυρος εἴη καὶ ἀνίσχυρος, ἐπειδὴ οὐ συνέστη κατὰ τὴν νομικὴν παρατήρησιν ἀλλ' ἀπεδείχθη νενοθευμένη καὶ ὕπουλος καὶ ἀσύστατος· τὰ γὰρ κακῶς γραφέντα καὶ τυπωθέντα σὺδεμία περίστασις βεβαιοῖ, ἀλλ' ὥσπερ τὰ νομίμως γενόμενα δέον ἐπικυροῦσθαι καὶ ἐμπεδοῦσθαι, οὕτω τὰ παρανόμως ἐκδάντα διαλύεσθαι χρεὼν καὶ ἀνατρέπεσθαι· καὶ εἰ μὲν ἀρέσκονται ταῖς πρίξιν αὐτῶν, ἐχέτωσαν τὰς προῖκας αὐτῶν καὶ τὰ ἐπίλοιπα πράγματα πάντα πατρικὰ καὶ μητρικὰ μερισάτωσαν ἐξ ἴσου ὅλα τὰ ἀδέλφια· εἰ δὲ καὶ ταῖς πριξὶν αὐτῶν ἀπαρέσκονται, ἐχέτωσαν ἄδειαν ποιῆσαι τὴν κατὰ νόμους συνεισφορὰν καὶ κοινῶ αντες τὰ πάντα, εἶτι ἐνώσαντες τάς τε προῖκας αὐτῶν καὶ τὰ λοιπὰ πράγματα τῶν γεννητόρων αὐτῶν, μερισάτωσαν ἐξίσου, ὅπως μηδεὶς αὐτῶν ἀδικηθῇ. Ὅς δ' ἂν παρακούσῃ καὶ μὴ στέρξῃ τὴν κατὰ νόμους ἀπόφασιν ταύτην, ἀφωρισμένος εἴη ἀπὸ Θεοῦ καὶ τὰ ἑξῆς : καὶ ἔξω τῆς Χριστοῦ ἐκκλησίας».

Ἐν Θεσσαλονίκῃ 22]4 Ἰουνίου 1903 Π. Ν. Π.

ΣΧΕΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΚΑΙΝΗΝ ΔΙΑΘΗΚΗΝ ΚΑΙ Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΑΥΤΗΣ ΕΝ ΤΩ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΩ

Ὁ Κλήμης διατείνεται ὅτι ἅπαν τὸ περιεχόμενον τῆς διδασκαλίας τοῦ Λόγου, ἤτοι ἡ ἀλήθεια, περιλαμβάνεται κατατετμημένη ἔν τε τῇ βαρβάρῳ καὶ τῇ ἑλληνικῇ φιλοσοφίᾳ, ἀποσπασθεῖσα ὑφ' ἑκάστης τῶν αἱρέσεων ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀληθείας «καθάπερ αἱ Βάκχαι τὰ τοῦ Πενθέως διεφόρησαν μέλη (754 I XIII). Κἀκεῖνοι δ' ἑκατέρα αὐτῶν οἰκειοποιεῖται τὴν ὑπὸ τοῦ Λόγου ἀποκαλυφθεῖσαν αὐτῇ ἀλήθειαν[1] καὶ φαίνονται αὗται ἀνόμοια πρὸς ἀλλήλας πολλάκις λέγουσαι, ἐν τούτοις ὅμως διὰ τῆς συναρμολογήσεως τῶν ἀνομοίων καὶ ἐναντίων τούτων κατὰ τὸ φαινόμενον διδασκαλιῶν κατὰ τὰ ἀληθῆ αὐτῶν μέρη συνάγει τις τὸν ὅλον Λόγον, τὴν ὅλην ἀλήθειαν. «Ὡς ἐν τῇ μουσικῇ ἡ ὑπάτη ἐναντία τῇ νεάτῃ οὖσα ἀλλ' ἁρμῷ ἁρμονία μία· ἔν τε τοῖς ἀριθμοῖς ὁ ἄρτιος τῷ περιττῷ διαφέρεται, ὁμολογοῦσι δ' ἁρμῷ τῇ ἀριθμητικῇ· τῷ σχήματι ὁ κύκλος καὶ τὸ τρίγωνον καὶ τὸ τετράγωνον, καὶ ὅσα τῶν σχημάτων ἀλλήλων διενήνοχε· καὶ ἐν τῷ κόσμῳ παντὶ τὰ μέρη σύμπαντα κἂν διαφέρηται πρὸς ἄλληλα τὴν πρὸς τὸ ὅλον οἰκειότητα διαφυλάττει. Οὕτως οὖν ἥ τε βάρβαρος ἥ τε ἑλληνικὴ φιλοσοφία τὴν ἀΐδιον ἀλήθειαν σπαραγμόν τινα οὐ τῆς Διονύσου μυθολογίας, τῆς δὲ τοῦ Λόγου τοῦ ὄντος ἀεὶ θεολογίας πεποίηται. Ὁ δὲ **τὰ διηρημένα συνθεὶς αὖθις καὶ ἑνοποιήσας, τέλειον τὸν Λόγον, ἀκινδύνως εὖ ἴσθι ὅτι κατόψεται τὴν ἀλήθειαν** (I XIII 756).

Ἀλλ' «ἡ ἀλήθεια» αὕτη εἶνε ὁ Κύριος ἡμῶν ὁ περὶ αὐτοῦ εἰπὼν «ἐγώ εἰμι ἡ ἀλήθεια» (I 728). Ἆρα ἡ ἀποκαλυφθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ διδασκαλία οὖσα μόνη «τελεία τῷ ὄντι καὶ ἀληθής» (II 933) κέκτηται αἰώνιον καὶ ἀμετακίνητον κῦρος· ὁ δὲ Κλήμης παραβάλλων αὐτὴν πρὸς τὴν ἑλληνικὴν φιλοσοφίαν ὁρίζει τὴν πρὸς ἄλληλα σχέσιν αὐτῶν κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον. Ἡ μὲν κατὰ Χριστὸν φιλοσοφία, λέγει, «αἰώνιός ἐστι, ἡ δὲ (ἑλληνικὴ) χρόνῳ λυσιτελής· καὶ ἡ μὲν μία καὶ ἡ αὐτή, αἱ δὲ πολλαὶ καὶ διάφοροι· καὶ ἡ μὲν ἄνευ παθητικῆς κινήσεως, ἡ δὲ μετὰ παθητικῆς ὀρέξεως· καὶ ἡ μὲν τέλειος, ἡ δὲ ἐνδεής» (VI VII 277).

Διότι «ἄλλως τις περὶ ἀληθείας λέγει, ἄλλως ἡ ἀλήθεια ἑαυτὴν ἑρμηνεύει· ἕτερον στοχασμὸς ἀληθείας καὶ ἕτερον ἡ ἀλήθεια· ἄλλο ὁμοίωσις, ἄλλο αὐτὸ τὸ ὄν (I VII 733). Τί λοιπὸν ἕπεται ἐκ τούτου; ἀφοῦ ἡμεῖς οἱ τῷ Χριστῷ πιστεύσαντες ἐλάβομεν διὰ τῆς εἰς αὐτὸν πίστεως τὸ πλήρωμα τῆς ἀληθείας, ἡ ἑλληνικὴ φιλοσοφία ἡ ἀποσπάσματα μόνον τῆς ἀληθείας περιέχουσα φαίνεται κατὰ τὸ περιεχόμενον τοὐλάχιστον αὐτῆς οὖσα περιττὴ εἰς τὸν χριστιανόν, καὶ ὁ Κλήμης ἐκπερασμένως τοιαύτην γνώμην ἐν τῷ Προτρεπτικῷ ἀποφαίνεται λέγων: «Δοκεῖ δέ μοι ἐπεὶ αὐτὸς ἦκεν εἰς ἡμᾶς οὐρανόθεν ὁ Λόγος, **ἡμᾶς ἐπ' ἀνθρωπίνην ἰέναι μὴ χρῆναι διδασκαλίαν ἔτι, Ἀθήνας καὶ τὴν ἄλλην Ἑλλάδα, πρὸς δὲ καὶ Ἰωνίαν πολυπραγμονοῦντας.** Εἷς γὰρ ἡμῖν ὁ διδάσκαλος, ὁ πληρώσας τὰ πάντα δυνάμεσιν ἁγίαις, δημιουργίᾳ, σωτηρίᾳ, εὐεργεσίᾳ, νομοθεσίᾳ, προρητείᾳ, διδασκαλίᾳ, πάντα νῦν ὁ διδάσκαλος κατέχει, καὶ τὸ πᾶν ἤδη Ἀθῆναι καὶ Ἑλλὰς γέγονε τῷ Λόγῳ» (Προτρ. 220. Πρβλ. Στρ. IXIII 756 V. V. 52).

Ἀλλ' ἂν τὸ περιεχόμενον τῆς ἑλληνικῆς φιλοσοφίας οὐδεμίαν σημασίαν ἔχει διὰ τὸν Χριστιανόν, τότ' τίς ὁ προορισμὸς αὐτῆς ἐν τῷ χριστιανισμῷ; «Νυνί, λέγει ὁ Κλήμης περὶ τῆς ἑλληνικῆς φιλοσοφίας, **χρησίμη πρὸς θεοσέβειαν γίνεται προπαίδειά τις οὖσα τοῖς τὴν πίστιν δι' ἀποδείξεως καρπουμένοις** (IV 717).

Τίνες δὲ οὗτοι οἱ «τὴν **πίστιν δι' ἀποδείξεως**» καρπούμενοι, εἰς οὓς ἡ ἑλληνικὴ φιλοσοφία εἶνε προπαίδειά τις εἰς τὴν θεοσέβειαν καὶ ὧν ἕνεκα διασώζει αὕτη τὴν ἑαυτῆς σημασίαν ἐν τῷ χριστιανισμῷ; Τί σημαίνει ἡ ἔκφρασις τὴν **πίστιν δι' ἀποδείξεως καρποῦσθαι;** Παρὰ Κλήμεντι γίνεται διάκρισις **«κοινῆς** πίστεως» καὶ **«ἐξαιρέτως»** λεγομένης «πίστεως», **δοξαστικῆς** πίστεως καὶ **ἐπιστημονικῆς** (II XII 984 V I 12).

Ἡ κοινὴ πίστις ἐπαναπαυομένη ἐπὶ τοῦ κύρους τῆς Ἁγίας Γραφῆς ὁρίζεται ὡς **«σύντομος τῶν κατεπειγόντων γνῶσις»** (Βιβλ. VII 481), ὡς «ἐνδιάθετον ἀγαθὸν καὶ ἄνευ τοῦ ζητεῖν τὸν Θεὸν ὁμολογοῦσα εἶναι τοῦτον καὶ δοξάζουσα ὡς ὄντα» (VI X 477)· **ἡ δὲ ἐπιστημονικὴ πίστις** ἐποικοδομουμένη ἐπὶ τῆς κοινῆς πίστεως τῆς καθάπερ θεμελίου ὑποκειμένης τυγχάνει ἡ τελείωσις ταύτης διὰ τῆς μαθήσεως (V XVIII 397 V 12), ὁρίζεται δὲ ὡς ἀπόδειξις τῶν διὰ πίστεως παρειλημμένων ἰσχυρὰ καὶ βεβαία» (V X 481)· ἢ «ὡς ἐπιστημονικὴ **ἀπόδειξις** τῶν κατὰ τὴν ἀληθῆ φιλοσοφίαν παραδεδομένων» (II II 984), ἢ ὡς κατάλη-

1. Μιᾶς οὔσης τῆς ἀληθείας καθάπερ αἱ Βάκχαι τὰ τοῦ Πενθέως διαφορήσασαι μέλη, αἱ τῆς βαρβάρου καὶ τῆς ἑλληνικῆς φιλοσοφίας ἑκάστη, ὅπερ ἔλαχε ὡς οἰκείαν αὐχεῖ τὴν ἀλήθειαν.

ψις βεβαίᾳ διὰ λόγων ἀληθῶν καὶ βεβαίων ἐπὶ τὴν τῆς πίστεως γνῶσιν ἀνάγουσαν» (VI 396). Ἆρα «**πίστις δι' ἀποδείξεως**» εἶνε ἡ **ἐπιστημονικὴ πίστις**, ἡ **ἐξαιρέτως λεγομένη πίστις** ἡ μὴ περιοριζομένη ἁπλῶς ἐν τῇ πίστει εἰς τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἁγίας Γραφῆς ἀλλὰ συνοδευομένη καὶ ὑπὸ ἀκριβοῦς κατανοήσεως τοῦ περιεχομένου αὐτῆς. Προπαίδεια λοιπὸν τῆς ἐπιστημονικῆς ταύτης πίστεως, ἡ ὁποία ἔχει ὑψίστην σπουδαιότητα ἐν τῷ συστήματι τοῦ Κλήμεντος, ἅτε τυγχάνουσα μετὰ τῆς ὑψίστης χριστιανικῆς τελειότητος, τῆς παντελοῦς ἀπὸ τῶν παθῶν καθάρσεως καὶ τῆς ἐποπτείας (I 728 VII 480 III 1066 IV 1345. 1361 κ. ἀλλ.) εἶνε ἡ φιλοσοφία. Ἀλλὰ τὴν προπαιδευτικὴν σημασίαν ἡ φιλοσοφία δὲν ἐξαρτᾷ ἐκ τοῦ ἐαυτῆς περιεχομένου, ὅπερ τυγχάνει ἀκτὶς μόνον ἐν σχέσει πρὸς τὸ ἁπλοῦν φῶς τῆς εὐαγγελικῆς ἀληθείας· ἀλλ' ἐκ τῆς ἐν αὐτῇ ἐνούσης μορφωτικῆς δυνάμεως. Ἡ μελέτη τῶν ἑλλήνων φιλοσόφων γυμνάζει τὸν νοῦν, διεγείρει τὴν σύνεσιν, γεννᾷ ἀγχίνοιαν ζητητικήν (I 728), καὶ ὡς ἄλλαχοῦ ὁ Κλήμης λέγει ἡ φιλοσοφία «εἰ καὶ πόρρωθεν συλλαμβάνεται τῇ πρὸς ἀλήθειαν εὑρέσει κατὰ διαρρύσεις ἐπιβουλὰς διατείνουσα ἐπὶ τὴν προσεχῶς ἁπτομένην τῆς ἀληθείας τὴν καθ' ἡμᾶς εἴδησιν (τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν), ἀλ ἀ **συλλαμβάνεταί γε τῷ λογικῶς ἐπιχειρεῖν ἐσπουδακότι ἀνθάπτεσθαι γνώσεως** (I XX 816).

Καθὼς ἡ ἑλληνικὴ φιλοσοφία, ὡς ὀξύνουσα τὴν διάνοιαν τοῦ χριστιανοῦ ἐν τῇ ἐρεύνῃ καὶ τῇ κτήσει τῆς ἀποκεκαλυμμένης ἀληθείας, εἶνε ἀπαραίτητος εἰς τὸν ποθοῦντα νὰ ῥάσῃ εἰς τὸ ὕψος τῆς γνωστικῆς τελειότητος, οὕτω καὶ «τὰ ἐγκύκλια μαθήματα συντελοῦσιν εἰς τὴν κτῆσιν τῆς γνώσεως ἢ τῆς ἐπιστημονικῆς πίστεως. Διότι καὶ ταῦτα γυμνάζουσι τὸν νοῦν, συμβάλλουσιν εἰς τὴν κτῆσιν τῆς δεσποίνης φιλοσοφίας, ἡ ὁποία «πρὸς σοφίας κτῆσιν συνεργεῖ (I 721)· ὁ δὲ φιλομαθὴς καὶ πρὸς τὴν γνῶσιν τείνων λαμβά ει παρ' ἑκάστου μαθήματος τὸ πρόσφορον τῇ ἀληθείᾳ (VI 390).

Ἐν μὲν τῇ μουσικῇ τὴν ἐν τοῖς ἡρμοσμένοις ἀναλογίαν διώκει, ἐν δὲ τῇ ἀριθμητικῇ τὰς αὐξήσεις καὶ τὰς μειώσεις τῶν ἀριθμῶν παρασημειοῦται καὶ τὰς πρὸς ἀλλήλους σχέσεις καὶ ὡς τὰ πλεῖστα ἀναλογίᾳ τινὶ ἀριθμῶν ὑποπέπτωκεν· τὴν γεωμετρικὴν οὐσίαν αὐτὴν ἐφ' ἑαυτῆς θεωρῶν καὶ ἐθιζόμενος συνεχές τι διάστημα νοεῖ καὶ οὐσίαν ἀμετάβλητον ἑτέραν τῶνδε τῶν σωμάτων οὖσαν. Ἐκ τε αὖ τῆς ἀστρονομίας γῆθεν αἰωρούμενός τε τῷ νῷ συνυψωθήσεται οὐρανῷ, καὶ τῇ περιφορᾷ συμπεριπολήσει ἱστορῶν ἀεὶ τὰ θεῖα καὶ τὴν πρὸς ἄλληλα συμφωνίαν (VI 391). Τὰ ἐγκύκλια μαθήματ ὁτὲ μὲν ὡς παρὰ Φίλωνι (I 721), ὁτὲ δὲ ὡς παρὰ Πλάτωνι (VI XI 339—512) μνημονευόμενα καλοῦνται συνεργὰ φιλοσοφίας μαθήματα εἰς τὸ περὶ ἀληθείας διαλαβεῖν—συνεκτικὰ τῶν πρὸς γνῶσιν συντεινόντων (πρβλ. Φιλ. Περὶ τῆς εἰς τὰ προπαιδεύματα συνόδου 425ε. Πολ. Πλ. βιβλ. VII 523—534).

(Ἕπεται συνέχεια)

Θεόδωρος Εὐστρατιάδης

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ἱερὰ Σύνοδος

Καλεῖται ἡ Βέρθα Μαρίνου, καθολικὴ τὸ δόγμα, ὑπήκοος Γαλλίας καὶ ἀγνώστου διαμονῆς, ὅπως μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, καταχωρισθησομένης ἐν τρισὶ κατὰ συνέχειαν φύλλοις τῶν ἐν Κων]πόλει ἐκδιδομένων «Ἐκκλ. Ἀληθείας», «Ταχυδρόμου» καὶ «Moniteur Oriental», παραστῇ ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε διὰ πληρεξουσίου, νομίμως διωρισμένου, καθὸ ἐναγομένη ὑπὸ τῆς Εὐαγγελίας Δ. Δημητρακοπούλου, τὸ γένος Ματθαίου Ἀργέντη, διαμενούσης ἐν Πέραν Κων]πόλεως, ὁδὸς Τεπέπασῆ, τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης καὶ ὑπηκόου ὀθωμανῆς. Προσεπιδηλοῦται δ' αὐτῇ, ὅτι ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἡ κατ' αὐτῆς ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτῆς.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 12 Μαΐου 1903.

Κατ' ἐντολὴν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
ὁ Ἀρχιγραμματεὺς
κ. ἀ. ἀ.

ὁ Ὑπογραμματεὺς 2
Ἱεροδ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΠΙΠΕΡΑΣ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΑΡΠΑΘΟΥ

Πνευματικὸν Δικαστήριον

Προσκαλεῖται ἡ Μαριγὼ θυγάτηρ Γεωργίου Γηροκομῆ καὶ σύζυγος Γεωργίου Λυτοῦ ἢ Μαργαρίτα Καρπαθίου, ἐκ Σπετσῶν τῆς Ἑλλάδος καταγομένη, ἧδη δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον ἡμέραν Παρασκευὴν μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῆς ἐφημερίδος δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε διὰ πληρεξουσίου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν Καρπάθῳ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ὡς ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ συζύγου αὐτῆς ἐπὶ διαζυξει. Προσεπιδηλοῦται δὲ ὅτι ἐν περιπτώσει μὴ ἐμφανίσεώς της δικασθήσεται ἐρήμην

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῆς ἐν Κων]πόλει ἐκδιδομένης ἐφημερίδος «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας»

Ἐν Καρπάθῳ τῇ 21 Ἀπριλίου 1903

Ὁ Πρόεδρος
† ὁ Καρπάθου ΑΓΑΘΑΓΓΕΛΟΣ 2
Ὁ Γραμματεὺς
Π'' ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΣΤΑΥΡΑΚΗΣ.

Ὁ ὑπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΤΟΣ ΚΓ΄ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, 13 ΙΟΥΝΙΟΥ 1903 ΑΡΙΘ. 24

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ . . . 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Μητρ. Διδυμοτείχου ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ

Ἡ συνδρομὴ προκαταβάλλεται ἀποστελλομένη πρὸς τὸν ταμίαν.

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Λυπηραὶ σκέψεις – Ἐκκλησία Ρωσσίας — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά—Σχολῶν τελεταί—Ρουμανικὴ Ἐκκλησια — Λογοδοσία περὶ τοῦ σχολικοῦ ἔτους 1902—1903 τῆς Π. Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς, ἀναγνωσθεῖσα ἐν τῇ αἰθούσῃ αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Σχολάρχου μητροπολίτου Σάρδεων κ. Μιχαὴλ Κλεοβούλου—Παράρτημα «Εὐαγγελικὰ Διδάγματα».

ΛΥΠΗΡΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

ἐξ ἀφορμῶν θλιβερωτάτων ἐπέρχονται ἡμῖν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, οὐχὶ ἀραιῶς καὶ παροδικῶς ἐπιφαινομένων, ἀλλὰ συνεχέστερον, νῦν μὲν ἐν τῷ κλίματι τοῦ καθ' ἡμᾶς ἁγιωτάτου πατριαρχικοῦ οἰκουμενικοῦ Θρόνου, νῦν δὲ παρ' ἑτέραις ἁγιωτάταις τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαις, αἵτινες ἀπὸ τοῦ σωτηρίου κηρύγματος τὸν λόγον τῆς ἀληθείας ὀρθοτομοῦσαι οὐχ ἧττον καὶ τῆς πρὸς ἀλλήλας ἀδελφικῆς καὶ χριστιανικῆς ἀγάπης οὐκ ἐπελανθάνοντο, οὐδέποτε δοῦσαι ἀφορμὴν εἰς ψυχρότητα μεταξὺ αὐτῶν ἐν οὐσιώδεσι καὶ κρισίμοις ζητήμασιν· ἐν ὑποθέσεσι δὲ τοιαύταις, ἀφορώσαις ἀκριβῶς εἰς δογματικὰς ἕριδας καὶ διαφοράς, δυνάμεθα εἰπεῖν ὅτι καὶ αὐταὶ αἱ ἐν Ἀνατολῇ Ἐκκλησίαι, ὅσαι, Θεοῦ κρίμασιν ἀνεξερευνήτοις, ἀπὸ τῆς ὀρθοδοξίας εἰσὶν ἀπεσχισμέναι, οὐδέποτε συστηματικῶς ἐπετίθεντο κατὰ τῆς ἡμετέρας ὀρθοδόξου, οὔτε ἐζήτησαν νὰ πολλαπλασιάσωσιν ἑκάστη τὸ ἑαυτῆς ποίμνιον διὰ προσηλυτισμοῦ, γινομένου μεταξὺ τῶν εἰς ἕνα Θεὸν ἀληθινὸν πιστευόντων.

Διδασκαλίαν τοῦ χριστιανικοῦ κηρύγματος ἀναλαμβάνουσι, βεβαίως, ἀγῶνα ἱερὸν καὶ ὅσιον καὶ ἐπιφανέστατον ὑποδυόμεναι κατὰ καιροὺς αἱ κατ'ἀνατολὰς καὶ κατ'ἄρκτον ἁγιώταται Ἐκκλησίαι, καθὼς ἀνελάμβανεν ἐν καιροῖς εὐνοϊκοῖς ἡ τῆς Κωνσταντινουπόλεως· ἐκεῖναι κατὰ μικρὸν, αὕτη κατὰ μέγιστον μέρος συνετέλεσεν εἰς εἰσαγωγὴν καὶ ἐξάπλωσιν τῆς ἁγιωτάτης τοῦ Σωτῆρος διδασκαλίας ἐν ἔθνεσι, παρ'οἷς ἦν ἄγνωστος ὁ Θεὸς ὁ ἀληθής. Ἐν ἔθνεσι καὶ φυλαῖς ἀμορφώτοις, οὐδὲν τῶν τοῦ πολιτισμοῦ στοιχείων κεκτημέναις, καὶ μετὰ πρόσκλησιν, καὶ κατ' ἐπιθυμίαν αὐτῶν τούτων, ἄρα καὶ κατ' ἀνοχὴν καὶ ἄδειαν τῶν ἀρχῶν ἑκάστου τόπου καὶ χώρας καὶ κράτους, ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, διὰ διδασκάλων καὶ κηρύκων καὶ ποιμένων ἐδίδασκε καὶ διδάσκει τὴν ἀληθινὴν πίστιν εἰς τοὺς λαοὺς τούτους, ἄγνωστον ὅλως, ἢ ἐξ ἀκοῆς ἀμυδρῶς, ἀτελέστατα καὶ στοιχειωδέστατα γινωσκομένην, εἰς τὴν εὐθαλῆ καὶ καλλίκαρπον τῆς ὀρθοδοξίας ἐγκεντρίζουσα τούτους καλλιέλαιον· καυχᾶται ὅμως ὅτι ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον ἀπὸ τοῦ μισητοῦ φάσματος τοῦ προσηλυτισμοῦ, τοῦ κηρύττοντος οὐχὶ τὴν ἄγνωστον θρησκείαν, ἀλλὰ ζητοῦντος παρατρέψαι ἀπὸ πατρίου δόγματος, διασπῶντος δ' οὕτω τὴν μεταξὺ τῶν ὁμοπίστων ἀγάπην καὶ μίση σπείροντος ἐν μέσῳ ἀδελφῶν.

Οὐχὶ εὐθεῖαν ὁδὸν ἐπορεύθησαν ἀπὸ σχεδὸν ἕνδεκα ἑκατονταετηρίδων ἄνθρωποι χριστιανοὶ, εἰς τὸν κλῆρον ἀνήκοντες τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας τῆς πρεσβυτέρας Ρώμης. Ἐπὶ μακροὺς ἐνιαυτοὺς ἔθεντο σκοπὸν βίου καὶ προορισμοῦ τὸ προ-

σελκῦσαι εἰς αὐτὴν τοὺς ἐν Ἀνατολῇ ὀρθοδόξους καὶ μάλιστα τοὺς ὁμογενεῖς ἡμῶν, τοὺς ἐνστερνισαμένους ἤδη τὴν εἰς Χριστὸν ἁγίαν πίστιν, τοὺς ἔργα πίστεως δεικνύοντας, τοὺς ὑπὲρ ψυχικῆς σωτηρίας αὐτῶν, κατὰ τὴν ἠθικὴν καὶ πνευματικὴν ἀνάπτυξιν, κοπιῶντας, καὶ τὴν ἠθικὴν αὐτῶν τελειότητα, κατὰ τὸ δυνατὸν καὶ κατὰ τὴν τῶν καιρῶν καὶ περιστάσεων ἄδειαν. ἐπιδιώκοντας. Ἀκριβῶς τὴν ψυχικὴν σωτηρίαν τῶν μὴ ἐλλαμφθέντων ὑπὸ τοῦ φωτὸς τῆς θείας ἀποκαλύψεως ἐπεδίωκον καὶ ἐζήτουν οἱ κήρυκες καὶ διδάσκαλοι τῆς Ἀνατολικῆς ἁγίας ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, καὶ τὸ τοιοῦτον δύναται νὰ ἐπιδιώκῃ τις καὶ νὰ εἰσαγάγῃ παρὰ λαοῖς καὶ ἔθνεσιν ἀγνοοῦσι τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν· ἀλλὰ παρ' ἔθνεσιν ἤδη κεκτημένοις τὰ στοιχεῖα τοῦ ἀληθοῦς πολιτισμοῦ καὶ στοιχοῦσι τῇ ἀκραιφνεῖ τοῦ θεανθρώπου καὶ τῶν θείων ἀποστόλων αὐτοῦ διδασκαλίᾳ καὶ τηροῦσιν ὃ παρέλαβον καὶ τοῦτο διαφυλάττουσιν, ὁ διαδιδοὺς διὰ τῶν ἰδίων ἀπεσταλμένων διδασκαλίαν χριστιανικὴν διάφορον δεικνύει σαφῶς ὅτι οὐδὲν ἕτερον ἐπιζητεῖ ἢ πολλὰ πλασιασμὸν τῶν ὑπηκόων τῆς προσδυγενοῦς ταύτης Ἐκκλησίας, ἥτις ἀριθμοῦσα κατὰ ἑκατομμύρια τοιούτους οὐδαμῶς ἀποστέργει τὴν προσθήκην καί τινων εἰσέτι, ὀλίγων, ὀλιγίστους εἵλωτας ἑαυτῇ προστιθεῖσα.

Ἡ ἀδέκαστος ἱστορία μαρτυρεῖ καὶ διδάξει πᾶσιν εἰς τοὺς αἰῶνας ὅτι αἱ κατ' ἀνατολὰς ἁγιώταται Ἐκκλησίαι, αἱ τοιαύτας ἐπιθέσεις καὶ πολλάκις ἐπιδρομὰς προσηλυτευτῶν ὑφιστάμεναι, διετέλεσαν ὑπεραμυνόμεναι μόνον τῆς πατρίου διδασκαλίας, οὔτ' ἀποδίδουσαι τὰ ἴσα, οὔτε καθ' ἣν ἐποχὴν ἠδύναντο νὰ προσενεχθῶσιν ἄλλως πως, ἐνίοτε δὲ, καθὰ καὶ νῦν βλέπομεν, ἠνείχοντο καὶ —τἀληθὲς ἀλλὰ θλιβερὸν εἰπεῖν— ἀνέχονται ἑτεροδιδασκαλίας ἐν μέσῳ πιστοῦ ποιμνίου, καὶ διαμαρτύρονται ἀκαδημαϊκῶς οὕτως εἰπεῖν, κατὰ τοῦ ἔργου τῶν ἀπὸ δύσεως ἐπιδρομέων, οἵτινες εἰς ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν χριστιανικὴν κοινότητα ἀνήκοντες, ὑπεισδύουσι παρ' ἡμῖν ὑπὸ ποικίλας μορφὰς, ἐπαγγελίας καὶ προστασίας, διαιροῦντες τὰ ἡνωμένα, ὑπανάπτοντες πάθη δυνάμενα σβεσθῆναι, πλατύνοντες ῥήγματα εὐκόλως ἐνωθῆναι δυνάμενα.

Ὅταν δὲ Ἐκκλησία τις ζητῇ νὰ ὠφεληθῇ ἀπὸ μιᾶς δυσαρεσκείας τοπικῆς, μερικώτατον, ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ προσωπικὸν ἐχούσης χαρακτῆρα, καὶ εἰσδύῃ ἐκεῖσε, φανερὸν ὅτι οἱ τὰ τοιαῦτα διαπράττοντες δείκνυνται μὲν ἐμπνεόμενοι οὐχὶ ἐξ ἀρχῶν ὑψηλοτέρων καὶ αἰσθήματος εὐγενοῦς, παρακολούσι δὲ τὸ ἔργον τῆς ποθητῆς συνδιαλλαγῆς, ὑπὲρ οὗ κόπτονται δῆθεν, ὑπὲρ οὗ καὶ ἐγκυκλίους ἀπολύουσι καὶ εὐχὰς ἀναπέμπουσι πρὸς τὸν Θεὸν τῆς εἰρήνης καὶ τῶν οἰκτιρμῶν. Ἐν τοῖς τελευταίοις ἔτεσιν οἱ παναγιώτατοι πατριάρχαι πρώην Κωνσταντινουπόλεως ὅ τε ἀπὸ Ἐφέσου κ. Κωνσταντῖνος καὶ ὁ ἀπὸ Δέρκων Ἰωακεὶμ ἐπόθησαν ἄρσιν δυσχερειῶν καὶ ἐζήτησαν θεραπείαν καταστάσεως οἰκτρᾶς, τῆς μισαδέλφου δῆλον οὖν ἀλληλοσυντριβῆς καὶ καταδιωγμοῦ χριστιανῶν κατὰ τῶν εἰς Χριστὸν πιστευόντων, ἐλπίζοντες εἰς τὴν βαθμηδὸν ἔκλειψιν ψυχροτήτων καὶ διαστάσεων· ἄρτι δὲ ὁ παναγιώτατος οἰκουμενικὸς πατριάρχης κ. Ἰωακεὶμ ὁ ἀπὸ Θεσσαλονίκης, προβαίνων ἔτι περαιτέρω, ἐζήτησε προηγουμένην μὲν ἀνταλλαγὴν γνωμῶν, εἶτα δὲ καὶ συνεννόησιν τῶν ἁγιωτάτων τῆς ἑῴας λήξεως Ἐκκλησιῶν πρὸς ἐξεύρεσιν κοινοῦ τινὸς ἐδάφους φιλικῆς συναντήσεως, εἶτα δὲ καὶ συνεννοήσεως ἐν ἀληθείᾳ Χριστοῦ καὶ ἀπαθῶς πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ κοινοῦ πόθου τῆς τῶν πάντων ἑνώσεως. Καὶ συντελεῖ μὲν εἰς τοῦτο βεβαίως ἡ εὐαγγελικὴ πολιτεία τῆς ἀληθοῦς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, τῆς Ἀνατολικῆς, ζητούσης ἵνα ἄρῃ πᾶν τὸ κωλύον τὰ πρὸς συνεννόησιν καὶ συνδιαλλαγὴν μέσα καὶ διαβήματα, ἀποδοκιμαζούσης δὲ καταφορὰν ἐμμονῆ ἀπὸ διδασκαλικῶν ἑδρῶν καὶ βημάτων ἀκαδημαϊκῶν καὶ ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ἄμβωνος· ἀλλ' ἐν τούτοις ἡ τῶν ἄλλων ὁδὸς καὶ πορεία καὶ ἡ χριστιανικὴ πολιτεία διάφορος ἐστὶν, ἀπάγουσα ἀπὸ τῆς πᾶσι ποθητῆς συνεννοήσεως, πολλῷ μᾶλλον τῆς ἐλπιζομένης συνδιαλλαγῆς. Ὁ ζητῶν εἰλικρινῶς ταύτην δεικνύει ὅτι χαράττει τὴν πρὸς αὐτὴν ἄγουσαν ἀσφαλῶς ὁδόν· ἀλλ' ἀπὸ τῆς χριστιανικῆς ὁδοῦ ταύτης ὁ γινόμενος ὑπὸ τῶν ξένων προσηλυτισμὸς ἀπάγει καὶ τὸ κυριώτερον τελεῖται παρ' ἀνθρώπων κοπτομένων ἐπὶ τῇ μεταξὺ ἀδελφῶν χριστιανῶν διαστάσει. Ἡ τοιαύτη πολιτεία οὔτε χριστιανικὴ πρέπει νὰ ἀποκληθῇ, οὔτε ὅλως ἀνθρωπινὴ καὶ λογικὴ, ἀφοῦ τὸ ζητούμενον διὰ μιᾶς χειρὸς καταστρέφεται ὑπὸ τῆς ἑτέρας, ἡ δὲ χριστιανικὴ ἀγάπη, ἧς ἄνευ οὐδὲν γενέσθαι δυνατὸν, φυγαδεύεται ὑπ' αὐτῶν τῶν λεγομένων λειτουργῶν τοῦ Θεοῦ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς χρηστότητος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΣΙΑΣ

Τὸ ἐπίσημον ὄργανον τῆς ἁγιωτάτης Διακούσης Συνόδου τῆς Ρωσσίας «Ἐκκλησιαστικαὶ Εἰδήσεις» ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 21 τεύχει 24 Μαΐου ε. ἔ. ἐδημοσίευσε τὴν ἑπομένην βάλωσιν, ἀφορῶσαν ρώσους ἐν Ἄθῳ κελλιώτας ἐν σχέσει πρὸς τὰς ἐκ Ρωσσίας στελλομένας αὐτοῖς χρηματικὰς συνδρομάς.

«Ἐπειδὴ ἐγνώσθη ἀσφαλῶς ὅτι μετὰ ὑπάρχουσαν ρητὴν ἀπαγόρευσιν τῆς Ἁγιωτάτης Συνόδου ἐξακολουθεῖ ἡ ἀνὰ τὴν Ρωσσίαν συλλογὴ χρηματικῶν συνδρομῶν, ἀφιερουμένων διὰ τὰ ἐν Ἀνατολῇ, καὶ ἰδίως ἐν Ἄθῳ, μοναστήρια καὶ κελλία, ἐν ταῖς «Ἐκκλησιαστικαῖς Εἰδήσεσιν» οὐχὶ ἅπαξ ἐδημοσιεύθη ὅτι αἱ αἰτήσεις τῶν ἀθωνιτῶν κελλιωτῶν (οἵτινες τιτλοφοροῦσιν ἑαυτοὺς γέροντας καὶ ἀρχηγοὺς mastogiatelei) πρὸς τοὺς ἐν Ρωσσίᾳ εὐεργέτας διὰ σωρείας γραμμάτων καὶ ἐκκλήσεων bajianii εἶναι προφανῶς κατάχρησις καὶ ἀπρεπὴς εἰς ἄκρον ἐκμετάλλευσις τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος τοῦ ρωσσικοῦ λαοῦ, μόναι δὲ ἐκεῖναι αἱ συνδρομαὶ ἐρικνοῦνται τοῦ εὐεργετικοῦ αὐτῶν σκοποῦ, αἵτινες ἀποστέλλονται διὰ τοῦ οἰκείου οἰκονομικοῦ τμήματος τῆς Ἁγιωτάτης Συνόδου ὑπὲρ τῶν πράγματι πασχόντων ἱερῶν καθιδρυμάτων ἐπὶ τῇ βάσει εἰδικῶν βιβλίων. Πρὸς κοινὴν τοῦ λαοῦ γνῶσιν ἐδημοσιεύθησαν ἤδη τὰ ὀνόματα ἐνίων ἥκιστα ἐλπιδοφόρων κελλιωτῶν τοῦ Ἄθω, ἡ πρὸς οὓς ἀποστολὴ συνδρομῶν ἀπηγόρευται ὑπὸ τῆς Ἁγιωτάτης Συνόδου. Ἐν τῷ δημοσιευθέντι καταλόγῳ καταλέγονται οἱ ἑξῆς ἁγιορεῖται κελλιῶται 1) ὁ Γέροντας τοῦ κελλίου τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν Βαρλαὰμ Τσερνισώφ. 2) ὁ Γέροντας τοῦ κελλίου Γενέσιον τῆς Θεοτόκου (νῦν Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου) Μωϋσῆς Μπουρένην· 3) ὁ Γέροντας τοῦ κελλίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου Ἱερομ. Ἰννοκέντιος· 4) ὁ Γέροντας τοῦ κελλίου «Ἡ κατάθεσις τῆς Τιμίας Ζώνης τῆς Θεομήτορος» Ἱερομ. Ἰωαννίκιος Λιτβένκο· 5) ὁ Γέροντας τοῦ κελλίου τῆς Παναγίας τῶν Ἰβήρων (Μ. Κουτλουμουσίου) Συμεὼν Τσεμποτάρεφ· 6) ὁ Γέροντας τοῦ κελλίου τῆς Παναγίας τοῦ Καζὰν (Μονῆς Σταυρονικήτα) Ἱερομ. Γεράσιμος Ζηνόβιεφ καὶ 7) ὁ Γέροντας τοῦ κελλίου τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου (Μ. Σταυρονικήτα) Ἱερομ. Ματθαῖος Βορονκώφ.

Παρὰ τὰ ἀνωτέρω οὐχ ἧττον, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Ἁγιωτάτης Συνόδου, ὁ Ἱερομ. Ματθαῖος Βορονκὼφ καὶ νῦν στέλλει ἀνὰ τὴν Ρωσσίαν ἐν μεγάλῃ πληθύϊ ἐπιστολὰς ἐξαιτούμενος τὴν ἀποστολὴν χρηματικῶν συνδρομῶν διὰ τὸ κελλίον αὐτοῦ καὶ παρακαλῶν ὅπως ἡ ἀποστολὴ αὐτῶν γίγνηται κατ' εὐθεῖαν καὶ οὐχὶ διὰ τῆς Ἁγιωτάτης Συνόδου, διὰ τοῦτο, συνῳδὰ ὑπαρχούσῃ, ἀποφαίνει ἡ Ἁγιωτάτη Σύνοδος ἐκ νέου φέρει εἰς γνῶσιν τοῦ δημοσίου ὅτι τὸ Ἀθωνικὸν κελλίον «Εἴσοδια τῆς Θεοτόκου» περιλαμβάνεται ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν μνημονευθέντων Ἀθωνικῶν Ἱδρυμάτων αἱ συνδρομαὶ τῶν ὁποίων δὲν ἀποστέλλονται εἰς Ἄθω ἕνεκα τῆς οὐχὶ εὐέλπιδος πολιτείας τῶν ἀρχηγῶν τῶν ἐν λόγῳ κελλίων.

(Σ.Σ.Ε.Α.) Γνωστὸν ὅτι ἀπό τινων ἐτῶν ἡ ἐν Ἄθῳ ἱερὰ Μονὴ τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος τοῦ Ρωσσικοῦ καὶ δύο κοινοβιακαὶ ρωσσικαὶ σκῆται, ἡ τοῦ Προφήτου Ἠλιοὺ τῆς μονῆς τοῦ Παντοκράτορος, ἡ καὶ πρεσβυτέρα πάντων τῶν λοιπῶν ἐκεῖ ρωσσικῶν σκηνωμάτων, καὶ ἡ τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου τῆς μονῆς Βατοπεδίου πάλαι κελλίον πατριαρχικὸν τοῦ ὁσίου καὶ θεοφ. πατρὸς ἡμῶν Ἀντωνίου, συνέστησαν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1875—1880 μετόχια ἐν Γαλατᾷ διὰ τὰς πολλαπλᾶς αὐτῶν ὑποθέσεις ἐνταῦθα, ἐν οἷς διατηροῦσι καὶ παρεκκλήσια καὶ ἐν οἷς προσεύχονται οἱ ἐν αὐτοῖς εὑρισκόμενοι ὀλίγοι μοναχοί. Ἀλλὰ τὸ παράδειγμα αὐτῶν μιμούμενοι καὶ κελλιῶται ρῶσσοι ἠγόρασαν πρῶτον κελλιώτης τις ἰβηρίτης τοῦ ἰβηριτικοῦ κελλίου τῆς ἁγίας Ζώνης, ἀκολούθως ἕτερος χιλιανδαρινὸς τοῦ χιλιανδαρινοῦ κελλίου τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου καὶ ἤδη ἕτεροι δύο ἐπίσης κελλιῶται χιλιανδαρινοὶ τῶν περὶ τὰς Καρυὰς κελλίων τοῦ ἁγίου Νικολάου καὶ τῆς ἁγίας Τριάδος. Πάντα ταῦτα ἀτυχῶς εἰσιν ἀντικανονικὰ καὶ αἴτια οὐχὶ πνευματικῆς τροφῆς, ἀλλὰ ἐμπορικῆς ἀσχολίας, ἵνα μὴ ἕτερόν τι λεχθῇ, παρέχοντα μερίμνας εὐλόγους τοῖς ἐπαίουσιν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Προεδρεία Συμβουλίου. — *Ματαιωθείσης προσφάτως συνεδρίας τινὸς τοῦ Μ. Συμβουλίου, λόγῳ ὅτι, ἀπουσιάζοντος κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τοῦ τακτικοῦ προέδρου μητροπ. Νεοκαισαρείας, ὁ μετ' αὐτὸν κατὰ τὴν τάξιν τοῦ Συνταγματίου ἐρχόμενος ἐκ τῶν κληρικῶν μελῶν μητροπολίτης Μιτυλήνης δὲν ἠδύνατο νὰ προεδρεύσῃ, ἄνευ προειδοποιήσεως τοῦ τακτικοῦ προέδρου, ἢ εἰδικῆς ἐντολῆς τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, ἐν τῇ σημερινῇ συνεδρίᾳ ἀνεγνώσθη πιττάκιον πατριαρχικὸν δηλοῦν ὅτι ὁ κατὰ καιρὸν πρόεδρος τοῦ Συμβουλίου ὀφείλει μὲν νὰ προαγγέλλῃ τὴν ἀπουσίαν αὐτοῦ, οὐχ ἧττον ὁ*

μετ' αὐτὸν ἐρχόμενος ἐκ τῶν κληρικῶν μελῶν τοῦ Συμβουλίου δύναται εἰς τὸ μέλλον νὰ καταλαμβάνῃ δικαιωματικῶς τὴν προεδρικὴν ἕδραν καὶ ἐκτελῇ τὰ καθήκοντα αὐτοῦ.

Μητροπολίτης Βόσνης.—Ἐπιστολὴ ἐκ Σεραγέβου τῆς Βοσνίας ἀναγγέλλει ὅτι τῇ 4 τοῦ μεσοῦντος ἤδη μηνὸς συνετελέσθη ἡ ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῶν μητροπολιτῶν καὶ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ ὀρθοδόξου λαοῦ Βοσνίας, Ἑρσεκίου, Σβορνικίου καὶ Βανιαλούκας συζήτησις τοῦ καταρτισθέντος ἐκκλησιαστικοῦ κανονισμοῦ, ἐν ὁμοφωνίᾳ καὶ εἰρηνικῇ συνεννοήσει κλήρου καὶ λαοῦ βεβαιωθέντων ἐπισήμως ὅτι τοιαύτη ἦν καὶ ἡ μητρικὴ θέλησις τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, εἰς ἣν ὁ συζητηθεὶς καὶ ἐγκριθεὶς Κανονισμὸς ὑποβληθήσεται, κατὰ τὰ νενομισμένα, πρὸς ἔγκρισιν. Εὐτυχῶς ἡ ἐπὶ ἑπταετίαν ἐπικρατήσασα ψυχρότης καὶ διάστασις ἤρθη, διαφοραὶ δέ τινες ἀνάγονται εἰς θέματα οὐχὶ δυσθεράπευτα. ὧν τὴν διάταξιν καὶ λύσιν ἐξαρτῶσιν ἀπὸ τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας οἱ διαφερόμενοι, δηλώσαντες ὅτι προθύμως ὑποβληθήσονται εἰς τὴν κρίσιν καὶ τὴν ἀπόφασιν αὐτῆς.

Ἐπιστροφὴ σχισματικῶν.—Καθ' ἃ τῇ Ἐκκλησίᾳ διὰ γράμματος αὐτοῦ ἤγγειλε προσφάτως ὁ μητροπολίτης Δράμας Χρυσόστομος, πρὸς τῇ κωμοπόλει Σκρίτσοβᾳ τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ περὶ ἧς προηγουμένως ἠγγείλαμεν, ἐπανῆλθεν εἰς τοὺς κόλπους τῆς ὀρθοδόξου Μητρὸς Ἐκκλησίας καὶ τὸ ἀπὸ εἰκοσιπενταετίας ὑπὸ τὴν βουλγαρικὴν ἐξαρχίαν διατελοῦν χωρίον Κουμπάλιστα.

Μετὰ τὴν ἐν τῷ ναῷ τοῦ χωρίου τούτου ὑπὸ τοῦ μητροπολίτου Δράμας τελεσθεῖσαν ἐν μέσῳ πολλοῦ ἐκκλησιάσματος λειτουργίαν, ἐγένετο δέησις ἐν τῷ αὐλογύρῳ τῆς Ἐκκλησίας ὑπὲρ ὑγείας τοῦ σεπτοῦ ἡμῶν Ἄνακτος, τὸ δὲ ἐκκλησίασμα ἅπαν ἐζητωκραύγησε ζωηρῶς ὑπὲρ Αὐτοῦ.

Διὰ ἑτέρου δὲ γράμματος ὡσαύτως ὁ μητροπολίτης Δράμας ἀνεκοινώσατο τῇ Ἐκκλησίᾳ μετὰ χαρᾶς ὅτι ταῖς ἐνεργείαις αὐτοῦ καὶ ἀδείᾳ τῶν πολιτικῶν ἀρχῶν ἀνοιγεὶς ἀπεδόθη εἰς τοὺς ὀρθοδόξους κατοίκους τῆς κωμοπόλεως Βισσοτσάνης ὁ ἐν αὐτῇ ἀπὸ πολλοῦ ὑπὸ τῶν σχισματικῶν διεκδικούμενος, καὶ τούτου ἕνεκα κεκλεισμένος διατελῶν, ἱερὸς ναός, ἐν ᾧ ἐτελέσθη ὁμοίως ἐν μέσῳ συρροῆς ἐκκλησιάσματος ἡ θεία καὶ ἱερὰ λειτουργία.

Ἐτήσιαι δόσεις ἐθν. Ταμείου. — Τὸ Δ. Ε. Μ. Συμβούλιον ἐν τῇ σημερινῇ αὐτοῦ συνεδρίᾳ, ἀφορμηθὲν ἐκ τῆς ἀναγιώσεως τοῦ ἰσολογισμοῦ τοῦ Ἐθν. Ταμείου τοῦ λήξαντος μηνὸς μαΐου, ἐκρινεν ὅπως παρακληθῇ ἡ Α. Θ. Παναγιότης καὶ συστήσῃ τῇ Ἱ. Συνόδῳ τὴν ἀπόλυσιν ἐγκυκλίου πρὸς ἐκείνους τῶν μητροπολιτῶν τοῦ οἰκουμεν. Θρόνου, οἵτινες καθυστεροῦσι τὰς εἰς τὸ ἐθν. ταμεῖον ἐτησίους δόσεις τῶν ἱερῶν Ἐκκλησιῶν τῶν ἐπαρχιῶν αὐτῶν, ἅμα δὲ γένηται αὐτοῖς ὑπόμνησις περὶ ἐγκαίρου καὶ ἀνελλιποῦς τούντεῦθεν ἐποτίσεως τῶν εἰρημένων δόσεων.

Κανονισμὸς ἐτησίων ἐράνων. — Τὸ Δ. Ε. Μ. Συμβούλιον ἐνέκρινε καὶ ἐπεψήφισε σήμερον τὸν ὑπὸ τῶν δύο Σωμάτων παραπεμφθέντα αὐτῷ κανονισμὸν τῶν ἐτησίων ἐράνων παρὰ τοῖς ὀρθοδόξοις χριστιανοῖς τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐφ' ᾧ καὶ ἐνεκρίθη ἡ ἐκτύπωσις αὐτοῦ καὶ διανομὴ εἰς πάσας τὰς ἐνορίας, πρὸς ἃς θέλει συστηθῇ ἡ ἐφαρμογὴ αὐτοῦ διὰ τῆς προσηκούσης πατρ. Ἀποδείξεως.

Εὐσεβεῖς δωρεαί.—Εὐσεβὴς καὶ φιλόπατρις τῆς Ἐκκλησίας υἱὸς ἐν Αἰγύπτῳ διαμένων, καὶ τὸ πρὸς τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην εὐλαβὲς αὐτοῦ διατρανῶν αἴσθημα, ἀπέστειλεν αὐτῷ λίρας τουρκικὰς 110, ὅπως ἡ Α. Θ. Π. διαθέσῃ αὐτὰς ὑπὲρ σκοπῶν κοινωφελῶν. Τούτων δὲ τὰς μὲν 60 λίρας προώρισεν ὑπὲρ τῶν ἐπισκευῶν τοῦ πατριαρχικοῦ οἴκου, τὰς 25 δ' ὑπὲρ τοῦ ἐν Πριγκήπῳ Ἐθν. Ὀρφανοτροφείου καὶ τὰς 25 ὑπὲρ τοῦ πολλῆς ἐπικουρίας καὶ στοργῆς ἀξίου Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου. —Ἐπίσης ὁ ἐν Κισνοβίῳ τῆς Ρωσσίας διαπρεπὴς ὁμογενὴς κ. Ζ. Συνοδινὸς ἔπεμψε τῷ παναγιωτάτῳ οἰκουμενικῷ πατριάρχῃ φράγκα χίλια διατεθησόμενα κατ' ἔγκρισιν τῆς Α. Θ. Π. εἰς κοινωφελεῖς σκοπούς.

Οἰκοδομὴ Μαρασλείου Σχολῆς. Ἀναγνωσθείσης τῆς ἐκθέσεως τῆς ἐκ τῶν κκ. Β. Πανοικίδου καὶ Α. Παπαδοπούλου συγκειμένης ἐξελεγκτικῆς ἐπὶ τῶν λογαριασμῶν τῆς οἰκοδομῆς τοῦ κτιρίου τῆς Πατριαρ. Ἀστικῆς Σχολῆς Μαρασλῆ ἐπιτροπῆς, τὸ Δ. Ε. Μ. Συμβούλιον ἐν τῇ σημερινῇ αὐ-

τοῦ συνεδρίᾳ μετὰ συζήτησιν ἱκανὴν, αἰτήσει τοῦ ταμίου τῆς διαχειριστικῆς ἐπὶ τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ νέου κτιρίου ἐπιτροπείας κ. Ἀβραὰμ Βαπορίδου ἐφέντη, διώρισε δύο εἰδικὰς ἐπιτροπὰς ἀναθὲν τῇ μιᾷ μὲν τούτων τὴν ἐξέτασιν καὶ ἐκτίμησιν τοῦ κτιρίου ὑπὸ τεχνικὴν, τῇ ἑτέρᾳ δὲ ὑπὸ τὴν διαχειριστικὴν αὐτοῦ ἔποψιν. Καὶ τὴν μὲν πρώτην ἐπιτροπὴν ἀπαρτίζουσιν οἱ ἀρχιτέκτονες κκ. Π. Καμπανάκης Π. Φωτιάδης καὶ Α. Βλαδίκας, τὴν δὲ δευτέραν οἱ κκ. Γαρ. Κωνσταντινίδης, Φ. Μεζίκης καὶ Ε. Ρίζος, οἵτινες καὶ δι' ἐκθέσεων αὐτῶν ἐντὸς διμηνίας θέλουσιν ὑποβάλῃ τὸ πόρισμα τῶν μελετῶν αὐτῶν διὰ τὰ περαιτέρω.

Μητροπολίτης Ταρσοῦ καὶ Ἀδάνων. — Συνεπείᾳ τακριρίου τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ἐξεδόθη αὐτοκρατορικὸν διάταγμα δι' οὗ χορηγεῖται ἡ ἄδεια τοῦ ἐν Προύσῃ διαμένοντος μητροπολίτου Ταρσοῦ καὶ Ἀδάνων κ. Γερμανῷ ὅπως ἐπανακάμψῃ εἰς βασιλεύουσαν ἢ μεταβῇ εἰς Ἅγιον Ὄρος συνῳδὰ τῇ αἰτήσει αὐτοῦ.

Ἐπαρχία Δεβρῶν καὶ Βελισσοῦ.—Ὁ μητροπολίτης Δεβρῶν καὶ Βελισσοῦ Ἄνθιμος ἤγγειλε τῇ Ἐκκλησίᾳ ὅτι εἷς τῶν ἐν τῇ Μονῇ τοῦ ὁσίου Ναοὺμ ἱερέων, καλούμενος Παπᾶ Σωτήριος, μεταβαίνων εἰς παρακείμενον τῇ Μονῇ χωρίον πρὸς ἐπιτέλεσιν ἱερατικῶν καθηκόντων ἐφονεύθη ὑπὸ βουλγάρων ἀνταρτῶν.

Πρωτοπρεσβύτερος Μ. Ἐκκλησίας.—Τῇ κυριακῇ χοροστατοῦντος ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου ἐγένετο μετὰ τὸ τέλος τῆς δοξολογίας ἡ εἰς πρωτοπρεσβύτερον τῆς Μ. Ἐκκλησίας χειροθεσία τοῦ αἰδεσιμωτάτου πρεσβυτέρου κ. Κωνσιαντίνου Καλλινίκου. Ἡ Α. Θ. Παναγιότης προσφώνησε τὸν χειροθετούμενον διὰ λόγων πατρικῆς εὐμενείας καὶ παροτρύνσεως πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς ἱερᾶς ἀποστολῆς αὐτοῦ, ἣν μέχρι τοῦδε εὐδοκίμως λίαν διετέλεσεν ἐκπληρῶν.

Γενναία δωρεά.—Μετὰ πολλῆς τῆς εὐχαριστήσεως πληροφορούμεθα ὅτι ὁ ἐν Διδυμοτείχῳ ἀξιότιμος κ. Βασίλειος Ἀλγμανάκης, ἐκ τῶν δημογερόντων τῆς πόλεως, ἐπὶ τεσσαρακονταετίαν ὅλην ἐργαζόμενος ὑπὲρ τῶν κοινοτικῶν πραγμάτων, ἐπὶ σειρὰν δ' ὅλην ἐτῶν ὑπηρετήσας καὶ ἐν τῷ διοικητικῷ καὶ δικαστικῷ τῆς πόλεως συμβουλίῳ, τῇ προχθὲς δευτέρᾳ, 9 τρέχοντος, ἐνώπιον τῆς δημογεροντίας συντάξας τὴν διαθήκην αὐτοῦ, ὑπὲρ μὲν τῶν ἑλληνικῶν ἐκπαιδευτηρίων Διδυμοτείχου κατέλιπε λίρας Τουρκίας 130, ὑπὲρ δὲ τῆς ἐκεῖ ἀδελφότητος «Ἀγάπης» λίρ. 10 καὶ ὑπὲρ ἀνεγέρσεως τοῦ μητροπολιτικοῦ οἴκου Διδυμοτείχου λίρ. ἐπίσης 10, διάφορα ἕτερα ποσὰ διαθεὶς ὑπὲρ τῶν πτωχῶν τῆς πόλεως, καὶ ὅτι τὸ ποσὸν τοῦτο ὁλόκληρον παρέδωκεν ἤδη τῷ ἐκ τῶν δημογερόντων ἀξιοτίμῳ κ. Γ. Χαζιρβασάνῃ. Ἐξαίροντες τὴν πρᾶξιν ταύτην τοῦ γενναίου τούτου τῆς πόλεως Διδυμοτείχου εὐεργέτου, αὐτῷ μὲν εὐχόμεθα ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τῆς καταλαβούσης αὐτὸν νόσου, τὴν γενναίαν δ' αὐτοῦ δωρεὰν προτιθέμεθα παράδειγμα καὶ ἄλλοις τῆς πόλεως ταύτης βλαστοῖς.

Ἐπισκέψεις. — Τῷ σαββάτῳ ἐπεσκέψαντο τὴν Α.Θ.Π. ἡ Α. Ε. ὁ ἄρχων Μ. Λογοθέτης Σταυράκης βέης Ἀριστάρχης καὶ ὁ ἐρίτιμος τραπεζίτης κ. Εὐστάθιος Εὐγενίδης.

Χθὲς δὲ ὁ Α' γραμματεὺς τῆς ρωσσικῆς πρεσβείας κ. Π. Μανσούρωφ καὶ ὁ ἐρίτιμος ὁμογενὴς κ. Θεόδωρος Μαυρογορδᾶτος.

Θάνατος.— Τῷ παρελθόντι σαββάτῳ ἀπέθανεν ἐν Χάλκῃ χρηστὴ καὶ ἐνάρετος δέσποινα ἡ Ἑλένη Ι. Τανταλίδου, σύζυγος τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Α' πατριαρχικοῦ γραφείου κ. Ἰωάννου Δ. Τανταλίδου, ἀδελφὴ δὲ τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Ἐφέσου Ἰωακεὶμ καὶ τοῦ διακεκριμένου ἰατροῦ Δ. Εὐθυβούλη. Ἡ κηδεία τῆς μεταστάσης ἐγένετο τῇ ἐπαύριον κυριακῇ ἐπιβάλλουσα ἐν μέσῳ συρροῇ πολλοῦ κόσμου, προεξάρχοντος τῆς νεκρωσίμου ἀκολουθίας τοῦ ἐκ τῶν συνοδικῶν μητροπολίτου Σερβίων καὶ Κοζάνης μετὰ τῶν μητροπολιτῶν Καλλιουπόλεως καὶ Σταυροπόλεως.

Ἡ Α. Θ. Π. τιμῶσα τὰς ἀρετὰς τῆς ἀειμνήστου διὰ τοῦ Μ. πρωτοσυγκέλλου κ. Καλλινίκου ἅμα μὲν ἐξεπροσωπήθη κατὰ τὴν κηδείαν, ἅμα δὲ διεβίβασε τὰ πατριαρχικὰ συλλυπητήρια τῷ κ. Ι. Τανταλίδῃ καὶ τοῖς συγγενέσι.

Τηλεγραφικῶς δὲ συνελυπήθησαν τῷ ἐν Βιέννῃ ἀποδημοῦντι ἀδελφῷ τῆς ἀποθανούσης μητροπολίτης Ἐφέσου ἥ τε Α. Θ. Π. καὶ ἡ ἱερὰ Σύνοδος.

ΣΧΟΛΩΝ ΤΕΛΕΤΑΙ

Α'.

Μ. τοῦ Γένους Σχολῆς.

Ἡ λῆξις τῶν ἐξετάσεων τῶν μαθητῶν τῆς πρεσβυγενοῦς πατριαρχικῆς Μ. τοῦ Γένους Σχολῆς ἐπεσφραγίσθη τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ ἐν μέσῳ πυκνῆς φιλομούσου ὁμηγύρεως διὰ τῆς εἰθισμένης σεμνῆς τελετῆς, ἧς προέστη ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης περιστοιχιζόμενος ὑπὸ τῶν ἁγίων συνοδικῶν Ἰκονίου, Σμύρνης, Μιτυλήνης. Διδυμοτείχου καὶ Καλλιουπόλεως, τοῦ καὶ προέδρου τῆς ἐφορείας τοῦ παιδευτηρίου, ὑπό τινων τῶν παρεπιδημούντων μητροπολιτῶν, τῶν ἐπιτρόπων τῶν ἁγίων Τόπων καὶ ἄλλων ἐγκρίτων κληρικῶν. Εἰς τὴν τελετὴν παρέστησαν ὁ τὴν Α. Ε τὸν πρεσβευτὴν τῆς Ἑλλάδος ἐκπροσωπῶν διερμηνεὺς κ. Λαγουδάκης, οἱ ἔφοροι τῆς σχολῆς καὶ πλῆθος ἄλλο ἐγκρίτων λογίων.

Τῆς εἰθισμένης ἱεροτελεστίας γενομένης, χορὸς μαθητῶν τῆς μουσικῆς σχολῆς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Μουσικοῦ Συλλόγου ἔψαλε τὰ οἰκεῖα τροπάρια καὶ εἶτα ἀνελθὼν τὸ βῆμα ὁ σχολάρχης μητροπολίτης Σάρδεων κ. Μιχαὴλ ἀνέγνω τὴν κατωτέρω δημοσιευομένην γλαφυρὰν ἔκθεσιν, εἰς ἣν καὶ παραπέμπεται ὁ ἀναγνώστης ἡμῶν.

Ἐκεῖνο ὅμως ὅπερ μετ' ἀγαλλιάσεως ἰδιαιτέρας ἀναγράφομεν καὶ ἐξαίρομεν ἐστὶν ὅτι, ὅτε ὁ πανιερώτατος σχολάρχης ἐποιεῖτο μνείαν εὐφήμων ἀναγγέλλων τὰς πρὸς τὸ σεμνὸν παιδευτήριον κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος γενομένας δωρεάς, ἡ Α. Θ. Π. διακόπτουσα τὸν ἀγορεύοντα μετέδωκε τῇ ὁμηγύρει τὸ εὐφρόσυνον ἄγγελμα ὅτι δύο φιλόμουσα καὶ φιλόστοργα τῆς Ἐκκλησίας τέκνα ὑπὸ τὸν πέπλον τῆς ἀνωνυμίας τὰ ὀνόματα αὐτῶν καλύπτοντα ἀνεκοινώσαντο Αὐτῇ ὅτι ποιεῦνται εἰς τὴν Μ. τοῦ Γ. Σχολὴν δωρεὰς γενναιόφρονας καὶ ἡγεμονικάς· τὸ ἓν τούτων δωρεῖται τριάκοντα χιλιάδας φράγκ χρυσῶν, τὸ δὲ ἕτερον τρεῖς χιλιάδας λίρ. ὀθωμ. Τὸ ἀκροατήριον ἐν ἄκρᾳ συγκινήσει ἐνωτίσθη τὸ εὐάρεστον ἄγγελμα ζωηροτάτην ἐξεδήλωσεν εὐγνωμοσύνην πρός τε τοὺς δύο ἀνωνύμους δωρητὰς καὶ πρὸς τὸν σεπτὸν πρωθιεράρχην.

Τοῦ σχολάρχου κατελθόντος τὸ βῆμα, ἡ Α. Θ Παναγιότης ἐξέφρασε τὴν εὐαρέσκειαν καὶ τὰς θερμὰς εὐχαριστίας πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν σύλλογον τῶν καθηγητῶν ἐπὶ τῇ ἀπροσκόπτῳ λειτουργίᾳ τοῦ ἱδρύματος, φερεπόνως ἀείποτε μοχθούντων ὑπὲρ τῆς γεραρᾶς σχολῆς, ὑποθήκας δὲ πατρικὰς ἔδωκε τοῖς ἀποφοιτῶσι, μέλλουσιν ἵνα κατελθωσιν ἤδη εἰς τὴν πάλην τοῦ κοινωνικοῦ βίου.

Ἐν τέλει ψαλέντος ὑπὸ τοῦ μνησθέντος χοροῦ τῶν μαθητῶν ἐμμελοῦς ὕμνου πρὸς τὴν Α. Α. Μ. τὸν φιλόμουσον ἡμῶν Ἄνακτα, καὶ τοῦ πολυχρονισμοῦ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ἔληξεν ἐν μέσῳ γενικῆς χαρᾶς ἡ σεμνὴ τελετή.

ΡΟΥΜΑΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΝΑΟΣ ΣΙΝΑ Ι·ΑΣ

Περὶ τοῦ ναοῦ τῆς Ἁγίας Τριάδος τοῦ ἐν τῇ μονῇ Σινάϊα, ἐσχάτως συντελεσθέντος μανθάνομεν ἐκ τῶν ρουμανικῶν ἐφημερίδων ὅτι, τὴν δευτέραν (26ην μαΐου), ἑορτὴν τῆς Ἁγίας Τριάδος, τῇ 10 ὥρᾳ προσῆλθεν ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια, οἱ ὑπουργοί, ἐπίσημοί τινες ἐκ Βουκουρεστίου, χωρικοὶ ἐκ διαφόρων μερῶν, καὶ ἤρξατο ἡ τελετὴ τῶν ἐγκαινίων. Ἐπλύθη καὶ ἐκαλύφθη ἡ ἁγία τράπεζα, ἐχρίσθη ὁ ναός, οὗτινος ἡ κατασκευὴ περιγράφεται ὡς τοιαύτη. Ἡ ἀρχιτεκτονικὴ χαρακτηρίζεται ὡς ἔξοχος ρουμανικὴ ἀρχιτεκτονική. Ἔχει ἐντὸς πέντε θρόνους διὰ τὰ μέλη τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας (ἐν οἷς δηλ. καὶ διὰ τὸν διάδοχον καὶ τὴν σύζυγον αὐτοῦ) καὶ τὸν μητροπολίτην. Ἐπὶ τῶν τοίχων ἑκατέρωθεν εἰσὶν ἐζωγραφημένοι βυζαντινῷ ρυθμῷ ὁ βασιλεὺς Κάρολος, ἡ βασίλισσα Ἐλισάβετ ἐν μεγάλῳ σχήματι, ὁ μητροπολίτης Οὐγγρο-Βλαχίας, ἡ ἡγεμονὶς Μαρία, καὶ ὁ κτίτωρ Μ. Καντακουζηνός, ἐν μεγέθει φυσικῷ καὶ οὗτοι. Τὸ τέμπλον, κατ' ἀπαίτησιν τοῦ βασιλέως Καρόλου, ὅστις κατέβαλε καὶ πᾶσας τὰς δαπάνας τῆς ἁγιογραφίας, ἐστὶν ὀλίγῳ χαμηλότερον τοῦ συνήθους ὅπως μὴ ἀποκρύπτηται ἀπὸ τοῦ λαοῦ ἡ θέα τῆς Θεοτόκου ἐζωγραφημένης εἰς τὴν κόγχην τοῦ ἱεροῦ βήματος. Τὸ σχέδιον τοῦ ναοῦ ἐξεπόνησεν ὁ Δανὴλ Ρενάρδος, ἀρχιτέκτων τῆς Γαλλικῆς κυβερνήσεως. — Ὁ βασιλεὺς Κάρολος ἐζωγραφημένος ἐν τῷ ναῷ παρίσταται τὴν μὲν ἀριστερὰν στηρίζων ἐπὶ μιᾶς πέτρας, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς κρατῶν τὸ σχέδιον τοῦ ναοῦ.

—Τὰ ἐγκαίνια ἐτέλεσεν ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Οὐγκροβλαχίας κ. Ἰωσὴφ, τελέσας καὶ τὴν θείαν λειτουργίαν μετὰ τοῦ τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως ἐκκλησιάρχου κ. Οὐαλεριανοῦ, καὶ τῶν πανοσιολογιωτάτων Εὐγενίου Χουμουλέσκου, ἀρχιμανδρίτου τῆς μητροπόλεως, Νήφωνος ἡγουμένου τῆς μονῆς Σινάϊα, Διονυσίου ἡγουμένου τῆς μονῆς Πρεδεάλου καὶ Σαμψὼν ἡγουμένου τῆς μονῆς Γκίγκι. Τὸ ἐν τῇ μονῇ Σινάϊα παλαιὸν ἐκκλησίδιον ἐκτίσθη τῷ 1695 ὑπὸ τοῦ σπαθαρίου Μιχαὴλ Καντακουζηνοῦ.

Κατὰ τὴν τελετὴν ταύτην ἡ Α. Μ. ὁ βασιλεὺς Κάρολος ἀπήγγειλε τὸν παρὰ πόδας λόγον.

Πλέον τῶν δύο αἰώνων διέρρευσαν, ἀφότου ἐν τούτῳ τῷ μέρει, ἐν μέσῳ τῶν ἀβιείσδύτων δασῶν, ὁ σπαθάρης Μιχαὴλ ὁ Καντακουζηνὸς ᾠκοδόμει μικρὰν τινα ἐκκλησίαν μετά τινων κελλίων τῶν μοναχῶν, περιβαλλομένων ὑπὸ τειχῶν (φρουρίου), καὶ προωρισμένων ἵνα χρησιμεύσωσιν ὡς λιμὴν τῶν κεκοπιακότων, καὶ ἀνάπαυσις καὶ σταθμὸς τῶν ἀποπλανωμένων διαβατῶν. Ἐπὶ αἰῶνα τὸ ἱερὸν τοῦτο καθίδρυμα ἔμεινε μεμακρυσμένον τῶν θορύβων τοῦ κόσμου, προφυλαττόμενον ἐκ τῶν θυελλῶν, αἵτινες ἐνέσκηψαν ἐπὶ τὸν τόπον τοῦτον. Βραδύτερον, ὅτε ἡ ἐμπορικὴ κίνησις ἤρξατο μεταξὺ τῆς Ρουμανίας καὶ τῆς Τρανσυλβανίας, ἤρξατο ν' ἀναπτύσσηται καὶ τοῦτο καὶ προσείλκυε χιλιάδας πιστῶν, συνδρομόντων ἐκ τῶν πέριξ.

Προσφιλεῖς καὶ πολύτιμοι ἀναμνήσεις συνέδεον ἡμᾶς πρὸς τὴν ἀρχαίαν ταύτην Ἐκκλησίαν, σήμερον κατεδαρισθεῖσαν, ἐν ᾗ ἐπὶ ἓν τέταρτον τοῦ αἰῶνος μετὰ τῆς οἰκογενείας μου ἀνύψουν τὰς δεήσεις μου πρὸς τὸν Παντοδύναμον. Κατὰ τὴν μακρὰν ταύτην σειρὰν τῶν ἐτῶν τὸ μοναστήριον τῆς Σινάϊας ἦν ἡ βασιλικὴ Μου κατοικία, καρπουμένου οὕτως ἱστορικοῦ ἁγιασμοῦ. Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ κοιλὰς τοῦ Πραχόβου ἐστρώθη διὰ σιδηροδρόμου, ὅστις συνέδεσε τὴν χώραν ταύτην, πάλαι ἀγρίαν, μετὰ τῆς ἐπιλοίπου καὶ μετὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ, καὶ ἔνθα ὑψοῦτο τὸ φρούριον τοῦ Πελεσίου, ὅπερ ὑπῆρξεν ἡ κοιτὶς τῆς ρουμανικῆς δυναστείας.

Τότε ἐπίσης ὡς διὰ μαγείας ἐγεννήθη εἰς τὰ πλάγια τοῦ μοναστηρίου μία κωμόπολις, ἥτις περιβάλλει τοῦτο διὰ θαυμασίας ζώνης. Οὕτως οἱ ἔρημοι οὗτοι τόποι, ἀκαταπαύστως διατρεχόμενοι ὑπὸ λῃστῶν καὶ κακούργων, μετεποιήθησαν εἰς ἀληθῆ παράδεισον, τοῦ ὁποίου ἡ φήμη ὑπερέβη καὶ τὰ ὅρια τῆς χώρας ἡμῶν, τῆς Ρουμανίας.

Ἐνώπιον τοῦ ἀπροσδοκήτου τούτου γεγονότος, ἡ Ἐφορία ἀπεφάσισε ν' ἀνοικοδομήσῃ τὴν μεγάλην ἐκ-

κλησίαν ἐπὶ τῶν ἀρχαίων θεμελίων. Μετὰ πολυετῆ ἐργασίαν, ἐκκλησία νέα, πλουσίως κεκοσμημένη, ἀνεγείρεται σήμερον ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν. Αὕτη ἐκοσμήθη διὰ νέας λαμπρότητος, ἀξίας τῆς ἀναπτύξεως καὶ τῆς σπουδαιότητος τοῦ τόπου, καὶ ἐκ τοῦ κωδωναστασίου αὐτῆς οἱ κώδωνες ἀντηχοῦσι σήμερον μακράν, ἀνὰ τὰ ὄρη καὶ τὰς κοιλάδας, προσκαλοῦντες καὶ αὖθις τοὺς πιστοὺς εἰς προσευχήν.

Αἱ ἐκκλησίαι καὶ τὰ μοναστήριά εἰσι τὰ μόνα σχεδὸν μνημεῖα, τὰ ὁποῖα παραμένουσιν ἐκ τοῦ παρελθόντος. Περιβάλλονται οὕτω ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς πατρίδος· διότι αἱ ἐπὶ τῶν τειχῶν αὐτῶν σωζόμεναι ἐπιγραφαὶ εἶναι πολλάκις ὁ μόνος ὁδηγὸς τοῦ ἱστορικοῦ πρὸς ὁρισμὸν τῆς βασιλείας τῶν ὁσποδάρων, τῆς ἀρχῆς τῶν φυλῶν, τῆς διοικήσεως τῶν ἐπισκόπων, καὶ τῶν πολεμικῶν γεγονότων.

Εἴθε ἡ ὡραία αὕτη ἐκκλησία, ἡ σήμερον καθαγιασθεῖσα καὶ ἀφιερωθεῖσα εἰς τὴν Ἁγίαν Τριάδα ὑπὸ τῆς Α. Π. τοῦ μητροπολίτου Οὐγγρο-Βλαχίας ἐν τῷ 38 ἔτει τῆς βασιλείας Μου, εἴθε, λέγω, νὰ ἀναμιμνήσκῃ εἰς λίαν μεμακρυσμένους χρόνους τὴν μεγάλην ἐποχὴν τῆς ἐθνικῆς ἀναγεννήσεως τῆς Ρουμανίας. Δέομαι τοῦ Θεοῦ ὅπως εὐλογήσῃ τὸ ἅγιον τοῦτο θυσιαστήριον, τὸ ἐγερθὲν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν Καρπαθίων εἰς τιμὴν καὶ δόξαν αὐτοῦ. Θὰ διατηρήσω πολύτυμον ἐνθύμησιν τῆς ὡραίας ταύτης ἑορτῆς, εἰς ἣν ἔλαβον μέρος μετὰ ζωηρᾶς εὐχαριστήσεως, καὶ εὐχαριστῶ θερμῶς τὴν Ἐφορίαν διὰ τὴν σπουδαίαν αὐτῆς ὑποστήριξιν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν καὶ τὸν καλλωπισμὸν τῆς πόλεως Σινάϊας, διὰ τὴν ὁποίαν σήμερον δυνάμεθα νὰ ὑπερηφανευώμεθα, καὶ ἣν θεωρῶ ὡς ἀληθῆ μαργαρίτην τοῦ βασιλείου τῆς Ρουμανίας.

Εἰς τὸν λόγον τοῦτον ἀπήντησεν ὁ ἐκ τῶν ἐφόρων τῶν πολιτικῶν ναυτικομείων κ. Μ. Καντακουζηνὸς, εὐχαριστῶν τῇ Α. Μεγαλειότητι διὰ τὸν λόγον καὶ διὰ τὴν παρουσίαν αὐτῆς.

ΛΟΓΟΔΟΣΙΑ

περὶ τοῦ σχολικοῦ ἔτους 1902—1903 τῆς Πατριαρχικῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς, ἀναγνωσθεῖσα ἐν τῇ αἰθούσῃ αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Σχολάρχου μητροπολίτου Σάρδεων Μιχαὴλ Κλεοβούλου.

τῇ 8 Ἰουνίου Κυριακῇ 1903.

Παναγιώτατε Δέσποτα,
Σεβασμιώτατοι Ἱεράρχαι,
Μεγάτιμοι Ἔφοροι,
καὶ ἡ λοιπὴ φιλόμουσος ὁμήγυρις.

Αἰσίως καὶ ἀπροσκόπτως διανύσασα ἡ Σχολὴ, τῇ χάριτι τοῦ Παναγάθου καὶ ταῖς θεοδέκτοις εὐχαῖς τῆς Ἡμετέρας Θειοτάτης καὶ πανσέπτου Παναγιότητος καὶ τῆς περὶ Αὐτὴν γεραρᾶς χορείας τῶν σεβασμιωτάτων ἁγίων Συνοδικῶν, καὶ τὸ ὅσονοῦπω λῆγον σχολικὸν ἔτος, εἰκοστὸν τρίτον ἀπὸ τῆς ἐπὶ τῆς περιόπτου ταύτης λοφιᾶς μεταφορᾶς αὐτοῦ, καὶ χρηστὰς τρέφουσα ἐλπίδας περὶ τοῦ τελεσθέντος ἐν τούτῳ παιδευτικοῦ αὐτῆς ἔργου, εὐθαρσῶς ἐπελάβετο ἀπὸ τῆς 22 τοῦ παρελθόντος μηνὸς Μαΐου τοῦ ἔργου αὐτῆς τούτου τὴν νενομισμένην ἐτησίαν δοκιμασίαν. Ἐκ ταύτης, ὁ ἐξαγομένης νῦν κατὰ τὸν νόμον γραπτῶς μὲν ἐν ταῖς ἑπτὰ κατωτέραις τάξεσι, γραπτῶς δὲ ἅμα καὶ προφορικῶς ἐν τῇ τῶν ἀποφοιτώντων τάξει, ἐξελεγχθήσεται ἀκριβῶς ὁ βαθμὸς τῆς ἐν τῷ ἔτει τούτῳ τῶν μαθητῶν αὐτῆς φιλοπονίας. Τεθεσπισμένου δὲ ὄντος ἵνα κατὰ τὴν ἐτησίαν ταύτην δοκιμασίαν μετὰ τὰς ἐπ' αὐτῇ εὐχὰς τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας ἐξαγγέλλωνται δημοσίᾳ ἀπὸ τοῦ βήματος τούτου τὰ κατὰ τὸ ἔτος ἐν τῇ Σχολῇ πεπραγμένα πρὸς κοινὴν τῶν ἐνδιαφερομένων γνῶσιν, ἐκτίθημι νῦν ταῦτα καθηκόντως, ἐπικαλούμενος εὐμενῆ τὴν ἀκρόασιν τῆς τε Ἡμετέρας πανσέπτου Κορυφῆς καὶ πάσης τῆς παρούσης σεβαστῆς καὶ φιλομούσου ὁμηγύρεως.

Α'.

Τὸ πρῶτον καὶ ἐν τῷ λήγοντι ἔτει ἔργον τῆς Σχολῆς ὑπῆρξε κατὰ τὰ νενομισμένα ἡ ἐγγραφὴ μαθητῶν, ἰδίων τε καὶ ξένων, ἐξ ἄλλων σχολῶν προσελθόντων. Τὸ προκαταρκτικὸν τοῦτο ἔργον αὐτῆς παρετάθη καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο δι' οὓς καὶ ἐν προλαβοῦσιν ἔτεσι λόγους μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ Ὀκτωβρίου, καταδειχθείσης ἤδη ἐκ πολυετοῦς πείρας ἀδυνάτου τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ σχετικοῦ τοῦ Κανονισμοῦ αὐτῆς ἄρθρου, τοῦ διαγορεύοντος ὡς ἔσχατον τῆς ἐγγραφῆς μαθητῶν ὅριον τὸ τέλος τοῦ Σεπτεμβρίου. Ὁ δὲ ἀριθμὸς τῶν ἐγγραφέντων ἀνῆλθεν εἰς 400, ὅσους ἀπὸ δεκαετίας ἤδη δὲν ἐνέγραψεν ἡ Σχολή. Ἐκ τούτων οἱ 395 ἦσαν τακτικοὶ μαθηταί, οἱ δὲ λοιποὶ 5 ἀκροαταί. Κατετάγησαν δὲ 26 εἰς τὴν πρώτην τάξιν, 37 εἰς τὴν δευτέραν, 64 εἰς τὴν τρίτην, 66 εἰς τὴν τετάρτην, 74 εἰς τὴν πέμπτην, 59 εἰς τὴν ἕκτην, 31 εἰς τὴν ἑβδόμην καὶ 40 εἰς τὴν ὀγδόην, τὴν ἀνωτάτην τῆς Σχολῆς τάξιν.

Ἐκ τοῦ εἰρημένου ἀριθμοῦ τῶν τοῦ λήγοντος ἔτους μαθητῶν οἱ 269 ἦσαν μαθηταὶ τοῦ προλαβόντος ἔτους, οὗτοι μόνοι κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἀνανεώσαντες τὰς ἐγγραφὰς αὐτῶν ἐκ τῶν 329, εἰς ὅσους ἀνήρχετο ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν τοῦ ἔτους ἐκείνου ἄνευ τοῦ τῆς τάξεως τῶν ἀποφοίτων, οἱ δὲ λοιποὶ 198 ἦσαν νέοι. Ἐκ τούτων δὲ κατήγοντο 113 μὲν ἐκ τῆς πρωτευούσης καὶ τῶν περιξ, 284 δὲ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν τοῦ Κράτους καὶ τῆς ἀλλοδαπῆς.

Ἡ πλειονότης αὕτη τῶν ξένων μαθητῶν ἐν τῇ Σχολῇ ἐστι συνήθης, ἐν ἀρχαιοτέροις μάλιστα χρόνοις, ὅτε ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τὰ Γυμνάσια ἐσπάνιζον καὶ τῆς κατωτέρας παιδεύσεως αἱ Σχολαὶ δὲν ἦσαν, ὡς σήμερον, προηγμέναι, αὕτη ἦν ἐπαισθητοτέρα. Ἡ δὲ σχετικὴ ὀλιγότης τῶν ἐκ τῆς πρωτευούσης μαθητῶν καὶ ἐξ ἄλλων μὲν βεβαίως λόγων δυνατὸν νὰ προέρχηται, ἀλλ' ἰδίᾳ ἐκ τῆς διασπορᾶς τῶν νέων ἐν τοῖς πολλοῖς σήμερον παρ' ἡμῖν ποικιλωνύμοις τῶν ἀλλογενῶν παιδευτηρίοις πρὸς ἐκμάθησιν ξένων γλωσσῶν, μάλιστα δὲ τῆς Τουρκικῆς καὶ Γαλλικῆς.

Αἱ ἀναντιρρήτως χρησιμώταται αὗται σήμερον γλῶσσαι διδάσκονται μὲν καὶ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Σχολῇ καὶ ἐνισχύθη μάλιστα ἐπ' ἐσχάτων ἡ διδασκαλία αὐτῶν ἀποχρώντως διὰ αὐξή-

σεως ὡρῶν, ὅσην ὁ ἰδιάζων αὐτῆς χαρακτὴρ ἐπέτρεπεν, ἀλλὰ τὸ μὲν ἓνεκα τοῦ χαρακτῆρος αὐτῆς τούτου, τὸ δὲ ἕνεκα τῆς κρατούσης ἐν αὐτῇ μητρικῆς ἡμῶν γλώσσης, τῆς Ἑλληνικῆς, τὸ δὲ καὶ ὅτι ὀλίγοι εἶναι οἰκόσιτοι οἱ μαθηταὶ αὐτῆς, ὅσηδήποτε ἐπιμέλειαν καὶ ἂν καταβληθῇ περὶ τὴν διδασκαλίαν τῶν γλωσσῶν τούτων, οὐδέποτε θὰ δυνηθῇ νὰ παράσχῃ αὕτη τὸν βαθμὸν ἐκεῖνον τῆς γλωσσομαθείας, ὃν αἱ τῶν ἀλλογενῶν Σχολαὶ παρέχουσιν, ὡς καὶ αὗται, ὅσῳ καὶ ἂν ἐνισχύωσι τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἑλληνικῆς, οὐδέποτε θὰ παράσχωσι τὴν ὑπὸ τῆς ἡμετέρας Σχολῆς παρεχομένην ἑλληνομάθειαν. Μόνον εἰδικὴ γλωσσικὴ Σχολή, σκοπίμως λειτουργοῦσα, δύναται νὰ πορίσῃ τὴν εἰρημένην γλωσσομάθειαν, ἣν διὰ τῆς εἰς τὰ τῶν ἀλλογενῶν παιδευτήρια φοιτήσεως οἱ ἡμέτεροι παῖδες νῦν ἐπιζητοῦσιν.

Β'.

Ταῦτα περὶ τῶν ἐγγραφῶν τοῦ κατὰ τὸ λῆγον ἔτος ἀριθμοῦ τῶν μαθητῶν ἐν ὀλίγαις προτάξας, ἐκτίθημι νῦν τὰ τοῦ κυρίου τῆς Σχολῆς ἔργου, ὅπερ ἐστὶν ἡ διδασκαλία.

Τοῦ ἀνωτάτου τοῦ καθιδρύματος πατρὸς καὶ προστάτου Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κυρίου Κυρίου Ἰωακεὶμ τὰς νενομισμένας δεήσεις ὑπὲρ εὐοδώσεως τοῦ ἔργου αὐτοῦ μετὰ τῆς περὶ Αὐτὸν Ἁγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου πρὸς τὸν Ὕψιστον ποιησαμένου τῇ 1 τοῦ παρελθόντος Σεπτεμβρίου, ἤρξατο ἀμέσως τῇ ἑπομένῃ δευτέρᾳ ἡ τῶν μαθημάτων διδασκαλία, γενομένη ἐν τῷ ἔτει τούτῳ κατὰ τὸ ἐντολῇ τῆς σεβαστῆς Ἐφορείας τροποποιηθὲν ὑπὸ τοῦ καθηγητικοῦ Συλλόγου καὶ ἐγκριθὲν ὑπ' αὐτῆς Πρόγραμμα τῶν τῆς Σχολῆς μαθημάτων.

Ἡ τροποποίησις αὕτη τοῦ Προγράμματος ἔχει ὧδε:

1) Αἱ ὧραι τῶν Θρησκευτικῶν ηὐξήθησαν ἀπὸ 11 ὡρῶν καθ' ἑβδομάδα, ὅσας τὸ μάθημα τοῦτο ἐδιδάσκετο κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, εἰς 17.

2) Αἱ τῶν Ἑλληνικῶν μετὰ τῆς Ρητορικῆς ἠλαττώθησαν ἀπὸ 79 εἰς 66.

3) Αἱ τῶν γραφικῶν ἀσκήσεων ηὐξήθησαν ἀπὸ 9 εἰς 13, μείζονος περὶ τὸ μάθημα τοῦτο καταβληθείσης ἐφέτος ἐπιμελείας.

4) Αἱ τῶν Λατινικῶν, ἱκανῶς ἤδη ἠλαττωμέναι, καὶ μὴ ἐπιτρέπουσαι διὰ τὸν ἰδιάζοντα σκοπὸν καὶ χαρακτῆρα τῆς Σχολῆς πλείονα τὴν ἐλάττωσιν, ἐτηρήθησαν αἱ αὗται καὶ ἐν τῷ παρελθόντι ἔτει, 12.

5) Αἱ τῶν Μαθηματικῶν ηὐξήθησαν κατὰ μίαν ὥραν, ἀπὸ 26 εἰς 27.

6) Αἱ τῶν Φιλοσοφικῶν ἐτηρήθησαν αἱ αὗται 6.

7) Αἱ τῶν Ἱστορικῶν ηὐξήθησαν κατὰ μίαν, ἀπὸ 21 εἰς 22.

8) Αἱ τῆς Φυσικῆς Πειραματικῆς ἔμειναν αἱ αὗται 5.

9) Αἱ τῆς Χημείας ηὐξήθησαν κατὰ μίαν, ἀπὸ 2 εἰς 3, ὁρισθείσης μιᾶς ὥρας διδασκαλίας τοῦ μαθήματος τούτου καὶ ἐν τῇ Ϛ'. τάξει, ἐνῷ τὸ παλαιὸν Πρόγραμμα ἀνέγραφε τοῦτο μόνον ἐν τῇ Ε'.

10) Αἱ τῆς Φυσιολογίας ἐτηρήθησαν αἱ αὗται 5, διδαχθεισῶν συνοπτικῶς, μετὰ τὴν Ὀρυκτολογίαν, καὶ τῆς Παλαιοντολογίας καὶ Γεωλογίας, γενομένων δὲ καὶ φυτολογικῶν ἐκδρομῶν πρὸς ἀκριβεστέραν τοῦ μαθήματος τῆς Φυτολογίας κατανόησιν.

11) Αἱ τῆς Πολιτικῆς Γεωγραφίας ηὐξήθησαν ἀπὸ 9 εἰς 10.

12) Αἱ τῆς Κοσμογραφίας ἔμειναν αἱ αὗται 4.

13) Αἱ τῆς Καλλιγραφίας ἠλαττώθησαν ἀπὸ 7 εἰς 5.

14) Αἱ τῆς Ἰχνογραφίας ὡσαύτως ἠλαττώθησαν κατὰ μίαν ὥραν, ἀπὸ 8 εἰς 7.

15) Αἱ τῶν Τουρκικῶν ἐτηρήθησαν αἱ αὗται 18.

16) Αἱ τῶν Γαλλικῶν ηὐξήθησαν κατὰ 2, ἀπὸ 18 εἰς 20, ὁρισθείσης διώρου διδασκαλίας τοῦ μαθήματος τούτου καὶ ἐν τῇ Β' τάξει, ἐξ ἧς ἔλειπε πρότερον.

Κατὰ τὴν τροποποίησιν ταύτην τὸ Πρόγραμμα τῆς Σχολῆς, ὅπερ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ὡμοίαζε πάντοτε τοῖς Προγράμμασι τῶν ἐν Γερμανίᾳ Γυμνασίων, προσέλαβε νῦν μείζονα τὴν ὁμοιότητα ταύτην, πολλῶν μαθημάτων τῆς ἡμετέρας Σχολῆς διδασκομένων ἐν τοσαύταις περίπου καθ' ἑβδομάδα ὥραις, ὅσας πρὸς διδασκαλίαν αὐτῶν ἀναγράφουσι τὰ ὑπὸ τῶν οἰκείων ὑπουργείων τῆς Παιδείας ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους κεκυρωμένα νέα Προγράμματα τῶν Γερμανικῶν Γυμνασίων. Αἱ δὲ ἐπουσιώδεις περὶ τὸ ποσὸν τῶν ὡρῶν τῆς διδασκαλίας τῶν λοιπῶν μαθημάτων μεταξὺ τοῦ ἡμετέρου καὶ τῶν τῶν Γερμανικῶν Γυμνασίων Προγραμμάτων διαφοραὶ, ἃς δὲν ἠδύνατο ἡ ἡμετέρα Σχολὴ νὰ ἀπορύγῃ, προέρχονται τὸ μὲν ἐκ τοῦ ἑνὸς ταξίου ἐκείνων, ἐπιτρέποντος τὴν ἐν πλείοσιν ὥραις διδασκαλίαν τινῶν μαθημάτων, τὸ δὲ ἐκ τῆς μείζονος σημασίας, ἥτις ἐν τοῖς Γυμνασίοις ἐκείνοις τῇ Λατινικῇ γλώσσῃ ὑπὲρ τὴν Ἑλληνικὴν ἀποδίδοται, τὸ δὲ, τέλος, ἐκ τῆς ὑποχρεωτικῆς σπουδῆς μιᾶς μόνον νεωτέρας ξένης γλώσσης, τῆς Γαλλικῆς, ἐνῷ δύο, ὡς γνωστὸν, νεώτεραι γλῶσσαι ὑποχρεωτικῶς ἐν τῇ ἡμετέρᾳ σπουδῇ σπουδάζονται, πρὸς τῇ Γαλλικῇ, τῇ ἀναγκαιοτάτῃ εἰς πάντα πεπαιδευμένον τῶν χρόνων ἡμῶν, καὶ ἡ χρησιμωτάτη τοῦ Βασιλείου Κράτους γλῶσσα, ἡ Τουρκικὴ, ἥτις οὐκ ὀλίγον ἀπορροφᾷ ἀπὸ τῆς διδασκαλίας τῶν ἄλλων μαθημάτων χρόνων· τὸ δὲ, τέλος, ἐκ τῶν διαφόρων περιστάσεων, ὑφ' ἃς ἡμεῖς τε καὶ ἐκεῖνοι ζῶμεν, αἵτινες ὡς ἐν παντὶ οὕτω καὶ ἐν τῷ καταρτισμῷ προγραμμάτων ἀσκοῦσι τὴν ἑαυτῶν ἐπίδρασιν.

(ἀκολουθεῖ)

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΑΡΠΑΘΟΥ

Πνευματικὸν Δικαστήριον

Προσκαλεῖται ἡ Μαριγὼ θυγάτηρ Γεωργίου Γηροκομῆ καὶ σύζυγος Γεωργίου Λυτοῦ ἢ Μαργαρίτα Καρπαθίου, ἐκ Σπετσῶν τῆς Ἑλλάδος καταγομένη, ἥδη δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον ἡμέραν Παρασκευὴν μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῆς ἐφημερίδος δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε διὰ πληρεξουσίου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν Καρπάθῳ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ὡς ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ συζύγου αὐτῆς ἐπὶ διαζεύξει. Προσεπιδηλοῦται δὲ ὅτι ἐν περιπτώσει μὴ ἐμφανίσεώς της δικασθήσεται ἐρήμην.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῆς ἐν Κων]πόλει ἐκδιδομένης ἐφημερίδος «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας»

Ἐν Καρπάθῳ τῇ 21 Ἀπριλίου 1903

Ὁ Πρόεδρος

† ὁ Καρπάθου ΑΓΑΘΑΓΓΕΛΟΣ 3

Ὁ Γραμματεὺς

Π" ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΣΤΑΥΡΑΚΗΣ.

Ὁ ὑπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΤΟΣ ΚΓ. ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, 20 ΙΟΥΝΙΟΥ 1903 ΑΡΙΘ. 25

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. . . . 3
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ 23

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Μητρ. Διδυμοτείχου ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ

Ἡ συνδρομὴ προκαταβάλλεται ἀποστελλομένη πρὸς τὸν ταμίαν.

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Λυπηραὶ σκέψεις—Ἐκκλησιαστικὰ χρονικὰ—Σχολῶν τελεταί—Λογοδοσία περὶ τοῦ σχολικοῦ ἔτους 1902—1903 τῆς Π. Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς, ἀναγνωσθεῖσα ἐν τῇ αἰθούσῃ αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Σχολάρχου μητροπολίτου Σάρδεων κ. Μιχαὴλ Κλεοβούλου—Δικαστικαὶ ἀγγελίαι—Παράρτημα: «Εὐαγγελικὰ διδάγματα.

ΛΥΠΗΡΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ,

αἵτινες καὶ πρώην ἐν ἡμῖν γεννώμεναι, ἐξ ἀφορμῶν θλιβερωτάτων, ἐμποιοῦσιν ἀπογοήτευσιν παντὶ ὀρθοδόξῳ ἐλπίζοντι εἰς τὸ δυνατὸν τῆς εὑρέσεως κοινοῦ τινος σημείου συναντήσεως πάντων τῶν εἰς χριστιανικὰς ὀλιγαρίθμους ἢ πολυπληθεῖς κοινότητας διηρημένων, εἰς ἕνα δὲ Λυτρωτὴν καὶ Σωτῆρα πιστευόντων, ἐπήρχοντο μὲν ἀπό τινος καὶ διαρκῶς, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μανθάνουσι τὴν ἔξωθεν ἐπείσφρησιν ξένων ἡμῖν κηρύκων καὶ διδασκάλων πρὸς διάσπασιν τῆς ἀγάπης, ἢ πρὸς ἐπίτασιν ψυχρότητος ἀναθρωσκούσης ὀψέποτε μεταξὺ ἀδελφῶν πρὸς ἀλλήλους καὶ τέκνων ἀπέναντι πνευματικῶν γονέων· ἐπέρχονται δὲ καὶ νῦν, ὅπως κλονίσωσιν ἡμᾶς ἐν τῇ ἀγαθῇ προσδοκίᾳ καὶ τῇ ἐλπίδι δυνατῆς τινὸς συνδιαλλαγῆς Ἐκκλησιῶν καὶ κοινοτήτων χριστιανικῶν πρὸς ἀλλήλας διαφερομένων. Ἐλπίδας ἀγαθὰς, ἃς ὑπέθαλψεν ἡ τῆς ἀδελφῆς ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας πασῶν τῶν Ρωσσιῶν ἁγία διοικοῦσα Σύνοδος, ἡ ἀνατολικὴ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ἡ μηδέποτε προσβαλοῦσα μηδὲ θελήσασα νὰ προσκτήσηται δι' ἱεραποστόλων, ἐπαγγελιῶν ποικίλων καὶ προστασιῶν μεγίστων τοὺς εἰς οἱανδήποτε Ἐκκλησίαν, ἀπ' αὐτῆς ἀπεσχισμένην, ἀνήκοντας, ἐλπίδας ἀγαθὰς εἶδεν ἤδη διαψευδομένας ὑπ' ἀνθρώπων, λειτουργῶν εὐχομένων εἶναι τοῦ Θεοῦ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς χρηστότητος. Ἀπὸ αἰώνων μὲν ἐδράττοντο καὶ τῆς ἐλαχίστης ἀφορμῆς δυσαρεσκειῶν, προσωπικῶν κατὰ τὸ πλεῖστον, ποιμαινομένων πρὸς ποιμαίνοντας, ἢ ψυχρότητος τέκνων πρὸς τὴν κοινὴν μητέρα τὴν ἁγίαν, ὀρθόδοξον, καθολικὴν καὶ ἀποστολικὴν ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν οἱ τοῦτ' αὐτὸ γῆν τε καὶ θάλασσαν περιάγοντες ὑπὲρ τοῦ ποιῆσαι ἕνα προσήλυτον, ἀλλὰ καὶ πολὺ συνήθως, ἐν τῇ παρελθούσῃ κυρίως ἑκατονταετηρίδι, εἶδον καὶ σαλευόμενον, καθὸ σαθρὸν, καὶ καταπίπτον, καθὸ ἀθεμελίωτον, τὸ οἰκοδόμημα τῶν χειρῶν καὶ τῶν χρημάτων αὐτῶν, εἰς ὃ προέβαινον ἐκμεταλλευόμενοι στιγμάς τινας ἐπιπολαίους ἐν τῷ κατ' ἄνθρωπον βίῳ καὶ συναίσθημά τι παροδικὸν καὶ ἐπίψογον.

Κάλλιστα βεβαίως ἐννοοῦσιν ἡμᾶς οἱ τὴν τῆς καθ' ἡμᾶς ὀρθοδόξου Ἀνατολῆς ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν μαθόντες καὶ γινώσκοντες, ἐν οἷς ἱκανοὶ καταριθμοῦνται τῶν λογίμων καὶ πολυμαθῶν κληρικῶν τῶν τῆς ἑσπερίου μοίρας Ἐκκλησιῶν, τῆς τε πρεσβυτέρας Ρώμης καὶ τῶν ἐν διαμαρτυρήσει πρὸς αὐτὴν διατελουσῶν. Ἀπὸ τεσσαράκοντα πέντε σχεδὸν ἐνιαυτῶν οἰκοδομήματά τινα τοιαῦτα, ἀθεμελίωτα καὶ σαθρὰ, συγκρο-

τήσεις δῆθεν κοινοτήτων κεφαλὴν ὁρατὴν ἐπὶ γῆς ἀναγνωριζουσῶν τὸν ἁγιώτατον ἀρχηγὸν τῆς δυτικῆς Ἐκκλησίας, ἀνέθορον μὲν παρ' ἡμῖν ἀλλ' ὀλίγον ζήσαντα κατεβλήθησαν, ὡς πρέπον ἐστὶ καὶ προσδόκιμον νὰ καταβληθῇ πᾶν ἐκκλησιαστικὸν οἰκοδόμημα τοιοῦτον, ἐγειρόμενον μετὰ στιγμιαίαν ἔξαψιν ἐκ παραφόρου πάθους, μετὰ ἐσφαλμένην ἐκτίμησιν δικαίας τινὸς ἀποφάσεως τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας ἐναντίον ὀρθοδόξων ἀφνιασάντων. Ὑπῆρξαν οἱ Χερουβῖνοι καὶ Σαλβατόροι καὶ Σεραφῖνοι, οἱ προστασίαν ποτὲ ἰσχυρὰν ἐπαγγειλάμενοι τοῖς ἐν Κρήτῃ χριστιανοῖς καὶ παραπείσαντές τινας ὅπως προσφύγωσιν εἰς τὰς ἀγκάλας ἑτέρας Ἐκκλησίας, ἀλλ' αἱ κατ' ἀρχὰς τοῦ ἔτους 1860 διαμαρτυρήσεις τῶν ὀρθοδόξων Αὐλοποτάμου, Ρεθύμνης, Σελίνου καὶ Κισσάμου πρὸς τὴν ἁγιωτάτην αὐτῶν μητέρα Μεγάλην Ἐκκλησίαν ἐγένοντο θαυμάσιος ἐπικήδειος ἐκπνέοντος καὶ θνησιγενοῦς ἔργου· ἐνῷ τοιαύτην ἀποδοκιμασίαν οὐδαμῶς ἐποιήσαντο οἱ κατὰ τὰ τέλη τοῦ 1858 καὶ μετά τινας ἐνιαυτοὺς πρὸς τὴν ὀρθόδοξον πίστιν ἐπιστραφέντες ἐν Μεσοποταμίᾳ ἢ καὶ ἀλλαχοῦ που, τὸ φωτιστικὸν ἔργον τοῦτο εἰς ἀνεπηρέαστον διδασκαλίαν τῶν παρ' αὐτοῖς ἱερέων ὀφείλοντες, ἐφ' ὅσον ἀπὸ δυσμικῆς τινὸς ἐπηρείας ἔμενον ἀνεπηρέαστοι. Οὐδ' ἐλησμονήσαμεν τὰς πρὸ τεσσαράκοντα δύο ἐτῶν μεταπηδήσεις καὶ μεταστάσεις ἱερέων τινῶν ἀπὸ τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας εἰς ἑτέραν καὶ ἀπὸ ταύτης πρὸς τὴν μητέρα, πρὸς ἣν ἐξωμολογοῦντο πᾶν εἴτι πρὸς αὐτοὺς ἐγένετο καὶ ἐλατήρια γνωστὰ καθίστων οὐχὶ χριστιανικά, οὐχὶ λογικὰ καὶ ἀνθρώπινα, μᾶλλον ὑ' ἐπίμεμπτα, καθὸ κούφους τινας καὶ ἐν ταραχῇ ψυχικῇ εὑρισκομένους ὀρθοδόξους ὑποκλέπτοντα, οἷον εἰπεῖν, προσωρινῶς, ἄχρις οὗ, παρελθούσης τῆς ἐξάψεως καὶ τοῦ ψυχικοῦ βρασμοῦ κατευνασθέντος ἐπανήρχοντο οἱ πλανηθέντες εἰς τὴν ἀληθῆ τοῦ Χριστοῦ μάνδραν, ἐξ ἧς ἐδραπέτευον.

Οὔτε παρῆλθεν εἰσέτι τεσσαρακονταετία, ἀφ' ὅτου Δωρόθεος ὁ Σοφίας, καὶ Γρηγόριος ὁ Ἐμέσης τῆς ἐν Συρίᾳ καὶ Χρύσανθος ὁ Εὐδοξιάδος, ἀπὸ τῆς ἀνατολικῆς εἰς τὴν δυτικὴν Ἐκκλησίαν μεταβαίνοντες καὶ μετὰ βραχύτατον χρόνον ἐπανερχόμενοι εἰς τὴν κοινὴν μητέρα, ἀπεκάλυπτον δημοσίᾳ καὶ πάντοτε ἐπισημότατα, ἔν τε τῷ πατριαρχικῷ ναῷ ἢ ἀλλαχοῦ χριόμενοι, σκοποὺς οὐκ ἀψόγους καὶ ἐλατήρια ἥκιστα λογικῷ καὶ φρονίμῳ ἀνθρώπῳ ἀνεκτά τε καὶ συγγνωστά, καὶ πολιτείαν ἥκιστα φιλόφρονα συνοίκων κληρικῶν, λειτουργῶν λεγομένων τοῦ Θεοῦ τῆς εἰρήνης καὶ τῆς χρηστότητος. Ἐπαναλαμβάνεται καὶ νῦν ὑπ' αὐτῶν τὸ τοιοῦτο θέαμα πρὸ τῶν προθύρων τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἦν οἰκοῦσι σὺν ἡμῖν οὗτοι, οἷα συγκάτοικοι μὲν ἀλλὰ παραγνωρίζοντες ἃ πρὸς τὴν ἀγαθὴν οἰκειότητα καὶ γειτονίαν δέον νὰ ἐξασκῇ τις καθήκοντα. Ἀνθρωπίνως σκεπτόμενοι περὶ τῶν παρ' αὐτὰ τὰ Πατριαρχεῖα τολμωμένων ὑπὸ κληρικῶν ξένης Ἐκκλησίας, ἀπεσχισμένης ἀπὸ τῆς ὀρθοδόξου ἀποδοκιμάζομεν ἐν ὀνόματι τῆς χρηστῆς ἀγωγῆς καὶ τῆς εὐπρεπείας πᾶν ἐκ μέρους ξένων κληρικῶν διάβημα κατὰ συνοίκου καὶ γείτονος. Ἀγνοοῦμεν ἂν πρέπῃ νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς εὖ ἡγμένος καὶ καλὸς χριστιανὸς ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὅστις, γείτων τυγχάνων οἴκου ταραττομένου ὑπό τινος ἔριδος καὶ διχοστασίας ἀδελφῶν πρὸς ἀδελφοὺς ἢ τέκνων πρὸς γονεῖς, ὑπεισέρχεται κρύφα ἢ ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς ὅπως εὑρύνῃ τὸ ῥῆγμα τὸ κρίμασι Κυρίου διανοιγὲν, ἐπιτείνῃ τὴν διάστασιν, ἀποψύξῃ τέλεον τὴν χλιαρότητα. Καὶ θεωροῦντες τὸν τοιοῦτον ὅλως ξένον καὶ πρὸς τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν καὶ πρὸς τὰς στοιχειώδεις ἀρχὰς τῆς χρηστῆς ἀγωγῆς, θλιβόμεθα λίαν ὅτι οἱ ὠφελούμενοι νῦν ἐκ παραφόρου πάθους καὶ στιγμιαίου ψυχικοῦ βρασμοῦ μερίδος τινὸς τῶν χριστιανῶν τῆς ἐν Περάμῳ ῥαδιουργουμένης ἑλληνικῆς κοινότητος ἐπελάθοντο τόσῳ ταχέως τῶν τυχῶν, ἃς ὑπέστησαν ἡμερόβιοί τινες ἐπιχειρήσεις προσηλητευτῶν, ἐν οἷς τὰ γελοῖα ἔργα καὶ διαβήματα Χερουβίνων καὶ Σαλβατόρων καὶ Σοκόλσκι καὶ Σαμπράτοβιτς, τῶν «ἐπισκόπων οὐνιτικῶν κοινοτήτων», πᾶσιν ἱστῶσι κατάδηλον τὴν ἀνοησίαν καὶ τὸ ἀντευαγγελικὸν τῆς εὐχωλῆς τε καὶ τῆς οἰμωγῆς τῶν ψυχικῶς ὀλλύντων τε καὶ τῶν ὀλλυμένων.

Ἀρκούντως ἐμακροθύμησεν ἡ μήτηρ Ἐκκλησία εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς ἐν Κυζίκῳ σταυροπηγιακῆς μονῆς Φανερωμένης καὶ, προσδοκῶσα τὴν εἰς εὐθεῖαν καὶ νόμιμον ὁδὸν ἐπιστροφὴν τῶν ἐκτροχιασθέντων, ἠνέχθη καὶ λαϊκοὺς παρεκτρεπομένους καὶ ἱερεῖς παράνομον πηγνύοντας παρασυναγωγὴν, καὶ διδασκάλους ἐπιλαθομένους ἱεροῦ προορισμοῦ, ἄχρις οὗ, τὴν ἐξαντληθεῖσαν μητρικὴν ἐπιείκειαν βλέπουσα δυναμένην νὰ ἔχῃ συνεπείας βλαβερωτέρας τῶν τῆς αὐστηρότη-

τος, ἐξήνεγκε τὴν ἀπόφασιν αὐτῆς. Οὐχὶ εἰς ἐκδήλωσιν ἀγανακτήσεως καὶ ὀργῆς ὀξεῖα ἡ κοινὴ μήτηρ, ἡ πάντοτε ὀξυτέρα εἰς ἀπονομὴν συγγνώμης τῷ μεταμελομένῳ, ἡ ἐν χρόνοις ἑτέροις διὰ φαρμάκων πνευματικῶν καὶ ποινῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀνενοχλήτως ἐπιτυγχάνουσα τῆς τοῦ πταίοντος διορθώσεως καὶ τῆς εἰς τὴν νομιμότητα ἐπανόδου τοῦ παρεκτρεπομένου, βλέπει νῦν τὸ τοιοῦτον αὐτῆς ἔργον ἐπηρεαζόμενον ὑπὸ κληρικῶν ξένων αὐτῇ, ἀναιρούμενον ἴσως, ὡθουμένους δ' ὑπὸ ξένων ἱερέων εἰς τελείαν ψυχικὴν ἀπώλειαν τοὺς ἁμαρτήσαντας. Οἱ τὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῖν εἰσάγοντες ἐμπόδια καὶ σκάνδαλα, οἱ πρὸς ἀναίρεσιν ἔργου διορθωτικοῦ γείτονος, εἰ οὐχὶ φίλης, Ἐκκλησίας εὐτρεπιζόμενοι, οἱ νέον Μεσσίαν ἴσως καὶ Λυτρωτὴν τοῖς διὰ τοῦ θείου βαπτίσματος ἀναγεννηθεῖσι καταγγέλλοντες, οἱ πίστιν οὐχὶ χριστιανικὴν βεβαίως κηρύττοντες τοῖς χριστιανοῖς, ἐν μέρει μὲν ἀναλογισθήτωσαν ὅτι, ἐν ἐξάψει πνευμάτων, εἰςδύοντες ἐν λαῷ χριστιανικῷ ραδιουργουμένῳ, οὐχὶ εἰρήνην ἔρχονται βαλεῖν ἀλλὰ μάχαιραν, ἐν γένει δὲ πιστευσάτωσαν ὅτι πλατύνουσι τὰ μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν ῥήγματα, ἐνῷ εὔχονται ὑπὲρ τῆς τῶν πάντων ἑνώσεως. Ἴσως ἐν ἀγνοίᾳ τῆς κανονικῆς αὐτῶν ἀρχῆς πράττουσι ταῦτα πάντα· ἀλλ' ὁ εὐάγωγος ἡμῶν λαός, ὁ ραδιουργούμενος ὑπὸ δημαγωγῶν ἰδιοτελῶν, ὅταν ἐννοήσῃ τὰς ὑλαίας καὶ γεηρὰς ἐκείνων ὁρμὰς καὶ τὰ συμφέροντα, τοῦ σάλου λωφήσαντος, θέλει δείξει τοῖς τὰ πάντα μηχανωμένοις ὅτι ἐπὶ ἄμμου ζητοῦσι θεμελιῶσαι.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Κεντρικὴ Ἐκκλησ. Ἐπιτροπή. — Ἐν ταῖς δυσὶ τελευταίαις συνεδρίαις τῆς Π. Κ. Ἐκκλησ. Ἐπιτροπῆς, γενομέναις ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, τοῦ λόγου ὄντος περὶ τῆς ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ τοῦ ἐνοριακοῦ κλήρου προβλεπομένης καταργήσεως τῶν ἐμβατικίων, ἅτινα οἱ ἱερεῖς ἐν διαφόροις ἐνορίαις καταβάλλουσιν εἰς τὰ ταμεῖα τῶν ἐκκλησιῶν ἢ τῶν σχολείων, ἐξ ἀφορμῆς δὲ καὶ τῶν ἐν τῷ ἐγχωρίῳ τύπῳ γραφέντων περὶ μισθοδοτήσεως τοῦ κλήρου, ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης παρετήρησεν ὅτι, ἐπειδὴ ἡ κατάργησις τῶν ἐμβατικίων οὐ μόνον δυσκατόρθωτος ἀλλὰ καὶ ἀδύνατος τό γε νῦν τυγχάνει, ἅτε ἐκ ταύτης ἐπέρχεται σύγχρουσις τῶν συμφερόντων τῶν σχολῶν καί τῶν ναῶν, καὶ ἐπειδή, καὶ εὐσθουμένου ἔτι τοῦ μέτρου τῆς καταργήσεως, δὲν βελτιοῦται ἱκανῶς ἡ οἰκονομικὴ κατάστασις τοῦ κλήρου, καλὸν ἤθελεν εἶναι ἐὰν ἡ Ἐπιτροπή, πρὸ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ κανονισμοῦ, μελετήσῃ μετὰ προσοχῆς καὶ ἐξετάσῃ ἐκ τῶν προτέρων, ἐὰν ἐγκρίνῃ, τὰ ἑξῆς τέσσαρα σχετικὰ σημεῖα: α'] τὸν ἐτήσιον ἀπολογισμόν, ἑνὸς ἢ δύο ἐτῶν, τῶν ἐσόδων καὶ δαπανῶν ἑκάστης ἐκκλησίας καὶ σχολῆς μετὰ τοῦ περισσεύματος ἢ ἐλλείμματος αὐτῶν· β'] τίνας προσόδους ἔχει ἑκάστη σχολὴ καὶ τί χορηγεῖ εἰς τὸ ταμεῖον αὐτῆς ἑκάστη ἐκκλησία· γ'] πόθεν προέρχονται αἱ πρόσοδοι τῶν ἱερέων καὶ μέχρι τίνος ποσοῦ ἀνέρχονται, καὶ δ'] ἐν περιπτώσει μισθοδοτήσεως τοῦ κλήρου πόσον δύνανται νὰ παρέχωσιν αἱ ἐκκλησίαι ποσόν.

Τῆς προτάσεως ταύτης τῆς Α. Θ. Παναγιότητος γενομένης δεκτῆς, ἐνεκρίθη ὅπως ὑπὸ μὲν τοῦ ἐλεγκτοῦ τῶν ἐκκλησιαστ. λογαριασμῶν κ. Ν. Νικολαΐδου ὑποβληθῶσιν οἱ εἰρημένοι ἀπολογισμοί, δι' ἐγκυκλίου δὲ τῆς Μ. Πρωτοσυγκελλίας προσκληθῶσιν οἱ προϊστάμενοι μὲν τῶν ἐνοριῶν ἵνα γνωρίσωσι τῇ Ἐπιτροπῇ τὰς ἀπολαυὰς καὶ τὰ τυχηρὰ τοῦ κλήρου, οἱ ἐπίτροποι δὲ καὶ ἔφοροι ὑποβάλωσι τὴν γνώμην αὐτῶν περὶ τοῦ δυνατοῦ ἢ μὴ τῆς μισθοδοτήσεως τοῦ κλήρου. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἁρμοσμένη ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐζήτησεν εἴτε πληροφορίας περὶ τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως τοῦ ὑφισταμένου ἱερατικοῦ ταμείου· ὑποδείξασα δὲ τὴν ἀνάγκην τῆς εὐρύνσεως τῆς ἐνεργείας αὐτοῦ καὶ τὸν τρόπον τῆς ἀναπτύξεως αὐτοῦ προέτεινεν ὅπως συστηθῇ ἐπὶ τούτῳ ἱερατικὴ ἀδελφότης, ἥτις δι' ἰδίου κανονισμοῦ νὰ καθορίσῃ τὸν σκοπόν, τὰς προσόδους καὶ πάντα τὰ κατ' αὐτήν. Καὶ τῆς προτάσεως ταύτης τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου ἀποδεκτῆς γενομένης διωρίσθη συντακτικὴ ἐπὶ τοῦ κανονισμοῦ τούτου Ἐπιτροπὴ ἀποτελουμένη ἐκ τοῦ θεοφιλ. ἐπισκόπου Ξανθουπόλεως κ. Ἰωάννου ὡς προέδρου, τοῦ πρωτοπρεσβυτέρου Κωνσταντίνου Καλλινίκου, τοῦ Μ. κατηχητοῦ Ἀλεξ. Ζώτου, τοῦ ἀρχιμ. Ἀθανασίου Λάσκαρη καὶ τοῦ οἰκονόμου. Βασιλείου Λαμπρίδου.

Ἐπιτροπὴ Ἐθνικοῦ Ὀρφανοτροφείου. — Ἐν τῇ χθεσινῇ συναδικῇ συνεδρίᾳ ὑποβληθεῖσα ἀνεγνώσθη ἡ πρότερον προφορικῶς ἐνώπιον τῶν δύο Σωμάτων διατυπωθεῖσα αἴτησις τῆς προσωρινῆς ἐπιτροπῆς τοῦ ἐν Πριγκήπῳ Ἐθνικοῦ Ὀρφανοτροφείου περὶ προσαρτήσεως εἰς αὐτὸ τῆς παρακειμένης ἱερᾶς σταυροπηγιακῆς Μονῆς τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, τῆς ἐξαρτωμένης νῦν ἀπὸ τῆς ἐν Χάλκῃ ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς. Τοὺς

λόγους τῆς αἰτουμένης προσαρτήσεως τῆς Μονῆς ἡ Ἐπιτροπὴ ἐστήριξεν ἐπὶ ἄρθρου τοῦ ἄρτι συνταγέντος κανονισμοῦ τοῦ φιλανθρωπικοῦ ἱδρύματος, προβλέποντος καὶ ὁρίζοντος συστηματικὴν εἰς τὰ ὀρφανὰ διδασκαλίαν μαθημάτων ἀνθοκομίας, δενδροκομίας, σηροτροφίας, γεωπονίας κ. τ. τ. πρὸς ἐξάσκησιν πρακτικήν. Καὶ ἐπειδὴ τὸ φιλανθρωπικὸν μὲν ἵδρυμα χρῄζον πρὸς τοῦτο γαιῶν, κήπων, ἀμπέλων, δενδρώνων στερεῖται πάντη τοιούτων, εὐμοιρεῖ δὲ τούτων τὸ παρακείμενον ἱερὸν σκήνωμα, διὰ ταῦτα αἰτεῖται τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος προσάρτησιν ὑπὸ τὸν ὄρον ἵνα καὶ τὸ Ὀρφανοτροφεῖον ἐξακολουθήσῃ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει παρέχον τὸ ἐτήσιον κεκανονισμένον ἐξ 60 λιρῶν ἐπίδομα εἰς τὸ ταμεῖον τῆς Θεολογ. Σχολῆς, ὡς νῦν πράττει τοῦτο ἡ Μονή.

Ἡ ἱερὰ Σύνοδος διασκεψαμένη ἐπὶ μακρὸν ἐπὶ τῆς αἰτήσεως ἐνέκρινεν ἵνα ἐκχωρηθῇ μόνον ἡ διαχείρισις, διοίκησις καὶ ἐπικαρπία τῆς Μονῆς μετὰ πάντων τῶν κτημάτων καὶ ἐξαρτημάτων εἰς τὸ ἐθνικὸν Ὀρφανοτροφεῖον, ὑποχρεούμενον ἵνα καταβάλλῃ τῷ Ταμείῳ τῆς Θεολογ. Σχολῆς τὸ ὡρισμένον ἐξηκοντάλιρον ἐτησίως ἐπίδομα, τῆς σταυροπηγιακῆς ἰδιότητος τῆς Μονῆς μὴ μεταβαλλομένης ποσῶς καὶ τοῦ διορισμοῦ τοῦ ἑκάστοτε ἡγουμένου γινομένου ὑπὸ τοῦ οἰκουμ. πατριάρχου καὶ τῆς ἱερᾶς Συνόδου.

Χειροτονία Ἐρσεκίου. — Ὁ πανιερ. μητροπολίτης Βόσνης κ. Νικόλαος καὶ διὰ γράμματος αὐτοῦ ἤγγειλε τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἐκ μέρους καὶ τῶν συλλειτουργησάντων αὐτῷ μητροπολιτῶν Σβορνικίου κ. Γρηγορίου καὶ Βενιαλούκας-Βιχάτσης κ. Εὐγενίου ὅτι ἐτέλεσαν τῇ ἐντολῇ αὐτῆς τὴν χειροτονίαν τοῦ μητροπολίτου Ἐρσεκίου κ. Πέτρου τῇ 8 παρελθόντος μαΐου, καὶ ἦδη διαβιβάζεται ἐπισυνημμένως τῷ γράμματι ἡ Ὁμολογία Πίστεως τοῦ χειροτονηθέντος, ἥτις ἀποσταλεῖσα ἐντεῦθεν ἑλληνιστί, ὑπεγράφη ὑπ' αὐτοῦ ἔν τε τῷ πρωτοτύπῳ καὶ τῇ μεταφράσει.

Γενναῖαι δωρεαί. — Ὁ ἕτερος τῶν ἐν Κισνοβίῳ τῆς Ρωσσίας ἐγκατεστημένων φιλογενεστάτων ὁμογενῶν κ. Ζαννῆς Συνα ἰνὸς διὰ γράμματος αὐτοῦ, ἀναγνωσθέντος ἐν τῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ τῆς π. τρίτης, ἀνεκοίνωσε τῇ Α. Θ. Παναγιότητι ὅτι ἐν Ἀθήναις ἐσχάτως διατρίβων κατέθηκε παρὰ τῇ Ἐθνικῇ Τραπέζῃ τῆς Ἑλλάδος τριάκοντα μὲν χιλιάδας δραχμῶν ὅπως τὰ $^3/_4$ τῶν τόκων αὐτῶν περιέρχωνται μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ διατίθηνται ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν αὐτοῦ, τὸ δὲ $^1/_4$ εἰς τὸν ἀδελφὸν τοῦ δωρητοῦ καὶ τοὺς διαδόχους αὐτοῦ, εἴκοσι πέντε δὲ ἑτέρας χιλιάδας δραχμῶν, ὅπως διὰ τῶν τόκων τοῦ κεφαλαίου συντηρῆται ὁ ἐν Κισνοβίῳ ναὸς τῆς ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου κοινότητος ἐφ' ὅσον ἡ ἐν αὐτῷ λειτουργία τελῆται ἑλληνιστί, ἄλλως ἀποστέλληται τῷ οἰκουμενικῷ Πατριαρχείῳ πρὸς συντήρησιν ὀρθοδόξων ἑλληνικῶν ναῶν ἐν Τουρκίᾳ.

Τῷ ἀνωτέρω γράμματι τοῦ φιλογενοῦς ἀνδρὸς διεβιβάσθησαν ἐπισυνημμένως καὶ τὰ δύο σχετικὰ συμβολαιογραφικὰ ἔγγραφα, ἅτινα καὶ κατετέθησαν εἰς τὸ Ἐθνικὸν Ταμεῖον.

Ἡ ἁγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος εὐαρέστως πάνυ ἀποδεξαμένη τὰς δωρεὰς ταύτας καὶ ἐπιδαψιλεύσασα τῷ φιλοστόργῳ υἱῷ κ. Ζ. Συναδινῷ τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας αὐτῆς ἐνέκρινεν ἅμα ὅπως καὶ διὰ πατριαρχικοῦ γράμματος ἐκφρασθῇ αὐτῷ ἡ πλήρης εὐαρέσκεια καὶ εὐγνωμοσύνη τῆς Ἐκκλησίας ἀνθ' ὧν τὴν υἱικὴν αὐτοῦ στοργὴν καὶ ἀφοσίωσιν ἀξιομιμήτως ἐτεκμηρίωσεν.

Ἐφορεία Ἐθν. Φιλανθρ. Καταστημάτων. — Ἡ Π. Κ. Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπή, λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν αἴτησιν τῆς ἐφορίας τῶν Ἐθνικῶν Φιλανθρωπικῶν Καταστημάτων περὶ ἀνατυπώσεως «Συνοπτικῆς τινος περιγραφῆς τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς», φυλλαδίου ἐκδοθέντος τῷ 1835, παρέπεμψε τὸ φυλλάδιον πρὸς κρίσιν ἐπιτροπείᾳ τριμελεῖ ἐκ τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Κασσανδρείας κ. Λεοντίου, τοῦ ἄρχοντος Μ. χαρτοφύλακος καὶ χρονογράφου τῆς Μ. Ἐκκλησίας κ. Μ. Ι. Γεδεών καὶ τοῦ διδάκτορος καὶ καθηγητοῦ τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς κ. Β. Α. Μυστακίδου.

Ἐπέτειος ὀνόματος. — Τῷ μητροπολίτῃ Φιλαδελφείας κ. Λεοντίῳ ἄγοντι προχθὲς τὴν ἐπέτειον τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἑορτὴν ἡ Α. Θ. Παναγιότης συνεχάρη τηλεγραφικῶς.

Ἐπισκέψεις. — Τῷ π. σαββάτῳ ὁ Μ. πρωτοσύγκελλος μεταβὰς εἰς Πέραν ἐπεσκέψατο ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π. τὸν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει παρεπιδημοῦντα σεβασμ. ἀρχιεπίσκοπον Ἀργολίδος κ. Νίκανδρον, ἐπισκεψάμενον ἅμα τῇ ἀρίξει αὐτοῦ τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην.

Σήμερον δὲ ἡ Α. Ε. ὁ ἐνταῦθα πρεσβευτὴς τῆς Σερβίας στρατηγὸς κ. Σάββας Γκρούϊτς ἐν συνοδίᾳ τοῦ ἐκ τῶν διερμηνέων κ. Κωνσταντίνου Κρούπτσεβιτς.

Ἐπιγραφῶν Θεσσαλονίκης πεντεκαίδεκα διωρθωμένην κριτικὴν **Ἀνάγνωσιν** ἐξέδωκεν ἐσχάτως ἐν τῷ ΙΕ' τόμῳ τοῦ περιοδικοῦ «Ἀθηνᾶς» ὑπὸ τῆς ἐν Ἀθήναις ἐπιστημονικῆς ἑταιρίας ἐκδιδομένου ὁ δοκιμώτατος τῶν παρ' ἡμῖν φιλολόγων κ. Πέτρος Ν. Παπαγεωργίου. Τῆς κριτικῆς ταύτης ἐκδόσεως ἐποιήσατο ἀποσπάσματα ἰδιαίτερα ἐκ τοῦ σπουδαιοτάτου τούτου περιοδικοῦ ὁ πολυμαθέστατος ἐκδότης

καὶ διέδωκε χάριν τῶν παρ' ἡμῖν φιλαρχείων ἐν ἰδίῳ φυλλαδίῳ, προσφωνουμένῳ τῷ συντάκτῃ καὶ διευθυντῇ τῆς «Ἐκκλησ. Ἀληθείας» κ. Μ. Ι. Γεδεών.

Ἑλληνικὴ δημοσιογραφία. — Διαμείναντός ἐπί τινας ἡμέρας ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει καὶ τὰς εὐχὰς τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου λαβὼν ἐπανέκαμψεν εἰς Σάμον ὁ διδάκτωρ τὰ νομικὰ καὶ διευθυντὴς τῆς ἐν Σάμῳ, «Νέας Ζωῆς» κ. Β. Καριώτογλους, δικηγόρος. Ἡ ἐφημερὶς «Νέα Ζωή», ὄργανον, ὡς ἐπιγράφεται, Σάμου, Χίου καὶ τῶν πέριξ νήσων, τρίτον ἔτος ἤδη ζωῆς ἀριθμοῦσα, διαδίδει χρησίμην ὕλην καὶ κέκτηται ἀνταποκριτὰς ἐν ταῖς Σποράσι νήσους κυρίως, στηλογραφοῦσα τὴν ἐθνικὴν δρᾶσιν τῶν ἐν αὐταῖς ἑλληνικῶν ὀρθοδόξων κοινοτήτων. Ἐκδίδεται δὶς τῆς ἑβδομάδος εἰς σχῆμα μέγα. (Συνδρομὴ ἐτησία 60 γρόσια). — Καλὴν ἐπίσης προσιωνιζόμεθα τὴν πορείαν τῆς ἐν τῇ πόλει Θεσσαλονίκης ἀπὸ δύο ἑβδομάδων ἀρξαμένης ἐκδίδοσθαι τρὶς τῆς ἑβδομάδος εἰς σχῆμα μέτριον «Ἀληθείας». Ἥ τε ἐκλογὴ τῆς ὕλης καὶ τὸ λεκτικὸν καὶ τὸ τῶν τυπογραφικῶν χαρακτήρων εὐπρόσωπον εἰσὶν ἀρκετὰ συστατικὰ τοῦ νέου τούτου ἐν τῇ πρωτευούσῃ πόλει τῆς Μακεδονίας ἑλληνικοῦ φύλλου, οὗ συνδρομὴ ὁρίζεται διὰ τὰς ἐπαρχίας 100 γρόσια.—Καθημερινῆς ἑλληνικῆς ἐφημερίδος ὑπὸ τὸ ὄνομα «Πρόοδος» εἰς σχῆμα μέγα ἀγγέλλει τὴν ἔκδοσιν ὁ ἑλλόγιμος κ. Κ. Π. Σπανούδης, ἤδη γνωστὸς ἐκ διαφόρων αὐτοῦ διατριβῶν ἐν ἑλληνικαῖς ἐφημερίσιν ἐκδοθεισῶν. Ἡ συνδρομὴ εἰς τὴν «Πρόοδον» ὡρίσθη διὰ τὴν ἡμετέραν πόλιν εἰς 150 γρόσια.

Ἀνάρρησις τοῦ νέου βασιλέως τῆς Σερβίας. —Ἐπὶ τῇ εἰς τὸν βασιλικὸν θρόνον ἀναρρήσει τῆς Α. Μ. τοῦ νέου βασιλέως τῆς Σερβίας Πέτρου τοῦ Α', ἐντολῇ πατριαρχικῇ, ὁ πανοσιολ. Μ. πρωτοσύγκελλος κ. Καλλίνικος ἐν συνοδίᾳ τοῦ Α' γραμματέως τοῦ Συμβουλίου κ. Π. Νικολοπούλου, μεταβὰς τῇ παρελθούσῃ δευτέρᾳ εἰς τὴν σερβικὴν πρεσβείαν, διηρμήνευσε τὰς συγχαρητηρίους εὐχὰς τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου τῇ Α. Ἐξ. τῷ ἐνταῦθα πρεσβευτῇ τῆς Σερβίας στρατηγῷ Σάββᾳ Γρούϊτς.

Ὀνοματικὴ ἑορτή. — Τοῦ πρωθιερέως τῆς ἐνταῦθα ρωσσικῆς πρεσβείας πανοσιολ. ἀρχιμανδρίτου κ. Ἰωνᾶ ἄγοντος τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ τὴν ἐπέτειον τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἑορτὴν ἡ Α. Θ. Π. διεβίβασεν αὐτῷ συγχαρητηρίους εὐχὰς διὰ τοῦ ἱερολογ. ὑπογραμματέως τῆς ἱερᾶς Συνόδου ἱεροδιακόνου κ. Ἀθ. Πιπέρα.

Θεολογικὴ Σχολὴ Χάλκης. — Περατωθείσης τῆς ἐπὶ Συνόδου ἀναγνώσεως τοῦ Κανονισμοῦ τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς Σχολῆς, ἐνεκρίθη ἡ ἐκτύπωσις αὐτοῦ.

Μητρόπολις Γάνου καὶ Χώρας. — Τῷ πανιερ. μητροπολίτῃ Γάνου καὶ Χώρας κ. Κωνσταντίνῳ ἐχορηγήθη ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου ἡ ἄδεια ἵνα ἔλθῃ εἰς βασιλεύουσαν πρὸς περίθαλψιν τῆς ὑγείας αὐτοῦ.

Ἐπανόρθωσις.—Ἐν τισι φύλλοις τοῦ προηγουμένου ἀριθμοῦ τῆς «Ἐκκλησ. Ἀληθείας» ἕνεκεν ἀβλεψίας παρεισέφρησεν ἀναγραφὲν καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἐξοχωτάτου Κ. Βαγιάννη ἐφέντη μεταξὺ τῶν ὀνομάτων τῆς ἐξελεγκτικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν λογαριασμῶν τῆς Μαρασλείου Σχολῆς. Οἱ ἀποτελοῦντες τὴν εἰρημένην Ἐπιτροπὴν ἦσαν μόνον οἱ κκ. Β. Πανοικίδης καὶ Α. Παπαδόπουλος.

ΣΧΟΛΩΝ ΤΕΛΕΤΑΙ

Β'. Ἰωακείμειον Παρθεναγωγεῖον

Ἐν μέσῳ πολλῆς συρροῆς ἐπιλέκτου κόσμου ἐγένετο τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ ἡ τελετὴ τῆς ἐπιδόσεως τῶν πτυχίων ταῖς τελειοφοίτοις τοῦ Ἐθν. Ἰωακειμείου Παρθεναγωγείου 14 τὸν ἀριθμόν. Ταύτης προέστη ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης περιστοιχιζόμενος ὑπὸ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν Ἰκονίου, Μιτυλήνης, Διδυμοτείχου, Βελεγράδων, Σερβίων-Κοζάνης, Ἡλιουπόλεως καὶ Καλλιουπόλεως, γενόμενος δεκτὸς κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ παιδευτηρίου ὑπὸ τοῦ προέδρου τῆς ἐφορείας αὐτοῦ μητροπολίτου Σμύρνης καὶ τῶν ἐφόρων ὡς καὶ τοῦ διδάσκοντος προσωπικοῦ. Εἰς τὴν τελετὴν παρέστη καὶ ἡ Α. Ἐξ. ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος κ. Ἰ. Γρυπάρης, παρεπιδημοῦντες μητροπολῖται, ἀντιπρόσωποι τῶν ἁγίων Τόπων καὶ πλῆθος ἄλλο φιλομούσου κόσμου. Τῆς Α. Θ. Παναγιότητος εἰσερχομένης εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ παρθεναγωγείου χορὸς μαθητριῶν ἔψαλεν ὕμνον πρὸς Αὐτὴν, καὶ μετὰ τὸ πέρας τούτου ἐγένετο ἡ εἰθισμένη ἱεροτελεστία. Εἶτα ψαλέντων ὕμνων πρὸς τὸν Θεὸν, καὶ πρὸς τὴν Α. Α. Μ. τὸν σεπτὸν ἡμῶν Ἄνακτα ἀνῆλθε τὸ βῆμα ὁ ἐκ τῶν ἐφόρων τοῦ παρθεναγωγείου καὶ καθηγητὴς αὐτοῦ ἑλλόγιμος κ. Κ. Ζαχαριάδης καὶ ἀνέγνω τὴν περὶ τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος ἔκθεσιν, ἐξ ἧς ἐγένετο δῆλον ὅτι τὸ ἵδρυμα ἐπιβαρύνεται δι' ἐλλείμματος 170 λιρῶν. Τοῦ ἀγορεύοντος ἐν τῷ μέρει τούτῳ τῆς ἐκθέσεως γενομένου, ὁ παναγιώτατος οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἐξήγγειλε τῇ ὁμηγύρει τὸ λίαν εὐάρεστον ἄγγελμα ὅτι φιλόστοργον τῆς Ἐκκλησίας τέκνον ποιεῖται γενναιοφρονεστάτην δωρεὰν ἐκ πεντήκοντα χιλιάδων φράγκων εἰς τὸ καθίδρυμα.

Μετὰ τὴν ἔκθεσιν ταύτην, ψαλέντος ὕμνου πρὸς τὸν ἀείμνηστον κτίτορα τοῦ παιδευτηρίου, πατριάρχην Ἰωακεὶμ τὸν Β' ἐπηκολούθησεν ἡ περὶ τῆς πνευματικῆς καταστάσεως ἔκθεσις τῆς ἑλλογίμου διευθυντρίας κ. Ἰουστίνης Λαγουδάκη, ἀπεικο-

νασάσης ἐν χαρακτηριστικῇ καλλιεπείᾳ τὴν κατὰ τὸ λῆξον ἔτος πορείαν τοῦ φυτωρίου, εἰς ὃ ἐφοίτησαν 310 κοράσια καὶ περατωσάσης τὴν ἔκθεσιν αὐτῆς δι' ὑποθηκῶν πολυτίμων πρὸς τὰς ἀποφοιτώσας 11 μαθητρίας, αἵτινες προσελθοῦσαι ἔλαβον τὰ οἰκεῖα πτυχία ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ οἰκουμ. πατριάρχου.

Τὴν σεμνὴν τελετὴν ἐπισφραγίζων ὁ οἰκουμ. πατριάρχης διὰ προσλαλιᾶς προσφόρου ἐπεδαψιλεύσατο τὰς εὐχὰς τῆς Ἐκκλησίας πρός τε τοὺς ἐριτίμους ἐφόρους, καὶ τοὺς διδασκάλους ἐργασθέντας ὑπὲρ τῆς σχολῆς, καὶ ηὔξατο ὑπὲρ τῆς Α. Α. Μ. τοῦ σεπτοῦ ἡμῶν Ἄνακτος, Οὗ ὑπὸ τὴν αἰγίδα εὐωδοῦνται καὶ προκόπτουσι πάντα τὰ καθ' ἡμᾶς εὐαγῆ καθιδρύματα. Αἱ προσήκουσαι δὲ ἐξερράσθησαν ὑπὲ τῆς Α. Θ. Π. εὐχαριστίαι καὶ πρὸς τὸν τὴν τελετὴν τιμήσαντα πρεσβευτὴν τῆς Ἑλλάδος κ. Ι. Γρυπάρην.

Εἶτα πᾶσα ἡ ὁμήγυρις προσῆλθε ἐν τῇ εἰκείᾳ αἰθούσῃ καὶ περιειργάσθη τὰ φιλοτεχνηθέντα ὑπὸ τῶν διαφόρων μαθητριῶν ἐργόχειρα.

Γ'. Ἐμπορικῆς σχολῆς.

Παραπλησία τελετὴ ἐγένετο αὐθημερὸν καὶ ἐν τῇ κατὰ Χάλκην Ἐμπορικῇ σχολῇ ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν ἐτησίων ἐξετάσεων τῶν τελειοφοίτων αὐτῆς. Καὶ ταύτης δὲ προέστη ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης μεταβὰς ἐπὶ ἀτμακάτου εἰς Χάλκην τῇ συνοδείᾳ τῶν σεβασμ. μητροπολιτῶν Μιτυλήνης, Διδυμοτείχου, Σερβίων-Κοζάνης καὶ Βελεγράδων ὡς καὶ τῶν πανοσ. ἐπιτρόπων τοῦ Π. Τάφου καὶ τοῦ Σιναίου Ὄρους.

Τὸν οἰκουμ. πατριάρχην ἀποβαίνοντα μετὰ τῆς συνοδίας αὐτῆς ὑπεδέξαντο οἱ ἀξιότιμοι ἔφοροι τῆς σχολῆς, ὁ διευθυντὴς μετὰ τοῦ καθηγητικοῦ συλλόγου καὶ ἄλλοι παραθερίζοντες ἔγκριτοι ὁμογενεῖς συνοδεύσαντες ἄχρι τῆς μονῆς τῆς Θεοτόκου Καμαριωτίσσης, ἧς ἐπεσκέψατο τὸν ναὸν καὶ εἶτα μετὰ τῶν σεβασμίων συνοδῶν ὡς καὶ τοῦ κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην ἀφικομένου ἐξοχωτάτου πρεσβευτοῦ τῆς Ἑλλάδος κ. Ι. Γρυπάρη ἀνῆλθεν εἰς τὴν εὐρεῖαν τῶν τελετῶν αἴθουσαν κατάμεστον φιλομούσου καὶ ἐπιλέκτου κόσμου ἐξ ἑκατέρου τῶν φύλων. Εἰς τὴν τελετὴν ταύτην παρῆν καὶ ὁ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει παρεπιδημῶν ἀρχιεπίσκοπος Ἀργολίδος κ. Νίκανδρος. Τῆς εἰθισμένης ἱεροτελεστίας γενομένης, ὁ διευθυντὴς τοῦ παιδευτηρίου ἐλλόγιμος κ. Γ. Λιανόπουλος ἀνέγνω ἀπὸ τοῦ βήματος τὴν ἔκθεσιν τῶν κατὰ τὸ λῆξιν ἔτος πεπραγμένων ὑπό τε τὴν ἐκπαιδευτικὴν καὶ τὴν οἰκονομικὴν αὐτῆς ἔποψιν χαρακτηρίσας ἀμφοτέρας καλὰς καὶ εὐοιώνους χάρις εἰς τὰς ἀόκνους προσπαθείας πάντων τῶν ὑπὲρ τῆς Σχολῆς φιλογενῶς μοχθούντων καὶ ζηλωτῶς τὴν πρόοδον καὶ προκοπὴν αὐτῆς ἐπιδιωκόντων. Κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος ἐφοίτησαν εἰς τὴν σχολὴν 146 μαθηταί, ἀπεφοίτησαν δὲ 13, ὧν οἱ μὲν δέκα, τοῦ γυμνασιακοῦ τμήματος, εἰσὶ προωρισμένοι πρὸς συνέχισιν σπουδῶν ἀνωτέρων, οἱ δὲ τρεῖς ὅπως ἀποδυθῶσιν εἰς τὸ ἐμπορικὸν στάδιον. Αἱ εἰσπράξεις τῆς σχολῆς ἔκ τε τῶν διδάκτρων καὶ ἄλλων πόρων ἀνῆλθον κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο εἰς 5660 λιρ. ὀθωμ., αἱ δὲ δαπάναι εἰς τὸ αὐτὸ ποσόν, ἐπιτευχθέντος πλήρους οἰκονομικοῦ ἰσοζυγίου.

Ἐν τέλει τῆς ἐκθέσεως ὁ κ. Λιανόπουλος ἐξέφρασε τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ ἀγλαοῦ φυτωρίου πρὸς τὴν Α. Α. Μ. τὸν μουσοτροφῆ ἡμῶν Ἄνακτα, τὴν Α. Θ. Παναγιότητα, τὴν Α. Ε. τὸν πρεσβευτὴν τῆς Ἑλλάδος καὶ πρὸς πᾶσαν τὴν ὁμήγυριν. Μετὰ τοῦτο ἐξητάσθησαν οἱ τελειόφοιτοι εἰς τὰ ἑλληνικὰ ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Ε. Γεωργιάδου καὶ τὸ ἐμπορικὸν δίκαιον ὑπὸ τοῦ διδάκτορος κ. Θ. Ἀντωνιάδου.

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐπισφραγίζουσα τὴν τελετὴν ἐπηυλόγησε τὸ ἔργον τῆς σχολῆς, ἅμα δὲ ἀπέτεινε πολυτίμους πατρικὰς νουθεσίας πρὸς τοὺς ἀποφοιτῶντας, ἐξαίρων τὴν πρὸς τὴν Α. Α. Μ. τὸν Ἄνακτα ὀφειλομένην εὐγνωμοσύνην Οὗ ὑπὸ τὴν ἀμφιλαφῆ καὶ κραταιὰν αἰγίδα ἐκτρέφουσα αὐτοὺς ἡ σχολὴ ἐκπληροῖ δοκίμως τὸν προορισμὸν αὐτῆς.

ΛΟΓΟΔΟΣΙΑ*

περὶ τοῦ σχολικοῦ ἔτους 1902—1903 τῆς Πατριαρχικῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς, ἀναγνωσθεῖσα ἐν τῇ αἰθούσῃ αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Σχολάρχου μητροπολίτου Σάρδεων Μιχαὴλ Κλεοβούλου.

τῇ 8 Ἰουνίου Κυριακῇ 1903.

Κατὰ τὸ οὕτω καταρτισθὲν Πρόγραμμα διεξήχθη ἡ διδασκαλία τῶν μαθημάτων μέχρι τῶν μέσων τοῦ παρελθόντος Ἰανουαρίου χάριτι θείᾳ ἄνευ προσκόμματός τινος καὶ διακοπῆς· Ἀλλὰ τὴν ὁμαλὴν καὶ ἀπρόσκοπτον ταύτην ἐν τῷ παιδευτικῷ ἔργῳ τοῦ καθιδρύματος πορείαν ἀνέκοψε δυστυχῶς ἀπὸ τοῦ χρόνου τούτου σοβαρὰ συναδέλφου νόσος, τοῦ καθηγητοῦ Κυρίου Θεμιστοκλέους Σαλτέλη, ἀναγκασθέντος νὰ ἀποστῇ συμβουλῇ ἰατρικῇ τέλεον ἐπί τινα χρόνον τῆς διδασκαλίας πρὸς ταχυτέραν ἀνάκτησιν τῆς σπουδαίως κλονηθείσης καὶ προσβληθείσης αὐτοῦ ὑγιείας. Ἵνα δὲ μὴ σχολάζῃ ἡ τοῦ ἀσθενοῦντος συναδέλφου διδασκαλία ἐπὶ βλάβῃ τῶν μαθητῶν, διενεμήθη αὕτη ἐγκρίσει τῆς σεβαστῆς τοῦ καθιδρύματος Ἐφορείας ἑτέροις ὁμοτέχνοις τῷ πάσχοντι Καθηγηταῖς, προθύμως καὶ φιλαδέλφως ἀναδεξαμένοις καὶ μετὰ πολλῆς ἀκριβείας καὶ πάντῃ ἀνδιοτελῶς ἐκτελέσασι τὸ ἀνατεθὲν αὐτοῖς ἔργον. Πλὴν τῶν ὁμοτέχνων τῷ πάσχοντι συνέδραμον καὶ ἄλλοι τοῦ ἱδρύματος Καθηγηταί, διαθέμενοι ὅσον ἠδύναντο ἕκαστος χρόνον πρὸς πλήρωσιν παντὸς ἐν τῷ τῶν μαθημάτων Ὡρολογίῳ χάσματος. Ὑπὲρ πάντων τούτων, ἀνιδιοτελῶς, ὡς εἶπον, τὸ ἀνατεθὲν αὐτοῖς ἔργον ἐκτελεσάντων, ἐπικαλεῖται, Παναγιώτατε, θερμῶς ἡ Σχολὴ τὰς εὐλογίας τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας.

Περὶ τοῦ διδακτικοῦ τῆς Σχολῆς ἔργου ὄντος τοῦ λόγου, προσεπιθηλῶ ἐνταῦθα, ὅτι ἡ τοῦ Τουρκικοῦ μαθήματος διδασκαλία, ἡ μέχρι τοῦ προλαβόντος ἔτους ὑφ' ἑνὸς Καθηγητοῦ γινομένη, τοῦ γνωστοῦ δοκιμωτάτου Τουρκιστοῦ Κυρίου Ἰωάννου Χλωροῦ, διενεμήθη εἰς δύο, ἀνατεθείσης τῆς διδασκαλίας τοῦ μαθήματος τούτου ἐν ταῖς κατωτέραις τέσσαρσι τάξεσι τῆς Σχολῆς, τῇ Γ', Δ', Ε' καὶ ΣΤ', ἀρχομένου τοῦ σχολικοῦ ἔτους, τῷ κυρίῳ Προδρόμῳ Ἀναστασιάδῃ, τροφίμῳ αὐτῆς ἐκ τῶν ἀρίστων, προσληφθέντι διὰ διαγωνισμοῦ, ὁρισθέντος ὑπὸ τῆς Αὐτοῦ Θειοτάτης Παναγιότητος αἰτήσει τῆς Ἐφορείας. Τὴν διανομὴν δὲ ταύτην τῶν ὡρῶν τοῦ Τουρκικοῦ μαθήματος, ἀνερχομένων εἰς 18 καθ' ἑβδομάδα, προυκάλεσαν τὸ μὲν αἱ πολλαὶ τοῦ κυρίου Χλωροῦ, ὡς Διευθυντοῦ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Τουρκικοῦ Γραφείου, ἀσχολίαι, τὸ δὲ καὶ ἡ κατά-

* Συνέχεια ἀπὸ σελ. 275—276.

στασις τῆς ὑγιείας αὐτοῦ, ἐπιβάλλουσαι ἀνακούφισιν ἐν τῷ προσθέτῳ τούτῳ τῆς διδασκαλίας ἔργῳ. Πολλὰς δὲ ἐκφράζει αὐτῷ εὐχαριστίας ἡ Σχολὴ ἐπὶ τῷ ὅτι δὲν ἠθέλησε νὰ διακόψῃ πάντα σύνδεσμον πρὸς τὴν ἐκθρέψασαν αὐτὸν Σχολήν, διατηρήσας τὴν ἐν ταῖς δυσὶν ἀνωτέραις τάξεσιν ἐξάωρον διδασκαλίαν καὶ ἐπιστεγάζων οὕτω διὰ τῆς ἐγνωσμένης ἐπιστήμονος αὐτοῦ περὶ τὸ διδάσκειν τέχνης τὸ τοῦ προσληφθέντος νέου Καθηγητοῦ ἔργον.

Πλὴν τῆς εἰρημένης διανομῆς τῶν ὡρῶν τοῦ Τουρκικοῦ μαθήματος ἐκαινοτόμησε κατὰ τὸ λῆγον ἔτος ἡ Σχολὴ καὶ ἑτέραν εὐάρεστον καὶ κοινωφελεστάτην καινοτομίαν. Ἀποβλέπουσα εἰς τὸ ὅτι ἱκανοὶ τῶν ἀποφοίτων αὐτῆς, οἱ μὲν, δι' ἔλλειψιν πόρων πρὸς σπουδὴν ἐπιστήμης, οἱ δὲ, δι' ἔλλειψιν προσηκούσης τῇ μορφώσει αὐτῶν βιοποριστικῆς ἐργασίας, ἐπιδίδονται προσκαίρως ἢ διαρκῶς εἰς τὸ τοῦ διδασκάλου τῆς δημοτικῆς παιδεύσεως ἔργον, προνοοῦσα δὲ ὅπως ἐκπληρῶται τὸ ἐθνωφελὲς τοῦτο ἔργον ὑπ' αὐτῶν ὅσον ἐνεστι τελεσφορώτερον, ἔκρινεν ὠφέλιμον καὶ ἀναγκαῖον ὅπως μετὰ τῶν ἄλλων τῆς ἐγκυκλίου παιδεύσεως γνώσεων ἐφοδιάζῃ τοὺς βουλομένους καὶ διὰ τῶν ἀπαραιτήτων σήμερον τῷ διδασκαλικῷ ἔργῳ παιδαγωγικῶν γνώσεων. Πρὸς τοῦτο ἵδρυσεν αὕτη, ἀρχομένου τοῦ σχολικοῦ ἔτους, μετὰ μακρὰν καὶ ὥριμον σκέψιν, ἐγκρίσει καὶ ἐπιδοκιμασίᾳ τῆς ἀνωτάτης αὐτῆς ἀρχῆς, ἴδιον τετρατάξιον **Διδασκαλειακὸν τμῆμα**, οὐδαμῶς μὲν τὸ Πρόγραμμα τῆς ἐγκυκλίου αὐτῆς παιδεύσεως θίγον, σκοποῦν δὲ νὰ παράσχῃ τοῖς μέλλουσιν εἰς τὸ τοῦ διδασκάλου ἔργον νὰ ἐπιδοθῶσι τροφίμοις αὐτῆς ἀρτίαν παιδαγωγικὴν μόρφωσιν. Τὸ αὐτοτελὲς τοῦτο τετρατάξιον Διδασκαλειακὸν τμῆμα ἀπετελέσθη ὑπὸ τῶν τεσσάρων ἀνωτέρων τῆς Σχολῆς τάξεων, τῆς Ε', ΣΤ', Ζ' καὶ Η'. Ἐνεγράφησαν ἐν αὐτῷ 80 μαθηταὶ, 55 ἐν τῇ Ε',25 ἐν τῇ ΣΤ',15 ἐν τῇ Ζ', καὶ 15 ἐν τῇ Η'· ἀλλὰ δὲν παρέμειναν ἅπαντες μέχρι τέλους τοῦ σχολικοῦ ἔτους, διακοψάντων πολλῶν κατὰ διαφόρους καιροὺς τὴν ἀκρόασιν τῶν προαιρετικῶν τούτων μαθημάτων, τῶν μὲν ἀσταθῶν δι' ἀμηχανίαν, τῶν δὲ ἐν ἀποκέντροις μέρεσιν οἰκούντων δι' ἔλλειψιν τοῦ ἀπαιτουμένου χρόνου, ἰδίᾳ ἐν ὥρᾳ χειμῶνος. Ἐδιδάχθησαν δὲ ἐν τῷ παρηρτημένῳ τούτῳ τῇ Σχολῇ Διδασκαλειακῷ τμήματι τὰ ἑξῆς μαθήματα: α') Ἡ εἰσαγωγὴ εἰς τὴν Συστηματικὴν Παιδαγωγικὴν, β') ἡ γενικὴ Παιδαγωγικὴ, γ') ἡ Γενικὴ καὶ Εἰδικὴ Διδακτικὴ μετὰ τῶν ὑποδειγματικῶν μαθημάτων καὶ διδακτικῶν ἀσκήσεων, δ') ἡ Παιδαγωγικὴ Ψυχολογία, ε') ἡ Ἰχνογραφία, στ') ἡ Καλλιγραφία, ζ') ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Μουσικὴ καὶ η') ἡ Γυμναστική. Ἐκ τούτων τὰ μὲν κυρίως παιδαγωγικὰ, ἐν τῇ Η' καὶ Ζ' τάξει τῆς Σχολῆς, ὑπὸ τοῦ εἰδικοῦ τῶν μαθημάτων τούτων Καθηγητοῦ Κυρίου Ἀνθίμου Μαζαράκη, ἡ Ἰχνογραφία καὶ Καλλιγραφία, ἐν τῇ Ε' καὶ ΣΤ' τάξει ἀπὸ κοινοῦ, ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Σχολῆς Κυρίου Νικολάου Βούρου, ἡ Μουσικὴ ὑπὸ τῶν διδασκάλων τῆς Μουσικῆς τοῦ Μουσικοῦ Συλλόγου Σχολῆς καὶ ἐν ταῖς τέσσαρσι τοῦ Διδασκαλειακοῦ τμήματος τάξεσι, καὶ ἡ Γυμναστικὴ τέλος ἐν τῇ Ζ' καὶ Η' τάξει, ὑπὸ τοῦ διδασκάλου τῆς Μαρασλείου Σχολῆς Κυρίου Ἀνδρέου Τωζίδου.

Ἡ διδασκαλία τῶν εἰρημένων παιδαγωγικῶν μαθημάτων εἰς μὲν τοὺς ἐκ τῆς Η' τάξεως μαθητὰς ἐγένετο κατ' ἀνάγκην συνοπτικὴ, ἀλλ' ὅμως πλήρης καὶ ἀρτία, ἵνα μὴ ἐξέλθωσιν οὗτοι τῆς Σχολῆς, ἐχούσης ἤδη τὴν τῶν παιδαγωγικῶν μαθημάτων διδασκαλίαν, πάντῃ παιδαγωγικῆς μορφώσεως ἄγευστοι.

Οἱ τῆς Ζ' ὅμως τάξεως μαθηταὶ, μέλλοντες ἐπὶ διετίαν νὰ διακούσωσι τῶν μαθημάτων τούτων, θέλουσι πορισθῆ ἀναντιρρήτως μείζονα καὶ τελειοτέραν τὴν παιδαγωγικὴν μόρφωσιν. Ἀλλὰ καὶ οἱ τὴν ἀτελεστέραν ἐκ τῆς μονοετοῦς σπουδῆς κτησάμενοι, οἱ πρῶτοι οὗτοι τῆς ἀρτιπαγοῦς παιδαγωγικῆς καλιᾶς τῆς Σχολῆς νεοσσοὶ, ἱκανὴν ἐν ταῖς τῆς ἐγκυκλίου αὐτῶν παιδεύσεως γνώσεσιν ζωογονοῦσαν καὶ ἐνισχύουσαν αὐτοὺς τροφὴν ἔχοντες, πέπαθεν ἡ Σχολὴ, ὅτι τελεσφορώτατα τὸ διδασκαλικὸν ἔργον θέλουσιν ἐπιτελέσει, ὅσοι μάλιστα τούτων δὲν ἀποστῶσι τῆς πρὸς πᾶσαν πρόοδον καὶ προκοπὴν ἀναγκαίας καὶ ἀναποφεύκτου φιλοπονίας· τὴν πεποίθησιν δὲ ταύτην στηρίζει ἡ Σχολὴ ἐπὶ τοῖς διδακτικοῖς αὐτῶν γυμνάσμασιν, ὧν τὰ πλεῖστα ὑπῆρξαν ἐπιτυχῆ, καίπερ μετὰ πολύπονον ἑκάστοτε παρασκευὴν τῶν γυμνασιακῶν αὐτῶν μαθημάτων γινόμενα.

Ταῦτα περὶ τοῦ ἐν παραρτήματος μοίρᾳ λειτουργήσαντος ἐφέτος ἐν τῇ Σχολῇ Διδασκαλείου εἰπὼν, οὐδαμῶς προτίθεμαι νὰ δηλώσω, ὅτι δὲν πρέπει νὰ λάβῃ τοῦτο αὐτοτέλειαν. Ἡ Σχολὴ ἐποιήσατο τὴν πρώτην ἀπόπειραν χάριν τῶν ἑαυτῆς ἀποφοίτων, μὴ ἐχόντων ἄλλοθεν νὰ πορισθῶσι τὰς εἰς τὸ ἔργον διδασκάλου ἔργον ἀναγκαίας παιδαγωγικὰς γνώσεις. Ἡ ἀπόπειρα δὲ αὕτη ἐν πάσαις ταῖς ἀτελείαις, ταῖς συνήθως νέαις ἐπιχειρήσεσι παρομαρτούσαις, τρανῶς κατέδειξε τὴν ἀπόλυτον τῆς ἐγκυκλίου παιδεύσεως ἀνάγκην εἰς τοὺς μέλλοντας τὸ ἔργον τοῦ διδασκάλου νὰ ἐπαγγελθῶσιν. Τὸ παιδαγωγικὸν λοιπὸν τοῦτο τῆς Σχολῆς ἔργον ἐστὶ προσωρινὸν, καὶ εὔχεται αὕτη ὅπως καταστῇ δυνατὴ ἡ ἀνάθεσις αὐτοῦ ἐν προσεχεῖ μέλλοντι εἰς αὐτοτελῶς λειτουργοῦν Διδασκαλεῖον. Ἀλλ' ἅμα εὔχεται ὅπως ἐπὶ πλήρους καὶ ἀρτίας ἐγκυκλίου παιδεύσεως ἐποικοδομήσῃ τὸ ἔργον αὐτοῦ τοῦτο, ἵνα δυνηθῇ νὰ θεραπεύσῃ τὰς ὑπὸ τῶν περιστάσεων τῶν χρόνων ἡμῶν ἐπιβαλλομένας ἀνάγκας τῆς κατωτέρας παιδεύσεως. Ἐὰν ἡ Παιδαγωγικὴ εἶναι ἐπιστήμη, πᾶσα δὲ ἐπιστήμη ἀνάγκη ἐπὶ ἀρτίας ἐγκυκλίου παιδεύσεως νὰ ἐδράζηται, τοῦ κανόνος τούτου δὲν δύναται οὔτε πρέπει νὰ ἐξαιρεθῇ τὸ Διδασκαλεῖον, ἐὰν θέλῃ ὠφελίμους τῇ καθ' ἡμᾶς κοινωνίᾳ διδασκάλους νὰ παρέχῃ.

Γ'.

Μετὰ τὰ περὶ τοῦ διδακτικοῦ ἔργου τῆς Σχολῆς εἰρημένα μεταβαίνω νῦν εἰς ἕτερον, ἐπίσης σπουδαῖον αὐτῆς ἔργον, τὸ τῶν ἐξετάσεων, δι' οὗ ἐξελέγχεται, ὡς γνωστὸν, ὁ βαθμὸς τῆς καρποφορίας τοῦ διδακτικοῦ πάσης σχολῆς ἔργου.

Ὡς πάντοτε οὕτω καὶ κατὰ τὸ λῆγον ἔτος ἀρξαμένη ἡ Σχολὴ τοῦ ἔργου τούτου ἀπὸ τῆς 22 τοῦ παρελθόντος μηνὸς καὶ ἀπροσκόπτως μέχρι τῆς σήμερον τοῦτο διεξαγαγοῦσα περατοῖ, Θεοῦ συναιρομένου, τῇ 11 τοῦ διανυομένου μηνός. Συμφώνως δὲ τοῖς ἀπὸ ἱκανοῦ χρόνου, ἔκ τε παιδαγωγικῶν λόγων καὶ τῆς πληθύος τῶν μαθητῶν τῆς Σχολῆς περὶ τοῦ ἐλεγκτικοῦ τούτου τῆς διδασκαλίας αὐτῆς ἔργου τεθεσπισμένοις, καθυπέβαλεν αὕτη τοὺς μὲν τῶν ἑπτὰ κατωτέρων αὐτῆς τάξεων μαθητὰς εἰς γραπτὰς μόνον ἐξετάσεις καὶ δὴ δὶς τοῦ ἔτους, ἅπαξ, ληγούσης τῆς πρώτης ἑξαμηνίας, ἐν τοῖς κατ' αὐτὴν διδαχθεῖσι μαθήμασι, καὶ δεύτερον, λήγοντος τοῦ σχολικοῦ ἔτους, ἀπὸ τῆς 22 μέχρι τῆς 30 τοῦ προλαβόντος μηνὸς Μαΐου, ἐν ἅπασι τοῖς κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους διδαχθεῖσιν. Τοὺς δὲ τὴν ὀγδόην, τὴν ἀνωτάτην αὐτῆς τάξιν, ἀποτελοῦντας, ἐξήτασε μὲν ἤδη γραπτῶς, ἐξετάζει δὲ νῦν καὶ προφορικῶς ἀπὸ τῆς 2 τοῦ παρόντος μηνός.

Αἱ γραπταὶ αὐτῶν ἐξετάσεις ἐγένοντο τὸ μὲν, ἐν τοῖς κυριωτέροις τῶν κατὰ τὰ προηγούμενα ἔτη διδιδαγμένων μαθημάτων κατὰ διαφόρους καιροὺς τοῦ λήγοντος ἔτους, τοὺς ὑπὸ τῶν σχετικῶν τοῦ Κανονισμοῦ αὐτῆς ἄρθρων ὁριζομένους, τὸ δὲ, ἐν τισι τῶν κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο διδαχθέντων, ἀπὸ τῆς 22 μέχρι τῆς 30 τοῦ προλαβόντος μηνὸς Μαΐου μετὰ τῶν ἐξετάσεων τῶν μαθητῶν τῶν ἑπτὰ κατωτέρων τάξεων. Προφορικῶς δὲ ἐξετάζονται οὗτοι ἀπὸ τῆς 2 ἀρξαμένου ἐν τοῖς ὑπολειπομένοις τῶν μαθημάτων τοῦ λήγοντος ἔτους, ἅτινά εἰσι τὰ ἑξῆς: 1) ἡ χριστιανικὴ Ἠθική, 2) τὰ Ἑλληνικά, 3) τὰ Λατινικά, 4) ἡ ἱστορία τῆς Φιλοσοφίας, 5) ἡ Φυσικὴ Πειραματικὴ, 6) τὰ Τουρκικὰ καὶ 7) τὰ Γαλλικά.

Ὅπως δὲ κατὰ τὰ προηγούμενα ἔτη οὕτω καὶ κατὰ τοῦτο τὸ ἔτος, κηδομένη τῆς ὑγιείας τῶν ἐξεταζομένων μαθητῶν αὐτῆς ἡ Σχολή, προὐνόησεν ὅπως καταστήσῃ εὐκοπώτερον τὸ ἀναντιρρήτως βαρὺ καὶ πολλὴν τὴν ἔντασιν τῶν διανοητικῶν δυνάμεων ἀπαιτοῦν ἔργον τῶν προφορικῶν ἐξετάσεων καὶ παρὰ παντὶ μὲν ἐν γένει ἐξεταζομένῳ ἀλλ' ἰδίᾳ παρ' ἐκείνοις, οἵτινες δι' ἐλλιποῦς τῶν μαθητικῶν καθηκόντων αὐτῶν ἐκπληρώσεως δὲν κατώρθωσαν προσηκόντως τὴν μνήμην καὶ κρίσιν αὐτῶν νὰ ἐνισχύσωσι. Οὕτω διαιρέσασα τὴν ἐκ 39 μαθητῶν κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἀποτελουμένην ταξιν τῶν τελειοφοίτων αὐτῆς εἰς τρία, ἐκ δέκα καὶ τριῶν μαθητῶν τμήματα, ὥρισεν ὅπως ἕκαστον τῶν τμημάτων τούτων ἐν ἑνὶ μόνον μαθήματι καθ' ἑκάστην ἐξετάζηται, ὁριζομένου τοῦ ἐξεταζομένου διὰ κλήρου τῇ ὥρᾳ τῆς ἐξετάσεως. Διὰ τὸν τρόπον τοῦτον τῶν ἐξετάσεων, γενόμενον, ὡς εἶπον, χάριν ἀνακουφίσεως τῶν μαθητῶν, ἔδει νὰ διαρκέσωσιν αὗται ἐπὶ ἐννέα ὅλας ἡμέρας, ἐξαίρου καθ' ἑκάστην ὁρισθείσης τῆς περὶ τὴν ἐξέτασιν ἐργασίας.

Ἐν τοῖς μνημονευθεῖσι προφορικῶς ἐξεταστέοις μαθήμασι τῆς τῶν τελειοφοίτων τάξεως ἔδει νὰ συγκαταλέγηται καὶ τὸ τῶν Συνθέσεων μάθημα, συμφώνως τῇ ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ ἔτους ληφθείσῃ τῆς Σχολῆς ἀποφάσει. Ἀλλὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης τὴν ἐκτέλεσιν παρεκώλυσεν ἡ τοῦ Καθηγητοῦ Κυρίου Θεμιστοκλέους Σαλτέλη ἀσθένεια, εἰς ὃν εἶχεν ἀνατεθῆ τὸ μάθημα τοῦτο.

Οἱ τῶν τεσσάρων ὅμως κατωτέρων ταξεων μαθηταὶ (Ζ', ΣΤ', Ε' καὶ Δ') ἐξητάσθησαν σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ ἐν τῷ μαθήματι τούτῳ, πραγματευσάμενοι ἀνάλογον πρὸς τὸν βαθμὸν τῆς μορφώσεως αὐτῶν θέμα, ἀπρομελέτητον καὶ μὴ προεγνωσμένον, δοθὲν θὲ ὑπὸ τοῦ οἰκείου καθηγητοῦ τῇ ὡρισμένῃ πρὸς ἐξέτασιν τοῦ μαθήματος τούτου ὥρᾳ. Αἱ δὲ τοῦ θέματος τούτου διαπραγματεύσεις, διαφόρου, ὡς εἰκὸς, ἀξίας, κατέδειξαν ἐν τῷ συνόλῳ αὐτῶν μεγίστην τὴν ἐκ τοῦ μαθήματος τῶν Συνθέσεων ὠφέλειαν. Διὰ τὴν τοιαύτην δὲ ὠφέλειαν ἀπ' οὐδενὸς Προγράμματος ἀξίου λόγου τινὸς ἐκπαιδευτηρίου ἐλλείπει τὸ μάθημα τοῦτο σήμερον, καίπερ μὴ διδασκόμενον, δι' ὃν πολὺν παρέχει τῷ διδάσκοντι κόπον, μετὰ τῆς αὐτῆς ἐπιμελείας καὶ ἐπιμονῆς, μεθ' ἧς τὰ λοιπὰ τοῦ Προγράμματος μαθήματα. Ὁ δὲ πολὺς ἐκ τοῦ μαθήματος τούτου κόπος γίνεται ὑπερβαλλόντως ἐπαισθητὸς ἐν παιδευτηρίοις, πολυπληθεῖς ἔχουσι τάξεις, οἷόν ἐστι καὶ ἡ ἡμετέρα Σχολὴ, ἐν ᾗ, ὡς ἐν τοῖς περὶ ἐγγραφῶν ἄρτι ρηθεῖσι κατεδείχθη, ὑπάρχουσι τάξεις καὶ πλείονας τῶν ἑβδομήκοντα μαθητῶν ἀριθμοῦσαι, ἐν ἀρχαιοτέροις μάλιστα χρόνοις ἦσαν αὗται πολυπληθέστεραι. Ἰώθειον βεβαίως ὑπομονὴν δέον νὰ ἔχῃ ἀλλὰ καὶ σιδηρᾶν καὶ ἀκατάβλητον ὑγείαν ὁ καθηγητὴς ἐκεῖνος, ὅστις παρὰ τὴν ἄλλην αὐτοῦ διδακτικὴν καθ' ἑβδομάδα ἐργασίαν ἔχει καὶ τὴν διόρθωσιν ἔστω καὶ μιᾶς μόνης τοιαύτης πολυπληθοῦς τάξεως συνθέσεων. Διὸ καὶ καίτοι ἔδει τὸ μάθημα τοῦτο διὰ παιδαγωγικοὺς λόγους εἷς μόνος καθηγητὴς νὰ διδάσκῃ ἢ εἰς δύο τοὐλάχιστον νὰ διανεμηθῇ, κατὰ ὡρισμένον κοινὸν σύστημα ἐργαζομένους, ὃν δύναται δυστυχῶς ἡ παιδαγωγικὴ αὕτη ἀπαίτησις ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Σχολῇ νὰ πληρωθῇ, ἀνάγκη δὲ εἰς πλείονας νὰ ἀνατίθηται τοῦτο Καθηγητὰς, τοὺς τὰ φιλολογικὰ βεβαίως διδάσκοντας ὡς ἁρμοδιωτέρους.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ἱερὰ Σύνοδος

Καλεῖται ἡ Βέρθα Μαρίνου, καθολικὴ τὸ δόγμα, ὑπήκοος Γαλλίας καὶ ἀγνώστου διαμονῆς, ὅπως μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, καταχωρισθησομένης ἐν τρισὶ κατὰ συνέχειαν φύλλοις τῶν ἐν Κων]πόλει ἐκδιδομένων «Ἐκκλ. Ἀληθείας», «Ταχυδρόμου» καὶ «Moniteur Oriental», παραστῇ ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε διὰ πληρεξουσίου, νομίμως διωρισμένου, καθὸ ἐναγομένη ὑπὸ τῆς Εὐαγγελίας Δ. Δημητρακοπούλου, τὸ γένος Ματθιὼ Ἀργέντη, διαμενούσης ἐν Πέραν Κων]πόλεως, ὁδὸς Τεπέπασῃ, τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης καὶ ὑπηκόου ὀθωμανῆς. Προσεπιδηλοῦται δ' αὐτῇ, ὅτι ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἡ κατ' αὐτῆς ἀγωγὴ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτῆς.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 12 Μαΐου 1903.

Κατ' ἐντολὴν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
ὁ Ἀρχιγραμματεὺς
κ. α. ἀ.
ὁ Ὑπογραμματεὺς
Ἱερόθ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΠΙΠΕΡΑΣ 3

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠ. ΚΟΡΥΤΣΑΣ ΚΑΙ ΠΡΕΜΕΤΗΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Προσκαλεῖται ὁ Γρηγόριος Ζήσου, ὑπήκοος Ὀθωμανὸς, τέως μὲν κάτοικος τοῦ χωρίου Πηλούμπαρης νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, ὅπως τὴν πρώτην τρίτην καὶ ὥραν 2. τῆς ἡμέρας τουρκιστὶ μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ ἐν Πρεμετῇ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου ἀντιπροσώπως ἢ δι' ἀντιπροσώπου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ Δημητρίας Θωμᾶ, κατοίκου Κανικόλη ἐπὶ διαζεύξει. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει δικασθήσεται ἐρήμην.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῆς ἐν Κων]πόλει ἐκδιδομένης ἐφημερίδος «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας.»

Ἐν Πρεμετῇ, τῇ 28 Μαΐου 1903.

Ὁ Πρόεδρος
Ὁ Κορυτσᾶς ΦΩΤΙΟΣ

Ὁ Γραμματεὺς 1
Οἰκονόμος ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

Ὁ ὑπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΤΟΣ ΚΓ΄ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, 27 ΙΟΥΝΙΟΥ 1903 ΑΡΙΘ. 26

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

καθ' ὅλον τὸ ὀθωμανικὸν κράτος μετζίτια ἀργ. . . . 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. . 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Μητρ. Διδυμοτείχου ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ

Ἡ συνδρομὴ προκαταβάλλεται ἀποστελλομένη πρὸς τὸν ταμίαν.

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Λυπηραὶ σκέψεις—Ἐκκλησιαστικὰ χρονικὰ—Σχολῶν τελεταί—Ἡ πρὸς τὰς αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας ἐγκύκλιος τοῦ πατριάρχου—Λογοδοσία περὶ τοῦ σχολικοῦ ἔτους 1902—1903 τῆς Π. Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς—Σχέσις τῆς ἑλλην. φιλοσοφίας πρὸς τὴν καινὴν Διαθήκην, καὶ ἡ σημασία αὐτῆς ἐν τῷ χριστιανισμῷ.—Ἡ Νεάπολις τῆς Καππαδοκίας—Βιβλιολογία—Δικαστικαὶ ἀγγελίαι—Παράρτημα: «Εὐαγγελικὰ διδάγματα».

ΛΥΠΗΡΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ,

αὐταὶ αἱ ἀπό τινων ἡμερῶν ἐνταῦθα διατυπωθεῖσαι πρὸς εὐρυτέραν χρῆσιν, πρὸς ἐκτίμησιν ὑπ' ἐκείνων, ὧν ἡ πολιτεία καὶ τὸ ἔργον προεκάλεσαν ταύτας, ἐγεννήθησαν ἐν ἡμῖν καὶ πάλιν ἐξ ἀφορμῆς, καλῆς τὸ φαινόμενον, ἣν ἔδωκαν ἡμῖν οἱ πολυμαθεῖς συντάκται τῆς ἐν Παρισίοις μὲν ἐκδιδομένης, τὸ σεπτὸν δὲ πᾶσι τοῖς χριστιανοῖς ὄνομα φερούσης «Ἁγίας Γῆς» (Terre Sainte). Συντασσομένη ὑπ' ἀνδρῶν εἰς τὸν κλῆρον ἀνηκόντων τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας τῆς πρεσβυτέρας Ρώμης, ζῆλον πολὺν δεικνύουσα πρὸς πᾶν ῥῆμα, ὅπερ ἐκπορεύεται ἐκεῖθεν, ἀσχολεῖται πάντοτε καὶ περὶ τῶν πραγμάτων τῆς ἡμετέρας ἁγίας καὶ μιᾶς ἀποστολικῆς καὶ καθολικῆς Ἐκκλησίας, εὐχομένη ὑπὲρ ἐπικρατήσεως μιᾶς πίστεως ἐν ἁπάσῃ τῇ ἁγιωτάτῃ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ, πάντων δῆλά γε δὴ τῶν εἰς Θεὸν Λυτρωτὴν καὶ Σωτῆρα τῆς ἀνθρωπότητος πιστευόντων. Ἅγιον καὶ ἐπαίνου παντὸς ἀξιώτατον ἔργον ἐπιτελοῦσα διαρκῶς ἡμῖν ἐμπνέει λυπηρὰς σκέψεις ἐπὶ τοῖς ὀξυμόρων σχήμασιν, εἰς ἃ περιπίπτει ἐν τῇ πορείᾳ αὐτῆς

Ἐν τῷ τελευταίῳ αὐτῆς ἀριθμῷ τῆς (1 Ἰουλίου), 18 Ἰουνίου, κατὰ τὰ πρὸς αὐτὴν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἐπιστελλόμενα, ἀσχολεῖται μὲν εἰς τὴν πατριαρχικὴν καὶ συνοδικὴν ἐπιστολὴν τῆς 12 Ἰουλίου 1902, τὴν ἐκδοθεῖσαν ἐν τῇ «Ἐκκλησιαστικῇ Ἀληθείᾳ» τῇ 4 Ἀπριλίου, προτάττει δέ τινα λόγια εἰς τὸν πρόλογον ἐκεῖνον τὸν βραχύτατον, ὃν ἡμεῖς προετάξαμεν τῆς πατριαρχικῆς ἐπιστολῆς, καὶ ὃν ἡ σύνταξις αὐτῆς εἰς τὴν γαλλικὴν μεταφέρει γλῶσσαν. Τὰ ὑπὸ τῆς συναδέλφου Terre Sainte γραφόμενα μεταφέρομεν κατὰ καθῆκον ἐν ταῖς στήλαις ἡμῶν, ὑπουργοῦντες αὐτῇ τῇ ἀληθείᾳ καὶ τῇ καθόλου Ἐκκλησίᾳ, στῦλος ἐκείνης οὔσῃ καὶ ἑδραίωμα, λεπτολογοῦντες δ' ἐπ' αὐτῶν, ὅπως ὑπομνήσωμεν ὅτι τὴν ἀλήθειαν δέον νὰ ἀπεκδύσωμεν πάσης ἀλλοίας χροιᾶς, καὶ πρὸς τὸ ποθητὸν ἅμα ἔργον τῆς ἑνώσεως συντελέσωμεν, παρακαλοῦντες πάντας, τοὺς ἡνωμένους καὶ τοὺς κεχωρισμένους, ὅπως ἀγαπήσωσιν αὐτὸ «ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ ἐξ ὅλης τῆς καρδίας καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας» αὐτῶν.

Καὶ αἱ μὲν ὀλίγαι λέξεις τῶν συντακτῶν τῆς Terre Sainte εἰσὶν αὗται:

«**Ἡ ἕνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τὸ Φανάριον.**—Οἱ ἀναγνῶσται ἡμῶν μιμνήσκονται ἀναμφιβόλως τῶν πολυκρότων προτάσεων, ἃς ὁ παναγιώτατος Ἰωακεὶμ Γ' ἐποιήσατο πρὸς τὴν Σύνοδον αὐτοῦ περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους 1902, τῶν ἀναφερομένων εἰς προσέγγισίν τινα τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ εἰς μεταρρύθμισιν τοῦ ἡμερολογίου, ὅπως, τοῦ χρόνου προϊόν-

τος, ἐπέλθῃ δογματικὴ ἕνωσις πάντων τῶν εἰς Χριστὸν πιστευόντων.

Κατὰ μῆνα Ἰούλιον τοῦ παρελθόντος ἔτους διεβιβάσθη πρὸς πάσας τὰς ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας ἐπιστολὴ ὑπογεγραμμένη ὑπὸ τοῦ πατριάρχου κ. Ἰωακεὶμ Γ' καὶ τῶν μητροπολιτῶν τῶν ἀπαρτιζόντων τὴν Σύνοδον τοῦ Φαναρίου, καὶ προσκαλοῦσα αὐτὰς ὅπως ἐξενέγκωσι τὴν γνώμην αὐτῶν ἐπὶ τῶν πατριαρχικῶν τούτων προτάσεων. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη, ἱκανῶς μακρά, ἐξεδόθη διὰ τῆς «Ἐκκλησ. Ἀληθείας» ἐπισήμου ὀργάνου τοῦ Πατριαρχείου. Γνωρίσαντες εἰδὴ τοῖς ἀναγνώσταις ἡμῶν τὰς προτάσεις Ἰωακεὶμ τοῦ Γ' ἀκούομεθα σήμερον ἵνα ἀναδημοσιεύσωμεν τοὺς λόγους δι' ὧν ἡ «Ἐκκλ. Ἀλήθεια» συνώδευσε τὴν πατριαρχικὴν καὶ συνοδικὴν ταύτην ἐπιστολήν, δι' ἧς αἱ προτάσεις αὗται ὑπεβλήθησαν εἰς τὴν ἔγκρισιν τῶν λοιπῶν αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν. Οἱ λόγοι τοῦ ἐπισήμου ὀργάνου τοῦ Φαναρίου φαίνονται ἡμῖν ἐνέχοντες σπουδαιότητά τινα. Πράγματι, διορῶμεν ἐν αὐτοῖς ὅτι ἡ περὶ τῆς ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν ἰδέα διαδίδεται ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον μεταξὺ τῶν ἀποκεχωρισμένων ἀδελφῶν ἡμῶν.

Καταληπτὸν καὶ παρ' αὐτοῖς ἤδη ἤρξατο γινόμενον ὅτι ἡ ἕνωσις ἐπιβάλλεται ἕνεκα τοῦ ὀσημέραι ἀπειλητικωτέρου καθιστα μένου κινδύνου τοῦ ὀρθολογισμοῦ καὶ τῆς ἀπιστίας, καὶ ὅτι καθ' ἡκον ἱερὸν παντὸς χριστιανοῦ ἐστιν ἵνα συντελέσῃ καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ εἰς ἐπίσπευσιν τῆς μακαρίας ἡμέρας τῆς ἑνώσεως πάντων εἰς μίαν πίστιν καὶ μίαν ἀγάπην. Τοῦτο δ' ἔσται ὁ λαμπρότερος θρίαμβος τῆς ἀποκεκαλυμμένης ἀληθείας κατὰ τῶν ἰταμῶν διδασκαλιῶν τοῦ ὀρθολογισμοῦ καὶ τῆς ἐλευθεροφροσύνης, αἱ σήμερον τοσούτους ὀλέθρους προξενοῦσιν ἀνὰ μέσον τῶν νεωτέρων κοινωνιῶν τῆς Δύσεως καὶ τῆς Ἀνατολῆς».

ἀλλὰ διὰ τοιούτων ἄρθρων, ὡς γράφεται τοῦτο, καὶ διὰ πολιτείας, οὐχὶ φιλικὸν χαρακτῆρα φερούσης πρὸς τὴν ἀγιωτάτην Ἐκκλησίαν τῆς Νέας Ρώμης, πολὺ δυσκόλως εὑρεθήσεται τὸ σημεῖον ἐκεῖνο τῆς συνεννοήσεως, ὃ ζητοῦμεν, τῆς ἑνώσεως, ἣν ποθοῦσιν ἥ τε πνευματικὴ ἀρχὴ τῶν εἰς τὴν ρωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν ἀνηκόντων καὶ οἱ λόγιοι καὶ πολυμαθεῖς αὐτῆς κληρικοί. Ὅσον ἡμεῖς σεβόμεθα καὶ θαυμάζομεν τὰς γνώσεις, τὸν ζῆλον, καὶ τὴν ὑπὲρ μιᾶς ἰδέας ἀφοσίωσιν αὐτῶν, τόσον θαυμάζομεν τὸν παράξενον τρόπον τῆς πρὸς τοῦτο ἐνεργείας αὐτῶν, καὶ πῶς δῆλον οὖν νομίζουσι κατορθωτὸν δι' αὐτῆς τὸ ποθούμενον. Εἰς τὸν αὐτὸν Λυτρωτὴν καὶ Σωτῆρα, τὸν αὐτὸν Θεὸν τῆς ἀγάπης πιστεύοντες, οὐδαμῶς δύνανται νὰ ἀρνηθῶσιν ὅτι τηροῦσι σχέσεις ψυχρὰς, σχέσεις ἐχθρικὰς πρὸς τοὺς σεβομένους καὶ τεθηπότας τὸ ἔργον τῶν ἁγίων καὶ σεπτῶν ἑπτὰ Συνόδων, δι' ὧν ἐλάλησε τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας· οὔτε δύνανται νὰ ἀρνηθῶσιν ὅτι κηρύττουσιν οὕτως εἰς τὴν Δύσιν ἢ τὴν Ἀνατολὴν πίστιν ἀτελῆ, πίστιν ἀποδεικνύουσαν ἀλαλάζοντα κύμβαλα τοὺς ὀπαδοὺς αὐτῆς, τοὺς πάσας ἴσως τὰς τῶν ἀνθρώπων γλώσσας φθεγγομένους, ἀγάπη δὲ τί ἐστι μὴ γινώσκοντας. Ἀλλ' οὔτε πρέπει ν' ἀρνηθῶσιν ὅτι τρόπος τοῦ γράφειν καὶ τοῦ κηρύττειν, οἷον μετέρχονται παρ' ἡμῖν, ἢ περὶ τῶν ἡμετέρων γράφοντες, καὶ πρὸς τὴν εὐαγγελικὴν διδασκαλίαν ἀντίκειται, καὶ πρὸς αὐτὰ τὰ στοιχεῖα τῆς καλῆς ἀγωγῆς, καὶ πρὸς αὐτὸ τὸ πνεῦμα τῶν χρόνων, ἐν οἷς ζῶμεν. Ἐὰν οἱ κληρικοὶ τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας τῆς πρεσβυτέρας Ρώμης ἐξακολουθῶσιν ἀποκαλοῦντες Ἐκκλησίαν Φαναρίου καὶ σύνοδον Φαναρίου καὶ Ἐκκλησίαν Φωτιανὴν τὴν παλαίφατον ἁγίαν καὶ μίαν ἐν τοῖς δόγμασιν ἀποστολικὴν καὶ καθολικὴν Ἐκκλησίαν τῆς νέας Ρώμης, βαδίζουσιν ἄρα πορείαν οὐχὶ χριστιανοῖς, καὶ δὴ ζητοῦσι τὴν ἕνωσιν, ἁρμόζουσαν, οὐδὲ φρονίμοις κληρικοῖς καὶ λογικοῖς ἀνθρώποις πρέπουσαν, διότι τὰς μὲν λοιπὰς ἀνὰ τὴν ἑῴαν λῆξιν Ἐκκλησίας ἀπὸ τῶν παλαιφάτων καὶ ἱστορικῶς καὶ κανονικῶς κεκυρωμένων αὐτῶν ὀνομάτων γνωρίζουσι καὶ καλοῦσιν, οὐδέποτε δ' ἠκουσαν ἡμῶν ἀποκαλούντων Ἐκκλησίαν ἢ πάπαν τοῦ Βατικανοῦ τὸν προθιεράρχην τῆς ἁγίας Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας.

Λέξεις φανεροῦσαι προδήλως ψυχρότητα σχέσεων μεταξὺ χριστιανικῶν κοινοτήτων Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως ἀποτελοῦσιν ὀξύμορα σχήματα πρὸς τὸν πόθον τῆς ἑνώσεως, εἰς ὃν ὑπουργὸς θεοκήρυκτος καὶ θεοδίδακτος ἐστὶν ἡ ἀληθὴς ἀγάπη, ἡ μήτε φυσιουμένη, μήτε ζητοῦσά ποτε τὰ ἑαυτῆς. Αὐτὸ ὑπεμνήσαμεν τῇ 4 ἀπριλίου λήξαντος ἐν τοῖς ὀλίγοις ῥήμασιν, ἃ προετάξαμεν τῆς σπουδαιοτάτης καὶ σεπτῆς πατριαρχικῆς καὶ συνοδικῆς ἐπιστολῆς περὶ ἑνώσεως Ἐκκλησιῶν καὶ τροποποιήσεως Ἡμερολογίου. Αὐτὰ τὰ ῥήματα ἐξετίμησαν οἱ πολυμαθεῖς συντάκται τῆς «Ἁγίας Γῆς», ἀλλὰ πρὸς αὐτὰ, παραδόξως, δει-

κνύουσι δυσμένειαν καὶ ἔχθραν γράφοντες καθ' ὃν γράφουσι τρόπον. Ἡ δὲ πορεία κληρικῶν ὁμοταγῶν αὐτοῖς ἐν ἐσωτερικῷ ζητήματι τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως, ὡς εἴπομεν ἤδη, τείνει νὰ φυγαδεύσῃ πᾶσαν ἐλπίδα συνεννοήσεως, καὶ, ὃ χείριστον, ἐριδας καὶ ψυχρότητα γεννᾷ μεταξὺ συνοίκων χριστιανῶν, ὑπηκόων τῆς αὐτῆς κοσμικῆς ἀρχῆς, διδοῦσα ἅμα ζωὴν εἰς τὴν ἐν τῷ χριστιανικῷ βίῳ χαλαρότητα, ἣν ἐπήρειαι ποικίλαι ὑποδαυλίζουσι μεταξὺ τῶν οἰκούντων τὴν Ἀνατολήν. Μίαν ἔτι λέξιν. Οἱ κληρικοὶ τῆς ἁγίας Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας ζητοῦσι, κατὰ τὴν ἀντίληψιν καὶ δόξαν αὐτῶν, τὸ διδάξαι τοὺς εἰς τὴν Ἀνατολικὴν ἁγίαν Ἐκκλησίαν ἀνήκοντας πῶς δύνανται νὰ ἐπιτύχωσι τῆς ἠθικῆς τελειότητος, ὡς ἡμῖν ἐφικτόν· ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο ἐπιδιώκει καὶ ἐπεδίωξεν, ἐλέει τοῦ Κρείττονος, ἡ ἁγιωτάτη ἀποστολικὴ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία διὰ τῶν ὅπλων τοῦ Πνεύματος, ὧν ἓν ἐστὶ καὶ τὸ τελευταίως ἐφαρμοσθὲν ἐν Περάμῳ μετὰ πολλῆς θλίψεως τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας, πρὸς τοὺς θύμα πεσόντας παραφορᾶς στιγμιαίας, ἀνθρωπίνως ἐννοουμένης. Τὸ ἔργον τοῦτο τὸ ἁγιαστικὸν κληρικοὶ τῆς ἁγίας Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας ἦσαν ἕτοιμοι νὰ ἐξουδετερώσωσιν. Εἰ δ' εἴπομεν αὐτοῖς ὅτι οἰκοδόμημα θεμελιῶσαι ζητοῦσιν ἡμερόβιον, ἐδικαιώθημεν ἤδη καὶ δικαιώσουσι τὴν Ἐκκλησίαν μετὰ δευτέρας σκέψεις καὶ μετὰ χριστιανικὴν μεταμέλειαν, τιμῶσαν αὐτοὺς καὶ πᾶσι τοῖς χριστιανοῖς συνιστῶσαν ὡς εὐσεβῆ τέκνα τῆς ὀρθοδοξίας, οἱ φιλότιμοι Περάμιοι, κηρύττοντες τὸ τῆς Ἐκκλησίας εἰς ἐκδήλωσιν μὲν ὀργῆς ἴσως ὀξύ, εἰς ἀπονομὴν ὅμως συγγνώμης ὀξύτερον.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Τὸ Περαμιακὸν ζήτημα.—Εὐφροσύνους εἰδήσεις διεβίβασαν προχθὲς καὶ χθὲς τῇ Ἐκκλησίᾳ ὁ σεβ. μητροπολίτης Κυζίκου κ. Κωνσταντῖνος καὶ ὁ ἐν Περάμῳ τῆς ἐπαρχίας ταύτης ἔξαρχος τῆς Ἐκκλησίας σεβ. μητροπολίτης Ξάνθης κ. Ἰωακεὶμ τηλεγραφικῶς τε καὶ δι' ἐκθέσεων. Ἡ κοινότης τῆς Περάμου, ἥτις ἕνεκα τοῦ ζητήματος τῆ, μονῆς Φανερωμένης εἶχεν ἐξολισθήσει καὶ τηρήσῃ ἐσχάτως ἀπέναντι καὶ τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Κυζίκου καὶ τῶν Πατριαρχείων στάσιν ἀντιπειθαρχικήν, μεταμεληθεῖσα ἐπὶ τῇ πολιτείᾳ αὐτῆς ὡμολόγησε τὴν πλάνην καὶ ἐπανερχομένη εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας ἐπικαλεῖται τὴν ἄφεσιν καὶ τὴν συγγνώμην αὐτῆς.

Τὰ σχετικὰ περὶ τῶν ἀνωτέρω εὐαρέστων εἰδήσεων τηλεγραφήματα καὶ γράμματα τοῦ τε ἁγίου Κυζίκου καὶ τοῦ πατριαρχικοῦ ἐξάρχου ἁγίου Ξάνθης ἀναγνωσθέντα χθὲς ἐπὶ Συνόδου ἐξήγγελλον ὅτι οἱ Περάμιοι δι' ἀναφορᾶς αὐτῶν πρὸς τὸν πατριαρχ. ἔξαρχον ἐδήλωσαν ὅτι μεταμέλονται εἰλικρινῶς διὰ τὴν πρός τε τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν αὐτῶν ἀρχὴν ἀπειθῆ πολιτείαν, ὅτι ἀποκηρύττουσι τὰς ἐκνόμους αὐτῶν ἐνεργείας καὶ ὅτι ἐξαιτοῦνται τὴν συγγνώμην καὶ τὴν ἄφεσιν τῆς Ἐκκλησίας, πρόθυμοι ὄντες ὅπως δεχθῶσιν ἐν μέσῳ αὐτῶν τὸν κανονικὸν κυριάρχην τῆς ἐπαρχίας αὐτῶν μητροπολίτην Κυζίκου. Ὡσαύτως οἱ ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου εἰς τὴν ποινὴν τῆς καθαιρέσεως ὑποβεβλημένοι ἐξ ἱερεῖς τῆς κοινότητος διὰ κοινῆς ἀναφορᾶς πρὸς τὸν αὐτὸν πατριαρχικὸν ἔξαρχον ἐδήλωσαν ὅτι μετανοοῦσιν εἰλικρινῶς διὰ τὴν ἀπειθῆ πολιτείαν αὐτῶν καὶ ἐπικαλοῦνται τὴν ἐπιείκειαν καὶ τὸν οἶκτον τῆς Ἐκκλησίας. Παραπλησίαν ἀναφορὰν ὑπέβαλον τῷ ἐξάρχῳ καὶ οἱ δι' ἐξωκλησιασμοῦ τετιμωρημένοι δημογέροντες, ἐπικαλούμενοι καὶ οὗτοι τὴν συγγνώμην καὶ τὴν ἐπιείκειαν τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀνωτέρω τριῶν αἰτήσεων ὁ πατριαρχικὸς ἔξαρχος τηλεγραφικῶς ἐπεκαλέσατο τὴν συγγνώμην τῆς Ἐκκλησίας ὑπὲρ τῶν μεταμελομένων. Τοῦ τηλεγραφήματος ὅμως τούτου βραδύναντος, ὁ ἔξαρχος ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁδηγιῶν, δι' ὧν εἶχεν ἐροδιάσει αὐτὸν προηγουμένως ἡ Ἐκκλησία, ἐνεργῶν ἤνοιξε, τῇ βοηθείᾳ τῶν ἐπιτοπίων ἀρχῶν, τοὺς κεκλεισμένους ναοὺς τῆς Περάμου· ἰδιαιτέρα δὲ ἐπιτροπὴ Περαμίων μεταβᾶσα εἰς Πάνορμον παρέλαβε τὸν σεβασμ. μητροπολίτην Κυζίκου καὶ συνώδευσε μέχρι Περάμου, ἧς οἱ κάτοικοι μετὰ συγκινήσεως καὶ ἀγαλλιάσεως ὑπεδέξαντο αὐτόν. Ὁ μητροπολίτης Κυζίκου ἀφικόμενος εἰς Πέραμον διηυθύνθη, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ πατριαρχικοῦ ἐξάρχου, πάντων τῶν κατοίκων, ἅμα δὲ καὶ τῶν ἐπιτοπίων ἀρχῶν, εἰς ἕνα ἐκ τῶν ναῶν καὶ ἐτέλεσε δοξολογίαν δεηθεὶς ὑπὲρ τοῦ σεπτοῦ Ἄνακτος ἡμῶν καὶ τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, μετὰ διακόνων μόνον, τῶν ἱερέων μὴ συμμετασχόντων ὡς μὴ γνωσθείσης εἰσέτι τῆς περὶ συγχωρήσεως αὐτῶν συνοδικῆς ἀποράσεως.

Τὰ ἀνωτέρω ὑπ' ὄψει λαβοῦσα ἡ ἁγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος ἐν τῇ χθεσινῇ αὐτῆς συνεδρίᾳ καὶ λίαν εὐαρέστως διατεθεῖσα ἐνέκρινε καὶ διεβίβασε πάραυτα τηλεγραφήματα πρός τε τὸν μητροπολίτην Κυζίκου καὶ τὸν πατριαρχ. ἔξαρχον ἀνακοινοῦντα αὐτοῖς ὅτι μετ' ἀγαλ-

λιάσεως ἑνωτίσθη τὰ γενόμενα καὶ ὅτι μετὰ μητρικῆς χαρᾶς παρέχει τὴν συγγνώμην καὶ τὸ ἔλεος αὐτῆς πρὸς πάντας τοὺς αἰτησαμένους τὴν συγχώρησιν καὶ ὅτι ταχυδρομικῶς διαβιβάζει τὰς προτηκούσας ὁδηγίας. Σύναμα ἡ Ἐκκλησία τηλεγραφικῶς ἐνετείλατο τοῖς δυσὶ μητροπολίταις ὅπως ἀπὸ μέρους αὐτῆς τὸ μὲν ἐπιδαψιλεύσωσι τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας πάσῃ τῇ κοινότητι Περάμου, τὸ δὲ ἐκφράσωσι τὰς εὐχαριστίας αὐτῆς πρός τε τὸν ἐξοχώτατον μουτεσαρίφην Βαλῆ Κεσὴρ (Καρέσῃ) καὶ τὸν ὑποδιοικητὴν Πανόρμου, συνδραμόντας εἰς τὴν αἰσίαν ταύτην λύσιν τοῦ ἐπὶ ἱκανὸν χρόνον ἀπασχολήσαντος τὴν Ἐκκλησίαν ζητήματος.

Ὡσαύτως ὑποβληθεῖσα ἀνεγνώσθη χθὲς συνοδικῶς αἴτησις τοῦ ἐνταῦθα ἐγκατεστημένου Περαμίου κ. Ζαχαρίου Κυριακίδου ἐπικαλεσθέντος τὴν συγγνώμην τῆς Ἐκκλησίας. Τῷ κ. Κυριακίδῃ ἐμφανισθέντι ἐνώπιον τῆς Συνόδου ἡ Α. Θ. Πανιερότης ἀνεκοίνωσε τὴν περὶ ἀποδοχῆς τῆς αἰτήσεως αὐτοῦ ἀπόφασιν τῆς ἱερᾶς Συνόδου αὐτῆς, καὶ συγχαρεὶς αὐτῷ ἐπὶ τῇ μεταμελείᾳ συνέστησεν ὁμόνοιαν καὶ εἰρήνην πρὸς τελείαν διευθέτησιν τῶν τῆς κοινότητος πραγμάτων.

Ἐπὶ τῇ αἰσιωτάτῃ ταύτῃ λύσει τοῦ περαμιακοῦ ζητήματος, ὁ οἰκουμ. πατριάρχης μετέβη χθὲς συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἐξοχ. ἄρχοντος καπουκεχαγιᾶ Ἀντωνίου βέη Οἰκιάδου εἰς τὰ ἐν Γιλδὶζ ἀνάκτορα καὶ διὰ τοῦ ἀρχιγραμματέως τῶν ἀνακτόρων ἐξοχωτάτου Ταχσὶν πασᾶ ὑπέβαλε τῷ σεπτῷ ἡμῶν Ἄνακτι τὰς εὐχαριστίας τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τῇ ὑπὸ τῆς Σ. Κυβερνήσεως χορηγηθείσῃ συνδρομῇ πρὸς λύσιν τοῦ ζητήματος. Εἶτα ἡ Α. Θ. Π. ἐπὶ τῷ αὐτῷ σκοπῷ ἐπεσκέψατο καὶ τὴν Α. Υ. τὸν Μ. Βεζύρην Φερὶτ πασᾶν, καὶ τὴν Α.Ε. τὸν ὑπουργὸν τῶν Ἐσωτερικῶν Μεδδὺχ πασᾶν.

Σάβας Γρουΐτς.— Ὁ τέως ἐνταῦθα πληρεξούσιος ὑπουργὸς καὶ πρεσβευτὴς τοῦ σερβικοῦ βασιλείου ἐξοχώτατος στρατηγὸς Σάβας Γρουΐτς, ὅστις ἐσχάτως διωρίσθη ὑπὸ τῆς Α. Μ. τοῦ νέου βασιλέως τῆς Σερβίας Πέτρου τοῦ Α΄ πρόεδρος τοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους ἐν Βελιγραδίῳ, πρὸ τῆς ἐκ τῆς πόλεως ἡμῶν ἀναχωρήσεως αὐτοῦ, ἐπεσκέψατο τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην μετὰ τοῦ διερμηνέως κ. Κωνστ. Γρούπτσεβιτς, ὅπως ἐξαιτήσηται τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας Αὐτοῦ. Ὁ κ. Γρουΐτς ἐφ' ἱκανὸν παραμείνας παρὰ τῷ οἰκουμενικῷ πατριάρχῃ ἀντήλλαξε θερμοὺς λόγους ἀφορῶντας εἰς τὰς μεταξὺ τῆς Μητρὸς Μ. Ἐκκλησίας καὶ τῆς θυγατρὸς αὐτοκεφάλου σερβικῆς ὑφισταμένας ἀρίστας σχέσεις. Δέον δὲ νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι εἰς τὴν καλλιέργειαν καὶ παγίωσιν τῶν σχέσεων τούτων τὰ μάλα συνετέλεσε καὶ εἰργάσθη ὁ ἀναχωρήσας πρεσβευτὴς, ὅστις διὰ τῆς ζηλωτῆς καὶ ἀκραιφνοῦς αὐτοῦ εὐσεβείας, μετριοπαθείας καὶ συνέσεως, διὰ τῆς περιωτισμένης αὐτοῦ διανοίας καὶ ὑπερόχου μορφώσεως, καὶ διὰ τῆς πρὸς τὰ τιμαλφῆ συμφέροντα τῆς ἀνατολ. ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀγαστῆς ἀφοσιώσεως καὶ πεπυμένης στοργῆς, ἐν πλήρει συνδιαλλακτικῷ πνεύματι διεξήγαγε πᾶσαν μεταξὺ τῆς Μ. Ἐκκλησίας καὶ τῆς σερβικῆς διαπραγμάτευσιν προκειμένου περὶ οἱουδήποτε ἐκκλησιαστικοῦ ζητήματος. Τῇ ἐπαύριον ἡ Α. Θ. Π. ἀντεπεσκέψατο τὸν ἀναχωροῦντα στρατηγὸν καὶ ηὔξατο κατευόδιον καὶ συνώδευσε διὰ τῶν ἐνθέρμων εὐχῶν πρὸς εὐδοκίμησιν ἐν τῇ νέᾳ αὐτοῦ ὑψηλῇ θέσει.

Ἐπιστολὴ περὶ ἑνώσεως. — Ὁ σεβασμιώτατος μητροπολίτης Μαυροβουνίου κ. Μητροφάνης ἀπέστειλε τῇ Ἐκκλησίᾳ τὴν ἀπάντησιν αὐτοῦ εἰς τὴν πατριαρχ. καὶ συνοδικὴν ἐπιστολὴν τὴν πρὸ ἔτους ταῖς αὐτοκεφάλοις ὀρθοδόξοις Ἐκκλησίαις διαβιβασθεῖσαν.

Συνεδρία δύο Σωμάτων. — Τῇ δευτέρᾳ συνεκροτήθη ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ πανιγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου συνεδρία τῶν δύο Σωμάτων κοινή, καθ' ἣν ἐγένετο σκέψις καὶ συζήτησις περί τινων ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων. Ἀναγνωσθείσης δὲ ἐπιστολῆς τοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ. Δαμιανοῦ, ἀνακοινοῦντος ὅτι ὡς ἐκ τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως τοῦ πατριαρχικοῦ τούτου θρόνου ἀδύνατον νὰ ἐπιστραφῇ τὸ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου πρὸ ἑξαμήνου χορηγηθὲν αὐτῷ ἄτοκον δάνειον τῶν τρισχιλίων λιρῶν τουρκικῶν καὶ παρακαλοῦντος ὅπως ἡ προθεσμία τῆς ἐξοφλήσεως τούτου παραταθῇ ἐπὶ μίαν ἔτι ἑξαμηνίαν, τὰ δύο σώματα ἐνέκριναν καὶ ἀπεδέξαντο τὴν αἴτησιν. Προκειμένου ὅμως περὶ ἐράνων ἐν ταῖς ἐπαρχίαις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου ὑπὲρ τῆς ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων, ἡ αἴτησις αὕτη τῆς Α. Μακαριότητος κατὰ πλειονοψηφίαν ἀπερρίφθη.

Γέρας Χαμηδιέ.— Ἐπιστάντος τοῦ χρόνου τῆς ἀπονομῆς τοῦ βραβείου «Χαμηδιέ», τοῦ ἐπὶ τῇ εἰκοσιπενταετηρίδι τοῦ σεπτοῦ ἡμῶν Ἄνακτος συστάντος, τοῖς εἰς τὴν τουρκικὴν γλῶσσαν κατ' ἔτος ἀριστεύουσι μαθηταῖς τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς καὶ τῆς Μ. τοῦ Γένους Σχολῆς, τὸ Δ. Ε. Μ. Συμβούλιον ἐν τῇ προχθεσινῇ συνεδρίᾳ αὐτοῦ ὥρισεν τὰς ἐπὶ τούτῳ ἐξεταστικὰς ἐπιτροπάς. Καὶ διὰ μὲν τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν ὡρίσθησαν ὁ ἐξοχ. Κωνστ. Βαγιάννης ἐρέντης καὶ Γεώργιος Μελαχρινὸς ἐρέντης, διὰ δὲ τὴν Μ. τοῦ Γ.

Σχολὴν οἱ Ἀνδρέας Κοπάσης ἐφέντης καὶ Ἰωάννης Βιθυνὸς ἐφέντης, οἵτινες καὶ θέλουσι προβῆ εἰς τὸ ἔργον αὐτῶν συνεννοούμενοι μετὰ τῶν διευθύνσεων τῶν σχολῶν καὶ τῶν διδασκόντων ἐν αὐταῖς τὸ μάθημα τῆς τουρκικῆς γλώσσης.

Μητροπολίτης Δράμας.—Ἡ ἱερὰ σύνοδος ἐν τῇ συνεδρίᾳ αὐτῆς τοῦ παρελθόντος σαββάτου ἐνέκρινεν ὅπως διὰ πατριαρχικῆς ἐπιστολῆς ἐκφρασθῇ τῷ πανιερ. μητροπολίτῃ Δράμας κ. Χρυσοστόμῳ ἡ εὐαρέσκεια τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ ταῖς προσφάτως ἀνακοινωθείσαις ὑπ' αὐτοῦ εἰδήσεσιν ἐκ τῆς ἐπαρχίας ταύτης.

Ἐπισκοπὴ Μυριοφύτου. —Ἐχορηγήθη ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἄδεια τῷ θεοφ. ἐπισκόπῳ Μυριοφύτου κ. Σμαράγδῳ, αἰτησαμένῳ ταύτην διὰ τοῦ κυριάρχου μητροπολίτου αὐτοῦ Ἡρακλείας, ὅπως, χάριν περιθάλψεως τῆς ὑγείας αὐτοῦ, ἔλθῃ εἰς βασιλεύουσαν.

Ἀρχιγραμματεὺς συνόδου.—Τῷ πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Γενναδίῳ Ἀλεξιάδῃ, ἀρχιγραμματεῖ τῆς ἱερᾶς Συνόδου, ἐχορηγήθη συνοδικῶς ἄδεια διμήνου ἀπουσίας πρὸς ἀνάπαυσιν καὶ ἡσυχίαν, χάριν πλήρους ἀποκαταστάσεως τῆς ὑγείας αὐτοῦ.

Τὸ ἐν Μόσχᾳ Μετόχιον τοῦ οἰκουμεν. Θρόνου.—Ἐν τῇ σημερινῇ συνεδρίᾳ τοῦ Δ.Ε.Μ. Συμβουλίου, ληφθεισῶν ὑπ' ὄψει δύο ἐκθέσεων τῶν μελῶν τῆς πρὸς μελέτην τοῦ ζητήματος τοῦ ἐν Μόσχᾳ Μετοχίου τοῦ οἰκουμ. Θρόνου ὁρισθείσης ὑπ' αὐτοῦ ἐπιτροπῆς, κατόπιν ὑποβολῆς αἰτήσεως ἀπὸ μέρους τοῦ ἡγουμένου καὶ διευθυντοῦ τοῦ εἰρημένου Μετοχίου ἀρχ. Ἰακώβου Βατοπεδινοῦ, δι' ἧς ἐζητεῖτο ἕνεκα διαφόρων λόγων, ἡ ὑπὲρ αὐτοῦ ἐλάττωσις τοῦ ἐτησίου ἐπιχορηγήματος πρὸς τὸ Ἐθν. ταμεῖον, τὸ Συμβούλιον μετὰ διάσκεψιν, καθ' ἣν ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν καὶ οἱ ὅροι τῆς ἐκχωρήσεως τοῦ Μετοχίου εἰς τὸν εἰρημένον ἡγούμενον, εὗρε τὰς ῥηθείσας αἰτήσεις ὅλως ἀδικαιολογήτους· ἀπορρίψαν δὲ ταύτας ἀπεφήνατο παμψηφεὶ ὅπως διὰ πατριαρχ. ἐπιστολῆς προτραπῇ ὁ ῥηθεὶς ἡγούμενος εἰς αὐστηρὰν καὶ ἀπαρέγκλιτον ἐκτέλεσιν τῶν ὅρων τοῦ συμβουλαίου αὐτοῦ, καὶ εἰς τὴν ἄμεσον ἀποστολὴν τῶν καθυστερουμένων ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸ Ἐθν. Ταμεῖον χρημάτων.

Διδασκαλεῖον Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς.—Συμπληρωθεισῶν ἤδη καὶ τῶν γενομένων κατὰ τὴν λήγουσαν ἑβδομάδα ταύτην ἐξετάσεων τοῦ Διδασκαλείου τῆς Πατριαρχ. Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς, οἱ ἀπολυθέντες ἑνδεκα αὐτοῦ τελειόφοιτοι, οἱ μόνοι διακούσαντες ἐν αὐτῷ μαθήματα ἐκ τῶν τεσσαράκοντα σχεδὸν ἑφετεινῶν τελειοδιδάκτων τῆς Σχολῆς, παρουσιάσθησαν χθὲς τῇ Α. Θ. Π. τῷ οἰκουμενικῷ πατριάρχῃ, εὐχαριστήσαντες αὐτῷ καὶ τὰς εὐλογίας τοῦ κοινοῦ πνευματικοῦ πατρὸς ἐξαιτησάμενοι πρὸς εὐδοκίμησιν αὐτῶν ἐν τῷ σπουδαιοτάτῳ ἔργῳ, ὅπερ ἀνέλαβον. Τῇ Α. Θ. Π. προσερώνησεν ὁ χρηστὸς καὶ φρέλπις τελειόφοιτος κ. Λέανδρος Γ. Κοπανάρης, ἡ δὲ Α. Θ. Π. ὑπέσχετο πᾶσαν αὐτοῖς ὑποστήριξιν ἐν τῇ ἀποστολῇ αὐτῶν.—Οἱ τελειόφοιτοι τοῦ Διδασκαλείου εἰσὶν οἱ ἑξῆς: Ἀβραὰμ Ἀβραμίδης, ἐκ Προκοπίου τῆς Καππαδοκίας—Γεώργιος Ἀναγνωστίδης καὶ Γεώργιος Τζαμπάζης, ἐκ Σαράντα-ἐκκλησιῶν—Κωνσταντῖνος Πεκιάρης, ἐξ Ἠπείρου—Λάζαρος Λαζαρίδης, ἐκ Κυζίκου—Λέανδρος Γ. Κοπανάρης, ἐκ Κωνσταντινουπόλεως — Λεωνίδας Γ. Γιασμακόπουλος, ἐκ Περιστάσεως τῆς Θράκης — Μιχαὴλ Κ. Σταυρινός, ἐκ Χίου — Νεοπτόλεμος Καρατζᾶς, ἐκ Νικομηδείας — Νικόλαος Σταμπολίδης, ἐξ Ἐπιβατῶν τῆς Θράκης — Σωκράτης Π. Κόντης, ἐξ Ἀργυροκάστρου τῆς Ἠπείρου.

Ἀρχιγένεια καθιδρύματα.—Τῇ τρίτῃ ἀπῆλθεν εἰς Ἐπιβάτας χάριν τῶν ἐξετάσεων τῶν Ἀρχιγενείων ἐκπαιδευτηρίων ὁ ἐκ τῶν σεβ. συνοδικῶν μητροπολίτης Ἡλιουπόλεως κ. Ταράσιος, ὁ πρόεδρος τῆς ἐφορίας τῶν σχολῶν τούτων. —Τὴν ἐξεταστικὴν ἐπιτροπὴν ἀποτελοῦσι, νομίμως ὁρισθέντες, οἱ ἐλλόγιμοι καθηγηταὶ κκ. Α. Μαζαράκης καὶ Α. Ζαμαρίας.

Ἅγιον Ὄρος.—Διατρίβει ἀπὸ τινων ἡμερῶν ἐν Θεσσαλονίκῃ, χάριν ὑποθέσεων τῆς ἱερᾶς αὐτοῦ μονῆς, ὁ πανοσιολ. ἀρχιμανδρίτης κ. Συμεών, ἡγούμενος τῆς ἱερᾶς μονῆς Γρηγορίου.

Μονὴ Θεοτόκου (Κολωνίας).—Ἀρίκετο εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν, ἐπ' ἀδείᾳ, ὁ πανοσ. ἡγούμενος τῆς ἐν Κολωνίᾳ σταυροπηγιακῆς μονῆς τῆς Θεοτόκου τῆς Πέτρας (Καγιᾶ-τιπὶ) κ. Ἠλίας, χάριν ὑποθέσεων τῆς μονῆς ταύτης.

Ἐπισκέψεις. — Τῇ προχθὲς, τετάρτῃ, ἐπεσκέψαντο τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην αἱ ΑΑ. Ἐξ. ὁ παρὰ τῇ Υ. Πύλῃ πρεσβευτὴς τῆς Ρουμανίας κ. Ἀλέξ. Ἀκχωβάρης, καὶ ὁ ἐκ τῶν συμβούλων τοῦ κράτους Κωνστ. ἐφέντης Καραθεοδωρῆς, σήμερον δὲ ὁ ἐκ τῶν μελῶν τοῦ αὐτοῦ Συμβουλίου κ. Ἀνδρέας Κοπάσης ἐφέντης.

Σιναϊτικὸν Μετόχιον.— Ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τοῦ Σιναϊτικοῦ Μετοχίου τῇ παρελθούσῃ τρίτῃ ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ γενεθλίου τοῦ Τιμίου Προδρόμου, ἀρχιερατικὴ λειτουργία ἐτελέσθη ἐν αὐτῷ ἐν μέσῳ πολλοῦ εὐσεβοῦς ἐκκλησιάσματος ὑπὸ τοῦ ἐν τῇ πόλει ἡμῶν παρεπιδημοῦντος πανιερ. ἀρχιεπισκόπου Ἀργολίδος κ. Νικάνδρου, παρισταμένων κατ' αὐτὴν καὶ τινων

τῶν σεβασμ. συνοδικῶν τε καὶ περιπιδημούντων μητροπολιτῶν.

Μητροπολίτης Ταρσοῦ καὶ Ἀδάνων.— Προχθὲς ἀρίκετο ἐκ Προύσης εἰς βασιλεύουσαν ὁ πανιερ. μητροπολίτης Ταρσοῦ καὶ Ἀδάνων κ. Γερμανός.

Μουσική.— Ἡ ἐν Λίσβῳ ἱερὰ σταυροπηγιακὴ μονὴ τοῦ Λειμῶνος προσήνεγκεν ἐσχάτως ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Μουσικοῦ Συλλόγου πέντε λίρας τουρκικάς.

Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων

Αἱ συνεδριάσεις τῆς ἱερᾶς Συνόδου κατὰ τὸν λήγοντα μῆνα γίνονται σχεδὸν καθ' ἑκάστην ἐπὶ συζητήσει τοῦ τε προϋπολογισμοῦ καί τινων αὐτῷ συναφῶν θεμάτων.

Μέλος τῆς κτηματικῆς ἐπιτροπῆς. ἀντὶ τοῦ πανιερ. ἀρχιεπισκ. Τιβεριάδος κ. Μελετίου, παραιτήσιν ὑποβαλόντος, διωρίσθη ὁ πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Σωφρόνιος Καραγεωργάκης.

Ὁ κ. Ν. Δουρναβὼ ὁ γνωστὸς ῥῶσσος δημοσιογράφος, ἐπισκεψάμενος τὴν Ἁγίαν Γῆν, ἀπῆλθεν ἐξ Ἱεροσολύμων τῇ 9 ἰουνίου.

Ὁ ἀρχιμανδρίτης Ἐπιφάνιος, εἷς τῶν ἀρχαιοτέρων ἀγιοταφιτῶν, ἀπὸ πολλοῦ δὲ τὰ καθήκοντα τοῦ τυπικάρη διεξάγων, ἀπεβίωσε κατ' αὐτὰς ἐν τῇ ἁγίᾳ Πόλει. Ὁ ἀποβιώσας ἦγεν ἡλικίαν ἑβδομήκοντα πέντε σχεδὸν ἐτῶν, ἐγεννήθη δ' ἐν Κύπρῳ.

Ὁ τέως ἐν Τυρλίδι ἔξαρχος τοῦ Παναγίου Τάφου πανοσιολ. ἀρχιμανδρίτης κ. Κύριλλος Καραγεωργάκης ἀρίκετο πρὸ πέντε ἡμερῶν ἐνταῦθα διαμένων ἐν τῷ Ἁγιοταφικῷ Μετοχίῳ.

Ἐκκλησία Ἑλλάδος

Ὁ πανιερ. ἀρχιεπίσκοπος Ἀργολίδος κ. Νίκανδρος Δελούκας, δεκαπενθήμερον ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει διατρίψας, ἀνεχώρησε χθὲς εἰς Σμύρνην, ὁπόθεν ἐπανακάμψει εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ, ἐξ ἧς μεταβήσεται εἰς Μέθανα, χάριν λουτρῶν.

Ἐκκλησίαι ἐν τῇ διασπορᾷ.

Ὁμογενὴς κοινότης ἐν Κάρδιφ. — Ἐν τῇ χθεσινῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ ἀναγνωσθὲν ἐνεκρίθη σχέδιον ἐκκλησιαστικῆς πράξεως, δι' ἧς, συνεπείᾳ προηγηθείσης αἰτήσεως τῆς ἐν Κάρδιφ ὁμογενοῦς ὀρθοδόξου κοινότητος, ὁ ἐν αὐτῇ ἑλληνικὸς ναὸς ὑπάγεται ὑπὸ τὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον.

ΣΧΟΛΩΝ ΤΕΛΕΤΑΙ

Δ'. Ἑλληνογαλλικοῦ Λυκείου Χ. Χατζηχρήστου.

Πανηγυρικώτατα διεξήχθη τῇ παρελθούσῃ παρασκευῇ ἐν τῇ εὐρείᾳ αἰθούσῃ τοῦ Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου ἡ τελετὴ τῆς ἐπιδόσεως τῶν πτυχίων τοῖς ἀποφοίτοις καὶ τῆς ἀπονομῆς βραβείων τοῖς ἀριστεύσασι μαθηταῖς τοῦ Ἑλληνογαλλικοῦ Λυκείου τοῦ ἀλλοιγιμωτάτου γυμνασιάρχου καὶ ἱδρυτοῦ αὐτοῦ κ. Χρήστου Χατζηχρήστου, ὅπερ δι' ἀμειώτων συμπαθῶν ἀπό τινων ἰδίᾳ ἐτῶν περιβάλλει ἡ καθ' ἡμᾶς κοινωνία.

Εἰς τὴν τελετήν, πρὸς τῇ ἐπιλέκτῳ ἐξ ἑκατέρου τῶν φύλων καὶ πολυπληθεστάτῃ ὁμηγύρει, παρέστησαν ὁ Μ. πρωτοσύγκελλος κ Καλλίνικος ἐκπροσωπῶν τὸν παναγ. οἰκουμ. πατριάρχην, κωλυθέντα, οἱ σεβασμ. μητροπολῖται Μιτυλήνης, Διδυμοτείχου, Καλλιουπόλεως καὶ Μαδύτου, ὁ μητροπολίτης Σωζοχαβουπόλεως καὶ ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἀργολίδος κ. Νίκανδρος, οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν ἁγίων Τόπων, Παναγίου Τάφου καὶ Ὄρους Σινᾶ καὶ ἄλλοι κληρικοί. Πρὸς τούτοις ἡ Α. Ε. ὁ ἐνταῦθα πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος κ Ι. Γρυπάρης μετὰ τινων ὑπαλλήλων τῆς πρεσβείας καὶ τοῦ προξενείου, ὁ Α' γραμματεὺς καὶ σύμβουλος τῆς γαλλικῆς πρεσβείας κ Μπὰψτ, ἀντιπρόσωπος τοῦ αὐτοκράτορ. Ὑπουργείου τῆς παιδείας, οἱ ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Δ.Ε.Μ Συμβουλίου κ.κ. Σ. Καζανόβας καὶ Π Χρυσὸς οἱ ἔφοροι τοῦ Λυκείου καὶ πάμπολλοι ἄλλοι ἡμέτεροι τε καὶ ξαλάται λόγιοι καὶ ἐπιστήμονες.

Ὁ γυμνασιάρχης κ Χατζηχρήστου ἀνέγνω γλαφυρωτάτην ἔκθεσιν τῶν κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος πεπραγμένων ἐν τῇ σχολῇ ἀνακοινώσας ὅτι ἐνεγράφησαν κατὰ τοῦτο 286 μαθηταί, ὧν 72 ἐσωτερικοί, 41 ἐξωτερικοὶ ἡμιτρόφιμοι καὶ 173 ἐξωτερικοί, συμπεριλαμβανομένων ἐν αὐτοῖς καὶ τριάκοντα ἀπόρων, οἷς ἡ διδασκαλία ἐχορηγήθη δωρεάν, καὶ ὅτι ὑπὸ οἰκονομικὴν ἔποψιν τὸ παιδευτήριον διατελεῖ ἐν ἀνθηροτέρᾳ ἢ κατὰ τὰ προηγηθέντα ἔτη καταστάσει, καθόσον ἡ χρῆσις αὐτοῦ ἔκλεισε διὰ πλεονάσματος 538 λιρῶν ὡς εἰσπραχθεισῶν 4508 καὶ δαπανηθεισῶν 3970 λιρ. τουρκ Ὁ κ. Χατζηχρήστου ἐξέφρασε τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς σχολῆς πρὸς πάντας τοὺς πρὸς εὐδόωσιν καὶ προκοπὴν αὐτῆς μοχθοῦντας καὶ κοπιῶντας καὶ ἰδίᾳ πρὸς τὸν θερμουργῶς συμπράττοντα αὐτῷ λόγιον γαλάτην κ Ρεζῆ Δαλπὲρ, ὃς διὰ λόγου προτροπωτάτου ἐξῆρεν ἐν ἀντιθολῇ τὰς καλλονὰς τῆς ἑλληνικῆς καὶ γαλλικῆς φιλολογίας. Κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἀπεφοίτησαν τοῦ Λυκείου 23, ὧν 8 ἔτυχον ἑλληνογαλλικοῦ πτυχίου, οἱ δὲ λοιποὶ τοῦ ἑλληνικοῦ μόνον γυμνασίου

Ε'. Ζωγραφείου Γυμνασίου

Ἐπιβλητικωτάτη ἐγένετο τῇ κυριακῇ καὶ ἡ παραπλησία πνευματικὴ ἑορτὴ τοῦ ἐν Πέραν Ζωγραφείου Γυμνασίου, ὅπερ πολυπληθεστάτην καὶ ἐπίλεκτον συνήγειρεν ὁμήγυριν ἐν τῇ εὐρείᾳ αὐτοῦ αἰθούσῃ καὶ ὅπερ ἀπολύον κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο 13 τελειοφοίτους προὔκειτο ἅμα μὲν ἕνα πανηγυρικῷ τῷ τρόπῳ ἐροδιάσῃ αὐτοὺς διὰ τῶν νενομισμένων πτυχίων, ἅμα δὲ ὑποβάλῃ πρὸ τῆς ὁμηγύρεως τὰς προσηκούσας ἐκθέσεις τὰς ἀφορώσας εἰς τὴν κατὰ τὴν λήξασαν σχολικὴν περίοδον πορείαν αὐτοῦ.

Τῆς σεμνοτάτης ταύτης τελετῆς προίστη ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης μετὰ τῶν σεβασμ. μητροπολιτῶν Νεοκαισαρείας, Ἰκονίου, Μιτυλήνης, Διδυμοτείχου, Βελεγράδων, Σερβίων-Κοζάνης καὶ Καλλιουπόλεως, καὶ τῶν παρεπιδημούντων Κασσανδρείας καὶ Ἀργολίδος ὡς καὶ ἄλλων κληρικῶν. Παρῆσαν πρὸς τούτοις ὁ ἐξοχ. πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος κ. Γρυπάρης μετά τινων ὑπαλλήλων τῆς πρεσβείας καὶ τοῦ προξενείου, οἱ ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Συμβουλίου Σ. Καζανόβας, Μ. Σιφνάτος, Π. Χρυσὸς, ὁ τέως σύμβουλος Ζ. Ζήτης καὶ πλῆθος ἄλλο λογίων καὶ ἐπιστημόνων.

Μετὰ τὴν νενομισμένην ἱεροτελεστίαν, ἡ ὀρχήστρα τῶν μαθητῶν ἀνέκρουσεν ὕμνους πρὸς τὴν Α. Α. Μ. τὸν φιλόμουσον Ἄνακτα καὶ τὸν οἰκουμεν. πατριάρχην. Εἶτα ὁ ἐλλόγιμος σχολάρχης κ. Ἀλ. Ζαμπρίας δι' ἐκθέσεως συντόμου ἐξέθηκε τὰ τῆς καταστάσεως τοῦ σχολείου ὑπὸ τὴν πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν ὄψιν, ἐξέφρασεν εὐχαριστίας πρὸς πάντας τοὺς παραστάντας καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς σχολῆς πρὸς τὸν οἰκουμ. πατριάρχην καὶ ἐν τέλει ἀπέτεινε πολυτίμους ὑποθήκας πρὸς τοὺς τῆς σχολῆς ἀποφοιτῶντας.

Μετὰ τὸν γυμνασιάρχην ὁ ἐκ τῶν ἐφόρων κ. Ι. Καισαρίδης ἀνέγνω τὴν περὶ τῆς οἰκονομικῆς τοῦ παιδευτηρίου καταστάσεως ἔκθεσιν, καθ' ἣν αἱ μὲν εἰσπράξεις ἀνῆλθον εἰς λιρ. τ. 4,488, αἱ δὲ δαπάναι εἰς 4,429.

Ἐν τέλει, τῆς τῶν μαθητῶν ὀρχήστρας ἀνακρουσάσης τὸν τε τουρκικὸν καὶ τὸν ἑλληνικὸν ὕμνον καὶ τῶν πτυχίων ἐπιδοθέντων τοῖς ἀποφοιτῶσιν ὁ οἰκουμ. πατριάρχης διὰ προσφόρου προσλαλιᾶς ἐπεδαψίλευσε τὰς εὐχὰς πρὸς πάντας τοὺς συντελοῦντας εἰς προκοπὴν τοῦ ἱδρύματος δεηθεὶς ἅμα ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀειμνήστου Χρηστάκη Ζωγράφου καὶ ἐξέφρασε τὴν ὀφειλομένην εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν μουσοτραφῆ Ἄνακτα.

ΣΤ'. Ἐθνικοῦ Ζαππείου Παρθεναγωγείου

Ἡ τὸ μορφωτικὸν ἔργον τοῦ Ζαππείου παρακολουθοῦσα μετὰ τοσαύτης στοργῆς ὁμογενὴς κοινωνία τῆς ἡμετέρας πόλεως παρίστη τῇ κυριακῇ κατὰ τὴν διανομὴν τῶν πτυχίων τὰς τελειοφοίτους αὐτοῦ, προκαθημένου καὶ ἐπευλογοῦντος τοῦ παναγ. οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, μετὰ τῶν σεβασμ. μητροπολιτῶν Νεοκαισαρείας, Ἰκονίου, Μιτυλήνης, Διδυμοτείχου, Βελεγράδων Κασσανδρείας, Σερβίων καὶ Κοζάνης, προέδρου τῆς ἐφορίας αὐτοῦ, τοῦ πανιερ. ἀρχιεπισκόπου Ἀργολίδος κ. Νικάνδρου. Παρῆσαν ἐπίσης οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν Ἁγίων Τόπων, ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος μετά τινων ὑπαλλήλων τῆς πρεσβείας καὶ τοῦ προξενείου, ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ ἐξ. ὑπουργοῦ τῆς παιδείας, ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς ἡγεμονίας Σάμου, οἱ ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου Ἰω. βέης Ἰωαννίδης, Κ. Ἀνανιάδης, Σ. Καζανόβας, Μ. Σιφνάτος καὶ Π. Χρυσός. Μετὰ τὰς πρὸς Θεὸν εὐχὰς καὶ τοὺς πρὸς τὸν μεγαλειότατον ὑμῶν Ἄνακτα καὶ τὸν παναγιώτατον οἰκουμενικὸν πατριάρχην ὕμνους, ὁ ἔφορος γραμματεὺς κ. Γ. Ἀποστολίδης ἀνέγνω τὴν λογοδοσίαν τῶν κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος πεπραγμένων, ἐξ ἧς ἐδείχθη ἡ τοῦ καθιδρύματος ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ εὐρωστία. Τὰ πτυχία διένειμε, μετὰ τὴν νενομισμένην πρὸς τὰς τελειοφοίτους προσλαλιὰν τῆς ἐλλογιμωτάτης διευθυντρίας δεσποσύνης Εὐθαλίας Ἀδὰμ, ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης, ἐπαινέσας τὸ ἔργον τῶν τε μαθητριῶν, τῶν διδασκάλων, τῆς ἐλλογίμου διευθυντρίας, ἥτις ἐν τῷ ἔργῳ αὐτῆς ἀνεδείχθη τύπος αὐταπαρνησίας, καὶ τῶν ἐφόρων καὶ κοσμητρῶν, εὐχαριστήσας τοῖς συνελθοῦσι λογάσι τοῦ γένους καὶ εὐξάμενος ὑπὲρ τοῦ μεγαλειοτάτου ἡμῶν Ἄνακτος.

Η ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΟΥΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ

Ὁ ἐν Πετρουπόλει ἀνταποκριτὴς τοῦ «Νέου Ἐλευθέρου Τύπου», ἐπιστέλλων ἐν μακρᾷ ἀλληλογραφίᾳ περὶ τῆς πρὸς τὰς αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας ἐγκυκλίου τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου κ. κ. Ἰωακεὶμ, λέγει:

Εἰς τὰ ὄμματα τῆς μεμορφωμένης ρωσικῆς κοινωνίας οἱ ὁμόδοξοι καὶ ὁμόφυλοι τῆς βαλκανικῆς χερσονήσου οὐδέποτε κατῆλθον τόσον βαθέως ὅσον κατὰ τὰς σημερινὰς ἡμέρας. Ἡ ἐν Βελιγραδίῳ ῥηξικέλευθος νίκη τῆς 11ης μαΐου, ἥτις τόσον ταχέως ἠκολούθησε τοὺς ἐν Θεσσαλονίκῃ, διεσκέδασε πάσας τὰς ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν συμπαθείας τῶν ὑψηλῶν πολιτικῶν κύκλων. Ἴσως —ἔστι δὲ μάλιστα πιθανόν— αἱ συμπάθειαι αὗται ἀναζήσωσι πάλιν εἰς μείζονα ἢ ἧσσονα βαθμὸν· ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ταύτην εἰς οὐδεμίαν αἴθουσαν τῆς Πετρουπόλεως ἡ τῆς Μόσχας ἤθελε χρησιμεύσει ὡς σύστασις τὸ νὰ ἀνήκῃ τις εἰς ἕνα τῶν μικρῶν βαλκανικῶν λαῶν.

Κατ' αὐτὰς παρεδόθη εἰς δημοσιότητα εἴδησις περὶ πράξεως ἀπορρεούσης ἀπὸ τῆς ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀποτελούσης εὐοίωνον πρωτοβουλίαν ἐπὶ ἐδάφους, ὅπερ ἀπὸ τῶν τελευταίων ἐτῶν ἑλκύει τὴν προσοχὴν τῶν ἰθυνόντων τὰ τῆς ρωσικῆς κοινωνίας ἄνευ ἐλπίδος ὅτι ἤθελεν ἐπιτύχει διὰ τῶν ἰδίων δυνάμεων.

Τὸ ἔδαφος τοῦτό ἐστι τὸ ἐκκλησιαστικόν. Ἡ τόσον βαθέως περιφρονουμένη Ἀνατολὴ ἀνέλαβεν ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ τὸ ἰθύνον πρόσωπον, ἡ δὲ ἐν τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς πράγμασι τοσοῦτον δρῶσα τάξις τῶν ἀνεπτυγμένων ἐν Ρωσίᾳ οὐδαμῶς δύναται νὰ ἐλπίζῃ ὅτι πρωτοβουλία τοιαύτη ἐκ τῆς χερσονήσου τοῦ Ἄθω ἀπορρέουσα ἔσται γόνιμος.

Ἡ ἐγκύκλιος τοῦ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως πρὸς τὰς αὐτοκεφάλους ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας, ἥτις ἐνέχει τὴν πρωτοβουλίαν ταύτην, ἀνάγεται εἰς τὸ παρελθὸν ἦδη ἔτος, ἀλλὰ μόλις τῇ 7)20 ἰουνίου μετεδόθη εἰς τὸ ρωσικὸν δημόσιον διὰ τῶν ἐπισήμων ὀργάνων τῆς Ἁγιωτάτης Συνόδου καὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀκαδημίας Πετρουπόλεως. Ἄγνωστον διατί τόσον βραδέως, ἴσως ὅμως ὡς ἐκ τῆς σπουδαιότητος τῶν ἐν αὐτῇ διατυπουμένων προτάσεων.

Ἀναφέρων εἶτα τὰ κυριώτερα σημεῖα τῆς ἐγκυκλίου ὁ ἀνταποκριτὴς τοῦ βιενναίου φύλλου λέγει :

Τὸ πρῶτον σημεῖον (τὸ περὶ τῆς ἑνώσεως τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν) ὑπαινίσσεται οὐχὶ πρακτικόν τι ζήτημα. Ἐπειδὴ ὅμως δυσχερῶς δυνάμεθα νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ πατριάρχης ἐσκέφθη περὶ συγκεντρώσεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως τῆς ὀρθοδοξίας, εἶναι βέβαιον ὅτι ἐννοεῖ τοὺς σχισματικούς. Ὑπάρχουσιν ὅμως καὶ οἱ σχισματικοὶ τῆς Ρωσσίας, οἵτινες ἀπεσπάσθησαν πρὸ 250 περίπου ἐτῶν διατελοῦντες καὶ σήμερον εἰσέτι εἰς ἄμεσον ἐχθρικὴν στάσιν πρὸς τὴν ὀρθόδοξον ρωσσικὴν ἐκκλησιαστικὴν ἀρχήν, ἥτις τάσσει αὐτοὺς εἰς τὴν τάξιν τῶν αἱρετικῶν, καίτοι αἱ δογματικαὶ διαφοραὶ τούτων πρὸς τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν πασῶν τῶν Ρωσσιῶν εἰσὶν ἀσήμαντοι. Βεβαίως ὁ πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως οὐδαμῶς ἐσκέφατο περὶ αὐτῶν, διότι ἡ δύναμις τῆς ρωσσικῆς Ἐκκλησίας ἐστὶ μεγάλη ἡ ἐπιτρέπουσα σκέψιν τοιαύτην. Διὰ τοῦτο δὲ ἀκριβῶς ἡ ρωσσικὴ κοινωνία σκέπτεται ἔτι μᾶλλον περὶ αὐτῶν, καθότι οὐ μόνον τῶν ἐκκλησιαστικῶς ριλελευθέρων, ἀλλὰ καὶ τῶν αὐστηρῶς πιστευόντων ὅσον μᾶλλον αἱ ριζοσπαστικαὶ αἱρέσεις ὑποσκάπτουσι τὸ ὑπερήφανον οἰκοδόμημα τῆς ρωσσικῆς ὀρθοδοξίας, τόσον μᾶλλον ἡ προσοχὴ στρέφεται πρὸς τοὺς συντηρητικούς, οἵτινες εἰσὶ κυρίως ὀρθοδοξότεροι τῶν ὀρθοδόξων καὶ ἀπεσπάσθησαν μόνον ἀπ' αὐτῶν διότι ἠρνοῦντο νὰ ἀναγνωρίσωσι τὰς μεταρρυθμίσεις τοῦ ρώσσου πατριάρχου Νίκωνος καὶ τὴν ἐξουσίαν τοῦ νικωνιανοῦ κλήρου. Ἐν αὐτοῖς ἐλπίζουσι νὰ εὕρωσι νέον συντηρητικὸν στοιχεῖον, τόσον μᾶλλον πολύτιμον ὅσον ὁ εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν ἀνήκων χωρικὸς ἵσταται ὑψηλότερον τοῦ ὀρθοδόξου ὑπὸ ἠθικὴν καὶ οἰκονομικὴν ἔποψιν. Διά τινος δὲ μορφῆς ἀνεξιθρησκείας τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως ἤθελον ὑπάρχει μεγάλαι δυσχέρειαι πρὸς πραγμάτωσιν ἑνώσεως μετ' αὐτῶν. Ἀλλὰ πρὸς τοῦτο ἀπῃτεῖτο τοπικὴ ρωσσικὴ σύνοδος.

Ἡ ἰδέα τῆς ἑνώσεως μετὰ τῆς ἑσπερίας συχνάκις ἀπησχόλησε τὴν ρωσσικὴν Ἐκκλησίαν ἐπὶ πολὺν χρόνον, ἀλλ' ἡ πρὸς τοῦτο πρότασις ἐδόθη πάντοτε ἐκ Ρώμης. Ἐν Ρωσσίᾳ οὐδέποτε ἔτυχε πολλῶν συμπαθειῶν, διότι ὁ ἀπαραίτητος ὅρος—ἡ ὑποταγὴ εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ πάπα — ἐφάνη ἀνέκαθεν ἀπαράδεκτος. Καὶ ὁ πατριάρχης Ἰωακείμ, ὅστις ὁμιλεῖ ἐν τῇ ἐγκυκλίῳ αὐτοῦ μετ' ἐπαινετῆς ἀνεξιθρησκείας περὶ τῶν καθολικῶν καὶ τῶν διαμαρτυρομένων, ὀλίγας τρέφει ἐλπίδας ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ. Εἰ δὲ μιμνήσκεται τὰς ἀπὸ ἐτῶν ὑπὸ αὐλικὴν ἀνακριβῶς ἐπιρροὴν γινομένας προσπαθείας πρὸς ἕνωσιν τῆς ὀρθοδόξου ἑλληνικῆς καὶ τῆς ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, τὸ πρᾶγμα φαίνεται ἐστερημένον πάσης ἐλπίδος ἐπιτυχίας, διότι οὐδὲ νὰ φαντασθῇ τις δύναται τὴν συμφωνίαν ἐπί τινων σημείων τῆς λατρείας τῶν ἁγίων, ἐπὶ παραδείγματι. Ἀλλ' εἰς τοὺς παλαιοκαθολικοὺς ἀφιεροῦται μέγα μέρος τῆς ἐγκυκλίου.

Ἐν Ρωσσίᾳ τὸ τμῆμα τοῦτο τῆς ἐγκυκλίου εὑρήσει μεγάλην ἀπήχησιν, διότι ἡ μετὰ τῶν παλαιοκαθολικῶν ἑνωσίς ἐστιν ἔνθερμος πόθος πολλῶν κληρικῶν τῆς Ρωσσίας, ἰδίᾳ δὲ τοῦ στρατηγοῦ Κιρέγιεφ, ἀνήκοντος εἰς τὸν περὶ τὴν μεγάλην δούκισσαν Ἀλεξάνδραν Ἰωσηφόβναν κύκλον. Ἴσως ὑπάρχουσι καὶ πολιτικοὶ πρὸς τοῦτο λόγοι, ὡς ἐξάγεται π. χ. ἐκ τούτου ὅτι, παρὰ τὴν προσπάθειαν τῆς μετὰ τῶν παλαιοκαθολικῶν ἑνώσεως, ὑπῆρχε καὶ ἡ ἐπιθυμία τῆς ἐμφυτεύσεως τοῦ παλαιοκαθολικισμοῦ ἐν τῇ ρωσσικῇ Πολωνίᾳ. Ὑπὸ πρακτικὴν ἔποψιν μεγαλειτέρα σπουδαιότης φαίνεται ἐγκειμένη ἐν τῇ τελευταίᾳ πρωτάσει τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου τῇ περὶ μεταρρυθμίσεως τοῦ ἡμερολογίου. Ὡς σπουδαιότατον ἐπιχείρημα κατὰ τῆς περὶ τὸ τέλος τῆς ἑκατοντατετηρίδος τόσον ἐπιζήλως συζητηθείσης μεταρρυθμίσεως τοῦ ἡμερολογίου φέρεται τὸ ὅτι τὸ ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον καὶ τὸ μετ' αὐτοῦ συνδεόμενον πασχάλιον τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καθιερώθη διὰ Συνόδων, καὶ ἑπομένως μόνον διὰ συνόδων δύναται νὰ καταργηθῇ. Ἂν λοιπὸν συνεπείᾳ τῆς ὑπὸ τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου προτεινομένης ἀλλαγῆς τοῦ ἡμερολογίου συνέλθῃ σύνοδος, διότι μόνη ἡ ἐλπὶς ὑπολείπεται περὶ τούτου, αἴρεται τὸ κώλυμα. Παραμένει ὅμως ὡριστάμενον ἕτερον, ἡ ἐθνικὴ κενοφροσύνη καὶ ὁ μετὰ τῆς Δύσεως ἀνταγωνισμός, ἅτινα τόσον σπουδαίον δελφμάτισαν πρόσωπον πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ὥστε οὐ μόνον ἐνέπνευσαν εἰς τὸν εἰδικὸν ἀστρονόμον τοῦ «Νέου Χρόνου» Νικόλαον Γλάζεναπ νὰ καταρτίσῃ «ἀκριβέστερον» ἡμερολόγιον, τὸ «Νικολαϊκόν», ἀλλ' ἔπεισε καὶ χημικὸν τόσῳ διάσημον, ὅσος ὁ Μένδελεῦεν, ν' ἀπορρίψῃ τὴν ἀποδοχὴν τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου. Ὁ πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως φαίνεται ἱστάμενος ἐπὶ ὑψηλοτέρας βαθμίδος πολιτισμοῦ.

ΛΟΓΟΔΟΣΙΑ

περὶ τοῦ σχολικοῦ ἔτους 1902—1903

τῆς Πατριαρχ. Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς,

(Συνέχεια ἀπὸ σελ. 282—284)

Ἀλλ' αἱ περὶ τὸ μάθημα τοῦτο δυσχέρειαι, ὅσω πολλαὶ καὶ ἐὰν ὦσι, πρέπει πάσῃ δυνάμει νὰ ὑπερβληθῶσι διὰ τὴν σπουδαίαν αὐτοῦ ὠφέλειαν καὶ ὑπὸ παντὸς μὲν παιδευτηρίου

καθόλου, ἰδίᾳ ὅμως ὑπὸ τῆς ἡμετέρας Σχολῆς, ὡς τοῦ ἀνωτάτου τῶν καθ' ἡμᾶς Γυμνασίων. Διὰ τοῦ μαθήματος τούτου μόνου ἀσκεῖται ἡ πνευματικὴ αὐτενέργεια τοῦ μαθητοῦ, ἀναγκαζομένου κατὰ τὴν σύνταξιν συνθέσεως ἵνα ἐντείνῃ πάσας τὰς διανοητικὰς αὐτοῦ δυνάμεις καὶ ἀνελκύῃ ἀπὸ τοῦ βάθους τῆς ἑαυτοῦ συνειδήσεως ἀργούσας καὶ ὑπνωττούσας ἐν αὐτῇ ἐννοίας καὶ χρησιμοποιῇ πρὸς ὡρισμένον σκοπόν. Καὶ δι' αὐτοῦ μόνου κτᾶται τὴν τοσοῦτον ἐν τῷ πρακτικῷ βίῳ ἀναγκαίαν περὶ τὸ προσηκόντως γράφειν καὶ ἐκτιθέναι τὰς ἰδίας ἰδέας εὐχέρειαν. Ἄνευ τῆς ἀσκήσεως ταύτης αἱ διὰ τῆς διδασκαλίας κτηθεῖσαι γνώσεις μένουσιν ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ μαθητοῦ ἀνωφελεῖς καὶ ἄχρηστοι, χρυσὸς ἐν τῇ γῇ τεθαμμένος, κτῆμα τοῦ μεταδόσαντος μᾶλλον ἢ τοῦ λαβόντος, οἰήσεως μόνον τὸν τοσοῦτον πρὸς κτῆσιν αὐτῶν μοχθήσαντα πληροῦσαι καὶ ἀντὶ χρησίμου λογίου ἄχρηστον σχολαστικὸν αὐτὸν καθιστᾶσαι. Ὑπάρχουσι βεβαίως καὶ πνεύματα, ἅτινα ὡς ἐκ τῆς ἰδιοφυΐας αὐτῶν καὶ ἄνευ τῶν σχολικῶν τούτων ἀσκήσεων χρησιμοποιοῦσι δεόντως τὰς διὰ τῆς διδασκαλίας κτωμένας γνώσεις, ἀλλ' αἱ ἐξαιρέσεις δὲν εἶναι ὀρθὸν νὰ καταργήσωσι τὰς ὑπὲρ τοῦ κανόνος ἐργασίας τῶν παιδευτηρίων· ἀναντίρρητον δέ, ὅτι καὶ τοὺς τοῦ πλεονεκτήματος τούτου εὐμοιροῦντας μεγάλως ἤθελεν ὠφελήσει τὸ τῶν συνθέσεων μάθημα κινοῦν καὶ προάγον τὴν πνευματικὴν αὐτῶν ἰδιοφυΐαν, ὡς τὸ τῆς Γυμναστικῆς τοὺς φύσει ὑγιεῖς σῶμα ἔχοντας.

Μετὰ τὰ παρεκβατικώτερόν πως εἰρημένα ταῦτα περὶ τοῦ τῶν Συνθέσεων μαθήματος, εὔκαιρον νομίζω νὰ ἐπισυνάψω τινὰ ἐνταῦθα πρὸς δικαιολόγησιν τοῦ διττοῦ τῆς δοκιμασίας τρόπου, εἰς ὃν ἀπό τινος χρόνου ὑποβάλλει ἡ Σχολὴ τὴν τάξιν τῶν τελειοφοίτων, ἐξετάζουσα αὐτοὺς, ὡς ἤδη ἐρρήθη, γραπτῶς ἅμα καὶ προφορικῶς. Τοῦτο δὲ, διότι ἤρξατο νὰ διαμφισβητῆται ἀπό τινος, καὶ δὴ ὑπὸ σοφῶν τῆς Ἑσπερίας παιδαγωγῶν, ἡ ἀξία τῶν ἐτησίων ἐξετάσεων, εἴτε γραπτῶς διεξαγομένων εἴτε προφορικῶς, γνωστῆς οὔσης ἐκ τῶν καθημερινῶν ἐξετάσεων — καθὰ λέγουσι — τῆς ἱκανότητος παντὸς μαθητοῦ. Τινὲς δὲ τούτων καὶ ἐπιζημίους μάλιστα θεωροῦσιν αὐτὰς, ὡς ἀναγκαζούσας ὄθεν τοὺς μαθητὰς εἰς τοιαύτας τῶν δεδιδαγμένων μελέτας, αἵτινες πορίζουσιν οὐχὶ τὴν ἐσωτερικὴν ἔμμονον καὶ διαρκῆ αὐτῶν οἰκείωσιν ἀλλὰ παροδικήν τινα μόνον δεξιότητα πρὸς ἐξωτερικὴν ἐπίδειξιν, ἧς ὁπωσδήποτε ἐπιτευχθείσης, ἀφίπτανται τὰ μετὰ τοσούτου κόπου μεμαθημένα, κενὸν τοῦ ἐκβεβιασμένου τούτου φόρτου τὸ πνεῦμα ἀφιέντα. Ἄλλοι δέ τινες ἀποχρῶν κριτήριον τῆς ἀξίας τῶν μαθητῶν τὰς γραπτὰς ἐξετάσεις νομίζοντες πάντῃ ματαίας καὶ περιττὰς τὰς προφορικὰς θεωροῦσιν.

Ὅτι ἡ ἡμετέρα Σχολὴ, τόσῳ πολυπληθεῖς τάξεις ἔχουσα, δὲν ἠδύνατο οὔτε ἔπρεπε εἰς τελείαν τῶν ἐτησίων ἐξετάσεων καταργῆσαι νὰ προβῇ εὔδηλον, ἀφοῦ διὰ τὸ πολυπληθὲς τοῦτο τῶν τάξεων ἐνέκρινεν ἐφέτος πρὸς ἀκριβεστέραν περὶ τῆς φιλοπονίας τῶν μαθητῶν κρίσιν καὶ ἀσφαλεστέραν τῆς ἀξίας αὐτῶν ἐκτίμησιν, ὅπως, ἐκτὸς τῶν κατὰ τὴν λῆξιν τῆς πρώτης ἐξαμηνίας ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ αὐτῆς ἐπιβαλλομένων γενικῶν ἐν ἅπασι τοῖς ἐν τῷ διαστήματι τούτῳ διδαχθεῖσι μαθήμασι γραπτῶν ἐξετάσεων, καὶ εἰς ἄλλας τοιαύτας ἐν πολλοῖς μαθήμασι κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους ὑποβάλλῃ αὐτούς· ἄλλως δὲ αἱ ἐτήσιαι ἐξετάσεις εἰσὶ καὶ σπουδαῖον κέντρον πρὸς ἐπιμέλειαν τῶν μαθητῶν, ὧν πολλοὶ ἀνανιτιρρήτως δέονται τοιούτου καὶ ἰδίᾳ οἱ ἀμοιροῦντες οἰκογενειακῆς ἐπιβλέψεως, καὶ ἰσχυρὰ δ' ἔτι παρόρμησις, πρὸς διαρκῆ τῶν διδασκομένων μαθημάτων ἐπανάληψιν, οἰκειότερα ταῦτα τῇ τε συνειδήσει καὶ τῇ μνήμῃ καθιστῶσαν καὶ τὰς τυχὸν ἐξ ἀμελείας ἢ ἄλλης αἰτίας ἐλλείψεις ἀναπληροῦσαν. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν γραπτὴν μόνον τῶν τελειοφοίτων αὐτῆς δοκιμασίαν δὲν ἠδύνατο ἡ Σχολὴ νὰ ἀρκεσθῇ, διότι ἀναγωρίζει μὲν τὰς ἀναμφρίστους αὐτῆς ἀρετὰς, δὲν ἀμβλυωπεῖ ὅμως καὶ πρὸς τὰς τῆς προφορικῆς δοκιμασίας, δι' ἧς ἀπταίστως μὲν ἐξελέγχεται ἡ εἰλικρίνεια τοῦ γραπτῶς ἐξεταζομένου, ὅταν διττῶς ἐν τῷ αὐτῷ μαθήματι γίνηται ἡ ἐξέτασις, ἀσφαλεστέρα δὲ ἐκφέρεται ἡ καθολικὴ περὶ τῆς ἀξίας αὐτοῦ κρίσις, ὅταν, ὡς ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Σχολῇ διὰ τὴν πληθὺν τῶν ἐξεταζομένων συμβαίνῃ, τινὰ μὲν τῶν μαθημάτων μόνον εἰς γραπτὴν, ἄλλα δὲ μόνον εἰς προφορικὴν ἐξέτασιν ὑποβάλλωνται. Τούτου χάριν διατηρεῖ ἐν τῇ τάξει τῶν τελειοφοίτων ἀμφοτέρους τῆς δοκιμασίας τοὺς τρόπους, ὁ δὲ τῆς τῶν ἄλλων τάξεων δοκιμασίας περιορισμὸς εἰς ἕνα μόνον, τὸν τῆς γραπτῆς δοκιμασίας, ἐπεβλήθη, ὡς εἶπον, ὑπ' ἀδήριτου ἀνάγκης, τῆς μεγάλης τῶν μαθητῶν πληθύος. Ἐπειδὴ δὲ καὶ ἡ τῶν τελειοφοίτων τάξις πάντοτε πολυπληθὴς τυγχάνει, οὐδέποτε μὲν ὀλιγωτέρους τῶν τριάκοντα μαθητῶν ἔχουσα, ἀλλ' ἔστιν ὅτε καὶ ὑπὲρ τοὺς πεντήκοντα ἀριθμοῦσα, εἰς μείζονα ἐπιθυμεῖ τῶν ἐξετάσεων τῆς τάξεως ταύτης ἁπλοποίησιν νὰ προβῇ, ἐλαττοῦσα μὲν τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐξεταζομένων μαθημάτων, περιορίζουσα δὲ τοῦτον εἰς ἐκεῖνα, δι' ὧν μᾶλλον ὁ βαθμὸς τῆς πνευματικῆς ὡριμότητος καὶ τῆς κρίσεως ἢ ὁ τῆς ἰσχύος τῆς μνήμης ἐξελέγχεται.

Ἀλλὰ τοῦ ἐπίσης σοροῦ παραγγέλματος « σπεύδειν βραδέως » οὐδέποτε ἐπιλανθανομένη, ἐπιφυλάσσεται νὰ προβῇ εἰς τὴν περὶ τὰς ἀπολυτηρίους ἐξετάσεις ταύτην καινοτομίαν μόνον, ὅταν σύντονος τοῦ πράγματος μελέτη καὶ ὥριμος σκέψις πείσῃ αὐτὴν οὐ μόνον περὶ τοῦ δυνατοῦ ἀλλὰ καὶ περὶ τοῦ λυσιτελοῦς τῆς ἐφαρμογῆς, καλῶς γινώσκουσα, ὅτι πᾶν ὅ τι κατὰ θεωρίαν φαίνεται ὀρθὸν δὲν εἶναι πάντοτε καὶ πανταχοῦ λυσιτελῶς ἐφαρμόσιμον.

Καταπαύων τὸν περὶ τῶν ἐξετάσεων λόγον προστίθημί τινα καὶ περὶ τῆς διαγωγῆς τῶν μαθητῶν, τοῦ ἑτέρου τῶν τῆς παιδεύσεως στοιχείων, καίπερ μὴ παρεχομένου τούτου καθ' ὁλοκληρίαν ὑπὸ τῆς Σχολῆς.

Δ'

Τὸ ἦθος τῶν μαθητῶν ὑπῆρξε κατὰ τὸ λῆγον ἔτος καθόλου εἰπεῖν εὐάρεστον. Ὀλιγωρία σοβαρὰ τῶν πειθαρχικῶν τοῦ Κανονισμοῦ τῆς Σχολῆς διατάξεων παράβασις χάριτι θεᾷ καὶ ταῖς εὐχαῖς τῆς σεπτῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας ἐτάραξε τὴν κανονικὴν αὐτῆς πορείαν. Ἐπιμέλεια δὲ ἱκανὴ, σέβας πρὸς τοὺς διδάσκοντας καὶ εὐπρέπεια καὶ κοσμιότης ἔν τε ταῖς εἰσόδοις καὶ ἐξόδοις τοὺς πλείστους τῶν μαθητῶν αὐτῆς διέκρινε. Τὰ ζιζάνια ἀπ' οὐδενὸς βεβαίως ἀγροῦ ἐλλείπουσιν, ἀλλὰ δὲν ἐπέτρεψε τὴν ἐκβολὴν αὐτῶν καὶ ὁ Κύριος. Συνηύξησαν ταῦτα καὶ ἐν τῇ Σχολῇ μετὰ τῶν πολλῶν καλῶν σίτων καὶ ἡ ἐπὶ τούτοις εὐαρέσκεια αὐτῆς καὶ χαρὰ ἐξηφάνισε διὰ τὸ μέγεθος τὰς ἀπ' ἐκείνων λύπας. Οἱ καλοὶ ὅμως σῖτοι πρὸς τῇ μεγάλῃ ποσότητι καὶ τοιοῦτοι τὴν ποιότητα ὑπῆρξαν, ἐφ' οἷς πᾶς τῶν γραμμάτων ἀγρὸς δύναται νὰ ἐγκαυχᾶται. Ταῦτα λέγων οὐδαμῶς προτίθεμαι νὰ δηλώσω, ὅτι ἔργον τῆς Σχολῆς ἀποκλειστικὸν ἐστιν ἡ τοιαύτη πολλῶν τῶν τέκνων αὐτῆς ἀξιέπαινος διαγωγή. Ἡ Σχολὴ εὗρεν ἐν αὐτοῖς ἔδαφος γόνιμον, ὑπὸ ἐπιμελοῦς

εὐσυνειδήτων γονέων ἀνατροφῆς κεκαλλιεργημένον· καὶ ἐπὶ τῆς καλῆς ταύτης γῆς ἐτέλεσε τὸ γεωργικὸν αὐτῆς ἔργον, ἐνισχύσασα, ἀναπτύξασα, καὶ τελειώσασα τὴν στοιχειώδη μὲν ἀλλ' ἀπαραίτητον πρὸς μέλλουσαν προκοπὴν καὶ ἀνάδειξιν οἰκογενειακὴν ἐργασίαν.

Οὔτε τῆς θείας τοῦ Πλάτωνος γλώσσης ἡ θαυμασία ἠθοπαιδευτικὴ δύναμις, οὔτε τῶν ἄλλων ἀκμαιόνων τῆς κλασικῆς ἀρχαιότητος συγγραφέων τὰ ἀθάνατα διδάγματα, οὔτε αἱ τῶν ἄλλων μαθημάτων ποικίλαι ἐπὶ τοῦ πνεύματος ἐπιδράσεις ἠμέλουν δυνηθῇ νὰ παραγάγωσι τοιούτους καρποὺς, ἐὰν οἱ διδαχθέντες δὲν ἦσαν ἤδη διὰ τῆς οἰκογενειακῆς ἀνατροφῆς δεόντως πρὸς τὴν ἐξ αὐτῶν ἐπίδρασιν παρασκευασμένοι, ὡς τοῦτο δείκνυται ἐκ τῆς αὐτῆς ἐπὶ ἄλλων μαθημάτων τῆς Σχολῆς ἐργασίας, μὴ τυχόντων, δυστυχῶς, τοιαύτης ἀπὸ τοῦ οἴκου τοῦ ἤθους αὐτῶν καλλιεργείας. Ἐπαίνων δὲν πολλῶν ἄξιοί εἰσιν ἀναντιρρήτως τοιοῦτοι γονεῖς, οἵτινες οὐ μόνον τὸ ἔργον τῆς Σχολῆς σπουδαίως προάγουσι καὶ τελεσφόρον αὐτὸ καθιστῶσιν, ἀλλὰ καὶ τιμίους αὐτῶν διαδόχους καταλείποντες, χρήσιμα τῇ Μητρὶ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῇ καθ' ἡμᾶς κοινωνίᾳ μέλη ὠφοροφοροῦσιν. Εὔχεται δὲ ἡ Σχολὴ, ὅπως τὴν ἀληθῆ ἀγάπην πρὸς τὰ ἑαυτῶν τέκνα τοιούτων γονέων καὶ ἄλλοι πολλοὶ γονεῖς μιμηθῶσιν.

Τοιαύτη ὑπῆρξε, Παναγιώτατε καὶ ἡ λοιπὴ σεβαστὴ καὶ φιλόμουσος ὁμήγυρις, ἡ κατὰ τὸ λῆγον ἔτος γενικὴ τῆς Σχολῆς κατάστασις. Ἅπαντα σχεδὸν χάριτι θείᾳ εὐχάριστα πλὴν τῆς ἀσθενείας τοῦ Καθηγητοῦ Κυρίου Θεμιστοκλέους Σαλτέλη· μαθηταὶ πλείονες τῶν κατὰ τὰ προλαβόντα δέκα ἔτη· διδασκαλία ἀπρόσκοπτος καὶ κανονική· διαγωγὴ μαθητῶν τῶν πλείστων ἀξιέπαινος· τέλος δὲ—ἵνα καὶ τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων συμμνημονεύσω καὶ ἐκανὰ τοῦ προγράμματος τῶν μαθημάτων αὐτῆς μεταρρυθμίσεις αἵτινες ἐν ἀνάγκαις καὶ εὐκαιρίαις πάντοτε ἄνευ πατάγου γενόμεναι, ὑπῆρξαν ἐφέτος πολυαριθμότεραι, ὡς ἐκ τῶν ἄρτι εἰρημένων ἐδείχθη. Ἴσως δὲν ἐπεθύμουν τινὲς τὴν ἐπὶ τοσοῦτον ἐλάττωσιν τῶν ὡρῶν τῶν Ἑλληνικῶν· ἀλλὰ διὰ τῶν ἀπ' αὐτοῦ ἀφαιρεθεισῶν ὡρῶν ἐνισχύθη τὸ τῶν Συνθέσεων μάθημα, οὐ μόνον εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν τῶν μαθημάτων καὶ τοῦτο ὑπαγόμενον, ἀλλὰ καὶ πρακτικωτέραν καὶ ὠφελιμωτέραν ἀπεργαζόμενον τὴν ἀπὸ τῆς διδασκαλίας ἐκείνων ὠφέλειαν. Ἄλλοι ἴσως, τοὐναντίον, ὑποτιμῶντες τὴν ἐκ τῆς μελέτης τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων ὠφέλειαν, ἤθελον πλείονα τὴν ἐλάττωσιν τῶν ὡρῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ μαθήματος. Καὶ ἄλλοι ἴσως τὴν ἐλάττωσιν τῶν ὡρῶν τῶν Φιλοσοφικῶν μαθημάτων ἐπόθουν. Ἀλλ' ἐν τῷ παιδευτηρίῳ τούτῳ τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, ὅπερ ἀπὸ τῆς πολιᾶς ἀρχαιότητος καὶ ἐν ταῖς ποικίλαις αὐτοῦ ἀνάγκαις καὶ περιστάσεσιν ἀείποτε διεκρίθη ἐπὶ παροχῇ πλήρους καὶ τελείας τῆς ἐγκυκλίου παιδεύσεως καὶ ἠθικῆς μορφώσεως, δὲν ἐπετρέπετο πλείων ἐλάττωσις οὔτε τῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ μαθήματος ὡρῶν, οὔτε τοῦ τῶν Φιλοσοφικῶν μαθημάτων, ἐὰν ὤφειλε νὰ μὴ ἐκκλίνῃ τοῦ ἑαυτοῦ προορισμοῦ καὶ μὴ μεταβάλῃ χαρακτῆρα. Ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα καὶ Φιλοσοφία, τὰ μορφωτικώτατα ταῦτα τῶν τῆς ἐγκυκλίου παιδεύσεως μαθημάτων, παρὰ πᾶσαν τῶν λοιπῶν μαθημάτων τὴν ἐνίσχυσιν, τὴν ὑπὸ τῶν ἀναγκῶν τῶν χρόνων ἡμῶν ἐπιβαλλομένην, ἓν ἔπρεπεν ἐν τῷ παιδευτηρίῳ τούτῳ νὰ ἀποβάλωσι τὴν ἰδιάζουσαν αὐτῶν ἠθοπαιδευτικὴν δύναμιν διὰ δυσαναλόγου πρὸς τὸν χαρακτῆρα αὐτοῦ ἐνισχύσεως καὶ ὑπερτροφίας ἐκείνων. Ἐὰν ἡ ἀναντίρρητος πρακτικὴ χρησιμότης καὶ ὑλικὴ ὠφέλεια τῶν λοιπῶν μαθημάτων ἀναποδράστως σήμερον ἀπαιτοῦσι μείζονα τὴν ἐνίσχυσιν αὐτῶν καὶ καλλιέργειαν, οὐδέποτε ὅμως πρέπει νὰ ὑποτιμηθῇ ἡ τῶν Ἑλληνικῶν καὶ Φιλοσοφικῶν μαθημάτων ὠφέλεια, ἐὰν θέλωμεν νὰ μὴ ἀπολέσωμεν πᾶν ἰδεῶδες εἰς ἀποκλειστικοὺς τοῦ χρησίμου καὶ θηρευτὰς μεταβαλλόμενοι καὶ μεγάλην εἰς ἡμᾶς τε καὶ τοὺς ἐξ ἡμῶν παρασκευάζοντες τὴν ἠθικὴν κατάπτωσιν. Ὅπου οὐδὲν ἰδεῶδες ἐπιθώκεται, ἐκεῖ ἀπότομος ἡ πρὸς τὰ κάτω ὁδὸς καὶ τὴν ἀδοξίαν. Τὴν ἐκ τῆς σπουδῆς τῆς ἀθανάτου προγονικῆς ἡμῶν γλώσσης μεγίστην ὠφέλειαν καὶ τὴν ὑπέροχον ἀνθρωπιστικὴν αὐτῆς δύναμιν στεντορείᾳ τῇ φωνῇ ἀνεκήρυξαν πάντες οἱ ἔξοχοι τοῦ ἀνθρωπίνου γένους νόες, οὐ μόνον ἀρχαῖοι, περὶ ὧν δύνανται νὰ εἴπωσί τινες τῶν ὑπερτιμώντων τὴν τῶν θετικῶν λεγομένων ἐπιστημῶν ἀξίαν, ὅτι ἐν ἀγνοίᾳ διατελοῦντες ἐκείνοι τῆς τῶν προγόνων ἡμῶν γλώσσης, ἀλλὰ καὶ νέοι, ἐκ τούτων δὲ καὶ πλεῖστοι, ἔξοχοι τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν θεραπευταί. Καὶ — ἵνα ἄλλους παραδράμωμεν — ἰδοὺ πῶς ἀποφαίνονται περὶ τῆς σπουδῆς τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων οἱ ἀκραιμονες τῶν φυσιοεἰδῶν τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων, ὁ Δυμποὶ Ρεϋμὶν (Du Bois Reymond), ὁ Ἰωάννης Τύνδαλ (John Tyndall) καὶ ὁ P. Βάγνερ (R. Wagner). Ἡ μόνη σωτηρία ἀπὸ τοῦ κινδύνου, τοῦ ἐπαπειλουμένου ἐκ τοῦ ὑλισμοῦ καὶ τῆς φιλοχρηματίας, τῶν ἐκ τῆς μονομεροῦς τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν θεραπείας ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις ἐπικρατούντων, κεῖται—λέγουσιν— ἐν τῇ ἐπιμελείᾳ τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων. Ἀξιοῦσι δὲ, ὅπως ὁ Ἑλληνισμὸς κρατῇ μακρὰν τῶν πνευματικῶν ἡμῶν ὁρίων τὸν Ἀμερικανισμόν. Καὶ αὐτοὶ οἱ ἄκρως ζηλωταὶ καὶ ὑπέρμαχοι τῶν πρακτικῶν λεγομένων Σχολῶν Μπίτχερ (Bötteher) καὶ Ὄστενδορφ (Ostendorf) ἰδοὺ πόσην σημασίαν εἰς τὴν σπουδὴν τῶν κλασικῶν γλωσσῶν ἀποδίδουσιν: Ἄνευ σπουδῆς τῶν κλασικῶν γλωσσῶν — λέγουσιν — οὐδεμίαν βαθεῖαν γνῶσιν τῆς ἰδίας μητρικῆς ἡμῶν γλώσσης δυνάμεθα νὰ ἐπιτύχωμεν· ἄνευ χλασικῆς μορφώσεως οὐδεμία ἀποχρῶσα ἀνάπτυξις ἐν τῇ ἐπιστήμῃ καὶ ταῖς τέχναις ἐστὶ δυνατή. Περὶ δὲ τῆς ἀξίας τῶν φιλοσοφικῶν μαθημάτων ἐν τῇ ἐκπαιδεύσει Γάλλος Ἀκαδημαϊκὸς διακηρύττει ὅτι αἱ θετικαὶ ἐπιστῆμαι δὲν δύνανται νὰ τελέσωσι τὸ ἔργον τῆς φιλοσοφίας, μεταδιδούσης τὰς ἠθικὰς καὶ κοινωνικὰς ἰδέας, τὰς δυνάμεις ἐκείνας, αἵτινες τροποποιοῦσαι βαθμηδὸν καὶ τοὺς ἀτομικοὺς χαρακτῆρας καὶ τὰς κοινωνικὰς συνθήκας, ἀποτελοῦσι μετὰ τῶν ἐγκλειομένων ἐν αὐταῖς αἰσθημάτων τὴν δύναμιν καὶ τὸ μεγαλεῖον τῶν ἀτόμων καὶ τῶν κοινωνιῶν. Ἀνομολογῶν οὗτος ὅτι, διὰ τὸν ἀδιάρρηκτον σύνδεσμον τοῦ ἀτόμου πρὸς τὴν κοινωνίαν, ἀνάγκη, τροποποιουμένου τοῦ κοινωνικοῦ περιβάλλοντος, νὰ τροποποιηθῇ καὶ ἡ τοῦ ἀτόμου ἀγωγὴ, δὲν πρέπει ὅμως— λέγει — ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ κοινωνικοῦ περιβάλλοντος ἐπιγινομένῃ μεταβολῇ ἐν τῇ ἀγωγῇ νὰ θυσιάζηται τὸ ἀμετάβλητον καὶ ἀληθῶς φιλοσοφικὸν μέρος τοῦ ἀνθρωπισμοῦ, τὸ παιδεῦον καὶ διαπλάττον ἠθικῶς τὸν ἄνθρωπον. Ὅτι πρὸς τοιαύτας ἀλλογενῶν ὑπὲρ τῆς φιλοσοφικῆς παιδεύσεως τῶν νέων φωνὰς δὲν πρέπει ἀναισθήτως νὰ βύσωσι τὰ ὦτα οἱ τοῦ Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους ἔκγονοι, ἀνεπίδεκτον βεβαίως συζητήσεως.

(ἕπεται συνέχεια)

ΣΧΕΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΚΑΙΝΗΝ ΔΙΑΘΗΚΗΝ

ΚΑΙ Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΑΥΤΗΣ ΕΝ ΤΩ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΩ*

Ὁ Κλήμης πρὸς κατοχύρωσιν τῆς γνώμης ὅτι **τὰ ἐγκύκλια μαθήματα** καὶ πρὸ πάντων ἡ φιλοσοφία κέκτηνται σημασίαν μορφωτικὴν καὶ χρησιμεύουσιν ὡς βοήθημα ἄριστον εἰς τὴν κατανόησιν τῆς ἀληθείας καταφεύγει 1) εἰς τὸ κῦρος τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Βεβαίως τοιαύτη διδασκαλία δὲν ὑπάρχει ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ· ἀλλ' ὁ Φίλων παρέσχεν εἰς τὸν ἡμέτερον ἐκκλησιαστικὸν συγγραφέα ὁλόκληρον βιβλίον (περὶ τῆς εἰς τὰ προπαιδεύματα συνόδου) ἐν ᾧ διὰ τῆς ἀλληγορικῆς ἑρμηνείας τῶν σχέσεων τοῦ Ἀβραὰμ πρὸς τὴν δούλην αὐτοῦ Ἄγαρ, ἐξηγεῖτο ἡ χρῆσις τῆς φιλοσοφίας καὶ τῶν ἐγκυκλίων μαθημάτων καὶ ἡ σχέσις αὐτῶν πρὸς τὴν ἀποκεκαλυμμένην ἀλήθειαν. Ἀλληγορῶν ὁ Κλήμης, κατὰ μίμησιν τοῦ Φίλωνος, ὑπὸ τὴν Σάρραν, ὡς δέσποιναν, τὸ τελειον τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας, ὑπὸ δὲ τὴν δούλην Ἄγαρ τὴν βοηθητικὴν σημασίαν τῆς φιλοσοφίας καὶ τῶν ἐγκυκλίων μαθημάτων ἐν τῇ κτήσει τῆς γνώσεως, παρίστησι τὴν χρῆσιν τῆς Ἄγαρ ὑπὸ τοῦ Ἀβραὰμ κατὰ συγκατάθεσιν τῆς Σάρρας οὔσης ἀτέκνου ὡς δηλοῦσαν συμβολικῶς τὴν ἀναγκαιότητα καὶ ὠφέλειαν τῆς τε φιλοσοφίας καὶ τῶν ἐγκυκλίων μαθημάτων πρὸς ἐπίτευξιν τῆς γνωστικῆς τελειότητος (Ι. V 721—727)· 2) εἰς τὴν περιγραφὴν τῆς σημασίας, ἣν ἔχει ἡ διὰ τῆς μαθήσεως παιδευθεῖσα ψυχή. Ὡς ἐν παντὶ ἐπαγγέλματι γινόμεθα ἐπιτηδειότεροι διὰ τῆς ἀσκήσεως, οὕτω καὶ ἡ διάκρισις τῆς ἀληθείας τοῦ περιεχομένου τῆς πίστεως ἡμῶν καὶ ἡ θήρα τῆς ἀρετῆς ἐπιτυγχάνεται εὐχερέστερον καὶ ἀσφαλέστερον διὰ τῆς προπαιδείας ἢ διὰ τῆς ἀπαιδευσίας καὶ ἀμαθίας. «**Οὐ γὰρ φύσει, μαθήσει δὲ οἱ καλοὶ κἀγαθοὶ γίνονται,** καθάπερ ἰατροὶ καὶ κυβερνῆται. Ὁρῶμεν γοῦν κοινῶς οἱ πάντες τὴν ἄμπελον καὶ τὸν ἵππον· ἀλλ' ὁ μὲν γεωργὸς εἴσεται εἰ ἀγαθὴ πρὸς καρποφορίαν ἢ κακὴ ἡ ἄμπελος· καὶ ὁ ἱππικὸς τὸν ἄθυμον ἢ ταχὺν ἵππον διακρίνει ῥᾳδίως· τὸ δ' ἄλλως παρ' ἄλλοις εὖ πεφυκέναι πρὸς ἀρετὴν, ἐπιτηδεύματά μέν τινα τῶν οὕτω πεφυκότων παρὰ τοὺς ἑτέρους ἐνδείκνυται· τελειότητα δὲ κατ' ἀρετὴν οὐδ' ἡντιναοῦν τῶν ἄμεινον φύντων κατηγορεῖ, ὁπότε καὶ οἱ κακῶς πεφυκότες πρὸς ἀρετὴν τῆς προσηκούσης παιδείας τυχόντες, ὡς ἐπίπαν καλοκἀγαθίας ἤνυσαν· καὶ αὖ τἀναντία, οἱ ἐπιτηδείως φύντες, ἀμελείᾳ γεγόνασι κακοί. **Φύσει δ' αὖ κοινωνικοὺς** καὶ δικαίους ὁ Θεὸς ἡμᾶς ἐδημιούργησεν· ὅθεν οὐδὲ τὸ δίκαιον ἐκ μόνης φαίνεσθαι τῆς θέσεως (τοῦ ἐμφύτου) ῥητέον· ἐκ δὲ τῆς ἐντολῆς ἀναπυρεῖσθαι τὸ τῆς δημιουργίας ἀγαθὸν νοητέον, **μαθήσει παιδευθείσης τῆς ψυχῆς ἐθέλειν αἱρεῖσθαι τὸ κάλλιστον»** (Παρ. Ἀρ. Ἠθ. Νικ. V). Ἀλλὰ καθάπερ καὶ ἄνευ γραμμάτων πιστὸν εἶναι φαμέν· οὕτω **συνεῖναι τὰ ἐν τῇ πίστει λεγόμενα οὐχ οἷόν τε μὴ μαθόντα ὁμολογοῦμεν.** Τὰ γὰρ εὖ λεγόμενα προσίεσθαι, τὰ δὲ ἀλλότρια μὴ προσίεσθαι οὐχ ἁπλῶς ἡ πίστις ἀλλ' ἡ **περὶ τὴν μάθησιν πίστις ἐμποιεῖ.** Εἰ δ' ἡ ἄγνοια, ἀπαιδευσία τε ἅμα καὶ ἀμαθία τὴν ἐπιστήμην τῶν θείων καὶ ἀνθρωπίνων ἐντίθησι τῇ διδασκαλίᾳ ἀλλ' ὡς ἐν πενίᾳ βίου ὀρθῶς ἔστι βιοῦν οὕτω καὶ ἐν περιουσίᾳ ἔξεστι· καὶ **ῥᾷον ἅμα καὶ θᾶττον σὺν τῇ προπαιδείᾳ θηρᾶσαι ἥν τινα τὴν ἀρετὴν ὁμολογοῦμεν,** οὐδὲ δίχα τούτων ἀθήρατον οὖσαν πλὴν καὶ **τότε τοῖς μεμαθηκόσι** καὶ **τὰ αἰσθητήρια συγγεγυμνασμένοις** (Ι VI 729 πρβλ. Φιλ. Περ. Ἀβρ. 326. 357).

Πολλοὶ ὅμως τῶν χριστιανῶν ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Κλήμεντος δὲν ἠδύναντο νὰ ἐνίδωσι τὴν ἐν τῇ ἑλληνικῇ φιλοσοφίᾳ καὶ τοῖς ἐγκυκλίοις μαθήμασι ἐγκρυπτομένην μεγάλην μορφωτικὴν δύναμιν, καὶ νὰ ἐκτιμήσωσι δεόντως τὴν σημασίαν αὐτῶν, εἴτε ἐξ οἰήσεως, ἀπορρεούσης ἀπὸ ὑπερβαλλούσης τὸ μέτρον ἐκτιμήσεως τῶν πνευματικῶν αὐτῶν δυνάμεων, εἴτε ἐξ ἐχθρικῶν διαθέσεων πρὸς τὴν ἑλληνικὴν φιλοσοφίαν, ἣν ἐνόμιζον, ὡς εἴδομεν, ἀποκάλυψιν τοῦ διαβόλου ἢ ἐπινόημα ἀνθρώπινον. Ἐρρύνουν λοιπὸν ὅτι ὁ χριστιανὸς δέον νὰ περιορισθῇ ἐν τῇ ψιλῇ πίστει καὶ νὰ ἀσχολῆται «περὶ τὰ ἀναγκαιότατα καὶ συνέχοντα τὴν πίστιν», τὴν δὲ προπαίδειαν (φιλοσοφίαν καὶ ἐγκύκλια μαθήματα) νὰ ἀπορεύγῃ εἴτε ὡς περιττὴν καὶ οὐδὲν εἰς τὸ τέλος (σωτηρίαν) συμβάλλουσαν, εἴτε καὶ ὡς ἐπικίνδυνον, ἅτε δυναμένην νὰ παραπλανήσῃ ἀπὸ τῆς ἀληθείας (Στρ. VI Κεφ. X. 301 βιβλ. Ι. Κ. Ι 708). Ἀλλ' ὁ Κλήμης, ὁ εἰς τὸν Θεὸν ἀνάγων τὴν ἀρχὴν τῆς φιλοσοφίας, κατ' ἀνάγκην δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποδεχθῇ καὶ τὰς παραλόγους αὐτῶν δοξασίας περὶ τῆς ὠφελείας αὐτῆς· ἀναγνωρίζων δὲ τὴν μεγάλην χρησιμότητα τῆς τε φιλοσοφίας καὶ τῶν ἐγκυκλίων μαθημάτων ἐν τῇ διαπαιδαγωγήσει καὶ τῇ ἠθικῇ τελειώσει τῶν χριστιανῶν, προβαίνει εἰς τὴν ἀνασκευὴν τῶν ἀντιπάλων κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον.

«Ἔνιοι, λέγει, **εὐφυεῖς οἰόμενοι εἶναι, ἀ-**

* Συνέχεια ἀπὸ σελ. 267 - 268

ξιοῦσι μήτε φιλοσοφίας ἅπτεσθαι, μήτε διαλεκτικῆς, ἀλλὰ μηδὲ τὴν φυσικὴν θεωρίαν ἐκμανθάνειν· μόνην δὲ ψιλὴν τὴν πίστιν ἀπαιτοῦσιν, ὥσπερ εἰ μηδεμίαν ἀξίουν ἐπιμέλειαν ποιησάμενοι τῆς ἀμπέλου εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τοὺς βότρυς λαμβάνειν». Ἀλλὰ τὴν ἄμπελον, ὑφ' ἣν ἀλληγορεῖται ὁ Κύριος, «κλαδεῦσαι δεῖ, σκάψαι, ἀναδῆσαι καὶ τὰ λοιπὰ ποιῆσαι· δρεπάνου τε, οἶμαι, καὶ μαχαίρης, καὶ τῶν λοιπῶν ὀργάνων τῶν γεωργικῶν πρὸς τὴν ἐπιμέλειαν αὐτῆς ἵνα ἡμῖν τὸν ἐδώδιμον καρπὸν ἐκφήνῃ. Καθάπερ δ' ἐν γεωργίᾳ καὶ ἰατρικῇ χρηστομαθὴς ἐκεῖνος ὁ ποικιλωτέρων μαθημάτων ἀψάμενος, ὡς βέλτιον γεωργεῖν τε καὶ ὑγιάζειν δύνασθαι, οὕτως ἐνταῦθα **χρηστομαθῆ φημὶ τὸν πάντα ἐπὶ τὴν ἀλήθειαν ἀναφέροντα· ὥστε καὶ ἀπὸ γεωμετρίας καὶ ἀπὸ μουσικῆς καὶ γραμματικῆς καὶ φιλοσοφίας αὐτῆς δρεπόμενα τὸ χρήσιμον, ἀνεπιβούλευτον φυλάσσειν τὴν πίστιν.**

«Ὁ πρὸς τὸν βίον ἀναφέρων ἕκαστα τὸν ὀρθὸν ἔκ τε τῶν ἑλληνικῶν καὶ τῶν βαρβαρικῶν κομίζων ὑποδείγματα, **πολύπειρος οὗτος τῆς ἀληθείας ἰχνευτὴς καὶ τῷ ὄντι πολύμητις, δίκην τῆς βασάνου λίθου γίνεται καὶ ἱκανὸς ὢν χωρίζειν, ὁ πολύϊδρις ἡμῶν καὶ γνωστικός, σοφιστικὴν μὲν** φιλοσόφου, κομμωτικὴν δὲ γυμναστικῆς καὶ ὀψοποιητικὴν ἰατρικῆς, καὶ **ῥητορικὴν διαλεκτικῆς,** καὶ **μετὰ τὰς ἄλλας, τὰς κατὰ βάρβαρον φιλοσοφίαν αἱρέσεις αὐτῆς τῆς ἀληθείας»** (I IX 741 πρβλ. Φιλ. Περὶ ἀποικίας Ἀβραὰμ 3.9—400ε Πλουτ. Ὅτι διδ. ἡ ἀρετὴ Βιβλ. VII 732).

Ὁ Κλήμης διὰ τοιούτων ἐπιχειρημάτων καταπολεμεῖ τοὺς ἀντιπάλους αὐτοῦ, προσβάλλοντας πᾶσαν καθόλου μάθησιν καὶ ἀγωγήν, καὶ οὕτως ἐξαίρει τὰς ὠφελείας τὰς ἀπὸ τῆς μελέτης τῆς φιλοσοφίας καὶ τῶν ἐγκυκλίων μαθημάτων πορίζομένας. Ὁ ἀφ' ἑκάστου, λέγει, μαθήματος τὸ χρήσιμον δρεπόμενος, **οὗτος πολύπειρος τῆς ἀληθείας ἰχνευτὴς** ἀναδείκνυται καὶ **πολύμητις,** ἀμειβόμενος διὰ τῆς ἐπιστημοσύνης **τοῦ χωρίζειν** τὴν ἀλήθειαν ἀπὸ τοῦ ψεύδους, τὴν σοφιστικὴν ἀπὸ τῆς φιλοσοφίας καὶ **τὰς ἐν τῷ χριστιανισμῷ αἱρέσεις ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀληθείας.**

Πόθεν δὲ αἱ αἱρέσεις, αἱ ἐν τῷ χριστιανισμῷ ἀναφαινόμεναι, ἃς ὁ γνωστικὸς δέον νὰ διακρίνῃ ἀπὸ τῆς ἀληθείας; Κατὰ τὸν ἡμέτερον ἐκκλησιαστικὸν συγγραφέα, αἱ αἱρέσεις αὗται προέρχονται ἐκ παρανοήσεως τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Ἡ δὲ παρανόησις γεννᾶται ἐκ τῆς μὴ ὀρθῆς διακρίσεως τοῦ ὁμοίου καὶ τοῦ ἀνομοίου, «τῶν τε πλείονα σημαινουσῶν λέξεων καὶ τῶν πλειόνων ὅταν ἔν τι σημαίνωσιν» (VI X 304). Πρὸς ἀκριβῆ λοιπὸν κατανόησιν τοῦ περιεχομένου τῆς Ἁγίας Γραφῆς ἀπαραίτητος τυγχάνει ἡ διαστολὴ τῶν ὀνομάτων καὶ τῶν πραγμάτων» ἡ διὰ τῆς παιδείας κτωμένη, ἅτε «μέγα φῶς ταῖς ψυχαῖς ἐντικτοῦσα» καὶ συντελοῦσα εἰς τὴν ἐξακρίβωσιν τῆς πραγματικῆς ἐν τῇ Γραφῇ ἐννοίας (VI X 304). Παράδειγμα τοιαύτης ἐνεργείας ὁ Κλήμης προβάλλει τὸν Κύριον, ὅστις διὰ τοιαύτης διαστολῆς, τουτέστι διὰ τῆς ὀρθῆς ἀντιλήψεως καὶ ἑρμηνείας ἀμφιβόλων ἐκφράσεων, ἀπέκρουσε τὸν διάβολον. Καὶ ἠγνόουν μὲν οἱ ἀπόστολοι καὶ οἱ προφῆται τὰ μεθοδικὰ τῆς φιλοσοφίας ἐπιχειρήματα, ἀλλὰ τοῦτο δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς αἰτία πρὸς ἐγκατάλειψιν τῶν φιλοσοφικῶν μελετῶν· διότι ἐκεῖνοι μὲν ὡς μαθηταὶ τοῦ πνεύματος κατενόουν τὴν ἐπικεκρυμμένην ἔννοιαν τοῦ προφητικοῦ καὶ διδασκαλικοῦ πνεύματος τῶν Γραφῶν, δι' ἡμᾶς ὅμως ἀδύνατος ἀποβαίνει ἡ κατανόησις αὐτοῦ, ἐὰν μὴ μάθωμεν διδαχθέντες τὴν ἑρμηνευτικὴν τέχνην. «Εἰ δὲ οἱ προφῆται, λέγει ὁ Κλήμης, καὶ οἱ ἀπόστολοι οὐ τὰς τέχνας ἐγνώκεσαν, δι' ὧν τὰ κατὰ φιλοσοφίαν ἐμφαίνει γυμνάσματα, ἀλλ' **ὁ νοῦς γε τοῦ προφητικοῦ καὶ διδασκαλικοῦ πνεύματος ἐπικεκρυμμένως λαλούμενος τὰς ἐντέχνους ἀπαιτεῖ πρὸς σαφήνειαν δι' ἀσκαλίας.** Ἀσφαλῶς γὰρ ἐγνώκεσαν **τὸν νοῦν ἐκείνων οἱ προφῆται ὡς τοῦ πνεύματος μαθηταί.** Ἐκ γὰρ πίστεως καὶ οὐχὶ οὕτω ῥᾳδίως, καὶ ὡς τὸ πνεῦμα εἰρήκειν, ἀλλ' οὐχ οἷόν τε ἡμᾶς ἐκδέξασθαι μὴ μεμαθηκότας (I IX 740). «Οὐ γὰρ δὴ μία Μύκονος λέγει ἀλλαχοῦ, **πᾶσα πρὸς νόησιν Γραφὴ,** ἣ φασιν οἱ παροιμιαζόμενοι· **διαλεκτικώτερα δὲ, ὡς ἔνι μάλιστα,** προσιτέον αὐτῇ τοῖς τὴν ἀκολουθίαν τῆς θείας διδασκαλίας θηρωμένοις (XXIII 925).

Πῶς δὲ καλεῖται ἡ ἐπιστήμη, ἡ ὁποία κτᾶται μὲν διὰ τῆς προπαιδείας (φιλοσοφίας καὶ ἐγκυκλίων μαθημάτων), ἐξακριβοῖ δὲ διὰ τῆς διαστολῆς τῶν ὀνομάτων καὶ τῶν πραγμάτων τὴν ἀλήθειαν τοῦ περιεχομένου τῆς Ἁγίας Γραφῆς; Ὁ Κλήμης καλεῖ αὐτὴν **διαλεκτικήν.** Ὁ ὅρος οὗτος εἰλημμένος ὢν ἐκ τοῦ Πλάτωνος σημαίνει κατὰ τὸν πρεσβύτερον τῆς Ἀλεξανδρινῆς Ἐκκλησίας «τὴν γνῶσιν τοῦ ἐρωτᾶν καὶ ἀποκρίνεσθαι» (I 741), τουτέστι τὸν ἐπιστημονικὸν διάλογον, δι' οὗ ζητεῖται ἡ ἀλήθεια, εὑρίσκεται καὶ περιθριγκοῦται ἀπὸ τῶν κατ' αὐτῆς σοφιστικῶν ἐπιβουλῶν. Περιγράφεται δὲ ὡς παρὰ Πλάτωνι ἔχουσα ὑποκείμενον

τὰ νοητά, τουτέστι τὰς ἐπικεκρυμμένως ἐνεργούσας θείας δυνάμεις ἐν τῇ φύσει, καὶ βαίνουσα ἢ ἀπὸ τῶν πολλῶν (πραγμάτων, δυνάμεων, ἐξουσιῶν) διὰ τῆς συνθέσεως ἐπὶ τὸ ἓν (τὸν Θεόν), ἢ ἀπὸ τοῦ ἑνὸς διὰ τῆς ἀναλύσεως καὶ διαιρέσεως κατὰ γένη καὶ κατὰ εἴδη ἐπὶ τὰ πολλὰ ὄντα. Ὅθεν καὶ δίδωσιν ὁ Κλήμης τοὺς ἑπομένους ὁρισμοὺς εἰς τὴν διαλεκτικήν.

«**Τίς ἡ γνῶσις τοῦ ἀποκρίνεσθαι,** καὶ τίς **τοῦ ἐρωτᾶν** εἴη ἂν ἡ διαλεκτικὴ (I 741)· καὶ ἀλλαχοῦ «ἥ γε κατὰ Πλάτωνα διαλεκτικὴ τῆς **τῶν ὄντων ἁπλώσεως εὑρετικὴ** τίς ἐστιν ἐπιστήμη (I XVII 924) **ὁρόνησις περὶ τὰ νοητά, διαιρετικὴ ἑκάστου τῶν ὄντων** ἀμίκτως τε καὶ εἰλικρινῶς, **τοῦ ὑποκειμένου δεικτικὴ, ἡ δύναμις περὶ τὰ τῶν πραγμάτων γένη, διαιρετικὴ μέχρι τῶν εἰδικωτάτων καταβαίνουσα,** παρεχομένη ἕκαστον τῶν ὄντων οἷόν ἐστι φαίνεσθαι» (924). Εἰς ἕτερον μέρος χαρακτηρίζεται ἡ διαλεκτικὴ ὡς «ἡ **περὶ τῶν νοηθέντων λογικὴ διέξοδος μετὰ αἱρέσεως καὶ συγκαταθέσεως, βεβαιωτικὴ μὲν τῶν περὶ ἀληθείας λεγομένων, διακρουστικὴ δὲ τῶν ἐπιφερομένων ἀποριῶν** (VI XVII 389), ἢ παρίσταται ὡς ἡ ἐπιστήμη ἐκείνη, δι' ἧς ἀπὸ τῆς θεωρίας τῶν πραγμάτων καὶ δυνάμεων καὶ ἐξουσιῶν ἀνερχόμεθα εἰς τὴν θεωρίαν τῆς κρατίστης πάντων οὐσίας, καὶ τῆς ἐπ κεινα ταύτης κειμένης, τοῦ Θεοῦ, ἐξ ἧς ἀπορρέει ἡ ἠθικὴ τελειότης· «Μικτὴ οὖσα τῇ ἀληθείᾳ (τῇ δι δα καλίᾳ τῆς Ἁγίας Γραφῆς) ἡ ἀληθὴς διαλεκτική, ἐπισκοποῦσα τὰ πράγματα, καὶ τὰς δυνάμεις καὶ τὰς ἐξουσίας δοκιμάζουσα, ὑπεξαναβαίνει περὶ τὴν πάντων κρατίστην οὐσίαν, τολμᾷ τε ἐπέκεινα ἐπὶ τὸν τῶν ὅλων Θεόν, οὐκ ἐμπειρίαν τῶν θνητῶν, ἀλλ' **ἐπιστήμην τῶν θείων καὶ ἐπουρανίων ἐπαγγελλομένη,** ἧ συνέπεται ἡ περί τε τοὺς λόγους καὶ τὰς πράξεις οἰκεία χρῆσις (I XVIII 925).

(ἕπεται συνέχεια)

Θεόδωρος Εὐστρατιάδης

Η ΝΕΑΠΟΛΙΣ ΤΗΣ ΚΑΠΠΑΔΟΚΙΑΣ*

Δῆλον ἐκ τοῦ σιγιλλιώδους τούτου γράμματος γίνεται, ὅτι κατ' αἴτησιν τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει νεαπολιτῶν καὶ ἔγκρισιν τοῦ πνευματικοῦ αὐτῶν πατρὸς Ἰωαννικίου ἀπεφασίσθη καὶ ἐνεκρίθη συνοδικῶς,

ἵνα τὸ παρὰ τῶν πατριωτῶν αὐτῶν συλλεγὲν ποσὸν τῶν 7500 γρ. κατατεθῇ παρὰ τοῖς μᾶλλον φερεγγύοις καὶ ἀξιοχρέοις μέλεσι τῶν ἐναφίων αὐτῶν, οἷον παντοπωλῶν, βουτυρεμπόρων καὶ ἰχθυοπωλῶν, ἐπὶ τόκῳ ἐτησίῳ 75 γροσίων ἐπὶ τοῖς πεντακοσίοις (ἤτοι 15 ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν), χρησιμεύσοντι πρὸς συντήρησιν τῆς σχολῆς,

ἵνα περιάγηται μεταξὺ τῶν πατριωτῶν αὐτῶν τὸ ἀνέκαθεν ὑφιστάμενον ἐνταῦθα κιβώτιον συνδρομῶν ἐπ' ὀνόματι τῆς σχολῆς, ὑπὸ τοῦ μᾶλλον εὐυπολήπτου καὶ ἐμπίστου ἐκ τῆς συντεχνίας αὐτῶν προσώπου,

ἵνα καθ' ἑκάστην κυριακὴν καὶ κατὰ τὰς ἑορτὰς περιάγηται δίσκος ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῆς πατρίδος αὐτῶν ἐπ' ὀνόματι τῆς σχολῆς,

ἵνα οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει νεαπολῖται διορίσωσι τρεῖς ἐπιτρόπους ἐκ τῶν τὰ πρῶτα φερόντων ἐκ τῶν ἐναφίων των, οἵτινες θὰ διορίζωσι δύο ἐν τῇ πατρίδι αὐτῶν, οὓς ἂν ἐγκρίνωσι καταλλήλους. Οἱ δ' ἐπίτροποι οὗτοι θὰ λαμβάνωσι τοὺς ἐτησίους τόκους τοῦ εἰρημένου ποσοῦ, τὰς ἐκ τῆς περιαγωγῆς τοῦ κιβωτίου καὶ τοῦ δίσκου προσόδους, ὡς καὶ τὰ λοιπὰ τυχηρά, καὶ ἅπαξ πληρώσωσι τὸν ἐτήσιον μισθὸν τοῦ διδασκάλου καὶ τὰ λοιπὰ τῆς σχολῆς ἔξοδα, θὰ καταχωρῶσι τὰς γενομένας δαπάνας εἰς τὸν κώδικα τῆς σχολῆς καὶ θὰ δίδωσι κατ' ἔτος ἐνώπιον τοῦ ἀρχιερέως, τοῦ καὶ ναζήρη τῆς σχολῆς καθὸ μιλὲτ ναζηρῆ, καὶ τῶν τὰ πρῶτα φερόντων πατριωτῶν αὐτῶν, λόγον τῆς διαχειρίσεως. Πρὸς τούτοις δὲ καὶ κατὰ τὸν ὑριστάμενον ἤδη νόμον αὐτῶν ναζήρης καὶ προστάτης τῆς σχολῆς θὰ ἦνε ὁ ἀρχιερεὺς αὐτῶν Ἰωαννίκιος, ἐν δὲ τῷ μέλλοντι ὁ ἀρχιερεὺς τῆς ἐπαρχίας ταύτης καὶ εἷς ἐκ τῶν κατὰ καιρὸν μιλὲτ ναζηρῆ τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας. Οὗτοι δὲ εἰσὶν ὑπόχρεοι ἵνα τῇ συγκαταθέσει καὶ τῶν ἐνταῦθα τριῶν ἐπιτρόπων εὑρίσκωσιν ἐν ἀνάγκῃ διδάσκαλον τῆς σχολῆς καὶ ἐγκαθιστῶσιν αὐτόν.

Καὶ ὁμαλῶς μὲν ἐφ' ἱκανὰ ἔτη ἡ λειτουργία τῆς σχολῆς ἔβαινεν, ἀλλ' ἕνεκα ἐλλείμματος, προκύψαντος πόθεν, Κύριος οἶδεν, ἐπῆλθε βραδύτερον ποιά τις εἰς τὴν κανονικὴν τῆς σχολῆς λειτουργίαν χαλάρωσις. Ἐπειδὴ δὲ οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐδήλωσαν ὅτι πρόθυμοί εἰσι πρὸς συλλογὴν συνδρομῶν ὑπὲρ τῆς σχολῆς, ὑπὸ τὸν ὅρον ἵνα καὶ οἱ ἐν Νεαπόλει συλλέξωσιν ἴσον ποσὸν ἐκ συνδρομῶν

* συνέχεια ἀπὸ σελ. 108 -110 καὶ τέλος.

τῶν ἐκεῖ πατριωτῶν, ἐδιχάσθησαν αἱ γνῶμαι τῶν ἐν τῇ πατρίδι νεαπολιτῶν, τῶν μὲν, ὅτι ἡ συντήρησις τῶν σχολῶν τοὺς ἐν Κωνσταντινουπόλει βαρύνει ἀποκλειστικῶς, τῶν δὲ ὅτι αὕτη ἐξ ἴσου τούς τε ἐνταῦθα καὶ τοὺς ἐκεῖ βαρύνει, ἰσχυριζομένων. Ἐπικρατησάσης τῆς δευτέρας γνώμης, ἐπιστολὴ πρὸς τοὺς ἐνταῦθα νεαπολίτας ὑπὸ χρονολογίαν 19 φεβρουαρίου 1862 καὶ ὑπογραφὰς 13 φέρουσα ἀπεστάλη ἐκ Νεαπόλεως, δι' ἧς, ἀγγέλλοντες, ὅτι ἀδυνατοῦσιν ἐπὶ τοῦ παρόντος ἵνα αἰτήσωσι τὴν συνδρομὴν τῶν πατριωτῶν, ἕνεκα τῶν ὑποχρεώσεων αὐτῶν πρὸς καταβολὴν τοῦ κυβερνητικοῦ φόρου αὐξηθέντος εἰς 150,000 γρ. καὶ ὅτι ἐπιφυλάσσονται ἵνα τοῦτο μετὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ πάσχα πράξωσι, κατακρίνουσι τοὺς ἀντιθέτου γνώμης ἐχομένους, καὶ δηλοῦντες ὅτι οὐδὲν ἀντίθετον μεταξὺ αὐτῶν συμφέρον ὑπάρχει καὶ ὅτι οἱ σχολαὶ εἰσι κοιναὶ καὶ ἀπὸ κοινοῦ ὑπὲρ αὐτῶν ὀφείλουσι νὰ ἐργασθῶσι, παρακαλοῦσιν ἵνα μὴ παραγνωρίζωσι τὰ γραφόμενα αὐτῶν.

Ἀλλ' ἡ ἐπιστολὴ αὕτη, ἴσως δὲ καὶ ἕτεραι, δὲν ἐπέρερε τὴν γαλήνην. Διὸ συνέρχονται περὶ τὰ 180 πρόσωπα ἐνταῦθα τὴν 1ην Ἰουλίου τοῦ 1862, ἄτινα συστήσαντα ἀδελφότητα καὶ κηρύξαντα ὅτι ὅστις ἐκ τῶν συνυπογεγραμμένων κρύπτῃ ἢ φανερὰ ἤθελε συντελέσει εἰς τὴν καταστροφὴν τοῦ περιεχομένου τοῦ ἐγγράφου τῆς ἀδελφότητος θέλει ἀποκηρύττεσθαι ὡς ὁ Ἰούδας καὶ καταδιώκεσθαι ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν καὶ διὰ τῶν Πατριαρχείων καὶ κυβερνητικῶς, προέβησαν εἰς τὸν διορισμὸν 16 προσώπων, εἰς ἃ ἐξουσιοδότησαν νὰ συνεδριάζωσι καθ' ἑκάστην παρασκευὴν, νὰ μὴ ἐπιτρέπωσι τὴν ἐν ταῖς συνεδρίαις παράστασιν προσώπων μὴ νεαπολιτῶν, νὰ ἔχωσι τὸ δικαίωμα ἵνα ἐξετάζωσιν ἂν σύμφωνα τοῖς κειμένοις νόμοις διεξάγωνται αἱ ὑποθέσεις τῆς πατρίδος καὶ γίνηται ἡ διανομὴ τῶν φόρων καὶ ἡ εἴσπραξις αὐτῶν παρά τε τῶν ἐν Νεαπόλει ἐνδεῶν καὶ παρὰ τῶν ἐνταῦθα ἐνδημούντων πατριωτῶν.

Ἐξ ἑτέρου ἐγγράφου ἀπὸ χρονολογίαν 16 Ἰουλίου γνωρίζεται ἡμῖν ὅτι τὸ πρῶτον συνέρχεται κατ' ἰδίαν ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη καὶ κανονίζει τὴν ἐργασίαν αὐτῆς, ἀλλ' ἄπορον διατί ὑπογράφουσιν ἐν αὐτῷ πρόσωπα εἴκοσι.

Κάτωθι τοῦ ἐγγράφου τούτου ὑπάρχει προσθήκη ὑπὸ χρονολογίαν 1 δεκεμβρίου 1862, ἐν ᾗ δηλοῦται ὅτι αἱ ἀποφάσεις αἱ λαμβανόμεναι παρά τε τῶν ἐνταῦθα καὶ τῶν ἐν Νεαπόλει ἀδελφῶν, δέον νὰ κοινοποιῶνται ἀμοιβαίως καὶ εἶτα νὰ ἐκτελῶνται.

Τίνα ὅμως τὰ αἴτια τὰ προκαλέσαντα τὴν τοιαύτην μεταξὺ τῶν ἐνταῦθα καὶ τῶν ἐν τῇ πατρίδι νεαπολιτῶν διαφωνίαν;

Ταῦτα ἐξ ἀνωνύμου ὑπὸ χρονολογίαν 14 νοεμβρίου 1862 καὶ ἐξ ἑτέρας ὑπὸ χρονολογίαν 24 μαρτίου 1863 καὶ ὑπογραφὰς 12 φερούσης πρὸς τὸν μητροπολίτην Καισαρείας ἐπιστολῆς γνωρίζονται ἡμῖν ὡς ἑξῆς· ὅτι, ἐπειδὴ ἡ οἰκονομικὴ κατάστασις τῶν τριῶν σχολῶν ἀπὸ ἔτους ἀφίκετο εἰς οἰκτρὸν σημεῖον, ἀφορμὴν τοῦτο ἔδωκε τοῖς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἵνα δηλώσωσι δι' ἐπιστολῆς αὐτῶν ὅτι ἀναλαμβάνουσι τὴν ἀποστολὴν 60,000 γρ. κατ' ἔτος πρὸς συντήρησιν τῶν σχολῶν, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅπως καὶ οἱ ἐν Νεαπόλει ἀναδεχθῶσιν ἵνα καταβάλλωσι τὸ αὐτὸ ἐτησίως ποσόν. Ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ ἐν Νεαπόλει δὲν ἀπεδέχοντο τὴν πρότασιν ταύτην, αἱ παροῦσαι προὔκυψαν διαφωνίαι. Ἕνεκα δὲ τῆς διαφωνίας ταύτης ἐθίγησαν καὶ ἕτερα ζητήματα, ἤτοι τὸ τῆς διανομῆς καὶ τῆς εἰσπράξεως τῶν φόρων, τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει νεαπολιτῶν διισχυριζομένων, καὶ δικαίως, ὅτι αὗται παρανόμως γίνονται καθότι ἡ διανομὴ τῶν φόρων[1] γινομένη σύμφωνα ἐπὶ τῆς πρὸ 22 ἐτῶν γενομένης ἐπισήμου καταγραφῆς, καθ' ἣν μόνον 750 χριστιανικαὶ οἰκίαι ἐσημειώθησαν, ἐζημίου αὐτούς, διότι τὸν ὁριζόμενον ἐτήσιον φόρον τῶν χριστιανῶν εἰσέπραττον μόνον παρὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει νεαπολιτῶν, ἐνῷ ἡ διανομὴ ἔδει νὰ γίνῃ ἐπὶ 1250 οἰκογενειῶν. Ὅτι ὁ μιλὲτ πασῆς (τοιοῦτος δὲ ἦν κατὰ τὸ 1862 ὁ Καρποῦζ-ὀγλοῦ Θωμᾶς, ὃς ἦν καὶ ὁ τελευταῖος μιλλὲτ πασῆς) ἀπὸ ἐτῶν δὲν ἤλλαξε παρὰ τὴν ἐπίμονον ἀπαίτησιν τῆς πλειοψηφούσης καὶ ὀρθοφρονούσης μερίδος.

Πρὸς τούτοις ἐπειδὴ οἱ ἐν Νεαπόλει ἐλάμβανον φόρον κτηματικὸν καὶ ἐκ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει κτημάτων τῶν πατριωτῶν αὐτῶν, οἱ τελευταῖοι ἀπέστειλαν ἐμιρναμὲν, δι' οὗ ὁρίζεται ὅτι τὰ ἐν Κωνσταντινουπόλει κτήματα τῶν νεαπολιτῶν δὲν δύνανται νὰ συμπεριληφθῶσιν εἰς τὸν ἐκεῖ Σαλναμέν.

Καὶ ἐπειδὴ δὲν συνεμορφώθησαν πρὸς τὰς δικαίας ταύτας ἀξιώσεις τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει πατριωτῶν αὐτῶν, ἀπεφάσισαν οὗτοι ἵνα προβῶσιν

1. Σημειωτέον ὅτι ἡ διανομὴ τῶν φόρων ὡς καὶ ἡ εἴσπραξις αὐτῶν ἐγίνετο ὑπὸ τῆς κατὰ καιρὸν δημογεροντίας, τοῦ ἐτησίου φόρου τῶν χριστιανῶν ὁριζομένου ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως σύμφωνα τῇ ἐπισήμῳ καταγραφῇ τῶν χριστιανικῶν οἰκογενειῶν.

εἰς τὰς δεούσας ἐνεργείας πρὸς ἀποστολὴν ἁρμοδίου πρὸς νέαν καταγραφὴν ὑπαλλήλου, ὅπερ ἀσύμφορόν ἐστι διὰ τὴν πατρίδα, διότι διὰ νέας καταγραφῆς θὰ ἀπεδεικνύετο προσθήκη οἰκιῶν 250 χριστιανικῶν ἀπὸ 22 ἐτῶν. Διὸ καὶ ἐκλιπαροῦσι τὸν πνευματικὸν αὐτῶν πατέρα, ἵνα διὰ καταλλήλων νουθεσιῶν συντελέσῃ εἰς εἰρήνευσιν τῶν πνευμάτων ἐπ' ἀγαθῷ τῆς πατρίδος.

Τὰς ἐπιστολὰς ταύτας ὁ μητροπολίτης ἀπέστειλε τοῖς ἐνταῦθα προϋχουσιν, οἵτινες τὴν μετριοπάθειαν ἐπὶ πᾶσι τοῖς ζητήμασι συνιστῶν ἐνουθέτει, ἵνα ὑπ' ὄψιν τὸ σιγίλλιον γράμμα ἔχοντες ἐργασθῶσιν ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τῶν σχολῶν. Ἐξ ἐπιστολῆς ἑτέρας ἐκ Νεαπόλεως φερούσης, 10 ὑπογραφὰς καὶ χρονολογουμένης ἀπὸ τῆς 15 ἰανουαρίου τοῦ ἔτους 1863, πρὸς τὴν ἐνταῦθα ἐφορείαν τῆς ἀδελφότητος, πληροφορούμεθα ὅτι οἱ ἐν Νεαπόλει παρεπιδημοῦντες πατριῶται, ἰδόντες ὅτι ἦν ἀδύνατον ἵνα συνεννοηθῶσι μετὰ τῶν γερλίδων, διότι δὲν ἐνόουν ἵνα δώσωσι λόγον τῆς διαχειρίσεως αὐτῶν, ἀπεφάσισαν, ἵνα καθ' ἑκάστην πέμπτην συνερχόμενοι ἐν τῷ συνοδικῷ φροντίζωσι περὶ τῆς μισθοδοσίας τῶν διδασκάλων, περὶ τῆς εἰσπράξεως τῶν πρὸς τὰς σχολὰς καθυστερουμένων καὶ ἐξοφλήσεως τῶν ὀφειλομένων, καὶ ἐν γένει πράττωσιν ὅ,τι ἦν δυνατὸν πρὸς ἀπαλλαγὴν τῆς σχολῆς ἀπὸ τῶν βαρῶν, ἅτερ αὕτη ἀνέλαβε συνεπείᾳ κακῆς διαχειρίσεως τῶν χρημάτων αὐτῆς, συνεννοούμενοι ἐπὶ τούτῳ καὶ μετὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει μελῶν τῆς ἀδελφότητος.

Καὶ ὑπερίσχυσεν ἡ φιλοπατρία καὶ φιλομουσία τῶν νεαπολιτῶν καὶ οὐ μόνον συνετηρήθησαν αἱ ὑπάρχουσαι σχολαί, ἀλλὰ καὶ ἕτεραι προσετέθησαν βραδύτερον αὐταῖς, οἷον παρθεναγωγεῖον, δημοτικὸν β' καὶ νηπιαγωγεῖον[2].

Τὰς πληροφορίας ταύτας ἐξ ἐγγράφων ἐν τοῖς ἐγγράφοις τοῦ ἀοιδίμου πατρός μου Κυριακοῦ εὑρεθεῖσιν ἠρανισάμην, τὰς δὲ μετὰ ταύτας ἐκ πρακτικοῦ ἀπὸ 21 μαρτίου 1875, ἐν ᾧ ὡς ἔφοροι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην οἱ κ. κ. Ἰωάννης Γ. Βαΐτάνης[3], Σάββας Ἰωανώφ, Κυριάκος Καϊκτζῆ ὀγλοῦ, Γεώργιος Δ. Δοπτόγλους, Ι. Ἀλγιανάκ, Ἐλευθέριος Δ. Κιολδζουκλοῦς, Χαρ. Γ. Φερτεκλόγλους, Στ. Χαρ. Δεβελλόγλους, Δημ. Π. Ἐγιουπλῆς, Κυριάκος Α. Ἀϊκωνσταντινλῆς, Χρ. Γρ. Τζάκογλους καὶ Β. Π. Κεχαγιᾶ ὀγλοῦς ἀναγράφονται.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης κανονικωτέρα ἐγένετο ἡ λειτουργία τῆς ἐνταῦθα ἐφορείας τῶν σχολῶν διὰ τῆς ἐν βιβλίοις καταχωρίσεως πασῶν τῶν πράξεων αὐτῆς, καίτοι καὶ τινα μετὰ ταῦτα ἔτη ὑπὸ τοῦ σκότους περιβάλλονται.

Ἐκ τοῦ εἰρημένου πρακτικοῦ πληροφορούμεθα, καὶ ὅτι τὴν 1 μαρτίου τοῦ 1872 συνέστη ἐνταῦθα ἀδελφότης τὴν ἐπωνυμίαν φιλόπτωχος φέρουσα καὶ ὅτι αὕτη τὴν 29 ἰανουαρίου τοῦ 1884 διαλυθεῖσα κατόπιν συνεννοήσεως μετὰ τῆς ἐνταῦθα ἐφορείας τῶν σχολῶν παρέδωκεν αὐτῇ τὴν περιουσίαν αὐτῆς, ὅτι ἡ ἐνταῦθα ἐφορεία συνεννοουμένη ἔκτοτε μετὰ τῆς ἐν Νεαπόλει τοιαύτης φροντίζει περὶ τοῦ προσωπικοῦ τῶν σχολῶν καὶ πράττει ὅ,τι συμφέρει ταῖς σχολαῖς, ἀποστέλλουσα κατ' ἔτος τὸ ἀναλογοῦν αὐτῇ ποσὸν πρὸς συντήρησιν αὐτῶν.

Ἀπὸ πολλῶν δ' ἐτῶν τὴν οἰκονομικὴν αὐτῶν δυσπραγίαν οἱ ἐνταῦθα τυροπῶλαι καὶ λοιπὰ μέλη τῶν ἐσναρίων εἰς τὰς τῶν πατέρων ἁμαρτίας ἀποδίδοντες, λόγῳ ὅτι οἱ πατέρες αὐτῶν ἴσως ἐναντίον τῶν ὑπὲρ τῶν σχολῶν διατάξεων τοῦ σιγιλλίου ἔπραξάν τι, ὅτι κατεδίωξαν τὸν ἐν Κύπρῳ ἀποδιώσαντα καὶ ὡς μάρτυρα τιμώμενον ἱερέα Γεώργιον, ὅστις τὰ μέγιστα ὠφέλησε τὴν Νεάπολιν[4], ἐζητήσαντο εὐσεβάστως καὶ μετὰ δακρύων τὴν ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου ἔκδοσιν συγχωροχαρτίου δι' αἰτήσεως πρὸς τὸν πρώην πατριάρχην Ἄνθιμον τὸν Ζ', ἐπὶ τῶν ἡμερῶν οὗ ἐξεδόθη γράμμα, ὅπερ κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Ἁγίων Πάντων τοῦ 1899 ἀνεγνώσθη ἐν Βαλουκλίῳ καθὼς ἀνεγνώσθη καὶ ἐν τοῖς δυσὶ ναοῖς τῆς Νεαπόλεως.

Γ. ΕΓΓΟΝΟΠΟΥΛΟΣ
δικηγόρος

2. Φαίνεται ὅτι ἡ περιουσία τῆς σχολῆς ἐδαπανήθη κατὰ τὴν ἀνοικοδόμησιν τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῆς Παναγίας τῷ 1849, διὸ καὶ ἡ βραδύτερον διχόνοια καὶ διαίρεσις τῶν νεαπολιτῶν εἰς γερλῆ καὶ Σταμπὸλ οὐσακλαρῆ.

3. Ὁ ἀοίδιμος Ἰ. Βαΐτάνης τυγχάνει ἀδελφὸς τῆς Α. Ἐξοχότητος τοῦ πρώην ἡγεμόνος τῆς Σάμου καὶ νῦν μέλους τοῦ Ἀκυρωτικοῦ Κ. Βαΐτάνη ἐφέντη καὶ υἱὸς τοῦ ἀοιδίμου Γεωργίου Βαΐτάνη τοῦ πολλαχῶς τὴν πατρίδα εὐεργετήσαντος καὶ τὴν βιβλιοθήκην τῆς σχολῆς διὰ τῆς ἐκ τινος ἀκατοικήτου χωρίου Σοανλῆ καλουμένου μεταφορᾶς σπουδαίων χειρογράφων πλουτίσαντος.

4. Ὅρα πραγματείαν μου δημοσιευθεῖσαν ἐν τῇ ἐφημερίδι «Κωνσταντινουπόλει» κατὰ τὸ ἔτος 1888.

ΒΙΒΛΙΟΛΟΓΙΑ

Ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ ἀκίνητος ἰδιοκτησία ἐν Τουρκίᾳ» ἐξεδόθη πρὸ μικροῦ ὑπὸ τοῦ ἐν Σμύρνῃ ἐγκρίτου δικηγόρου κ. Ν. Π. Ἐλευθεριάδου τὰ μάλιστα ἐνδιαφέρουσα μελέτη περὶ τῆς ἀκινήτου ἰδιοκτησίας ἐν Τουρκίᾳ. Τὸ πόνημα τοῦτο, ἀφιερούμενον τῇ Α. Θ. Π. τῷ οἰκουμενικῷ πατριάρχῃ κ. κ. Ἰωακείμ, διῄρηται εἰς τρία βιβλία, εἰς τίτλους. Τὸ α' πραγματεύεται ἐν γένει περὶ διακρίσεως κτημάτων, κτηματικῶν τίτλων καὶ κτηματολογίου, τὸ β' περὶ τῶν διαφόρων εἰδῶν τῶν βακουφίων, τὸ γ' εἰδικῶς περὶ τῶν ἐντελῶν βακουφίων καὶ τὸ α' περὶ τοῦ κληρονομικοῦ δικαίου ἐπὶ κτημάτων. Τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἔργου τούτου εἶναι ἓκ τῶν δυσχερεστάτων καὶ οἱ κάτοχοι τοῦ θέματος τούτου ὀλίγιστοι. Διὰ τοῦ ἔργου αὐτοῦ, ὅπερ εἶναι τὸ πρῶτον ἐν τῇ γλώσσῃ ἡμῶν γραφὲν ἐπὶ τοῦ ἐν λόγῳ θεσμοῦ, ὁ κ. Ἐλευθεριάδης μεγίστην ὑπηρεσίαν προσήνεγκεν εἰς τοὺς ὁμογενεῖς καὶ ἰδίᾳ εἰς τὸν ἐν τῇ Αὐτοκρατορίᾳ νομικὸν κόσμον καὶ τυγχάνει διὰ τοῦτο πολλῶν συγχαρητηρίων ἄξιος. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἔργου πληροφορούμεθα εὐχαρίστως ὅτι καὶ ἕτερον προσεχῶς ἐκδίδει ἔργον ὁ κ. Ἐλευθεριάδης περὶ ἐνεχύρου καὶ ὑποθήκης κατὰ τὴν ὀθωμανικὴν νομοθεσίαν.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν Δικαστήριον

Ὁ Ἀλεξανδρος Ἐμμανουὴλ Βαλαβάνης, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ἔμπορος τεΐων, ὑπήκοος ὀθωμανὸς καὶ τέως μὲν κάτοικος Πέραν Κωνσταντινουπόλεως, ἤδη δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, προσκαλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον δευτέραν καὶ ὥραν 2 Εὐρωπαϊστὶ μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ, εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ γυναικὸς Εὐτέρπης Ἀλ. Βαλαβάνη, τὸ γένος Ἀλ. Ἀλεξιάδου, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὀθωμανῆς, τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης καὶ κατοίκου Πέραν Κωνσταντινουπόλεως, ἐπὶ διατροφῇ. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ περὶ διατροφῆς δικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Νέας Ἐφημερίδος».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 23 Μαΐου 1903.

Ὁ πρόεδρος

† ὁ πρώην Δρυϊνουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

Ὁ γραμματεὺς 3

ΑΡΜΟΔΙΟΣ Δ. ΧΑΜΟΥΔΟΠΟΥΛΟΣ (δ. ν.)

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠ. ΚΟΡΥΤΣΑΣ ΚΑΙ ΠΡΕΜΕΤΗΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Προσκαλεῖται ὁ Γρηγόριος Ζήσου, ὑπήκοος Ὀθωμανὸς, τέως μὲν κάτοικος τοῦ χωρίου Πηλούμπαρης νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, ὅπως τὴν πρώτην τρίτην καὶ ὥραν 2. τῆς ἡμέρας τουρκιστὶ μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ ἐν Πρεμετῇ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου ἀντιπροσώπως ἢ δι' ἀντιπροσώπου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ Δημητρίας Θωμᾶ, κατοίκου Κανικόλη ἐπὶ διαζυξει. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει δικασθήσεται ἐρήμην.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῆς ἐν Κων]πόλει ἐκδιδομένης ἐφημερίδος «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας.»

Ἐν Πρεμετῇ, τῇ 28 Μαΐου 1903.

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Κορυτσᾶς ΦΩΤΙΟΣ

Ὁ Γραμματεὺς 2

Οἰκονόμος ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν Δικαστήριον

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τῆς ἐναγομένης καὶ ἀποφαίζον παμψηεὶ,

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀρ. πρωτ. 7274 καὶ χρονολογίας 14 ὀκτωβρίου 1902 ἀγωγὴν τοῦ ἐνάγοντος Βασιλείου Μπαλῆ καφεπώλου, κατοίκου Φαναρίου ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει τὸν ἐν τοῖς διαλίκοις ὑριστάμενον γάμον διαλελυμένον ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς ἐναγομένης Πολυξένης Β. Μπαλῆ, γένος Δ. Καμπάζη,

τὸ Διατάσσει ἵνα τὸ ἐκ τοῦ γάμου τῶν διαλίκων γεννηθὲν τέκνον ἀνατρέφηται, καὶ παραμένῃ παρὰ τῷ πατρὶ αὐτοῦ Βασιλείῳ Μπαλῆ,

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἐπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Τα χυδρόμου» δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως, καὶ

Ἐπιτίθησι τῇ ἐναγομένῃ ὡς ἡ ἡττηθείσῃ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως, καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνερχόμενα μὲν εἰς γρόσια τριακόσια ἑξήκοντα τρία (ἀρ. 363) προκαταβαλλόμενα δὲ ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 23 ἰανουαρίου 1903.

Ὁ πρόεδρος

† ὁ πρώην Δρυϊνουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ 2

ὁ γραμματεὺς

ΑΡΜΟΔΙΟΣ Δ. ΧΑΜΟΥΔΟΠΟΥΛΟΣ (δ. ν.)

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Πατριαρχικοῦ Τυπογραφείου ἀγγέλλει τῷ δημοσίῳ ὅτι ἐν τῷ καταστήματι τούτῳ γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι ἐκτυπώσεως βιβλίων, ἐκκλησιαστικῶν μουσικῶν βιβλίων, φυλλαδίων, διπλοτύπων, πινάκων, ἀγγελτηρίων, ἐπισκεπτηρίων καὶ παντὸς εἴδους ἐντύπων εἰς τὴν ἑλληνικὴν, τουρκικὴν καὶ τὰς λοιπὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας.

Ὑπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΤΟΣ ΚΓ΄ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, 4 ΙΟΥΛΙΟΥ 1903 ΑΡΙΘ. 27

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

καθ' ὅλον τὸ ὄθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. . . . 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασ. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Μητρ. Διδυμοτείχου ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ

Ἡ συνδρομὴ προκαταβάλλεται ἀποστελλομένη πρὸς τὸν ταμίαν.

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Διάψευσις — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικὰ — Σχολῶν τελεταί — Λογοδοσία περὶ τοῦ σχολικοῦ ἔτους 1902—1903 — Ἐκκλησιαστικὸς Μουσικὸς Σύλλογος — Δικαστικαὶ ἀγγελίαι — Παράρτημα: «Εὐαγγελικὰ διδάγματα».

ΔΙΑΨΕΥΣΙΣ

«Κατὰ τὴν παρισινὴν «Πρωΐαν» ἡ ἐφημερὶς «Νοβόϊε Βρέμια» ἔλαβε παρά τινος ἀνταποκριτοῦ αὐτῆς ἐν Μακεδονίᾳ καὶ ἐδημοσίευσεν ἀφήγησιν, ἥτις μεγάλην προὐξένησεν ἐν Ρωσίᾳ ἐντύπωσιν. Κατὰ τὴν ἀφήγησιν ταύτην, συμμορία ἐπαναστατῶν σκηνοῦσα πλησίον τοῦ Γκράδοβορ(;), ἐπὶ 48 ὥρας μένουσα ἄνευ τροφίμων καὶ μὴ κατορθοῦσα νὰ προμηθευθῇ τοιαῦτα, ἀπευθύνθη πρὸς βούλγαρον ἱερέα τοῦ Γκράδοβορ ζητοῦσα ζωοτροφίας. Τὸ ἥμισυ τοῦ πληθυσμοῦ τοῦ χωρίου τούτου ἀνεγνώριζε τὴν ἐξαρχίαν, ἐνῷ τὸ ἕτερον ἥμισυ συγκείμενον ἐξ Ἑλλήνων (grécomans), τὸ οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον.

Ὁ βούλγαρος ἱερεὺς ἀπήντησεν εἰς τοὺς λιμώττοντας ἐπαναστάτας ὅτι ἦτο μὲν πρόθυμος νὰ προμηθεύσῃ αὐτοῖς τὰς ζητουμένας τροφάς, ἀλλ' ἐφοβεῖτο μή καταγγελθῇ ὑπὸ τοῦ ἕλληνος ἱερέως εἰς τὰς τουρκικὰς ἀρχάς, καὶ οὕτω τὸ μὲν χωρίον θὰ ἐδηοῦτο ὑπὸ τῶν τούρκων, θὰ ἐρυλακίζοντο δὲ οἱ εἰς τὴν ἐξαρχίαν ὑπαγόμενοι χριστιανοί.

Ὁ λῃσταρχος, ἐξακολουθεῖ ὁ ἐπιστέλλων, ἀναγνωρίσας τὴν ὀρθότητα τῶν λόγων τοῦ βουλγάρου ἱερέως ἀπετάθη εἰς τὸν ἕλληνα ἱερέα τοῦ αὐτοῦ χωρίου, ὅστις καὶ πάραυτα μετὰ πολλῆς προθυμίας ἐμερίμνησε περὶ τῶν μακεδόνων ἐπαναστατῶν κομίσας πρὸς αὐτοὺς ἄρτον, κρέας, τυρὸν κλπ. Οἱ ἐπαναστάται φαγόντες τὰς τροφὰς κατελήρθησαν μετά τινας ὥρας ὑπὸ σφοδρῶν πόνων τοῦ στομάχου καὶ κατενόησαν ὅτι ἐδηλητηριάσθησαν, γενόμενοι θύματα τοῦ γραικομάνου (!) ἱερέως. Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν οἱ ταλαίπωροι οὗτοι δηλητηριασθέντες ἐψυχορράγουν καὶ ἐξέπνεον, κατέρθασαν καὶ οἱ τοῦρκοι στρατιῶται, οὓς εἶχε προειδοποιήσει ὁ γραικὸς ἱερεύς, καὶ διὰ τῶν κοντακίων καὶ τῶν λογχῶν τῶν ὅπλων αὐτῶν ἐκτύπων καὶ ἐθανάτωνον αὐτούς. Τὸ φοβερὸν αὐτὸ δρᾶμα προὐξένησε βαθεῖαν ἐντύπωσιν εἰς τὰς ὀρθοδόξους χώρας, ἡ δὲ «Νοβόϊε Βρέμια» ἐπιτιθεῖσα τὴν κατακλεῖδα τῆς ἀφηγήσεως τοῦ ἐν Μακεδονίᾳ ἀνταποκριτοῦ αὐτῆς προστίθησι:

Βεβαίως ὁ ἕλλην οὗτος ἱερεὺς τοῦ Γκράδοβορ ἐγένετο ἄξιος ἀντιπρόσωπος τοῦ μητροπολίτου Βελιγραδίου Ἰννοκεντίου».

Διαψεύδοντες κατηγορηματικῶς τὰς ἀνωτέρω ἀνυποστάτους καὶ συκοφαντικὰς εἰδήσεις τοῦ ἀνταποκριτοῦ τῆς «Νοβόϊε Βρέμια» παρατηροῦμεν εἰς τὴν φιλοξενήσασαν ταύτας ρωσικὴν συνάδελφον ὅτι ὤφειλε μᾶλλον νὰ μεριμνᾷ καὶ προσέχῃ ἵνα μὴ δηλητηριάζῃ **πράγματι** τὴν δημοσίαν ἐν Ρωσίᾳ γνώμην διὰ τῶν τοιούτων ἀναλήθων δημοσιεύσεων, ἢ περὶ τῆς ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ τοῦ ἀνταποκριτοῦ της γενομένης φαντασιώδους δηλητηριάσεως τῶν μακεδόνων ἐπαναστατῶν, οἵτινες οὐδαμοῦ νῦν ὑφίστανται χάρις εἰς τὰς δραστηρίους ἐνεργείας τῆς Σ. Αὐτοκρατορικῆς Κυβερνήσεως.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Θεολογικὴ Σχολὴ Χάλκης. —Ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν ἐξετάσεων τῶν μαθητῶν τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς Σχολῆς, γινομένῃ κατὰ πᾶν ἔτος, κατὰ τὸν κανονισμόν, τῇ 1 ἰουλίου, ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἐν συνοδείᾳ τῶν σεβασμιωτάτων συνοδικῶν Μιτυλήνης, Διδυμοτείχου, Βελεγράδων, Βοδενῶν, Σερβίων καὶ Κοζάνης καὶ Καλλιουπόλεως μετέβη ἐπὶ ἀτμακάτου εἰς Χάλκην τῇ ἑσπέρᾳ παρελθούσης κυριακῆς, γενόμενος δεκτὸς ἐν τῇ ἀποβάθρᾳ ὑπὸ τοῦ πρεσβυτερίου τοῦ ναοῦ τῆς νήσου, τῶν ἐπιτρόπων καὶ ἄλλου πολλοῦ κόσμου. Τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην ὑπεδέξατο κατὰ τὴν εἴσοδον τῆς Σχολῆς ὁ πανιερώτατος σχολάρχης ἅγιος Σταυροπόλεως κ. Ἀπόστολος μετὰ τοῦ καθηγητικοῦ συλλόγου καὶ πάντων τῶν μαθητῶν τῆς Σχολῆς, κατὰ στίχους ἑκατέρωθεν παρατεταγμένων, καὶ εἰσελθόντα εἰς τὸν ἐν τῇ σχολῇ ναΐσκον τῆς ἁγίας Τριάδος, μετὰ τὴν εἰθισμένην τελετήν, προσερώνησε διὰ βραχέων ἐκλιλώσας τὴν ἀγαλλίασιν τῆς σχολῆς ὑποδεχομένης τὸν ἀνώτατον αὐτῆς προστάτην σὺν τῷ σεβασμίῳ συλλόγῳ τῶν συνοδικῶν ἀρχιερέων. Εἰς τὴν προσφώνησιν δὲ ταύτην τοῦ σχολάρχου ἀπήντησε τὰ δέοντα ὁ οἰκουμ. πατριάρχης. Τῇ ἑπομένῃ τρίτῃ μετὰ τὴν νενομισμένην ἱερὰν τελετὴν ὁ πανιερ. σχολάρχης ἀνέγνω τὴν ἔκθεσιν τῶν κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος πεπραγμένων καὶ εἶτα ἤρξαντο αἱ ἐξετάσεις τῶν ἀποφοιτώντων, παρόντων, πρὸς τοῖς ἀνωτέρω μνησθεῖσι, καὶ τοῦ πατριάρχου πρώην Κωνσταντινουπόλεως Ἀνθίμου, τῶν μητροπολιτῶν Νεαπόλεως, Ταρσοῦ καὶ Ἀδάνων, καὶ Χαλεπίου, τῶν ἐπιτρόπων τῶν ἁγίων τόπων καὶ ἄλλου φιλομούσου κόσμου.

Ἐπέτειος ὀνόματος. — Τῷ σχολάρχῃ τῆς Θεολ. Σχολῆς πανιερωτάτῳ μητροπολίτῃ Σταυροπόλεως κ. Ἀποστόλῳ ἄγοντι τῇ π. δευτέρᾳ τὴν ἐπέτειον ὀνοματικὴν αὐτοῦ ἑορτὴν συνεχάρη ἡ Α. Θ. Παναγιότης, οἱ σεβασμ. συνοδικοὶ καὶ λοιποὶ ἔγκριτοι κληρικοί, οἱ χάριν τῶν ἐξετάσεων εἰς Χάλκην μεταβάντες.

Ὁμοίως τῆς Α. Μ. τοῦ βασιλέως τῆς Σερβίας Πέτρου τοῦ Α' ἄγοντος τὴν ἐπέτειον ὀνοματικὴν αὐτοῦ ἑορτὴν καὶ δοξολογίας ἐπὶ τούτῳ τελουμένης ἐν τῷ μεγάρῳ τῆς σερβικῆς πρεσβείας, ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Παναγιότητος παρέστη κατ' αὐτὴν ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος κ. Καλλίνικος καὶ εἶτα διηρμήνευσε τὰς συγχαρητηρίους πατριαρχ. εὐχὰς τῷ ἐνταῦθα ἐπιτετραμμένῳ τῆς Σερβίας κ. Χρήστιτς.

Αὐθημερὸν διὰ τοῦ αὐτοῦ πατριαρχικοῦ ἀπεσταλμένου διεβιβάσθησαν αἱ πατριαρχ. προσρήσεις καὶ τῷ ἑορτάζοντι ἐξοχωτ. Πυλάκῃ πασᾷ Φενερλῇ.

ΣΧΟΛΩΝ ΤΕΛΕΤΑΙ

Ζ' Ἀστικῆς Πατριαρχικῆς Σχολῆς Μαρασλῆ.

Καὶ ἡ Πατριαρχικὴ Ἀστικὴ Σχολὴ Μαρασλῆ ἦγε τῇ παρελ. κυριακῇ ἐν μέσῳ πολλῆς συρροῆς φιλομούσου ὁμηγύρεως τὴν τελετὴν τῆς ἐπιδόσεως τῶν ἀπολυτηρίων τοῖς ἀποφοιτήσασι ταύτης κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο.

Τῆς τελετῆς προέστη ὁ παναγιώτατος οἰκουμεν. πατριάρχης περιστοιχιζόμενος ὑπὸ τῶν σεβασμ. μητροπολιτῶν Σμύρνης, Μιτυλήνης, Διδυμοτείχου καὶ Καλλιουπόλεως, τοῦ σχολάρχου τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς ἁγ. Σάρδεων τοῦ ἐπιτρόπου τοῦ Π. Τάφου καὶ ἄλλων. Τῆς ἱεροτελεστίας γενομένης, ἐψάλη ὑπὸ τοῦ χοροῦ μαθητῶν ὕμνος πρὸς τὸν Θεὸν καὶ εἶτα ὁ ἐλλόγιμος διευθυντὴς τοῦ παιδευτηρίου κ. Ἀπόστολος Βασακόπουλος δι' ἐκθέσεως αὐτοῦ ἀπεικόνισε τὴν κατὰ τὴν λήξασαν σχολικὴν περίοδον συντελεσθεῖσαν πνευματικὴν ἐργασίαν. Μετέπειτα ἀπηγγέλθη ὑπὸ μαθητοῦ ὁ ὑπὸ τοῦ κ. Ἰωάννου Τανταλίδου, Διευθυντοῦ τοῦ Α' Πατριαρχικοῦ Γραφείου, ποιηθεὶς ὕμνος πρὸς τὴν Α. Α. Μ. τὸν σεπτὸν Ἄνακτα ἡμῶν.

Ἐπὶ τὸ βῆμα ἀνελθὼν εἶτα ὁ ἐκ τῶν ἐφόρων κ. Κ. Σπανούδης ἀνέγνω τὴν περὶ τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως τοῦ ἱδρύματος ἔκθεσιν, ἐξ ἧς δῆλον ἐγένετο ὅτι ἡ σχολὴ ἀγωνίζεται οἰκονομικὸν ἀγῶνα δυσχερῆ μεθ' ὅλας τὰς ἀτρύτους τῆς φιλοτίμου ἐφορείας προσπαθείας, ἃς κατέβαλεν αὕτη πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν ὑποχρεώσεων τῆς ληξάσης χρήσεως.

Μετὰ τὴν ἔκθεσιν ἀπηγγέλθησαν καὶ αὖθις ὑπὸ μαθητῶν ὕμνοι πρὸς τὸν οἰκουμεν. πατριάρχην καὶ τὸν μεγάτιμον κτίτορα τῆς σχολῆς ἐξοχώτατον Γρηγόριον Μαρασλῆν μεθ' ὃ ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐπεσφράγισε τὴν τελετὴν ἐπειποῦσά τινα περὶ τῆς σχολῆς, λαβοῦσα ἀφορμὴν ἐκ τῆς ἐκθέσεως τῆς Ἐφορείας, καὶ κατέληξεν ἐπαδιψιλεύσασα τὰς εὐχὰς ἐπὶ πάντας τοὺς μοχθήσαντας ὑπὲρ τῆς σχολῆς καὶ δεηθεῖσα ὑπὲρ τῆς Α. Α. Μ. τοῦ φιλομούσου Ἄνακτος ἡμῶν.

ΛΟΓΟΔΟΣΙΑ

περὶ τοῦ σχολικοῦ ἔτους 1902—1903

τῆς Πατριαρχ. Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς,

(Συνέχεια ἀπὸ σελ. 282—284)

Ε΄.

Ἐκτὸς τοῦ διδακτικοῦ ἔργου, δι' οὗ τὴν πνευματικὴν τῶν τροφίμων αὐτῆς ἀνάπτυξιν ἡ Σχολὴ ἐπεδίωξε, προὐνόησεν αὕτη ἐφ' ὅτου καὶ περὶ τῆς σωματικῆς αὐτῶν ὑγιείας, ἐνσφαλισαμένη πάντας διὰ τοῦ ἰατροῦ αὐτῆς κ. Κλεοβούλου Κοκκολάτου. Ὁ ἐπιστήμων ἰατρὸς, ἐκ τῶν εὐγνωμόνων τῆς Σχολῆς τέκνων, ὅπως ἄλλοτε πρὸ τριετίας οὕτω καὶ ἐφέτος ἐτέλεσε τὸ φιλάνθρωπον ἔργον πάντῃ ἀνιδιοτελῶς, οὐ μόνον οὐδεμίαν διὰ τὸν κόπον λαβὼν ἀμοιβὴν, ἀλλὰ καὶ τὴν ὀλιγαλίβα αὐτὴν παρασχὼν δωρεὰν καὶ πολλοὺς δὲ τῶν ἀπόρων μαθητῶν αὐτῆς δωρεὰν θεραπεύσας.

Ἡ αὐτὴ περὶ τῆς ὑγιείας τῶν μαθητῶν πρόνοια προὐκάλεσε καὶ τὴν ἀπόφασιν περὶ προσθήκης ἐν τῷ προγράμματι αὐτῆς τοῦ μαθήματος τῆς Γυμναστικῆς, συντελεστικωτάτου εἰς ἐνίσχυσιν τῶν σωματικῶν δυνάμεων καὶ ἀναγκαιοτάτου πρὸς τὴν ἁρμονικὴν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος ἀνάπτυξιν. Τὸ μάθημα τοῦτο, ἀναγραφόμενον σήμερον ἐν τοῖς προγράμμασι πάντων τῶν ἀξίων λόγου τινὸς ἐκπαιδευτηρίων, δὲν ἔπρεπε βεβαίως νὰ ἐλλείπῃ ἀπὸ τῆς ἡμετέρας Σχολῆς, ἀλλ' ἡ ἔλλειψις τοῦ ἀπαιτουμένου χώρου ἐν τῷ ἱδρύματι ἐπέβαλλε κατ' ἀνάγκην καὶ τὴν τούτου ἔλλειψιν, ἀναπληρουμένην πως διὰ τῆς οὐ μικρᾶς σωματικῆς κινήσεως, ἣν αἱ τῶν κλιμάκων αὐτοῦ ἄνοδοι καὶ κάθοδοι ἀναγκαίως καθ' ἑκάστην ἀπεργάζονται. Εὐτυχῶς ἡ ἔλλειψις αὕτη προσεχῶς ἀναπληροῦται πατρικῇ τῆς Αὐτοῦ Θειοτάτης Παναγιότητος προνοίᾳ, εὐδοκησάσης νὰ ἐξεύρῃ τὸν θεραπεύσοντα τὴν σπουδαίαν ταύτην τῆς Σχολῆς ἀνάγκην.

Ἕτερον μνείας ἄξιον ἔργον κατὰ τὸ λῆγον ἔτος ὑπὸ τῆς Σχολῆς τελεσθὲν, ἐστὶ τὸ ὑπὲρ τῶν ἀοιδίμων ἱδρυτῶν, εὐεργετῶν καὶ Καθηγητῶν αὐτῆς μνημόσυνον, ὑπὲρ ὧν ἡ σεπτὴ Μήτηρ Ἐκκλησία θερμὰς ἀνέπεμψεν ἐν τῇ ἐπὶ τούτῳ Πατριαρχικῇ καὶ Συνοδικῇ ἱερουργίᾳ πρὸς τὸν Ὕψιστον δεήσεις, ἐπαναληφθείσας καὶ ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ, τῇ κοσμουμένῃ ὑπὸ τῶν εἰκόνων τῶν ἀοιδίμων. Ταῖς εὐχαῖς ταύταις ἐπηκολούθησεν ἀνάλογος πρὸς τὴν ὑπὲρ τῆς καλλιεργείας τῆς προγονικῆς ἡμῶν γλώσσης διάθεσιν τῶν ὑμνηθέντων τῆς Σχολῆς ἱδρυτῶν, καὶ εὐεργετῶν ἐμβριθεστάτη ἐπιστημονικὴ πραγματεία, ἀναγνωσθεῖσα ἀπὸ τοῦ βήματος τούτου ὑπὸ τοῦ ἐκ τῶν Καθηγητῶν τῆς Σχολῆς Κυρίου Δημοσθένους Οἰκονομίδου, διὰ πειστικωτάτων καὶ ἀναμφιλέκτων καταδείξαντος ἐπιχειρημάτων τὸ ἀδικον καὶ ἄτοπον τῆς γνώμης τῶν προτεινόντων τὴν ἀντικατάστασιν τῆς καθαρευούσης ἡμῶν γλώσσης, ἧς πάγκοινος ἡ χρῆσις ἔν τε τῇ διδασκαλίᾳ, τῇ δημοσιογραφίᾳ καὶ πάσαις ταῖς ἀναστροφαῖς καθόλου, διὰ τῆς χυδαίας τῶν ἀμαθῶν καὶ τῶν τριόβων. Ἡ ἀξιόλογος αὕτη πραγματεία, δεξιώτατα ἀνασκευάζουσα πάντα τὰ ὑπὲρ τῆς χυδαίας Ἑλληνικῆς ἐπιχειρήματα τοῦ Καθηγητοῦ τοῦ ἐν Μονάχῳ Πανεπιστημίου Κυρίου Καρόλου Κρουμπάχερ ἐν τῷ πανηγυρικῷ αὐτοῦ λόγῳ, τῷ ἐν τῇ Βασιλ. Βαυαρικῇ Ἀκαδημείᾳ ἐκφωνηθέντι, δημοσιευθήσεται προσεχῶς.

Ἄλλο τῆς Σχολῆς ἔργον ἐκ τῶν μὴ εἰς τὸν εἰδικὸν τῆς λειτουργίας αὐτῆς κύκλον ὑπαγομένων ἐστὶν ἡ καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο φιλόξενος τῆς Μουσικῆς τοῦ Μουσικοῦ Συλλόγου Σχολῆς, λειτουργήσασα τελεσφόρως ὡς κατὰ τὰ προηγούμενα ἔτη καὶ διδάξασα τὸ οἰκεῖον μάθημα εἰς διακοσίους περίπου τῶν ἡμετέρων μαθητῶν. Ἡ πληθὺς αὕτη τῶν μαθητῶν τῆς Σχολῆς, τῶν τὸ ἱερὸν μάθημα ἀκροωμένων, πληρούντων ἁπάσας τὰς τάξεις τῆς ξενιζομένης Σχολῆς, δύναται βεβαίως νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἄλλως ἔλλογον αὐτῆς ἐπιθυμίαν, ὅπως καὶ ὁ καταλογος τῶν τὸ μάθημα ἐκεῖνο ἐν αὐτῇ διδασκομένων ὑπὸ μόνων τῶν ἰδίων αὐτῆς μαθητῶν ἀποτελῆται, ἵνα περιέλθῃ οὕτω ἐν τῷ μέλλοντι ἡ θεία τοῦ Δαμασκηνοῦ τέχνη εἰς χεῖρας λογίων, δυναμένων δεόντως νὰ καλλιεργήσωσι καὶ ἀληθῶς νὰ προαγάγωσιν αὐτήν.

Ἄλλο ἐν τῷ ἐκπαιδευτηρίῳ τούτῳ τελεσθὲν ἔργον, ἐπίσης ἄσχετον πρὸς τὴν εἰδικὴν αὐτοῦ λειτουργίαν, ἐστὶν ὁ ἐπὶ τῷ Χαμηζήλῳ βραβείῳ διαγωνισμὸς ἀποφοίτων τῆς Σχολῆς ἐν τῇ Τουρκικῇ γλώσσῃ, γενόμενος συμφώνως τῇ σχετικῇ τοῦ σεβαστοῦ Μικτοῦ Συμβουλίου ἀποφάσει, μετὰ τὴν λῆξιν τῶν ἐξετάσεων τοῦ παρελθόντος σχολικοῦ ἔτους, καθ' ὃν ἐξ ὅλων διαγωνισθέντων ἐβραβεύθησαν δύο, ὁ Λεωνίδας Ἀποστολίδης ἐκ Μετρῶν καὶ ὁ Ἅγιος Νικολάου ἐκ Καισαρείας, τυχόντες ὁ μὲν τοῦ πρώτου βραβείου ἐκ λιρῶν 15, ὁ δὲ τοῦ δευτέρου ἐκ λιρῶν 10.

Τελευταῖον τῆς Σχολῆς κατὰ τὸ λῆγον ἔτος ἔργον ἐστὶν ἡ πρόνοια περὶ ἐλαττώσεως τῶν εἰσιτηριακῶν ἐν ταῖς τέσσαρσι κατωτέραις αὐτῆς τάξεσι καὶ ἡ φροντὶς πρὸς παῦσιν τῆς καταχρήσεως χάριτος, ἣν ἡ Σχολὴ ἐκ φιλανθρωπίας εἰς πολλοὺς τῶν ἀπόρων μαθητῶν παρέχει ἐγγράφουσα αὐτοὺς δωρεὰν, καίπερ μὴ φέροντας τὰ πρὸς τοῦτο ἀπαιτούμενα προσόντα, οἵτινες, πολλὰ μὲν πρὸς ἐπίτευξιν τῆς ἐγγραφῆς ὑπισχνοῦνται καὶ πολλὰς προσάγουσι συστάσεις, ταχέως ὅμως τῶν ὑπισχνουμένων ἐπιλανθανόμενοι ὀλίγιστα ἢ οὐδὲν τούτων φυλάττουσιν, οὔτε ἐπιμέλειαν ἐπιδεικνύμενοι οὔτε τὸ ἦθος βελτιοῦντες. Τοιούτων ἀναξίων τῆς εἰρημένης χάριτος μαθητῶν, οἵτινες οὐ μόνον εἰς τὴν Σχολὴν ἐπιβλαβεῖς τυγχάνουσιν ὡς παρακωλύοντες τὴν τῶν θελόντων σπεύδειν πρόοδον, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἰδίους γονεῖς ἀδικοῦσι, προφασιζόμενοι μὲν φιλομάθειαν πράγματι ὅμως ἐκ φυγοπονίας τὸν μαθητικὸν βίον ἐπιθυμοῦντες, θέλουσα νὰ ἀπαλλάξῃ ἑαυτὴν ἡ Σχολὴ, ἀπεφάσισεν ὅπως ἀπὸ τοῦ ἐπιόντος ἔτους, πλὴν τῶν φερόντων τὰ πρὸς δωρεὰν ἐγγραφὴν προσόντα ἀπόρων, ἐκεῖνοι μόνον ἐκ τῶν λοιπῶν μὴ ἐχόντων ταῦτα ἀπόρων τῆς δωρεὰν ἐγγραφῆς ἀξιωθῶσιν, ὅσοι ἐν διαγωνισμῷ, γενησομένῳ κατὰ τὸν προσεχῆ Αὔγουστον, ἀποδειχθῶσιν ἄξιοι τῆς ἐγγραφῆς ταύτης. Διὰ τοῦ μέτρου τούτου οὐ μόνον ἡ Σχολὴ ἀπαλλάσσεται ἀπὸ κηρήνων καὶ οἱ γονεῖς ἀπὸ ματαίας δαπάνης, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἀπὸ ἐνοχλήσεων τοιούτων φυγοπόνων νέων, ζητούντων συστάσεις πρὸς τὸ δωρεὰν ἐγγραφῆναι. Οὐδένα ἐπιμελῆ καὶ χρηστὸν μαθητὴν ἀποδιώκει ἡ Σχολὴ διὰ τὴν ἀπορίαν. Ὅθεν οὐδεὶς τοιοῦτος ἔχει ἀνάγκην νὰ ἐξαιτῆται συστάσεις. Οἱ μὴ δωρεὰν ἐγγραφόμενοι εἶσιν ἄναξιοι τῆς χάριτος ταύτης, ἀνάξιοι δὲ καὶ πάσης συστάσεως.

ΣΤ΄.

Εἴθισται, Παναγιώτατε Δέσποτα καὶ ἡ λοιπὴ σεβαστὴ καὶ φιλόμουσος ὁμήγυρις, νὰ ἐξαγγέλλωνται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ καὶ αἱ κατὰ τὸ διαρρεῦσαν σχολικὸν ἔτος γενόμεναι εἰς τὸ καθίδρυμα δωρεαί. Τῷ ἔθει δὲ τούτῳ στοιχῶν ἀναγράφω νῦν τίνων δωρεῶν

ἠξιώθη τοῦτο κατὰ τὸ λῆγον ἔτος ἀρχόμενος ἀπὸ τῶν σπουδαιοτέρων.

Ἡ Αὐτοῦ Θειοτάτη Παναγιότης, ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, οὗ πασίγνωστος τυγχάνει ἡ εὐαγγελικὴ πρὸς τοὺς δεομένους συμπάθεια, γενναίαν ἐπεδαψίλευσε καὶ ἐφέτος τὴν πατρικὴν Αὐτοῦ ἀντίληψιν εἰς εἴκοσι τῶν ἀπόρων μαθητῶν τῆς Σχολῆς, ἄρθονον παρασχὼν αὐτοῖς ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τὴν διατροφὴν καθ' ἅπασαν τὴν διάρκειαν τοῦ σχολικοῦ ἔτους, εἰς τινας δὲ τούτων καὶ τὰ ἀναγκαῖα αὐτοῖς βιβλία χορηγήσας.

Ὁ ἀρίγνωστος ἐν ἀγαθοεργίαις καὶ μέγας τῆς Σχολῆς εὐεργέτης κύριος Εὐστάθιος Εὐγενίδης, προρρόνως τὴν σύστασιν τῆς Αὐτοῦ Θειοτάτης Παναγιότητος περὶ ἱδρύσεως γυμναστηρίου χάριν τῶν τῆς Σχολῆς μαθητῶν ἀποδεξάμενος, γενναίαν ὑπεσχέθη αὐτῇ προσφορὰν πρὸς θεραπείαν τῆς σπουδαίας ταύτης ἀνάγκης.

Ἀνώνυμος ἐνέγραψε τεσσαράκοντα καὶ τέσσαρας ἀπόρους μαθητὰς πέμψας ὑπὲρ αὐτῶν τῇ συστησάσῃ αὐτοὺς Σχολῇ εἴκοσι καὶ δύο λίρας Τουρκίας. Ἕτερος ἀνώνυμος ἐδωρήσατο τῇ Σχολῇ 3,000 λίρας καὶ τρίτος 30,000 χρυσᾶ φράγκα, ἀμφότεροι διὰ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος.

Ἡ ἐκ Βαρσοχωρίου φιλόμουσος κυρία Ἀγγελικὴ Βελισσαρίου ἐκληροδότησε τῇ Σχολῇ διὰ διαθήκης τρία αὐτῆς κτήματα ἀξίας 700 περίπου λιρῶν, ὅπως ἐκπαιδεύωνται ἐν αὐτῇ ἐκ τῶν οἰκείων προσώπων μετὰ τὸν θάνατον τῆς κληροδότιδος «νέοι ἄποροι ἀλλ' εὐφυεῖς—ὡς λέγεται ἐν τῇ διαθήκῃ – ἐπιμελεῖς, χρηστοήθεις καὶ ἀριστεύοντες».

Ἐκτὸς τῶν εἰρημένων δωρεῶν ἐγένοντο κατὰ τὸ λῆγον ἔτος καὶ ἄλλαι 24, μικρότεραι εἰς βιβλία καὶ διάφορα ἄλλα ἀντικείμενα, καταγραφεῖσαι ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν δωρεῶν.

Ζ'.

Τοῦ λόγου ὄντος περὶ δωρεῶν, εὔκαιρον νὰ δηλώσω ἐνταῦθα, ὅτι τὸ καθίδρυμα νῦν εἴπερ ποτὲ δωρεῶν ἔχει ἀνάγκην καὶ ἀντιλήψεως χρηματικῆς. Ἡ πρὸ ἑνὸς ἐτίας ἀκριβῶς κατὰ τὸν διανυόμενον μῆνα συμβᾶσα θεομηνία, σπουδαίως τὴν στερεότητα τοῦ οἰκοδομήματος τούτου κλονήσασα, ἀναπορεύκτως ἔμελλε μετὰ τοσούτου χρόνου πάροδον νὰ γεννήσῃ τὴν ἀνάγκην ἐπανορθώσεως τῶν βλαβέντων μερῶν, ἡ δὲ ἐν τῷ ὑπερεικοσαέτει βίῳ αὐτοῦ ἐπιγινομένη ἄλλη φθορὰ ἐκ τῆς ἑκατονταέτους μαθητῶν εἰς αὐτὸ φοιτήσεως κατέστησαν τὴν ἀνάγκην ἐκείνην μᾶλλον ἐπείγουσαν καὶ ἐπιτακτικωτέραν. Οἱ πόροι αὐτοῦ, ἐκανῶς ἀπὸ δεκαπενταετίας ἐλαττωθέντες, ἕνεκα διακοπῆς σπουδαίας ἐτησίας χορηγίας, καὶ μόλις πρὸς συντήρησιν αὐτοῦ ἐπαρκοῦντες, οὐδαμῶς ἐπιτρέπουσι τὴν ἐξ ἰδίων τῆς ἀπαραιτήτου ἐπισκευῆς ἐπιχείρησιν, ἀπαιτούσης ποσὸν μέγα καὶ σπουδαῖον. Ὑπὲρ-τὰς δύο χιλιάδας λιρῶν, κατὰ τὴν ἐκτίμησιν εἰδικῆς ἐξ ἐπιστημόνων ἀρχιτεκτόνων Ἐπιτροπῆς. Μὴ ἔχον λοιπὸν πῶς ἄλλως τὴν ἐπείγουσαν ταύτην ἀνάγκην νὰ θεραπεύσῃ ἀναγκάζεται νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν συνδρομὴν παντὸς φιλομούσου, ἰδίᾳ δὲ τῶν εὐγενῶν αὐτοῦ τέκνων, εἰς ὅσα ἡ ἄνωθεν εὐλογία ἀφθονίαν ἀγαθῶν ἢ βίου εὐμάρειαν ἐπεδαψίλευσεν. Ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων φιλοστόργων αὐτῆς τέκνων, τῶν μὴ εὐμοιρησάντων τῆς εὐλογίας ταύτης, ἀσμένως πᾶσαν προσφορὰν ἡ δεομένη μήτηρ ἀποδέχεται ὡς ὁ Κύριος τὸν ὀβολὸν τῆς χήρας. Πέποιθε δὲ, ὅτι ἡ ἐπίκλησις αὕτη παιδευτηρίου, οὗ αἱ εἰς τε τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν καὶ τὸ ὀρθόδοξον ἡμῶν Γένος ἐπὶ αἰῶνων σειρὰν ὑπηρεσίαι εἰσὶν ἀναμφήριστοι καὶ πασίγνωστοι καὶ ἐν ᾧ καὶ νῦν τοσαύτη πληθὺς νέων τὰ ἀγνὰ τῆς προγονικῆς ἡμῶν σοφίας καὶ τῆς ἀμωμήτου ἡμῶν πίστεως νάματα ποτίζεται, δὶν θέλει ἀποδειχθῇ ματαία καὶ ἄκαρπος, κοσμοῦντος μὲν τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον κλεινοῦ καὶ πανσέπτου πρωθιεράρχου ἐφορευομένης δὲ τῆς ποιουμένης τὴν ἐκκλησιν ταύτην Σχολῆς ὑπὸ ἀνδρῶν φιλομουσοτάτων καὶ παντὸς ἀγαθοῦ ζηλωτῶν.

Η'.

Πρὸς τὸ τέρμα τοῦ λόγου χωρῶν, ἱερὸν καὶ ἀπαραίτητον καθῆκον ἡγοῦμαι, ὑπὸ τῆς ἐμπεπιστευμένης μοι διακονίας ἐπιβαλλόμενον, ὅπως ἐκφράσω ἐν τῇ εὐσήμῳ ταύτῃ ὥρᾳ τὴν ἄπειρον τῆς Σχολῆς εὐγνωμοσύνην πρωτίστως μὲν τῇ Αὐτοῦ Θειοτάτῃ Παναγιότητι, τῷ πανσεβάστῳ τοῦ καθιδρύματος πατρὶ καὶ εὐεργετικωτάτῳ προστάτῃ, ἐπὶ τῇ καὶ κατὰ τὸ λῆγον ἔτος ἐπιδειχθείσῃ διηνεκεῖ ὑπὲρ αὐτοῦ προνοίᾳ· εἶτα δὲ τοῖς σεβαστοῖς καὶ μεγατίμοις Συμβούλοις, τοῖς ἀποτελοῦσι τὴν ἀνωτάτην αὐτοῦ Ἀρχὴν, ἐφ' οἷς καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο εὐεργετικῶς ὑπὲρ αὐτοῦ ἐμερίμνησαν.

Εὐχαριστίας πολλὰς ἀνομολογεῖ τὸ καθίδρυμα καὶ τοῖς παρασχοῦσι τὰς μνημονευθείσας ἐν τῷ ἔτει τούτῳ δωρεάς, ἰδιαζόντως δὲ τοῖς ἀξιεπαίνοις καὶ ἐφέτος περὶ τῆς ἐγκαίρου ἀποστολῆς τῶν ἐκ Βασσαραβίας προσόδων αὐτοῦ μεριμνήσασι, περὶ ὧν δικαιοῦται νὰ εὐελπιστῇ, ἐπὶ τῆς μερίμνης ταύτης στηριζόμενον, ὅτι καὶ πρὸς θεραπείαν τῆς ὑφ' ἧς νῦν συνέχεται τοῦτο ἀνάγκης τὴν προσήκουσαν θὰ ἐπιδείξωνται μέριμναν. Τὰς αὐτὰς δικαιοῦται, νομίζομεν, νὰ τρέφῃ ἐλπίδας καὶ περὶ ἐπαναλήψεως τῆς διακοπείσης ἐτησίας τῆς εὐσεβοῦς πηγῆς χορηγίας, ἀναλαμβάνοντος τὴν εὐγενῆ ὑπὲρ τοῦ ἔργου τούτου μεσιτείαν ἀνδρὸς πολλαχῶς τὴν εὐεργετικὴν αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν γραμμάτων δρᾶσιν καταδείξαντος καὶ τελεσφόρως πᾶν ἔργον διεξαγαγόντος. Εὐχαριστίας ὁμολογεῖ ἔτι τὸ καθίδρυμα καὶ πᾶσι τοῖς ὁπωσδήποτε εἰς τὴν ἀπρόσκοπτον αὐτοῦ λειτουργίαν συντελοῦσιν,

Εὐχαριστιῶν ἄξιοί εἰσι καὶ οἱ ἐλλογιμώτατοι Καθηγηταὶ τῆς Σχολῆς μετὰ τῆς διακρινούσης αὐτοὺς φιλοπονίας καὶ ἀκριβείας καὶ κατὰ τοῦτο τὸ ἔτος τὰ τοῦ ἀξιώματος αὐτῶν καθήκοντα ἐπιτελέσαντες, ἰδίᾳ δὲ οἱ μετ' ἀξιεπαίνου προθυμίας καὶ ὅλως ἀνὰ στελῶς τὸν ἀσθενοῦντα συνάδελφον ἀναπληρώσαντες κύριοι Δ. Οἰκονομίδης, Π. Παπακωνσταντίνου, Β. Μυστακίδης, Μ. Αὐθεντόπουλος, Κ. Σπαθάρης καὶ Ν. Βοῦρος, ὅστις πρὸς τῇ ἄλλῃ συμβολῇ, ἣν εἰς τὴν ἀναπλήρωσιν ταύτην παρέσχεν, ἐδίδαξε καὶ δωρεὰν ἐν τῷ Διδασκαλειακῷ τῆς Σχολῆς τμήματι τὴν Καλλιγραφίαν καὶ Ἰχνογραφίαν, προρρόνως τὴν περὶ τούτου αἴτησιν τῆς σεβαστῆς ἐφορείας τῆς Σχολῆς ἀποδεξάμενος. Ἐξαιρέτως δὲ εὐγνωμονεῖ τοῦτο τοῖς τὴν σεβαστὴν αὐτοῦ Ἐφορείαν ἀπαρτίζουσι πολλῇ τῇ φιλογενείᾳ καὶ φιλομουσίᾳ κεκοσμημένοις ἀνδράσι, τῷ Σεβασμιωτάτῳ τακτικῷ αὐτῆς Προέδρῳ Μητροπολίτῃ Καλλιουπόλεως Κυρίῳ Ἱερωνύμῳ, τῷ Εὐγενεστάτῳ ἐπιτίμῳ αὐτῆς Προέδρῳ Κυρίῳ Ἀεωνίδᾳ Ζαρίφῃ, βλαστῷ εὐθαλεῖ καὶ πατρίζοντι γόνῳ τοῦ πολυϋμνήτου ἐτ' εὐεργεσίαις οἴκου Ζαρίφη μεγάλου δὲ καὶ τοῦ παιδευτηρίου τούτου εὐεργέτου, καὶ τοῖς μεγατίμοις Κυρίοις Ἰωάννῃ Χατζοπούλῳ, Ἰωάννῃ Σιώτῃ, Παναγιώτῃ Χρυσῷ καὶ Κωνσταντίνῳ Κέπετζῃ, ἀνδράσιν ἀγαθωτάτων αἰσθημάτων ὑπὲρ τοῦ καθιδρύματος ἐμφορουμένοις καὶ προθυμίαν πολλὴν εἰς πᾶσαν ὑπὲρ τῆς προόδου καὶ τῆς εὐημερίας αὐτοῦ ἐνέργειαν ἐπιδειξαμένοις. Εὐχαριστεῖ τέλος τὸ καθίδρυμα καὶ πᾶσι τοῖς τιμήσασι τὴν τελετὴν ταύ-

την διὰ τῆς παρουσίας αὐτῶν, ἰδίᾳ δὲ τοὺς ἐπισκεψαμένους τὰς προφορικὰς αὐτοῦ ἐξετάσεις, ἐν οἷς καθ' ἅπασαν τὴν λήξασαν ἑβδομάδα διεκρίνετο ὁ σεβαστὸς τῆς Ἐφορείας αὐτοῦ Πρόεδρος μετὰ πολλοῦ τοῦ ἐνδιαφέροντος αὐτὰς παρακολουθήσας.

Θ'.

Πρὸς ὑμᾶς ἦδη, φίλοι μαθηταί, τοὺς αἰσίως τὰς ἑαυτῶν σπουδὰς ταῖς εὐχαῖς τῆς σεπτῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας ἐν τῷ παιδευτηρίῳ τούτῳ αὐτῆς ἀποπερατώσαντας καὶ ἐπὶ χρησταῖς ταῖς ἐλπίσιν εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ βίου ἀπολυομένους, καθῆκον ἀπαραίτητον λογίζομαι ὅπως ἀπευθύνω ἐν τῇ εὐσήμῳ ταύτῃ ἡμέρᾳ τὰς ἐξῆς πατρικὰς ὑποθήκας.

Ἐκ τῆς διδασκαλίας, ἧς κατὰ τὸν λήγοντα νῦν χρόνον τῆς μαθητείας ὑμῶν ἐν τῇ Σχολῇ ταύτῃ ἠκροάσθητε, ἱκανῶν βεβαίως γνώσεων κάτοχοι ἐγένεσθε, πολλαχῶς δυναμένων ὑφ' ὑμῶν νὰ χρησιμοποιηθῶσιν. Ἦτε διάνοια ὑμῶν καὶ ἡ καρδία ἀποχρώντως δι' αὐτῆς θαλλιεργήθη καὶ ἱκανὰ ἀγαθὰ καὶ χρήσιμα κατεβλήθησαν ἐν αὐταῖς σπέρματα. Ἡ καρποφορία τούτων ἐν τῷ βίῳ ἐξαρτᾶται νῦν ἀφ' ὑμῶν. Ἐμμονὴ ἐν τοῖς διδαχθεῖσι καὶ αὔξησις αὐτῶν διὰ μελετῶν ἰδίων ἀναντιρρήτως θὰ ἔχωσιν ὡς ἀποτέλεσμα καρποφορίαν, μείζονα ἢ ἐλάσσονα, ἀνάλογον πρὸς τὴν ἰσχὺν τῆς βουλήσεως, δι' ἧς θὰ ἐπιδιωχθῇ αὕτη. Ἐγκατάλειψις δὲ τούτων καὶ ἀμέλεια θέλουσι ματαιώσει πᾶσαν τοῦ ἐπὶ χρησταῖς ἐλπίσιν ἐργασαμένου παιδευτηρίου τούτου τὴν ἐργασίαν, καὶ ξηρὰν καὶ ἄκαρπον θέλουσι καταστήσει τὴν καλλιεργηθεῖσαν γῆν. Τρανώτατα τῆς ἀληθείας ταύτης μαρτύρια πολλὰ παρέχει ἡ καθ' ἡμᾶς κοινωνία. Εἴτε δὲ ἐπὶ σπουδὴν ἐπιστημῶν τραπῆτε, εἴτε ἄλλο τι ἔργον οἱονδήποτε τοῦ πρακτικοῦ βίου ἐκλέξητε, τὰς στερρὰς τῆς μορφώσεως ὑμῶν βάσεις, ἃς ἡ γεραρὰ αὕτη Σχολὴ ἐν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν κατέβαλε, μὴ τολμήσητε νὰ κλονήσητε, ἐὰν τὴν ἀληθῆ πρόοδον καὶ ἀνάδειξιν ἐπιθυμῆτε. Πολλὰ δὲ ἔχετε τοιαύτης προόδου καὶ ἀναδείξεως αὐθις ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς κοινωνίᾳ παραδείγματα. Οἰκοδόμημα ἄνευ στερεῶν βάσεων τάχιον ἢ βράδιον καταρρέει. Ἀληθὴς δὲ προκοπὴ καὶ ἀνάδειξις δὲν εἶναι ἁπλοῦν τῆς τύχης καὶ τῶν περιστάσεων ἔργον. «Ἦθος ἀνθρώπῳ δαίμων ἐδίδαξε» καὶ ὁ ἐξ Ἐφέσου φιλόσοφος τὴν ἀναντίρρητον ταύτην ἀλήθειαν κηρύττων. Δὲν εἶναι δὲ πολέμιον τὸ σοφώτατον τοῦτο δίδαγμα πρὸς ὅσα περὶ τῆς ἄνωθεν τῆς θείας χάριτος βοηθείας ἐδιδάχθητε, τελούσης, ὡς γνωστὸν, τὸ ἀγαθὸν τοῦ συμβούλου ἔργον καὶ δυναμένης νὰ ὠφελήσῃ μόνον ὅπου εὑρίσκει αὕτη ὑποδοχὴν ἢ ἡ ἐξ αὐτῆς ὠφέλεια ἐπιζητεῖται.

Ὅσοι δὲ ἐξ ὑμῶν εἰς τὸ εὐγενὲς τοῦ διδασκάλου ἔργον ἐξ οἱουδήποτε λόγου ἀπεφασίσατε νὰ ἐπιδοθῆτε, γινώσκετε, ὅτι, σπουδαῖον μὲν καὶ ἐθνωφελὲς ἀλλ' ἅμα βαρὺ ἔργον καὶ πολλὰς τὰς δυσχερείας ἐνέχον ἐξελέξασθε. Ζῆλος μόνον ἱερὸς καὶ ἁγνὸς πρὸς φωτισμὸν καὶ μόρφωσιν ἀνθρώπων πόθος δύνανται νὰ ὑπερνικήσωσι καὶ καταβάλωσι τὰς δυσχερείας ταύτας. Ἄνευ τοῦ ζήλου τούτου οὐδὲν ὠφελοῦσιν αἱ παιδαγωγικαί, ἃς ἐκτήσασθε, γνώσεις, ὁσαιδήποτε καὶ ἐὰν ὦσιν αὗται, καὶ ὅσον ἀναμφίριστος καὶ ἂν θεωρῆται ἡ ἀναγκαιότης αὐτῶν πρὸς τελεσφόρον διδασκαλίαν. Πολλὰς δυστυχῶς ἀποδείξεις τούτου παρέχει ἡμῖν ἡ καθ' ἡμέραν πεῖρα. Ἁπλοῦν παιδευτικὸν ὄργανόν εἰσιν αὗται, χειρισμοῦ συνετοῦ καὶ σκοπίμου δεόμενον, ὧν μόνον ζῆλος καὶ ἀφοσίωσις πρὸς τὸ ἱερὸν ἔργον δύναται καρποφόρως νὰ τελέσῃ. Ἀλλὰ καὶ τοιοῦτος τοῦ ὀργάνου τούτου χειρισμὸς ἐλάχιστα ἤθελεν ὠφελήσει τὰς εὐπλάστους τῶν παίδων ψυχὰς, ἐὰν δὲν συνεργασθῇ καὶ ἡ ἐκ τοῦ βίου τοῦ διδάσκοντος ἐποπτικὴ διδασκαλία. Καὶ αἱ ἐλάχισται κινήσεις καὶ πράξεις τοῦ διδασκάλου ἔν τε τῇ Σχολῇ καὶ ἐκτὸς αὐτῆς μείζονα καὶ προθυμοτέραν ἐπισπῶνται, ὡς γνωστὸν, τῶν παίδων τὴν προσοχὴν καὶ βαθυτέρας ἐμποιοῦσιν ἐν ταῖς ψυχαῖς αὐτῶν ἐντυπώσεις ἢ πᾶσα ἄλλη διὰ λόγου διδασκαλία. Ἐντυπώσεις δὲ τοιαῦται, δυσχερέστατα εἴτε ἐκ τῆς ψυχῆς ἐκδωκόμεναι, ἀνάλογον παράγουσιν ἐν αὐτῇ τάσιν, ἰσοβίως, ὡς τὰ πολλὰ, διαμένουσαν καὶ τὴν ἠθικὴν τοῦ ἀνθρώπου ποιότητα ἀποτελοῦσαν. Τὴν σπουδαίαν λοιπὸν ταύτην πάσης πράξεως ὑμῶν ἐπὶ τῶν ψυχῶν τῶν παίδων ἐπενέργειαν πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχοντες, προσέχετε ἔν τε τοῖς λόγοις καὶ ταῖς πράξεσιν ὑμῶν, ἀπορεύγοντες πᾶν τὸ πρὸς τὰ διδασκόμενα ἀπᾴδον. Ἡ εὐθύνη ὑμῶν, μὴ τελούντων εὐσυνειδήτως ὅ ἐξελέξασθε ἔργον, ἐστὶ βαρυτάτη οὐ μόνον ἐνώπιον τοῦ καρδιογνώστου Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐνώπιον τῆς πρὸς φωτισμὸν καὶ μόρφωσιν τὰ τέκνα αὐτῆς παραδιδούσης ὑμῖν κοινωνίας. Ἐξ ὑμῶν κατὰ τὸ πλεῖστον ἐξαρτᾶται ἢ εἰς ἀγαθοὺς χριστιανοὺς καὶ χρησίμους ἀνθρώπους ταῦτα νὰ μορφώσητε, ἢ, τοὐναντίον, εἰς ὑποκριτὰς καὶ ἐπιβλαβεῖς. Ἀμοιβὴν δὲ ἀνάλογον πρὸς οὓς θὰ καταβάλητε κόπους, εὐσυνειδήτως τὸ ἔργον ὑμῶν ἐπιτελοῦντες, μὴ ἀναμένετε. Ἀλλὰ διὰ τὸ πενιχρὸν τῆς ἀμοιβῆς μὴ ἐλαττώσητε τὸν πρὸς τὸ ἱερὸν καὶ ἐθνωφελὲς ἔργον ζῆλον ὑμῶν, τὸ ὕψος τοῦ τελουμένου ἔργου ἀναλογιζόμενοι, καὶ τὴν ἐκ τῆς ἀκριβοῦς τοῦ καθήκοντος ἐκπληρώσεως ἡδονὴν πολλῷ τιμιωτέραν πάσης ὑλικῆς ἀμοιβῆς θεωροῦντες, οὐ μόνον ἰσοβίως παραμένουσαν ἀλλὰ καὶ πέραν τοῦ τάφου τὸν οὕτως ἐργασάμενον παρακολουθοῦσαν.

Κύριος ὁ Θεὸς σκέποι καὶ ἐνισχύοι ἅπαντας ὑμᾶς ἐπιδαψιλεύων πλουσίαν τὴν εὐλογίαν Αὐτοῦ ἐν τοῖς ἔργοις ὑμῶν, ταῖς εὐπροσδέκτοις τοῦ Παναγιωτάτου καὶ πανσεβάστου ἡμῶν πρωθιεράρχου εὐχαῖς. Γένοιτο!

Ο ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΣ ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

Διαγώνισμα.

Κηρύσσεται διαγώνισμα πρὸς σύνταξιν βιβλίου μεθοδικοῦ διὰ τὴν θεωρητικὴν καὶ πρακτικὴν διδασκαλίαν τῆς καθ' ἡμᾶς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ συστήματος τῆς ἐν χρήσει ἰδίας αὐτῆς παρασημαντικῆς.

Ὅροι τοῦ διαγωνίσματος.

1) Τὸ βιβλίον διῃρημένον εἰς δύο μέρη, τὸ περὶ **ρυθμοῦ** καὶ τὸ περὶ **μέλους**, δέον νὰ πραγματεύηται μετὰ πάσης σαφηνείας καὶ ἀκριβολογίας περὶ πάντων τῶν ἀναφερομένων εἰς ἑκάτερον τῶν μερῶν τούτων, ἤτοι περὶ χρόνου, περὶ ποδῶν, περὶ φθόγγων, περὶ διαστημάτων,, περὶ γενῶν, περὶ συστημάτων, περὶ ἤχων, περὶ μεταβολῶν, περὶ μελοποιΐας κτλ. ἀποκλειομένου παντὸς ξενισμοῦ ἢ καὶ καινοτομίας περὶ τὴν ὀνοματολογίαν τῶν μουσικῶν σημείων καὶ τῶν τεχνικῶν ὅρων.

2) Ἡ διαίρεσις καὶ κατάταξις τῆς ὕλης διὰ τὴν εὐμέθοδον καὶ ἐπιστημονικὴν τοῦ βιβλίου διασκευὴν ἀφίεται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ συγγραφέως.

3) Πᾶσα πληροφορία σχετιζομένη πρὸς τὴν ἱστορίαν τῆς τέχνης καὶ τῆς βυζαντινῆς παρασημαντικῆς, ἀπορρέουσα δὲ ἐκ γραπτῶν ὑπομνημάτων, ὡς ἀναγκαία καὶ χρήσιμος εἰς τοὺς διδασκομένους, θεωρεῖται ἀπαραίτητος ἵνα ὑπάρχῃ εἴτε ἐν τῷ προλόγῳ τοῦ βιβλίου, εἴτε ἐν ἰδίαις σημειώσεσιν.

4) Πᾶσα θεωρία μὴ ἐκπηγάζουσα ἐκ τῆς κλασικῆς οὔτως εἰπεῖν μουσικῆς τῆς Ἐκκλησίας, ὡς καὶ πᾶσα θεωρία ἀναγομένη εἰς τὸν κύκλον τῶν ὑψηλῶν φυσικομαθηματικῶν ἐπιστημῶν ἀποκλείεται τοῦ παρόντος βιβλίου, ὡς ἐξερχομένη τοῦ τεχνικοῦ, ἐν μέρει δὲ καὶ ἱστορικοῦ αὐτοῦ σκοποῦ.

5) Τὸ βιβλίον προωρισμένον νὰ χρησιμεύσῃ ὡς αὐτοτελὲς διδακτικὸν σύγγραμμα, εἰσάγον πάντα λόγιον μαθητὴν εἰς τὴν ἐντελῆ γνῶσιν οὐ μόνον τῆς τεχνικῆς θεωρίας, ἀλλὰ καὶ τῆς πράξεως τῆς μουσικῆς, θὰ περιέχῃ καὶ ἴδιον μέρος μουσικὸν, ἀποτελούμενον ἐκ πλουσίων καὶ ποικίλων γυμνασμάτων, τῶν μὲν ἐκ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ὑμνολογίου ἐρανισμένων, τῶν δὲ ὑπὸ τοῦ ἰδίου συγγραφέως συντεθειμένων κατὰ τρόπον διδακτικὸν ἅμα καὶ ψυχαγωγικόν, ἀποτυπούντων δὲ βαθμολογικῶς τὴν ὅλην θεωρίαν τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς καὶ καθιστώντων εὐχερῆ τὴν κατάληψιν καὶ ἀνάγνωσιν αὐτῆς.

6) Εἰς τὸν διαγωνισμὸν καλεῖται πᾶς εἰδήμων τῆς μουσικῆς καὶ μὴ ὢν μέλος τοῦ ἡμετέρου Συλλόγου, δὲν ἐμποδίζεται δὲ καὶ κοινὴ πολλῶν συνεργασία.

7) Τὸ βιβλίον πρόκειται νὰ χρησιμεύσῃ εἰς διδασκαλίαν διὰ τοὺς μαθητὰς τῆς Μουσικῆς Σχολῆς τοῦ Συλλόγου καὶ συνεπῶς θὰ περιλαμβάνῃ ὅλην τὴν διδακτέαν ὕλην· συγχρόνως ὅμως δέον νὰ ληρθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι θὰ ἦναι βιβλίον, τοῦ ὁποίου ἡ χρησιμότης θὰ ἐξικνῆται καὶ πέραν τοῦ σχολείου, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἀποβαίνῃ διαρκῶς σύντροφος καὶ σύμβουλος πρὸς χρησιμοποίησιν καὶ εἰς τὸν ψαλτικὸν βίον.

8) Τὸ βιβλίον ὡς συλλογικὸν κτῆμα θὰ ἐκδοθῇ δαπάναις τοῦ Συλλόγου ἐπ' ὀνόματι τοῦ συγγραφέως εἰς πεντακισχίλια ἀντίτυπα, ἐξ ὧν τὰ ἡμίσυ θὰ δωρηθῶσι τῷ συγγραφεῖ.

9) Ἐν περιπτώσει μόνον καὶ ἄλλης ἐκδόσεως ἐκ πεντακισχιλίων πάντοτε ἀντιτύπων θὰ παρέχηται ἑκάστοτε εἰς τὸν συγγραφέα πεντηκοντάλιτρος ἀμοιβή.

10) Τὰ χειρόγραφα γεγραμμένα εὐαναγνώστως, δέον νὰ σταλῶσι πρὸς τὸν πρόεδρον τοῦ Συλλόγου μέχρι 1 Ἀπριλίου 1904.

11) Τὰ χειρόγραφα δέον νὰ πέμπωνται ἀνωνύμως ἄνευ ὑπογραφῆς, νὰ φέρωσι δὲ πρὸς διάκρισιν ρητόν τι ἐν τῇ πρώτῃ σελίδι τοῦ χειρογράφου καὶ νὰ συνοδεύωνται ὑπὸ φακέλλου κλειστοῦ καὶ ἐνσφραγίστου, φέροντος ἔξωθεν μὲν τὸ αὐτὸ ρητόν, ἔνδον δὲ τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως καὶ τὴν διεύθυνσιν αὐτοῦ.

12) Ἡ κρίσις τῆς ἐπὶ τῶν διαγωνισμάτων Ἐπιτροπῆς, τῆς συγκειμένης ἐκ τῶν κκ. Γ. Ι. Παπαδοπούλου, πρωτεκδίκου τῆς Μ. Ἐκκλησίας, προέδρου, Γ. Βιολάκη, πρωτοψάλτου τῆς Μ. Ἐκκλησίας, Χρ. Χατζηχρήστου, Γ. Ο. Σκαναβῆ, Μάρκου Βασιλείου, Χρ. Παπαϊωάννου καὶ Νηλέως Καμαράδου, ἀναγνωσθήσεται ἐν τῇ πανηγυρικῇ τελετῇ τῆς ἐπιδόσεως τῶν ἀπολυτηρίων εἰς τοὺς τελειοφοίτους τῆς Μουσικῆς Σχολῆς τοῦ Συλλόγου κατὰ τὸ δεύτερον δεκαήμερον τοῦ μαΐου 1904, ὅτε ὁ φάκελλος, ὁ περιέχων τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως τοῦ βραβευθησομένου ἔργου, ἀνοίγεται ὑπὸ τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου.

13) Τὰ πεμπόμενα εἰς τὸν διαγωνισμὸν χειρόγραφα δὲν ἀποδίδονται, ἀλλὰ κατατίθενται εἰς τὰ ἀρχεῖα τοῦ Συλλόγου· οὐχ ἧττον πᾶς συγγραφεὺς δύναται μετὰ τὴν γνωστοποίησιν τοῦ ἀποτελέσματος τοῦ διαγωνισμοῦ νὰ λάβῃ δι' ἐξόδων αὐτοῦ ἀντίτυπον τῆς πραγματείας του.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 14 Ἰουνίου 1903.

Ὁ πρόεδρος

† ὁ Νεοκαισαρείας ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Ὁ γραμματεὺς

ὁ Μ. πρωτέκδικος Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Διαγώνισμα

Κηρύσσεται διαγώνισμα πρὸς μελοποίησιν ᾄσματος εἰς τὴν Α. Α. Μ. τὸν σεπτὸν ἡμῶν Ἄνακτα Σουλτὰν Ἀπτοὺλ Χαμὶτ Χὰν τὸν Β' ἐπὶ τῶν ἑξῆς στίχων, ποιηθέντων ὑπὸ τοῦ ἐλλογίμου κ. Ι. Δ. Τανταλίδου, διευθυντοῦ τοῦ Α' πατριαρχικοῦ γραφείου:

Στροφὴ Α'.

Οὐρανόθεν ἰσχὺν ἔχει
κ' ἐντολὴν ἡ Βασιλεία
ἵνα δίκαια παρέχῃ
πᾶσι πλάστιγγι εὐθείᾳ.

Ἀντιστροφὴ Α'.

Ὅθεν ἐν χορῷ οἱ πάντες
τὸν Θεὸν δοξολογῶμεν
καὶ φαιδρῶς συμπαραστάντες
Ζήτ' ὁ Βασιλεὺς φωνῶμεν.

Στροφὴ Β'.

Λάμψις λάμπει φωτοβόλος
ἀπὸ τοῦ ἐνδόξου θρόνου
ὃς ἐθνῶν ἐστιν ὁ πόλος
φιλανάκτων παντὸς χρόνου.

Ἀντιστροφὴ Β'.

Πρὸς ὃν πίστις ὁμοῤῥώνως
ἐκδηλοῦται τῶν εὖ ζώντων
ζήτω ἀστεμῴῆς ὁ θρόνος
ἐκ ψυχῆς ἀνακραζόντων.

Στροφὴ Γ'.

Τῶν Ὀσμανιδῶν τὸ κλέος
καὶ τὴν δόξαν τῶν Σουλτάνων
πᾶς αἰὼν ἀρχαῖος νέος
ὕμνησαν διὰ παιάνων.

Ἀντιστροφὴ Γ'.

Ὅθεν ἔνθους πᾶσα γλῶσσα
τὸν Θεὸν ὑμνολογείτω
ἐν ᾠδαῖς ἀναβοῶσα
Ζήτω ὁ Σουλτάνος, Ζήτω.

Ὅροι τοῦ Διαγωνίσματος

1) Τὸ μέλος τοῦ ὕμνου δέον νὰ ἦναι σοβαρὸν καὶ ἀξιοπρεπὲς, δυνάμενον νὰ μετέχῃ πως καὶ ὑφῆς ἀσιατικῆς μελῳδίας.

2) Πᾶς ὁ δυνάμενος εἶναι δεκτὸς εἰς τὸν διαγωνισμόν.

3) Οἱ διαγωνισθησόμενοι ὀφείλουσι νὰ πέμψωσι πρὸς τὸν πρόεδρον τοῦ Συλλόγου τὰ χειρόγραφα αὐτῶν μέχρι τῆς 1 σεπτεμβρίου 1903 καλῶς ἐσφραγισμένα. Οὐδεμία δὲ σύσημου ὑπογραφὴ ἢ ἄλλη τις δήλωσις θὰ ὑποδεικνύῃ τίς ἐστιν ὁ μελοποιὸς, ἀλλ' ἐκτὸς τοῦ χειρογράφου ἐν φακέλλῳ, καλῶς ἐσφραγισμένῳ, ἐγκλείει ὁ μελοποιὸς τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ἐπιγράφει ἔξωθεν τοῦ φακέλλου ρητόν τι καὶ τὸ αὐτὸ προσγράφει καὶ ἐν τῇ πρώτῃ σελίδι τοῦ χειρογράφου διὰ τὴν ταὐτότητα.

4) Τὸ ἆθλον ἔσται πενταλίτρον.

5) Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται εἰς τοὺς μελοποιοὺς, ἀλλὰ κατατίθενται εἰς τὰ ἀρχεῖα τοῦ Συλλόγου.

6) Ὁ βραβευθησόμενος ὕμνος εἶναι κτῆμα τοῦ Συλλόγου.

7) Ἡ κρίσις τῆς ἐπὶ τῶν Διαγωνισμάτων ἐπιτροπῆς, τῆς συγκειμένης ἐκ τῶν κκ. Γ. Ι. Παπαδοπούλου Μεγάλου Πρωτεκδίκου τῆς Μ. Ἐκκλησίας, πρεσβυτ. Γ. Βιολάκη Πρωτοψάλτου τῆς Μ. Ἐκκλησίας, Νηλέως Καμαράδου, Μάρκου Βασιλείου, Γ. Ο Σκαναβῆ, Χρήστου Χατζηχρήστου καὶ Χρήστου Παπαϊωάννου, ἀναγνωσθήσεται τῇ 1 Ὀκτωβρίου 1903 ἐν τακτικῇ γενικῇ συνεδριάσει τοῦ Συλλόγου.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 25 Ἰουνίου 1903.

Ὁ πρόεδρος

† Ὁ Νεοκαισαρείας ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ 1

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς

Ο Μ. Πρωτέκδικος Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν Δικαστήριον

Ὁ Θωμᾶς Δημητρίου Λάλη, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος Ὀθωμανός, τέως μὲν κάτοικος Κωνσταντινουπόλεως, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον δευτέραν καὶ ὥραν ὀγδόην Εὐρωπαϊστὶ π. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις πνευματικοῦ δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἐαυτοῦ γυναικὸς Ἀναστασίας Θωμᾶ, τὸ γένος Ἰ. Πετρίδου, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὀθωμανῆς, τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης καὶ κατοίκου πέραν (ἀϊναλλὶ τσεσμὲ), ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ περὶ διαζυγίου ἀγωγὴ θεωρηθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 18 Ἰουνίου 1903.

Ὁ πρόεδρος

† Ὁ πρώην Δρυϊνουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ 1

Ὁ γραμματεὺς

καὶ α. α.

Ἱεροδ. ΙΕΡΟΘΕΟΣ ΑΝΘΟΥΛΙΔΗΣ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν Δικαστήριον

Ὁ Ἰωάννης Παυλιδάκης, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος Ὀθωμανὸς καὶ τέως μὲν κάτοικος Κωνσταντινουπόλεως καὶ διευθυντὴς καφείου, ἤδη δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, προσκαλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν δευτέραν εὐρωπαϊστὶ μ.μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἐαυτοῦ γυναικὸς Ἀργυροῦς Ἰ. Παυλιδάκη, τὸ γένος Περικλέους Κατήνα, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου Ὀθωμανῆς, τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελομένης καὶ κατοίκου Γαλατᾶ, ἐπὶ διατροφῇ. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ περὶ διατροφῆς δικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 29 Μαΐου 1903

Ὁ πρόεδρος

† Ὁ πρώην Δρυϊνουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ 1

Ὁ γραμματεὺς

ΑΡΜΟΔΙΟΣ Δ. ΧΑΜΟΥΔΟΠΟΥΛΟΣ (δ. ν.)

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν Δικαστήριον

Ὁ Μιχαὴλ Κωνσταντίνου Μάρκου, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος Ὀθωμανὸς ἐκ Ναγοπούλους τῆς ἐπαρχίας Δρυϊνουπόλεως, τέως μὲν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἄεργος διαμένν, ἤδη δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, προσκαλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 2αν εὐρωπαϊστὶ μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἐαυτοῦ γυναικὸς Ἑλένης Μιχαὴλ, τὸ γένος Εὐαγγέλου Θεμελῆ, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὀθωμανῆς, τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης καὶ ἐν Οὖν-Καπὰν Κωνσταντινουπόλεως προσωρινῶς διαμενούσης, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ περὶ διαζυγίου δικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 29 Μαΐου 1903.

Ὁ πρόεδρος 1

(Ὑπογρ.) † Ὁ πρώην Δρυϊνουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

Ὁ γραμματεὺς

(Ὑπογρ.) ΑΡΜΟΔΙΟΣ Δ. ΧΑΜΟΥΔΟΠΟΥΛΟΣ (δ. ν.)

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Διὰ ταῦτα

δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφαίζον παμψηεί,

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 1807 καὶ ἡμερομ. 12 Μαρτίου 1903 ἀγωγὴν τῆς ἐναγούσης Χρυσάνθης Προδρόμου, τὸ γένος Τουγλίδου ὡς νομίμων καὶ ἀποδειγμένην,

Κηρύσσει τὸν ἐν τοῖς διαδίκοις ὑφιστάμενον γάμον διαλελυμένον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου Προδρόμου Καστρινοῦ μαγείρου,

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἀλλεπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων ἐφημερίδων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως» δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως, καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ ὡς ἡττηθέντι ἐν τῇ δίκῃ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως, τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων, ἀνερχόμενα εἰς γρόσ.α ἑξακόσια τεσ-

σαράκοντα (ἀρ. 640) προκαταβαλλόμενα δὲ ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη. 1

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 12 Μαΐου 1903.

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογρ. † Ὁ πρ. Δρυϊνουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

Ὁ Γραμματεὺς

(ὑπογρ.) ΑΡΜΟΔΙΟΣ Δ. ΧΑΜΟΥΔΟΠΟΥΛΟΣ (δ. ν.)

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠ. ΚΟΡΥΤΣΑΣ ΚΑΙ ΠΡΕΜΕΤΗΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Προσκαλεῖται ὁ Γρηγόριος Ζήσου, ὑπήκοος Ὀθωμανὸς, τέως μὲν κάτοικος τοῦ χωρίου Πηλούμπαρης νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, ὅπως τὴν πρώτην τρίτην καὶ ὥραν 2. τῆς ἡμέρας τουρκιστὶ μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ ἐν Πρεμετῇ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου ἀντιπροσώπως ἢ δι' ἀντιπροσώπου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ Δημητρίας Θωμᾶ, κατοίκου Κανικόλη ἐπὶ διαζεύξει. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει δικασθήσεται ἐρήμην.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῆς ἐν Κων]πόλει ἐκδιδομένης ἐφημερίδος «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας.»

Ἐν Πρεμετῇ, τῇ 28 Μαΐου 1903.

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Κορυτσᾶς ΦΩΤΙΟΣ

Ὁ Γραμματεὺς 3

Οἰκονόμος ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν Δικαστήριον

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τῆς ἐναγομένης καὶ ἀποφασίζον παμψηφεὶ,

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀρ. πρωτ. 7274 καὶ χρονολογίας 14 ὀκτωβρίου 1902 ἀγωγὴν τοῦ ἐνάγοντος Βασιλείου Μπαλῆ καφεπώλου, κατοίκου Φαναρίου ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει τὸν ἐν τοῖς διαδίκοις ὑφιστάμενον γάμον διαλελυμένον ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς ἐναγομένης Πολυξένης Β. Μπαλῆ, τὸ γένος Δ. Καμπάτζη,

Διατάσσει ἵνα τὸ ἐκ τοῦ γάμου τῶν διαδίκων γεννηθὲν τέκνον ἀνατρέφηται, καὶ παραμένῃ παρὰ τῷ πατρὶ αὐτοῦ Βασιλείῳ Μπαλῆ,

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἐπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου» δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως, καὶ

Ἐπιτίθησι τῇ ἐναγομένῃ ὡς ἡττηθείσῃ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως, καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνερχόμενα μὲν εἰς γρόσια τριακόσια ἑξήκοντα τρία (ἀρ. 363) προκαταβαλλόμενα δὲ ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 23 ἰανουαρίου 1903.

Ὁ πρόεδρος

† ὁ πρώην Δρυϊνουπόλεως ΓΡΗΡΟΡΙΟΣ 3

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν Δικαστήριον

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεὶ,

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτοκ 8328 καὶ ἡμερομ. 19 Νοεμβρίου 1902 ἀγωγὴν τῆς ἐναγούσης Ἑλένης Σπύρου κατὰ τοῦ Σπύρου Κωνσταντίνου Κουβέλη ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον διαλελυμένον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου Σπύρου Κωνστ. Κουβέλη ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος,

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἀλλεπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου» δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως, καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ ὡς ὑπαιτίῳ τῆς διαζεύξεως τὰ δικαστικὰ ἔξοδα τῆς παρούσης ἀποφάσεως, τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνερχόμενα μὲν εἰς γρόσια ἑξακόσια πενῆντα πέντε (ἀρ. 655), προκαταβαλλόμενα δὲ ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 21 ἀπριλίου 1903.

Ὁ πρόεδρος

† ὁ πρ. Δρυϊνουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ 1

Ὁ γραμματεὺς

ΑΡΜΟΔΙΟΣ Δ. ΧΑΜΟΥΔΟΠΟΥΛΟΣ (δ. ν.)

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ὁ Στυλιανὸς Φρέγκογλους, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὀθωμανὸς, τέως κάτοικος Κωνσταντινουπόλεως ἤδη δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, κατοικίας καὶ ἐπαγγέλματος, προσκαλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 2 εὐρωπαϊστὶ μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ γυναικὸς Οὐρανίας Στυλ. Φρέγκογλου, κατοίκου Πέραν ὁδὸς Τοφιλὰρ, χριστιανῆς ὀρθοδόξου καὶ ὑπηκόου ὀθωμανῆς, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ περὶ διαζυγίου δικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστ. Ἀληθείας» καὶ «Νέας Ἐφημερίδος».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 26 ἀπριλίου 1903.

ὁ πρόεδρος

† ὁ πρ. Δρυϊνουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ 2

ὁ γραμματεὺς

ΑΡΜΟΔΙΟΣ Δ. ΧΑΜΟΥΔΟΠΟΥΛΟΣ (δ. ν.)

Ὑπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΤΟΣ ΚΓ'. ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, 11 ΙΟΥΛΙΟΥ 1903 ΑΡΙΘ. 28

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. . . . 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Μητρ. Διδυμοτείχου ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ

Ἡ συνδρομὴ προκαταβάλλεται ἀποστελλομένη πρὸς τὸν ταμίαν.

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὁ πάπας Λέων ὁ ΙΓ' — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικὰ — Σχολῶν τελεταί — Δικαστικαὶ ἀγγελίαι — Παράρτημα: «Εὐαγγελικὰ διδάγματα».

Ο ΠΑΠΑΣ ΛΕΩΝ Ο ΙΓ'.

Ἡ Ἐκκλησία τῆς παλαιᾶς Ρώμης πενθεῖ τὸν ὑπέργηρων πρωθιεράρχην της, τὸν πάπαν Λέοντα τὸν ΙΓ', ἐκμετρήσαντα τὸ ζῆν τῇ 7 Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἐν τῷ Βατικανῷ κατὰ τὸ ἐννενηκοστὸν τέταρτον ἔτος τῆς ἡλικίας καὶ εἰκοστὸν ἕκτον τῆς ἐπὶ τοῦ παπικοῦ θρόνου ἀναρρήσεώς του.

Λέων ὁ ΙΓ' (Ἰωακεὶμ Πέτσι) γεννηθεὶς ἐν Καρπινέτῳ τῆς ἐπαρχίας Anagni τῇ 2 Μαρτίου (ν. ἡ.) 1810 καὶ χειροτονηθεὶς εἰς πρεσβύτερον μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῶν θεολογικῶν σπουδῶν του ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν εὐγενῶν κληρικῶν τῆς Ρώμης τῷ 1831, ἐχρημάτισε κατ' ἀρχὰς μὲν παπικὸς ἐπίτροπος ἐν ταῖς ἐπαρχίαις Περούζης καὶ Βενεβέντου ἀνηκούσας τότε εἰς τὸ παπικὸν κράτος, κατὰ τὸ 1843 νουντσιος ἐν Βρυξέλλαις ὑπὸ τὸν ψιλὸν τίτλον ἀρχιεπισκόπου Δαμιέττης, καὶ ἀπὸ τοῦ 1846 ἀρχιεπίσκοπος Περούζης, προαχθεὶς εἰς καρδινάλιον ὑπὸ τοῦ πάπα Πίου τοῦ Θ' τῷ 1853.

Ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος ἁπλοῦς πνευματικὸς ἀρχηγὸς τῆς δυτικῆς Ἐκκλησίας, ἀτε τοῦ κοσμικοῦ κράτους αὐτῆς καταλυθέντος κατὰ τὸ 1870 ἐπὶ τοῦ προκατόχου του. Ἀναδειχθεὶς πάπας τῇ 20 Φεβρουαρίου τοῦ 1878 διὰ ψήφων 44 ἐπὶ 61 ψηφοφορούντων, ἀνέλαβε τὴν διοίκησιν τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ δυσχερεῖς συνθήκας. Ἡ ἀφύπνισις τοῦ ἐθνικοῦ φρονήματος τῶν Ἰταλῶν, οἱ μακροὶ καὶ ἐνθουσιώδεις ἀγῶνες αὐτῶν πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς πολιτικῆς ἑνότητος τῆς χερσονήσου, οἱ ἐπιστεγασθέντες διὰ τῆς βίᾳ καταλήψεως τῆς Ρώμης ὑπὸ τοῦ βασιλέως Βίκτωρος Ἐμμανουὴλ, τῆς ἀνακηρύξεως αὐτῆς ὡς πρωτευούσης τῆς ἡνωμένης Ἰταλίας καὶ τοῦ περιορισμοῦ τοῦ πάπα ὡς ἁπλοῦ πνευματικοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ ρωμαιοκαθολικισμοῦ, (καίπερ ἐξασφαλισθεισῶν αὐτῷ βασιλικῶν τιμῶν καὶ προνομίων), πάντα ταῦτα εἶχον παροξύνει καὶ ἐκτραχύνει τὸν χαρακτῆρα τοῦ πάπα Πίου τοῦ Θ' καὶ καταστήσει αὐτὸν ὀργίλον καὶ ἀδιάλλακτον ἐν ταῖς διεθνέσι σχέσεσί του. Ἀφ' ἑτέρου ἡ κορύφωσις τῆς ἀπολυταρχικῆς ἐξουσίας τῶν παπῶν διὰ τῆς εἰς δόγμα ἀνακηρύξεως τοῦ ἀλαθήτου αὐτῶν ὑπὸ τῆς Βατικανῆς Συνόδου, ὅπερ προύκάλεσε σφοδρὰς μὲν δυσαρεσκείας ἐν Γαλλίᾳ τὴν γένεσιν δὲ τοῦ παλαιοκαθολικισμοῦ ἐν Γερμανίᾳ καὶ Ἑλβετίᾳ, πρὸς δὲ τούτοις ἡ ἔκδοσις τοῦ Syllabus, εἴδους ἀπανθίσματος, ἐν ᾧ καταδικάζονται ὡς ἀντιθρησκευτικαὶ πλεῖσται ὅσαι ἐκ τῶν ἀρχῶν τῶν θεωρουμένων ὡς βάσεων τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ καὶ ἄλλα τινὰ παρεμφερῆ ἐπεισόδια, ἐνισχύσαντα τὸ κατὰ τῆς Ρώμης ρεῦμα τῆς δυσμενείας καὶ δυσπιστίας, ψυχράναντα δὲ πλείστους ὅσους καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν δυτικῶν, εἶχον δημιουργήσει κατάστασιν τεταμμένην καὶ ἀνησυχαστικὴν διὰ τὴν Ρωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν.

Ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας ἀνελθὼν ἐπὶ τὸν παπικὸν θρόνον Λέων ὁ ΙΓ', ὡς γνώμονα τῆς δράσεώς του ἔθετο τὴν διὰ μεμετρημένης, συνετῆς καὶ εἰρηνοφίλου πολι-

τείας διάλυσιν τῶν δυσμενῶν διαθέσεων καὶ τὴν ἀνάκτησιν τῶν συμπαθειῶν τῶν ἐν συναφείᾳ μετὰ τῆς παπικῆς ἕδρας διατελούντων λαῶν καὶ κυβερνήσεων.

Βεβαίως οὐδεμίαν τῶν πράξεων ἢ ἀποράσεων τοῦ προκατόχου αὐτοῦ κατέκρινεν ἢ ἀνεκάλεσε καὶ οὐδεμίαν τῶν παπικῶν ἀρχῶν καὶ ἀξιώσεων ἀπηρνήσατο· ἀλλ' ἐξηκολούθησε καὶ αὐτὸς παραμένων ἑκούσιος ἔγκλειστος ἐν τῷ Βατικανῷ, εἰς οὐδεμίαν ἐρχόμενος συνάφειαν μετὰ τῆς Ἰταλικῆς αὐλῆς καὶ κυβερνήσεως καὶ διεκδικῶν τὴν ἐπὶ τῆς Ρώμης κυριαρχίαν ὡς ἀπαραιτήτως ἀναγκαίαν πρὸς ἐλευθέραν ἐξάσκησιν τῶν πνευματικῶν αὐτοῦ ὡς ἀρχηγοῦ τοῦ ρωμαιοκαθολικισμοῦ καθηκόντων. Ἀλλ' ἡ τήρησις τῶν τυπικῶν τούτων οἱονεὶ κανόνων, οὐδόλως παρεκώλυσεν αὐτὸν τοῦ νὰ ἐγκαινίσῃ περίοδον πολιτείας μετριοπαθοῦς καὶ συνδιαλλακτικῆς, δι' ἧς ἀνεστήλωσε τὸ καταπεσὸν γόητρον τῆς παπωσύνης καὶ οὐκ ὀλίγα ἀπεκόμισεν ὠφελήματα· οἷον τὴν ἄρσιν τῆς σφοδρᾶς πρὸς τὴν Γερμανίαν συγκρούσεως, τὴν μεταξὺ τοῦ προκατόχου αὐτοῦ καὶ τοῦ Βίσμαρκ ἐκραγεῖσαν, καὶ τὴν ἀποκατάστασιν φιλίων σχέσεων εἰς βαθμὸν ὥστε νὰ ἀνατεθῇ αὐτῷ ἡ διαιτησία ἐν τῇ μεταξὺ Γερμανίας καὶ Ἱσπανίας περὶ τῆς κατοχῆς τῶν Καρολίνων νήσων ἐγερθείσῃ διαφορᾷ, ὡς ἐπίσης καὶ ἡ μεταξὺ Πορτογαλλίας καὶ Βελγικῆς περὶ τῶν ἐν Ἀφρικῇ κτήσεών των τοιαύτην ἀποκατάστασιν ὁμαλωτέρων πρὸς τὴν Ρωσσίαν σχέσεων· τὴν ἀπορυγὴν πάσης πρὸς τὴν Γαλλίαν περιπλοκῆς, καίπερ πλείστων δοθεισῶν εὐλογοφανῶν αἰτιῶν, ἐπ' ἐσχάτων μάλιστα, ἕνεκα τῶν περὶ τῶν μοναχικῶν ταγμάτων νόμων, σφόδρα δὲ ἐκλιπαρούντων τὴν ἐνεργὸν αὐτοῦ ἐπέμβασιν τῶν μοναρχικῶν μερίδων καὶ τοῦ ταύταις φίλα φρονοῦντος (πλὴν εὐαρίθμων ἐξαιρέσεων), Γαλλικοῦ κλήρου, εἰς ὃν μάλιστα ἐπέβαλε τὴν ἀναγνώρισιν καὶ τὸν σεβασμὸν τοῦ κρατοῦντος δημοκρατικοῦ πολιτεύματος, καὶ ἄλλα παρόμοια. Ἐν δὲ τῇ ἐσωτερικῇ διοικήσει ἀναδιωργάνωσεν ἐπὶ αὐστηροτέρων βάσεων τὴν οἰκονομικὴν διαχείρισιν περιστείλας καὶ τὰς πολλὰς δαπάνας τῆς αὐλῆς του, ἵδρυσε πληθὺν νέων ἐκκλησιαστικῶν ἐπαρχιῶν, ἔδωκε νέαν ὥθησιν εἰς τὰς θεολογικὰς σπουδάς, κατέστησε πρόσιτὰ τὰ ἀρχεῖα τοῦ Βατικανοῦ εἰς τοὺς περὶ τὴν ἱστορίαν ἀσχολουμένους, μὴ ὄντων αὐτὸς οὗτος νὰ καλλιεργῇ τὰ γράμματα καὶ ἰδίᾳ τὴν λατινικὴν ποίησιν, εἰς ἣν διέπρεπε κτλ.

Ὅλως ἰδιάζον ἐνδιαφέρον ἐπεδείξατο Λέων ὁ ΙΓ' καὶ πρὸς τὰς Ἐκκλησίας τῆς Ἀνατολῆς. Ἤδη ἀπὸ τοῦ 1881, ἀφορμὴν λαβὼν ἐκ τῆς αἰτήσεως τῶν Δυτικῶν Σλάβων τῆς Βοημίας, Κροατίας καὶ Δαλματίας ὅπως ἡ παρ' αὐτῶν ἀγομένη ἑορτὴ τῶν ἁγίων Κυρίλλου καὶ Μεθοδίου ἐπεκταθῇ καθ' ἅπασαν τὴν παπικὴν Ἐκκλησίαν, (ἥτις αἴτησις εἶχεν ἀπορριφθῇ κατὰ τὸ 1870 ὑπὸ Πίου τοῦ Θ'), ἐξέδοτο ἐγκύκλιον, διʼ ἧς, ἐγκρίνων τὸ αἰτηθέν, ἐπειράθη ἅμα ἵνα παραστήσῃ εἰς τὸν κόσμον, τὸν Σλαυϊκὸν πρὸ πάντων, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρώμης εἶναι ἡ διατάξασα καὶ ἐγκρίνασα κανονικῶς καὶ ὁσίως τὴν ἀποστολὴν τῶν ἁγίων Κυρίλλου καὶ Μεθοδίου, ὅτι αὐτὴ τὴν πίστιν αὐτῶν ἐδοκίμασε κρίνασα καὶ δικαιώσασα τούτους κατὰ τῶν ἐναντίων αὐτῶν γενομένων κατηγοριῶν, ὅτι αὐτῆς τὴν ὁμολογίαν ἀπήγγειλαν καὶ εἰς τοὺς Σλαύους ἐδίδαξαν καὶ ὅτι ἄρα μήτηρ Ἐκκλησία τῶν Σλαύων μεθ' ἧς οὗτοι ἐξ ἀρχῆς ἡνώθησαν καὶ ἣν κατὰ πρῶτον ἐγνώρισαν δὲν εἶναι ἡ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως ἀλλ' ἡ Ρωμαϊκή. Ἐπίσης Λέων ὁ ΙΓ' ἐπέβαλε τῷ ἀνὰ τὴν Ἀνατολὴν λατινικῷ κλήρῳ τὸν μὴ ἐλλατινισμὸν τῶν Οὐνιτῶν, διέταξε τὴν συγκρότησιν συνεδρίου ἐν Ἱεροσολύμοις περὶ τῆς ἁγίας Εὐχαριστίας οὗτινος μετέσχον πολλοὶ λατῖνοι καὶ Οὐνῖται ἐπίσκοποι· περὶ δὲ τὰ μέσα τοῦ 1894, διὰ μακρᾶς ἐγκυκλίου «πρὸς ἅπαντας τοὺς ἡγεμόνας καὶ τοὺς λαούς», προσεκάλεσεν ἐπισήμως τὴν Ὀρθόδοξον Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν εἰς ἕνωσιν μετὰ τῆς Ρωμαϊκῆς, κατὰ τὸ πνεῦμα μέντοι καὶ τὰς ἀξιώσεις τῆς τελευταίας, ὧν ἀξιώσεων τὸ δογματικῶς καὶ ἱστορικῶς βάσιμον διὰ πολλῶν ἀγωνίζεται νὰ ἀποδείξῃ. Τέλος εἰς τὰ περὶ τῆς Ἀνατολῆς μέτρα τοῦ πάπα καταλεκτέον καὶ τὴν ἵδρυσιν ἐν Ρώμῃ ἰταλικοῦ περιοδικοῦ ὑπὸ τὸν ἐμφαντικὸν τίτλον «Βησσαρίων», οὗ σκοπὸς ἐπισήμως ἀναγέγραπται «ἡ διευκόλυνσις τῆς ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν».

Πλὴν ἀλλὰ, ἂν ἡ ἐν τῇ Δύσει δράσις Λέοντος τοῦ ΙΓ' ἐστέφθη, κατὰ τὴν κοινὴν ὁμολογίαν, ὑπὸ ἐπιτυχίας, δὲν συνέβη τὸ αὐτὸ καὶ διὰ τὴν ἐν τῇ Ἀνατολῇ, καθόσον, παρὰ τὸν εἰλικρινῆ καὶ ἔνθερμον αὐτοῦ ὑπὲρ ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν πόθον, ὁ ποντίφηξ τῆς παλαιᾶς Ρώμης, εἴτε ἐξ ἀνακριβοῦς γνώσεως καὶ ἀντιλήψεως τῶν πραγμάτων, εἴτε ἐξ εὐνοήτων προλήψεων καὶ προκαταλήψεων ἐπηρεαζόμενος, δὲν ηὐτύχησε νὰ ἐξέλθῃ τῆς συνήθους πεπατημένης τρίβου ἢ ἀπ' αἰώνων στοιχεῖ ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου ἡ Ρωμαϊκὴ Ἐκκλησία καὶ νὰ μελετήσῃ ἀπὸ τῆς προσηκούσης περιωπῆς καὶ ἐν τῷ συνόλῳ του τὸ μέγα τῆς ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν ζήτημα· ὅτε ἀσφαλῶς θὰ διεγίνωσκεν ἐν τῇ ὀξυνοίᾳ αὐτοῦ, ὅτι ἡ τοῦ ἀνὰ τὴν Ἀνατολὴν ρωμαιοκαθολικοῦ κλήρου πολιτεία, (ἡ κατὰ τὰς ἐμπνεύσεις καὶ ὁδηγίας πάντως τῆς Ρώμης), ἥκιστα πρόσφορος καὶ κατάλληλος πρὸς παρασκευὴν προσεγγίσεως μεταξὺ

τῶν δύο Ἐκκλησιῶν οὖσα, εἰς ὅλως ἀντίθετα τοῦ οὗ στοχάζεται αὕτη σκοποῦ ἄγει ἀποτελέσματα καὶ ὅτι ριζικῶς διαφόρου τρόπου σκέψεων καὶ ἐνεργείας ὑπάρχει χρεία ὅπως ἀποδειχθῶσι τὰ ἔργα συμφωνοῦντα τοῖς λόγοις καὶ ἄρξηται ὑποφώσκουσα ἡ ἡὼς τοῦ ποθουμένου. Τούτων ἕνεκεν, πάσης τῆς περὶ τῆς Ἀνατολῆς ἐνεργείας τοῦ θανόντος πάπα τὸ κατάντημα ἐγένετο οἷον ἀκριβῶς καὶ τὸ τῶν προκατόχων του· πλήρης τουτέστι καὶ παναγυρικὴ ἀποτυχία. Οὕτως, ὁ μέγας ὄγκος τοῦ ὀρθοδόξου Σλαυϊκοῦ κόσμου εἰς οὗ τῶν συμπαθειῶν τὴν ἐφέλκυσιν κατέτεινε πρωτίστως ἡ περὶ τῶν ἁγίων Κυρίλλου καὶ Μεθοδίου ἐγκύκλιος τοῦ Λέοντος, οὐδαμοῦ οὐδαμῶς παρεσύρθη ἢ συνεκινήθη ἐκ ταύτης, ἄριστα γινώσκων τὸ ὅλως ἱστορικῶς ἀνάληθες τῶν περὶ τῶν σχέσεων τῆς παπικῆς Ρώμης πρὸς τοὺς Σλάυους γραφομένων τῆς ἐγκυκλίου· διαπρεπὴς δὲ ἱεράρχης τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως, ὁ μητροπολίτης Νικομηδείας Φιλόθεος, ἐδημοσίευσεν ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» λεπτομερῆ ἔλεγχον ταύτης, καταδείξας δι' ἀκαταμαχήτων ἱστορικῶν ἐπιχειρημάτων ὅτι οἱ ἀπόστολοι τῶν Σλάυων Κύριλλος καὶ Μεθόδιος, ἐκ Κωνσταντινουπόλεως πεμφθέντες πρὸς τοὺς ἐν τῇ Ταυρικῇ χερσονήσῳ Χαζαροὺς τὸ πρῶτον καὶ τοὺς Μοραβοὺς εἶτα, αἰτήσει τῶν ἡγεμόνων τῶν χωρῶν τούτων πρὸς τὰς ἐν Βυζαντίῳ πολιτικὰς καὶ ἐκκλησιαστικὰς ἀρχάς, ἐκήρυξαν τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ ὁσίως καὶ θεοφιλῶς καὶ τὰς νεοφωτίστους Ἐκκλησίας ἄριστα κατήρτισαν ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀμέσου ἢ ἐμμέσου συναρείας πρὸς τοὺς πάπας, οἵτινες πολλῷ ὕστερον καὶ ἐκ φήμης τὰ τῶν κατορθωμάτων αὐτῶν ἐνωτίσαντο· ὅτι ἀντικανονικῶς καὶ ἀνοσίως οἱ πάπαι ἐπενέβησαν εἰς χώρας ἀναγομένας τῇ δικαιοδοσίᾳ τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως, ὡς παρὰ τέκνων καὶ κληρικῶν καὶ ἀποστόλων ἐπισήμως παρ' αὐτῆς πεμφθέντων φωτισθεισῶν ὅτι οἱ πάπαι οὐ μόνον οὐδόλως ἐπροστάτευσαν τὴν Σλαυϊκὴν γλῶσσαν, (ἧς τοὺς χαρακτῆρας ὁ ἱερὸς Κύριλλος ἐφεύρων μετέφρασεν ἐν αὐτῇ τὰς Γραφὰς καὶ τὰ λειτουργικὰ βιβλία), ἀλλὰ καὶ ἀμειλίκτως κατεδίωξαν αὐτὴν καταδικάσαντος μάλιστα Ἀλεξάνδρου τοῦ Β' (1068) ταύτην ὡς γλῶσσαν αἱρετικὴν καὶ τοὺς πατέρας καὶ διδασκάλους ταύτης ὡς αἱρετικοὺς «ἐκ τῆς αἱρέσεως τῶν Ἀρειανῶν Γότθων», καὶ ὅτι μόνον ἐξ ὑψίστης ἀνάγκης ἐξεβιάσθησαν βραδύτερον νὰ ἐπιτρέψωσι τὴν χρῆσιν αὐτῆς εἴς τινας τῶν ἐκλατινισθέντων Σλάυων, καὶ πάλιν ὅμως ἀφοῦ, δι' ἱστορικοῦ σολοικισμοῦ τὸν ζιγγον προκαλοῦντος, ἐχρίσθη ὡς πατὴρ της Σλαυϊκῆς γλώσσης καὶ φιλολογίας ὁ κατὰ τὸν Δ' αἰῶνα ἀμάσας πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας Ἱερώνυμος, διότι συνέπεσε νὰ ἑλάῃ τὴν καταγωγὴν ἐκ τῆς πόλεως Στριδῶνος τῆς Δαλματίας, τῆς συνοικισθείσης αἰῶνας ὅλους μετὰ τὸν Ἱερώνυμον ὑπὸ Σλαυϊκῶν φύλων.

Ἐπίσης οὐδεμίαν αἴσθησιν ἐνεποίησε καὶ ἡ περὶ ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν ἐγκύκλιος τοῦ Λέοντος, ἀναιρεθεῖσα ἐπισήμως μὲν διὰ Πατριαρχικῆς καὶ Συνοδικῆς ἐγκυκλίου Ἀνθίμου τοῦ Ζ', ἀνεπισήμως δὲ ὑπὸ πλείστων ἄλλων ἐντριβῶν περὶ τὰ ζητήματα ταῦτα. Οὔτε ἦνυσαν εἰς οὐδὲν τὰ περὶ τῆς πολιτείας τοῦ παρ' ἡμῖν Ρωμαιοκαθολικοῦ κλήρου μέτρα τοῦ Πάπα, πολιτείας προκαλούσης τὰς διαμαρτυρίας καὶ τὰ παράπονα αὐτῶν τούτων τῶν ἀνὰ τὴν Ἀνατολὴν Οὐνιτῶν, καθόσον ὁ κλῆρος οὗτος οὐδὲ κατὰ κεραίαν παρεξέκλινε τῆς προτέρας πολιτείας, ἐνασμενίζων ἐν τῇ μετὰ τῶν Ὀρθοδόξων ἀναστροφῇ του ἐν μὲν ταῖς σχολαῖς αὐτοῦ εἰς ἀποπλανήσεις συνειδήσεων ἀνηλίκων ὀρθοδόξων, εἰς τὴν διὰ μυρίων προσκομμάτων ἀποτροπὴν αὐτῶν ἀπὸ τῆς ἐκπληρώσεως τῶν θρησκευτικῶν των καθηκόντων, εἰς προπηλακισμὸν τῆς θρησκείας τῶν πατέρων των ἰδίᾳ ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῆς καθολικῆς κατηχήσεως εἰς ἣν ὑποχρεοῦνται νὰ παρίστανται καθὼς καὶ εἰς τὰς ἐν τῷ ναῷ τελετάς, παρὰ τὰς διαμαρτυρίας αὐτῶν καὶ τῶν γονέων των· ἐκτὸς δὲ τῶν σχολῶν ὁ κλῆρος οὗτος οὐδόλως διστάζει νὰ διενεργῇ διὰ πάντων τῶν μέσων τὸν προσηλυτισμόν, νὰ ἐπιζητῇ ὅπως ἐκμεταλλευθῇ τὰς ἐνιαχοῦ ἐρημίους διαστάσεις μεταξὺ ὀρθοδόξων ποιμένων καὶ ποιμνίου, μὴ ὀκνῶν νὰ λαμβάνῃ ἐνεργὸν μέρος ἔν τισιν Εὐρωπαϊκοῖς νομοῖς καὶ εἰς αὐτὰς τὰς φυλετικὰς διαμάχας καὶ νὰ δρᾷ συστηματικῶς καὶ διὰ παντὸς μέσου, (μέχρι καὶ κιβδήλων στατιστικῶν), ὑπὲρ τοῦ λαοῦ ἐκείνου ὅστις κατὰ τὸν Θ'. αἰῶνα ἐγένετο ἡ πέτρα τοῦ σκανδάλου καὶ ὁ κύριος λόγος τῆς συγχρούσεως μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως. Ἵπτις πολιτεία τοῦ ἐν τῇ Ἀνατολῇ Ρωμαιοκαθολικοῦ κλήρου, ἣν διαφωτίζουσιν ἔτι μᾶλλον τό τε περιεχόμενον καὶ τὸ ὕφος τῶν ἄρθρων τοῦ Βησσαρίωνος, τῆς ἐν Χαλκηδόνι συντασσομένης καὶ ἐν Παρισίοις δι' εὐνοήτους λόγους ἐκτυπουμένης Echo d'Orient, τῆς Terre Sainte καὶ τῶν λοιπῶν ὁμοειδῶν τούτοις φύλλων, διάτορον φωνὴν ἀφιεῖσα μαρτυρεῖ περιτράνως τὴν βαθυτάτην ἀπέχθειαν καὶ τὸν ἀνέκφραστον ἀποτροπιασμὸν ὃν ἐμπνέει τοῖς τε συντάκταις τῶν φύλλων τούτων καὶ τοῖς προϊσταμένοις αὐτῶν ἡ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως καὶ βεβαιοῖ τοὺς πάντας ὅτι ἡ ἐξύβρισις, ὁ χλευασμὸς καὶ ἡ ἐξουθένωσις αὐτῆς καθὼς καὶ ἡ σπορὰ ζιζανίων μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῶν λοιπῶν αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν πρὸς δὲ καὶ ἡ μετὰ προδή-

λου χαιρεκακίας ἐξόγκωσις καὶ διασάλπισις παντὸς δυσαρέστου αὐτῇ, θεωροῦνται εἰσέτι ὡς τὸ πρώτιστον καθῆκον καὶ ὁ κύριος προορισμὸς ἐν γένει μὲν παντὸς ζηλωτοῦ Ρωμαιοκαθολικοῦ κληρικοῦ, ἰδιαζόντως δὲ τῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ τὰς διατριβὰς ποιουμένων.

Εὐκταῖον θὰ ἦν ἂν τὰ ἀνωτέρω αἴτια εἰς ἃ ὀφείλεται πρωτίστως ἡ ἐν τῇ Ἀνατολῇ ὀλοσχερὴς ἀποτυχία τῶν ἐνεργειῶν ἑνὸς τῶν νουνεχεστέρων καὶ δεξιωτέρων παπῶν, Λέοντος τοῦ ΙΓ΄, ἐγίνοντο τὸ ἀντικείμενον ἐμβριθοῦς σκέψεως ἐκ μέρους τοῦ διαδόχου του, κατανάει δὲ οὗτος ὅτι καὶ ἐπὶ τῇ ὅλως ἀπιθάνῳ ὑποθέσει τοῦ προσηλυτισμοῦ, διὰ τῶν ἐκτεθέντων μέσων, ἑκατοντάδων τινῶν ἢ καὶ χιλιάδων ἔστω προσώπων, τὸ τοιοῦτον, μακρὰν τοῦ νὰ ἀποτελέσῃ καὶ ἓν μόνον ἐπὶ τὰ πρόσω βῆμα ἐν τῷ ζητήματι τῆς ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν, θὰ ἐδυσχέραινεν ἔτι μᾶλλον ταύτην. Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἡ ἀριθμοῦσα 120 ἑκατομμύρια τέκνων, ὧν τὰ 115, ὡς ἐκ τῆς πολιτικῆς των καταστάσεως, εἰσὶν ἀσφαλῶς περιπεφρουρημένα ἀπὸ παντὸς προσηλυτιστικοῦ κινδύνου, δὲν θὰ ἐνωθῇ βεβαίως μετὰ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς διὰ τοιούτων χαμαιζήλων μέσων, εἰς ἐξερεθισμὸν τῶν πνευμάτων καὶ εὐρυτέραν διάνοιξιν τοῦ χάσματος μόνον συντελούντων. Ὃν τρόπον αἱ Ἐκκλησίαι ἐχωρίσθησαν ὡς σῶμα πρὸς σῶμα, περιελθοῦσαι εἰς διάστασιν διὰ τῶν πρωθιεραρχῶν των, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον θὰ περιπτυχθῶσιν ἀλλήλας ἐν φιλήματι ἁγίῳ ὅταν ἔλθῃ τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου. Πρὸς τοῦτο θ' ἀπαιτηθῇ, ὡς εἰκός, μακρὰ προπαρασκευαστικὴ ἐργασία, ἀπαραίτητος ἀφ' ἑνὸς μὲν πρὸς διασκέδασιν τῶν προστριβῶν καὶ λήθην τῶν ἀλγεινῶν ἀναμνήσεων, γεννημάτων σροδρᾶς διενέξεως δέκα αἰώνων, ἀφ' ἑτέρου δὲ πρὸς διαλεύκανσιν τοῦ ἀληθοῦς πρὸ τοῦ χωρισμοῦ ἐκκλησιαστικοῦ καθεστῶτος, ἐφ' ἧς μόνης βάσεως ἔστι δυνατὴ ἡ ἕνωσις. Ἀλλ' ἡ ἐνέργεια αὕτη «ἐν φιλαδελφίᾳ ἀνυποκρίτῳ ἐκ καρδίας καθαρᾶς ἀγαπήσης ἐκτενῶς» (Πέτρ. Α΄.) διενεργουμένη, ἀποτελεῖ οὐχ' ἧττον τὸ εὐγενέστατον τῶν σταδίων ἐξασκήσεως ἐνθέου ζήλου ὑπὲρ τῆς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ ἐπὶ τοῦ πεδίου τούτου, μέχρις οὗ ἡ εὐκταιοτάτη τῆς ἑνώσεως «ἡμέρα διαυγάσῃ καὶ φωσφόρος ἀνατείλῃ ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν» (Πέτρ. Α΄.), ἐξόχως εὐπρόσδεκτον καὶ θεάρεστον θὰ ἦν νὰ κατευθύνῃ ἀποκλειστικῶς τὴν δρᾶσιν καὶ τὸν ζῆλον τῶν ἀνὰ τὴν Ἀνατολὴν κληρικῶν αὐτοῦ ὁ νέος ἰθύντωρ τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας, εἰς ὃν θὰ λέχῃ ὁ βαρὺς κλῆρος νὰ συνεχίσῃ τὴν δρᾶσιν τοῦ μεταστάντος τῶν τῇδε παντίφηκος Λέοντος τοῦ ΙΓ΄, ὅστις, κατ' ἀλήθειαν παρὰ πάντων ὁμολογουμένην, ἦν πρόσωπον ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν ἐκκλησιαστικὴν καὶ πολιτικὴν ἔξοχον ὡς πεπροικισμένον διὰ βαθείας συνέσεως, χαρακτῆρος μειλιχίου καὶ καρδίας ἀγαθῆς, ἐξυψώσαν διὰ τῶν προσόντων αὐτοῦ τούτων τὸ ἐν τῷ κόσμῳ γόητρον τῆς Ἐκκλησίας τῆς παλαιᾶς Ρώμης.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ὁ ἔλλην πρίγκηψ Χριστοφόρος καὶ ἡ ἐπίσκεψις αὐτοῦ εἰς τὰ Πατριαρχεῖα.—Ἐπὶ τῇ εἰς τὴν ἡμετέραν πόλιν ἀφίξει τῆς Α. Β. Υ. τοῦ πρίγκηπος τῆς Ἑλλάδος Χριστοφόρου, υἱοῦ τῶν ΑΑ. ΜΜ. τοῦ βασιλέως τῶν ἑλλήνων Γεωργίου καὶ τῆς βασιλίσσης Ὄλγας, ἰδιαιτέρα ἐπιτροπὴ ἀποτελουμένη ἐκ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν Ἐφέσου, Νεοκαισαρείας καὶ Μιτυλήνης καὶ τοῦ Μ. πρωτοσύγκελλου, ἐκπροπωπούντων τῶν μὲν τὴν ἱερὰν Σύνοδον, τοῦ δὲ τὴν Α. Θ. Π. μετέβη τῇ παρελθούσῃ τετάρτῃ εἰς τὴν ἐν Πέραν ἑλληνικὴν πρεσβείαν καὶ προσεφώνησε τὴν Α. Β. Υ. τὸν πρίγκηπα τὸ «ὡς εὖ παρέστη» διερμηνεύσασα ἅμα τὰς εὐχὰς καὶ τὴν ἀγαλλίασιν τῆς Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ αὐτοῦ.

Αὐθημερὸν μ. μ. ἡ Α. Β. Υ. ὁ πρίγκηψ Χριστοφόρος συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἐνταῦθα πρεσβευτοῦ τῆς Ἑλλάδος κ. Ι. Γρυπάρη, τοῦ Α΄ διερμηνέως κ. Ναούμ, τοῦ στρατιωτικοῦ ἀκολούθου τῆς πρεσβείας κ. Π. Κοντογιάννη, τοῦ παιδαγωγοῦ αὐτοῦ κ. Στοῦκερ, καὶ ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀχμὲτ Ἀλῆ πασᾶ, τοῦ ὑπὸ τῆς Α. Α. Μ. τοῦ Ἄνακτος ἡμῶν ὁρισθέντος ξεναγοῦ, κατῆλθεν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα καὶ ἐπεσκέψατο τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην γενόμενος δεκτὸς μετὰ τῶν προσηκουσῶν τιμῶν. Τὴν Α. Β. Ὑψηλότητα ὁδηγηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Μ. πρωτοτυγκέλλου καὶ τοῦ Μ. ἀρχιδιακόνου εἰς τὴν ἄνω αἴθουσαν ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ὑπεδέξατο ἐν τῷ ἐπισήμῳ αὐτοῦ γραφείῳ φέρων τὸν Μεγαλόσταυρον τοῦ Σωτῆρος καὶ περιστοιχιζόμενος ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς ἱερᾶς Συνόδου καὶ τοῦ Μικτοῦ Συμβουλίου, καὶ προσεφώνησεν ἐκφράσας τὴν χαρὰν τῆς Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας δεξιουμένης ἐν τοῖς κόλποις αὐτῆς τὸν νεαρὸν πρίγκηπα καὶ εὐχαριστίας πρὸς τὸν σεπτὸν ἡμῶν Ἄνακτα πρόξενον τῆς τοιαύτης χαρᾶς καθιστάμενον διὰ τῆς φιλοξενίας αὐτοῦ ταύτης.

Μετὰ μικρὰν συνδιάλεξιν, καθ' ἣν ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἠρώτησε τὴν Α. Β. Υ. περὶ τῆς ὑγείας τῶν σεπτῶν αὐτοῦ γονέων ὡς καὶ πάσης τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας τῆς Ἑλλάδος, ὁ πρίγκηψ ἀσπασθεὶς

τὴν δεξιὰν τοῦ πατριάρχου ὡδηγήθη ὑπ' αὐτοῦ μέχρι τῆς κλίμακος τῆς Μ. Πρωτοσυγκελλίας, ὁπόθεν ἀποχωριζόμενος παρεκλήθη ὑπὸ τη. Α. Θ. Παναγιότητος ἵνα διαβιβάσῃ τὰς εὐχὰς τῇ σεπτῇ αὐτοῦ μητρὶ καὶ τὰς ὑπὲρ ταχίστης ἀναρρώσεως εὐχὰς τῇ σεπτῇ αὐτοῦ μάμμῃ. Ἐντεῦθεν παραλαβόντες τὴν Α. Β. Ὑψηλότητα οἱ συνοδικοὶ ἀρχιερεῖς καὶ ὁ Μ. πρωτοσύγκελλος μετὰ τοῦ Μ. ἀρχιδιακόνου, ἀκολουθούσης δὲ πάσης τῆς λοιπῆς ἐπισήμου συνοδείας ὡδήγησαν εἰς τὸν πατριαρχικὸν ναόν, εἰς ὃν εἶχε συρρεύσει ἱκανὸν πλῆθος λαοῦ. Ὁ πρίγκηψ, ὁδηγούμενος ὑπὸ τοῦ ἁγίου Ἐφέσου καὶ τοῦ Μ. πρωτοσυγκέλλου προσεκύνησε τὸ ἱερὸν εὐαγγέλιον, τὴν εἰκόνα τῆς Παμμακαρίστου καὶ τὰ ἱερὰ λείψανα καὶ ἀφοῦ περιειργάσθη καὶ τὰ λοιπὰ ἱερὰ κειμήλια ἀπῆλθε τοῦ ναοῦ προπεμφθεὶς ὑπὸ πάντων τῶν ἁγίων ἀρχιερέων, μετὰ πολλῶν ἐνδείξεων στοργῆς μέχρι τῆς πύλης τῶν Πατριαρχείων.

Αὔθημερὸν ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἀνῆλθεν εἰς Πέραν πρὸς ἀντεπίσκεψιν τοῦ πρίγκηπος, ἀλλ' ἀπόντι ἀφῆκεν αὐτῷ, τὸ ἐπισκεπτήριον αὐτοῦ.

Χθὲς δὲ ὁ Μ. πρωτοσύγκελλος διηρμήνευσε τῇ Α. Β. Ὑψηλότητι ἀπερχομένῃ εἰς Ρωσίαν τὰς πατριαρχικὰς εὐχὰς εὐχηθεὶς αὐτῷ ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ἄϊσιον τὸν πλοῦν.

Συνεδρία δύο Σωμάτων. Τῇ παρελθούσῃ παρασκευῇ τὰ δύο σώματα συνῆλθον ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ πανάγιωτάτου οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου εἰς κοινὴν συνεδρίαν ἐν τῇ Θεολογ. Σχολῇ Χάλκης.

Κατὰ τὴν συνεδρίαν ταύτην διωρίσθη τακτικὴ ἐπιτροπὴ τοῦ ἐν Πριγκήπῳ Ἐθνικοῦ Ὀρφανοτροφείου, ἀντὶ τῆς τέως προσωρινὸν ἐχούσης χαρακτῆρα, ἀποτελουμένη ἐκ τῶν μελῶν τῆς τέως, ἤτοι τοῦ σεβασμιωτάτου μητροπολίτου Νεοκαισαρείας, ὡς προέδρου, τοῦ ἐξοχωτάτου Ἰωάννου Ἰωαννίδου ἐφέντη, ὡς ἀντιπροσωπευτικοῦ μέλους τοῦ Συμβουλίου, καὶ τῶν κκ. Ἰωάννου Χατζοπούλου καὶ Ζαχαρίου Φυτίλη καὶ τῶν ἤδη προστεθέντων ἀξιοτίμων κκ. Λεωνίδου Ζαρίφη ὑπὸ τὸν τίτλον ἀντιπροέδρου, Ἰωάννου Χαριτωνίδου, Δημ. Μάγκου καὶ Φρ. Μεζίκη. Τὰ δύο Σώματα ἀνέθηκαν τῇ ἐπιτροπῇ ὅπως μέχρι τῆς λήξεως τῆς περιόδου αὐτῆς, ἤτοι μέχρι τέλους αὐγούστου τοῦ προσεχοῦς ἔτους 1904, ἐργασθῇ μετὰ πάσης ἐπιμελείας περὶ παντὸς ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν μονιμοποίησιν, τακτοποίησιν καὶ προαγωγὴν τοῦ φιλανθρωπικοῦ ἱδρύματος. Πρὸς τούτοις τὰ δύο Σώματα μετὰ μελέτην τοῦ ὑπὸ ἰδίας πρὸς τοῦτο ἐπιτροπῆς ὑποβληθέντος σχεδίου τοῦ Κανονισμοῦ τοῦ Ὀρφανοτροφείου ἐνέκριναν τὴν σύστασιν ἑτέρας ἐπιτροπῆς ἐκ τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Διδυμοτείχου κ. Φιλαρέτου, τοῦ ἐξοχωτάτου Κ. Βαγιάννη ἐφένδη, σὺν τῷ κ. Ζ. Φυτίλη ὡς εἰσηγητῇ, ἥτις ὡς βάσιν ἔχουσα αὐτὸν σκεφθῇ, ὑπ' ὄψιν λαμβάνουσα ἅμα τὴν παροῦσαν κατάστασιν τοῦ ἱδρύματος καὶ τοὺς ὅρους, περὶ συντάξεως ἑτέρου Κανονισμοῦ, οὗτινος ἡ διάρκεια τῆς ἰσχύος ἔσται πενταετής.

Ἐν τῇ αὐτῇ συνεδρίᾳ ἐξελέγη μέλος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἐθν. Ζαππείου Παρθεναγωγείου διὰ μίαν νέαν περίοδον, ὡς ληξάσης τῆς προηγουμένης, ὁ κ. Ἰωάννης Ἰλιάσκος, πρὸς ὃν ἐνεκρίθη ἵνα ἐκφρασθῇ ἡ εὐαρέσκεια τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ ταῖς ὑπὲρ τοῦ παιδευτηρίου φιλογενέσιν αὐτοῦ προσπαθείαις.

Ἐφορεία Ἐθν. Φιλανθρ. Καταστημάτων. — Τὸ Δ. Ε. Μ. Συμβούλιον ἐν τῇ προχθεσινῇ αὐτοῦ συνεδρίᾳ ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν ἔκθεσιν τῆς Ἐφορείας τῶν Ἐθν. Φιλανθρ. Καταστημάτων ὑποβαλούσης τοὺς ὅρους, καθ' οὓς ὅ,τε κ. Θεόλωρος Μαυρογορδᾶτος καὶ αἱ ἀδελφαὶ καὶ οἱ ἀδελφοὶ ἀναλαμβάνουσι τὴν ἰδίαις αὐτῶν δαπάναις ἀνοικοδόμησιν ὁλοκλήρου τῆς νέας χειρουργικῆς κλινικῆς τῶν γυναικῶν, ἐν οἷς ὅροις συμπεριλαμβάνεται καὶ ἡ ὑπὸ τῆς ἐφορείας ταυτοχρόνως ἀνοικοδόμησις, ἰδίαις αὐτῆς δαπάναις, μιᾶς πτέρυγος ἐκ τῶν ὑπὸ τῆς ἐπιστημονικῆς Ἐπιτροπῆς ἐν τῷ ὑποβληθέντι σχεδίῳ προβλεπομένων πτερύγων τῆς νέας χειρουργικῆς κλινικῆς τῶν ἀνδρῶν, καὶ ἐξαιτουμένης τῆς, συνῳδὰ ταῖς διατάξεσι τοῦ Κανονισμοῦ τῶν εὐαγῶν καθιδρυμάτων, χορηγίας τῆς ἀπαιτουμένης ἀδείας καὶ ἐγκρίσεως τόσον διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν εἰρημένων οἰκοδομῶν ὅσον καὶ διὰ τὴν ἐκ τοῦ ἐν τῇ Ἐθνικῇ Τραπέζῃ τῆς Ἑλλάδος κατατεθειμένου κληροδοτήματος τοῦ ἀειμνήστου Α. Συγγροῦ λῆψιν δανειακῶς τοῦ ἀπαιτηθησομένου ποσοῦ, εἰς 7 ½ χιλ. λιρῶν ὑπολογισθέντος, ἐπὶ ὡρισμένῳ ἐτησίῳ χρεωλυσίῳ καὶ τόκῳ. Μετὰ σύσκεψιν τὸ Συμβούλιον παρεδέξατο τὴν αἴτησιν ταύτην τῆς Ἐφορείας καὶ ἐνέκρινε τὴν ἐνέργειαν τῶν δεόντων διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἀρχιερατικαὶ ἐπιχορηγήσεις. — Συνεπείᾳ τακτηρίου τοῦ οἰκουμεν. Πατριάρχου, ἀνακοινώσαντος τῇ Σ. αὐτοκρατορικῇ Κυβερνήσει ὅτι εἰς πλείστας ἐπαρχίας καθυστερεῖται τοῖς οἰκείοις μητροπολίταις καὶ ἐπισκόποις ἡ ὑπὸ τῶν κοινοτήτων καταβαλλομένη ἀρχιερατικὴ ἐπιχορήγησις, καὶ ἐξαιτησαμένου τὴν συνδρομὴν τῶν κατὰ τόπους ἀρχῶν πρὸς ἔγκαιρον εἴσπραξιν αὐτῶν, ἐξεδόθη σχετικὴ ἐγκύκλιος τοῦ ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης διαβιβασθεῖσα εἰς τοὺς νομοὺς καὶ ἐντελλομένη τὰ δέοντα. Οἱ νομοὶ πρὸς οὓς διεβιβάσθη ἡ ἐγκύκλιος εἰσὶν οἱ ἑξῆς : Ἀδριανουπό-

λεως, Σκόδρας, Ἰωαννίνων, Κοσσυροπεδίου, Θεσσαλονίκης, Βιτωλίων, Τραπεζοῦντος, Ἀγκύρας, Κασταμονῆς, Σεβαστείας, Ἀϊδινίου, Αἰγαίου, Ἰκονίου, Προύσης καὶ εἰς τὰς ἀνεξαρτήτους Διοικήσεις Μετρῶν, Δαρδανελλίων καὶ Νικομηδείας.

Μητροπολίτης Ἐφέσου. — Ἐπὶ τῇ αἰσίᾳ ἐκ Βιέννης ἐπανόδῳ αὐτοῦ ἐπεσκέψαντο τὸν σεβασμ. μητροπολίτην Ἐφέσου κ. Ἰωακεὶμ ἡ Α. Θ. Παναγιότης καὶ οἱ συνοδικοὶ ἀρχιερεῖς.

Τῇ π. τρίτῃ ὁ ἅγιος Ἐφέσου συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἄρχοντος Καπουκεχαγιᾶ Ἀντωνίου βέη Οἰκιάδου, μετέβη εἰς τὰ ἐν Γιλδὶζ ἀνάκτορα καὶ διὰ τοῦ ἀρχιγραμματέως ἐξοχωτάτου Ταχσὶν πασᾶ ὑπέβαλε τῇ Α. Α. Μ. τῷ σεπτῷ Ἀνακτι τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτοῦ ἐπὶ τῇ χορηγηθείσῃ αὐτῷ κυβερνητικῇ ἀδείᾳ πρὸς μετάβασιν εἰς Εὐρώπην.

Ἐπισκέψεις. — Τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ ὁ οἰκουμεν. πατριάρχης διαπεραιωθεὶς ἐκ Χάλκης εἰς Ἀντιγόνην ἐπεσκέψατο τὰς ΑΑ. ΘΘ. ΠΠ. τοὺς πατριάρχας πρώην Κωνσταντινουπόλεως Ἄνθιμον τὸν Ζ' καὶ Νεόφυτον τὸν Η', κωλυθέντα ἕνεκα τῆς καταστάσεως τῆς ὑγείας αὐτοῦ ἵνα παραστῇ εἰς τὰς ἐξετάσεις τῆς Θεολογ. Σχολῆς.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐπεσκέψατο καὶ τοὺς ἐν Ἀντιγόνῃ παραθερίζοντας ἐξοχωτάτους Κ. Βαγιάννην ἐφέντην, μέλος τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου, Α. Ζωηρὸν πασᾶν, Ἰωάννην Χλωρὸν καὶ Ἀντώνιον Οἰκιάδην, Καπουκεχαγιᾶν, ἀφεὶς δὲ ἐπισκεπτήρια εἰς τοὺς κκ. Σ. Σινιόσογλουν, Γρηγοράκην βέην καὶ ἀδελφοὺς Ἀζαρίδας, ὡς ἀπόντας.

Τῇ δευτέρᾳ ἐπεσκέψατο τὴν Α. Θ. Παναγιότητα ὁ ἐρίτιμος τραπεζίτης κ. Εὐστάθιος Εὐγενίδης, τῇ δὲ τρίτῃ ὁ ἐπιτετραμμένος τῆς Σερβίας κ. Χρήστιτς καὶ προχθὲς ὁ κ. Α. Ζαρίφης καὶ ὁ κ. Ε. Εὐγενίδης.

Ἀρχιγένεια καθιδρύματα. — Περατωθεισῶν τῶν ἐξετάσεων τῶν ἐν Ἐπιβάταις Ἀρχιγενείων Καθιδρυμάτων ἐπανέκαμψεν εἰς βασιλεύουσαν ὁ ἐκ τῶν συνοδικῶν μητροπολίτης Ἡλιουπόλεως κ. Ταράσιος, ὅστις ὡς πρόεδρος τῆς Ἐφορείας αὐτῶν εἶχε μεταβῆ ἐκεῖσε καὶ παραστῇ κατ' αὐτάς.

Ἐπέτειος ὀνόματος. — Τῷ ἐνταῦθα παρεπιδημοῦντι μητροπολίτῃ Δυρραχίου κ. Προκοπίῳ ἄγοντι πρόχθες τὴν ἐπέτειον τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἑορτὴν ἡ Α. Θ. Παναγιότης συνεχάρη ἐπισκεψάμενος αὐτοπροσώπως, ἐπεσκέψαντο δὲ καὶ οἱ συνοδικοὶ ἀρχιερεῖς καὶ ἄλλοι ἔγκριτοι κληρικοὶ καὶ λαϊκοί.

Ἄφιξις. — Τῇ π. ἑβδομάδι ἐπανέκαμψεν εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν ὁ ἡμέτερος περιοδεύων ἀνταποκριτὴς καὶ ἀπεσταλμένος τῶν Πατριαρχείων κ. Β. Ἀσμανίδης ἐγκαρδίου τυχὼν δεξιώσεως παρὰ τῇ ὁμογενεῖ παροικίᾳ τῆς Ὀδησσοῦ καὶ ἰδίᾳ παρὰ τῷ ἐξοχωτάτῳ μεγατίμῳ ἐθνικῷ εὐεργέτῃ κ. Γρηγορίῳ Μαρασλῇ.

Ἐπάνοδος πατριαρχικοῦ γραμματέως. —Τῇ π. παρασκευῇ ἐπανῆλθεν ἐξ Αὐστρίας ἐκ τῆς ἀνὰ τὰς ἐπαρχίας Βοσνίας καὶ Ἑρζεγοβίνης καὶ τὰς αὐτοκεφάλους ἐκκλησίας Καρλοβιτσίου, Τρανσυλβανίας καὶ Βουκοβίνης περιοδείας αὐτοῦ ὁ χάριν μελέτης τοῦ συγχρόνου διοργανισμοῦ αὐτῶν μεταβὰς αὐτόσε πατριαρχικὸς γραμματεὺς κ. Χρῆστος Παπαϊωάνιου, ἐπὶ τῷ αὐτῷ σκοπῷ διελθὼν καὶ διὰ Σερβίας καὶ Ρουμανίας.

ΣΧΟΛΩΝ ΤΕΛΕΤΑΙ

Η'. Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης.

Αἱ ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς ἀρξάμεναι, καθ' ἃ προεγράψαμεν, ἐξετάσεις τῶν ἀποφοίτων τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογ. Σχολῆς ἐπερατώθησαν τῷ παρελθόντι Σαββάτῳ καὶ τῇ ἐπαύριον Κυριακῇ ἐγένετο ἐν μέσῳ ἱκανῆς συρροῆς ἐκκλησιάσματος ἡ εἰθισμένη πατριαρχικὴ καὶ συνοδικὴ λειτουργία ἐν τῷ ναΐδρίῳ τῆς Σχολῆς. Τῇ Α. Θ. Π. τῷ οἰκουμενικῷ πατριάρχῃ συνιερούργησαν οἱ σεβασμ. μητροπολῖται Νεοκαισαρείας, Σμύρνης, Μιτυλήνης, Διδυμοτείχου, Βοδενῶν καὶ Σερβίων—Κοζάνης.

Κατὰ τὴν λειτουργίαν παρῆσαν ἡ Α. Μ. ὁ πατριάρχης πρώην Ἀντιοχείας, οἱ σεβασμ. μητροπολῖται Ἀνδριανουπόλεως, Ξάνθης, Βελεγράδων, Καλλιουπόλεως, ὁ καὶ ταμίας τῆς Σχολῆς, Νεαπόλεως, Ταρσοῦ καὶ Ἀδάνων, ἡ Α. Ε. ὁ ἄρχων Μ. Λογοθέτης Σταυράκης βέης Ἀριστάρχης, ὁ τὴν Α. Ε. τὸν πρεσβευτὴν τῆς Ἑλλάδος ἐκπροσωπῶν κ. Κοντογιάννης στρατιωτικὸς ἀκόλουθος, ὁ ἐπίτροπος τοῦ Παναγίου Τάφου ἀρχιμ. Νικόδημος, ὁ κ. Κ. Ἀνανιάδης μέλος τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου καὶ ἄλλοι ἔγκριτοι ὁμογενεῖς τραπεζῖται καὶ λόγιοι. Κατὰ τὴν εἴσοδον τῶν Τιμίων Δώρων ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐμνημόνευσε τῶν ἱδρυτῶν, εὐεργετῶν καὶ κτιτόρων τοῦ εὐαγοῦς καθιδρύματος, ἐν οἷς καὶ τὸ ὄνομα τοῦ κτίτορος τῆς Σχολῆς ἀοιδίμου Παύλου Στεφάνοβικ ὡς καὶ πάντων τῶν εἰς εὐόδωσιν καὶ προκοπὴν αὐτῆς μοχθούντων καὶ συμβαλλόντων.

Τῆς λειτουργίας περατωθείσης, ἀνῆλθον μετὰ τοῦ οἰκουμ. πατριάρχου πάντες οἱ ἐν τῷ ναῷ παραστάντες ἱεράρχαι καὶ ἔγκριτοι λογάδες εἰς τὸ Συνοδικόν, ἔνθα ἀφίκοντο κατὰ τὴν ὥραν ταύτην καὶ ἡ Α. Σ. ὁ μητροπολίτης Ἐφέσου, τῇ προτεραίᾳ ἐπανακάμψας ἐκ τῆς Ἑσπερίας ὅπου πρό τινος χάριν θεραπείας τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ εἶχε μεταβῆ, καὶ ὁ παρεπιδημῶν μητροπ. Καισσανδρείας, καὶ μετὰ μικρὰν ἀνάπαυλαν σημήναντος τοῦ κώδωνος τοῦ ναΐδρίου, κατῆλθον καὶ αὖθις εἰς αὐτόν.

Τῆς εἰθισμένης ἱεροτελεστίας γενομένης, ὁ πανιερ σχολάρχης Σταυροπόλεως διὰ προσφόρου προσφωνήματος ἀπέτεινε τοῖς ἀποφοιτῶσι πατρικὰς ὑποθήκας συστήσας αὐτοῖς ἐμμονὴν ἐν τοῖς πατρίοις καὶ ζῆλον ἐνεργὸν ἐν τῇ διακονίᾳ τῆς Ἐκκλησίας.

Κατόπιν ἀναγνωσθέντος τοῦ σχετικοῦ πρακτικοῦ τῆς βαθμολογήσεως τῶν κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἀποφοιτώντων πέντε μαθη-

τῶν, ἀνακηρυττομένων διδασκάλων τῆς θεολογίας, ἐπεδόθησαν ὑπὸ τοῦ Σχολάρχου τὰ διπλώματα εἰς τοὺς δύο ἐξ αὐτῶν ὡς ἱερωθέντας, ἤτοι τοὺς ἱερολ. Βασίλειον Μαγκριώτην ἐκ Σαράντα Ἐκκλησιῶν καὶ Ἰωάννην Βασιλικὸν ἐκ Τήνου, τῶν λοιπῶν τριῶν ἤτοι τῶν κκ. Χαραλάμπους Δονάτου ἐκ Πρεμετῆς, Βασιλείου Στεφανίδου ἐκ Μιτυλήνης καὶ Ἀλεξάνδρου Παπαδοπούλου ἐκ Περγάμου μελλόντων ἵνα λάβωσι ταῦτα ἅμ' ὡς ἱερωθῶσιν. Εἶτα ὁ ἐκ τῶν ἀποφοίτων ἱεροδιάκονος κ. Βασίλειος Μαγκριώτης διὰ προσφωνήματος καταλλήλου ἐξέφρασεν ἐκ μέρους καὶ τῶν λοιπῶν συναποφοίτων τὴν θερμὴν εὐγνωμοσύνην αὐτῶν πρὸς τὴν ἐκθρέψασαν αὐτοὺς σχολὴν, πρὸς τὸν Σχολάρχην καὶ τὸν καθηγητικὸν Σύλλογον καὶ ἐπεκαλέσατο τὰς εὐχὰς τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμεν. πατριάρχου πρὸς ἐνίσχυσιν αὐτῶν ἐν τῇ διακονίᾳ τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας

Μετὰ ταῦτα ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐπεσφράγισε τὴν ἐπίσημον τελετὴν διὰ καταλλήλου προσφωνήματος.

Τῇ μεσημβρίᾳ παρετέθη γεῦμα εἰς ὃ παρεκάθησαν πάντες οἱ ἀνωτέρω μνησθέντες Κατ' αὐτὸ ὁ οἰκουμεν. πατριάρχης ἐποιήσατο βραχεῖαν πρόποσιν ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ κλήρου ἡμῶν, ὅστις μετὰ τῆς αὐτῆς προθυμίας μεθ' ἧς καὶ ἡ σεβασμία χορεία τῶν ἁγίων ἀρχιερέων τοῦ οἰκουμενικοῦ Θρόνου, συμβάλλεται διὰ τοῦ ὀβολοῦ αὐτοῦ εἰς εὐόδωσιν καὶ ἀπρόσκοπτον λειτουργίαν τοῦ ἐγκαλλωπίσματος τούτου τοῦ οἰκουμεν. Θρόνου, τῆς γεραρᾶς Θεολογ Σχολῆς.

Εἰς τὴν πρόποσιν ταύτην τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ἀπήντησε τὰ εἰκότα ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Ἐφέσου κ Ἰωακεὶμ, πρόεδρος τῆς ἐφορίας τῆς Σχολῆς.

Παραράματα. —Ἐν τῇ δημοσιευθείσῃ λογοδοσίᾳ τοῦ σχολάρχου τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς παρεισέφρησαν τὰ ἑξῆς λάθη, ἅτινα διορθωτέον οὕτω: σελ. 294 στήλῃ α' καὶ στίχ. 13 ἀντὶ τοῦ **ἐπὶ ἄλλων μαθημάτων** διορθωθήτω **ἐπὶ ἄλλων μαθητῶν** —Ἐν σελ. τῇ αὐτῇ, στήλῃ β' καὶ στίχ. 5 ἀντὶ τοῦ **χρησίμου καὶ θρευτὰς** διορθωθήτω **χρησίμου καὶ ὠφελίμου θρευτὰς**—Ἐν σελ. τῇ αὐτῇ στίχ. 15 μετὰ τὸ **ἐν ἀγνοίᾳ διατελοῦντες ἐκεῖνοι** τεθείσθωσαν τὰ ἐκπεσόντα **τῆς τῶν μαθημάτων τούτων ἀξίας ὑπερεξῆραν τὴν ἀξίαν τῆς σπουδῆς τῆς τῶν προγόνων ἡμῶν γλώσσης** ἀλλὰ καὶ νέοι . . . — στήλῃ β' καὶ στίχ. 16—17 ἀντὶ τοῦ **θεραπευταὶ** διορθωθήτω **θεράποντες.** — Ἐν σελ. τῇ αὐτῇ, στήλῃ τῇ αὐτῇ καὶ στίχ. 19 ἀντὶ τοῦ **ἀκραίμονες** διορθωθήτω **ἀκρέμονες.**

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν Δικαστήριον

Ὁ Μεγακλῆς Ἠλιάδης, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος Ὀθωμανός, ἄλλοτε ταχυδρομικὸς ὑπάλληλος καὶ κάτοικος Κωνσταντινουπόλεως, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν ὀγδόην εὐρωπαϊστὶ π.μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ γυναικὸς Ἀργυροῦς Ἰ. Παυλιδάκη, τὸ γένος Περικλέους Κατήνα, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου Ὀθωμανῆς, τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης καὶ κατοίκου Γαλατᾶ, ἐπὶ διατροφῇ. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ περὶ διατροφῆς δικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 29 Μαΐου 1903.

Ὁ πρόεδρος

† ὁ πρώην Δρυϊνουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ 2

Ὁ γραμματεὺς

ΑΡΜΟΔΙΟΣ Δ. ΧΑΜΟΥΔΟΠΟΥΛΟΣ (δ. ν.)

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Διὰ ταῦτα

δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 1807 καὶ ἡμερομ. 12 Μαρτίου 1903 ἀγωγὴν τῆς ἐναγούσης Χρυσάνθης Προδρόμου, τὸ γένος Τουγλίδου ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύσσει τὸν ἐν τοῖς διαδίκοις ὁριστάμενον γάμον διαλελυμένον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου Προδρόμου Καστρινοῦ μαγείρου,

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἀλεπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων ἐφημερίδων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως» δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως, καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ ὡς ἡττηθέντι ἐν τῇ δίκῃ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως, τῶν σχετικῶν

πρακτικῶν καὶ δικογράφων, ἀνερχόμενα εἰς γρόσια ἑξακόσια τεσσαράκοντα (ἀρ. 640) προκαταβαλλόμενα δὲ ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη. 2

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 12 Μαΐου 1903.

Ὁ Πρόεδρος

† Ὁ πρ. Δρυϊνουπόλεως **Γρηγόριος**

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν Δικαστήριον

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτοκ. 8328 καὶ ἡμερομ. 19 Νοεμβρίου 1902 ἀγωγὴν τῆς ἐναγούσης Ἑλένης Σπύρου κατὰ τοῦ Σπύρου Κωνσταντίνου Κουβέλη ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον διαλελυμένον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου Σπύρου Κωνστ. Κουβέλη ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος,

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἀλλεπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου» δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποράσεως, καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ ὡς ὑπαιτίῳ τῆς διαζεύξεως τὰ δικαστικὰ ἔξοδα τῆς παρούσης ἀποράσεως, τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνερχόμενα μὲν εἰς γρόσια ἑξακόσια πεντήντα πέντε (ἀριθ. 655), προκαταβαλλόμενα δὲ ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 21 Ἀπριλίου 1903.

Ὁ πρόεδρος

† ὁ πρώην Δρυϊνουπόλεως **Γρηγόριος** 2

Ὁ γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμονδόπουλος (δ. ν.)

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ὁ Στυλιανὸς Φρέγκογλους, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὀθωμανός, τέως κάτοικος Κωνσταντινουπόλεως ἤδη δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, κατοικίας καὶ ἐπαγγέλματος, προσκαλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 2 εὐρωπαϊστὶ μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ γυναικὸς Οὐρανίας Στυλ. Φρέγκογλου, κατοίκου Πέραν ὁδὸς Τσιλὰρ, χριστιανῆς ὀρθοδόξου καὶ ὑπηκόου ὀθωμανῆς, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ περὶ διαζυγίου δικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστ. Ἀληθείας» καὶ «Νέας Ἐφημερίδος». 3

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 26 Ἀπριλίου 1903.

Ὁ Πρόεδρος

† ὁ πρ. Δρυϊνουπόλεως **Γρηγόριος**

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν Δικαστήριον

Ὁ Μιχαὴλ Κωνσταντίνου Μάρκου, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος Ὀθωμανὸς ἐκ Ναγοπούλους τῆς ἐπαρχίας Δρυϊνουπόλεως, τέως μὲν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἄεργος διαμένων ἤδη δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, προσκαλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 2αν εὐρωπαϊστὶ μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ γυναικὸς Ἑλένης Μιχαὴλ, τὸ γένος Εὐαγγέλου Θεμελῆ, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὀθωμανῆς, τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης καὶ ἐν Οὖν-Καπὰν Κωνσταντινουπόλεως προσωρινῶς διαμενούσης, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ περὶ διαζυγίου δικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 29 Μαΐου 1903. 2

Ὁ πρόεδρος

(Ὑπογρ.) † ὁ πρώην Δρυϊνουπόλεως **ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ**

Ὁ γραμματεὺς

(Ὑπογρ.) **ΑΡΜΟΔΙΟΣ Δ. ΧΑΜΟΓΔΟΠΟΓΛΟΣ** (δ. ν.)

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν Δικαστήριον

Ὁ Θωμᾶς Δημητρίου Λάλη, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος Ὀθωμανός, τέως μὲν κάτοικος Κωνσταντινουπόλεως, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον δευτέραν καὶ ὥραν ὀγδόην Εὐρωπαϊστὶ π. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ γυναικὸς Ἀναστασίας Θωμᾶ, τὸ γένος Ἰ. Πετρίδου, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὀθωμανῆς, τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης καὶ κατοίκου πέραν (ἀϊναλὶ τσεσμὲ), ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ περὶ διαζυγίου ἀγωγὴ θεωρηθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 18 Ἰουνίου 1903.

Ὁ πρόεδρος

† ὁ πρώην Δρυϊνουπόλεως **ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ** 2

Ὁ γραμματεὺς

καὶ α. α.

Ἱεροδ. **ΙΕΡΟΘΕΟΣ ΑΝΘΟΓΛΙΔΗΣ**

Ὑπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΤΟΣ ΚΓ΄. ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, 18 ΙΟΥΛΙΟΥ 1903 ΑΡΙΘ. 29

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. . . . 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Μητρ. Διδυμοτείχου ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ

Ἡ συνδρομὴ προκαταβάλλεται ἀποστελλομένη πρὸς τὸν ταμίαν.

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

Θέσμια καὶ ἔθιμα τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησιας.—Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά—Δικαστικαὶ ἀγγελίαι—Παράρτημα «Εὐαγγελικὰ διδάγματα».

ΘΕΣΜΙΑ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ ΤΗΣ ΡΩΜΑΪΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ἐξ ἀφορμῆς τοῦ θανάτου τοῦ πάπα Λέοντος τοῦ ΙΓ΄ καὶ τῆς ἐπικειμένης ἐκλογῆς διαδόχου αὐτοῦ, παραθέτομεν ὧδε πληροφορίας τινὰς περὶ τῶν ἐν παραπλησίαις περιστάσεσι κρατούντων θεσμίων καὶ ἐθίμων παρὰ τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς παλαιᾶς Ρώμης.

Ὁ ἀποθανὼν πάπας Λέων ὁ ΙΓ΄. ὑπῆρξεν ὁ 262ος ἐπίσκοπος τῆς Ρώμης ἀπὸ τοῦ Λίνου τοῦ γενομένου πρώτου ἐπισκόπου ταύτης περὶ τὸ 64—69 μ.χ. Ὁ ἐπίσημος ὅμως κατάλογος τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας ἀριθμεῖ αὐτὸν 263ον, συμπεριλαμβάνων δηλονότι ἐν τῇ ἀριθμήσει καὶ τὸν Ἀπόστολον Πέτρον, ὃν οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ θεωροῦσιν ὡς τὸν πρῶτον ἐπίσκοπον τῆς Ρώμης καὶ δὴ ἐπὶ 25ετίαν ὅλην διατελέσαντα ὡς τοιοῦτον· καὶ ἐπὶ τοῦ γεγονότος τούτου, ὡς διάδοχοι δηλονότι τοῦ Πέτρου τὸν ὁποῖον ὁ Σωτὴρ κατέστησε δῆθεν Ἐπίτροπόν του καὶ πρόεδρον τοῦ χοροῦ τῶν Ἀποστόλων μεθ' ὑπερόχου ἐπ' αὐτῶν ἐξουσίας, στηρίζουσιν, ὡς γνωστόν, οἱ Πάπαι τὰς περὶ ἀπολυταρχικῆς δεσποτείας ἐπὶ συμπάσης τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας ἀξιώσεις αὐτῶν τὰς ὑπό τε τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῆς ἱστορίας ἀντικρουομένας.

Ἐκ τῶν 262 τούτων ἐπισκόπων τῆς Ρώμης, εἰς καὶ μόνος ὑπερηκόντισε Λέοντα τὸν ΙΓ΄. κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐπὶ τοῦ παπικοῦ θρόνου διαμονῆς του, ὁ ἄμεσος προκάτοχός του Πίος ὁ Θ΄. χρηματίσας πάπας ἐπὶ 32 ἔτη (1846—1878)· οὐδεὶς δὲ ἄλλος πρὸ αὐτοῦ πάπας εἶχε προφθάσει νὰ συμπληρώσῃ 25ετίαν ἐπὶ τοῦ θρόνου καὶ γενικῶς ἐπιστεύετο ὑπὸ τῶν Δυτικῶν ὅτι, θεία βουλήσει, ἦν ἀδύνατον τὸ τοιοῦτον· ὅθεν, εἰς παρωχημένους χρόνους, κατὰ τὴν τελετὴν τῆς ἐγκαθιδρύσεως τῶν παπῶν εἰς τῶν τελεταρχῶν ἐρώνει πρὸς τὸν νέον πάπαν non videbis annos Petri (οὐκ ὄψει τὰ ἔτη τοῦ Πέτρου), ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀνωτέρω μνησθεῖσαν περὶ τῆς εἰκοσιπενταετοῦς παραμονῆς τοῦ Πέτρου ἐν Ρώμῃ ὡς ἐπισκόπου ταύτης, παράδοσιν· ὡς ἐκ τούτου, ὅτε Πίος ὁ Θ΄. συνεπλήρωσε τὴν εἰκοσιπενταετίαν του, ἐτέθη εἰς κυκλοφορίαν ὅτι, εἰς τὸν ποντίφηκα τοῦτον τὸν ἀνακηρύξαντα ὡς δόγμα τὴν ἄσπιλον σύλληψιν τῆς Θεοτόκου καὶ πρῶτον ἀνακηρυχθέντα ὡς Ἀλάθητον, θὰ ἐπετρέπετο νὰ συμπληρώσῃ καὶ τὰ ἑπτὰ ἔτη ἄτινα, κατὰ τὴν παράδοσιν πάντοτε, ὁ Πέτρος διήνυσεν ἐν Ἀντιοχείᾳ πρὶν ἢ μεταβῇ εἰς Ρώμην. Μετὰ τοὺς δύο τούτους πάπας μακροβιώτεροι ἐπὶ τοῦ παπικοῦ θρόνου ἐγένοντο Πίος ὁ ΣΤ΄. παπεύσας ἐπὶ 24 ἔτη, Πίος ὁ Ζ΄. καὶ Σιλβέστρος ὁ Α΄. ἐπὶ 23, Ἀλέξανδρος ὁ Γ΄. ἐπὶ 22, Λέων ὁ Α΄, Οὐρβανὸς ὁ Η΄, καὶ Κλήμης ὁ ΙΑ΄. ἐπὶ 21. Ὑπῆρξαν ὅμως καὶ πάπαι βραχυβιώτατοι, ἀπὸ τοῦ Δ΄. δὲ αἰῶνος καὶ ἐφεξῆς δεκαπεντάκις συνέβη νὰ ἀποθάνωσι δύο πάπαι ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ ἔτους· κατὰ τὸ 1276—7 μάλιστα ἐντὸς ἔτους ἀπέθανον τέσσαρες καὶ κατὰ τὸ 896—904 ἐντὸς ὀκταετίας

ἐννέα πάπαι (ἀπὸ Βονιφατίου τοῦ ΣΤ'. μέχρι Σεργίου τοῦ Γ'.) ἀνῆλθον ἀλληλοδιαδόχως ἐπὶ τοῦ παπικοῦ θρόνου καὶ ἀπέθανον. Διότι κατ' ἀπαράβατον κανόνα ὁ πάπας εἶναι ἰσόβιος, ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ καταβιβαζόμενος ἀπὸ τοῦ θρόνου ζῶν· μία δὲ μόνη παραίτησις πάπα, καὶ αὐτὴ ὅλως οἰκειοθελής, ἀναγράφεται ἐν τῇ ἱστορίᾳ, ἡ τοῦ Κελεστίνου τοῦ Ε', ὅστις, ἀπὸ ἀμαθοῦς καὶ ἁπλοϊκοῦ μοναχοῦ ἀναγορευθεὶς πάπας ὑπὸ τῶν ἀπελπισάντων ὅτι θὰ συνερώνουν περὶ τῆς ἀναδείξεως ἄλλου προσώπου Καρδιναλίων τῷ 1294 καὶ συναισθανθεὶς μετ' οὐ πολὺ τὴν παντελῆ ἀνεπάρκειάν του, παρητήθη τοῦ θρόνου. Ἡ παραίτησις ὅμως αὐτὴ προυκάλεσε μέγα ζήτημα, πλείστων ὅσων ὑποστηριζόντων ὅτι ὁ πάπας, ὡς ἐκλεγόμενος τῇ ἐπιπνοίᾳ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, δὲν δικαιοῦται νὰ παραιτηθῇ ἀντιτασσόμενος οὕτω τῷ θείῳ θελήματι· ἐδέησε δὲ ὅπως ὁ διάδοχος τοῦ Κελεστίνου Βονιφάτιος ὁ Η'. (οὗτινος ἡ νομιμότης τῆς ἐκλογῆς ἐτίθετο διὰ τῆς συζητήσεως ταύτης ἐν ἀμφιβόλῳ), ἐκδῷ ἐπίσημον θέσπισμα δι' οὗ ἀναγνωρίζεται ἑκάστῳ πάπᾳ τὸ δικαίωμα ὅπως, ἐὰν αὐθορμήτως θέλῃ, παραιτῆται τοῦ θρόνου του. Οὐδεὶς ὅμως πάπας μετὰ τὸν Κελεστῖνον ἐσκέφθη ποτὲ ἵνα ποιήσηται χρῆσιν τοῦ δικαιώματος τούτου· ἡ δὲ ἰσοβιότης αὕτη τῶν παπῶν συνετέλεσε τὰ μέγιστα εἰς ἔξαρσιν καὶ παγίωσιν τῆς θέσεως τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας.

Θάνατος καὶ κηδεία.— Ἅμα τῷ θανάτῳ τοῦ πάπα, ὁ καρδινάλιος Camerlingus, ὅστις θέσει εἶναι ὁ Τοποτηρητὴς ἐν περιπτώσει χηρείας τοῦ θρόνου, εἰσερχόμενος ἐπισήμως καὶ ἐν μεγάλῃ συνοδείᾳ ἐν τῷ νεκρικῷ θαλάμῳ πλήττει τρὶς τὸν νεκρὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου δι' ἀργυρᾶς σφύρας φωνῶν αὐτὸν διὰ τοῦ βαπτιστικοῦ του ὀνόματος· μὴ λαμβάνων δὲ ἀπάντησιν πιστοποιεῖ τὸν θάνατον συντασσομένης ἐνώπιόν του τῆς πράξεως ὑπὸ τοῦ πρωτονοταρίου τῆς παπικῆς αὐλῆς—ἐνῶ οἱ κώδωνες τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Πέτρου καὶ τῶν λοιπῶν 383 ναῶν τῆς Ρώμης πενθίμως κρουόμενοι ἐπὶ ὥραν ἐξαγγέλλουσι τῷ λαῷ τὸ γεγονός—καὶ παραλαμβάνει τὸν ὃν φέρει διαρκῶς ἐν τῷ δακτύλῳ ὁ πάπας δακτύλιον τοῦ ἁλιέως (κληθέντα οὕτω διότι κατ' ἔθος ἀρξάμενον ἐπὶ Λέοντος τοῦ Γ'. τῷ 1521 φέρει ἐγκεχαραγμένην τὴν εἰκόνα τοῦ Πέτρου βάλλοντος τὰ δίκτυα εἰς τὴν θάλασσαν), ὅστις καὶ θραύεται ἐνώπιον τοῦ συνεδρίου τῶν καρδιναλίων καθὼς καὶ αἱ λοιπαὶ ἐπίσημοι σφραγῖδες· εἶτα ταριχεύεται ὁ νεκρὸς (καθὰ εἴθιστται ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ πάπα Ἰουλίου τοῦ Β'., τῷ 1503), ἐνδύεται τὴν παπικὴν στολὴν καὶ ἐκτίθεται κατὰ πρῶτον ἐν τῷ εὐρυτάτῳ παρεκκλησίῳ τῷ φέροντι τὸ ὄνομα τοῦ ἀνεγείραντος αὐτὸ πάπα Σίξτου (Sixtine) καὶ εἶτα ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Πέτρου μέχρι συμπληρώσεως ἐννεαημέρου ἀπὸ τοῦ θανάτου του, καθ' ὃ διάστημα τελεῖται καθ' ἑκάστην ἐπίσημος ἐπιμνημόσυνος λειτουργία εἰς ἣν πρὸ τοῦ 1870 παρίσταντο πάντες οἱ καρδινάλιοι καὶ λοιποὶ ἀνώτεροι κληρικοὶ τῆς παπικῆς αὐλῆς ἐν ἐπισήμῳ πενθίμῳ περιβολῇ· τῇ τελευταίᾳ δὲ ἡμέρᾳ ἀπαγγέλλεται ὁ ἐπικήδειός του, τεθέντων δὲ ἐντὸς τοῦ φερέτρου του τριῶν βαλαντίων περιεχόντων ὅσα χρυσᾶ ἀργυρᾶ καὶ χάλκινα νομίσματα καὶ μετάλλια ἐκόπησαν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του καθὼς καὶ κυλίνδρου ἐκ μεμβράνης περιέχοντος τὴν βιογραφίαν του, σφραγίζεται διὰ πολλῶν σφραγίδων τοῦτο καὶ μεταφέρεται ἐντὸς κρύπτης ὑπερθεν τῆς θύρας ἑνὸς τῶν μεγάλων παρεκκλησίων τοῦ ναοῦ, ἀφ' ἧς κρύπτης τῇ προηγουμένῃ ἑσπέρᾳ ἐξαχθὲν τὸ φέρετρον τοῦ προκατόχου του μετεφέρθη εἰς τὰς ὑπογείους τοιαύτας τοῦ ναοῦ, ἐκτὸς ἂν ἄλλως διέταξεν ὁ θανὼν ἐν τῇ διαθήκῃ του· ἐνταῦθα δὲ ἐντειχιζόμενον τὸ φέρετρον παραμένει μέχρις οὗ τὸ τοῦ διαδόχου του ἔλθῃ καὶ καταλάβῃ τὴν θέσιν αὐτοῦ.

Ἐκλογὴ πάπα. — Ἡ ἐκλογὴ τῶν ἐπισκόπων τῆς Ρώμης ἐγίνετο μέχρι τοῦ ΙΑ' αἰῶνος ὑπὸ τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ τῆς πόλεως καὶ ἐπεκυροῦτο ὑπὸ τῶν Αὐτοκρατόρων τοῦ Βυζαντίου τὸ κατ' ἀρχὰς, εἶτα δὲ τῶν τῆς Δύσεως ἀπὸ Καρόλου τοῦ μεγάλου καὶ ἐφεξῆς· ὡς ἐκ τοῦ τρόπου τούτου τῆς ἐκλογῆς, πλεῖσται ὅσαι ἀξιοθρήνητοι καταχρήσεις ἐνεριζοχώρουν, κορυφωθεῖσαι ἰδίᾳ κατὰ τοὺς αἰῶνας Γ' καὶ ΙΑ', ὅτε κατήντησε νὰ ἐκλεγῶσιν ὡς πάπαι, τῇ ἐνεργείᾳ τῶν ἰσχυρῶν οἰκογενειῶν των, Ἰωάννης ὁ ΙΒ' ἐν ἡλικίᾳ 22 ἐτῶν (956) καὶ Βενέδικτος ὁ Θ' ἐν ἡλικίᾳ 10 μόλις ἐτῶν (1003). Ὁ πάπας Νικόλαος ὁ Β' (1058) ἤρξατο περιστέλλων τὰς ἀτασθαλίας ταύτας, ὁρίσας ὅπως ἡ ἐκλογὴ διενεργῆται ὑπὸ τῶν ὑποκειμένων αὐτῷ ὡς ἀρχιεπισκόπῳ Ρώμης ὀκτὼ πλησιοχώρων καρδινάλιων ἐπισκόπων (Ὀστίας, Βελιτέρνης, Ἁγίας Ρουφίνας, Πόρτου, Σαβίνης, Πραινέστου, Τουσκούλου καὶ Ἀλβάνου), οἱ δὲ λοιποὶ κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ τῆς πόλεως ἐπιδοκιμάζωσιν αὐτὴν ἐπικυρουμένην εἶτα ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος (salva tamen honore et reverentia imperatoris). Κυρίως ὅμως τὰ τῆς ἐκλογῆς τῶν παπῶν διεκανόνισαν Ἀλέξανδρος ὁ Γ' ἐν τῇ Συνόδῳ τοῦ Λατερανοῦ (1178), Γρηγόριος ὁ Ι' ἐν τῇ Συνόδῳ τοῦ Λουγδούνου (1274) καὶ Γρηγόριος ὁ ΙΕ' (1621), ὁρίσαντες ὅπως ἡ ἐκλογὴ διενεργῆται ὑπὸ τῶν καρδιναλίων ἀνερχομένων εἰς 70 τὸν ἀριθμὸν καὶ διαιρουμένων εἰς τρεῖς τάξεις τὴν τῶν ἐπισκόπων, τὴν τῶν πρεσβυτέρων καὶ τὴν τῶν διακόνων — ἀλλ' ὀνόματ

μόνον λόγῳ τῆς καταγωγῆς των, καθόσον ταῦν ἅπαντες σχεδὸν φέρουσι τὸν ἐπισκοπικὸν βαθμὸν ἢ ὡς τιτουλάριοι ἐν Ρώμῃ διαμένοντες ἢ ὡς ποιμένες ἐπαρχιῶν διεσπαρμένοι ἀνὰ τὸν Ρωμαιοκαθολικὸν κόσμον—συνερχομένων ἐν ἱεροσυνεδρίῳ ἐν ᾧ τόπῳ ἐτελεύτησεν ὁ πάπας καὶ διὰ πλειοψηφίας δύο τρίτων ἐπὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν παρόντων. Καίπερ δὲ ἕκαστος πάπας χαίρει πλήρες δικαίωμα ὅπως, διὰ θεσπίσματος δημοσιευομένου εἴτε πρὸ εἴτε μετὰ τὸν θάνατόν του, κανονίσῃ τὸν τρόπον τῆς ἐκλογῆς τοῦ διαδόχου του, οὐδεὶς ἐν τούτοις ἐπέφερεν οὐσιώδεις τροποποιήσεις εἰς τὰς διατάξεις τῶν μνησθέντων παπῶν, οὕτω δὲ κατὰ ταύτας τελεῖται καὶ τὴν σήμερον ἡ ἐκλογὴ ὡς ἑξῆς.

Χηρεύσαντος τοῦ θρόνου ὁ Τοποτηρητὴς—ὅστις ἐκτελεῖ τὰ καθήκοντά του τῇ συμμετοχῇ τριμελοῦς Συμβουλίου καρδιναλίων ἤτοι τῶν ἀρχαιοτέρων μελῶν ἑκάστης τῶν τριῶν καρδινα λικῶν τάξεων—ἀγγέλλει τοῦτο τοῖς ἀποδημοῦσι τῶν καρδιναλίων, καλουμένοις ὅπως προσέλθωσιν εἰς Ρώμην· τῇ ἐπαύριον δὲ τοῦ ἐννεαημέρου μνημοσύνου τοῦ πάπα, οἱ καρδινάλιοι, συνερχόμενοι ἐν τῷ παρεκκλησίῳ τοῦ πάπα Παύλου ἐν τῷ Βατικανῷ (πρὸ τοῦ 1870 συνήρχοντο ἐν τῷ Ἀνακτόρῳ τοῦ Κυριναλίου ἔνθα διέμενον συνήθως οἱ πάπαι μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης) καὶ ἀκροασάμενοι τῆς λειτουργίας περιεχούσης τὰς πρὸς ἐπιφοίτησιν τοῦ ἁγίου Πνεύματος εὐχὰς καὶ ἀκολούθως τῆς ἀναγνώσεως τῶν περὶ τῆς ἐκλογῆς πάπα σχετικῶν διατάξεων καθὼς καὶ καταλλήλου τῇ περιστάσει λόγου, μεταβαίνουσιν εἶτα ἐν λιτανίᾳ ἐν τῷ τμήματι τῷ διασκευασθέντι διὰ τὸ Ἱεροσυνέδριον, ἔνθα ἕκαστος καταλαμβάνει μετὰ δύο ἀκολούθων του τὸ λαχὸν αὐτῷ διὰ κλήρου μικρὸν διαμέρισμα· πρὸς ἑσπέραν δὲ, κλείονται ἅπασαι αἱ θύραι τοῦ ὅλου τμήματος τοῦ Ἱεροσυνεδρίου, τιθεμένων ἀπανταχοῦ φρουρῶν πρὸς παρακώλυσιν πάσης μετὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ προφορικῆς ἢ ἐγγράφου συγκοινωνίας μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς ἐκλογῆς. Ἀπὸ τῆς ἐπαύριον, μετὰ τὸ πέρας τῆς λειτουργίας καὶ τοῦ ἑσπερινοῦ καθ' ἃς,—τελουμένας ἐκ τῷ ἰσοφαρίζοντι κατὰ τὰς διαστάσεις πρὸς εὐμεγέθη ναὸν παρακκλησίῳ τοῦ Σίξτου—χοροστατοῦσιν ἀπὸ ἰσαρίθμων ἐπισκοπικῶν θρόνων ἅπαντες οἱ καρδινάλιοι, γίνεται μυστικὴ ψηφοφορία, ἑκάστου τούτων καταθέτοντος ἐν τῷ ποτηρίῳ τῷ χρησιμεύοντι ὡς κάλπη μετὰ ἔνορκον διαβεβαίωσιν τρίπτυχον ἐνσφράγιστον δελτίον φέρον ἐν τῇ πρώτῃ πτυχῇ τὸ ὄνομα τοῦ ψηφιζομένου, ἐν τῇ δευτέρᾳ ῥητόν τι πρὸς διάκρισιν καὶ ἐν τῇ τρίτῃ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ψηφίζοντος· καὶ ἐὰν μὲν οὐδεὶς τῶν ὑποψηφίων συγκεντρώσῃ τὰ $^2/_3$ τῶν ψήφων, τὰ δελτία καταστρέφονται καὶ ἡ ψηφοφορία ἐπαναλαμβάνεται καθ' ἑκάστην πρωΐαν καὶ ἑσπέραν· ἐὰν δὲ συγκεντρώσῃ τὰ $^2/_3$, ἀνοίγονται ὁλοτελῶς τὰ δελτία καὶ ἐξελέγχονται αἱ ὑπογραφαὶ τῶν ψηφισάντων (διότι ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ὁ ἐπιτυχὼν φανῇ ὡς ψηφίσας ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἡ ἐκλογὴ ἀκυροῦται), ἐρωτᾶται ὁ ἐκλεγεὶς ἂν ἀποδέχεται τὴν ἐκλογήν, καὶ ἐν καταφατικῇ ἀπαντήσει ὁδηγεῖται εἰς τὸ σκευοφυλάκιον τοῦ παρεκκλησίου ἔνθα περιβάλλεται τὴν συνήθη λευκοπόρφυρον παπικὴν στολήν (τριῶν τοιούτων διαφόρου μεγέθους παρεσκευασμένων οὐσῶν ἐκ τῶν προτέρων). Εἶτα καθέζεται ἐπὶ προσκεφαλαίου τεθέντος ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἁγίας Τραπέζης καὶ οἱ καρδινάλιοι προσερχόμενοι κατὰ σειρὰν προσκυνοῦσιν αὐτὸν ἀσπαζόμενοι τὸν πόδα, τὴν χεῖρα καὶ τὸ στόμα, ἐνῷ ὁ πρῶτος τῇ τάξει τῶν Καρδιναλίων διακόνων ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τοῦ βλέποντος πρὸς τὴν ἀπέραντον πλατεῖαν τοῦ ἁγίου Πέτρου εὐαγγελίζεται τῷ λαῷ τὸ εὐφρόσυνον γεγονός, τῶν κωδώνων ἁπασῶν τῶν Ἐκλησιῶν τῆς πόλεως κρουόντων ἐπὶ ὥραν χαρμοσύνως. Ἄλλοτε ὁ νέος πάπας ἔδιδεν ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τούτου τὴν πρώτην παπικὴν εὐλογίαν του urbi et orbi (τῇ πόλει καὶ τῇ οἰκουμένῃ) καὶ ἀκολούθως, φερόμενος πομπωδῶς εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Πέτρου καὶ καθεζόμενος ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἁγίας Τραπέζης, ἐδέχετο καὶ αὖθις τὴν προσκύνησιν τῶν Καρδιναλίων μεθ' ἣν ἐψάλλετο δοξολογία· ἀλλ' ἀπὸ τοῦ 1870 ἡ τελετὴ αὕτη κατηργήθη καὶ ὁ πάπας δίδει τὴν πρώτην εὐλογίαν του ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τοῦ βλέποντος εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Πέτρου.

Οἱ πάπαι ἅμα τῇ ἐκλογῇ των μεταλλάσσουσιν ὄνομα· τὸ ἔθος τοῦτο ἤρξατο ἀπὸ τοῦ 956, ὅτε ἐκλεγέντος πάπα τοῦ εἰκοσιδιετοῦς υἱοῦ τοῦ Ρωμαίου μεγιστάνος Ἀλβερίκου καλουμένου Ὀκταβιανοῦ, οὗτος προσέλαβε τὸ ὄνομα Ἰωάννης ὁ ΙΒ'. Ὡς πρὸς τὰ πρόσωπα τοῦ ἐκλεγομένου πάπα—καίπερ οὗτος ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ ΙΔ' αἰῶνος λαμβάνεται πάντοτε ἐκ τῆς τάξεως τῶν καρδιναλίων—οἱ Δυτικοὶ συγγραφεῖς τοῦ κανονικοῦ δικαίου φρονοῦσιν ὅτι δύναται νὰ ἐκλεγῇ οἱοσδήποτε Ρωμαιοκαθολικός, ἔστω καὶ λαϊκὸς καὶ ἐν οἱαδήτινι ἡλικίᾳ, προσάγοντες ὡς ἐπιχείρημα τὴν ὡς νόμιμον θεωρηθεῖσαν ἀνάρρησιν ἐπὶ τοῦ παπικοῦ θρόνου τοῦ δεκαετοῦς Βενεδίκτου τοῦ Θ'. Ἀλλ' αἱ παράδοξοι θεωρίαι αὗται μαρτυροῦσι θλιβερὰν πνευματικὴν κατάστασιν καὶ οἰκτρὰν παραγνώρισιν πράγματος ἁπλουστάτου, ὅτι δηλονότι ἡ ἐξουσία τοῦ πάπα ἀπορρέει, καὶ κατ' αὐτοὺς τοὺς Δυτικούς, ἀπὸ τῆς θέσεώς του ὡς ἐπισκόπου Ρώμης καὶ συνεπῶς ὅτι καὶ

οὗτος ὀφείλει νὰ φέρῃ κατά γε τὴν ἡλικίαν καὶ τὰ λοιπὰ προσόντα ὅσα ἐθεσπίσθησαν περὶ τῶν ἐπισκόπων ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἀπ' αὐτῶν τῶν Ἀποστολικῶν χρόνων, ἃς διατάξεις μετὰ σεβασμοῦ ἐτήρουν καὶ οἱ ἐπίσκοποι τῆς Ρώμης μέχρι τοῦ τέλους τοῦ Θ' αἰῶνος.

Ἂν ὁ ἐκλεγεὶς πάπας δὲν φέρει τὸν ἐπισκοπικὸν βαθμόν, χειροτονεῖται ὑπὸ τῶν καρδιναλίων ἐπισκόπων Ὀστίας, Πόρτου καὶ Ἀλβάνου. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν κανονικὸν ἀριθμὸν τῶν Καρδιναλίων, οὗτος εἶναι κεκανονισμένος εἰς 70 ἀλλ' ὑπάρχουσι πάντοτε θέσεις τινὲς κεναὶ καθὰ συμβαίνει καὶ νῦν, ὁπότε ὁ ἀριθμὸς τῶν Καρδιναλίων οἵτινες θὰ ἐκλέξωσι τὸν διάδοχον τοῦ Λέοντος καὶ μετὰ τὸν γενόμενον ὑπὸ τούτου διορισμὸν ἑπτὰ νέων ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς ἀσθενείας του ἀνέρχεται ἐν συνόλῳ εἰς 64, ὧν 36 Ἰταλοὶ καὶ 28 ξένοι ἤτοι Γάλλοι, Γερμανοί, Ἱσπανοί, Πορτογάλλοι, Αὐστροουγγροι, Βέλγοι, Ἀγγλοϊρλανδοί, Ἀμερικανοὶ καὶ Αὐστραλικανοί. Ἡ ἐκλογὴ ἄρχεται τῇ κεκανονισμένῃ ἡμέρᾳ ὁσοσδήποτε καὶ ἂν ᾖ ὁ ἀριθμὸς τῶν παρόντων· καὶ ἂν δέ, λέγουσιν αἱ σχετικαὶ διατάξεις, εἷς καὶ μόνος ὑπολειφθῇ παρὼν, τῶν λοιπῶν ἀπουσιαζόντων ἢ οἰκεία βουλήσει ἀπεχόντων, ὁ εἷς δύναται νὰ προβῇ εἰς κανονικὴν ἐκλογήν, κωλυόμενος μόνον νὰ ψηφίσῃ ἑαυτόν. Καθ' ἣν δὲ περίπτωσιν οἱ ἐκλογεῖς διχογνωμοῦσιν ἐπ' ἄπειρον καὶ δὲν συγκεντροῦται ἡ ἀπαιτουμένη πλειοψηφία ἐπί ἑνὸς προσώπου, δύνανται οὗτοι ἐκ κοινῆς συνεννοήσεως ν' ἀναθέσωσι τὴν ἐκλογὴν εἰς τριμελῆ ἢ τετραμελῆ Ἐπιτροπὴν ἐξ αὐτῶν, ἧς ὅμως τὰ μέλη δὲν εἶναι ἐκλέξιμα· δύναται πρὸς τούτοις ἕκαστος ἐκλογεύς, κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀνακηρύξεως τοῦ ἀποτελέσματος τῆς διαλογῆς τῶν ψήφων, νὰ δηλώσῃ προφορικῶς ὅτι προσχωρεῖ τούτῳ ἢ ἐκείνῳ τῶν ὑποψηφίων· καὶ ἂν ἐκ τῶν τοιούτων προσχωρήσεων αἱ ψῆφοι τούτου ἀνέλθωσιν εἰς τὰ $^2/_3$, ὁ λαβὼν ταύτας ἀναγορεύεται αὐτοστιγμεὶ πάπας. Ἐξ ὧν καταρρίνεται ὅτι ὁ χρόνος τῆς διαρκείας τῆς ἐκλογῆς εἶναι ἄγνωστος καὶ οὐχὶ σπανίως αὕτη παρετάθη ἐπὶ ἑβδομάδας καὶ μῆνας πολλούς· καθ' ἅπασαν δὲ τὴν διάρκειάν της, ἐν ἁπάσαις ταῖς Ρωμαιοκαθολικαῖς Ἐκκλησίαις τῆς ὑφηλίου ἀναγινώσκεται ἐν πάσῃ λειτουργίᾳ εἰδικὴ εὐχὴ pro summo Pontifice eligendo (ὑπὲρ ἐκλογῆς τοῦ ἄκρου Ἀρχιερέως)· διότι οἱ πάπαι ἀπὸ πολλῶν αἰώνων προσέλαβον τὸν τίτλον **ἄκροι Ἀρχιερεῖς** (summi pontifices). παρὰ τὴν ρητὴν ἀπαγόρευσιν τῆς ἐν Καρθαγένῃ Συνόδου, ἥτις —κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ε' αἰῶνος συγκροτηθεῖσα ἐκ 217 ἐπισκόπων ἀνηκόντων τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Δύσεως καὶ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Καρθαγένης Αὐρηλίου (ἀποκαλουμένου πάπα ἐν ταῖς πρακτικαῖς) παρόντων δὲ ἀντιπροσώπων τοῦ πάπα ὡς καὶ τοῦ ἱεροῦ πατρὸς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Δύσεως Αὐγουστίνου τοῦ Ἱππώνης—ἐθέσπισεν ἐν τῷ ΜΣΤ' κανόνι αὐτῆς «ὥστε τὸν τῆς πρώτης καθέδρας ἐπίσκοπον μὴ λέγεσθαι ἔξαρχον τῶν ἱερέων ἢ **ἄκρον ἱερέα** ἢ τοιουτότροπον τίποτε ἀλλὰ μόνον ἐπίσκοπον τῆς πρώτης καθέδρας».

Ἐνθρόνισις τοῦ πάπα. —Πλὴν τῆς ἀνωτέρω περιγραφείσης τελετῆς ἅμα τῇ ἐκλογῇ καὶ ἥτις εἶναι ἡ κυρίως θρησκευτικὴ ἐγκαθίδρυσις, μετά τινας ἡμέρας τελεῖται ἡ ἐπίσημος ἐνθρόνισις ἢ στέψις (coronatio) τοῦ πάπα. Ἡ ἐνθρόνισις αὕτη ἔσχε τὴν γένεσιν ἀπὸ τοῦ Θ' αἰῶνος, ἀφότου δηλονότι οἱ πάπαι ἤρξαντο γινόμενοι καὶ κοσμικοὶ ἡγεμόνες, ἐτελεῖτο δὲ μέχρι τοῦ ΙΣΤ' αἰῶνος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Λατερανοῦ, ἥτις εἶναι ἔκπαλαι ἡ μητροπολιτικὴ Ἐκκλησία τῆς Ρώμης, (τῶν παπῶν ἐδρευόντων ἐν τῷ συνεχομένῳ μετὰ ταύτης ἀνακτόρῳ), ἐν ᾗ Ἐκκλησίᾳ μεταβαίνοντος τοῦ ἐκλεγέντος πάπα ἐν παρατάξει, ἐδίδοντο αὐτῷ ὑπὸ τοῦ πρωθιερέως τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Λαυρεντίου αἱ συμβολικαὶ κλεῖδες, ἐκαθέζετο οὗτος εἰς τὸ μεταίχμιον δύο δίφρων ἐγγὺς ἀλλήλων κειμένων (δι' ἧς παραστάσεως εἰκονίζετο ἡ ἰσότης τῶν ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου), ἐτίθετο ἐνώπιόν του ἐπὶ κιονίσκου ἀλέκτωρ πρὸς ὑπενθύμισιν τῆς πτώσεως τοῦ Πέτρου ἀρνηθέντος ἐν τῷ πραιτωρίῳ τρὶς τὸν Κύριον, καὶ ἐξερχόμενον τοῦ ναοῦ ἐκάθιζον ἐπί τινα λεπτὰ ἐπὶ τῆς sedes stercoraria· τὴν σήμερον ὅμως ἡ ἐνθρόνισις τελεῖται ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Πέτρου ὡς ἑξῆς.

Κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν ἡμέραν ἐπενδυθέντος τοῦ ἀπεράντου ναοῦ δι' ἐρυθρῶν ὑφασμάτων, ἐν τῷ μέσῳ μεγαλοπρεπεστάτης πομπῆς, παρισταμένων πλὴν τῶν καρδιναλίων πληθύος ἐπισκόπων καὶ ἀνωτέρων κληρικῶν καθὼς καὶ τῶν παρὰ τῷ Βατικανῷ πρεσβευτῶν ἁπάντων ἐν μεγάλῃ στολῇ, ὁ νέος πάπας καθήμενος ἐπὶ πολυτελεστάτου δίφρου φερομένου ὑψηλὰ ἐπὶ τῶν ὤμων ὑπὸ θεραπόντων καὶ στεγαζομένου μὲν ὑπὸ οὐρανοῦ περιστοιχιζομένου δὲ ὑπὸ ριπιδίων ἐκ πτερῶν ταὼ, εἰσέρχεται εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Πέτρου διὰ τῆς μεγάλης πύλης καὶ τελεῖ τὴν πρώτην ἐπίσημον αὐτοῦ λειτουργίαν, καθ' ἣν ὁ Ἀπόστολος καὶ τὸ Εὐαγγέλιον ἀναγινώσκονται Λατινιστὶ καὶ Ἑλληνιστί· μετὰ δὲ τὸ πέρας αὐτῆς ὁ πρῶτος τῶν καρδιναλίων, φέρων ἀνὰ χεῖρας τὴν πολυτελεστάτην παπικὴν τιάραν, ἐπιτίθησιν αὐτὴν τῇ κεφαλῇ τοῦ πάπα λέγων τὴν ἀκόλουθον εὐχὴν ἐν ᾗ διατυποῦται ὅλον τὸ μέγεθος τῶν

ἀξιώσεων τῆς παπικῆς ἐξουσίας· accipe tiaram tribus coronibus ornatam et scias te esse patrem principum et regum, rectorem orbis, in terra vicarium Salvatoris nostri Iesu Christi cui sit honor et gloria in saecula saeculorum· (λάβε τὴν τρισσῷ διαδήματι κεκοσμημένην τιάραν καὶ γίνωσκε ὅτι σὺ εἶ ὁ πατὴρ τῶν ἡγεμόνων καὶ βασιλέων, **ὁ ἰθύντωρ τῆς Οἰκουμένης** καὶ ὁ ἐπὶ τῆς γῆς Ἐπίτροπος τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ᾧ τιμὴ καὶ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων). Εἶτα ὁ πάπας ἀπονέμει ἐπισήμως τὴν εὐλογίαν αὐτοῦ, ψάλλεται δοξολογία, καὶ ὁδηγεῖται μετὰ τῆς αὐτῆς πομπῆς εἰς τὴν μεγαλοπρεπῆ αἴθουσαν τοῦ σκευοφυλακίου τοῦ Ἁγίου Πέτρου πρὸς ἀνακλίνισιν τῆς ὁποίας ὁ πάπας Πίος ὁ ΣΤ'. (1775—1800) ἐδαπάνησε πέντε ἑκατομμύρια φράγκων, ἔνθα ὁ ἀρχαιότερος τῶν καρδιναλίων προσρωνεῖ αὐτῷ τὰ εἰκότα εἰς ἃ οὗτος ἀνταπαντᾷ καταλλήλως καὶ τέλος ἀνέρχεται, μετὰ τῆς αὐτῆς πομπῆς πάντοτε, εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Βατικανοῦ. Διερχομένου δέ, εἰς τῶν τελεταρχῶν ἀναφλέγει ἐνώπιόν του στυπίον προσδεδεμένον εἰς τὸ ἄκρον ἀργυρᾶς ῥάβδου φωνῶν sancte pater sic transit gloria mundi (ἅγιε πάτερ, οὕτω παρέρχεται ἡ δόξα τοῦ κόσμου), ἥτις τελετὴ ἀντικατέστησε τὴν ἀνωτέρω μνησθεῖσαν τοῦ ἀλέκτορος, καταργηθεῖσαν, ὡς περιττὴν καὶ παρέλκουσαν, ἀφ' ὅτου ἤρξατο ἐξαπλουμένη παρὰ τοῖς θεολόγοις τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας ἡ περὶ τοῦ ἀλαθήτου τοῦ πάπα γνώμη, ἡ προκηρυχθεῖσα τέλος ὡς δόγμα πίστεως κατὰ τὸ 1870.

Πρὸ τῆς καταλύσεως τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας τῶν παπῶν, ὅτε ἅπασαι αἱ ἀνωτέρω τελεταὶ διεξήγοντο μετ' ἀσυγκρίτῳ μείζονος αἴγλης καὶ παρατάξεως, ὁ νέος πάπας, ἡμέρας τινὰς μετὰ τὴν ἐνθρόνισίν του, μετέβαινε πομπωδῶς ὅπως λάβῃ κατοχὴν τῆς μητροπολιτικῆς του ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Λατερανοῦ ἐπὶ τῆς προσόψεως τῆς ὁποίας ἀναγινώσκεται ἡ στομφώδης ἐπιγραφὴ omnium urbis et orbis Ecclesiarum mater et caput· (ἁπασῶν τῶν ἐν τῇ πόλει καὶ τῇ οἰκουμένῃ Ἐκκλησιῶν μήτηρ καὶ κεφαλή). Ἀλλὰ τάνῦν καὶ ἡ τελετὴ αὕτη, μετὰ καὶ πολλῶν ἄλλων, κατηργήθη, ἅτε τοῦ πάπα μὴ ἐξερχομένου πλέον τοῦ Βατικανοῦ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐκλογὴ ἐπισκόπου Ναζιανζοῦ.—Τῆς πρὸ μηνῶν ὑποβληθείσης τῇ Ἐκκλησίᾳ αἰτήσεως τῶν χριστιανῶν κατοίκων Τυρολόης καὶ Σερετίων τῆς ἐπαρχίας Ἡρακλείας περὶ ἀνασυστάσεως τῆς μητροπόλεως ἣ ἐπισκοπῆς ἀπορριφθείσης μὲν συνοδικῶς, παραπεμφθείσης δὲ τῷ σεβασμιωτάτῳ μητροπολίτῃ Ἡρακλείας κ. Γρηγορίῳ, ὡς κυριάρχῃ, μετὰ συστάσεως ὅπως μεριμνήσῃ καὶ προνοήσῃ περὶ τῆς προσηκούσης θεραπείας τῶν πνευματικῶν ἀναγκῶν τῶν εἰρημένων χριστιανῶν, ἡ Α. Σεβασμιότης ἀπαντῶσα ὑπέδειξεν ὡς πρόσφορον μέσον τῆς θεραπείας ταύτης τὴν ἐκλογὴν βοηθοῦ αὐτοῦ τιτουλαρίου ἐπισκόπου.

Ἡ ἁγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος ἐν τῇ χθεσινῇ αὐτῆς συνεδρίᾳ ἀποδεξαμένη τὸ μέτρον προέβη εἰς ἐκλογὴν βοηθοῦ ἐπισκόπου ὑπὸ τὸν ψιλὸν τίτλον τῆς πάλαι ποτὲ διαλαμψάσης ἐπισκοπῆς Ναζιανζοῦ θεῖσα συνυποψηφίους τῷ πρωτοσυγκέλλῳ τῆς Ἱ. μητροπόλεως Ἡρακλείας κ. Γερμανῷ καὶ τοὺς πανοσιολ. Φώτιον Μαρινάκην καὶ Θεοδώρητον Βασματζίδην καθηγητὰς τῶν ἱερῶν. Ψήφων δὲ κανονικῶν γενομένων ἐν τῷ πατριαρχ. ναῷ προήχθη εἰς τὸ ἀρχιερατικὸν ἀξίωμα ὑπὸ τὸν ψιλὸν τίτλον Ναζιανζοῦ ὁ πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἡρακλείας κ. Γερμανός.

Ἐκπαιδευτήρια Γαλατᾶ.—Ἡ ἐφορεία τῶν Σχολῶν Γαλατᾶ εἶχεν ὑποβάλῃ πρό τινος τῇ Α. Θ. Παναγιότητι αἴτησιν, δι' ἧς λόγον ποιουμένη περὶ τῶν νέων δαπανῶν, εἰς ἃς ὑποβάλλεται ἕνεκα τῆς ἀνεγέρσεως νέου κτιρίου τοῦ ἀρρεναγωγείου καὶ ἄλλας ὑλικὰς θυσίας ἐπιβαλλομένας αὐτῇ χάριν τῆς ἐπὶ τὰ κρείττω διαρρυθμίσεως τῆς παιδεύσεως, ἐξητεῖτο ὅπως οἱ τρεῖς ἱεροὶ ναοὶ τῆς κοινότητος Γαλατᾶ, ἤτοι Παναγίας Καφατιανῆς, ἁγίου Νικολάου καὶ ἁγίου Ἰωάννου τῶν Χίων, οἵτινές εἰσι προσηρτημένοι ὁ μὲν πρῶτος εἰς τὴν Μ. τοῦ Γ. Σχολήν, ὁ δὲ δεύτερος εἰς τὰ Ἐθν. Φιλανθρ. Καταστήματα καὶ ὁ τρίτος εἰς τὴν παροικίαν τῶν Χίων, ἢ μεταβληθῶσι καὶ αὖθις εἰς ἐνοριακοὺς καὶ ἐπικουρήσωσιν οὕτω διὰ τῶν προσόδων αὐτῶν εἰς τὰς πολυειδεῖς καὶ αὐξούσας ἁλονὲν παιδευτικὰς ἀνάγκας, ἢ αὐξήσωσι τὸ ὑφ' ἑκάστου τούτων κατ' ἔτος εἰσφερόμενον ἐπιχορήγημα εἰς τὸ ταμεῖον

τῆς ἐφορείας τῶν παιδευτηρίων. Τῆς αἰτήσεως ταύτης παραπεμφθείσης εἰς τὸ Δ. Ε. Μ. Συμβούλιον, τοῦτο μετὰ συζήτησιν παρέπεμψε ταύτην εἰς τὰς οἰκείας ἐφορείας καὶ τὴν ἐπιτροπὴν τῶν εἰρημένων ναῶν μετ' ἀντιγράφου τῆς ἀνωτέρω ἐκθέσεως, ὅπως λάβωσι γνῶσιν αὐτῶν καὶ ὑποβάλωσι τὰς περὶ τούτου σκέψεις αὐτῶν. Τῶν ἐφορειῶν ὅμως τῶν δύο ναῶν καὶ τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ ἁγίου Ἰωάννου δηλωσασῶν ἐν τῇ ἀπαντήσει αὐτῶν ὅτι ἡ εἰς ἐνοριακοὺς μεταποίησις τῶν ναῶν τὸ μὲν ἀντιπίπτει πρὸς τὰ σχετικὰ σιγίλλια, τὸ δὲ ἕκαστος τῶν ναῶν ἔχει ἤδη καθορίσῃ τὸν σκοπὸν τῶν προσόδων αὐτοῦ, τὸ Δ. Ε. Μ. Συμβούλιον λαβὸν ὑπ' ὄψιν σήμερον τὴν ἀπάντησιν ταύτην τῶν ἐφορειῶν καὶ τῆς ἐπιτροπῆς ἐνέκρινεν ὅπως πρὸς μὲν τὴν ἐφορείαν τῶν σχολῶν Γαλατᾶ ἐκφρασθῇ ἡ εὐαρέσκεια τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ ταὶς φιλογενέσι καὶ φιλοτίμοις αὐτῆς προσπαθείαις πρὸς ἀνύψωσιν τῶν παιδευτηρίων, πρὸς δὲ τὰς ἐφορείας ὅπως χάριν τῆς ἐπιδιωκομένης βελτιώσεως τῶν σχολῶν Γαλατᾶ προσενέγκωσιν ἐφάπαξ ἐπιχορήγημά τι χάριν τῶν ἐκτάκτων τούτων δαπανῶν τῆς κοινότητος, συνεννοουμένης τῆς ἐφορείας τῶν σχολῶν μετὰ τῶν ἐπιτροπῶν τῶν ναῶν καὶ ὑποβαλλομένου τοῦ ἀποτελέσματος τῶν σκέψεων τῷ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίῳ διὰ τὰ περαιτέρω.

Χοροστασία. — Ἐν μέσῳ πολλῆς συρροῆς εὐσεβοῦς ἐκκλησιάσματος ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐχοροστάτησε τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ἐν τῷ ἐν Φερίκιοϊ ἱερῷ ναῷ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων κωλυθεῖσα ἵνα πράξῃ τοῦτο κατὰ τὴν ἐπέτειον μνήμην τοῦ ναοῦ. Τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην ἀφικόμενον ὑπεδέξαντο μετὰ πολλῶν ἐνδείξεων σεβασμοῦ οἱ ἐπίτροποι, οἱ ἔφοροι, τὸ διδάσκον προσωπικὸν μετὰ τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν καὶ ἄλλοι ἔγκριτοι πολῖται. Μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ἡ Α. Θ. Π. διένειμε τῷ ἐκκλησιάσματι τὸ ἀντίδωρον καὶ εἶτα ἀναπαυθεῖσα ἐπὶ μικρὸν ἐν τῷ ἐπιτροπείῳ ἀπῆλθεν ἐκεῖθεν εἰς Βαφεοχώριον.

Μεγάλοι εὐεργέται Σχολῶν Ἀδριανουπόλεως.—Ἐν τῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ τοῦ παρελθόντος σαββάτου, διαβιβασθεῖσα διὰ τοῦ σεβ. μητροπολίτου Ἀδριανουπόλεως κ. Κυρίλλου, ἀνεγνώσθη αἴτησις τῆς Κεντρικῆς Ἐφορείας τῶν ἐκπαιδευτηρίων Ἀδριανουπόλεως ὑποβαλλούσης ὅτι τὸν φιλόπολιν συμπολίτην αὐτῶν καὶ διαπρεπῆ καθηγητὴν τῆς φιλοσοφίας ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν ἐλλογιμώτατον κ. Χρῆστον Παπαδόπουλον μετὰ τῆς συζύγου αὐτοῦ κ. Μαριώρας, προσενεγκόντας κατὰ διαφόρους ἐποχὰς ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν τῶν ἐκπαιδευτηρίων τῆς πόλεως Ἀδριανουπόλεως ἑβδομήκοντα χιλιάδας δραχμῶν, ἔχει ἤδη ἀνακηρύξει μεγάλους εὐεργέτας τῶν σχολῶν ὡς ἐκ τοῦ ζηλωτῶς ἐνδεδειγμένου ἐνδιαφέροντος ὑπὲρ αὐτῶν. Ἐπειδὴ ὅμως οἱ εἰρημένοι φιλογενέστατοι συμπολῖται αὐτῶν νέαν ἐσχάτως ἐπιπροσέθεντο δωρεὰν ἐξ εἴκοσι χιλιάδων δραχμῶν χάριν τῶν ἐκπαιδευτηρίων, ἡ Κεντρικὴ Ἐφορεία θεωροῦσα ἀνεπαρκῆ τὴν ὑπ' αὐτῆς τοῖς δωρηταῖς ἀπονεμηθεῖσαν ἠθικὴν ἀμοιβὴν ἐζητήσατο ὅπως ἐκφρασθῇ πρὸς αὐτοὺς ἡ εὐαρέσκεια τῆς Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Τῆς αἰτήσεως ταύτης τῆς Κεντρικῆς Ἐφορείας Ἀδριανουπόλεως μετὰ χαρᾶς γενομένης ἀποδεκτῆς ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου, ἐνεκρίθη ὅπως γένηται ἡ προσήκουσα τῷ ἐλλογιμωτάτῳ κ. Χρ. Παπαδοπούλῳ ἐπιστολὴ διαλαμβάνουσα ὅτι ἡ Μ. Ἐκκλησία ἔχουσα ὑπ' ὄψει τὸ ἔντιμον τοῦ χαρακτῆρος αὐτοῦ, ἐκτιμῶσα δὲ καὶ τὰς πολυειδεῖς καὶ λυσιτελεῖς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ὑπηρεσίας τὰς διὰ τῆς καρποφόρου διδασκαλίας αὐτοῦ εἰς τὰς ἐν Χάλκῃ σχολὰς Θεολογικὴν καὶ Ἐμπορικὴν παρασχεθείσας, ὡς καὶ τὰς εἰς τὴν ἰδιαιτέραν αὐτοῦ πατρίδα, τὴν Ἀδριανούπολιν, γενναιόφρονας δωρεάς, ἀνακηρύττει αὐτὸν ἐντιμότατον τέκνον τῆς Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Ἀρχιεπίσκοπος Τσερνοβιτσίου.— Τῇ παρελθούσῃ τρίτῃ, 15 μεσοῦντος, ἡ Α. Θ.Π. οἰκουμενικὸς πατριάρχης συνεχάρη τηλεγραφικῶς τῷ σεβασμ. ἀρχιεπισκόπῳ Τσερνοβιτσίου καὶ μητροπολίτῃ Βουκοβίνης καὶ Δαλματίας κ. Βλαδιμήρῳ Ρέπτᾳ ἄγοντι τὴν ἐπέτειον τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ.

Ὑπουργεῖον Ναυτικῶν καὶ Παιδείας.— Ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ναυτικῶν Χασὰν Χουσνῆ πασᾶ, ἡ Α. Α. Μ. ὁ Σουλτάνος διώρισεν ὑπουργὸν τῶν Ναυτικῶν τὴν Α. Ε. τὸν τέως ὑπουργὸν τῆς Παιδείας Δζελὰλ Βέην, διευθυντὴν δὲ τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας τοῦ αὐτοῦ Ὑπουργείου τὸν ἐξοχ. Μεχμὲτ πασᾶν, καὶ ὑπουργὸν τῆς Παιδείας τὴν Α. Ε. τὸν Χασὴμ ἐφέντην.

Τοῖς ἀνωτέρω νέοις ὑπουργοῖς ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης διεβίβασε τῇ π. τρίτῃ

τὰ συγχαρητήρια αὐτοῦ διὰ τοῦ Καπουκεχαγιᾶ ἐξοχ. Ἀντωνίου βέη Οἰκιάδου.

Ἐκκλησιαστ. Μουσ. Σύλλογος.—Διὰ πατριαρχικοῦ πιττακίου διωρίσθη καὶ αὖθις πρόεδρος τοῦ Ἐκκλησιαστ. Μουσικοῦ Συλλόγου ὁ σεβασμιώτατος μητροπολίτης Νεοκαισαρείας κ. Ἀλέξανδρος διὰ τὸ ἤδη ἀρξάμενον ἕκτον συλλογικὸν ἔτος.

Ἀναχώρησις.—Ὁ Σχολάρχης τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς μητροπολίτης Σάρδεων κ. Μιχαὴλ ἀπῆλθε τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ εἰς τὴν γενέτειραν αὐτοῦ Ἀδριανούπολιν, χάριν ἀναψυχῆς.

Ἐπισκευαὶ τοῦ πατριαρχικοῦ οἴκου.—Χάριν τῶν ἐπισκευῶν τῶν πατριαρχείων προσήνεγκον ἐσχάτως ὁ πανιερώτατος Σχολάρχης τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς μητροπολίτης Σάρδεων κ. Μιχαὴλ καὶ ὁ Μ. πρωτοσύγκελλος κ. Καλλίνικος ἀνὰ δέκα χρυσᾶ εἰκοσάφραγκα ἕκαστος.

Μονὴ Ῥαγίου.—Ἡγούμενος τῆς ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Παραμυθίας καὶ Φιλιατῶν ἱερᾶς πατριαρχικῆς καὶ σταυροπηγιακῆς Μονῆς τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου τῆς ἐπιλεγομένης Ῥαγίου διωρίσθη ἐν τῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ τῆς π. τρίτης ὁ ἐν Αὐλῶνι σύγκελλος κ. Βασίλειος Παπαδόπουλος.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ
Πνευματικὸν Δικαστήριον

Ὁ Μεγακλῆς Ἠλιάδης, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος Ὀθωμανῆς, ἄλλοτε ταχυδρομικὸς ὑπάλληλος καὶ κάτοικος Κωνσταντινουπόλεως, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον δευτέραν καὶ ὥραν ὀρθόδοξον εὐρωπαϊστὶ π.μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου, νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ γυναικὸς Ἐλισάβετ Μεγ. Ἠλιάδου, τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης, Χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου Ὀθωμανῆς καὶ κατοίκου Πέραν Κωνσταντινουπόλεως, ἐπὶ διαζυξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ περὶ διαζυγίου ἀγωγὴ θεωρηθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησ. Ἀληθείας» καὶ «Νέας Ἐφημερίδος». 2

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 18 Ἰουνίου 1903.

Ὁ Πρόεδρος

(Ὑπογρ.) † Ὁ πρώην Δρυϊνουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

Ὁ Γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος (ὁ. ν.)

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 1807 καὶ ἡμερομ. 12 Μαρτίου 1903 ἀγωγὴν τῆς ἐναγούσης Χρυσάνθης Προδρόμου, τὸ γένος Τουγλίδου ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύσσει τὸν ἐν τοῖς διαλόγοις ὑφιστάμενον γάμον διαλελυμένον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου Προδρόμου Καστρινοῦ μαγείρου,

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἀλεπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων ἐφημερίδων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως» δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως, καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ ὡς ἡττηθέντι ἐν τῇ δίκῃ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως, τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων, ἀνερχόμενα εἰς γρόσια ἑξακόσια τεσσαράκοντα (ἀρ. 640) προκαταβαλλόμενα δὲ ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος·

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη. 3

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 12 Μαΐου 1903.

Ὁ Πρόεδρος

† Ὁ πρ. Δρυϊνουπόλεως **Γρηγόριος**

Ὁ γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος (ὁ. ν)

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ
Πνευματικὸν Δικαστήριον

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτοκ. 8328 καὶ ἡμερομ. 19 Νοεμβρίου 1902 ἀγωγὴν τῆς ἐναγούσης Ἑλένης Σπύρου κατὰ τοῦ Σπύρου Κωνσταντίνου Κουδέλη ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφισταμένου γάμον διαλελυμένον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου Σπύρου Κωνστ. Κουδέλη ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος,

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἀλλεπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου» δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως, καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ ὡς ὑπαιτίῳ τῆς διαζεύξεως τὰ δικαστικὰ ἔξοδα τῆς παρούσης ἀποφάσεως, τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνερχόμενα μὲν εἰς γρόσια ἑξακόσια πεντήντα πέντε (ἀριθ. 655), προκαταβαλλόμενα δὲ ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 21 Ἀπριλίου 1903.

Ὁ πρόεδρος

† ὁ πρώην Δρυϊνουπόλεως **Γρηγόριος** 3

Ὁ γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος (ὁ. ν.)

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν Δικαστήριον

Ὁ Ἰωάννης Παυλιδάκης, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος Ὀθωμανὸς καὶ τέως μὲν κάτοικος Κωνσταντινουπόλεως καὶ διευθυντὴς καφείου, ἤδη δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος προσκαλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν δευτέραν εὐρωπαϊστὶ μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ γυναικὸς Ἀργυροῦς Ἰ. Παυλιδάκη, τὸ γένος Περικλέους Κατήνα, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου Ὀθωμανῆς, τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης καὶ κατοίκου Γαλατᾶ, ἐπὶ διατροφῇ. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ περὶ διατροφῆς δικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 29 Μαΐου 1903.

Ὁ πρόεδρος

† ὁ πρώην Δρυϊνουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ 3

Ὁ γραμματεὺς

ΑΡΜΟΔΙΟΣ Δ. ΧΑΜΟΥΔΟΠΟΥΛΟΣ (δ. ν.)

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν Δικαστήριον

Ὁ Μιχαὴλ Κωνσταντίνου Μάρκου, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος Ὀθωμανὸς ἐκ Ναγοπούλους τῆς ἐπαρχίας Δρυϊνουπόλεως, τέως μὲν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἄεργος διαμένων ἤδη δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, προσκαλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 2αν εὐρωπαϊστὶ μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ γυναικὸς Ἑλένης Μιχαὴλ, τὸ γένος Εὐαγγέλου Θεμελῆ, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὀθωμανῆς, τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης καὶ ἐν Οὖν-Καπὰν Κωνσταντινουπόλεως προσωρινῶς διαμενούσης, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ περὶ διαζυγίου δικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 29 Μαΐου 1903.

Ὁ πρόεδρος 3

(Ὑπογρ.) † ὁ πρώην Δρυϊνουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

Ὁ γραμματεὺς

(Ὑπογρ.) ΑΡΜΟΔΙΟΣ Δ. ΧΑΜΟΥΔΟΠΟΥΛΟΣ (δ. ν.)

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν Δικαστήριον

Ὁ Θωμᾶς Δημητρίου Λάλη, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος Ὀθωμανὸς, τέως μὲν κάτοικος Κωνσταντινουπόλεως, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον δευτέραν καὶ ὥραν ὀγδόην Εὐρωπαϊστὶ π. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ γυναικὸς Ἀναστασίας Θωμᾶ, τὸ γένος Ἰ. Πετρίδου, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὀθωμανῆς, τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης καὶ κατοίκου πέραν (ἀϊναλὶ τσεσμὲ), ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ περὶ διαζυγίου ἀγωγὴ θεωρηθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 18 Ἰουνίου 1903.

Ὁ πρόεδρος

† ὁ πρώην Δρυϊνουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ 3

Ὁ γραμματεὺς

καὶ α. α.

Ἱεροδ. ΙΕΡΟΘΕΟΣ ΑΝΘΟΥΛΙΔΗΣ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΒΑΡΝΗΣ

Πνευματικὸν Δικαστήριον

Ὁ Κωνσταντῖνος Παναγιωτίδης, χριστιανὸς Ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὀθωμανὸς, ἐργάτης τέως κάτοικος Βάρνης, ἤδη δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ κατοικίας προσκαλεῖται, ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Παρασκευὴν, καὶ ὥραν 10 Εὐρωπαϊστὶ π. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν Βάρνῃ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ γυναικὸς Κρουσταλλίας Κ. Παναγιωτίδου, τὸ γένος Νικολάου, χριστιανῆς Ὀρθοδόξου, ὑπηκόου βουλγαρίδος τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης, καὶ κατοίκου Βάρνης, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ περὶ διαζυγίου δικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως».

Ὁ Πρόεδρος

† Ὁ Βάρνης **Πολύκαρπος**

Ὁ γραμματεὺς 1

Ν. Κωνσταντίνου

Ὑπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧ ΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΤΟΣ ΚΓ'. ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, 25 ΙΟΥΛΙΟΥ 1903 ΑΡΙΘ. 30

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. . . . 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Μητρ. Διδυμοτείχου ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ

Ἡ συνδρομὴ προκαταβάλλεται ἀποστελλομένη πρὸς τὸν ταμίαν.

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὁ νέος πάπας Πῖος ὁ Ι' – Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά – Ἐντυπώσεις ἐκ τῆς περὶ τῆς ἑνώσεως τελευταίας πατριαρχικῆς καὶ συνοδικῆς πρὸς τὰς ὀρθοδόξους αὐτοκεφάλους ἐκκλησίας ἐπιστολῆς—Σχέσις τῆς ἑλληνικῆς φιλοσοφίας πρὸς τὴν Καινὴν Διαθήκην καὶ ἡ σημασία αὐτῆς ἐν τῷ χριστιανισμῷ.—Παράρτημα: «Εὐαγγελικὰ διδάγματα».

Ο ΝΕΟΣ ΠΑΠΑΣ ΠΙΟΣ Ο Ι'.

Τῇ παρελθούσῃ τρίτῃ, 22 ἰσταμένου, κατὰ τὴν πρωϊνὴν ψηφοφορίαν τοῦ ἱεροσυνεδρίου τῶν καρδιναλίων, ἀνεδείχθη πάπας τῆς Ἐκκλησίας τῆς παλαιᾶς Ρώμης, ὑπὸ τὸ ὄνομα Πῖος ὁ Δέκατος, διὰ ψήφων 50 ἐπὶ 62 ψηφοφορούντων ὁ καρδινάλιος ἀρχιεπίσκοπος Βενετίας Ἰωσὴφ Σάρτος. Τὴν ἐκλογὴν αὐτοῦ ἀνήγγειλε γεγονυῖα τῇ φωνῇ, ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τοῦ Βατικανοῦ τοῦ προσβλέποντος εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ ἁγίου Πέτρου, ὁ καρδινάλιος ἀρχιδιάκονος τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας διὰ τοῦ καθιερωμένου τύπου ἔχοντος ὡς ἀκολούθως: Annuntio vobis gaudium magnum. Habemus Pontificem Eminenentissimum et Reverendissimum Dominum cardinalem Josephum Sartum qui sibi nomen elegit Pius Decimus ut in posterum vocetur. (εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν μεγάλην. Ἔχομεν ποντίφικα τὸν ὑψηλοπανιερώτατον κύριον καρδινάλιον Ἰωσὴφ Σάρτον, ἀναλαβόντα τὸ ὄνομα Πῖος ὁ Δέκατος, δι' οὗ θέλει καλεῖσθαι τοὐντεῦθεν). Μετ' οὐ πολὺ δὲ καὶ ὁ νέος πάπας ἐμφανισθεὶς, ἀπὸ τοῦ ἐσωτερικοῦ πρὸς τὸν ναὸν ἐξώστου, ηὐλόγησε τὸ συρρεῦσαν πλῆθος.

Ὁ νέος πάπας ἐγεννήθη ἐν τῇ πολίχνῃ Rieze τῆς ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ ἐκκλησ. ἐπαρχίας Treviso ἐξ ἀφανῶν γονέων τῇ 2 ἰουνίου 1835, μετὰ δὲ τὴν συμπλήρωσιν τῶν σπουδῶν του ἐν τῇ θεολογικῇ σχολῇ τῆς Παδούης ἐχρημάτισε κατ' ἀρχὰς μὲν καθηγητὴς ἐν τῇ αὐτῇ σχολῇ, εἶτα δὲ ἀλληλοδιαδόχως ἐφημέριος ἐνοριῶν ἐπὶ πολλὰ ἔτη μέχρι τοῦ 1875, γραμματεὺς τῆς ἐπαρχίας Treviso, πρωτοσύγκελλος αὐτῆς, ἐξ ἧς θέσεως προήχθη εἰς ἐπίσκοπον Μαντούης. Ἀνυψωθεὶς ὑπὸ τοῦ πάπα Λέοντος τοῦ ΙΓ' εἰς τὸ καρδιναλικὸν ἀξίωμα τῷ 1893, διωρίσθη ὑπ' αὐτοῦ μετὰ διετίαν ἀρχιεπίσκοπος Βενετίας. Ὁ διορισμὸς οὗτος προύκάλεσε σύγκρουσιν μετὰ τῆς Ἰταλικῆς κυβερνήσεως διεκδικούσης τὸ δικαίωμα τῆς ὑποδείξεως τοῦ ἀρχιεπισκόπου Βενετίας, ὡς κληρονόμου τῆς Βενετικῆς δημοκρατίας, ἥτις ἐκέκτητο τὸ δικαίωμα τοῦτο καὶ ἀρνουμένης νὰ παραχωρήσῃ τὰς προσόδους τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ἃς διαχειρίζονται ἐν Ἰταλίᾳ κατὰ τὴν χηρείαν τῶν ἀρχιερατικῶν ἑδρῶν κυβερνητικοὶ οἰκονομικοὶ ἐπίτροποι· ἀλλ' ἡ δεξιότης τοῦ Λέοντος ἐξωμάλυνε τὸ πρᾶγμα λαβούσης τῆς Ἰταλικῆς κυβερνήσεως, εἰς ἀντάλλαγμα τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ ἀρχιεπισκόπου, τὴν ἀντικατάστασιν τῶν ἐν Ἀβυσσινίᾳ Γάλλων ἱεραποστόλων δι' Ἰταλῶν.

Ὁ καρδινάλιος Σάρτο, ἀφιερωθεὶς ἀποκλειστι-

κῶς εἰς τὰ ποιμαντορικά του καθήκοντα, οὐδέποτε ἀνεμίχθη εἰς τὴν ἐνεργὸν πολιτικὴν, ἀποφεύγων τὸν θόρυβον καὶ τὰς ἐπιδεικτιάσεις, σπανιώτατα δὲ μεταβαίνων εἰς Ρώμην· ὡς ἐκ τῆς συνετῆς δὲ, μετριόφρονος καὶ συνδιαλλακτικῆς πολιτείας του ἔχαιρεν ἀμέριστον τὴν ἀγάπην τοῦ ποιμνίου του καὶ τὴν ἐκτίμησιν τῆς Πολιτείας. Διὸ καὶ ἡ ἐπὶ τὸν παπικὸν θρόνον ἀνάρρησίς του, ὡς ἄσχετος πάσης πολιτικῆς καὶ κομματικῆς ἀποχρώσεως, ἐκρίθη ἐν γένει λίαν εὐμενῶς ὑπὸ τῆς δημοσίας γνώμης.

ΣΗΜ. Οἱ ἀρχιεπίσκοποι τῆς Βενετίας φέρουσι τὸν τίτλον πατριάρχου. Ὁ τίτλος οὗτος, ἁπλῶς τιμητικὸς ὢν καὶ οὐδεμίαν συνεπαγόμενος ἐξουσίαν ἢ δικαιοδοσίαν ὑπερτέραν τῆς τῶν λοιπῶν ἐπισκόπων τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, ἐπεβραβεύθη τοῖς ἀρχιεπισκόποις τῆς Βενετίας ὑπὸ τοῦ πάπα Νικολάου τοῦ Ε′ (παπεύσαντος ἀπὸ τοῦ 1447—1455), εἰς ἔνδειξιν τῆς ἀγάπης καὶ ὑπολήψεώς του πρὸς τὸν τότε ἐπίσκοπον Βενετίας Λαυρέντιον Ἰουστινιάνη, μεθ' οὗ ἐχρημάτισε συμμοναστὴς ἐν τῇ παρὰ τὴν Βενετίαν, ἐπὶ τῆς νήσου Ἅλγας, μονῇ τοῦ ἁγίου Γεωργίου. Τὸν τιμητικὸν δὲ τίτλον τοῦ πατριάρχου ἀπένειμαν οἱ πάπαι καὶ τοῖς ἐπισκόποις Λισσαβῶνος τῆς Πορτογαλλίας, καθὼς καὶ τοῖς τῶν δυτικῶν Ἰνδιῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Τὸ νόσημα τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου.—Ἡ ἐγχείρησις.—Ἡ Α.Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης, καίπερ ἄριστα, τῷ Θεῷ χάρις, ἔχων τὴν ὑγιείαν, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, κατὰ τὰς διὰ τῆς ἀμάξης ἐξόδους αὐτοῦ, ἠσθάνετο ἀνωδύνους τινὰς ὡς ἐκ τῶν ταλαντεύσεων τῆς ἀμάξης ἐνδείξεις λιθιάσεως τῆς κύστεως. Ἀλλὰ μὴ διδοὺς προσοχὴν πολλὴν εἰς τὰ περὶ τῆς ὑγιείας αὐτοῦ, ἀπέκρουε τὰς συνεχῶς ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ τοῦ πατριαρχικοῦ οἴκου διδάκτορος κ. Ἀλεξάνδρου Μελαχροινοῦ γινομένας συστάσεις καὶ τὰς προηγουμένως ὑποβαλλομένας τοιαύτας ὑπὸ τοῦ διδάκτορος κ. Μιχαὴλ Ψαλλίδα, ὃς καὶ πρῶτος ἐπεσκέψατο τὴν Α. Θ. Π. μετὰ τὴν ἐξ Ἁγίου Ὄρους αἰσίαν ἄφιξιν καὶ ἐπέμενε συνιστῶν ἐπείγουσαν καὶ ἀναγκαίαν θεραπείαν. Ἀλλ' ἵνα μὴ τὸ πρᾶγμα καταστῇ ὀχληρότερον καὶ ἐπιπονώτερον εἰς τὴν ἴασιν, ἐζήτησε τὴν γνώμην τοῦ ἐξοχ. ἰατροῦ κ. Μ. Ψαλλίδα, ὃς μετὰ τοῦ ἐξοχ. κ. Μελαχροινοῦ πειστικῶς ὑπέδειξε τὴν ἀνάγκην τῆς θεραπείας, πρὸς πρόληψιν μειζόνων κακῶν. Τὸ αὐτὸ ὑπέδειξαν αὖθις οἱ τρεῖς ὁμοῦ μετὰ τοῦ ἐξοχ. κ. Ἀλεξ. Καμπούρογλου, ὑφ' ὧν ἀπεφασίσθη καὶ ἡ γενομένη ἐπιτυχῶς, τὴν παρελθοῦσαν παρασκευὴν, ἐργασία τῆς ἐγχειρήσεως, ἀρξαμένη ἀπὸ τῆς 10 ½ τῆς πρωΐας καὶ διαρκέσασα μέχρι τῆς 1 ½ τῆς μεσημβρίας. Οἱ εἰς τὸ ἔργον ὅλον τῆς ἐγχειρητικῆς ἐργασίας μετὰ προσοχῆς καὶ σπουδῆς ἐπιδοθέντες, πρωτοστατοῦντος αὐτῆς, ἕνεκα προτεραιότητος ἐν τῇ γνωμοδοτήσει, τοῦ κ. Μ. Ψαλλίδα, διδάκτορες κκ. Ἀλέξανδρος Καμπούρογλους, Ἀλέξανδρος Μελαχροινὸς, Θωμᾶς Σγουρδαῖος, Ἀλέξανδρος Σπανούδης καὶ Στυλιανὸς Σαράντης ἐξετέλεσαν τὴν λιθοτομίαν καὶ τὰ συναπαιτούμενα μετὰ προσοχῆς ἐπαινετῆς καὶ ἀξίας πολλῶν συστάσεων καὶ εὐχαριστιῶν· σὺν ταῖς ἐκφραζομέναις δὲ ταύταις εὐχαριστίαις τοῖς ἐξοχ. ἰατροῖς, ἐνετάλημεν ἵνα διατυπώσωμεν ὧδε λίαν θερμὰς πατρικὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας πᾶσι τοῖς ὁμογενέσι καὶ ὀρθοδόξοις τοῖς ἐγγύθεν τε καὶ μακρόθεν ἐθελαγάθως ἐπιδείξασι στοργὴν υἱϊκὴν εὐλαβῆ πρὸς τὴν Α. Θ. Παναγιότητα ἐπὶ τῷ νοσήματι, καὶ διαφοροτρόπως ἐκδηλώσασι τὸ φιλόστοργον αἴσθημα.

Ἡ Α. Α. Μ. συγχρόνως καὶ κατὰ τὴν ἀνεξάντλητον εὐμενῆ διάθεσιν Αὐτοῦ, τὴν πάντοτε εὐκαίρως ἐνδεικνυμένην, πυδόκησε καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ τῆς ἀσθενείας τῆς Α. Θ. Π. ἵνα διατρανώσῃ τὴν ὑψηλὴν καὶ βασιλικῶς ἀγαθοποιὸν εὔνοιαν Αὐτοῦ πέμπων διὰ τῆς Α. Ἐξ. τοῦ Ἀλῆ Ζεβὰτ βέη αὐτοκρατορικὸν δῶρον 100 λιρῶν ὀθωμανικῶν, διὸ καὶ ἰδιαζόντως ἐξεδηλώθη ἡ καὶ ἐπὶ τούτῳ ζωηρὰ καὶ ἐγκάρδιος εὐγνωμοσύνη τῆς Α. Θ. Π. διὰ τοῦ ἐξοχ. αὐτοκρατορικοῦ ἀπεσταλμένου.—Τὴν ἐπιοῦσαν τῆς ἐγχειρήσεως, σάββατον, πρὸς τὸ ἑσπέρας ἡ Α. Ἐξ. ὁ Ἀλῆ Ζεβὰτ βέης, γραμματεὺς τῆς Α. Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου, προσελθὼν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα διεβίβασε τῇ Α.Θ. Π. τῷ οἰκουμενικῷ πατριάρχῃ, καλῶς ἔχοντι τὴν ὑγιείαν, ὑψηλῆς αὐτοκρατορικῆς χάριτος ἐνδείξεις πλήρεις βασιλικῆς εὐμενείας λόγους, προσόντα ἰδιαζόντως χαρακτηρίζοντα τὴν Α. Α. Μ. τὸν λαοφίλητον καὶ μεγάθυμον αὐτοκράτορα καὶ Σουλτάνον ἡμῶν, Οὗτινος ἡ φιλανθρωπία καὶ ἡ ὑπὲρ τῶν πασχόντων μέριμνα, ἀπαράμιλλος οὖσα, ἐνδείκνυσι τὴν Α. Α. Μ. ὡς ἄγγελον παρηγορίας τῶν τεθλιμμένων. Ὁ παναγιώτατος οἰκουμενικὸς πατριάρχης, συγκεκινημένος ἐν ἀληθείᾳ ἐκ τῶν βαρυσημάντων τούτων ἐνδείξεων

τῆς ὑψηλῆς αὐτοκρατορικῆς εὐνοίας, τῆς ἀνταναπλώσης ἐφ' ὅλον τὸ ἡμέτερον γένος καὶ τὴν ἱεραρχίαν, θερμῶς πύχαρίστησε τῇ Α. Α. Μεγαλειότητι ἐπὶ ταῖς ὑψηλαῖς καὶ ἐξόχοις ταύταις τιμαῖς, μάλιστα δὲ διὰ τὸ φιλάνθρωπον καὶ τὸ τῆς στοργῆς ἐνδιαφέρον, δεηθεὶς τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ τῆς αὐτοκρατορικῆς ὑγιείας καὶ τῆς ἐν πᾶσι τοῖς βασιλικοῖς ἔργοις εὐδαιμονίας.

Ἐνδείξεις φιλαδελφίας καὶ τιμῆς καὶ σεβασμοῦ.—Τῷ σαββάτῳ, τῆς ἱερᾶς Συνόδου ἐργαζομένης κατῆλθεν ὁ προεδρεύσας σεβασμ. γέρων Ἐφέσου, ἐντολῇ συνοδικῇ, καὶ διεβίβασε τῷ παναγιωτάτῳ οἰκουμενικῷ πατριάρχῃ τὰς φιλαδέλφους συγχαρητικὰς εὐχὰς τῆς ἱερᾶς Συνόδου ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας τῆς ἰατρικῆς ἐπεμβάσεως καὶ τὴν διάπυρον εὐχὴν ὑπὲρ τῆς ὑγιείας Αὐτῆς. Ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμ. πατριάρχης ἐνωτισθεὶς μετὰ συγκινήσεως τῶν ζωηρῶν τῆς φιλαδελφίας δειγμάτων τῶν ἐκ μέρους τῆς ἱερᾶς Συνόδου πύχαρίστησε θερμότατα αὐτῇ καὶ πῦξατο συγκεκινημένος ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ Γένους καὶ τῆς σεβαστῆς ἱεραρχίας.—Ἐπίσης ἐκ μέρους τοῦ Δ.Ε.Μ. Συμβουλίου τὰς ἐνθέρμους εὐχὰς ὑπὲρ τῆς πλήρους ἀποκαταστάσεως τῆς ὑγείας τῆς Α. Θ. Π. ὑπέβαλεν ἐπιτροπὴ ἐκ τοῦ σεβ. προέδρου μητροπολίτου Νεοκαισαρείας κ. Ἀλεξάνδρου καὶ τοῦ ἐκ τῶν συμβούλων ἐξ. Κοσμᾶ πασᾶ, ἀντιναυάρχου.—Οἱ ἐξ. ὑπουργοὶ τοῦ κράτους διηρώτησαν τὰ κατὰ τὴν ὑγείαν τῆς Α.Θ.Π.δι'ἰδίων ἀπεσταλμένων, ὁ μακαριώτατος πατριάρχης πρώην Ἱεροσολύμων κ. Νικόδημος, καθὼς καὶ οἱ μακαρ. πατριάρχαι τῶν ἀνατολικῶν καὶ τῶν μετὰ τῆς Ρώμης ἡνωμένων ἀρμενίων. ὁ σοφολογ. ἀρχιραββῖνος, ὁ ἐπίτροπος τοῦ μακαρ. πατριάρχου τῶν Σύρων, ὁ ἐπιτετραμμένος τῆς Γερμανικῆς κυβερνήσεως, πάντες οἱ λογάδες τοῦ γένους, οἱ ἀνώτεροι κυβερνητικοὶ ὁμογενεῖς ὑπάλληλοι καὶ οἱ τὰ κοινὰ παρ' ἡμῖν πράττοντες.

Ἐνδεικ... διδασκάλων. — Διαβιβασθέντος ἐσχάτως εἰς τὰ Πατριαρχεῖα τεσκερὲ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῶν Θρησκευμάτων ὑποδεικνύοντος ὅτι τινὲς τῶν μητροπολιτῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου δὲν ἐφοδιάζουσι τοὺς διδασκάλους καὶ διδασκαλίσσας τῶν ἐπαρχιῶν αὐτῶν διὰ τακτικῶν ἐντύπων ἐνδεικτικῶν, ἀλλ' ἐπιδίδουσιν αὐτοῖς σημειώματα (πούσουλα) ἁπλᾶ, ἐνῷ κατὰ τὴν σχετικὴν περὶ τούτου ἐγκύκλιον τῆς 22 Ἰανουαρίου 1901 τὰ ἐνδεικτικὰ (σεχατετ-ναμὲ) τῶν διδασκάλων καὶ διδασκαλισσῶν δέον νὰ ἐπικυρῶνται ὑπὸ τῶν οἰκείων μητροπολιτῶν, ἡ ἁγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος ἐνέκρινεν ὅπως συστηθῇ τοῖς σεβασμ. μητροπολίταις διὰ καταλλήλου ἐγκυκλίου σημειώματος ἵνα τὰ ὑπ' αὐτῶν τοῖς διδασκάλοις ἐπιδιδόμενα ἐνδεικτικὰ ὦσιν τούντεῦθεν ἔντυπα, καλλιτεχνικά, οὕτως ὥστε νὰ μὴ ἐκλαμβάνωνται ὡς ἁπλᾶ σημειώματα ὑπὸ τῶν κατὰ τόπους ἐπιθεωρητῶν, ἀπευθύνωνται δὲ εἰς τὸ Πατριαρχικὸν Τυπογραφεῖον πρὸς ἀπόκτησιν τοιούτων.

Ἐπαρχία Ἀδριανουπόλεως. — Τῶν χριστιανῶν κατοίκων Σαράντα Ἐκκλησιῶν, τμήματος τῆς ἐπαρχίας Ἀδριανουπόλεως, δι' ἀναφορᾶς αὐτῶν αἰτησαμένων πρό τινος παρὰ τῆς Ἐκκλησίας ὅπως τοῦτο μετά τινων πέριξ αὐτοῦ χωρίων ἀνακηρυχθῇ εἰς ἀνεξάρτητον ἐπισκοπὴν, ἡ ἁγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος εἶχε παραπέμψῃ τὴν ἀναφορὰν τῷ κυριάρχῃ μητροπολίτῃ Ἀδριανουπόλεως κ. Κυρίλλῳ πρὸς γνωμοδότησιν. Τούτου δὲ νῦν ἐν τῇ ἀπαντήσει, ἀναγνωσθείσῃ ἐν τῇ χθεσινῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ, καταδείξαντος ἀνυποστάτους τοὺς προβληθέντας πρὸς σύστασιν ἀνεξαρτήτου ἐπισκοπῆς λόγους, ἡ ἁγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος ἀπέρριψε τὴν εἰρημένην αἴτησιν.

Μητροπολίτης Κυζίκου. Αἰτήσας καὶ τυχὼν τῆς νενομισμένης ἐκκλησιαστικῆς ἀδείας ἀφίκετο εἰς βασιλεύουσαν ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Κυζίκου κ. Κωνσταντῖνος προτιθέμενος ἵνα διατρίψῃ ἡμέρας τινας ἐνταῦθα.

Ἐκκλησιαστικαὶ ποιναὶ εἰς ἱερεῖς. Ἐν τῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ τῆς π. τρίτης ἀναγνωσθείσης ἐκθέσεως τοῦ σεβ. μητροπολίτου Ἀμασείας κ. Ἀνθίμου ἐπισυνάπτοντος τὸ μὲν ἀναφορὰν τῶν κατοίκων τοῦ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ αὐτοῦ χωρίου Ἐρικλῆ μεμφομένων τὸν ἱερέα αὐτῶν Δημήτριον Μουράτογλουν ἐπὶ παρανόμοις πράξεσι, τὸ δὲ ἀπόσπασμα πρακτικοῦ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου τῆς Μητροπόλεως Ἀμασείας ὑποβάλλοντος ὅπως τῷ εἰρημένῳ ἱερεῖ ἐπιβληθῇ ἡ προσήκουσα ἐκκλησιαστικὴ ποινὴ διὰ τὴν ἀνοίκειον αὐτοῦ πολιτείαν, ἡ ἁγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος ἐνέκρινεν ὅπως καταδικασθῇ ὁ ἱερεὺς οὗτος εἰς ὑπεροριαν ἐπὶ ἓν ἔτος ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ Σουμελᾶ.

Ὡσαύτως τοῦ μητροπολίτου Λέρου-Καλύμνου κ. Ἰωάννου καταγγείλαντος τῇ Ἐκκλησίᾳ τὸν ἐν Καλύμνῳ ἱερέα Νικόλαον Κωλέττην ἐπὶ παρανόμῳ καὶ ἀπρεπεῖ πολιτείᾳ, ἡ ἁγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος

ἐνέκρινεν ὅπως προσκληθῇ ἐνταῦθα ὁ ἱερεὺς οὗτος καὶ ἀπολογηθῇ.

Ὡρολόγιον Ἐκκλησίας σλαυϊστί. Ἠγγείλαμεν πρὸ μηνῶν ὅτι ὁ πανιερώτατος μητροπολίτης Βόσνης κ. Νικόλαος εἶχεν ὑποβάλῃ τῇ Μ. Ἐκκλησίᾳ συντάξας Ὡρολόγιον σλαυϊστὶ τῶν Ἐκκλησιῶν Βοσνίας καὶ Ἑρζεγοβίνης καὶ ὅτι ἡ ἁγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος εἶχε παραπέμψῃ τοῦτο πρὸς μελέτην πρὸς τὸν καθηγητὴν τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογ. Σχολῆς ἀρχιμ. Εἰρηναῖον. Ἤδη οὗτος περάνας τὴν ἀνατεθεῖσαν αὐτῷ ἐντολὴν ὑπέβαλε δι' ἐκθέσεως τὸ πόρισμα τῆς μελέτης εἰς τὴν ἱερὰν Σύνοδον, ἥτις παρέπεμψεν αὐτὸ εἰς τὸν σεβ. μητροπολίτην Σμύρνης κ. Βασίλειον.

Κανονισμὸς Ροδοκανακείου Σχολῆς. Τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Καισαρείας κ. Γερβασίου ὑποβαλόντος τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ πρὸς ἔγκρισιν νέον Κανονισμὸν τῆς ἐν Καισαρείᾳ Ροδοκανακείου Σχολῆς, ἡ Ἱ. Σύνοδος ἀνέθηκε τὴν μελέτην τούτου εἰς ἐπιτροπὴν ἐκ τῶν σεβασμ. μητροπολιτῶν Μιτυλήνης καὶ Καλλιουπόλεως.

Τῆς ἐπιτροπῆς δὲ περανάσης τὸ ἔργον καὶ ὑποβαλούσης τὴν γνώμην αὐτῆς ἐν τῇ χθεσινῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ, ἡ Ἱ. Σύνοδος ἐπεκύρωσε τὸν κανονισμὸν μετὰ μικρῶν τροποποιήσεων.

Πατριαρχικὸν Τυπογραφεῖον. — Τῆς ἀνεγέρσεως νέου διαμερίσματος τοῦ κτιρίου τοῦ Πατριαρχικοῦ Τυπογραφείου καταστάσης ἀπαραιτήτου, ἕνεκα τοῦ προσφάτου πλουτισμοῦ αὐτοῦ διὰ νέου τυπογραφικοῦ ὑλικοῦ καὶ μηχανῶν, ἐξ Εὐρώπης φιλοκάλῳ μερίμνῃ καὶ προνοίᾳ τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἰωακεὶμ Γ'. κομισθέντος, καὶ ταύτης ἤδη περατωθείσης, ἀπὸ τῆς προχθὲς τετάρτης, τελεσθέντος τοῦ ἐπὶ τοῖς ἐγκαινίοις νενομισμένου ἁγιασμοῦ ὑπὸ τοῦ Συγκέλλου τῶν Πατριαρχείων Νικοδήμου, ἐγκαθιδρύθησαν ἐν τῷ νέῳ φωτεινοτάτῳ καὶ εὐρυχώρῳ τούτῳ διαμερίσματι τὰ γραφεῖα τῆς συντάξεως τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας», τῆς διευθύνσεως τοῦ Πατριαρχικοῦ Τυπογραφείου καὶ τὸ Στοιχειοθετεῖον, ὅπερ, ἔχον μέχρι τοῦδε, ἐλλείψει ἄλλου καταλλήλου χώρου, κατειλημμένην τὴν αἴθουσαν τῆς Πατριαρχικῆς Βιβλιοθήκης, παρεκώλυε τὴν τακτικὴν λειτουργίαν αὐτῆς τε καὶ τοῦ ἐν αὐτῇ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου.

Ἅγιον Ὄρος.—Ὑπὸ τῶν ἐν Ἁγίῳ Ὄρει Ἄθω ἱερῶν μονῶν ἀπεστάλησαν εἰς Θεσσαλονίκην ἐκ συνδρομῶν αὐτῶν ὑπὲρ τοῦ ἀνεγειρομένου μητροπολιτικοῦ ναοῦ τριάκοντα τρεῖς ὀθωμ. λίραι, ὧν τὰς εἴκοσιν ἐχορήγησεν ἡ ἱερὰ μονὴ τῶν Ἰβήρων. — Ὁ ἱερολογ. διάκονος καὶ σχολάρχης τῆς κεντρικῆς ἐν Καρυαῖς τοῦ Ἄθω σχολῆς κ. Χριστοφόρος Κτενᾶς, προλύτης τῆς θεολογίας, ὑπέβαλε παραίτησιν καὶ ἀπῆλθεν ἐξ Ἁγίου Ὄρους.

Εὐσεβεῖς δωρεαί. — Ὁ ἐν Κραϊώβᾳ τῆς Ῥουμανίας ἐγκατεστημένος ὁμογενὴς κ. Δ. Γεωργιάδης, ἐκτὸς τῶν 30 χιλιάδων φράγκων χρυσῶν, κατατεθειμένων ὑπ' αὐτοῦ πρὸ ἐτῶν εἰς τὴν ἐθνικὴν τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος ὑπὲρ τῶν σχολῶν τῆς πατρίδος αὐτοῦ Σελίτσης, κατέθηκεν ὑπὲρ τοῦ αὐτοῦ σκοποῦ καὶ ἑτέρας 10 χιλιάδας φράγκων.—Οἱ κκ. Ι. Φωτόπουλος καὶ Γ. Ναοὺμ ἐκκαθαρίσαντες τὴν περιουσίαν τοῦ ἀειμνήστου Ἰωάννου Νικολαΐδου, φαρμακοποιοῦ, ἀνερχομένην ὡς ἔγγιστα εἰς 20 χιλιάδας φράγκων χρυσῶν, ἐξησφάλισαν ταύτην, κατὰ τὸ περιεχόμενον τῆς διαθήκης, ἐπ' ὀνόματι τῆς κοινότητος Σελίτσης. — Ὁ ἀξιότιμος κ. Εὐστράτιος Β. Καραντώνης προσήνεγκεν ὑπὲρ τοῦ ἐν Καγιάκῳ καὶ Ἀκρωτηρίῳ τῆς πατρίδος αὐτοῦ Μιτυλήνης ἐπὶ βάσεων εὐρυτέρων ἀνεγειρομένου ναοῦ λίρας τουρκικὰς 100.

«Αἱ ἀναμνήσεις». — Τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ἡμερολόγιον τοῦ 1903 ἔτους τῆς ἐλλογίμου κ. Κορνηλίας Πρεβεζιώτου καὶ Ε. Ταβανιώτου ἄρτι εἶδε τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος ἐν τομιδίῳ κομψῷ περιέχοντι τερπνὴν καὶ ποικίλην ὕλην.

Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων

Ἀρχιγραμματεὺς τῆς ἱερᾶς Συνόδου τοῦ πατριαρχικοῦ ἀποστολικοῦ θρόνου τῶν Ἱεροσολύμων διωρίσθη ὁ πανοσ. ἱερομόναχος κ. Κελαδίων Καντόπουλος, ἄλλοτε μὲν διευθυντὴς τῶν ἐν Ναζαρὲτ σχολείων, ὕστερον δὲ γενόμενος ἡγούμενος Χασούν. Ἀρχιγραμματεὺς τοῦ Κοινοῦ διατελεῖ σχεδὸν ἀπὸ ἔτους ὁ πανοσιολ. ἀρχιμανδρίτης κ. Μελέτιος Μεταξάκης.

Ἐκκλησία Ἑλλάδος

Ἀρχιεπισκοπὴ Ἄρτης. — Ὁ πανιερ. ἀρχιεπίσκοπος Ἄρτης κ. Γεννάδιος ἤγγειλε τῷ τῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ὑπουργείῳ, ὅτι ἐνέκρινε τὴν ἐν Ἄρτῃ σύστασιν ἱερατικῆς σχολῆς, συντηρουμένης ἐκ τῶν ἐκκλησιαστικῶν προσόδων, ἐπιβλεπομένης δ' ὑπὸ τῆς ἱερᾶς συνόδου τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος. Ἡ σύστασις τῆς ἱερατικῆς ταύτης σχολῆς ἐνεκρίθη.

Ἱεροκηρυξ τοῦ νομοῦ Εὐβοίας διωρίσθη ὁ πανοσιολ. ἀρχιμ. κ Γερμανὸς Τρωϊάνος, τελειόφοιτος τῆς ἱερᾶς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς Σχολῆς, πρώην δὲ προϊστάμενος τῆς ἐν Βουδαπέστῃ ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου κοινότητος, ὃς ἀπὸ μηνὸς ἀνελαβεν ἤδη τὰ καθήκοντα αὐτοῦ.

Ὁ ἐπίσκοπος Λευκάδος Εὐγένιος Περδικάρης ἀπεβίωσεν ἄρτι ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ αὐτοῦ, ποιμάνας ἐπὶ δωδεκαετίαν περίπου τὴν ἐπισκοπὴν ταύτην, πρὸ τούτου δὲ χρηματίσας ἐφημέριος τῆς ἐν Βενετίᾳ ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου κοινότητος.

Ποινὴ ἱερέων.—Ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου κατεδικάσθησαν εἰς ἀργίαν δεκαετῆ οἱ μέχρι πρό τινος προϊστάμενοι τῶν ἑλληνικῶν κοινοτήτων Νέας Γόρκης καὶ Σικάγου οἱ καὶ πράγματα παρασχόντες τῇ τε συνόδῳ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ταῖς δυσὶ ταύταις ὀρθοδόξοις κοινότησι.

Ἡ κατάργησις τῆς ἐπισκοπῆς Κυθήρων εἰς πολὺν ἐνέβαλε λύπην τοὺς ὀρθοδόξους προαχθέντας εἰς ἀναφορὰς καὶ ψηφίσματα ὑπέρ τε ταύτης καὶ τοῦ πανιερ. ἐπισκόπου Κυθήρων κ. Εὐθυμίου Καβαθᾶ.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΡΙ ΕΝΩΣΕΩΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΟΔΙΚΗΣ ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥΣ ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΟΥΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ

Παρακολουθοῦντες τὰ γραφέντα καὶ γραφόμενα ἐν τῷ ἐξωτερικῷ τύπῳ περὶ τῆς ὡς ἄνω πατριαρχικῆς ἐπιστολῆς, ἀφ' ἧς ἡμέρας αὕτη κατέστη γνωστὴ εἰς τὸ πολὺ κοινὸν δημοσιευθεῖσα, δὲν δυνάμεθα ἀλλ' ἢ μετὰ χαρᾶς νὰ διαπιστώσωμεν τὴν συμπαθῆ ἐντύπωσιν καὶ ἠχώ, ἣν τὸ σπουδαῖον τοῦτο ἐκκλησιαστικὸν ἔγγραφον παρήγαγε γενικῶς πανταχοῦ παρὰ τοῖς ὀρθοδόξοις τε καὶ τοῖς ξένοις. Αἱ ἐν αὐτῷ ὑψηλαὶ ἰδέαι, αἵτινες ἀσυνήθως μὲν διὰ τὴν σημερινὴν κοσμικόφρονα ἐποχήν, ἀλλ' εὐθαρσῶς κατὰ καθῆκον ἱερὸν ἐθίχθησαν ἐν τῇ πατριαρχικῇ ταύτῃ ἐπιστολῇ, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ μὴ διαθερμάνωσι τὸ ὑπνῶττον χριστιανικὸν αἴσθημα καὶ ἀνυψώσωσιν αὐτὸ εἰς τὴν προσήκουσαν περιωπήν, ἀφ' ἧς ἀπὸ πολλοῦ ποικίλαι κοσμικώτεραι περιστάσεις καὶ μέριμναι ἐκράτουν αὐτὸ μακράν. Ἡ φωνὴ λοιπὸν ἡ ἀπὸ περιωπῆς ἐμπρεπούσης ἐν μέσῳ τῆς συγχρόνου πεζότητος καὶ νάρκης ριφθεῖσα δὲν ἦτο εὐτυχῶς φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ, καὶ ἡ συμπαθὴς ἠχώ, ἥτις πάντοθεν νῦν ἀπηχεῖ, δικαιοῖ πληρέστατα τὸ ἐπίκαιρον, τὸ εὔστοχον καὶ τὴν λυσιτέλειαν τῆς βουλῆς.

Ἔχομεν ὑπ' ὄψει πρὸς τοῖς ἄλλοις θερμὸν ἄρθρον, ὅπερ τὸ ἐν Ζάρᾳ τῆς Δαλματίας ἐκδιδόμενον ἐκκλησιαστικὸν περιοδικὸν «Μηνύτωρ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας Δαλματίας» ἀφιέρωσεν εἰς τὴν ἀνάλυσιν τῆς ἐπιστολῆς ταύτης. Ἐκ τοῦ ἄρθρου τούτου, φέροντος ὑπογραφὴν Ε. Ν., ἤτοι τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῆς ὑπογραφῆς τοῦ σοφοῦ τῆς ἐπαρχίας Ζάρας ἱεράρχου ἐπισκόπου Νικοδήμου Μιλας, τοῦ γνωστοῦ συγγραφέως τοῦ ἀριστου συγγράμματος ὀρθοδόξου ἐκκλησιαστικοῦ δικαίου, παραθέτομεν ἐνταῦθα ἐν μεταφράσει ἐκ τοῦ σερβικοῦ τὰ ἀκόλουθα ἀποσπάσματα.

«Ἀφ' ἧς ἡμέρας ἀνῆλθε τὸν θρόνον τοῦ Χρυσοστόμου ἡ Αὐτοῦ Παναγιότης ὁ νῦν διακυβερνῶν αὐτὸν περίνους καὶ δραστήριος πατριάρχης Ἰωακεὶμ ὁ Γ' νέα ζωὴ ἀνετειλεν οὐ μόνον ἐν τῷ πατριαρχείῳ Κωνσταντινουπόλεως, ἀλλὰ καὶ καθ' ἅπασαν τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Ἵνα παραλίπωμεν τὰς πολλὰς καὶ σοφὰς τῆς Α. Παναγιότητος μετὰ τῆς περὶ αὐτὴν ἁγίας συνόδου διατάξεις πρὸς διευθέτησιν διαφόρων ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων, ἀφορώντων τὸ πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως, ἰδίᾳ ἐν σχέσει πρὸς τὴν μόρφωσιν καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως ἐν τῷ λαῷ, ὁ παναγιώτατος πατριάρχης Ἰωακεὶμ ὁ Γ' ἔστρεψε τὴν πεφωτισμένην αὐτοῦ προσοχὴν καὶ ἐπὶ τῆς ὅλης ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῆς ἐν τῷ κόσμῳ κλήσεως αὐτῆς ὡς μιᾶς, ἁγίας, καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας.

Ἤδη ἐν τῇ πρώτῃ αὐτοῦ ἐπιστολῇ, δι' ἧς κατὰ αὔγουστον τοῦ 1901 ἀνεκοίνου τοῖς ἀρχηγοῖς τῶν αὐτοκεφάλων ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν περὶ τῆς ἀνόδου αὐτοῦ εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὁ παναγιώτατος πατριάρχης Ἰωακεὶμ ὁ Γ' κατέδειξεν ὁπόσον ἔμελεν αὐτῷ περὶ τῆς δόξης τῆς ἁγίας ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῆς ἑνότητος αὐτῆς, καὶ πῶς χάριν τῆς δόξης ταύτης καὶ τῆς ἑνότητος ἦτο πρόθυμος καὶ τὴν ψυχὴν ἔτι αὐτοῦ νὰ θυσιάσῃ. Ἐν τῇ ἐπιστολῇ ἐκείνῃ ὁ παναγιώτατος πατριάρχης, ὑπ' ὄψει ἔχων τὴν ἐντολὴν τοῦ Χριστοῦ περὶ τῆς ἐν τῷ κόσμῳ ἀποστολῆς τῆς Ἐκκλησίας, ἐξήνεγκε καὶ τάδε τὰς καθαρῶς ἀποστολικοῦ πνεύματος πλήρεις λέξεις· «Τούτου γὰρ μειζόνως χρείαν ἐν τοῖς νῦν καιροῖς οἱ ἐπιστάται ἔχομεν φροντίζειν, ἵνα μὴ τὸ πνεῦμα τὸ νῦν συνεργοῦν κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦ κόσμου τούτου ἐπιπνεύσῃ τέλεον, ἀντὶ τοῦ πνεύματος τοῦ ἐκ Θεοῦ, ὃ ἐλάβομεν, καὶ ἵνα μὴ χείμαρρος ἀσεβείας ἐξογκούμενος ἐν ὁρμῇ παρελκύσῃ τὰ πρόβατα εἰς ἀπώλειαν ἢ αὐτὸ ὑποσείσῃ τὸ τῆς ἑνότητος ἔρεισμα, δι' οὗ στερρῶς ὑποβαστάζεται τὸ ὅλον τῆς ἁγίας ἡμῶν ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας

πανάρχαιον καὶ ἀμετάτρεπτον σύστημα. Πρὸς τούτους δὲ τοὺς ἀρχῆθεν μὲν ἐν εὐαγγελίοις ἐνδεδειγμένους, ἐν δὲ τοῖς χρόνοις ἡμῶν ποικίλαις ὄψεσι καὶ μορφαῖς ἐμφαινομένους κινδύνους, τὸν εὐαγγελικὸν τῆς ἐν ἡμῖν ἑνότητος, εἰρήνης καὶ ὁμοφροσύνης προβαλλόμενοι σύνδεσμον, ἰσχυρὸν καὶ τῷ Θεῷ ἀρεστὸν προτάσσομεν ἀμυντήριον».

Τὴν εὐγενῆ ταύτην καὶ ἀποστολικὴν σκέψιν αὐτοῦ ἀπετύπωσεν ἡ Α. Παναγιότης ὁ πατριάρχης Ἰωακεὶμ ὁ Γ′ ἐν πάσαις ταῖς διαφόροις αὐτοῦ σχέσεσι πρὸς τοὺς ἑκασταχοῦ ὀρθοδόξους. Κατ' αὐστηρὰν δὲ ἀκολουθίαν ἐκ τῆς σκέψεως ταύτης ἀπέρρευσε καὶ ἡ πατριαρχικὴ ἐπιστολή, περὶ ἧς νῦν θὰ εἴπωμεν.

Ἡ κατάστασις τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἕνεκα διαφόρων ἐξωτερικῶν περιστάσεων, δημιουργηθεισῶν κυρίως ὑπὸ τῶν ἑτεροδόξων, ἦτο τελευταίως τοιαύτη, ὥστε ἀπῃτεῖτο σύντονος προσοχὴ ἀπὸ μέρους πάντων τῶν ὀρθοδόξων ἀρχιποιμένων περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἐπῆλθον αἱ περιστάσεις αὗται, ἵνα ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία δοκιμασθῇ ὑπ' αὐτῶν καὶ ἐκπληρώσῃ τὴν ἐν τῷ κόσμῳ ἀποστολὴν αὐτῆς κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς εὐαγγελικῆς διδασκαλίας. Ἐπὶ τούτου ἔστρεψε τὴν προσοχὴν αὐτοῦ ὁ παναγιώτατος πατριάρχης Ἰωακεὶμ ὁ Γ′ καὶ ἀπηύθυνε μετὰ τῆς περὶ αὐτὸν ἱερᾶς συνόδου τῇ 30 ἰουνίου τοῦ παρελθόντος ἔτους τὴν διάσημον αὐτοῦ ἐπιστολὴν πρὸς πάντας τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν ὀρθοδόξων αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, διερμηνεύσας τὴν ἀνάγκην τῆς ὡς οἷόν τε μείζονος ἐδραιώσεως τῆς ἑνότητος τῆς Ἐκκλησίας καὶ ζητῶν τὴν ἀδελφικὴν αὐτῶν γνώμην περὶ τοῦ ὁποία τις δέον νὰ καθορισθῇ σχέσις τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τοὺς ρωμαιοκαθολικούς, τοὺς προτεστάντας καὶ τοὺς παλαιοκαθολικούς, καὶ περὶ τοῦ νέου ἡμερολογίου, ὅπερ ἴσως θὰ ἐγίνετο χρεία νὰ εἰσαχθῇ».

Ἕπεται ἀκολουθω. λεπτομερης αναλυσις τοῦ περιεχομένου τῆς ἐπιστολῆς μεθ' ἣν ἐπάγονται καὶ τὰ ἀκόλουθα.

Τὴν ἐπιστολὴν ταύτην τοῦ παναγιωτάτου πατριάρχου Ἰωακεὶμ τοῦ Γ′ ἐδέξαντο πᾶσαι αἱ αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι μετ' ἀγάπης εἰλικρινοῦς, ὁ ἁπανταχοῦ δὲ τοῦ κόσμου ὀρθόδοξος λαὸς ἐχαιρέτισεν αὐτὴν ἐνθουσιωδῶς, διότι διὰ τῆς πράξεως ταύτης ἅπαξ ἔτι κατεδείχθη ἡ μεγάλη ἠθικὴ δύναμις τῆς ἁγίας ὀρθοδόξου καθολικῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ ἀποστολικὴ ἐκείνη ἑνότης, ἐξ ἧς αὕτη ἀρύεται τὴν ἰσχὺν αὐτῆς ταύτην.

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἐκίνησε τὴν προσοχὴν καὶ τοῦ ἐν τῇ Δύσει ἐκκλησιαστικοῦ περιοδικοῦ τύπου καὶ ἐκτὸς μερικῶν ἐξαιρέσεων ἀνεγνωρίσθη καὶ ὑπ' αὐτοῦ ἡ μεγάλη σπουδαιότης καὶ σημασία αὐτῆς. Καὶ αὐτὰ ἔτι τὰ πολιτικὰ φύλλα (π. χ. ὁ «Νέος Ἑλεύθ. Τύπος» 4 ἰουλίου 1901, ἔκδ. ἑσπερινὴ), ἐποιήσατο λόγον περὶ αὐτῆς καὶ ἐπῄνεσαν τὴν εὐεργετικὴν πρωτοβουλίαν τοῦ πατριάρχου ἐν οὕτω σπουδαίοις ζητήμασιν.

Ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Δαλματίας, ταπεινῶς ὑποκλινομένη πρὸ τῆς πολυσημάντου ταύτης πράξεως τοῦ πρωθιεράρχου τῆς ὀρθοδόξου καθολικῆς Ἐκκλησίας, τῆς Α. Παναγιότητος τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου Ἰωακεὶμ τοῦ Γ′, δέεται Κυρίου τοῦ Θεοῦ ὅπως ἡ πρᾶξις αὕτη ἀπενέγκῃ τὸν εὐλογημένον καρπόν, τῇ θείᾳ δὲ βοηθείᾳ ὡς οἷόν τε τάχιον ἐπιτευχθῇ ἡ ἐν τῇ πίστει ἑνότης πάντων, ὅσοι πιστεύουσιν εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν. Π.

ΣΧΕΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΚΑΙΝΗΝ ΔΙΑΘΗΚΗΝ

ΚΑΙ Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΑΥΤΗΣ ΕΝ ΤΩ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΩ*

Τὸ πλεῖστον τῶν μνημονευθέντων ὁρισμῶν τῆς διαλεκτικῆς εἶνε σχεδὸν κατὰ λέξιν εἰλημμένον ἐκ τοῦ Πλάτωνος (Πολ. 532Α—537C. Φαίδρ. 266. Σοφ. 253). Ἐξ αὐτῶν δ' ἐξάγεται ὅτι ἡ διαλεκτικὴ ἀποτελεῖ τὴν μέθοδον τοῦ φιλοσοφεῖν ἢ τὸ λογικὸν τῆς φιλοσοφίας μέρος, ὡς λέγει ὁ Φίλων (Περὶ Γεωργ. 189Ε). Ταυτίζεται δέ που ὑπὸ τοῦ Κλήμεντος μετὰ τῆς φρονήσεως, ἥτις περιγράφεται ὡς δύναμις τῆς ψυχῆς θεωρητικὴ τῶν ὄντων, διαιρετικὴ καὶ συγκριτικὴ τοῦ ὁμοίου, τοῦ ἀνομοίου καὶ ἀκολούθου, προστακτική τε καὶ ἀπαγορευτικὴ καὶ τῶν μελλόντων καταστοχαστική (Βιβ. VI 386).

Ἂν δὲ ἡ διαλεκτικὴ διὰ τοιούτων πλεονεκτημάτων προικίζει τὸν διὰ τῆς μελέτης τῆς προπαιδείας (φιλοσοφίας καὶ ἐγκυκλίων μαθημάτων) κτησάμενον ταύτην, τί ἄλλο ὠφελιμώτερον τῷ χριστιανῷ ἐφόδιον δύναται νὰ ὑπάρξῃ πρὸς στερέωσιν αὐτοῦ ἐν τῇ πίστει

* συνέχεια ἀπὸ σελ. 295—297.

καὶ ἠθικὴν τελειοποίησιν; Εὐλόγως ἄρα ὁ Κλήμης πολλαχοῦ συνίστησι τὴν χρῆσιν τῆς διαλεκτικῆς καὶ σφοδρῶς προσβάλλει τοὺς ἐχθροὺς τῆς ἑλληνικῆς φιλοσοφίας καὶ τοὺς ταύτην φοβουμένους, ἐξαίρων τὴν δύναμιν τῆς πρώτης, καὶ καταδεικνὺς τὴν ἀσθένειαν τῆς πίστεως τῶν διατεινομένων ὅτι ἡ γνῶσις τῆς φιλοσοφίας δυνατὸν νὰ ἀγάγῃ εἰς ἀπόπτωσιν ἀπὸ τοῦ χριστιανισμοῦ. «Ἀλλὰ καὶ τῇ διαλεκτικῇ προσχρήσεται ὁ γνωστικός, λέγει, καὶ τὴν εἰς εἴδη τῶν γενῶν ἐκλεγόμενος διαίρεσιν, τὴν τῶν ὄντων προσίεται διάκρισιν μέχρις ἂν τῶν πρώτων καὶ ἁπλῶν ἐφάψηται. Οἱ πολλοὶ δὲ καθάπερ οἱ παῖδες οὕτω δεδιάσι τὴν ἑλληνικὴν φιλοσοφίαν φοβούμενοι μὴ ἀπαγάγῃ αὐτούς. Εἰ δὲ τοιαύτη παρ' αὐτοῖς ἡ πίστις ἵνα λυθῇ πιθανολογίᾳ, λυθήτω διὰ τούτους μάλιστα, ὁμολογούντων οὐχ ἕξειν τὴν ἀλήθειαν· ἀνίκητος γάρ φησιν ἡ ἀλήθεια· ψευδοδοξία δὲ καταλύεται. . . . Ὥστε εἴ τις ὁμολογεῖ καρδίαν μὴ ἔχειν διωρθωμένην τράπεζαν οὐκ ἔχειν τὴν τῶν ἀργυραμοιβῶν, οὐδὲ τὸ κριτήριον τὸν λόγον. Καὶ πῶς ἔτι τραπεζίτης οὗτος δοκιμάσαι μὴ δυνάμενος καὶ διακρῖναι τὸ ἀκίβδηλον νόμισμα τοῦ παραχαράγματος; Κέκραγε δ' ὁ Δαβὶδ ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα οὐ σαλευθήσεται δίκαιος οὗτ' ἀπατηλῷ λόγῳ οὔτε πεπλανημένῃ ἡδονῇ . . . οὔτε διαβολῆς κενῆς, οὐδὲ μὴν ψευδοδοξίας τῆς περὶ αὐτόν· ἀλλ' οὐδὲ τοὺς πανούργους δέξεται λόγους ὁ διαγνῶναι τούτους δυνάμενος ἢ πρός τε τὸ ἐρωτᾶν ὀρθῶς καὶ ἀποκρίνεσθαι. Οἷον θριγκὸς γάρ ἐστιν ἡ διαλεκτικὴ ὡς μὴ καταπατεῖσθαι πρὸς τῶν σοφιστῶν τὴν ἀλήθειαν» (VI X 301 I 817).

Ἀλλ' ἡ ἐκμάθησις τῆς ἑλληνικῆς φιλοσοφίας συντελεῖ οὐ μόνον εἰς τὴν κτῆσιν τῆς ἱκανότητος τοῦ διαλέγεσθαι δι' οὗ περιθριγκοῦται ἥ τε θεωρητικὴ καὶ πρακτικὴ ἀλήθεια τῆς θείας ἀποκαλύψεως ἀπὸ τῶν σοφιστικῶν ἐπιβουλῶν ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἀνάδειξιν, διὰ τῆς παραβολῆς τῶν διδασκαλιῶν, τοῦ ὑπερόχου τῆς χριστιανικῆς πίστεως ὑπὲρ τὴν φιλοσοφίαν, καὶ τὴν ἑδραίωσιν τοῦ χριστιανοῦ ἐν τῇ πίστει. «Αὐτίκα, λέγει ὁ Κλήμης, πορφύραν ἐξ ἀντιπαραθέσεως ἄλλης πορφύρας ἐκλεγόμεθα» (VI 307)· καὶ ἀλλαχοῦ «τὸ ἀπολῶ τὴν σοφίαν τῶν πολλῶν τῇ τῆς καταρρονουμένης καὶ παρορωμένης βαρβάρου φιλοσοφίας ἀντιπαραθέσει καταλάμψαι φησὶ ὡς ὁ λύχνος ὁ ὑπὸ τοῦ ἡλίου καταλαμπόμενος ἀπολωλέναι λέγεται, τῷ μὴ ἴσην ἐκτελεῖν ἐνέργειαν» (I 804). Πλὴν τούτων, ἡ γνῶσις τῆς ἑλληνικῆς φιλοσοφίας ὑποβοηθεῖ τὰ μέγιστα τὸ προσηλυτιστικὸν ἔργον τοῦ κήρυκος τῆς ἀληθείας. 1] διότι ὁ γινώσκων τὴν ἑλληνικὴν φιλοσοφίαν ποιεῖται χρῆσιν τῶν παρ' ἕλλησι δοξῶν καὶ φωνῶν, δι' ὧν, ὡς οἰκείων, παρατεθειμένων, θελκτικωτέρα παρίσταται αὐτοῖς ἡ ἀλήθεια, καὶ προλεαίνεται ἡ ὁδὸς τῆς προσελκύσεως τούτων εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ. «Οὐκ ὀκνήσει συγχρήσασθαι φιλοσοφίᾳ καὶ τῇ ἄλλῃ προπαιδείᾳ τοῖς καλλίστοις τὰ ὑπομνήματα ἡμῖν· οὐ γὰρ δι' ἑβραίους καὶ τοὺς ὑπὸ νόμον κατὰ τὸν ἀπόστολον, εὔλογον Ἰουδαῖον γενέσθαι, ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς ἕλληνας Ἕλληνα, ἵνα πάντας κερδάνωμεν. Δι' ὃ δὴ παραθετέον δόξας τε καὶ φωνὰς τὰς ἐμβοώσας παρ' ἕκαστα αὐτοῖς, δι' ὧν μᾶλλον οἱ ἀκούοντες ἐπιστραφήσονται» (II 705). Καὶ ἀλλαχοῦ. «Τοῖς τὴν σοφίαν αἰτοῦσι ὀρεκτέον τὰ οἰκεῖα, ὡς ἂν ῥᾷστα διὰ τῶν ἰδίων εἰς πίστιν ἀληθείας εἰκότως ἀφίκοιντο (V. 37). 2] διότι ἄνευ τῆς γνώσεως τῆς ἑλληνικῆς φιλοσοφίας οὐδὲ ἔλεγχος αὐτῆς εἶναι δυνατὸς καὶ ἀξιόπιστος. «Οὐδὲ καταψηφίσασθαι τῶν ἑλλήνων οἷόν τε, λέγει ὁ Κλήμης, ψιλῇ τῇ περὶ τῶν δογματισθέντων αὐτοῖς χρωμένους φράσει, μὴ συνεμβαίνοντας εἰς τὴν κατὰ μέρος ἄχρι συγγνώσεως ἐκκάλυψιν. Πιστὸς γὰρ εὖ μάλα ὁ μετ' ἐμπειρίας ἔλεγχος· ὅτι καὶ τελειοτάτη ἀπόδειξις εὑρίσκεται ἡ γνῶσις τῶν κατεγνωσμένων» (I 709). 3] Ἡ πολυμάθεια διασυστατικὴ τυγχάνει τοῦ παρατιθεμένου τὰ κυριώτατα τῶν δογμάτων πρὸς πειθὼ τῶν ἀκροωμένων, θαυμασμὸν ἐγγεννῶσα τοῖς κατηχουμένοις καὶ πρὸς τὴν ἀλήθειαν συνίστησι» (I 709).

Ἀλλ' ἡ φιλοσοφία οὐχὶ μόνη, ὡς εἴδομεν, ἀλλὰ μετ' ἄλλων πολλῶν (ἐγκυκλίων μαθημάτων) συμβάλλεται εἰς τὴν κατάληψιν τῆς ἀληθείας, «οὐκ αἰτία οὖσα καταλήψεως σὺν δὲ τοῖς ἄλλοις αἰτία καὶ συνεργός . . . Ὡς δ' ἑνὸς ὄντος τοῦ εὐδαιμονεῖν αἰτίαι τυγχάνουσιν αἱ ἀρεταί, πλείονες ὑπάρχουσαι, καὶ ὡς τοῦ θερμαίνεσθαι ὁ ἥλιός τε καὶ τὸ πῦρ τό τε βαλανεῖον καὶ ἡ ἐσθής, οὕτω μιᾶς οὔσης τῆς ἀληθείας πολλὰ τὰ συλλαμβανόμενα πρὸς ζήτησιν αὐτῆς· ἡ δ' εὕρεσις ἡ δι' Υἱοῦ» (I 813). Ὅθεν συναίτιον καὶ συνεργὸν τῆς ἀληθοῦς καταλήψεως καλεῖται ὑπὸ τοῦ Κλήμεντος ἡ φιλοσοφία καὶ προπαίδεια τοῦ γνωστικοῦ, ὡς συντελοῦσα μὲν εἰς τὴν κατάληψιν τοῦ περιεχομένου τῆς θείας ἀποκαλύψεως ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ λογιζομένη, διότι ὁ πιστεύων κατέχει ἤδη τὸ πλήρωμα τῆς ἀληθείας. Εἰ δὲ διαστέλλεσθαι ἡμᾶς διὰ τοὺς φιλεγκλήμονας δεήσει συναίτιον φιλοσοφίαν καὶ συνεργὸν λέγοντες τῆς ἀληθοῦς καταλήψεως ζήτησιν οὖσαν ἀληθείας, προπαίδειαν αὐτὴν ὁμολογήσωμεν τοῦ γνωστικοῦ, οὐκ αἴτιον τιθέμενοι τὸ συναίτιον, οὐδὲ μὴν τὸ συνεργὸν συνεκτικόν, οὐδ' ὡς οὐκ ἄνευ τὴν φιλοσοφίαν. Ἐπεὶ σχεδὸν οἱ πάντες ἄνευ τῆς φιλοσοφίας τῆς ἑλληνικῆς καὶ τῆς ἐγκυκλίου παι-

δείας, οἱ δὲ καὶ ἄνευ γραμμάτων τῇ θείᾳ καὶ βαρβάρῳ κινηθέντες φιλοσοφίᾳ, δυνάμει τὸν τοῦ Θεοῦ διὰ πίστεως παρειλήφαμεν λόγον, αὐτουργῷ σοφίᾳ παιδευόμενοι. Ὁ δὲ μεθ' ἑτέραν ποιεῖ ἀτελὲς ὂν καθ' αὑτὸ ἐνεργεῖν, συνεργὸν φαμὲν καὶ συναίτιον, ἀπὸ τοῦ συναιτίου αἴτιον ὑπάρχειν, ἀπὸ τοῦ ἑτέρῳ συνελθεῖν, αἴτιον γίγνεσθαι ὠνομασμένον· καθ' αὑτὸ δὲ μὴ δύνασθαι τὸ ἀποτέλεσμα τὸ κατ' ἀλήθειαν παρέχειν (I 817). Ἀλλαχοῦ δὲ ὁ Κλήμης δεικνύων τὴν σχέσιν τῶν συνεργῶν τῇ καταλήψει τῆς ἀληθείας πρὸς ἄλληλα, καὶ τὴν σχέσιν αὐτῶν πρὸς αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν λέγει· «Τῶν συνεργῶν τὰ μὲν πλείονα τὰ δ' ἐλάσσονα παρέχεται δύναμιν . . . Ἀπροσδεὴς δὲ ἡ κατὰ τὸν Σωτῆρα διδασκαλία, δύναμις οὖσα καὶ σοφία Θεοῦ, προσιοῦσα δὲ ἡ φιλοσοφία οὐ δυνατωτέραν ποιεῖ τὴν ἀλήθειαν, ἀλλ' ἀδύνατον παρέχουσα τὴν κατ' αὐτῆς σοφιστικὴν ἐπιχείρησιν καὶ διακρουομένη τὰς δολερὰς τῆς ἀληθείας ἐπιβουλάς, φραγμός οἱονεὶ εἴρηται καὶ θριγκὸς εἶναι τοῦ ἀμπελῶνος. Καὶ ἡ μὲν ὡς ἄρτος ἀναγκαία πρὸς τὸ ζῆν, ἡ προπαίδεια δὲ προσοψήματι ἔοικε καὶ τραγήματι. Δείπνου δὲ λήγοντος γλυκὺ τὸ τρωγάλιον κατὰ Θηβαῖον Πίνδαρον» (VI 317).

Ὁ Κλήμης ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τῆς ἑλληνικῆς φιλοσοφίας καὶ ἰδίᾳ τῆς συγχρόνου αὐτῷ, ἀλλ' ὑπὸ τὴν προπαίδειαν ἐννοεῖ οὐ μόνον τὰ ἐγκύκλια μαθήματα (ἀριθμητικήν, γεωμετρίαν, ἀστρονομίαν, μουσικήν, ῥητορικήν), ὡς ἐκείνη, ἀλλὰ καὶ τὴν δέσποιναν αὐτῶν φιλοσοφίαν, πρὸς κτῆσιν τῆς ὁποίας ταῦτα συνεργοῦσιν. Οἵα δὲ ἡ σχέσις τῶν ἐγκυκλίων μαθημάτων καὶ τῆς φιλοσοφίας κατὰ Κλήμεντα ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἀποκεκαλυμμένην ἀλήθειαν, τοιαύτη καὶ κατὰ τὴν σύγχρονον φιλοσοφίαν ὡρίζετο ἡ σχέσις τῶν ἐγκυκλίων μαθημάτων πρὸς τὴν φιλοσοφίαν. «Δεῖ τὸν παῖδα, λέγει ὁ Πλούταρχος, μηδενὸς μηδὲ τῶν ἄλλων ἐγκυκλίων μαθημάτων μήτ' ἀνήκοον μήτ' ἄθεατον ἐᾶν εἶναι. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐκ περιῤῥοῆς μαθεῖν ὥσπερ γεύματος ἕνεκα (ἐν ἅπασι γὰρ τὸ τέλειον ἀδύνατον), τὴν δὲ φιλοσοφίαν πρεσβεύειν» (Περὶ Παίδων ἀγωγῆς VI 23).

Ἀναμφισβητήτως τὰ εἰρημένα βλέπομεν ὅτι, καίτοι ἡ φιλοσοφία κατὰ τὸ περιεχόμενον αὐτῆς τυγχάνει περιττὴ εἰς τὸν χριστιανόν, ἔχοντα τὸ πλήρωμα τῆς ἀληθείας, ἀλλ' ἡ γνῶσις αὐτῆς κέκτηται ὑψίστην σημασίαν δι' αὐτόν, οὐ μόνον διότι βεβαιοῦνται διὰ τῆς συγκρίσεως ἡ ὑπεροχὴ τῆς ἀποκεκαλυμμένης ἀληθείας, ἐλέγχεται ἡ ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ περιεχομένη ἀλήθεια καὶ ψεῦδος περιβάλλονται αἱ χριστιανικαὶ ἀλήθειαι διὰ τῆς φιλοσοφικῆς ἐσθῆτος καὶ κοσμεῖ τὸν λόγον ὁ κῆρυξ τῆς εὐαγγελικῆς διὰ τῆς συναρπαζούσης τὴν καρδίαν τῶν ἀκροατῶν πολυμαθείας, τῆς τὸν θαυμασμὸν ἐγγεννώσης καὶ πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἑλκούσης ἀλλὰ, τὸ κυριώτατον πάντων, ὀξύνει τὴν διάνοιαν τοῦ χριστιανοῦ ποιοῦσα αὐτὸν ἔμπειρον τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας ἐρευνητὴν καὶ βαθὺν τοῦ περιεχομένου αὐτῆς γνώστην. Ἐκ τῆς τελείας δὲ ταύτης γνώσεως τῆς φιλοσοφίας καὶ τῶν ἐγκυκλίων μαθημάτων τὸ μὲν πραγματοῦνται ἀπολογητικοὶ πολεμικοὶ καὶ προσηλυτιστικοὶ σκοποὶ (ἀνασκευὴ τῶν τε αἱρετικῶν καὶ τῶν σοφιστῶν, καὶ προσαγωγὴ τῶν ἐθνικῶν εἰς τὴν χριστιανικὴν πίστιν), τὸ δὲ ἡ ἀπὸ τῆς φιλοσοφίας μόρφωσις ὡς ἀποτέλεσμα ἔχει τὴν ἀπὸ τῶν παθῶν κάθαρσιν καὶ τὴν ἐποπτείαν, ἐν ἄλλαις λέξεσι τὴν ἠθικὴν τελειοποίησιν, τὴν ἐν τῇ ἐξομοιώσει πρὸς τὸ θεῖον συνισταμένην. Ἰδοὺ διατὶ ἡ ἐκμάθησις τῆς ἑλληνικῆς φιλοσοφίας καὶ τῶν ἐγκυκλίων μαθημάτων εἶνε ἀναγκαία. Ποία ἄλλη λύσις ἀξιοπρεπεστέρα διὰ τὸν χριστιανὸν καὶ δικαιοτέρα διὰ τὴν ἑλληνικὴν φιλοσοφίαν ἠδύνατο νὰ δοθῇ εἰς τὸ ζήτημα περὶ τῆς σημασίας τῆς φιλοσοφίας ἐν τῷ χριστιανισμῷ, ἡ ἐκείνη, ἣν ἔδωκεν εἰς αὐτὸ ὁ σοφὸς τῆς Ἀλεξανδρινῆς ἐκκλησίας πρεσβύτερος;

Θεόδωρος Εὐστρατιάδης

(ἕπεται συνέχεια)

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν Δικαστήριον

Ὁ Μεγακλῆς Ἠλιάδης, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος Ὀθωμανός, ἄλλοτε ταχυδρομικὸς ὑπάλληλος καὶ κάτοικος Κωνσταντινουπόλεως, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον δεύτεραν καὶ ὥραν ὀγδόην εὐρωπαϊστὶ π.μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου, νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ γυναικὸς Ἐλισάβετ Μεγ. Ἠλιάδου, τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης, Χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου Ὀθωμανῆς καὶ κατοίκου Πέραν Κωνσταντινουπόλεως, ἐπὶ διαζυξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ περὶ διαζυγίου ἀγωγὴ θεωρηθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησ. Ἀληθείας» καὶ «Νέας Ἐφημερίδος». 3

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 18 Ἰουνίου 1903.

Ὁ Πρόεδρος

(ὑπογρ.) ✠ Ὁ πρώην Δρυϊνουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

Ὑπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΤΟΣ ΚΓ' | ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, 1 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1903 | ΑΡΙΘ. 31

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ . . . 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασ. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Μητρ. Διδυμοτείχου ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ

Ἡ συνδρομὴ προκαταβάλλεται ἀποστελλομένη πρὸς τὸν ταμίαν.

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀπότισις ἱερῶν ὀφειλῶν.—Ἐκκλησιαστικὰ χρονικὰ.—«Γερμανίας» ἐπίθεσις.—Φιλίστορος ἀποσημειώματα (Δημήτριος Γοδελᾶς) ὑπὸ τοῦ μ. χ. Μ. Ι. Γ.—Δικαστικαὶ ἀγγελίαι. Παράρτημα: «Εὐαγγελικὰ διδάγματα».

Ἀπότισις ἱερῶν ὀφειλῶν.

Πρὸ μηνῶν τινῶν ἀπὸ τῶν στηλῶν τούτων τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» ἐποιούμεθα μνείαν τῆς αὐτῆς ἀκριβῶς ὑποθέσεως, ἧς ποιούμεθα καὶ νῦν. Ἀλλὰ τότε μὲν, θεωροῦντες πολλὰ τὰ γραφέντα, ἐξεφράζομεν τὴν ἐλπίδα ὅτι οἱ πρὸς οὓς ἀπετεινόμεθα ἤθελον ἐμπράκτως ἀποδείξει περιττὰ τὰ γραφέντα, σήμερον δὲ γράφομεν μετὰ τὴν ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως ἀπόφασιν τοῦ σεβαστοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου.

Ὁ τίτλος τοῦ ἄρθρου εἰσάγει, εὐτυχῶς, εἰς τὸ θέμα τοῦ λόγου. Πρόκειται περὶ ἐξοφλήσεως ἱερῶν χρεῶν, ἱερῶν ὡς ἐκ τῆς προελεύσεως, ἱερῶν ὡς ἐκ τῆς χρησιμοποιήσεως. Πρόκειται περὶ τῆς πρὸς τὸ Ἐθνικὸν Ταμεῖον χορηγίας τῶν ἱερῶν ναῶν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ταῖς ὑπὸ τὸν οἰκουμενικὸν πατριαρχικὸν θρόνον διατελούσαις, χορηγίας, ἥτις ἀπὸ ὀλίγων ἐτῶν ἐπιδιωχθεῖσα συντόνως ἀπήνεγκε μὲν ἀποτελέσματά τινα εὐπρόσδεκτα, δέον ὅμως ν' ἀποδειχθῇ πραγματικῶς μία τῶν βεβαιοτέρων καὶ σπουδαιοτέρων προσόδων τοῦ Ἐθνικοῦ Ταμείου.

Πρὸς τοῦτο δὲ καθῆκον ἔχουσιν ἵνα ἐργασθῶσι πάντες. Ἀποτεινόμεθα σήμερον οὐχὶ μόνον πρὸς τοὺς ἱερωτάτους μητροπολίτας καὶ τοὺς ἐπισκόπους τοὺς ὑποκειμένους εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον Κωνσταντινουπόλεως, ἀλλὰ καὶ πρὸς πάντας τοὺς τὰ κοινὰ παρ' ἡμῖν πράττοντας, ὅσοι λόγῳ περιωπῆς τῆς ἀπὸ τοῦ ἀξιώματος, τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς φιλογενείας δύνανται νὰ ἐξασκήσωσιν ἐπιρροήν τινα πρὸς ἐπιτυχίαν πάσης πράξεως ἀγαθῆς, εὐσεβοῦς, καὶ φιλοπάτριδος· ἄνευ τῆς συμπράξεως αὐτῶν, οἱαδήποτε τῶν προϊσταμένων ἐνέργεια ἢ θέλει ναυαγήσει, ἢ θέλει ἔχει τὸ ἀποτέλεσμα ἀτελές· καὶ ἐὰν τὰ ἀποτελέσματα τῶν κοινῶν ἐνεργειῶν ἀποβῶσιν ἡμιτελῆ καὶ οὐδενόσωρα, τὸ δὲ κέντρον. τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν καὶ θρησκευτικῆς ζωῆς καὶ δράσεως ἴδῃ σπουδαίαν αὐτοῦ πρόσοδον μειουμένην, ἐθνικὴ βεβαίως ἡ ζημία καὶ κοινή, διότι πάντες ζητοῦσι μὲν φιλοτίμως τὴν ἀξιοπρεπῆ συντήρησιν αὐτοῦ, ζητοῦσι δὲ δικαίως καὶ τὴν ἱκανοποίησιν πολλῶν ἐπαρχιακῶν ὑποθέσεων καὶ ζητημάτων, περὶ ὧν ἀναφέρονται—καὶ δέον ν' ἀναφέρωνται—πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατοιαρχεῖον.

Πρὸς ἱκανοποίησιν τῶν αἰτήσεων τούτων, πρὸς ἐκπεραίωσιν τῶν ὑποθέσεων ἀφιεροῦσι τὰς ὥρας σχεδὸν πάσας τῆς καθ' ἡμέραν ἐργασίας αὐτῶν τὰ γραφεῖα καὶ οἱ ὑπάλληλοι τῆς Μ. Ἐκκλησίας, μόλις ἀρκοῦντες πρὸς τοῦτο, ἐφ' ὅσον ἐπείγει μὲν ἡ θεραπεία νέων ἀναγκῶν καθ' ἑκάστην πα-

ρουσιαζομένων, αἱ δὲ ἐντεῦθεν καὶ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν αἰτήσεις ἀποβαίνουσι παρ' ἡμέραν πολυαριθμότεραι ὡς καὶ αἱ ἀξιώσεις πάντων, πᾶσαι θεραπείας, ἀποδοχῆς, ἀποκρίσεως, ἱκανοποιήσεως ἀξιούμεναι, εἴτε ἐν ἡμῖν διεκπεραιοῦνται, εἴτε πρὸς ἀνωτέρας ἀρχὰς κοσμικὰς παραπέμπονται. Τοιαῦται δ' αἰτήσεις, εἰσαγόμεναι διὰ τοῦ γραφείου τοῦ πατριαρχικοῦ πρωτοκόλλου καὶ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν ἐπιστελλόμεναι περὶ ζητημάτων γενικωτέρου χαρακτῆρος, οὐχὶ δὲ ἰδιωτικοῦ, διεκπεραιοῦνται δωρεάν, καὶ τὰ ἄνευ οἱασδήποτε καταβολῆς χρηματικῆς ἔγγραφα ταῦτα ἀριθμοῦνται τοὐλάχιστον εἰς εἴκοσι χιλιάδας κατ' ἔτος, ἐξ ὧν—εἴπερ ἐφορολογοῦντο—τὸ ἐθνικὸν ταμεῖον ἤθελε λαμβάνει σημαντικώτατον χρηματικὸν ποσόν, οὗ στερεῖται σήμερον.

Πρὸς ἀποζημίωσιν τοιαύτην τοῦ Ἐθν. Ταμείου ἐπεβλήθη εἰς τὰς ὑπὸ τὸν οἰκουμενικὸν θρόνον ἐπαρχίας ἐτησία καταβολὴ ἀνεπαίσθητος εἰς ἕκαστον ναὸν, ὑποχρεούμενον, κατὰ τὴν ὑλικὴν αὐτοῦ κατάστασιν, νὰ καταβάλλῃ ἀνὰ μίαν λίραν κατ' ἔτος, ἡμίσειαν, ἢ τέταρτον λίρας. Ὑπὲρ τῆς χορηγίας ταύτης, ἣν ἐπαρχίαι τινὲς εὖ ἔχουσαι θεωροῦσιν ἴσως προαιρετικὴν, ἐγράψαμεν καὶ πέρυσιν, ἀσμένως δ' ἀναγγέλλομεν ὅτι ἕκτοτε μέχρι καὶ τοῦ νῦν ἄξια λόγου ποσὰ διεβίβασαν εἰς τὸ Ἐθνικὸν Ταμεῖον οἱ σεβασμ. μητροπολῖται Ἐφέσου, Νικομηδείας, Νικαίας, Θεσσαλονίκης, Προύσης, Βερροίας, Πισσιδείας, Φιλιππουπόλεως, Ρόδου, Μιτυλήνης, Διδυμοτείχου, Βιζύης, Βάρνης, Μεθύμνης, Λήμνου, Σηλυβρίας, Κώου, Καρπάθου, Σερβίων καὶ Κοζάνης, Λέρου, Βελλᾶς, καὶ Κρήνης, ὁ ἐπίσκοπος Μυριοφύτου, καὶ αἱ ἄλλοτε πατριαρχικαὶ ἐξαρχίαι Σουμελᾶ καὶ Βαζελῶν. Ἀναγγέλλομεν τὰ ὀνόματα τῶν ἀποστειλάντων τὰς ἀφύκτους ταύτας, τὰς ἱερὰς πρὸς τὸ Πατριαρχεῖον ἐπαρχιανὰς ὀφειλὰς, ἐκφράζοντες εὐχαριστίας πρὸς πάντας τοὺς προκρίτους τοὺς εἰς εἰσπραξιν ἑκάστου ποσοῦ συντελέσαντας, πιστεύομεν δ' ὅτι τὸ ἔξοχον παράδειγμα τοῦτο τῶν τε καταβαλόντων καὶ τῶν πρὸς εἰσπραξιν εὐσεβῶς συντελεσάντων οὐδὲν ἐμπόδιον, οὐδεμίαν δυσκολίαν ἐπὶ μιμήσει θέλει ἀπαντήσει. Καὶ γράφομεν ταῦτα, διότι ἀπὸ σημειωμάτων ἐπισημοτάτων γινώσκομεν ὅτι ἐπαρχίαι τινὲς πολλὰ δύνανται ν' ἀποστείλωσιν, οἷα φέρ' εἰπεῖν ἡ τῶν ἐν Πόντῳ ὑλικῶς προεξάρχουσα. δυναμένη νὰ στέλλῃ ἀγογγύστως καὶ εὐχερῶς σχεδὸν τεσσαράκοντα κατ' ἔτος εἰς τὸ Ταμεῖον λίρας.

Τὸ εὐάγωγον καὶ φιλογενὲς τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν λαοῦ παράγων ἐστι μέγιστος ἐπιτυχίας ἐν συνόλῳ τοῦ ἔργου, ἐπιδιωκομένου συντόνως, ἵνα μὴ τάξις ἐμπεδουμένη ἐν ἐπαρχίᾳ τινὶ, ὡς ἐπὶ παραδείγματι ἐν Καστορίᾳ, ὁπόθεν μέχρι πρὸ τετραετίας σχεδὸν τετρακισχίλια γρόσια κατ' ἔτος, ἐν περιστάσεσι πολλῷ θλιβερωτέραις τῶν νῦν, ἀπεστέλλοντο, τάξις τοιαύτη παραλυομένη ζημίαν ἐπενέγκῃ τῷ κοινῷ καὶ ἐθνικῷ εἴτα δὲ καὶ τοῖς μερικωτέροις, τοῖς ἐπαρχιακοῖς δῆλα δὴ ταμείοις. Ἐπὶ τῆς εὐσεβείας καὶ φιλογενείας τῶν ἐπαρχιακῶν ὀρθοδόξων πληθυσμῶν ἐστηρίχθησαν οἱ τὰς τοιαύτας εἰσφορὰς εἰσαγαγόντες, εἰς τὴν φιλογένειαν δὲ καὶ τὴν νομοσύνην ἡμεῖς στηριζόμεθα πρὸς αὐτοὺς ἀπευθυνόμενοι διὰ τῶν οἰκείων ποιμένων. Καὶ μεθ' ὅσα καὶ νῦν λέγομεν καὶ πέρυσιν εἴπομεν, καταληπτοὶ γενόμενοι, τρέφομεν τὴν ἐλπίδα ὅτι θέλομεν ἀναγγεῖλει προσεχῶς καὶ ἑτέρας ἀποστολὰς καθυστερουμένων ποσοτήτων· εὐτυχεῖς δ' ἐσόμεθα ἐὰν κατανοήσωσιν οἱ πάντες ὅτι, καθὼς ἐπὶ αἰῶνας διὰ χορηγιῶν τοιούτων ὑπεστηρίξαμεν τὸ καθεστὼς καὶ ἐσώσαμεν ὅ,τι κεκτήμεθα, οὕτω καὶ νῦν καὶ ἐν μέλλοντι, διὰ τῶν τοιούτων χορηγιῶν, αἵτινες εἰσιν ἱεραὶ ὀφειλαὶ ἀναπόφευκτοι, οὐχὶ προσφοραὶ ἑκούσιαι, ζητοῦμεν, τὸ παρὸν ὑπερείδοντες, τὸ μέλλον νὰ παρασκευάσωμεν κάλλιον τοῦ παρελθόντος, ἕτοιμοι πρὸς ἱκανοποίησιν γενναιοτέραν ἐθνικῶν ἀναγκῶν καὶ ἀπαιτήσεων, ὧν ἀναβαλλομένη ἡ θεραπεία κατεργάζεται τὴν θέσιν ἡμῶν ἐν τοῖς ἐν γένει καὶ τοῖς ἐπὶ μέρους ἥκιστα ἀξιόζηλον καί πως δυσχερῆ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἡ Α. Θ. Π. ἐν τοῖς ἀνακτόροις.— Τῇ παρελθούσῃ τρίτῃ ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἐξοχωτάτου Ἀντωνίου βέη Οἰκιάλου, καποϊκεχαγιᾶ, μετέβη εἰς τὰ ἐν Γιλδὶζ αὐτοκρατορικὰ ἀνάκτορα ὅπως ὑποβάλῃ τῇ Α. Α. Μ. τῷ σεπτῷ ἡμῶν Μονάρχῃ τὰς θερμὰς εὐχαριστίας ἐπὶ τῷ κατὰ τὸ νόσημα τῆς Α. Θ. Πανχγιότητος τεκμηριωθέντι ὑπὸ τοῦ σεπτοῦ Ἄνακτος εὐνοίας καὶ εὐμενείας ὑψηλῆς ἐνδιαφέροντι.

Τοῦ ἐξοχωτάτου ἀρχιγραμματέως τῶν ἀνακτόρων Ταχσὶν πασᾶ ἀγγείλαντος τῷ Ἄνακτι τὸν σκοπὸν τῆς ἐν τοῖς ἀνακτόροις παρουσίας τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, ἡ Α. Α. Μεγαλειότης διεμήνυσεν ἐκφράσασα τὴν χαρὰν Αὐτῆς ἐπὶ τῇ ἀπαλλαγῇ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ἀπὸ τοῦ ἐνοχλήσαντος αὐτὸν νοσήματος, καὶ τῇ πλήρει ἀποκαταστάσει τῆς πολυτίμου αὐτοῦ ὑγείας.

Βεράτιον μητροπολίτου Κασσανδρείας. — Ἡ Σ. αὐτοκρατορικὴ Κυβέρνησις ἐξέδωκε τὸ βεράτιον τοῦ μητροπολίτου Κασσανδρείας κ. Λεοντίου.

Ἀπονομὴ παρασήμων.—Εὐφροσύνως ἀναγράφομεν ὅτι ἡ Α. Α. Μ. ὁ ἑπτὸς ἡμῶν Ἄναξ εὐηρεστήθη ν' ἀπονείμῃ τῷ π. σαββάτῳ τοῖς σεβασμ. μητροπολίταις Κυζίκου κ. Κωνσταντίνῳ καὶ Ξάνθης κ. Ἰωακείμ τῷ παράσημον Ὀσμανιὲ β' τάξεως, καὶ τοῖς πανοσιολογ. Συγκέλλῳ κ. Νικοδήμῳ καὶ Διακόνῳ κ. Ἀποστόλῳ Τρύφωνος τὸ αὐτὸ δ' τάξεως.

Ἱερὰ Σύνοδος. — Ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, ἀναρρώσας ἐντελῶς ἀπὸ τῆς παρελθούσης τρίτης, ἀνέλαβε τὰ ἐν τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ καθήκοντα προεδρεύσας τῆς συνεδρίας τῆς ἡμέρας ταύτης. Τῆς συνεδρίας ἀρξαμένης, ὁ πρῶτος τῇ τάξει τῶν συνοδικῶν μητροπολίτης Ἐφέσου κ. Ἰωακεὶμ ἐξέφρασεν ἐκ μέρους τῆς ἱερᾶς Συνόδου τὴν χαρὰν ἐπὶ τῇ ἀναρρώσει τοῦ σεπτοῦ προέδρου αὐτῆς καὶ ηὔξατο ὅπως ἐν πλήρει ὑγείᾳ ἐξακολουθήσῃ ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐπὶ πολλὰς ἔτων περιόδους ἰθύνουσα τὸ σκάφος τῆς Ἐκκλησίας ἐπ' ἀγαθῷ αὐτῆς τε καὶ τοῦ Γένους ἡμῶν. Ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἀπαντῶν εἶπεν ὅτι ὁ ἅγιος Ἐφέσου προέλαβεν αὐτὸν ἐν τῇ ἐκφράσει τῶν ἐπὶ τῇ ἀναρρώσει συγχαρητηρίων, καθόσον ἡ Α. Θ. Παναγιότης πρώτη προὐτίθετο νὰ ἐκφράσῃ πρὸς τὴν ἱερὰν Σύνοδον τὰς εὐχαριστίας αὐτοῦ ἐπὶ τῷ λίαν φιλαδέλφῳ ἐνδιαφέροντι, ὅπερ ἐπεδείξατο αὕτη κατὰ τὴν ἀσθένειαν αὐτῆς, οὐχ ἧττον καὶ αὖθις ἐπαναλαμβάνει ταύτας εὐχομένη πᾶσιν ὑγείαν ἀκλόνητον.

Πανήγυρις εἰκόνος τῆς Παμμακαρίστου. —Κατὰ τὴν αὐτὴν συνεδρίαν ἐγένετο δεκτὴ ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου πρότασις τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ὅπως ὁρισθῇ πανηγυρικὴ ἡμέρα, καθ' ἣν τοὐντεῦθεν νὰ ἐκτίθηται εἰς προσκύνησιν ἡ ἐν τῷ πανσέπτῳ πατριαρχικῷ ναῷ φυλαττομένη ἱερὰ ἀρχαία εἰκὼν τῆς Θεοτόκου τῆς Παμμακαρίστου, ὡς, κατ' ἔθος εὐσεβές, γίνεται τοῦτο προκειμένου περὶ εἰκόνων, ἐν ταῖς μοναῖς τοῦ Ἁγίου Ὄρους καὶ ἀλλαχοῦ. Ὁ καθορισμὸς τῆς ἡμέρας καὶ ὁ τρόπος τοῦ πανηγυρικοῦ ἑορτασμοῦ τῆς εἰκόνος ἐπαρέθη τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ.

Μητρόπολις Κυζίκου. — Διαμείνας παρ' ἡμῖν δωδεκαήμερον, χάριν ἐπαρχιακῶν ὑποθέσεων, ἀπῆλθε τῇ τετάρτῃ εἰς Ἀρτάκην ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Κυζίκου κ. Κωνσταντῖνος.

Μητρόπολις Ἀδριανουπόλεως.— Ἀφίκετο σήμερον εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν ἐπ' ἀδείᾳ ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Φιλιππουπόλεως κ. Φώτιος, ζητήσας τὴν ἐπὶ τούτῳ ἄδειαν τῆς ἱερᾶς Συνόδου, ἀναφορικῶς πρὸς τὴν ἐν Ἀδριανουπόλει ἐξαρχικὴν ἀποστολὴν αὐτοῦ.

Μητρόπολις Δράμας. — Τυχὼν τῆς κανονικῆς ἀδείας, ἀφίκετο χθὲς εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν ὁ πανιερ. μητροπολίτης Φιλίππων καὶ Δράμας κ. Χρυσόστομος.

Μητροπολίτης Καλλιουπόλεως.—Τῷ σεβ. μητροπολίτῃ Καλλιουπόλεως καὶ Μαδύτου κ. Ἱερωνύμῳ ἐπετράπη συνοδικῶς ὅπως μεταβῇ χάριν ἰδίων ὑποθέσεων εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ, ἀφ' ἧς ἐπανακάμψει μετὰ μῆνα περίπου. Ἡ Α. Σεβασμιότης ἀνέθηκε τὴν ψῆφον αὐτοῦ, ἐν ἐνδεχομένῃ ἐκλογῇ, τῷ σεβασμιωτάτῳ μητροπολίτῃ Ἐφέσου κ. Ἰωακείμ.

Ἐπισκοπὴ Μυριοφύτου. —Ἀφίκετο προχθὲς ἐπ' ἀδείᾳ ὁ θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος Μυριοφύτου καὶ Περιστάσεως κ. Σμάραγδος.

Τὸ Ἐθνικὸν ἐν Πριγκήπῳ Ὀρφανοτροφεῖον.—Αἱ φιλογενέσταται καὶ ἐρίτιμοι δέσποιναι κκ. Ἑλένη Νικ. Ζαρίφη καὶ Ἀρτεμισία Ν. Πουρναρᾶ, νέας ἐνδείξεις τῶν φιλοπτώχων αἰσθημάτων αὐτῶν παρεχόμεναι καὶ τὴν πρὸς τὸ ἐν Πριγκήπῳ Ἐθνικὸν Ὀρφανοτροφεῖον μητρικὴν στοργὴν τεκμηριοῦσαι, ἐδωρήσαντο προσφάτως ἡ μὲν πρώτη ἑκατὸν χρυσᾶ εἰκοσάφραγκα, ἡ δὲ δευτέρα εἴκοσιν εἰκοσάφραγκα ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ καταρσισμοῦ ἐν τῷ εὐαγεῖ ἱδρύματι σιδηρουργείου χάριν τῶν ὀρφανῶν.

Τὸ ἐν Μόσχᾳ Μετόχιον τοῦ οἰκουμενικοῦ Θρόνου.—Συμπληροῦντες τὰ ἐν προηγουμένῳ φύλλῳ γραφέντα περὶ τοῦ ἐν Μόσχᾳ Πατριαρχ. Μετοχίου, ἐπιπροστιθέμεθα χάριν ἀκριβείας ὅτι ἡ αἴτησις τοῦ ἡγουμένου ἀρχιμ. Ἰακώβου διετύπου οὐχὶ ἐλάττωσιν τοῦ ἐτησίου χορηγήματος, ὡρισμένου ὄντος τοῦ ποσοῦ χιλίων λιρῶν, ἀλλ' ἀπέβλεπε μόνον εἰς πληρωμάς τινας ἐπιβαρυνούσας τὴν πρὸ τοῦ ἀναδιορισμοῦ αὐτοῦ χρῆσιν καὶ εἰς δαπάνας ἐκτάκτους μὴ προβλεπομένας ἐν τοῖς ὅροις, ὑφ' οὓς ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν αὐτοῦ. Τούτων δὲ τὴν δικαίαν διακανόνισιν καὶ τὴν ἀκριβῆ ἐξέλεγξιν ἐζητήσατο ὁ ἡγούμενος παρὰ τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου, ὅπερ ὅμως ἀπεφήνατο ὅτι καὶ αἱ δαπάναι αὗται ἐπιβαρύνουσι τὸν διαχειριστήν.

Ἅγιον Ὄρος. — Ἐπανῆλθεν ἐξ Ἁγίου Ὄρους, μετὰ διαμονὴν μηνιαίαν ἐπὶ προσκυνήσει τῶν ἐν ταῖς μοναῖς ἱερῶν κειμηλίων ὁ ἱερολογ. πατριαρχικὸς διάκονος καὶ γραμματεὺς κ. Ἱερόθεος Ἀνθουλίδης.—Κατὰ τὸν λήξαντα μῆνα ἰούλιον δύο τῶν μονῶν ἐτέλεσαν τὰς ἐπετείους αὐτῶν πανηγύρεις, ἡ τῆς μεγίστης Λαύρας καὶ ἡ τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος, αἷς ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης συνεχάρη τηγεγραφικῶς.—Περὶ τὰ μέσα ἰουλίου ἐπανῆλθεν εἰς Ἅγιον Ὄρος ἐκ τῶν ἐν Αἰδηψῷ λουτρῶν ὁ πανοσ. ἀρχιμ. κ. Μελέτιος, ἡγούμενος τῆς ἱερᾶς μονῆς τοῦ Κουτλουμουσίου, ἀνεχώρησε δ' εἰς Λουτράκιον ὁ παρ' ἡμῖν ἄλλοτε ἐπίτροπος τοῦ Ἁγίου Ὄρους πανοσιολ. γέρων κ. Γεράσιμος Λαυριώτης.

Ἐπέτειος ὀνόματος. — Τοῖς σεβασμ. μητροπολίταις Δέρκων καὶ Παραμυθίας, ἄγουσι τῇ παρελθούσῃ τρίτῃ τὴν ἐπέτειον τοῦ ὀνόματος αὐτῶν ἑορτήν, ἡ Α. Θ. Παναγιότης συνεχάρη τῷ μὲν πρώτῳ διὰ τοῦ Μ. ἀρχιδιακόνου, τῷ δὲ δευτέρῳ τηλεγραφικῶς.

Αὐθημερὸν ἡ Α. Θ. Παναγιότης συνεχάρη διὰ τοῦ Μ. ἀρχιδιακόνου καὶ τῇ Α. Μ. τῷ πατριάρχῃ τῶν ἀνατολικῶν ἀρμενίων κ. Μαλαχίᾳ ἄγοντι τὴν ἐπέτειον τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἑορτήν.

Αὐθημερὸν ἦγε τὴν ἐπέτειον αὐτοῦ καὶ ὁ πανοσ. Μ. πρωτοσύγκελλος κ. Καλλίνικος, ᾧτινι συνεχάρη ἡ Α. Θ. Παναγιότης, ἐπεσκέψαντο δὲ οἱ σεβασμ. ἅγιοι συνοδικοὶ καὶ πλεῖστοι ἄλλοι ἔγκριτοι κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ φίλοι. Ὁμοίως ἡ Α. Θ. Παναγιότης διεβίβασε τὰ συγχαρητήρια αὐτοῦ διὰ τοῦ ἱερολογ. τριτεύοντος καὶ τῷ πανοσιολογ. ἀρχιμ. κ. Καλλινίκῳ Δελικάνῃ, ἀρχειορύλακι τῶν Πατριαρχείων.

Ὡσαύτως τὰ ἐπὶ τῇ ὀνοματικῇ αὐτοῦ ἑορτῇ συγχαρητήρια πολλῶν σεβασμίων φίλων κληρικῶν καὶ λαϊκῶν ἐδέξατο καὶ ὁ Μ. ἐκκλησιάρχης κ. Καλλίνικος.

Ὑπόμνημα περὶ τοῦ ἀντιοχικοῦ ζητήματος, συντάξας ἀνωτέρᾳ ἐντολῇ ὁ πανοσιολογ. ἀρχιμανδρίτης κ. Καλλίνικος Δελικάνης, ἀρχειορύλαξ τῶν Πατριαρχείων, ὑπέβαλε τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ, ἥτις καὶ εὗρεν αὐτό, ἀναγνωσθὲν ἐν τῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ τῆς παρελθούσης τρίτης, λίαν εὔστοχον καὶ πρόσφορον, ἐφ' ᾧ καὶ ἐνέκρινεν ὅπως ἐκφρασθῇ τῷ εἰρημένῳ ἀρχιμανδρίτῃ ἡ εὐαρέσκεια τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τῇ μεμελετημένῃ καὶ εὐστόχῳ ταύτῃ ἐργασίᾳ.

Ἐπισκέψεις.—Χθὲς ἐπεσκέψαντο τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμ. πατριάρχην ἡ Α. Ε. ὁ ἐνταῦθα πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος κ. Γρηγόρης καὶ ὁ ἐν Κρήτῃ σοφολογιώτατος ἀρχιφραβεύς κ. Α. Ἐβλαγών.

Ὁ «Χαρακτὴρ τοῦ προτεσταντισμοῦ».— Ἡ ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ὡς παράρτημα τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» δημοσιευθεῖσα καὶ μετ' ἐνδιαφέροντος πολλοῦ ἀναγνωσθεῖσα συγγραφή, ὀφειλομένη εἰς τὸν ἐμβριθῆ κάλαμον τοῦ ρώσου ἐπισκόπου Χρυσάνθου, διευθυντοῦ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σεμιναρίου Πετρουπόλεως, μεταφρασθεῖσα δὲ ἐκ τῆς ρωσικῆς ὑπὸ τοῦ ἱερολογ. ὑπογραμματέως τῆς ἱερᾶς Συνόδου κ. Ἀθ. Πιπέρα, ἐξελθοῦσα ἄρτι εἰς ἰδιαίτερον τομίδιον δαπάνῃ φιλοτίμῳ τοῦ πανοσιολογ. ἀρχιμ. Βρίτου τῆς ἐνταῦθα ρωσικῆς πρεσβείας κ. Ἰωνᾶ τέως διευθυντοῦ τοῦ αὐτοῦ σεμιναρίου, ὅπως διανεμηθῇ δωρεὰν εἰς τὰς καθ' ἡμᾶς σχολὰς καὶ ἄλλα ἐκπαιδευτικὰ ἱδρύματα. Συγχαίρομεν τῷ ἀρχιμανδρίτῃ κ. Ἰωνᾷ ἐπὶ τῇ εὐσεβεῖ ταύτῃ δωρεᾷ.

ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ **ἐπίθεσις.** — Ἡ κατ' εὐτυχίαν ἐξομαλισθεῖσα ὑπόθεσις τῶν ἐν Περάμῳ ὀρθοδόξων παρέσχεν ἀπό τινος ἀφορμὴν εἰς ἐφημερίδας τινας καθολικὰς ὅπως ἐπιτεθῶσι κατὰ τῆς ἁγίας ἀποστολικῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, διαφόρως ἁπλουστάτην ὑπόθεσιν ἐκλαμβάνουσαι ὡς σπουδαιοτάτην, ἐξ αὐτῆς δ' ἐξάγουσαι συμπεράσματα τερατώδη, κατὰ κανόνας ἰδίας, πιθανὸν, λογικῆς, ἧς οἱ ὅροι δείκνυνται τοιουτοτρόπως διάφοροι τῶν ἀπ' αἰώνων ἐγνωσμένων. Μία τούτων, ἡ «Γερμανία» τοῦ Βερολίνου, συντασσομένη ὑπὸ καθολικῶν καὶ διὰ τοῦτο θαμβουμένη τοὺς ὀφθαλμοὺς ὁσάκις ἀναγινώσκῃ τι καλὸν περὶ τῆς μιᾶς ἀληθοῦς ἀποστολικῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐπιλαμβάνεται μὲν ἐν τῷ φύλλῳ τῆς 6 αὐγούστου (24 καθ' ἡμᾶς ἰουλίου) τῆς ἀφηγήσεως τῶν ἐν Περάμῳ γενομένων, γράφει δ' ἀρκετὰ ψεύδη, ὧν τὸ πρῶτον καὶ τὸ τελευταῖον εἰσὶ τερατωδέστατα, ἄρτυμα κατὰ τὸ μέσον ἔχοντα τοὺς ὑπαινιγμοὺς καὶ τὰς μομφὰς ἐναντίον τοῦ βασιλείου κράτους, οὗ τὴν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν παρασχεθεῖσαν ὑποστήριξιν καὶ κακίζει καὶ ἀποδοκιμάζει ἡ καθολικὴ «Γερμανία», πιστεύουσα ὅτι, μὴ ὑπαρχούσης ταύτης, φῶς ἀπὸ τῆς πρεσβυτέρας Ρώμης ἐπιλάμψαν ἤθελε καταυγάσει τὰς διανοίας τῶν ἐσκοτισμένων, ἤθελε μορφώσει τὰς καρδίας, ἤθελεν ἐξασφαλίσει προσόδους κοινὰς ὑπὲρ τῶν κοινῶν·

διότι ἀκριβῶς τὸ τελευταῖον τοῦτο τίθεται βάσις τῶν ὕθλων, οἱ δὲ καθολικοὶ τῆς «Γερμανίας» φρονοῦσιν ὅτι ἐπειδή τινες τῶν ἐπισκόπων ἐχρησιμοποίουν τὰς ἀπὸ τῆς ἑνοριακῆς τότε μονῆς φανερωμένης προσόδους οὐχὶ πρὸς θεραπείαν

κοινῶν ἀναγκῶν ἀλλ' ἰδίων, ἡ δὲ τοιαύτη τάσις ἐφάνη καὶ νῦν ἐν ἰσχύϊ διατελοῦσα, οἱ κάτοικοι τῆς οὐ παρὰ τῇ μονῇ κειμένης κωμοπόλεως Περάμου, ἀνενεχθέντες εἰς τὸ «λεγόμενον» Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, εἶδον τὸ κοινὸν τοῦτο χρῆμα διδόμενον οὐχὶ τούτοις ὡς ἠξίουν, ἀλλ' ἄλλως πως διατιθέμενον. Ἐνταῦθα περὶ κοινωφελεστέρας τινὸς τῶν μοναστηριακῶν προσόδων χρησιμοποιήσεως οὐδεὶς γίνεται λόγος, ἐξογκοῦται δὲ καὶ ὁ πληθυσμὸς τῆς Περάμου, καὶ τοιουτοτρόπως οἱ καθολικοὶ συντάκται συνεπεῖς ἑαυτοῖς ἀείποτε δείκνυνται—διότι πρόκειται περὶ τῆς μιᾶς ἀληθοῦς ἀποστολικῆς καὶ καθολικῆς Ἐκκλησίας τῶν ὀρθοδόξων, ἧς οὐδεμίαν ἀγαθὴν πρᾶξιν ἐπαινοῦσι. Τούναντίον φρονοῦσιν ὅτι ἡ εἰς τὴν παπικὴν Ἐκκλησίαν προσέλκυσις καὶ ἡ καταφυγὴ εἰς τὰς «μητρικὰς αὐτῆς ἀγκάλας», ὡς ἀνιστορήτως καὶ ψευδέστατα τὴν ρωμαναν Ἐκκλησίαν ὀνομάζουσιν, ἤθελεν ἐξασφαλίσει τὴν ὑπὲρ κοινῶν ἀναγκῶν χρησιμοποίησιν κοινῶν χρημάτων.

Δυστυχῶς αὐτοὶ καὶ πάντες οἱ καθολικοί, οἱ ταὐτὰ φρονοῦντες, ἀποδεικνύονται διαστρέφοντες τὴν ἀλήθειαν, διότι οὐδαμῶς ἀγνοοῦσιν ὅτι αἱ μὲν ἀληθοῦς ἀγκάλαι μητρὸς, συμπασχούσης τέκνοις, ὑπὸ ξενικῶν ἐπιρειῶν ἀντευαγγελικῶς ραδιουργουμένοις, ἠνοίχθησαν καὶ νῦν, ἀμνησικάκως, ὡς ἐμπρέπει μητρὶ ἀληθεῖ, τὸ δὲ δικαίωμα τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας τοῦ προάγειν μονὰς ἐνοριακὰς εἰς σταυροπηγιακὰς, ἐξαρτωμένας δῆλον οὖν ἀμέσως ἀπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, οὐδεὶς ἠμφισβήτησεν, οὔτε δικαιοῦται, ἐκτὸς τῶν καθολικῶν. Τὸ Πατριαρχεῖον δύναται νὰ προσαρτᾷ ὅπου θέλει σταυροπηγιακήν τινα μονὴν ἢ ναὸν, κατὰ λόγον τῶν θεραπευτέων κοινῶν ἀναγκῶν, νῦν μὲν εἰς ὑποστήριξιν νοσοκομείων, ὀρφανοτροφείων, ἢ γηροκομείων, νῦν δ' εἰς ἐδραίωσιν ἢ στήριξιν ἐκπαιδευτηρίων τῶν γραμμάτων, των ἐπιτηδευμάτων ἢ τῶν ξένων γλωσσῶν, ὁπότε καὶ τὸ κέρδος τὸ ἠθικὸν ἔσται πολλῷ μεῖζον ἢ ἐὰν αἱ πρόσοδοι μονῆς τινος ἢ ναοῦ χρησιμοποιηθῶσιν ὑπὲρ ἀνάγκης τινὸς πολλῷ μερικωτέρου χαρακτῆρος καὶ κύκλου καὶ προορισμοῦ στενοτέρου. Ἀγνοοῦσι δὲ προδήλως οἱ ταῦτα γράφοντες ὅτι αἱ μοναὶ εἰσὶ κτήματα ὀρθόδοξα, καὶ ἡ εἰς ξένην Ἐκκλησίαν προσφυγὴ χωρίου τινὸς οὐδαμῶς ἐπιβάλλει καὶ τῇ μονῇ τὴν ἐξωμοσίαν, εἰς ἣν κοινότης τις ἤθελε παρασυρθῇ ραδιουργουμένη ξενικαῖς ἐπιβουλαῖς, καθ' ὧν ἀπὸ ἀλώσεως παλαίει ἡ Ἀνατολικὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ἐπὶ τὸν Θεὸν τῶν πατέρων ἡμῶν πεποιθυῖα, καὶ τὴν ὑποστήριξιν ἀπολαμβάνουσα τῆς θεόθεν ἐφ' ἡμᾶς τεταγμένης ἀρχῆς. ἐφ' ᾗ κροκοδείλια χέουσι δάκρυα οἱ τῆς Γερμανίας συντάκται.

Ἀπατῶνται δὲ πιστεύοντες ὅτι ἡ ἀποστολικὴ τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησία βαίνει πρὸς μαρασμὸν ἐπαναλαμβάνοντες ἰδέαν σαπρὰν, ἣν καὶ διαμαρτυρόμενοι καὶ λατῖνοι ἀπὸ αἰώνων εἶπον ἀνυποστηρίκτως, καίπερ βλέποντες τοὺς αἰῶνας ψεύδοντας αὐτούς. Ἐὰν δὲ ἀναγινώσκωσιν οἱ συντάκται τῆς Γερμανίας» ὅτι ἐκ τινων ἐπαρχιῶν τοῦ πατριαρχικοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου παράπονα διατυποῦνται κατὰ τῶν οἰκείων ποιμένων, αἱ τοιαῦται ὑποθέσεις ἔχουσιν οἰκογενειακὸν, ὡς εἰπεῖν, χαρακτῆρα, λυόμεναι θᾶσσον ἢ βράδιον εὐκόλως καθὼ τοιαῦται. Ὁ τοιοῦτος χαρακτὴρ ἀλλοιοῦται μόνον ἐὰν ἐπιβουλαὶ ψευδαδέλφων διαφθείρωσι τοὺς διϊσταμένους, ἐὰν missions κακόδοξοι παρεισφρήσωσιν ἐν αὐτοῖς, ἐὰν καθολικὰ φύλλα, καθὼς ἡ «Γερμανία», διαστρέφοντα τὴν ἀλήθειαν, ἀναζωσθῶσι τὸν ἀντευαγγελικώτατον ἀγῶνα νὰ διαφθείρωσι τὰς συνειδήσεις καὶ νὰ ψυχράνωσι δεσμοὺς ἀγάπης καὶ ἀδελφοσύνης ἀλλὰ καὶ στοργῆς πρὸς τὴν μητέρα Ἐκκλησίαν, ἣν πιθανῶς ἀρνεῖται μόνος ὁ παντὸς εὐγενοῦς αἰσθήματος ἐστερημένος.

ΦΙΛΙΣΤΟΡΟΣ ΑΠΟΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΓΟΒΔΕΛΑΣ

Ἡ ἔκδοσις τῆς μετὰ χεῖρας ἐπιστολῆς οὐκ ἄχρηστος θεωρηθήσεται οὐ μόνον νῦν, ἀλλὰ καὶ πάντοτε ἅμα μὲν εἰς συμπλήρωσιν τῆς βιογραφίας πεπαιδευμένου συντεινουσαν, ἅμα δὲ πρὸς ἀντιβολὴν τῆς τῶν καθ' ἡμᾶς σχολείων καταστάσεως πρὸς τὴν κατάστασιν τῶν πρὸ μιᾶς ἑκατονταετηρίδος. Μετεγράφη ἐκ τοῦ πρωτοτύπου σωζομένου παρ' ἀγιορείτην μοναχῷ, πολλὰ τοιαῦτα ἔγγραφα παρ' ἑαυτῷ διατηροῦντι[1].

Περὶ τοῦ γράφοντος τὴν ἐπιστολὴν ὀλίγιστα

1. Ἐτηρήθη τοῦ κειμένου γραφή τε καὶ λέξις ἀπαράλλακτος.

γινώσκομεν, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς ἐκδόσεως αὐτῆς ὀλίγιστα μανθάνομεν. Πλατύτερον ἐμνήσθη αὐτοῦ ὁ λαμπρὸς Ζαβίρας[2] φίλος τυγχάνων τοῦ Δημητρίου Γοδδελᾶ καὶ γνωρίζων ἡμῖν τὸν τίτλον βιβλίου τινὸς ὑπ' αὐτοῦ μόνου καὶ πρώτου ἀναφερομένου. Μετὰ τὸν Ζαβίραν εὐμενῶς ἐμνήσθη τοῦ Γοδδελᾶ ὁ ἐν Τεργέστῃ πρεσβύτερος καὶ οἰκονόμος Ἀναστάσιος ὁ ἐξ Ἀμπελακίων[3], μεθ' ὃν ὁ Ἀνδρέας Παπαδόπουλος Βρετὸς ἐν τῇ «Νεοελληνικῇ Φιλολογίᾳ» αὐτοῦ[4].— Ἕτεροι δέ τινες ἐν παρόδῳ, ὡς ἐν ὑποσημειώσεσι δεχθήσεται τῆς παρούσης διατριβῆς. Τὸ πρωτότυπον τῆς ἐπιστολῆς ἀτυχῶς σιωπᾷ τὸ ὄνομα τοῦ κληρικοῦ, πρὸς ὃν ἐπιστέλλεται· εἰκάζω ὅμως ὅτι ἀποστέλλεται τῷ σχολάρχῃ τῆς ἡγεμονικῆς ἀκαδημίας Ἰασίου, ὃς ἦν, κατὰ τὴν παράδοσιν, ὁ διάκονος Στέφανος Δούγκας ὁ θεσσαλὸς ὁ μετὰ ταῦτα ρεφερενδάριος τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας ἴσως δὲ καὶ μοναχὸς Βατοπεδινός. Τοῦτο δὲ λέγω, διότι γράφει περὶ τῆς σχολῆς Ἰασίου, εἰς ἣν, ὡς ἔοικε, προσεκλήθη καὶ δὴ ὡς διδάσκαλος τῶν τε φιλοσοφικῶν καὶ τῶν νομικῶν μαθημάτων, δυσφορῶν, δικαίως, ἐπὶ τῷ ἀκαταλήπτῳ συνδυασμῷ τῶν ἐπαγγελμάτων ἀνθρακέως καὶ κναφέως. Τοιοῦτον ἐπόθουν, ὡς βλέπομεν, οἱ τῆς ἡγεμονικῆς ἐκείνης ἀκαδημίας ἔφοροι, πρόδρομοι γενόμενοι τῆς καὶ μέχρι τῶν ἡμερῶν ἡμῶν διηκούσης παρομοίας ἀξιώσεως. Προστεθείσθω ὧδε καὶ νέα ἀπόδειξις τῆς τῶν διδασκαλικῶν τότε μισθῶν γλισχρότητος[5] διότι ἐπαρκὴς ἐθεωρήθη τῷ 1802, μισθὸς ἐτήσιος 2,000 γροσίων (ὀλίγον τι περισσότερον τῶν 2,000 φράγκων τῆς σήμερον) διὰ τὸν καθηγητὴν τῶν νομικῶν μαθημάτων καὶ τοσούτων διὰ τὸν τῆς φιλοσοφίας.!!

Ἡ κατὰ τοὺς πρόποδας τοῦ θεσσαλικοῦ Ὀλύμπου διάσημος κωμόπολις Ραψάνη ἐστὶν ἡ πατρὶς τοῦ Δημητρίου Γοδδελᾶ. ὅστις ἐν τοῖς συγγράμμασιν αὐτοῦ γραφόμενος πάντοτε Παναγιωτάδης δῆλον ἡμῖν καθίστησι τὸ τοῦ πατρὸς ὄνομα. Κατὰ τὸν Ἀναστάσιον Οἰκονόμου, ὁ Γοδδελᾶς ἦν ἀνεψιὸς ἐξ ἀδελφῆς Διονυσίου ἐπισκόπου Πλαταμῶνος, ἀνδρὸς ἐπ' εὐσεβείᾳ καὶ φιλομουσίᾳ μνήμην καταλιπόντος ἄληστον. Διδαχθεὶς ἐν τῇ πατρίδι τὰ ἐγκύκλια, ὅπου ἤκμαζε ἑλληνικὴ σχολὴ μετὰ τὰ μέσα τῆς ΙΗ' ἑκατονταετηρίδος[6], ἠκροάσατο τῶν φιλοσοφικῶν καὶ μαθηματικῶν ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς Πάδης, τυχὼν τοῦ πτυχίου τοῦ διδάκτορος τῷ 1802. Ἀγχίνους καὶ φιλομαθὴς ὢν ἀπέβη πολυμαθέστατος καὶ γνώστης ξένων γλωσσῶν· μεταβὰς καὶ εἰς Παρισίους πρὸς πλείονα σπουδὴν ἄγνωστον πόσον χρόνον διέμεινεν. Οἱ βιογράφοι αὐτοῦ—ἐὰν καὶ ὅλως πρέπῃ 'να ὀνομασθῶσι τοιοῦτοι—οὐδὲν λέγουσι περὶ τῶν πρώτων ἐτῶν τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ· ὁ Βρετὸς παραδίδωσιν ἡμῖν ὅτι τῷ 1820 διηύθυνε τὴν αὐθεντικὴν ἀκαδημίαν Ἰασίου. Ἐν τούτοις γινώσκομεν ὅτι τῷ 1818 ἐδίδασκεν ἐν τῇ αὐθεντικῇ ταύτῃ ἀκαδημίᾳ τὴν λογικὴν καὶ τὴν ἄλγεβραν, βοηθὸν ἔχων ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῆς ἀριθμητικῆς Ἐλευθέριον τὸν ἐξ Ὕδρας μαθητὴν τότε τῆς ἀνωτέρας τάξεως τῆς σχολῆς, ἐνῷ τὴν μὲν ἑλληνικὴν ἐδίδασκε Γεώργιος ὁ Θεραπειανός, ἐδιδάσκετο δὲ καὶ ἡ λατινική. Εἰρήσθω δ' ὅτι ἡ σημείωσις ἡ περὶ τούτων μιμνήσκεται καὶ «τρίτου διδασκάλου τοῦ Κυρίου Καππαδόκη» καὶ τετάρτου διδασκάλου, τοῦ τῆς γραμματικῆς (ἄνευ ὀνόματος), καὶ τῶν ἐφόρων τῆς σχολῆς δηλ. τοῦ μητροπολίτου Μολδοβλαχίας καὶ τοῦ πρίγκηπος Σκαρλάτου Γκίκα[7]. Δυστυχῶς, ἐν τοῖς ἀπὸ τοῦ 1806—1818 ἐκδεθεῖσι συγγράμμασιν αὐτοῦ οὐδαμοῦ σημειοῖ ἑαυτὸν διδάσκαλον ἢ σχολάρχην, ἀλλ' ἁπλῶς δόκτορα τῆς φιλοσοφίας καὶ τῶν ἐλευθερίων τεχνῶν.

Τῷ 1823 ὁ Γοδδελᾶς διέτριβεν ἐν Βαρσοβίᾳ καὶ τῷ 1831 ἀπεβίωσεν ἐν Ἰασίῳ τῆς Μολδαυίας[8]. Εἶχε δὲ καὶ ἀδελφὸν ἰατρὸν ὀνόματι Μιχαήλ[9].

---

2. Νέα Ἑλλὰς ἢ Ἑλληνικὸν Θέατρον, ὑπὸ Γ. Π. Κρέμου. Ἀθήνησι, 1872, σελ. 280.

3. Ἀπολογία ἱστορικοκριτικὴ κλπ. ἐν Τριεστίῳ, 1814 σελ. 215. Ταῦτα δὲ καὶ τὰ τοῦ ἀειμνήστου Ἀναστασίου (8 στίχους ἐν ὅλῳ) μετέγραψεν ὁ μακαρίτης Ι. Ν. Σταματέλος ὑπ' ὄψιν ἔχων καὶ τὰ τοῦ Βρετοῦ, ὧν μνεία κατωτέρω. Ἴδε «Ζακύνθιος Ἀνθὼν» τοῦ 1878, σελ. 160.

4. ἐν δευτέρῳ μέρει, ἐν Ἀθήναις 1857, σελ. 257 καὶ ὑπὸ τοὺς ἀριθμ. 332, 394, 563, 571, 627.

5. «Ἀνάγνωθι τὴν ἡμὴν διατριβὴν «Παιδεία καὶ πτωχεία π.ρ' ἡμῖν κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνας», ἐν Κωνσταντινουπόλει, 1893 καὶ συμπλήρωσον τὰ ἐν αὐτῇ διὰ τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Γ. Θελλᾶ.

6. Μ. Κ. Παρανίκα Σχεδίασμα σελ. 87.

7. «Λόγιος Ἑρμῆς» τοῦ 1818, σελ. 196.

8. Βρετοῦ Νεοελληνικὴ Φιλολογία μέρος Β', σελ. 257—Κυριακοῦ Μελιρρύτου Ἱστορικὴ Χρονολογία, σελ. 357.

9. Παρανίκα ἔνθ' ἄνωτ.

Συγγράμματα τοῦ Γοβδελᾶ ἀναφέρονται ὑπὸ Ζαβίρα, Ἀναστασίου Οἰκονόμου, Μελιρρύτου καὶ Παπαδοπούλου Βρετοῦ 1) Ἠθοποιία Δραματικὴ ἐπιθαλάμιος τῷ παλατίνῳ Ἰωσὴφ καὶ Ἀλεξάνδρᾳ Παυλόβνᾳ, ἐν Πέστῃ, 1800—2) Τὸ κατὰ τοὺ Χριστοδούλου τοῦ ἐξ Ἀκαρνανίας συνοδικὸν ἐπιτίμιον, ἐν Βούδᾳ, 1800—3) Μετάφρασις τῶν Τυχῶν Τηλεμάχου τοῦ Φενελὸν, δίτομος, ἐν Βούδᾳ, 1801—4) Ὁδοῦ Μαθηματικῆς μέρος Α΄, Στοιχεῖα Ἀλγέβρας, ἐν Ἄλλῃ, 1806, οὗ τὸ Β΄ μέρος ἀνέκδοτον—5) Οἰκονομία πρακτικὴ τε καὶ γενικὴ πάντων τῶν τῆς ἀγροικίας κτημάτων κ.λ.π. τόμος. Α΄ Οἰκοδομητικὴ καὶ Ὀρνιθοτροφία, ἐν Βιέννῃ, 1816, οὗ, δυστυχῶς, οἱ λοιποὶ 7 τόμοι ἀνέκδοτοι—6) Δοκίμιον περὶ τῶν γραμμάτων τῆς τῶν Γάλλων φωνῆς κ.λ.π. ἐν Βιέννῃ, 1806—7) Ὁδοῦ Μαθηματικῆς μέρος Α΄, Στοιχεῖα Ἀριθμητικῆς, ἐν Ἰασίῳ, 1818, οὗ τὸ Β΄ μέρος ἀνέκδοτον—8) Ἱστορία τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, γαλλιστὶ, 1823 (ἄγνωστον ποῦ ἐξεδόθη) ἀναφέρεναι κατὰ πάροδον ὑπὸ Βρετοῦ—9) Λεξικὸν Φυσικῆς (ἀναφέρεται ὑπὸ Μελιρρύτου), ἴσως ἀνέκδοτον—10) Ἂν μὴ μὲ ἀπατᾷ ἡ μνήμη, εἶδόν που καὶ μετάφρασιν γαλλικοῦ συγγράμματος, οὗ τίτλος «Αἱ τῆς Φύσεως ἐποχαὶ», ἐκδοθέντος ἐν Βιέννῃ καὶ προσφωνηθέντος εἰς ἡγεμόνα τινὰ τῆς Μολδαυίας.

Βεβαίως ἡ βιογραφία τοῦ ἀκαμάτου τούτου διδασκάλου ἔστιν ἀτελὴς ἀπόκειται δὲ τοῖς ἐν ταῖς παριστρίοις πόλεσιν ἕλλησι λογίοις, ὅσοις ἐφικτὸν τοῦτο, ἵνα ζητήσωσιν εἰδήσεις περὶ τοῦ Γοβδελᾶ καὶ τῶν αὐτῷ συγχρονησάντων λογίων καὶ διδασκάλων ὅσοι ἐτίμησαν τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα ἐν ταῖς παρὰ τὸν Δούναβιν χώραις, καὶ ὧν οὐχὶ κατ' ἔκτασιν καὶ πρεπόντως ἐμνήσθησαν ὅ τε πρεσβύτερος Θεόδωρος Ἀθανασίου (ρωμοῦνος κληρικὸς) ἐν ᾧ πρὸ σχεδὸν ἑξαετίας ἐξέδωκεν ἐν Ἀθήναις ἔργῳ καὶ ὁ ἐν τῇ Biserica Ortodoxa Romana ἀναγραφὴν ποιούμενος τῶν ἑλληνικῶν βιβλίων τῶν ἐκδοθέντων τύποις ὑπὸ λογίων ἑλλήνων, ἀκμασάντων ἐν Βλαχίᾳ καὶ Μολδαβίᾳ κατὰ τὰς δύο τελευταίας ἑκατονταετηρίδας.

Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Γοβδελᾶ ἐστὶν αὕτη.

Μ. Ι. Γ.

Τὴν ἐλλόγιμον καὶ σεβαστήν μοι ἱερὰν αὐτῆς κορυφὴν ταπεινῶς προσκυνῶν, μετ' εὐλαβείας ἀπάσης κατασπάζομαι τὴν θυηρόρων αὐτῆς δεξιάν.

Χθὲς ἔλαβον ἀπὸ Βιέννης διὰ τῶν ἡμετέρων παρὰ τοῦ Εὐγενεστάτου κυρίου Θεοδώρου Μουστάτζα δέσμην τινα γραφῶν τε καὶ τετραδίων, ἐξ ὧν ἃς μὲν (γραφὰς δηλ.) ἐγὼ ἔλαβον, ἃς δὲ τῷ Κονάκῃ ἐνεχείρισα. Ὑπερήσθην ἰδὼν ἐν αὐταῖς ὑμᾶς πάνυ καλῶς τῇ τοῦ κρείττονος συνάρσει ἔχοντας. Τὸ ἐμβριθοχωρεῖν ἔτι ἐν Ἰασσίῳ, ἢ γενικῶς, ἐν Μολδάβᾳ, φαίνεται ὅτι εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἐν Ἑλλάδι, φεῦ! ἀθλιότητος. Ἐγὼ θείᾳ χάριτι καὶ δι' εὐχῶν σας ἱερῶν καλῶς ὑγιαίνω ἄχρι τοῦδε. Πρὸ δύω ἑβδομάδων ἐπλήρωσα τὰς πρώτας δύο αὐστηρὰς ἐξετάσεις μετ' ἐπαίνων (examina .igo-.osa), ἤτοι ἐκ τῆς Μαθηματικῆς καὶ τῆς Φυσικῆς, ἐκ τῶν ὁποίων καὶ ἔγινα ὑποψήφιος (candidatus)· μένουσιν ἔτι ἕτερα δύο ἐκ τῆς Φιλοσοφίας καὶ τῆς Καθόλου Παγκοσμίου Ἱστορίας, τὰ ὁποῖα, Θεοῦ βοηθοῦντος, στοχάζομαι νὰ τὰ τελειώσω εἰς διάστημα δύο μηνῶν, καὶ εἶτα λαμβάνω τὸ τῶν μόχθων μου ἔπαθλον, δηλαδὴ τὸ Δίπλωμα τῆς Φιλοσοφίας. Ἡ αἴτησις τῶν αὐτόθι διδασκάλου εἰδήμονος τῆς τε Φιλοσοφίας καὶ τῶν Νομικῶν εἶναι τρόπον τινα δύσκολος· τὸν αὐτὸν θέλουσι καὶ κναφέα καὶ ἀνθρακέα, ἐν ᾧ αἱ ὕλαι τῶν ἰδεῶν τῆς μιᾶς καὶ ἑτέρας ἐπιστήμης εἶναι λίαν διάφοραι· ἃς καταβληθῶσι δύω χιλιάδες γροσ. διὰ τὸν ἕναν, καὶ δύω διὰ τὸν ἕτερον καὶ | τότε εὑρί-

* ἐνταῦθα λήγει ἡ πρώτη σελίς.

σκουσι τὸν ποθούμενον. Ἐμοὶ ὅμως δὲν ἀρέσει ἡ ἤδη τῶν τῆς Ἑλλάδος διδασκάλων κατάστασις, ὡσὰν ὁποῦ εἰς ὅλον τὸ ὕστερον μετ' αἰσχύνης διώκονται, ἐὰν δὲν ἤθελε φανῶσι κύλακες, καὶ θεραπευταὶ τῶν κρειττόνων, πάντα πρὸς χάριν πράττοντες.

Ἐν τῇ ἐμῇ ἐξετάσει παρήδρευον ὅ τε Δεκᾶνος καὶ οἱ τεσσαρες ἐξ ἐπαγγέλματος Καθηγηταὶ (Professores) ἐκ τῆς Μαθηματικῆς ἔλαβον τὰς ἀκολούθους προτάσεις πρὸς δεῖξιν· ἐκ μὲν τῆς Ἀλγέβρας, τίνι ἐξισοῦται τὸ τῆς καθόλου ἀριθμητικῆς προϊόν κεφάλαιον· ἐκ δὲ τῆς Γεωμετρίας, τὴν δοθεῖσαν εὐθεῖαν μέσην ἀνάλογον τεμεῖν· καὶ ἐκ τῆς Τριγωνομετρας, Δοθέντων τῶν τριῶν πλευρῶν, πῶς δυνάμεθα τὰς γωνίας εὑρεῖν, προτάσεις τῳόντι μεγάλης ἰσχύος. Ἐκ τῆς Φυσικῆς πάλιν ἔπρεπε νὰ ἀποδείξω ὅτι τὸ ὕδωρ συνίσταται ἐξ ὀξυγόνου καὶ ὑδρογόνου, κατὰ τὰς περικλεεῖς πείρας τοῦ περιφήμου κυρίου Λαβοαζὲ (Lavoisier) Γάλλου ἐγκλύτου Χυμικοῦ, εἶτα περὶ ἀρχῶν χυμικῶν τε καὶ Μετᾳφυσικῶν τῶν Σωμάτων, περὶ συστήματος τοῦ παντὸς, καὶ ἰδιαίτερον περὶ τῶν τριῶν συστημάτων Πτολεμαίου, Κοπερνίκου, καὶ Τύχωνος, τίς

ἡ αἰτία τῆς τῶν ἀστέρων κινήσεως, καὶ τελευταῖον τὸ περὶ διανομῆς τῶν πορωδῶν μορίων ἐν διαφόροις σώμασι δυσχερὲς σύστημα τοῦ Περικλεοῦ Γραφόρδου (Gravordus)· αὐτὴ ἡ ἐξέτασις διήρκεσε πλεῖον τῶν δύω ὡρῶν, ἀλλὰ τελευταῖον ἔλαβον τὴν νικῶσαν, ὡς προὔφην.

Τὰ κὐτόθι εὑρεθέντα τοῦ κυροῦ | ' τοῦ ἐν μακαρίᾳ

' ἐνταῦθα τὸ τέρμα τῆς δευτέρας σελ δος.

τῇ λήξει γενομένου κυροῦ Θεοτόκη Ποιήματα, εἴθε εἶησαν ἐν τῶν νεωτερικῶν· ἐπειδὴ μ' ὅλον τοῦτο γίνονται πάλιν νέαι ἐφευρέσεις, καθὼς νεωστὶ ἐφευρέθη ὁ Γαλβανισμὸς παρὰ τοῦ κυρίου Βόλτα· τούτου ἡ νέα ἐφεύρεσις θέλει μετατρέψει τὸ περὶ ἠλεκτρισμοῦ μέρος τῆς Φυσικῆς, ἐπειδὴ ἐκεῖ τὰ μέταλλα τίθενται σώματα συμπεριλεκτρικά, εἰς δὲ τὸν Γαλβανισμὸν δείκνυνται ἰδιοελεκτρικά, καθὸ τριβομένων δύω μετάλλων ἀναδείκνυται ἐνέργεια ἠλεκτρικῆς ὕλης γινομένης τῆς κοινωνίας δι' ἑνὸς τρίτου μετάλλου, καὶ μάλιστα ὁποῦ διάφορα πάθη ἰατρεύονται θαυμασίως διὰ τοῦ Γαλβανισμοῦ πάρεξ διὰ τῆς ἠλεκτρικῆς ὕλης. Νεώτερόν τι οὐκ ἔχω, ἐπειδὴ κατ' Ἀριστοράνην, ὅλα εἶναι ἀρχαῖα καὶ σαθρά· τοῦτο μόνον ἄδεται, ὅτι ἡ Ἀκαδημία θέλει μετατοπισθῆ ἐκ τῆς Πέστης εἰς τὴν Βούδαν, ἀναμένομεν ὅμως τὸ τῆς Διαίτης (τῆς γενικῆς συνάξεως) τέλος καὶ ἀπόφασιν, ἥτις ἤρχθη πρὸ ἑνὸς Μηνὸς ἐν Ποσονίῳ. Ὁ Τηλέμαχος (δηλ. ἀμφότερα τὰ μέρη) πρὸ πολλοῦ εἶναι ἕτοιμος, καὶ τυχούσης εὐκαιρίας σταλήσονται ἱκανὰ διὰ τοῦ κὺρ Ἀλεξάνδρου, μόνον ὀλίγον τι παρακίνησις χρειάζεται αὐτοῦ παρὰ τῶν γνωστῶν ὑμῶν, ἐν ᾧ ὁ Διδάσκαλος κύριος Λάμπρος Φωτιάδης ἐπεστάτησεν ἐν Βουκορεκίῳ καὶ κατέγραψαν Σώμ. 40· πολλῷ μᾶλλον αὐτοῦ. Μένω τῆς Σεβαστῆς μοι Πανοσιολογιότητος

τέκνον κατὰ πνεῦμα πειθήνιον

Ἐκ Πέστης τῇ 6 Μαΐου 1802

Δ. Π. ὁ Γοββελᾶς

ΣΗΜ. Ἐν περιθωρίῳ τῆς πρώτης σελίδος: Τὸν Πανοσιολογιώτατον κύριον Δανιὴλ ταπεινῶς προσκυνῶ. Τὸν ἡμέτερον ἐν λογίοις κύριον Ἀναστάσιον Μιχαὴλ, σὺν τῷ κυρίῳ Εὐστρατίῳ, καὶ εἴ τινα ἄλλῳ γνωστῷ, ἀδελφικῶς ἀσπάζομαι.

Ἐν περιθωρίῳ τῆς τρίτης σελίδος· Τὰ βιβλία δὲν ἦλθον. φροντίζομεν ὅμως ἤδη ὅπου ἐλάβομεν τὴν εἴδησιν ποῦ εὑρίσκονται.

Τὸν εὐγενέστατον κύριον Θεόδωρον Μουστάτζα, σὺν τῇ κατ' οἶκον αὐτοῦ ἐντίμῳ ἐκκλησίᾳ ταπεινῶς προσκυνῶ.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν Δικαστήριον

Ὁ Ἐμμανουὴλ Βλοῦμ, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ἔμπορος, ὑπήκοος ὀθωμανός, ὁρμώμενος ἐκ Χανίων τῆς Κρήτης, τέως μὲν διαμένων ἐπὶ πολυετίαν ἐν Βεγγάζῃ τῆς Βαρβαρίας καὶ αὐτόθι ἐμπορευόμενος, ἤδη δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον δευτέραν καὶ ὥραν 8ην εὐρωπαϊστὶ πρὸ μεσημβρίας μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ γυναικὸς Εὐρυδίκης Ἐμμανουὴλ Βλοῦμ, θυγατρὸς Παναγιώτου Διαμαντοπούλου, ὑπηκόου ὀθωμανῆς, διαμενούσης ἐν Βεγγάζῃ τῆς Βαρβαρίας, τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης καὶ χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ἐπὶ διατροφῇ. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ περὶ διατροφῆς θεωρηθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένων φύλλων "Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας" καὶ "Κωνσταντινουπόλεως".

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 25 ἰουλίου 1903.

Ὁ Πρόεδρος

† Ὁ πρ. Δρυϊνουπόλεως **Γρηγόριος**

Ὁ γραμματεὺς 1

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος (δ. ν)

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν Δικαστήριον

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεὶ Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθμ. πρωτοκ. 615 καὶ ἡμερομ. 9 ὀκτωβρίου 1902 ἀγωγὴν τῆς ἐναγούσης Μαριγὼς Δημητρίου Σταύρου, τὸ γένος Ἀθανασίου Γανίτου ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην.

Κηρύττει τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον διαλελυμένον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου Δημητρίου Σταύρου,

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἀλλεπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου» δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως, καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ ὡς ἡττηθέντι ἐν τῇ δίκῃ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων, ἀνερχόμενα μὲν εἰς γρόσια ἑξακόσια τριάκοντα πέντε (ἀριθ. 635) προκαταβαλλόμενα δ' ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 12 μαΐου 1903.

Ὁ πρόεδρος

† ὁ πρώην Δρυϊνουπόλεως **Γρηγόριος** 1

Ὁ γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος (δ. ν.)

Ὑπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΤΟΣ ΚΓ΄. ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, 8 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1903 ΑΡΙΘ. 32

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. . . . 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Μητρ. Διδυμοτείχου ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ

Ἡ συνδρομὴ προκαταβάλλεται ἀποστελλομένη πρὸς τὸν ταμίαν.

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά – Αἱ ἐν Αὐστρίᾳ ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι — Ἀναγραφὴ ὕμνων καὶ ἐγκωμίων εἰς τὴν ἁγίαν Εὐφημίαν — Δικαστικαὶ Ἀγγελίαι — Παράρτημα: «Εὐαγγελικὰ διδάγματα.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Συνεδρία δύο Σωμάτων. — Τῇ παρελθούσῃ δευτέρᾳ συνῆλθον τὰ δύο Σώματα ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου εἰς κοινὴν συνεδρίαν. Κατὰ ταύτην λαβόντα ὑπ' ὄψιν τὸν κανονισμὸν τοῦ ἐν Πριγκήπῳ Ἐθν. Ὀρφανοτροφείου ἐπεκύρωσαν αὐτὸν μετά τινας τροποποιήσεις. Ὡσαύτως σκεψάμενα ἐπὶ τοῦ ζητήματος τοῦ καθορισμοῦ ποτέρῳ τῶν δύο Σωμάτων τῆς Ἐκκλησίας ἀνήκει ἡ ἐκλογὴ τῶν ἐφορειῶν, εἴτε καὶ ἐπιτροπῶν, εἴτε συμβουλίων διοικητικῶν οἱουδήτινος ἐθνικοῦ καθ' ἡμᾶς καθιδρύματος, προέβησαν εἰς τὸν διορισμὸν ἐπιτροπῆς συγκειμένης ἐκ τῶν ἐξοχωτάτων κκ. Ἀλεξ. Καραθεοδωρῆ πασᾶ, Μ. λογοθέτου Σταυράκη βέη Ἀριστάρχου καὶ Ἀνδρέου Κοπάση ἐφέντη, καὶ ἐνέκριναν ὅπως αὕτη, λαμβάνουσα ὑπ' ὄψει τοὺς Γεν. Ἐθν. Κανονισμούς, τοὺς κώδηκας τῆς Ἐκκλησίας, τὴν τεσσαρακονταετῆ τῶν Πατριαρχείων πορείαν καὶ τὰ κατὰ καιροὺς ἐκδοθέντα σιγίλλια, μελετήσῃ τὸ προκείμενον ζήτημα καὶ ὑποβάλῃ ἔγγραφον γνωμοδοτικὴν ἔκθεσιν εἰς τὴν ἔγκρισιν τῶν δύο Σωμάτων διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἱερὰ Σύνοδος. — Ὁ ἐκ τῶν συνοδικῶν σεβ. μητροπολίτης Καλλιουπόλεως καὶ Μαδύτου κ. Ἱερώνυμος ἀπῆλθε πρόχθες, ἀδείᾳ ἐκκλησιαστικῇ, καθ' ἃ ἐγράφη, εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ, προτιθέμενος νὰ διαμείνῃ ἐπί τινας ἡμέρας χάριν ἐπαρχιακῶν ὑποθέσεων.

Κανονικαὶ ψῆφοι. — Ὁ πανιερώτατος μητροπολίτης Κρήτης κ. Εὐμένιος διὰ γράμματος αὐτοῦ ἤγγειλε τῇ Ἐκκλησίᾳ ὅτι ἡ περὶ αὐτὸν ἐπισκοπικὴ σύνοδος ἐξελέξατο ἐσχάτως ἐπίσκοπον Κισάμου καὶ Σελίνου τὸν ἀρχιμ. κ. Ἄνθιμον Λελεδάκην, τελειόφοιτον τῆς θεολ. σχολῆς τοῦ ἐν Ἀθήναις πανεπιστημίου, καθηγητὴν δὲ τῶν ἱερῶν ἐν τῷ γυμνασίῳ Ρεθύμνης. Ἡ ἱερὰ Σύνοδος ἀπεδέξατο τὴν ἐκλογήν.

Ἵδρυσις Ὀρφανοτροφείου θηλέων. — Ἐν τῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ τῆς π. τρίτης ἐνεκρίθη κατ' ἀρχὴν πρότασις τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου ὅπως ἱδρυθῇ ἐν τῇ ἐν τῇ νήσῳ Πρώτῃ ἱερᾷ μονῇ τῆς Μεταμορφώσεως μονὴ καλογραιῶν μετὰ ὀρφανοτροφείου θηλέων ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ὀρφανοτροφεῖον θηλέων τῆς Θεοτόκου τῆς Ἐλεούσης». Περὶ τοῦ καθορισμοῦ τῶν πόρων, τῆς συντηρήσεως καὶ τῆς διαρρυθμίσεως ὡς καὶ τῆς λειτουργίας αὐτοῦ προσεχῶς γενήσεται σκέψις ἐν τῇ Ἱ. Συνόδῳ.

Μητρόπολις Νευροκοπίου. — Ἐν τῇ χθεσινῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ ἀναγνωσθεῖσα κανονικὴ παραίτησις τοῦ μητροπολίτου Νευροκοπίου

κ. Νικοδήμου, ἣν ὑπέβαλεν ἕνεκα λόγων ὑγιείας ἐγένετο ἀποδεκτή.

Γενέθλια αὐτοκράτορος Φραγκίσκου Ἰωσήφ. — Τοῦ αὐτοκράτορος καὶ βασιλέως τῆς Αὐστρουγγαρίας Φραγκίσκου Ἰωσὴφ ἄγοντος τῇ π. τρίτῃ τὴν ἐπέτειον τῶν γενεθλίων αὐτοῦ ἑορτήν, ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης διεβίβασε τὰς συγχαρητηρίους ἐπὶ τούτῳ προσρήσεις τῷ ἐξοχωτάτῳ πρεσβευτῇ τῆς Αὐστρίας βαρόνῳ δὲ Κάλιτς διὰ τοῦ πανοσ. Μ. πρωτοσυγκέλλου κ. Καλλινίκου καὶ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Α΄ πατριαρχικοῦ γραφείου κ. Ἰ. Τανταλίδου.

Πρώην Μετρῶν.—Αἰτήσας ἔτυχε τῆς ἀδείας τῆς Ἐκκλησίας ὅπως ἔλθῃ εἰς βασιλεύουσαν πρὸς περίθαλψιν τῆς ὑγιείας αὐτοῦ ὁ θεοφιλ. ἐπίσκοπος πρώην Μετρῶν κ. Δοσίθεος.

Δωρεαὶ εἰς τὴν Μ. τοῦ Γ. Σχολήν. — Πάνυ εὐφροσύνως ἀναγράφομεν ὅτι φιλογενῆ καὶ φιλόστοργα τῆς Ἐκκλησίας τέκνα, ὑπὸ τὸν πέπλον τῆς ἀνωνυμίας τὸ δῶρημα αὐτῶν καλύπτοντα, ἐπισκεψάμενα ἐσχάτως τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην ἀνεκοίνωσαν ὅτι δωροῦνται ἀνὰ 500 λίρ. ὀθωμαν. ἕκαστον χάριν τῶν ἐπιτελουμένων ἐπισκευῶν τοῦ περικαλλοῦς κτιρίου τῆς πατριαρχ. Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς. Αἱ γενναιόφρονες αὗται δωρεαὶ τεκμηριοῦσαι τὰ φιλόμουσα αἰσθήματα τῶν εἰρημένων τέκνων ἐπισπῶνται τὰς εὐλογίας τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ Γένους ἡμῶν.

Ἐθνικὸν Ζάππειον παρθεναγωγεῖον. — Ὑποβληθέντος τῷ Συμβουλίῳ σήμερον τοῦ ἀπολογισμοῦ τοῦ λήξαντος ἔτους τοῦ Ἐθν. Ζαππείου παρθεναγωγείου, διωρίσθη πρὸς ἐξέλεγξιν ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν ἀξιοτίμων κκ. Π. Γ. Χρυσοῦ (προέδρου), Α. Σιφναίου καὶ Γ. Ἀβραμίδου.

Ἐθνικὸν Ἰωακείμειον παρθεναγωγεῖον. — Λήξαντος τοῦ χρόνου τῆς ἐφορείας τοῦ ἀξιοτίμου κ. Φρ. Μεζίκη, τὸ Συμβούλιον ἀναδιώρισεν αὐτὸν σήμερον διὰ νέαν διετίαν ἔφορον τοῦ παρθεναγωγείου τούτου.

Πατριαρχικὴ Ἀστικὴ σχολὴ Μαρασλῆ. —Κατὰ τὴν σημερινὴν διοικητικὴν αὐτοῦ συνεδρίαν τὸ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβούλιον διώρισε μέλος τῆς ἐφορίας τῆς σχολῆς, ἀντὶ τοῦ παραίτησιν ὑποβαλόντος κ. Κ. Σπανούδη, τὸν ἰατρὸν κ. Ν. Φερμάνογλουν.—Διευθυντὴν τῆς σχολῆς ἡ ἐφορία διώρισε τὸν ἐλλόγιμον κ. Ἀνδρέαν Τοζίδην, εὐδοκίμως ἐπὶ εἰκοσαετίαν ἐν μακεδονικαῖς πόλεσι διδάξαντα.

Ἀρχιγένεια ἐκπαιδευτήρια.— Τὸ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβούλιον διώρισε σήμερον μέλος τῆς ἐφορίας τῶν Ἀρχιγενείων τὸν ἐν γενικῇ συνελεύσει ἐν Ἐπιβάταις ἐκλεγεντα σὺν ἑτέρῳ, μὴ ἀποδεξαμένῳ, τὴν ἐκλογὴν, τὸν ἀξιότιμον κ. Ἀλέξανδρον Τζαμπετζῆν.

Ἐνοριακοὶ καταλογοι. — Ληγούσης τῆς προθεσμίας τῶν ἐν ἰσχύϊ ἐνοριακῶν καταλόγων, τὸ Συμβούλιον διέταξε σήμερον τὴν σύνταξιν νέων.

Ἐπισκευαὶ πατριαρχικοῦ οἴκου. — Διὰ τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Σάμου καὶ Ἰκαρίας κ. Κωνσταντίνου ἀπεστάλησαν τῇ Α. Θ. Π. λίραι γαλλικαὶ δέκα, προσφορὰ τῶν ἐν τῇ ἡγεμονίᾳ τῆς Σάμου σταυροπηγιακῶν ἱερῶν μονῶν ὑπὲρ τῶν ἐπισκευῶν τοῦ πατριαρχικοῦ οἴκου.

Μνημόσυνον. —Μνημοσύνου τελουμένου τῇ π. κυριακῇ ἐν τῷ ναΐδρίῳ τοῦ ἐν Βαθυρρύακι θερέτρου τῆς ρωσικῆς πρεσβείας ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἐν Βιτωλίοις ἀποθανόντος προξένου τῆς Ρωσίας ἀοιδίμου Ἀλεξάνδρου Ροστκώφσκη, ἐντολῇ τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμεν. πατριάρχου, παρέστη ἐν τῷ ναῷ ὁ ἱερολ. ὑπογραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου κ. Α. Πιπέρας καὶ εἶτα διηρμήνευσε τῇ Α. Ε. τῷ πρεσβευτῇ Ζηνόβιεφ τὰ συλλυπητήρια τοῦ πατριάρχου.

Πατριαρχικὴ χοροστασία. — Τοῦ ἐν Γαλατᾷ ἱεροῦ ναοῦ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ ὡς καὶ τοῦ ἐν Ποτηρᾷ ἱεροῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Γεωργίου πανηγυριζόντων προχθὲς, ἑορτὴν τῆς Μεταμορφώσεως, τοῦ μὲν πρώτου ὡς φερωνύμου, τοῦ δὲ δευτέρου διὰ τὴν ἐν αὐτῷ φυλαττομένην εἰκόνα τοῦ Σωτῆρος τοῦ Ἀντιφωνητοῦ, ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἐχοροστάτησε ἐν μέσῳ πολυπληθεστάτου εὐσεβοῦς ἐκκλησιάσματος κατὰ τὸν ἑσπερινὸν μὲν ἐν τῷ πρώτῳ, κατὰ τὴν θείαν δὲ λειτουργίαν ἐν τῷ δευτέρῳ, μετὰ πολλῶν ἐνδείξεων σεβασμοῦ γενόμενος δεκτὸς ὑπὸ τοῦ πρεσβυτερίου, τῶν ἐπιτρόπων καὶ τῶν προκρίτων ἀμφοτέρων τῶν ἐνοριῶν.

Ἐπισκέψεις. — Τῇ π. τρίτῃ ἐπεσκέψατο τὴν Α. Θ. Παναγιότητα ὁ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει παρεπιδημῶν κ. Ν. Καζάζης τέως πρύτανις τοῦ Ἀθήνησι πανεπιστημίου, ἐν συνοδίᾳ τοῦ ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου κ. Σ. Καζανόβα.

Προχθὲς δὲ οἱ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει ὁμοίως παρεπιδημοῦντες κκ. Μ. Παπαρρηγόπουλος, αὐλάρχης τῆς Α. Μ. τοῦ βασιλέως τῶν Ἑλλήνων Γεωργίου καὶ οἱ ἐκ τῶν ὑπασπιστῶν Ράϊνεκ καὶ Κομνηνὸς Μηλιώτης.

Ἀντεπίσκεψις. — Ὁ βοηθὸς καπουκεχαγιᾶς τῶν Πατριαρχείων κ. Σπυρίδων Κωνσταντινίδης μεταβὰς τῷ π. σαββάτῳ παρὰ τῷ ἐξοχωτάτῳ ὑπουργῷ τῆς ἀστυνομίας Σεφὴκ πασᾷ διηρμήνευσε τὰς εὐχαριστίας τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ἐπὶ τῷ ἐνδιαφέροντι, ὅπερ ἐπεδείξατο ἡ Α. Ἐξοχότης διερωτήσασα διὰ τοῦ ἰατροῦ τῆς ἀστυνομίας τὰ περὶ τῆς ὑγείας τοῦ οἰκουμεν. πατριάρχου.

Ἅγιον Ὄρος. — Σχολάρχης τῆς κεντρικῆς ἐν Καρεαῖς τοῦ Ἁγίου Ὄρους σχολῆς διωρίσθη ὁ ὁσιολογ. μοναχὸς κ. Κυριακὸς Ζαχαριάδης, τελειόφοιτος τῆς θεολογ. σχολῆς τοῦ ἐθνικοῦ πανεπιστημίου, ἀντὶ τοῦ ὁσιολογ. διακόνου καὶ προλύτου τῆς θεολογίας κ. Χριστοφόρου Κτενᾶ, διορισθέντος σχολάρχου παρὰ τῇ ἐν Πριγκήπῳ κοινότητι. — Ἀνεχώρησεν εἰς Ἅγιον Ὄρος, ἐπὶ σπουδῇ τῶν παλαιῶν χειρογράφων, λαβὼν καὶ τὸ νενομισμένον πατριαρχικὸν γράμμα, ὁ ἐκ τῶν φοιτητῶν τοῦ ἐν Βελιγραδίῳ πανεπιστημίου κ. Δραγωτὴς Ἀναστασίεβιτς, ὑπότροφος τῆς σερβικῆς κυβερνήσεως. — Διαμείνας ἐπὶ βραχὺ εἰς τὰς μονὰς Λαύρας, Ἰβήρων καὶ Κουτλουμουσίου, πρὸς μελέτην παλαιῶν χειρογράφων τῆς Νέας Διαθήκης, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν ὁ ἑλλόγ. καθηγητὴς τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς σχολῆς κ. Βασίλειος Ἀντωνιάδης.

Εὐσεβεῖς δωρεαί. — Ὁ ἐν Ταϊγανρὸκ τῆς Ρωσίας φιλόπατρις ὁμογενὴς ἐκ Λέσβου κ. Παναγιώτης Σ. Κομνηνάκης ἀνήγγειλεν εἰς τὴν ἐφορίαν τῶν ἐν τῇ πρωτευούσῃ τῆς Μητυλήνης ἐκπαιδευτικῶν καὶ φιλανθρωπικῶν καταστημάτων ὅτι τίθησι, κατὰ τὰς σμυρναϊκὰς ἐφημερίδας, εἰς τὴν διάθεσιν αὐτῆς χιλίας γαλλικὰς λίρας, ὅπως ἀνεγερθῇ ἔν τινι συνοικίᾳ τῆς πόλεως ταύτης ἐνοριακὴ σχολή.

Μουσικὴ Παιδαγωγία.—Ἐγκριθέντος ἤδη ἵνα ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς ἐκπαιδευτικοῖς καθιδρύμασι τῶν ἀρρένων καὶ τῶν θηλέων διδάσκωνται καὶ ᾄσματα ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἱερᾶς τε καὶ τῆς δημώδους ἡμῶν μελῳδίας, ὁ φιλοπόνως καὶ μετὰ ζήλου ἀπὸ πολυετίας εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς μουσικὴν ἀσχολούμενος καὶ πολλὰς περὶ αὐτῆς διατριβὰς γράψας κ. Νικόλαος Παγανᾶς ἐξέδωκε πρό τινος καιροῦ «Μουσικὴν Παιδαγωγίαν», ἐγκεκριμένην ὑπὸ τῆς Πατριαρχικῆς Κεντρικῆς Ἐκπαιδευτικῆς Ἐπιτροπῆς. Ἡ ἱερὰ Σύνοδος, ὑπ' ὄψιν ἔχουσα τὴν ἐπὶ τούτῳ αἴτησιν τοῦ συνθέτου, συνέστησε τὸ σύγγραμμα ὡς χρήσιμον τοῖς σχολείοις τῆς κατωτέρας ἐκπαιδεύσεως, συστήσασα ἅμα καὶ τῇ Κεντρικῇ Ἐκπαιδ. Ἐπιτροπῇ τὴν φροντίδα τῆς εἰς τὰ σχολεῖα ταῦτα τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως εἰσαγωγῆς. Τὰ παιδαγωγικὰ ταῦτα ᾄσματα ὁ κ. Παγανᾶς ἠρύσατο ἐκ τῆς ἀκραιφνοῦς καὶ καθαρᾶς μονοφώνου ἑλληνικῆς δημώδους μελῳδίας.

Ἐκκλησία Ἑλλάδος

Ἡ ἱερὰ Σύνοδος διέκοψε τῇ 1 αὐγούστου τὰς συνεδριάσεις αὐτῆς, ἐπαναληφθησομένας μετὰ διμηνίαν· ἐξέρρασε δὲ κατὰ τὴν τελευταίαν τῆς συνοδικῆς ταύτης περιόδου συνεδρίαν τὰς εὐχαριστίας αὐτῆς πρὸς τὸν πανοσιολογ. ἀρχιγραμματέα διὰ τὴν μετὰ ζήλου ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων αὐτοῦ.

Ὁ ἐπίσκοπος Τριφυλλίας καὶ Ὀλυμπίας Νεόφυτος (Παναγιωτόπουλος) ἀπεβίωσεν ἐν Πάρῳ, ἐν ἡλικίᾳ ἑβδομήκοντα καὶ δύο ἐτῶν. Γεννηθεὶς ἔν τινι κώμῃ τῶν Καλαμῶν, ἠκροάσατο θεολογικῶν μαθημάτων ἐν τῷ ἐθνικῷ πανεπιστημίῳ, ἐχρημάτισε δὲ ἀρχιδιάκονος τοῦ ἀειμνήστου μητροπολίτου Ἀθηνῶν Προκοπίου τοῦ ἀπὸ Μεσσηνίας. Τὴν ἐπισκοπὴν Τριφυλλίας καὶ Ὀλυμπίας ἐποίμανεν εὐδοκίμως ἐπὶ εἴκοσι καὶ ἕν ἔτη.

Ἐπίσκοποι Λευκάδος.—Ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ἐπισκόπου Λευκάδος Εὐγενίου Περιβολάρη, ἡ ἐφημερὶς τῆς νήσου ταύτης «Βροντὴ» ἐξέδωκεν ἐν τῷ ἀριθμῷ 18, φύλλῳ τῆς 20 λήξαντος ἰουλίου, σημείωσιν τῶν ἀπ' ἀρχῆς ἐπισκόπων, ἐρεξῆς δὲ καὶ τῶν ἀρχιεπισκόπων Λευκάδος, ἧς περίληψιν ἐκδίδομεν ὧδε: Πρῶτος, ἐπίσκοπος ἐγένετο, κατὰ τὴν παράδοσιν, ὁ Σωσίων, κατὰ τὸ ἔτος 37 μ. Χ. ὀνομασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἀποστόλου Παύλου. 2—Ὁ ὁσιομάρτυς Δονάτος τῷ 284, ὅστις ὑπέστη τὸ μαρτύριον ἐπὶ τοῦ τοπάρχου Διοκλητιανοῦ. 3—Ἀγάθεργος, τῷ 314, ὅστις ἦν καὶ εἷς ἐκ τῶν ἁγίων πατέρων τῆς πρώτης ἐν Νικαίᾳ Συνόδου. 4—Ζαχαρίας, τῷ 379, λαβὼν μέρος εἰς τὴν Β' Σύνοδον τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει τῷ 381. 5—Πελάγιος, τῷ 665, λαβὼν μέρος εἰς τὴν ς' Σύνοδον. 6—Ἰωάννης, 997, ὑπογράψας, κατὰ τὴν παράδοσιν, τὸ ψήφισμα, δι' οὗ ἀπηγορεύθη νὰ ἔρχωνται εἰς γάμον δύο ἀδελφαὶ πρὸς δύο πρωτοξαδέλφους. 7—Ἀγαπητός, τῷ 1429. 8—Ἱλαρίων, τῷ 1431. 9—Ἀμφιλόχιος τῷ 1513.

Ἀρχιεπίσκοποι. 1—Ταράσιος τῷ 1522. 2—Ἐπιφάνιος τῷ 1535. 3—Ἄνθιμος ἀποθανὼν τὴν 1 νοεμβρίου τοῦ 1619 ἔτους. 4—Μητροφάνης Μανωλίτσας ἐκ τοῦ χωρίου Ἀλεξάνδρου, χειροτονηθεὶς τὴν 18 μαΐου 1620 καὶ ἀποθανὼν τὴν 11 νοεμβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους. 5—Ἄνθιμος ἐξ Ἄρτης, χειροτονηθεὶς ἐν Ἄρτῃ τῷ 1621 καὶ ἀποθανὼν τὴν 26 φεβρουαρίου 1624. 6—Να-

θαναὴλ, χειροτονηθεὶς ἐν Κωνσταντινουπόλει τὴν 1 αὐγούστου 1624. 7—Ἰωάσαφ Σεπάτος, λευκάδιος, τῷ 1653. 8—Θεόκλητος, τῷ 1662. 9—Παρθένιος, τῷ 1674. 10—Ἄνθιμος Μαρτῖνος, 1684, ὅστις ἔκτισε τὴν ἐν Σφακιῶτες ἀρχιεπισκοπὴν, ἣν καὶ ἐπλούτισε δι' ἀρκετῆς περιουσίας καὶ ἀρχιερατικῶν ἀμφίων. 11—Θεοφάνης Δανιὰς, χειροτονηθεὶς τῷ 1704, ἀποθανὼν τῇ 12 ὀκτωβρίου 1709 καὶ ταφεὶς ἐν τῇ μονῇ τῆς Κοκκίνης Ἐκκλησίας. 12—Εὐγένιος Μαρτῖνος, χειροτονηθεὶς ἐν Ἄρτῃ τῷ 1710 καὶ ἀποθανὼν τῷ 1734. 13—Μελέτιος Σέρβος, χειροτονηθεὶς τῇ 23 ἰουνίου 1734 καὶ ἀποθανὼν τῇ 31 ἰουλίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους. 14—Διονύσιος Κονδάρης, ψηφισθεὶς τὴν 1 φεβρουαρίου καὶ χειροτονηθεὶς τὴν 19 μαΐου 1738, ἀποθανὼν δὲ μετὰ 4 ἔτη καὶ 7 μῆνας. 15—Χρύσανθος Ψωμᾶς, τῷ 1743, ἐκ τῆς πόλεως Λευκάδος. 16—Μελέτιος Κονδάρης, τῷ 1766, ἐκ Βαυκερῆς, ἀποθανὼν τῷ 1779. 17—Ἰωακεὶμ Μαρτῖνος, 1779. 18—Παρθένιος Κονδάρης, τῷ 1779, ἐκ Βαυκερῆς, ἀποθανὼν τῷ 1817. 19—Ζαχαρίας Μοντισάντος, τῷ 1823, ἀποθανὼν κατὰ μάρτιον τοῦ 1829. 20—Εὐγένιος Φέτσης, ἐκ τοῦ χωρίου Κάτω Ἐξανθείας, ψηφισθεὶς τῷ 1833, χειροτονηθεὶς τῷ 1834, καὶ ἀποθανὼν τὸν ἰανουάριον τοῦ 1851. 21—τελευταῖος ἀρχιεπίσκοπος Λευκάδος ὑπῆρξεν ὁ Γρηγόριος Ἀραβανῆς, ἐκ Καρυᾶς Ἐψηφίσθη τὴν 11 ἀπριλίου 1851, ἐχειροτονήθη τὴν 13 μαρτίου 1852, ἀπεδήμησε δὲ κατὰ ἰούνιον 1886. Διετέλεσεν ἐπανειλημμένως μέλος καὶ προσωρινὸς πρόεδρος τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἑλλάδος.—Ἔκτοτε ἡ μητρόπολις Λευκάδος ἐχήρευσε, πληρωθεῖσα μόλις κατὰ τὸ 1899, πρὸ 4 ὁλοκλήρων ἐτῶν, ἐπαξίως, ὑπὸ τοῦ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἀποθανόντος Εὐγενίου, ὀνομασθέντος ἐπισκόπου Λευκάδος καὶ Ἰθάκης, ὑποβιβασθείσης τῆς ἕδρας τῆς Λευκάδος ἀπὸ ἀρχιεπισκοπικῆς εἰς ἐπισκοπικὴν, διὰ τοῦ τελευταίου νόμου περὶ διοικητικῆς διαιρέσεως.

ΑΙ ΕΝ ΑΥΣΤΡΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ

Ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς αὐστρουγγρικῆς μοναρχίας διαβιοῖ, ὡς γνωστόν, ἱκανὸς ἀριθμὸς ὀρθοδόξων, ἀνερχόμενος νῦν εἰς τέσσαρα περίπου ἑκατομμύρια ψυχῶν. Οἱ ὀρθόδοξοι οὗτοι ἀποτελοῦσι σήμερον τέσσαρας διακεκριμένας ἀπ' ἀλλήλων ἐκκλησιαστικὰς περιφερείας, ἤτοι τὴν τοῦ Καρλοβιτσίου, τὴν τῆς Τρανσυλβανίας, τὴν τῆς Βουκοβίνης καὶ Δαλματίας καὶ τὴν τῶν ἐπαρχιῶν Γοσνίας καὶ Ἑρζεγοβίνης, προσωρινῶς ὑπαγομένων τῇ Αὐτοκρατορίᾳ, ἐξ ὧν αἱ μὲν τρεῖς πρῶται εἰσιν αὐτόνομοι ἢ αὐτοκέφαλοι, ἡ δὲ τελευταία, αἱ ἐπαρχίαι δηλ. Βοσνίας καὶ Ἑρζεγοβίνης, τελεῖ ὑπὸ τὴν ἄμεσον δικαιοδοσίαν τοῦ καθ' ἡμᾶς Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Κατὰ τὴν ἐθνικότητα δὲ αἱ ἐκκλησίαι αὗται εἶσιν αἱ μὲν τοῦ Καρλοβιτσίου, τῆς Δαλματίας καὶ τῶν ἐπαρχιῶν Βοσνίας καὶ Ἑρζεγοβίνης σερβικαί, ἡ τῆς Τρανσυλβανίας ρωμουνικὴ καὶ ἡ τῆς Βουκοβίνης κατὰ τὸ ἥμισυ ρουθηνικὴ ἢ ρουσινικὴ καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ ρωμουνική.

Εὐτυχήσαντες πρό τινος, σεπτῇ πατριαρχικῇ προτροπῇ καὶ ἀδείᾳ, ἵνα ἐπισκεφθῶμεν τὰς ἐκκλησίας ταύτας ἐπὶ τῷ μελετῆσαι ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὸν σύγχρονον αὐτῶν διοργανισμὸν καὶ τὴν κατάστασιν, εὔκαιρον νομίζομεν τὴν παροχὴν καὶ διὰ τῶν στηλῶν τῆς «Ἐκκλ. Ἀληθείας» χρησίμων τινῶν περὶ αὐτῶν πληροφοριῶν, τοσούτῳ μᾶλλον, ὅσῳ ἐλάχιστα ἄχρι τοῦδε παρ' ἡμῖν ἐγράφησαν περὶ αὐτῶν.

Αἴσθημα ζωηρὸν ἐγγύτητος καὶ ἀδελφότητος γεννᾶται ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἐπισκεπτομένου τὰς ἀδελφὰς ταύτας ἐκκλησίας ὀρθοδόξου ἐκ τῆς καθ' ἡμᾶς ὀρθοδόξου Ἀνατολῆς. Εἶνε δὲ τὸ αἴσθημα τοῦτο τοσούτῳ μᾶλλον ζωηρόν, ὅσῳ ζωηροτέρα καὶ μείζων τις, ὡς εἰκός, ἐστι καὶ ἡ περιεργία περὶ αὐτῶν, μακρὰν καὶ ἐν τοῖς μεθορίοις οὕτως εἰπεῖν τοῦ ὀρθοδόξου σώματος διακειμένων, καὶ ὅσῳ ἀδοκήτως πολλά εἰσι τὰ οἰκεῖα καὶ εὐχάριστα, ἅπερ ὁ ἀπὸ τοῦ κέντρου εἰς τὰ ἄκρα ἐκεῖνα μεταβαίνων ἀνὰ πᾶν βῆμα ἐν αὐτοῖς συναντᾷ. Ἐν κράτει διαφόρου μὲν δόγματος, ἀλλὰ συνταγματικῷ καὶ φιλελευθέρῳ διαβιοῦσαι αἱ ἀδελφαὶ αὗται ἐκκλησίαι, ἀσκοῦσιν ἐλευθέρως τὰ τῆς λατρείας καὶ τῆς ἐσωτερικῆς αὐτῶν διοικήσεως, εὐμοιροῦσι κλήρου πεπαιδευμένου καὶ εὐσεβοῦς, αἱ πλεῖσται δὲ καὶ εὐπραγίαν ἔχουσι πολλὴν ὑλικήν, ἀκόπως εἰς τὰς ἀνάγκας αὐτῶν ἐπαρκοῦσαι καὶ ἀνάλογον μεγαλοπρέπειαν καὶ εὐταξίαν ἐν πᾶσι ζηλοῦσαί τε καὶ φυλάττουσαι. Καὶ ὁ σύνδεσμος δὲ τῆς πρὸς τὰς λοιπὰς ὀρθοδόξους ἐκκλησίας ἀγάπης, καὶ ἰδίᾳ τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἀγάπης πρὸς τὴν καθ' ἡμᾶς Μητέρα Μεγάλην Ἐκκλησίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, εἶνε ἀκμαῖος καὶ ζωηρός, καίτοι ἡ ἐξωτερικὴ ἐπικοινωνία ἐστὶν ὁμολογουμένως οὐχὶ ὡς ἔδει καὶ ἐπεβάλλετο τακτικὴ καὶ ζωηρά, ἐφ' ᾧ καὶ ὡς πρὸς τὸ σημεῖον τοῦτο δὲν δύναταί τις νὰ μὴ εὐχηθῇ μείζονα διαθέρμανσιν καὶ ζωήν. Μετὰ τῆς εὐχῆς ταύτης περὶ ζωηροτέρας ἐπικοινωνίας ἐν τῷ μέλλοντι ἀρχόμεθα καὶ ἡμεῖς νῦν τῆς περιγραφῆς τῶν εἰρημένων ἀδελφῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν, τὰ σπουδαιότερα καὶ χρησιμώτερα τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις περὶ αὐτῶν ἀναγράφοντες.

Α΄.

Ἐκκλησία Καρλοβιτσίου.

Ἐκ τῶν τριῶν ὀρθοδόξων αὐτονόμων ἢ αὐτοκεφάλων ἐκκλησιῶν τῆς Αὐστρίας ἡ τὰ πρεσβεῖα τῆς τιμῆς ἔχουσα εἶνε ἡ ἐκκλησία Καρλοβιτσίου. Εἰς αὐτὴν τέως ὑπήγοντο καὶ αἱ νῦν αὐτόνομοι μητροπόλεις τῆς Τρανσυλβανίας καὶ τῆς Βουκοβίνης, ἀποσπασθεῖσαι εἰς αὐτοκεφάλους ἐκκλησιαστικὰς περιφερείας μόλις πρὸ ὀλίγου, ἤτοι ἡ πρώτη κατὰ τὸ ἔτος 1864 καὶ ἡ δευτέρα κατὰ τὸ 1873. Ὑπὸ τὴν μητρόπολιν Καρλοβιτσίου ἐπίσης ἐτέλουν καὶ αἱ ἐν Δαλματίᾳ ἐπαρχίαι τῆς Ζάρας καὶ τοῦ Βόκου καὶ Κατάρου μέχρι τοῦ 1873, ὁπότε προσηρτήθησαν εἰς τὴν τότε συστᾶσαν αὐτόνομον μητρόπολιν Βουκοβίνης, ὀνομαζομένην ἔκτοτε μητρόπολιν Βουκοβίνης καὶ Δαλματίας.

Ἡ ἐκκλησία Καρλοβιτσίου, ἀριθμοῦσα νῦν πληθυσμὸν ὀρθόδοξον (σερβικὸν) περὶ τὸ $1^1/_2$ ἑκατομμύριον, σύγκειται σήμερον ἐξ ἑπτὰ ἐπαρχιῶν, ἁπασῶν ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς Οὐγγαρίας κειμένων. Αἱ ἐπαρχίαι αὗται εἶνε αἱ ἀκόλουθοι.

α΄) Ἡ τοῦ Καρλοβιτσίου (ἕδρα Κάρλοβιτς—Karlovitzi. β΄) Ἡ τῆς Πακράτσης (ἕδρα Πακράτς—Pakrac). γ΄) Ἡ τοῦ Ἄνω Καρλοβιτσίου ἢ Καρλστάτης (ἕδρα Πλάσκη—Plaski). δ΄) Ἡ τῆς Βερλσέτσης (ἕδρα Βερσέτση—Versecz). ε΄) Ἡ τῆς Βουδίμης (ἕδρα Ἅγιος Ἀνδρέας—Szent Endre παρὰ τὴν Βουδαπέστην). στ΄) Ἡ τῆς Βάτσης (ἕδρα Νόβι Σάδ—Neusatz). καὶ ζ΄) Ἡ τῆς Τεμεσβάρης (ἕδρα Τεμεσβάρη—Temesvar).

Ἡ ἐκκλησία Καρλοβιτσίου, τελοῦσα τέως ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Πεκίου, ὡς αὐτοκέφαλος ἐκκλησιαστικὴ περιφέρεια ἀνεκηρύχθη κατὰ τὸ ἔτος 1695, ὁπότε ὁ αὐτοκράτωρ Λεοπόλδος ὁ Α΄ εἰς τὸν τότε μετὰ τεσσαράκοντα περίπου χιλιάδων οἰκογενειῶν μεταναστεύσαντα εἰς Οὐγγαρίαν ἀρχιεπίσκοπον Πεκίου Ἀρσένιον τὸν Γ΄ τὸν Τσερνόεβιτς ἐπεδαψίλευσε διὰ βασιλικοῦ γράμματος πλείστας προνομίας, ἀναγνωρίσας τὴν ἐπὶ τῶν ἐν Οὐγγαρίᾳ ὀρθοδόξων καὶ τῶν προϋπαρχουσῶν ἤδη αὐτόθι ἐκ προηγουμένων μεταναστεύσεων ὀρθοδόξων ἐπισκοπῶν ἀνωτάτην δικαιοδοσίαν αὐτοῦ. Τὴν σύστασιν ἰδιαιτέρας αὐτονόμου σερβικῆς μητροπόλεως ἐν ταῖς οὐγγρικαῖς χώραις ἀνεγνώρισε μετ' οὐ πολὺ καὶ ἡ ἀρχιεπισκοπὴ Πεκίου διὰ γράμματος τοῦ διαδεχθέντος τὸν Ἀρσένιον ἐν τῷ θρόνῳ Πεκίου ἀρχιεπισκόπου Καλλινίκου, ἐκδοθέντος τῷ 1710, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀρσενίου. Οὐχ ἧττον μέχρι τῆς καταλύσεως τῆς ἀρχιεπισκοπῆς (1769) διετηρεῖτο, ὡς φαίνεται, ποιά τις ἐξάρτησις τῆς ἐκκλησίας Καρλοβιτσίου ἀπὸ τοῦ Πεκίου, διὸ καὶ ὁ μητροπολίτης Καρλοβιτσίου προσυπεγράφετο τότε καὶ «ἔξαρχος τοῦ θρόνου Πεκίου».

Τὸν τίτλον πατριάρχου ἐκ τῶν μητροπολιτῶν Καρλοβιτσίου μέχρι τοῦ 1848 ἔφερον μόνοι οἱ ἀπὸ τοῦ θρόνου τοῦ Πεκίου ἔχοντες αὐτὸν πρῶην ἀρχιεπίσκοποι Πεκίου Ἀρσένιος Γ΄ ὁ Τσερνόεβιτς (1695) καὶ Ἀρσένιος Δ΄ ὁ Ἰωβάνοβιτς (1741). Οἱ λοιποὶ πάντες ἐτιτλοφοροῦντο ἀρχιεπίσκοποι καὶ μητροπολῖται. Κατὰ τὸ ἔτος ὅμως 1848 οἱ ὀρθόδοξοι Σέρβοι τῆς Οὐγγαρίας, ἐπωφεληθέντες ἐκ τῶν τότε καιρικῶν περιστάσεων, τῆς γνωστῆς δηλ. οὐγγρικῆς ἐπαναστάσεως, προέβησαν πρὸς ἄλλαις ἀποφάσεσιν, ἃς ἐν κοινῇ συνελεύσει ἔλαβον τότε ὑπὲρ τοῦ ἰδίου αὐτῶν ἔθνους, καὶ εἰς τὴν ἀνακήρυξιν τοῦ ἀρχιεπισκόπου αὐτῶν ὡς πατριάρχου, ἣν πρᾶξιν ἀνεγνώρισε καὶ ἡ αὐστριακὴ κυβέρνησις. Καίτοι δὲ ἀκολούθως, παρελθουσῶν τῶν περιστάσεων ἐκείνων, ὁ τίτλος οὗτος διεφιλονεικήθη πρὸς καιρὸν ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως εἰς τὸν διάδοχον ἀρχιεπίσκοπον, οὐχ ἧττον ἀπὸ τοῦ 1864 ἀνεγνωρίσθη καὶ πάλιν ὑπ' αὐτῆς ὡς τιμητικὸς τίτλος, ἔκτοτε δὲ οἱ ἀρχιεπίσκοποι Καρλοβιτσίου τιτλοφοροῦνται πατριάρχαι, ἀρχιεπίσκοποι καὶ μητροπολῖται Καρλοβιτσίου μετὰ τῆς προσωνυμίας ἁγιώτατοι[1].

Ἡ Ἐκκλησία Καρλοβιτσίου ἀπολαύει πολλῶν καὶ σπουδαίων προνομίων κεκυρωμένων διὰ νόμων καὶ αὐτοκρατορικῶν διατάξεων. Ὁ μητροπολίτης ἐκλέγεται ὑπὸ τῆς οὕτω λεγομένης ἐκκλησιαστικῆς καὶ ἐθνικῆς συνελεύσεως, ἀποτελουμένης ἐξ ἁπάντων τῶν ἀρχιερέων τῶν ἐπαρχιῶν καὶ ἐξ 75 μελῶν, ἐκλεγομένων καὶ ἀντι-

1. Τῆς τοιαύτης προσλήψεως τοῦ πατριαρχικοῦ τίτλου μὴ ἐπισημοποιηθείσης ἐκκλησιαστικῶς κατὰ τὴν κανονικὴν τάξιν, ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης σήμερον γράφων πρὸς τὸν μητροπολίτην Καρλοβιτσίου τιτλοφορεῖ αὐτὸν ὡς ἑξῆς: «Μακαριώτατε καὶ Σεβασμιώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Καρλοβίτσης, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ κτλ. . . . κύριε . . . . , τὴν περισπούδαστον ἡμῖν Αὐτῆς Μακαριότητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμεθα».

προσωπευόντων ἁπάσας τὰς ἐπαρχίας, ἐξ ὧν 25 μέν εἰσι κληρικοί, 50 δὲ λαϊκοί. Ἡ ἐκλογὴ γίνεται διὰ φανερᾶς ψηφοφορίας, καὶ ἂν μὲν αἱ ψῆφοι συγκεντρωθῶσι περὶ ἕν πρόσωπον, τὸ πρόσωπον τοῦτο προτείνεται διὰ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ ἐπιτρόπου εἰς τὸν αὐτοκράτορα πρὸς ἐπικύρωσιν, ἂν δὲ διασπασθῶσι περὶ περισσότερα πρόσωπα, τότε συνήθως θεωρεῖται ἐκλελεχθεὶς καὶ ἐπικυροῦται ὁ τὰς περισσοτέρας λαβὼν ψήφους. Μετὰ τὴν αὐτοκρατορικὴν ἐπικύρωσιν ἐπακολουθεῖ ἡ ἐπίσημος ἐγκαθίδρυσις, τελουμένη μετὰ ἐκτάκτου πομπῆς καὶ λαμπρότητος.

Καὶ οὕτω μὲν ἐκλέγεται ὁ μητροπολίτης. Τοὺς ἐπισκόπους ὅμως τῶν ἐπαρχιῶν ἐκλέγει οὐχὶ ἡ συνέλευσις αὕτη, ἀλλ' ἡ ἀρχιερατικὴ σύνοδος, ἐκ τριῶν ὑποψηφίων, οὓς εἰς αὐτὴν προτείνει ὁ μητροπολίτης. Ἀποτελεῖται δὲ ἡ **σύνοδος** ἐξ ἁπάντων τῶν ἀρχιερέων τῶν ἐπαρχιῶν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ μητροπολίτου καὶ ὀφείλει ἵνα συνέρχηται τακτικῶς ἅπαξ τοὐλάχιστον τοῦ ἐνιαυτοῦ, τῇ γραπτῇ μὲν προσκλήσει τοῦ μητροπολίτου, τῇ εἰδήσει δὲ καὶ ἀδείᾳ τῆς κυβερνήσεως. Ἐν τῇ συνόδῳ παρακάθηται καθ' ὅλας τὰς συνεδρίας, πλὴν ὁσάκις πρόκειται ἐκλογὴ ἐπισκόπου ἢ καθαρῶς θρησκευτικόν τι ζήτημα, αὐτοκρατορικὸς ἐπίτροπος. Ἡ δικαιοδοσία τῆς συνόδου πρὸς τῷ εἰρημένῳ δικαιώματι τῆς ἐκλογῆς τῶν ἀρχιερέων τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τῷ δικαιώματι τῆς ἐκλογῆς τῶν ἀρχιμανδριτῶν ἐπεκτείνεται εἰς μόνας τὰς καθαρῶς θρησκευτικὰς καὶ καθαρῶς τῆς ἐκκλησιαστικῆς πειθαρχίας ὑποθέσεις καὶ εἰς τὴν φροντίδα περὶ τῆς θεολογικῆς σχολῆς ἢ σεμιναρίου Καρλοβιτσίου.

Διὰ τὰς λοιπὰς ἐκκλησιαστικὰς διοικητικὰς καὶ σχολικὰς ὑποθέσεις ὑφίσταται ἡ εἰρημένη ἀνωτέρω **ἐκκλησιαστικὴ καὶ ἐθνικὴ συνέλευσις** ἀποτελουμένη, ὡς εἴρηται, ἐκ τῶν ἀρχιερίων καὶ 75 ἀντιπροσώπων ἐξ ὅλων τῶν ἐπαρχιῶν, ἐξ ὧν οἱ 25 κληρικοὶ καὶ οἱ 50 λαϊκοί, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μητροπολίτου. Ἡ συνέλευσις αὕτη εἶνε τὸ ἀνώτατον διοικητικὸν σῶμα τῆς ἐκκλησίας Καρλοβιτσίου. Πρόεδρος αὐτοῦ εἶνε ὁ μητροπολίτης, ὑποπρόεδρος δὲ ἐκλέγεται πάντοτε εἷς ἐκ τῶν λαϊκῶν ἀντιπροσώπων. Τακτικῶς ἡ συνέλευσις αὕτη συνέρχεται ἀνὰ πᾶν τρίτον ἔτος, προσκαλουμένη ὑπὸ τοῦ μητροπολίτου τῇ προηγουμένῃ ἀδείᾳ τῆς κυβερνήσεως. Ἐν περιπτώσει χηρείας τοῦ μητροπολιτικοῦ θρόνου προσκαλεῖ αὐτὴν τὸ μητροπολιτικὸν ἐκκλησιαστικὸν συμβούλιον. Καὶ κατὰ τὰς συνεδρίας τῆς συνελεύσεως ταύτης παρίσταται ἐπίσης αὐτοκρατορικὸς ἐπίτροπος.

Ἐπειδὴ δὲ συνερχομένη κατὰ οὕτω μακρὰ διαστήματα ἡ συνέλευσις αὕτη δὲν δύναται, ὡς εἰκός, νὰ ἐπαρκῇ εἰς τὴν ἐξέτασιν πασῶν τῶν εἰς τὴν δικαιοδοσίαν αὐτῆς ἀναγομένων σπουδαίων ἐκκλησιαστικῶν καὶ σχολικῶν ὑποθέσεων, πρὸς διεξαγωγὴν τῶν τῆς τρεχούσης ὑπηρεσίας ἐκ τῶν ὑποθέσεων τούτων ὑφίσταται ἐν τῇ ἕδρᾳ τῆς μητροπόλεως ἡ οὕτω καλουμένη **ἐπιτροπὴ τῆς συνελεύσεως,** ἀποτελουμένη ἐκ τοῦ μητροπολίτου ὡς προέδρου καὶ ὀκτὼ ἔτι μελῶν (ἑνὸς ἐπισκόπου, δύο κληρικῶν καὶ πέντε λαϊκῶν), ἐκλεγομένων ὑπὸ τῆς ἐκλογικῆς καὶ ἐθνικῆς συνελεύσεως ἐκ τῶν ἰδίων αὐτῆς μελῶν. Ἡ περίοδος τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης εἶνε ὅση καὶ ἡ τῆς ἐκλεξάσης αὐτὴν συνελεύσεως, ἐν πάσῃ δὲ περιπτώσει παρατείνεται μέχρι τῆς ἐκλογῆς νέας τοιαύτης ἐπιτροπῆς ὑπὸ τῆς συνελεύσεως. Ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη συνέρχεται τακτικῶς τετράκις τοῦ ἔτους, ἐκτάκτως δ' ὁσάκις δεήσῃ. Ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη δοσίλογος οὖσα διὰ τὰς πράξεις αὐτῆς πρὸς τὴν ἐκλέξασαν αὐτὴν συνέλευσιν, ὀφείλει ἅμα νὰ ὑποβάλλῃ ἑκάστοτε καὶ σημείωμα τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς εἰς τὸν πρόεδρον τοῦ οὐγγρικοῦ ὑπουργείου.

Ἄλλο ἀνώτερον κεντρικὸν σωματεῖον εἶνε τὸ **μητροπολιτικὸν ἐκκλησιαστικὸν συμβούλιον** ἤτοι τὸ ἀνώτατον δικαστήριον διὰ τὰς δικαστικῆς φύσεως ὑποθέσεις. Τὸ δικαστήριον τοῦτο ἀποτελεῖται ἐκ τοῦ μητροπολίτου ὡς προέδρου, δύο ἐπισκόπων, τριῶν ἱερέων καὶ τριῶν λαϊκῶν. Τοὺς ἐπισκόπους ἐκλέγει ἡ σύνοδος, τὰ λοιπὰ δὲ ἓξ κληρικὰ καὶ λαϊκὰ μέλη ἡ διαληφθεῖσα ἐκκλησιαστικὴ καὶ ἐθνικὴ συνέλευσις.

Τὸ δικαστήριον τοῦτο θεωρεῖ καὶ ἐκδικάζει κατ' ἔφεσιν πάσας ἐκείνας τὰς ὑποθέσεις, ὅσαι πρωτοδίκως θεωροῦνται ἐν τοῖς ἐπαρχιακοῖς πνευματικοῖς συμβουλίοις (κονσιστωρίοις). Εἶνε δὲ αἱ ὑποθέσεις αὗται οὐ μόνον αἱ γαμικαί, ἀλλὰ καὶ αἱ τῆς ἱερατικῆς πειθαρχίας καὶ τῆς ἐν γένει ἐκκλησιαστικῆς εὐταξίας. Πρωτοδίκως δὲ τὸ δικαστήριον τοῦτο θεωρεῖ καὶ δικάζει τὰς κατὰ

τῶν ἀρχιερέων καὶ τῶν κονσιστωρίων αἰτιάσεις. —Συνεδριάζει τὸ δικαστήριον τοῦτο τακτικῶς δὶς τοῦ ἔτους ἐν τῇ ἕδρᾳ τῆς μητροπόλεως, ἐκτάκτως δὲ ὁσάκις δεήσῃ.

Διὰ δὲ τὰς καθαρῶς σχολικὰς ὑποθέσεις ὡς κεντρικὴ ἀρχὴ ὑφίσταται τὸ **ἐθνικὸν σχολικὸν συμβούλιον,** ἔργον ἔχον τὴν ἀνωτάτην ἐποπτείαν καὶ διοίκησιν τῶν σχολῶν τῆς κατωτέρας καὶ τῆς μέσης παιδεύσεως, καθὼς καὶ τὴν ἐποπτείαν ἐκείνων ἐκ τῶν ἀνωτέρων ἐκπαιδευτικῶν καταστημάτων, ὅσα λαμβάνουσιν ἐπιδόματα ἐκ τῶν ἐθνικῶν κεφαλαίων. Ἀποτελεῖται τὸ συμβούλιον τοῦτο ἐκ τοῦ μητροπολίτου ὡς προέδρου, τοῦ γενικοῦ εἰσηγητοῦ ἢ ἑπόπτου τῶν σερβικῶν ἐθνικῶν σχολῶν, ὃν ἐκλέγει ἡ ἐκκλησιαστικὴ καὶ ἐθνικὴ συνέλευσις, ἐπικυρώνει δὲ ἡ κυβέρνησις, καὶ ἐξ ἄλλων μελῶν, ἐκλεγομένων ἐπίσης ὑπὸ τῆς ἐθνικῆς συνελεύσεως. Συνέρχεται τὸ συμβούλιον τοῦτο ὁσάκις δεήσῃ τῇ προσκλήσει τοῦ προέδρου ἢ τῇ αἰτήσει τριῶν μελῶν, καὶ εἶνε δοσίλογον, καθὼς καὶ ὁ ἐπόπτης, εἰς τὴν ἐκλέγουσαν αὐτὸ ἐθνικὴν συνέλευσιν.

(ἕπεται συνέχεια)

Χρ. Παπαϊωάννου

ΑΝΑΓΡΑΦΗ ΥΜΝΩΝ ΚΑΙ ΕΓΚΩΜΙΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ ΕΥΦΗΜΙΑΝ*

Μακαρίου Θεοδώρου τοῦ Βέστωνος Ἐγκώμιον εἰς τὴν ἁγίαν καὶ πανεύφημον μεγαλομάρτυρα Εὐφημίαν.

Πόθεν οὖν πόθεν μετὰ χρονίαν ταφὴν καὶ θάνατον πολλοῖς ἐπισυμβεβηκότα ἔτεσιν, αἱμάτων προχοὰς ἀπορρέειν τὴν μάρτυρα φαίημεν; πῶς τὸ αὐτὸ σῶμα καὶ ὡς ἄψυχον ἐτυμβεύετο καὶ ὡς ἄψυχον ἐθαυμάζετο; Ἐγὼ μὲν οἶμαι, εἰμὴ τὸ ἁγιοπρεπὲς ἐκεῖνο σκῆνος, τῷ πάθει τοῦ μαρτυρίου ἁγιασθὲν, καὶ σύμμορφον τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ γεγονὸς, ὅλην τὴν τοῦ ἁγίου πνεύματος χάριν προσειληφέ τε καὶ εἰσῳκίσατο, οὐκ ἦν μὴ τὰ τῶν ζώντων ἐνεργεῖν, καὶ ζῆν μετὰ τελευτὴν καὶ ζωῆς προχέειν ἀείρυτα νάματα. Πιστεύομεν γὰρ Θείου Πνεύματος μετέχειν διὰ τῆς μυστικῆς αἱ ἀχράντου ἀναγεννήσεως, καὶ τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον ἀποτιθεμένη τὸν νέον δι' αὐτοῦ ἐπενδύεσθαι· καὶ τοῦτο, χάριτι μόνῃ, καὶ μήπω μηδὲν εἰς αὔξησιν τοῦ θείου δώρου διαπεπραγμένον ἡμῶν. Πῶς οὖν τὸ ὑπὲρ Χριστοῦ ἀθλῆσαν σεβάσμιον ἐκεῖνο σῶμα καὶ διὰ πολλῶν βασάνων δοκιμασθὲν, καὶ Χριστὸν ἀοράτως πλουτῆσαν ἐπιρρωννῦντα καὶ συμπαρόντα καὶ συνεπισχύοντα· καὶ τοῦτον αὐτὸν μετὰ Πατρὸς καὶ Πνεύματος ἔνδον χωρῆσαν καὶ εἰσδεξάμενον, καὶ ὅλον πνευματικὸν καὶ ζωηφόρον ἀποφανθὲν καὶ πρὸ τῆς τελευταίας καὶ κοινῆς ἐμψυχώσεως τῷ ἐν αὐτῷ ἐνοικοῦντι θείῳ καὶ ζωοποιῷ Πνεύματι κινούμενόν τε καὶ ζωογονούμενον, οὐκ ἔδει ζωοπαρόχοις χαρίσμασι καταστράπτεσθαι καὶ ἀπορρήτως κινεῖσθαι καὶ ζῆν ἀτελευτήτως, κἂν τῆς παρούσης ζωῆς ἀπεστέρηται; ἐνηργεῖτο μὲν ἡ τοιαύτη τοῦ αἵματος ἀπορροὴ ἐπί τινας χρόνους ὡς καὶ βασιλέας αὐτοὺς ἐπὶ σκεύους τὸ ἀπορρέον ἀρύεσθαι, καὶ πᾶν μὲν πάθος, πᾶσαν δὲ νόσον τῇ προσψαύσει πόρρω διώκεσθαί τε καὶ φυγαδεύεσθαι. Ἵν' οὖν μὴ αὖθις τὸ τῶν περσῶν στράτευμα ἐπιστὰν τολμηρότερόν τι κατὰ τῆς μάρτυρος διαπράξοιτο, μεθιστᾶσι τὴν τοιαύτην σορὸν ἐπὶ τὴν βασιλίδα τῶν πόλεων, ναὸν τῇ μάρτυρι δομησάμενοι καὶ ταύτην ἔνδον τοῦ ἱεροῦ ἀποθέμενοι θυσιαστηρίου, ἧς ὕπερθεν τῆς ἱερᾶς καθιδρυμένης τραπέζης τὰ θεῖα καὶ ἱερὰ ἐπετελεῖτο μυστήρια. Συνέρρει μὲν κἀνταῦθα οὐκ ὀλίγον πλῆθος τοῦ ἄστεως, τοῖς μαρτυρικοῖς ἐφελκόμενον θαύμασι, καὶ τῶν νοσημάτων πλουτοῦν τὴν ἀνάρρωσιν, ἕως τὸ ἰσαυρικὸν ἐκεῖνο καὶ θεοστυγὲς βλάστημα βασιλεύειν οὐκ οἶδ' ὅπως συγχωρηθὲν, πολλὴν τὴν μανίαν κατὰ τῶν ἱερῶν εἰκόνων ἐξέχεεν· ὃ, ἵνα πλέον τοῖς ἄγουσιν αὐτὸ χαρίσηται δαίμοσι, καὶ κατὰ τῶν μαρτυρικῶν λειψάνων λυττῶν οὐκ ἐπαύετο· ἀπωλείᾳ ταῦτα παραδιδοὺς καὶ διαπαίζων καὶ μυκτηρίζων τὴν δι' αὐτῶν θαυματουργοῦσαν δύναμιν, καὶ ὅλως οὐδὲν ἦν εὐσεβὲς, ὃ οὐ συνέχεέ τε καὶ συνετάραξε· ταύτης τῆς λύσσης παραπάλωμα καὶ τὸ τῆς μάρτυρος γίνεται σῶμα. Ἵν' οὖν τὸ ἐν μέσῳ συνέλω, καὶ εἰς βυθὸν θαλάσσης ἀπορριφὲν, τῆς μαρτυρικῆς σοροῦ τὴν ὑπὸ εὐσεβῶν ναυτίλων ἀνάληψιν, τὴν ἕως Λήμνου ἐπαγωγὴν, τὰς ἐκεῖ θαυματουργίας, τὴν διὰ νυκτερινῆς ἐμφανείας

* συνέχεια ἀπὸ σελ. 259—260 καὶ τέλος.

τῆς μάρτυρος Γλυκερίας πρὸς αὐτὴν παρουσίαν καὶ τὸν δι' ἀλλήλων ἀσπασμόν· τὴν τῶν εὐσεβῶν ναυτίλων τοῦ βίου περαίωσιν, τοὺς μεταξὺ διαρρεύσαντας χρόνους, καὶ ὅπως πρὸς ἕτερον τῆς τοῦ χωρίου μετελθούσης δεσποτείας, ἡ τοῦ μαρτυρικοῦ λειψάνου τερατουργεῖται φανέρωσις, συντόνως τῇ διηγήσει χρήσομαι.

Οὗτος γὰρ βασιλικαῖς ὑποπεσὼν ἀγανακτήσεσι, τῶν ἄλλων ἀπειπών, ὡς βασιλέα προθύμως (ἀφίκετο;) τῆς ἐκ τούτου τευξόμενος εὐμενείας. Ὡς δὲ τοὺς οἰκειότητι καὶ παρρησίᾳ βασιλικῇ προὔχοντας ἀνηρεύνα, ὁ τῆς χαλκηδονίων πρόεδρος εἰς προστασίαν θερμὸς τούτῳ κατεδηλοῦτο, πρὸς ὃν ἀφικόμενος καὶ τούτῳ ἐνδελεχῶς καὶ λιπαρῶς προσκείμενος, ᾤετο δι' αὐτοῦ τὴν βασιλεύουσαν εὐμένειαν οἰκειώσασθαι. Ἐπεὶ δὲ πρὸς τὴν αἴτησιν ὁ ἀρχιερεὺς ἀνένευεν, αὖθις διαπόντιος πρὸς αὐτὸν ἐν Χαλκηδόνι γίνεται, καὶ πρὸς τὸν τῆς μάρτυρος εἰσῄει ναὸν προσευξόμενος. Ἐρομένου δὲ τίνος ἂν εἴη τὸ τέμενος, ἤκουσε παραυτίκα, τῆς πανευφήμου μάρτυρος Εὐφημίας· τοῦ δὲ μετ' ἐκπλήξεως ὑπειπόντος, τῆς ἐμῆς; πόθεν αὕτη σή; παρὰ τῶν συνόντων διηρωτᾶτο, καὶ τίς ὢν σὺ τοιούτου θησαυροῦ κατηξίωσας; Ὁ δὲ τοῖς πυθομένοις διεξῄει τὰ τῆς εὑρέσεως, καὶ ὅπως παρ' αὐτῷ τὸ μαρτυρικὸν τεθησαύρισται σκήνωμα. Οἱ δὲ πρὸς ἔκπληξιν καὶ χαρὰν μετελθόντες, ἀναφέρουσι ταῦτα τῷ ἀρχιερεῖ, καὶ θάμβους πλησθεὶς ὡς αὐτὸν γενέσθαι τὸν τοῦ χωρίου δεσπότην ἐγκελεύεται, παρ' οὗ πάντα σὺν ἀκριβείᾳ μεμαθηκὼς τάχιστα πρὸς τὰ βασίλεια εἴσεισι, καὶ τοῖς βασιλεῦσι τὴν τῆς πανευφήμου φανέρωσιν ἀντ' ἄλλου παντὸς εὐαγγελίου γεγηθὼς ἀνεκήρυττε, τὸν τοῦ χωρίου δεσπότην εἰς πίστιν παράγων τῶν λαλουμένων καὶ βεβαίωσιν. Ἀλλ' ὁ μὲν οὐ μόνον τῆς προτέρας ἀγανακτήσεως ἀπαλλάττεται, ἀλλὰ καὶ μειζόνων ἀξιοῦται τῶν ἀμοιβῶν· οἱ δέ γε βασιλεῖς ναυσίπομπον τὸ τῆς μάρτυρος λείψανον πρὸς τὴν βασιλεύουσαν ἐποιοῦντο. Τῶν τοίνυν πρὸς ἀνάληψιν σταλέντων ἀπαρξαμένων τοῦ ἐγχειρήματος, εἰσῆγόν τε τὴν σορὸν πρὸς τὴν ναῦν καὶ τοῖς τῆς θαλάττης νώτοις ἐπιβάντες πρὸς αὐτὸ τὸ τῶν ἀνακτόρων γίνονται ὁρμητήριον. Τὸ γοῦν θαυματουργὸν σκῆνος ἐκεῖνο, τοῖς βασιλείοις ἐναποτεθὲν, καὶ αὐτοὺς βασιλέας χαρᾶς ἐπλήρου ἀνεκλαλήτου καὶ πᾶν τὸ περιφανὲς πολίτευμα. Ἁπλήστως τοίνυν τούτου κατεντρυφήσαντες, καὶ τῶν ἐκεῖθεν ἀπορρεόντων θαυμάτων τὴν χάριν ἀπαρυσάμενοι, πρὸς τὸν ταύτης ναὸν, ἐξ οὗπερ ἀφῄρητο, αὖθις ἐναπετίθετο, εἰς καύχημα τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καὶ δόξαν Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τοῦ ταῦτα ἐπ' αὐτῇ παραδόξως θαυματουργήσαντος.

Σὺ δέ μοι, μεγαλομάρτυς Εὐφημία, ἡ τὰς πολυωδύνους ἐκείνας κολάσεις καθυπομείνασα, ἡ τῶν βδελυκτῶν ξοάνων λεπτύνασα τὰ ἐνδάλματα, ἡ τὸν ὀρθόδοξον τόμον] τῆς πίστεως κρατύνασα, τὸ δὲ ἀσεβὲς καὶ θεομάχον ἐκεῖνο δόγμα φροῦδον ἀποτελέσασα, ἐλθὲ πρὸς ἡμᾶς οὐρανόθεν, ἐλθέ. Ἐπιφάνηθι τοῖς σὲ πιστῶς καὶ τιμῶσι καὶ σέβουσι, καὶ τὰς πανηγύρεις ταύτας ἐπετείους σοι συγκροτοῦσι καὶ συναγείρουσιν. Ἐπίσκεψαι τὴν σὲ θρεψαμένην καὶ κληρωσαμένην ὡς φύλακα. Τοῖς σοῖς ἐμφανίσθητι συμπατριώταις. Τῆς κοινῆς ἐπιμνήσθητι φύσεως, ἧς καὶ αὐτὴ μετέσχες ὡς ἄνθρωπος τῶν ταύτης ὀλισθημάτων καὶ παραπτωμάτων, καὶ τῶν ἄλλων, οἷς ἀνελπίστως περιπίπτουσα πρὸς τὸ ἀνέλπιστον συνελαύνεται. Εἰ γὰρ καὶ μαστιγοῦντας, ἀλλὰ πολλῷ πλείους δεδώρηταί σοι τάνῦν ὁ σὸς ἀθλοθέτης Χριστὸς ὑμνῳδούς τε καὶ μεγαλῳδούς· ὡς ἂν σοὶ τὰς ἐτησίους ταύτας πανηγύρεις μὴ λήξωμεν συναθροίζοντες, εἰς μνήμην μὲν ἀειλαμπῆ καὶ τῷ παντὶ αἰῶνι συμπαρεκτεινομένην τῆς σῆς ἱερᾶς καὶ γενναιοτάτης ἀθλήσεως, εἰς αἴνεσιν δὲ καὶ δοξολογίαν Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τοῦ σὲ καὶ ζῶσαν καὶ θανοῦσαν τιμήσαντος, καὶ εἰς ἀεὶ δοξάσαντός τε καὶ θαυμαστώσαντος· ὅτι αὐτῷ πρέπει δόξα τιμὴ καὶ προσκύνησις, σὺν τῷ ἀνάρχῳ καὶ ὁμοουσίῳ Πατρὶ, καὶ τῷ συναναρχῳ καὶ συμφυεῖ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἀλέξ. Ε. Λαυριώτης

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Πατριαρχικοῦ Τυπογραφείου ἀγγέλλει τῷ δημοσίῳ ὅτι ἐν τῷ καταστήματι τούτῳ γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι ἐκτυπώσεως **βιβλίων, ἐκκλησιαστικῶν μουσικῶν βιβλίων, φυλλαδίων, διπλοτύπων, πινάκων, ἀγγελτηρίων, ἐπισκεπτηρίων** καὶ παντὸς εἴδους ἐντύπων εἰς τὴν ἑλληνικὴν, τουρκικὴν καὶ τὰς λοιπὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας.

Ὁ Διευθυντὴς Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΤΟΣ ΚΓ. ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, 14 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1903 ΑΡΙΘ. 33

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. . . . 8
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασ. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Μητρ. Διδυμοτείχου ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ

Ἡ συνδρομὴ προκαταβάλλεται ἀποστελλομένη πρὸς τὸν ταμίαν.

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ σύντακτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

Ἕνεκα τῆς αὔριον ἀγομένης ἑορτῆς τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ἡ «Ἐκκλησ. Ἀλήθεια» ἐκδίδοται σήμερον.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐκκλησιαστικὰ χρονικὰ—Ζητήματα περὶ διαθηκῶν—Αἱ ἐν Αὐστρίᾳ ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι—Ἰωάννης ἐπίσκοπος Πρισδριανῶν—Δικαστικαὶ ἀγγελίαι—Παράρτημα: «Εὐαγγελικὰ διδάγματα».

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἀρχιερατικαὶ μεταθέσεις. Τοῦ πανιερωτ. μητροπολίτου Κασσανδρείας κ. Λεοντίου, ἀποφάσει συνοδικῇ εἰς προσωρινὴν διαθεσιμότητα τεθέντος, ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς Ἱ. Συνόδου τοῦ π. σαββάτου σκέψις ἐγένετο περὶ πληρώσεως τῆς μητροπολιτικῆς ἕδρας τῆς ἐπαρχίας Κασσανδρείας. Προταθέντων τοίνυν ὑποψηφίων τῶν μητροπολιτῶν Λέρου-Καλύμνου κ. Ἰωάννου, πρώην Μελενίκου κ. Κωνσταντίνου καὶ πρώην Δρυϊνουπόλεως κ. Γρηγορίου καὶ τῆς ἱερᾶς τῶν ψήφων τελετῆς γενομένης ἐν τῷ σεπτῷ πατριαρχικῷ ναῷ, ἐξελέγη μητροπολίτης Κασσανδρείας ὁ τέως Λέρου-Καλύμνου κ. Ἰωάννης.

Τῆς μητροπολιτικῆς δ' ἕδρας τῆς ἐπαρχίας Λέρου-Καλύμνου κενωθείσης ἕνεκα τῆς ἀνωτέρω προαγωγῆς τοῦ μητροπολίτου, ἡ ἁγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος αὐθημερὸν προέβη εἰς πλήρωσιν αὐτῆς. Προταθέντων τριῶν ὑποψηφίων, ἤτοι τῶν μητροπολιτῶν Αἴνου κ. Γερμανοῦ, πρώην Δρυϊνουπόλεως κ. Γρηγορίου καὶ πρώην Κώου κ. Παύλου, καὶ ψήφων κανονικῶν γενομένων ἐν τῷ ναῷ ἐξελέγη μητροπολίτης Λέρου-Καλύμνου ὁ τέως Αἴνου κ. Γερμανός.

Καὶ τῆς ἐπαρχίας δ' Αἴνου κενωθείσης ἐκ τῆς μεταθέσεως ταύτης, ἡ ἁγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος αὐθημερὸν ὡσαύτως προέβη εἰς ἐκλογὴν διαδόχου. Ὅθεν προταθέντων ὑποψηφίων τῶν πανιερωτάτων μητροπολιτῶν πρώην Κασσανδρείας κ. Λεοντίου πρώην Μαρωνείας κ. Κωνσταντίου καὶ τοῦ ἐπισκόπου Εἰρηνουπόλεως κ. Ἀρσενίου, ἐξελέγη, ψήφοις κανονικαῖς, μητροπολίτης Αἴνου ὁ εἰς προσωρινὴν διαθεσιμότητα τεθεὶς Κασσανδρείας κ. Λεόντιος.

Μήνυμα Αἴνου. Τῷ πανιερωτάτῳ μητροπολίτῃ Αἴνου κ. Λεοντίῳ ἐγένετο τῇ π. τρίτῃ, παραστάντι ἐνώπιον τῆς ἁγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου, τὸ εἰθισμένον Μ. Μήνυμα, μεθ' ὃ, ληξάσης τῆς συνοδικῆς συνεδρίας ἐποιήσατο οὗτος τὴν νενομισμένην εὐχαριστίαν ἐν τῷ πανσέπτῳ πατριαρχικῷ ναῷ.

Ἐπέτειος ὀνόματος.— Τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ ἦγε τὴν ἐπέτειον τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἑορτὴν ὁ Μ. Ἀρχιδιάκονος κ. Λαυρέντιος, ὃν καὶ ἐπὶ τούτῳ ἐπεσκέψατο αὐτοπροσώπως ἡ Α. Θ. Παναγιότης, οἱ σεβασμ. ἅγιοι συνοδικοί, οἱ πατριαρχικοὶ ὑπάλληλοι καὶ πλεῖστοι ἄλλοι κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ φίλοι.

Ἱερὰ Σύνοδος.— Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος δὲν θὰ συνεδριάσῃ τῷ μεθαύριον σαββάτῳ.

Μητροπολίτης Κῶου. Τῷ μητροπολίτῃ Κῶου κ. Ἰωακεὶμ ἐχορηγήθη ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἄδεια αἰτήσαντι ὅπως χάριν τῆς ὑγείας αὐτοῦ ἔλθῃ καὶ διαμείνῃ μῆνα τοὐλάχιστον ἐν τῇ βασιλευούσῃ.

Μητροπολῖται Δυρραχίου καὶ Λιτίτσης. —Οἱ ἐν τῇ βασιλευούσῃ παρεπιδημοῦντες μητροπολῖται Δυρραχίου κ. Προκόπιος καὶ Λιτίτσης κ. Νικηφόρος ἐνετάλησαν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ὅπως ὡς τάχος ἐπανακάμψωσιν εἰς τὰς ἐπαρχίας αὐτῶν.

Ἐκκλησία Κύπρου. — Ἐν τῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ τῆς πέμπτης, ἀναγνωσθὲν ἐνεκρίθη σχέδιον ἐπιστολῆς πρὸς τὴν Ἱ. Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας Κύπρου καὶ ἐγκυκλίου παραινετικῆς πρὸς τὸν λαὸν τῆς νήσου, δι' ἧς προτρέπεται οὗτος ὑπὸ τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας ὅπως ἀφεὶς ἤδη τὰς ἀντεγκλήσεις καὶ τὰς κομματικὰς αὐτοῦ διαφωνίας σκεφθῇ ἐπὶ βάσει τῶν ἀρχαίων θεσμίων περὶ ἐκλογῆς ἀρχιεπισκόπου Κύπρου.

Μητροπολίτης Λέρου-Καλύμνου.—Ὁ μητροπολίτης Λέρου-Καλύμνου κ. Γερμανὸς τηλεγραφικῶς ἐξέφρασε τῇ Ἐκκλησίᾳ τὴν εὐγνωμοσύνην καὶ τὰς εὐχαριστίας ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ αὐτοῦ.

Μητροπολίτης Καλλιουπόλεως.—Ὁ σεβ. μητροπολίτης Καλλιουπόλεως καὶ Μαδύτου κ. Ἱερώνυμος ἤγγειλε τῇ Ἐκκλησίᾳ τὴν αἰσίαν εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ ἄφιξιν.

Ἐπισκέψεις. — Τῇ π. τρίτῃ ἐπεσκέψατο τὴν Α. Θ. Παναγιότητα διερχόμενος διὰ τῆς πόλεως ἡμῶν καὶ εἰς Ἀθήνας μεταβὰς, ὁ ἐλλογιμώτατος ρωμοῦνος καθηγητὴς τοῦ ἐν Βουκουρεστίῳ Πανεπιστημίου καὶ γραμματεὺς τῆς ρωμουνικῆς Γερουσίας κ. Δραγομίρος Δημητρέσκος ἐν συνοδίᾳ τῆς συζύγου αὐτοῦ Εὐφημίας, ἑλληνίδος τὸ γένος.

Ὁ ἐν τῇ πόλει ἡμῶν παρεπιδημῶν ἀδελφὸς τοῦ μητροπολίτου Ξάνθης κ. Κωνσταντῖνος Σγουρὸς, πρὸς ὃν ἐντολῇ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος διεβιβάσθησαν αἱ πατριαρχικαὶ προσρήσεις διὰ τοῦ Α' γραμματέως τοῦ Συμβουλίου κ. Π. Νικολοπούλου.

Ὡσαύτως ἐπεσκέψαντο τὴν Α. Θ. Παναγιότητα οἱ ἐρίτιμοι ἀδελφοὶ Κουρτζῆ, ἡ Α. Ε. ὁ Κωστάκης ἐφέντης Καραθεοδωρῆς, ὁ κ. Θ. Μαυρογορδᾶτος καὶ ὁ ἐν τῇ πόλει ἡμῶν παρεπιδημῶν κ. Ἰωάννης Σκαλτσούνης καὶ ὁ ἐκ τῶν μελῶν τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος κ. Γκιών.

Ἀντεπίσκεψις. — Ἐντολῇ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος Καλλίνικος ἀντεπεσκέψατο τῇ τετάρτῃ τοὺς ἐν τῇ πόλει ἡμῶν παρεπιδημοῦντας κκ. Γ. Παπαρρηγόπουλον, αὐλάρχην τῆς Α. Μ. τοῦ βασιλέως τῶν Ἑλλήνων Γεωργίου, καὶ Ράϊνεκ καὶ Πάλλην ὑπασπιστὰς ἐπισκεψαμένους τὸν οἰκουμεν. Πατριάρχην.

Πατριαρχικαὶ προσρήσεις.—Ἡ Α. Θ. Παναγιότης διὰ τοῦ Μ. Πρωτοσυγκέλλου διηρώτησε τῇ τετάρτῃ τὰ περὶ τῆς ὑγιείας τοῦ ἐριτίμου ὁμογενοῦς τραπεζίτου κ. Λεωνίδου Ζαρίφη, ἀδιαθετοῦντος ἀπό τινων ἡμερῶν.

Θάνατος πρεσβευτοῦ Μαυροβουνίου. — Μετὰ πολλῆς τῆς θλίψεως ἀναγράφομεν τὸν θάνατον τοῦ ἐνταῦθα πρεσβευτοῦ τοῦ Μαυροβουνίου Μπάκιτς ἐπελθόντα σήμερον μετὰ βραχεῖαν νόσον. Ὁ ἀοίδιμος ἐπὶ ἱκανὰ ἔτη διετέλεσεν ἀντιπρόσωπος τῆς ἡγεμονικῆς Κυβερνήσεως τοῦ Μαυροβουνίου παρὰ τῇ Ὑψ. Πύλῃ.

Δημογεροντίαι Δεδεαγάτς καὶ Πολυγύρου. — Αἱ δημογεροντίαι Δεδεαγὰτς τῆς ἐπαρχίας Αἴνου καὶ Πολυγύρου τῆς ἐπαρχίας Κασσανδρείας πρὸς ἃς τηλεγραφικῶς ἠγγέλθη ἡ ἐκλογὴ τῶν νέων μητροπολιτῶν αὐτῶν, τηλεγραφικῶς ὑπέβαλον τῇ Ἐκκλησίᾳ τὰς εὐχαριστίας αὐτῶν.

Ἐπισκευαὶ πατριαρχικοῦ οἴκου. Ὑπὲρ τῶν ἐπισκευῶν τοῦ πατριαρχικοῦ οἴκου προσήνεγκον οἱ κκ. Γ. Κοτούλης λίρ. Τ. 5, Μ. Νοταρᾶς λιρ. Τ. 5, καὶ διὰ τοῦ ἡμετέρου ἀνταποκριτοῦ καὶ ἀπεσταλμένου κ. Β. Ἀσμανίδου συνελέγησαν γρ. 4,130.

Ἀναχώρησις.—Ὁ θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος Μυριοφύτου κ. Σμάραγδος, ὃς διέτριψεν ἐπί τινας ἡμέρας ἐν τῇ βασιλευούσῃ, ἀπῆλθε τῇ τετάρτῃ εἰς τὴν ἐπισκοπὴν αὐτοῦ.

ΑΙ ΕΝ ΑΥΣΤΡΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ*

Α'.

Ἐκκλησία Καρλοβιτσίου.

Ἀνάλογα πρὸς τὰ κεντρικὰ ταῦτα διὰ τὴν ὅλην περιφέρειαν ἐκκλησιαστικὰ καὶ σχολικὰ σωματεῖα ὑπάρχουσι καὶ ἐν ἑκάστῃ ἐπὶ μέρους ἐπαρχίᾳ διὰ τὰς ἐπαρχιακὰς ὑποθέσεις. Οὕτω πρὸς τὴν κεντρικὴν ἐκκλησιαστικὴν καὶ ἐθνικὴν συνέλευσιν ἀντιστοιχεῖ ἡ **ἐπαρχιακὴ συνέλευσις**, καταρτιζομένη καὶ αὕτη ὡς ἐκείνη κατὰ τὰ δύο τρίτα ἐκ λαϊκῶν καὶ κατὰ τὸ ἓν τρίτον ἐκ κληρικῶν. Πρὸς τὴν ἐπιτροπὴν τῆς συνελεύσεως ἀντιστοιχεῖ ἡ **ἐπαρχιακὴ διοικητικὴ ἐπιτροπὴ** ἐκλεγομένη ὑπὸ τῆς ἐπαρχιακῆς συνελεύσεως καὶ ἀποτελουμένη κατὰ τὰ δύο τρίτα ἐκ λαϊκῶν καὶ κατὰ τὸ ἓν τρίτον ἐκ κληρικῶν. Πρὸς τὸ ἐθνικὸν σχολικὸν συμβούλιον ἀντιστοιχεῖ τὸ **ἐπαρχιακὸν σχολικὸν συμβούλιον**, ἀποτελούμενον ἐκ δεκαπέντε μελῶν, ἐξ ὧν δύο ἱερεῖς. Καὶ τέλος πρὸς τὸ μητροπολιτικὸν ἐκκλησιαστικὸν συμβούλιον ἀντιστοιχεῖ τὸ **ἐπαρχιακὸν πνευματικὸν συμβούλιον** (κονσιστώριον). Τῶν σωματείων τούτων πάντων πρόεδρός ἐστιν ὁ οἰκεῖος ἐπίσκοπος.

Ἐν ταῖς κοινότησι δὲ διοικητικὰ σωματεῖα εἶνε α') ἡ κοινοτικὴ **ἐκκλησιαστικὴ συνέλευσις** καὶ β') ἡ κοινοτικὴ **ἐκκλησιαστικὴ ἐπιτροπή**. Ἡ πρώτη, ἀποτελουμένη ἐκ τῶν ἱερέων τῆς κοινότητος ὡς αὐτοδικαίως μελῶν καὶ ἐκ 50 μέχρις 120 λαϊκῶν μελῶν, κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν κατοίκων, συνέρχεται τακτικῶς ἅπαξ τοῦ ἔτους ὑπὸ τὸν ἔλεγχον τοῦ οἰκείου κονσιστωρίου· ἡ δευτέρα δὲ ἐκλεγομένη ὑπὸ τῆς συνελεύσεως ἐκ τῶν ἰδίων αὐτῆς μελῶν καὶ συγκειμένη ἐκ τοῦ προέδρου (συνήθως ἱερατικῶς προϊσταμένου τῆς κοινότητος) καὶ τοῦ ὑποπροέδρου τῆς ἐκκλησιαστικῆς συνελεύσεως καὶ ἐξ 8 μέχρις 24 μελῶν ἀναλογεῖ πρὸς τὴν καθ' ἡμᾶς δημογεροντίαν, ἐκπροσωποῦσα τὴν κοινότητα ἐν ταῖς ἐξωτερικαῖς αὐτῆς σχέσεσι καὶ διέπουσα ἀμέσως τὰ τῆς κοινότητος.

Ἑκάστη **ἐνορία** ἀποτελεῖται συνήθως ἐκ 2 χιλιάδων ψυχῶν μεθ' ἑνὸς ἱερέως. Ὅταν ὁ πληθυσμὸς ὑπερβαίνῃ τὰς 2 χιλ., εἰς τὸν ἕνα ἱερέα, τὸν προϊστάμενον, προστίθεται καὶ δεύτερος ὡς βοηθὸς ἢ ἐφημέριος· ἐὰν ὁ πληθυσμὸς εἶνε 2-4 χιλιάδες, καὶ τρίτος· ἐὰν εἶνε 4-6, καὶ οὕτω καθεξῆς. Διακόνους ἔχουσι μόνον αἱ δυνάμεναι νὰ συντηρῶσι τοιούτους κοινότητες ἢ ἐνορίαι.

Ἐκλέγονται δὲ καὶ διορίζονται ἐν ταῖς ἐνορίαις οἱ ἱερεῖς καὶ διάκονοι ὡς ἑξῆς. Οἱ βουλόμενοι ἵνα ἱερωθῶσιν ἀπευθύνονται δι' αἰτήσεως εἰς τὸ οἰκεῖον κονσιστώριον, τοῦτο δὲ μετ' ἐξέτασιν τῶν προσόντων τῶν ὑποψηφίων (δέον νὰ ὦσι ἀπόφοιτοι ἱερατικῆς ἢ θεολογικῆς σχολῆς) καὶ μετ' ἰδιαιτέρας ἐπὶ τούτῳ γινομένας ὑπὸ εἰδικῆς ἐπιτροπῆς ἐξετάσεις, ἐξ ὧν ἀπαλλάσσονται μόνον οἱ καθηγηταὶ τῆς θεολογικῆς σχολῆς καὶ οἱ τῶν ἱερῶν ἐν τοῖς γυμνασίοις, παραπέμπει τὰς αἰτήσεις εἰς τὴν οἰκείαν κοινότητα, ἥτις ἐν συνεδρίᾳ τῆς εἰρημένης ἀνωτέρω ἐκκλησιαστικῆς συνελεύσεως ἐπὶ παρουσίᾳ καὶ ἀντιπροσώπου τοῦ κονσιστωρίου προβαίνει εἰς τὴν ἐκλογήν. Ἡ τοιαύτη ἐκλογὴ δέον ἀκολούθως ἵνα τύχῃ τῆς ἐγκρίσεως καὶ τοῦ κονσιστωρίου.

Οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ διάκονοι ἔχουσιν ἐτησίαν μισθοδοσίαν ὡρισμένην, ποικίλλουσαν κατὰ τὴν θέσιν ἀπὸ 800 μέχρι 2000 κορωνῶν, πρὸς τούτοις δὲ κεκανονισμένα τυχηρὰ ἐκ τῶν ἱεροπραξιῶν, κατοικίαν καὶ καύσιμον ὕλην καὶ τὴν κάρπωσιν τμήματος ἐκκλησιαστικῆς γῆς.

Ὡρισμένην μισθοδοσίαν ἔχουσιν ἐπίσης καὶ οἱ ἀρχιερεῖς, λαμβάνοντες ἐτησίως 24 χιλ. κορωνῶν. Τοῦ μητροπολίτου δὲ τὸ εἰσόδημα ἀνέρχεται εἰς τὸ μέγα ποσὸν 300 χιλιάδων φιορινίων ἢ 600 χιλιάδων κορωνῶν[1] ἐτησίως.

Πρὸς μόρφωσιν τοῦ κλήρου ὑπάρχει ἡ ἐν Καρλοβιτς θεολογικὴ σχολή, ἀπὸ τοῦ 1794 ἔτους ἤδη ὑφισταμένη, ἀλλ' ἰδίᾳ ἐσχάτως ἐπὶ τοῦ νῦν ἀρχιεπισκόπου Γεωργίου Βράγκοβιτς σημαντικῶς ἐπὶ τὰ κρείττω διαρρυθμισθεῖσα. Ἡ σχολὴ αὕτη θεωρεῖται τῆς μέσης θεολογικῆς παιδεύσεως, πρὸς ἀνωτέρας δὲ θεολογικὰς σπουδὰς οἱ ἀπόφοιτοι αὐτῆς μεταβαίνουσι συνήθως εἰς τὴν ὀρθόδοξον θεολογικὴν σχολὴν τοῦ ἐν Τσέρνοβιτς τῆς Βουκοβίνης πανεπιστημίου.

Ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς ἐκκλησίας Καρλοβιτσίου ὑπάρχουσι καὶ πολλαὶ καὶ πλούσιαι μο-

---

*Συνέχεια ἀπὸ σελ. 342—345.

1) Ἡ κορώνα, οὖσα τὸ ἥμισυ τοῦ φιορινίου, ἰσοδυναμεῖ πρὸς 1,05 τοῦ φράγκου.

ναὶ, ὧν ὁ ἀριθμὸς ἀνέρχεται εἰς 27. Ἐκ τούτων αἱ σπουδαιότεραι εἶνε ἡ τοῦ Κρούσεδολ, ἔνθα ἐπὶ καιρόν τινα, κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς συστάσεως τῆς ἐκκλησίας Καρλοβιτσίου, ἦν καὶ ἡ ἕδρα τῶν ἀρχιεπισκόπων, ἡ τῆς Γεργετέκης, καὶ ἡ τοῦ Νόβο Χόποβο, ἐν ᾗ σώζονται καὶ τὰ λείψανα τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος, καὶ αἱ τρεῖς αὗται ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Καρλοβιτσίου.

Ἡ νῦν ἕδρα τῆς ἀρχιεπισκοπῆς, τὸ Κάρλοβιτς, εἶνε πολίχνη ἀριθμοῦσα περὶ τὰς ἓξ χιλιάδας κατοίκων. Ἐπὶ μαγευτικῆς θέσεως κειμένη, κινεῖ ἤδη μακρόθεν τὴν προσοχὴν τοῦ ταξειδιώτου διὰ τῶν ἐν μέσῳ καταπρασίνων τοπίων διαφαινομένων μεγαλοπρεπῶν ἐκκλησιαστικῶν κτιρίων, ἅτινα ἐν τῇ εἰσόδῳ τῆς πόλεως τὸ ἓν οὐ μακρὰν τοῦ ἄλλου κείμενα τοῦτ' αὐτὸ κατασκιάζουσιν ὁλοτελῶς διὰ τοῦ ὄγκου αὐτῶν τὰς λοιπὰς μικρὰς τῆς πόλεως οἰκοδομάς. Τὰ ἐκκλησιαστικὰ ταῦτα κτίρια, ἅπαντα κτήματα τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας Καρλοβιτσίου, εἶνε τὸ περίκομψον καὶ εὐρύχωρον μητροπολιτικὸν μέγαρον, ὁ ὡραῖος μητροπολιτικὸς ναός, τὸ ἐνιαῖον οἰκοδόμημα τοῦ γυμνασίου καὶ τῆς θεολογικῆς σχολῆς καὶ ὁ νεόδμητος «ἐθνικὸς οἶκος», ἐν ᾧ συνέρχεται ἡ ἐκκλησιαστικὴ καὶ ἐθνικὴ συνέλευσις καὶ εἶνε ἐγκαθιδρυμένη ἡ διεύθυνσις καὶ τὰ γραφεῖα τῆς διοικήσεως τῆς ἐθνικῆς περιουσίας, ἀνερχομένης εἰς εἴκοσι περίπου ἑκατομμύρια φιορινίων ἢ τεσσαράκοντα ἑκατομμύρια κορωνῶν καὶ τῶν λοιπῶν κεντρικῶν ἀρχῶν. Τὰ κτίρια ταῦτα ἅπαντα κεῖνται περὶ τὴν κεντρικὴν πλατεῖαν τῆς πόλεως. Ὀλίγον περαιτέρω πρὸς τὴν εἴσοδον τῆς πόλεως ἀπεπερατώθη ἤδη ἄλλο μεγαλοπρεπὲς οἰκοδόμημα, τὸ σεμινάριον ἢ οἰκοτροφεῖον διὰ τοὺς μαθητὰς τῆς θεολογικῆς σχολῆς, ὀφειλόμενον εἰς τὴν φιλογενῆ μεγαλοδωρίαν τοῦ ἀρχιεπισκόπου Γεωργίου Βράγκοβιτς, δαπανήσαντος πρὸς τοῦτο ἐξ ἰδίων περὶ τὰς 300 χιλ. φράγκα. Πρὸς τὴν ἀντίθετον ἄκραν τῆς πόλεως ἐκτείνεται μέγιστος καὶ κάλλιστος κῆπος ἢ πάρκον ἀνῆκον εἰς τὴν μητρόπολιν καὶ Πατριαρχικὸς κῆπος ὀνομαζόμενος, ὅστις ἀνοικτὸς ὢν πάντοτε εἰς τὸ δημόσιον χρησιμεύει ὡς τὸ κυριώτερον κέντρον περιπάτου εἰς τοὺς κατοίκους Κάρλοβιτς.

Ὁ νῦν ἀρχιεπίσκοπος Καρλοβιτσίου Γεώργιος Βράγκοβιτς, ἡλικίας νῦν 73 ἐτῶν, ἀνὴρ πολλῆς ἀπολαύων παρὰ πάντων τῆς ἀγάπης καὶ τῆς τιμῆς διὰ τὴν πατρικὴν αὐτοῦ φροντίδα ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τοῦ πεπιστευμένου αὐτῷ ὀρθοδόξου λαοῦ, ἀνῆλθεν εἰς τὸν θρόνον Καρλοβιτσίου κατὰ Ἀπρίλιον τοῦ ἔτους 1890, προαχθεὶς εἰς αὐτὸν ἀπὸ τῆς ἐπαρχίας Τεμεσβάρης. Ἐκτὸς πολλῶν ἄλλων καὶ σπουδαίων αὐτοῦ ὑπὲρ ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἐθνικῶν ἀναγκῶν προσφορῶν, εἰς τὴν μεγαλοδωρίαν αὐτοῦ, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται, ὀφείλεται τὸ ὡραῖον καὶ εὐρύχωρον οἰκοτροφεῖον, ὅπερ χάριν τῶν σπουδαστῶν τῆς θεολογικῆς σχολῆς δι' ἰδίων ἐξόδων ἔναγχος ἀνήγειρεν. Ἐπὶ τῆς προμετωπίδος τοῦ ὡραίου τούτου οἰκοδομήματος ἀναγινώσκεται ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή. «Ὁ Πατριάρχης Γεώργιος Βράγκοβιτς τῷ σερβικῷ ἔθνει». Παρομοία ἐπιγραφὴ ἀφιερώσεως εἶνε ἀναγεγραμμένη καὶ ἐπὶ τοῦ ἐνιαίου οἰκοδομήματος τοῦ γυμνασίου καὶ τῆς θεολογικῆς σχολῆς, ὅπερ ἀνηγέρθη διὰ κληροδοτήματος τῶν ἀδελφῶν Στεφάνου καὶ Γερμανοῦ Ἄγγελιτς, ὧν ὁ ἕτερος, ὁ Γερμανὸς, ὑπῆρξεν ἄμεσος προκάτοχος τοῦ νῦν μακαριωτάτου ἀρχιεπισκόπου Γεωργίου Βράγκοβιτς.

(ἕπεται συνέχεια)

Χρ. Παπαϊωάννου

ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΠΕΡΙ ΔΙΑΘΗΚΩΝ

Ἐπειδὴ ἔν τισιν ἐγχωρίοις φύλλοις ἐσχάτως ἐδημοσιεύθη περίληψίς τις τῆς ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Πέραν γενομένης συζητήσεως τῆς δίκης **τοῦ Ἐθνικοῦ Ὀρφανοτροφείου, τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς καὶ τῶν Σχολῶν Κεστοράτίου** κληροδόχων ἐκ διαθήκης τοῦ ἀειμνήστου Χρηστάκη ἐφένδη Ζωγράφου **κατὰ τῶν κληρονόμων αὐτοῦ** καὶ ἐν τῇ δημοσιεύσει ταύτῃ σημειοῦνται ἰσχυρισμοὶ καὶ θεωρίαι περὶ διαθηκῶν νόμῳ ἀνυπόστατοι καὶ ἀβάσιμοι, διὰ τοῦτο χάριν τῆς ἐπιστήμης, πρὸς διαφώτισιν τοῦ δημοσίου καὶ ὅπως μὴ αἱ θεωρίαι αὗται ἐπαναληφθῶσι καὶ κατόπιν, παρακαλῶ νὰ καταχωρίσητε τὰ ἑξῆς·

1ον ἐδημοσιεύθη ὅτι «**ἡ μετὰ παρέλευσιν τεσσάρων ἐτῶν ἐπικύρωσις τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος διαθήκης ἐμφαίνει ὅτι ἡ διαθήκη**

εὑρέθη ἄγνωστον ποῦ, ἄνευ δὲ ἐπικυρώσεως, ἐνῷ κατὰ τὴν ἐγκύκλιον τῆς 23 δεκεμβρίου 1306 (οὐχὶ 1308) **ὤφειλε νὰ εὑρεθῇ ἐν τῇ περιουσίᾳ τοῦ διαθέτου ἔχουσα καὶ τὸ κῦρο (;) τοῦ ἁρμοδίου ἱεράρχου· ἄλλως τε πᾶσα διαθήκη μὴ φέρουσα πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ διαθέτου τὸν τύπον τοῦτον ἀποκλείεται τῆς δικαιοδοσίας τῶν Πατριαρχείων».**

2ον Κατεχωρήθη ὅτι «**καὶ κατὰ τὸ ἀρχαῖον καθεστὼς, ὁπότε συνετάχθη καὶ ἡ ἐν λόγῳ διαθήκη, δὲν ἐπεβάλλετο οὐδ' ἡ ἐλαχίστη ὑποχρέωσις πρὸς ἐπικύρωσιν αὐτῆς, καθόσον μάλιστα καὶ ἡ τελευταία ἐν τῇ α' καὶ γ' παραγράφῳ ὁμιλεῖ ἀπολύτως περὶ διαθηκῶν, δὲν ἀπαριθμεῖ δὲ μεταξὺ τῶν ὁριζομένων ἐξαιρέσεων καὶ τὴν περίπτωσιν, ὥστε ἡ εἰς τὴν 6' παράγραφον ἀναφερομένη ἐπικύρωσις εἶναι μᾶλλον ῥᾳδία περιττεύουσα, οὐχὶ δὲ ὅρος οὐσιώδης».**

Ἐτὶ ἑκατέρου τῶν σημείων τούτων παρατηρῶ τάδε·

Ὡς πρὸς τὸ Ἓν σημεῖον.

Κατὰ τὰ ἐν τῇ ἐπιστήμῃ, τῇ Νομολογίᾳ καὶ τῇ πράξει καθιερωμένα τὸ κῦρος ἢ μὴ διαθήκης τινὸς ἐξετάζεται καὶ ἡ ἐπικύρωσις αὐτῆς ζητεῖται, ἅμα γίνῃ ζήτημα περὶ ἐκείνου (κύρους) ἢ ἀναφανῇ πρόθεσις τοιαύτη ἐπικυρώσεως, εἶναι δὲ ἀδιάφορον, ἂν παρῆλθον ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ διαθέτου πολλὰ ἢ ὀλίγα ἔτη, ἐκτὸς ἂν ὑπάρχῃ παραγραφή τις δυνάμει εἰδικῆς τινος νομικῆς διατάξεως, τοιαύτη δέ τις δὲν προτείνεται ἐνταῦθα. Κατὰ συνέπειαν τὸ γραφὲν ὅτι ἡ μετὰ παρέλευσιν τεσσάρων ἐτῶν ἐπικύρωσις τῆς ἐν λόγῳ διαθήκης ἐμφαίνει ὅτι δὲν εἶναι γνωστὸν ποῦ εὑρέθη ἡ διαθήκη, εἶναι καὶ λογικῶς καὶ γραμματικῶς καὶ νομικῶς ἐσφαλμένον, διότι οὐδὲν τοιοῦτον ἐκ τῆς παρόδου τοῦ χρόνου ἐμφαίνεται καὶ πραγματικῶς ἀβάσιμον, καθόσον οἱ ἐναγόμενοι ἐγνώριζον κάλλιστα ὅτι εὑρέθη ἡ διαθήκη ἐν τῇ περιουσίᾳ τοῦ πατρός των ἐν Παρισίοις καὶ ὅτι ὁ συμβολαιογράφος παρέλαβε ταύτην, εἶναι δὲ ἀπορίας ἄξιον πῶς ἐτόλμησαν νὰ εἴπωσιν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, ὅτι δὲν γνωρίζουσι ποῦ εὑρέθη.

Ἐλέχθη ἐπίσης ὅτι ἀνάγκη ἡ διαθήκη τινὸς νὰ εὑρίσκηται ἐν τῇ περιουσίᾳ του κατὰ τὴν ἐγκύκλιον τῆς 23 Δεκεμβρίου 1306· καὶ ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος δὲν εἶναι βάσιμος, οὐδὲ νόμιμος, διότι ἡ διαθήκη δύναται νὰ εὑρεθῇ καὶ παρ' Ἀρχῇ τινι Ἐκκλησιαστικῇ καὶ παρὰ τῷ διαθέτῃ καὶ παρὰ προσώπῳ τρίτῳ, οὐδὲ ὑπάρχει διάταξίς τις, ἥτις ἀπαγορεύει τοῦτο, δύναται δὲ νὰ εὑρεθῇ κεκυρωμένη ἢ μή, καθόσον καὶ ἡ μνησθεῖσα ἐγκύκλιος δὲν ἐπιβάλλει τοῦτο ἢ ἐκεῖνο, ἀλλ' ὁρίζει μόνον, τίνες εἰσὶν αἱ συνέπειαι αἱ ἐπωφελεῖς, καθ' ἣν περίπτωσιν ἡ διαθήκη εὑρηται ἐπικεκυρωμένη, ἀπόκειται δ' ἑκάστῳ νὰ σκεφθῇ περὶ τῶν συνεπειῶν τῆς ἐπικυρώσεως ἢ μὴ τῆς διαθήκης του καὶ ἀναλόγως ν' ἀποφασίσῃ ἐπικυρῶν αὐτὴν ἢ ἀφίνων ἀνεπικύρωτον, διότι ἴσως δὲν εἶχε τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον ἢ εἶχε λόγον τινὰ ὅπως μὴ ἐπικυρώσῃ τὴν διαθήκην· τούτων πάντων ἕνεκα ἡ διαθήκη τινὸς δύναται νὰ εὑρεθῇ μετὰ τὸν θάνατόν του ἐν τῇ περιουσίᾳ του, παρὰ τῷ διαθέτῃ, παρ' Ἀρχῇ τινι ἢ παρὰ τρίτῳ τινὶ προσώπῳ, χωρὶς ἐκ τούτων ὅλων ἢ ἑνὸς μόνου τούτων νὰ γεννᾶται ἀκυρότης τις αὐτῆς.

Ἀβάσιμος νόμῳ ἐστὶ καὶ ὁ ἄλλος ἰσχυρισμὸς ὅτι κατὰ τὴν ἀνωθι ἐγκύκλιον ἡ διαθήκη ὤφειλε νὰ εὑρεθῇ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος αὐτῆς ἐν τῇ περιουσίᾳ τοῦ διαθέτου **ἔχουσα καὶ τὸ κῦρος** (;) (κατὰ λάθος ἀντὶ ἐπικύρωσιν) **τοῦ ἁρμοδίου ἱεράρχου,** τοιαύτη ἀκυρότης οὐδαμοῦ τοῦ νόμου ἀπαντᾷ, γνωστὸν δ' ἐστὶν ὅτι **ἄνευ νομικῆς τινος ρητῆς διατάξεως οὐδεμία ἀκυρότης δύναται νὰ ὑπάρξῃ.**

Ἀβασιμώτατος δὲ, πρωτάκουστος καὶ μὴ σπουδαῖός ἐστιν ὁ ἰσχυρισμὸς, ὅτι **πᾶσα διαθήκη μὴ ἐπικεκυρωμένη πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ διαθέτου ἀποκλείεται τῆς δικαιοδοσίας τῶν Πατριαρχείων, καθόσον τοιοῦτος ἀποκλεισμὸς μόνον διὰ νόμου ἠδύνατο νὰ γείνῃ, ἀλλὰ τοιαύτη νομικὴ διάταξις δὲν ὑπάρχει.**

Ὡς πρὸς τὸ Δεύτερον σημεῖον

Τὰ ἐν αὐτῷ λεχθέντα εἶναι τοῦτο μὲν ἀπίστευτα, τοῦτο δὲ συγκεχυμένα καὶ ἀκατανόητα καὶ ἀντίκεινται ὅλως εἰς τὰς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ εἰς ρητὰς διατάξεις τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις ἰσχύοντος δικαίου περὶ διαθηκῶν· εἶναι ἀπίστευτα, καθόσον ἀφορᾷ τὸ

μέρος, ἐν ᾧ λέγεται ὅτι ἡ ἐπικύρωσις περὶ ἧς γίνεται λόγος ἐν τῇ β΄. παραγράφω τῶν περὶ διαθηκῶν διατάξεων τῆς ἐγκυκλίου εἶναι φράσις περιττεύουσα καὶ δὲν εἶναι ὅρος οὐσιώδης· εἶναι δὲ συγκεχυμένα καὶ ἀκατανόητα, καθόσον ἀφορᾷ τὰ λενόμενα περὶ τῆς α΄. καὶ γ΄. παραγράφου καὶ περὶ τῆς μὴ ἀπαριθμήσεως μεταξὺ τῶν ἐξαιρέσεων καὶ τῆς ἧς ὑπαινίττεται περιπτώσεως. Ὑποθέτω ὅτι πταίει ὁ δοὺς τὰς πληροφορίας ἐσφαλμένας καὶ οὐχὶ ὁ ὑπερασπίσας τοὺς ἐνάγοντας· θὰ ἐνένοντο λάθη πιθανὸν κατὰ τὴν δημοσίευσιν· εἶναι δὲ καὶ παράνομα διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους.

Ἡ νῦν γενομένη ἐπικύρωσις τῆς διαθήκης παρὰ Πατριάρχου, Μητροπολίτου ἢ Ἐπισκόπου δὲν εἶναι νέόν τι, ἀλλ' εἶναι ἡ παρὰ τοῖς ρωμαίοις λεγομένη insinuatio, ἥτις ἐγίνετο μέχρι τῶν τελευταίων χρόνων τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας παρὰ τοῦ Πατριάρχου καὶ μετὰ τὴν ἅλωσιν διετηρήθη καὶ διατηρεῖται καὶ σήμερον· ἰδοὺ πῶς.

Κατὰ τὸ Ρωμαϊκὸν δίκαιον, τὸ καὶ σήμερον ρυθμίζον σὺν ταῖς νεαραῖς διατάξεσι τὰ περὶ διαθηκῶν τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν ὑπηκόων ὀθωμανῶν, ἐν ἀρχῇ ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ δημιουργῆται (τότε) φόρον τινὰ ἐπὶ τῶν κληρονομιῶν καὶ κληροδοσιῶν **διετάχθη χάριν τοῦ κράτους** διὰ τοῦ Ἰουλίου Νόμου de vicesima hereditatum, ἵνα ἑκάστη διαθήκη προσάγηται ἐνώπιον οἰκονομικοῦ τινος ὑπαλλήλου magister census καὶ ἀνοίγηται παρ' αὐτοῦ μετά τινα χρόνον ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ διαθέτου ἐπὶ πληρωμῇ τοῦ μνησθέντος κληρονομικοῦ φόρου συνισταμένου εἰς τὸ εἰκοστὸν τῆς κληρονομίας· ὁ ὑπάλληλος ἐκεῖνος ἐπέθετε τὴν σφραγίδα του ἐπὶ τῆς προσαγομένης διαθήκης καὶ κατεχώρει ταύτην εἰς τὰ βιβλία του· ἡ τοιαύτη πρᾶξις ἐκαλεῖτο διὰ τοῦ τεχνικοῦ ὅρου insinuatio καταχώρησις Κωδ. (6.23) 18 καὶ 23.

Ὁ φόρος ὅμως οὗτος δὲν διήρκεσε πολὺ, ἀλλὰ κατηργήθη μετ' ὀλίγον· οὐχ ἧττον **διετηρήθη καὶ ἔμεινεν ἡ συνήθεια τῆς καταχωρήσεως** insinuatio **πρὸς προστασίαν καὶ ἀσφάλειαν** τῆς ἐκ διαθήκης κληρονομίας διὰ τῆς ἐπιβεβαιώσεως ἤτοι ἐπικυρώσεως τῆς ὑπογραφῆς τοῦ διαθέτου παρ' ὑπαλλήλου τινος κυβερνητικοῦ, ὅστις δὲν ἦτο πλέον **οἰκονομικὸς, ἀλλὰ πολιτικὸς** κατ' ἀρχὰς, τοιοῦτος δ' ἦν ἐν μὲν τῇ βασιλευούσῃ ὁ **Νομάρχης,** ἐν δὲ ταῖς ἐπαρχίαις ὁ **Ἔπαρχος** συνῳδὰ τῇ Νεαρᾷ Λέοντος 44, κατόπιν δὲ **κληρικὸς** ἤτοι ὁ ἐπίσκοπος καὶ ὁ ἡγούμενος· ἰδὲ Κωδ. περὶ ἐπισκόπων 40, Πανδ. (29.3) καὶ Βασ· (35.6) 3.

Τὸ δικαίωμα τοῦτο τῆς καταχωρήσεως τῶν διαθηκῶν παρὰ τῶν ἐπισκόπων διετηρήθη καὶ μετὰ τὸ 1453 καὶ παρεχωρήθη καὶ ἀνεγνωρίσθη ὡς ἀνῆκον εἰς τὰ Πατριαρχεῖα παρὰ τοῦ κατακτητοῦ Μωάμεθ τοῦ Β΄. διὰ λόγους πολιτικοὺς καὶ οὕτως ἐξασκεῖται μέχρι τῆς σήμερον παρὰ τοῦ Πατριάρχου, Μητροπολίτου ἢ Ἐπισκόπου **ἐπιθετόντων** ἐν τῇ κεφαλίδι τῆς διαθήκης **τὴν ὑπογραφήν των** μετὰ τῆς λέξεως **βεβαιοῖ** ἢ **ἐπικυροῖ** τὸ γνήσιον τῆς κάτωθι ὑπογραφῆς ἢ ὑπογραφῶν, ἡ ἐπίθεσις αὕτη συνδέεται νῦν κατ ἀναδρομὴν εἰς τὸ ἀρχαῖον Ρωμαϊκὸν δίκαιον καὶ μετά τινος φόρου ἐπὶ τῆς κληρονομίας, ὅστις διαφέρει ἐν γένει κατὰ τοὺς χρόνους, τόπους καὶ πρόσωπα. Τοιοῦτόν ἐστιν τὸ ἱστορικὸν τῆς νῦν λεγομένης ἐπικυρώσεως τῆς διαθήκης.

Ἡ ἐπικύρωσις αὕτη ὑπάρχουσα τεκμαίρεται ἀμέσως (présumptio juris, **ἀπέναντι τῶν ἐγχωρίων ἀρχῶν τὸ κῦρος τῆς διαθήκης** συνῳδὰ ρητῇ διατάξει καὶ τῆς Βεζυρικῆς ἐγκυκλίου τῆς 23 Δεκεμβρίου 1306 λεγούσῃ **εἶναι ἔγκυρος δικαστικῶς.** Αἱ συνέπειαι δὲ τῆς ὑπαρχούσης ἐπικυρώσεως συνίστανται εἰς τὸ ὅτι **ἐμποδίζει πᾶσαν ἀνάμιξιν** τῶν ἱεροδικείων **εἰς ἐπίθεσιν** σφραγίδων ἐπὶ τῆς περιουσίας τοῦ διαθέτου ἐν περιπτώσει ἀνηλικιότητος, ἀνικανότητος ἢ ἀπουσίας τινὸς τῶν κληρονόμων του, **εἰς ἀπογραφὴν αὐτῆς, εἰς λῆψιν συντηρητικῶν μέτρων, εἰς παραλαβὴν αὐτῆς** καὶ τέλος εἰς **διανομὴν** καὶ **διακανόνισιν αὐτῆς** κατὰ τὸ Μουσουλμανικὸν δίκαιον, οὗτινος αἱ διατάξεις διαφέρουσι τὰ μέγιστα τῶν τοῦ Βυζαντινοῦ δικαίου.

Ἂν ἡ ἐπικύρωσις αὕτη δὲν ὑπάρχῃ ἐπὶ τῆς διαθήκης, ἡ διαθήκη οὐχ ἧττον ὑπάρχει, δὲν ἔχει μόνον ἀπέναντι τῶν ἱεροδικείων τὰ προμνησθέντα προνόμια τῆς ἐπικεκυρωμένης διαθήκης, δύναται ὅμως νὰ ἔχῃ καὶ ταῦτα, ἂν οἱ ἐνδιαφερόμενοι προσφύγωσιν εἰς τὸ ἁρμόδιον Μικτὸν Συμβούλιον καὶ ἐπικυρώσωσιν αὐτήν.

Ἰδοὺ τίνα εἶναι τὰ μειονεκτήματα τῆς μὴ κεκυρωμένης ἀρχῆθεν διαθήκης τινός.

Τοιούτῳ τρόπῳ φανερὸν καθίσταται ὅτι ἡ ὑποχρέωσις πρὸς ἐπικύρωσιν τῆς διαθήκης ἐπεβάλλετο ἀρχῆθεν καὶ ἐπιβάλλεται παντὶ θέλοντι νὰ ἐξασφαλίσῃ ἐξ ἀρχῆς τὴν κληρονομίαν του ἀπὸ πάσης ἀναμίξεως ἄλλων Ἀρχῶν· ἕτερόν ἐστιν, ἄν τις δὲν προὔλαβε, ἢ δὲν ἐσκέφθη, ἢ δὲν ἠθέλησε, νὰ κάμῃ τὴν ἐπικύρωσιν τῆς διαθήκης του δι' οἱονδήποτε λόγον προσωπικὸν, πραγματικὸν ἢ ὑποθετικόν. Ἡ ἐλλειψις ὅμως αὐτὴ δὲν ἐπάγεται τὴν ἀκυρότητα τῆς διαθήκης, ἂν αὐτὴ ἦναι ἄλλως ἔγκυρος.

Ἐκ τούτων ὅλων ἐξάγεται ἀναμφισβητήτως, **ὅτι ἡ ἐπὶ τῆς διαθήκης Ὀρθοδόξου χριστιανοῦ ὑπηκόου ὀθωμανοῦ γινομένη καὶ νῦν ἐπικύρωσις καθιερώθη** ἐν τῷ ἀρχαίῳ Βυζαντινῷ δικαίῳ ἐσχάτως ὑπὲρ τοῦ κλήρου, **διετηρήθη** ὑπὸ τοῦ ἐνδόξου κατακτητοῦ Μωάμεθ τοῦ Β΄. καὶ **ἐπεκυρώθη** ὑπὸ τῶν ἐνδόξων διαδόχων Του καὶ δὴ καὶ ὑπὸ τοῦ νῦν εὐκλεῶς ἀνάσσοντος Σουλτάνου Ἀβδοὺλ Χαμὶτ Χὰν τοῦ Β΄., **ἐπεβάλλετο ἀνέκαθεν** καὶ **ἐπιβάλλεται καὶ ἴδη** ὡς ὑποχρέωσις διὰ πάντα διαθέτην θέλοντα νὰ διαφυλάξῃ εἰς τὴν κληρονομίαν του τὴν ἄμεσον ἐνόσκησιν τῶν ἐξ αὐτῆς ἀπορρεουσῶν προνομιακῶν ἐνεργειῶν, ὧν ἐμνημονεύσαμεν ἀνωτέρω,

ὅτι **δὲν εἶναι ῥάδιος περιττεύουσα,**

ὅτι **εἶναι ὅρος οὐσιώδης,** ὁσάκις ὑπάρχει, δι' ἃς ἐπάγει προνομίας,

καὶ ὅτι ἡ ἔλλειψίς της αὐτὴ καὶ μόνη δὲν ἐπάγεται τὴν ἀκυρότητα πάσης διαθήκης, ἅμα αὐτὴ συνενοῖ ὅλους τοὺς ἀπαιτουμένους ὅρους διὰ τὸ κῦρος νομίμου διαθήκης.

Ἐφιστῶν τὴν εἰς τὰ ἀνωτέρω προσοχὴν παντὸς πολίτου ἐνδιαφερομένου διὰ τὸ ζωτικὸν τοῦτο ζήτημα τοῦ ἔθνους ἡμῶν διατελῶ.

Ἐν Κων)πόλει, τῇ 27 Ἰουλίου 1903.

Μιλτ. Καραβοκυρὸς

ΙΩΑΝΝΗΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΠΡΙΣΔΡΙΑΝΩΝ

Τεῦχος χειρόγραφοι[1] ἐναποκείμενον ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μονῆς Μεγίστης Λαύρας, περιέχον δὲ ἑρμηνείαν εἰς τὸν ἑξάψαλμον[2], γνωρίζει ἡμῖν τὸν πρισδριανῶν τοιτον Ἐπίσκοπον Ἰωάνιην, ὄντα καὶ τῆς ἑρμηνείας ταύτης πατέρα· μηδὲν δὲ ἐν μηδενὶ τῶν παρ' ἡμῖν βοηθημάτων δυνηθέντες ἐξευρεῖν περί τε τῆς τῶν Πρισδριαιῶν ἐπισκοπῆς καὶ τοῦ ταύτης Ἐπισκόπου Ἰωάννου, ἀλλὰ μηδὲ ἐν τῷ τελευταίῳ σχετικῷ περισπουδαστῷ ἔργῳ τοῦ σοφοῦ Ἕλληνος Krumbacher, τῇ ἐν τῇ Μαρασλείῳ Βιβλιοθήκῃ περιληφθείσῃ Βυζαντινῇ Λογοτεχνίᾳ εὑρόντες τὸν Ἰωάννην τοῦτον μνημονευόμενον, ἀφέλιμον ἐκρίναμεν ἵνα τὸν, κατὰ γε τὰ ἀνωτέρω, ἄγνωστον τοῦτον συγγραφέα, γνωρίσωμεν δι' ὀλίγων τοῖς περὶ τὰ τοιαῦτα συστηματικῶς ἀσχολουμένοις, ἐλπίζοντες ὅτι ἴσως ποτὲ τοῖς ὀλίγοις τούτοις καὶ ἄλλα παρ' ἄλλων προστεθῶσι πρὸς τελείαν τοῦ ἀνδρὸς ἀναγνώρισιν.

Ὅτι μὲν ὁ ἐπίσκοπος οὗτος Ἰωάννης ἤκμασε περὶ τὰς ἀρχὰς ἢ τὰ μέσα τῆς ιβ΄ ἑκατονταετηρίδος γίνεται, νομίζομεν, φανερὸν ἐκ τοῦ κατωτέρω παρατιθεμένου προοιμίου εἰς τὴν προκειμένην ἑρμηνείαν, ἐν ᾧ ὁ πρὸς ὃν ὁ ἡμέτερος ἑρμηνευτὴς ἀποτείνεται Ἰωάννης ὁ Βρανειανίτης ἀποκαλεῖται ἄνθρωπος[3] Γεωργίου Παλαιο-

1. Τὸ τεῦχος τοῦτο (0,15. 0, 11. ἀρ. 8 τῆς Β΄ θέσεως) φαίνεται ὅτι ἐγράφη κατὰ τὴν ιδ΄ ἢ ιε. ἑκατονταετηρίδα, ἐξέπεσον δὲ ἀπὸ τοῦ τέλους αὐτοῦ ἓν ἢ δύο τετράδια ἤτοι φύλλα ὀκτὼ ἢ δέκα ἕξ, τῶν δὲ σωζομένων τριάκοντα τεσσάρων δύο εἰσὶ χάρτινα συγχρόνως ὅμως παρεμβληθέντα καὶ διὰ τῆς αὐτῆς χειρὸς γεγραμμένα, τὰ δὲ λοιπὰ ἐκ μεμβράνης.

2. Τὸ χειρόγραφον ἔχει ἐξέψαλμον, εἰ μὴ ἀβλεψία ἀντιγραφέως τοῦτό ἐστι.

3. Διὰ τῆς λέξεως ταύτης (ἄνθρωπος) παρίσταται, νομίζομεν, ὁ Βρανειανίτης Ἰωάννης ὄχι ὡς τις τῶν ὑπὸ τὸν Γεώργιον Παλαιολόγον τὸν Σεβαστὸν ἁπλῶς, ἀλλὰ μᾶλλον ὡς ἀκολουθῶν τὰ πολιτικὰ αὐτοῦ φρονήματα, ὡς οἰκειότητα, ἀφοσίωσιν καὶ πίστιν αὐτῷ ὁμόσας, ὡς τοῦτο κατὰ τὰ κρατοῦντα τότε ἔθιμα ἐγίνετο· ἀδεξάμενος δὲ τοῦτον ὁ βασιλεύς . . . . . πεῖθει παραχρῆμα ἄνθρωπον αὐτοῦ γενέσθαι τὸν τοῖς λατίνοις συνήθη ὅρκον ἐπομοσάμενον. (Ἄννα Κομνηνὴ Ἀλεξ. Χ.). Τὸ δὲ Βρανειανίτης δυοῖν θάτερον ὑπολαμβάνομεν, ἢ οἰκογενειακὸν ἐπώνυμον, διότι φέρεται καὶ ἕτερον σύγχρονον, τὸ Βρανᾶς, πρὸς αὐτὸ ἴσως σχετιζόμενον, ἢ μᾶλλον δηλωτικὸν τῆς πόλεως, ἐξ ἧς κατήγετο ὁ Ἰωάννης οὗτος, περὶ τὰ Σκόπια

λόγου τοῦ Σεβαστοῦ, κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους ἀκμάσαντος (Ἰωάννης Κίνναμος βιβλ. V, 8.)· φρονοῦμεν δὲ ὅτι αὐτὸ τοῦτο ἐξάγεται καὶ ἐκ τοῦ ἐπίσης κατωτέρω παρατιθεμένου προλόγου τῆς ἑρμηνείας εἰς τὸν PB. ψαλμὸν, ἐν ᾧ μνεία γίνεται τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Βουλγαρίας Θεοφυλάκτου καὶ δὴ κατά τινα τρόπον τὸ σύγχρονον πως, ὡς νομίζομεν, δηλοῦντα, ἐξ οὗ ἕπεται ὅτι ὁ Πρισδριανῶν Ἐπίσκοπος Ἰωάννης οὐ πολὺ μετ' αὐτὸν ἤκμασεν εἰ μήπου καὶ συνήκμασε.

Τίς δὲ ἡ Πρισδριανῶν Ἐπισκοπὴ καὶ ποῦ αὕτη ἔκειτο ; ἐν τοῖς περισωθεῖσι καὶ ἡμῖν γε γνωστοῖς καταλόγοις τῶν Ἀρχιεπισκοπῶν καὶ Μητροπόλεων καὶ τῶν ὑπ' αὐτὰς Ἐπισκοπῶν οὐδαμοῦ βλέπομεν ὡρισμένως τὸ ὄνομα τοῦτο. Ἐπειδὴ ὅμως Ἰωάννης ὁ Βρανειανίτης, πρὸς ὃν ἡ προκειμένη ἑρμηνεία ἀπευθύνεται, παρίσταται ἐν τῷ προοιμίῳ ὡς διέπων τὰ Σκόπια, καὶ ἐπειδὴ ὁ Βουλγαρίας Θεοφύλακτος ὡς γνωστὸς ἀμφοτέροις προσάγεται ὑπὸ τοῦ ἑρμηνευτοῦ, ὅπερ, καθ' ἡμᾶς τοὐλάχιστον, σημαίνει ἐγγύς που τοὺς τρεῖς διαζῆσαι, διὰ ταῦτα μονονουχὶ βέβαιον φαίνεται ἡμῖν ὅτι ἡ Πρισδριανῶν Ἐπισκοπὴ αὐτὴ αὕτη ἐστὶν ἡ ἀπὸ τοῦ τελευταίου καταλόγου (Σύνταγμα θείων καὶ Ἱ. κανόνων Ρ. καὶ Π.) γινωσκομένη καὶ μέχρις ἐσχάτων ἀκούουσα Πρεσρένη καὶ Ρασκοπρεσρένη ἐκ τῆς συγχωνεύσεως τῶν Ἐπισκοπῶν Ράσκας καὶ Πρεσρένης, ἀμφοτέρων Ἐπισκοπῶν τῆς ἀλλοτε Ἀρχιεπισκοπῆς Ἰπεκίου ἢ Πεκίου. (Δοσιθ. ἔν. ἀν. Χρυσάνθου Συνταγμάτιον).

Ὡς δεῖγμα τοῦ ἑρμηνευτικοῦ τρόπου καὶ τῆς ἄλλης τοῦ ἀνδρὸς συγγραφικῆς ἱκανότητος παρατίθεμεν μετὰ τὸ προοίμιον εἰς τὴν προκειμένην ἑρμηνείαν καί τινα αὐτῆς τεμάχια, τῆς ἐκδόσεως τοῦ ὅλου ἀσυντελοῦς, ἔν γε τῷ παρόντι, καθ' ἡμᾶς κρινομένης διὰ τὴν ἔκπτωσιν φύλλων τινων ὡς εἴρηται, περιλαμβανόντων τὴν ἑρμηνείαν τοῦ τελευταίου ψαλμοῦ καὶ μέρος τοῦ προτελευταίου.

(ἔπεται συνέχεια)

Χρυσόστομος Λαυριώτης

κτιμένης καὶ Βρανίως ἢ Βρανιτζόβας ἴσως, καὶ Βρατζανιτζόβας καλουμένης. (Ἄννα Κομν. Ἀλεξ. IX. Ἰωάν. Κίνναμος III ιζ—ιθ. Νικήτας Χωνιάτης III καὶ IV. Δωσιθέου Δωδεκάβιβλος Η, ιγ.).

Σ. Σ. Ἡ ὑπόθεσις αὕτη τοῦ φίλου Ἀθωνίτου ὀρθὴ ἀποδείκνυται ἐκ τῶν τριῶν Χρυσοβούλλων Βασιλείου Β' τοῦ Βουλγαροκτόνου, ἐν τῇ πρώτῃ τῶν ὁποίων μεταξὺ τῶν εἰς τὴν ἀρχιεπισκοπὴν Ἀχρίδος ὑπαγομένων ἐπισκοπῶν ὡς δεκάτη πέμπτη ἀναφέρεται ἡ ἐπισκοπὴ **Πρισδριανῶν**, ἑπομένη τῇ τῶν **Σκοπίων** δεκάτῃ τετάρτῃ. Πρβ. Byzantinische Zeitschrrft II, 1893. καὶ H. Gelzer, der Patriarchat von Achrida Leipzig 1902 σελ. 4.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν Δικαστήριον

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηεὶ

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθμ. πρωτοκ. 615 καὶ ἡμερομ. 9 ὀκτωβρίου 1902 ἀγωγὴν τῆς ἐναγούσης Μαριγὼς Δημητρίου Σταύρου, τὸ γένος Ἀθανασίου Γανίτου ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην.

Κηρύττει τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον διαλελυμένον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου Δημητρίου Σταύρου,

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἀλλεπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου» δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως, καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ ὡς ἡττηθέντι ἐν τῇ δίκῃ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων, ἀνερχόμενα μὲν εἰς γρόσια ἑξακόσια τριάκοντα πέντε (ἀριθ. 635) προκαταβαλλόμενα δ' ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 12 μαΐου 1903.

Ὁ πρόεδρος

† ὁ πρώην Δρυϊνουπόλεως **Γρηγόριος** 2

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΒΑΡΝΗΣ

Πνευματικὸν Δικαστήριον

Ὁ Κωνσταντῖνος Παναγιωτίδης, χριστιανὸς Ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὀθωμανὸς, ἐργάτης τέως κάτοικος Βάρνης, ἤδη δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ κατοικίας προσκαλεῖται, ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Παρασκευὴν, καὶ ὥραν 10 Εὐρωπαϊστὶ π. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου πρὸ τοῦ ἐν Βάρνῃ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ γυναικὸς Κρουσταλλίας Κ. Παναγιωτίδου, τὸ γένος Νικολάου, χριστιανῆς Ὀρθοδόξου, ὑπηκόου βουλγαρίδος τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης, καὶ κατοίκου Βάρνης, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ περὶ διαζυγίου δικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως».

Ὁ Πρόεδρος 2

† Ὁ Βάρνης **Πολύκαρπος**

Ὑπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΤΟΣ ΚΓ'. ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, 20 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1903 ΑΡΙΘ 34

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. . . . 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Μητρ. Διδυμοτείχου ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ

Ἡ συνδρομὴ προκαταβάλλεται ἀποστελλομένη πρὸς τὸν ταμίαν.

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ ΚΖ' ἐπετηρὶς τῆς εἰς τὸν θρόνον ἀναρρήσεως τῆς Α. Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου Ἀβδοὺλ Χαμὶτ Χὰν τοῦ Β'. — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικὰ — Ἰωάννης ἐπίσκοπος Πρισδριανῶν — Δικαστικαὶ ἀγγελίαι — Παράρτημα: «Εὐαγγελικὰ διδάγματα».

Η ΚΖ' ΕΠΕΤΗΡΙΣ
ΤΗΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΡΟΝΟΝ ΑΝΑΡΡΗΣΕΩΣ
ΤΗΣ Α. Α. Μ. ΤΟΥ ΣΟΥΛΤΑΝΟΥ
ΑΒΔΟΥΛ ΧΑΜΙΤ ΧΑΝ ΤΟΥ Β'.

Κύκλος εἴκοσιν ἑπτὰ ἐτῶν βασιλείας εὐκλεοῦς ἔληξε χθές, καὶ τὸ εἰκοστὸν ὄγδοον ἀρξάμενον ἤδη γίνεται συνέχεια λαμπροῦ παρελθόντος. Εὐχαὶ θερμόταται μετ' εὐχαριστιῶν διαπύρων πρὸς τὸν οὐράνιον παροχέα τῶν ἀγαθῶν, ἀπὸ ἑκατομμυρίων καρδιῶν ἀναπεμπόμεναι, ἐπικαλοῦνται τὰ αὐτὰ δωρήματα τοῦ κοινοῦ πατρὸς τῆς συμπάσης ἀνθρωπότητος ὑπὲρ τοῦ πατρικῶς μεριμνῶντος πρὸς εὐζωΐαν τῶν πιστῶν Αὐτοῦ ὑπηκόων μεγαλειοτάτου καὶ σεπτοῦ ἄνακτος σουλτὰν Ἀβδοὺλ Χαμὶτ Χὰν τοῦ Β'. Τὴν ὑγιείαν, τὴν ἀπερίκλονον βασιλείαν, τὴν δόξαν, ἣν ἑαυτῷ περιποιεῖ πᾶς ἄρχων λαῶν ὑπὲρ αὐτῶν κηδόμενος, ὡς παρακαταθήκης ὑπὸ Θεοῦ πιστευθείσης αὐτῷ, ταύτην ζητοῦμεν ἀπὸ τοῦ παντοκράτορος βασιλέως τῶν βασιλευόντων, «δι' οὗ μονάρχαι μεγαλύνονται καὶ δυνάσται γράφουσι δικαιοσύνην», ταύτην οἱ λαοὶ πάντες τῆς εὐρείας τῶν Ὀσμανιδῶν αὐτοκρατορίας αἰτοῦνται ὑπὲρ τοῦ εὐκλεῶς αὐτῶν ἀνάσσοντος καὶ περιφραδῶς κρατοῦντος τὰς ἡνίας τῆς διοικήσεως τοῦ κράτους τῶν ἐπιφανῶν Αὐτοῦ προγόνων. Οὐρανογείτονα καταρτιζόμενος τὸν αἶνον ἀπό τε ἀνδρικῶν καὶ γεροντικῶν, ἀπό τε νηπιακῶν καὶ θηλαζόντων στομάτων ὁ κοινὸς ἐν οὐρανοῖς πατὴρ, ἐπακούων τῶν εὐχῶν καὶ τῶν δεήσεων τῶν ἐν τέλει καὶ τῶν ἀρχομένων, τῶν ποιμαινόντων καὶ τῶν ποιμαινομένων, ἐχορήγησε τῷ φιλολάῳ ἄνακτι πάντα τὰ αἰτήματα τὰ πρὸς κοινῆ σωτηρίαν, ἐμπνέων βουλὰς ἀγαθὰς Αὐτῷ ὑπὲρ τῶν μετὰ πίστεως, ἀφοσιώσεως καὶ εὐγνωμοσύνης ὑπακουόντων· καὶ, διδοὺς τῷ ἐπιγείῳ βασιλεῖ καὶ αὐτοκράτορι τὴν ἐπιθυμίαν τῆς καρδίας Αὐτοῦ, ἐχαρίσατο λαοῖς εὐπειθέσι καὶ νομοταγέσιν ἐθνικότησι βασιλείαν εἴκοσιν ἑπτὰ ἐτῶν ἐπιφανῆ καὶ πάροχον εὐζωίας καὶ τῆς τῷ ἀνθρώπῳ δυνατῆς καὶ θεμιτῆς εὐπραγίας, καθὸ γινώσκων ἄνωθεν τί τὸ τοῖς ἀνθρώποις ὠφέλιμον ἀμφιλαφῶς καὶ εὐτυχές.

Ἐντεῦθεν οἱ λαοὶ τῆς αὐτοκρατορίας, ἀληθῆ πανήγυριν καὶ κοινὴν ἑορτὴν θεωροῦντες τὴν χθεσινὴν ἡμέραν, καὶ ἡμέραν ἀγαλλιάσεως αὐτὴν λογιζόμενοι, πανηγυρίζουσιν εὐ-

φροσύνως. Εἴδον καὶ ἐξετίμησαν τὴν ὑπὲρ αὐτῶν πατρικὴν κηδὼ τοῦ εἰκοσιν ἑπτὰ ἔτη νυχθήμερον ὑπὲρ εὐκλείας καὶ προόδου πραγματικῆς τοῦ κράτους Αὐτοῦ μοχθοῦντος μεγαλειοτάτου σουλτάνου Ἀβδοὺλ Χαμὶτ Χὰν τοῦ Β΄, καὶ λαοὺς ἀλλοθρόους καὶ λαοὺς ἡμετέρους, καὶ λαοὺς ἐγγὺς οἰκοῦντας καὶ μακρὰν ἀπῳκισμένους ἀκούουσιν ἐκτιμῶντας καὶ ἐπαινοῦντας καὶ τὴν περίνοιαν τοῦ πολυμήτιος Ἄνακτος, καὶ τὴν πεπνυμένην Αὐτοῦ βουλὴν καὶ τὴν ἐργασίαν ὑπὲρ εἰσαγωγῆς καὶ παρ' ἡμῖν ἐγκλιματίσεως τῶν ἀληθινῶν τοῦ πολιτισμοῦ στοιχείων, ὧν ἡ προστασία καὶ καλλιέργεια καὶ διάδοσις δοξάζει καὶ μεγαλύνει ἔθνη καὶ βασίλεια. Τὸ δὲ εὐσεβὲς ἡμῶν γένος, τὸ τεκμήρια πατρικῆς ἀγάπης καὶ τιμῆς, ἀπὸ μιᾶς, τοῦτ' αὐτό, γενεᾶς, ἀριθμοῦν πολλὰ, τὸ καὶ κατὰ παρελθόντας αἰῶνας ἐξόχους ἐπὶ περινοίᾳ καὶ πολιτικῇ συνέσει καὶ πίστει λειτουργοὺς τῇ τῶν Ὀσμανιδῶν αὐτοκρατορίᾳ χορηγῆσαν, τὸ γένος ἡμῶν τὸ νομοταγέστατα καὶ μετ' ἀφοσιώσεως ὑπηρετῆσαν τῷ βασιλείῳ κράτει καὶ πολλῆς πατρικῆς ἀγάπης ἀπὸ τοῦ φιλολάου Ἄνακτος δικαίως ἀπολαῦον, καθῆκον θεωρεῖ νὰ εὔχηται πρὸς τὸν Ὕψιστον ὑπὲρ εὐημερίας καὶ ὑγιείας ἀστεμφοῦς καὶ δόξης καὶ τῆς ἐπὶ τοῦ ὀσμανικοῦ θρόνου στερεώσεως τοῦ μεγαλειοτάτου καὶ πεπνυμένου σουλτάνου Ἀβδοὺλ Χαμὶτ Χὰν τοῦ Β΄.

Διάπυροι χθὲς ἀνεπέμφθησαν ὑπὲρ τοῦ ἄνακτος εὐχαὶ, ἐπισημότατα ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ ὑπό τε τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου καὶ σεβασμίας ἱεραρχῶν χορείας, ἐνθέρμως δ' εὐχόμεθα καὶ καθ' ἡμέραν πάντες οἱ ὑπὸ τῶν μαθητῶν καὶ μιμητῶν τοῦ θεανθρώπου τῆς Ἐκκλησίας δομήτορος διδαχθέντες ὑπὲρ πάσης ἀρχῆς τῆς ἐξουσίας εὔχεσθαι πρὸς τὸν Θεὸν, ἵνα ἡσύχιον διάγωμεν βίον καὶ συντελῶμεν οὕτω κατὰ δύναμιν ὑπὲρ ἐπιτυχίας τῶν πατρικῶν καὶ προοδευτικῶν ὑπὲρ τοῦ κράτους βουλῶν τοῦ φιλολάου Ἄνακτος, οὗ τὰ ἔτη εἴησαν ἀπερικλόνως ὑγιᾶ, εὐδαίμονα καὶ δεδοξασμένα ! !

§

Μετ' ἐπιβαλλούσης εὐκοσμίας καὶ μεγαλοπρεπείας ὡς ἔθος, ἐτελέσθη τῇ χθὲς τρίτῃ ἐν τῷ πανσέπτῳ πατριαρχικῷ ναῷ ἡ ΚΖ΄ ἐπὶ τῇ εἰς τὸν εὐκλεᾶ θρόνον τῶν ὀσμανιδῶν ἀναρρήσει τῆς Α. Α. Μεγαλειότητος τοῦ τρισεβάστου καὶ γαληνοτάτου ἡμῶν ἄνακτος Σουλτάνου Ἀβδοὺλ Χαμὶτ τοῦ Β΄ εἰθισμένη δοξολογία, προεξάρχοντος ταύτης τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου κ. Ἰωακεὶμ τοῦ Γ΄, ἐν μέσῳ πολυπληθεστάτης συρροῆς εὐσεβοῦς ἐκκλησιάσματος κιτακλύσαντος τὸν ἱερὸν ναόν.

Συμφώνως πρὸς τὴν διὰ τῆς Μ. Πρωτοσυγκελλίας ἐγκαίρως γενομένην ἐπίσημον κοινοποίησιν, προσῆλθον τῇ ὡρισμένῃ ὥρᾳ εἰς τὰ Πατριαρχεῖα οἱ σεβασμιώτατοι συνοδικοὶ Ἐφέσου, Νεοκαισαρείας, Ἰκονίου, Σμύρνης· Μιτυλήνης, Διδυμοτείχου, Βελεγράδων, Σερβίων·Κοζάνης καὶ Ἡλιουπόλεως, οἱ παρεπιδημοῦντες μητροπολῖται Δράμας καὶ Δυρραχίου,τὰ μέλη τοῦ Ε. Μ. Συμβουλίου οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν ἁγίων Τόπων καὶ ἄλλοι ἔγκριτοι κληρικοὶ, ἔτι δὲ μετέσχον οἱ πανοσιολ. Μ. πρωτοσύγκελλος, Μ. ἀρχιδιάκονος καὶ οἱ λοιποὶ διάκονοι μετὰ τοῦ πρεσβυτερίου τοῦ πατριαρχ· ναοῦ.

Ἐκ τῶν ὁμογενῶν βαθμούχων καὶ λογάδων τοῦ Γένους ἡμῶν προσῆλθον ἐν μεγάλῃ στολῇ καὶ τὰ παράσημα αὐτῶν φέροντες αἱ ΑΑ. ΕΕ· ὁ Ἀλέξανδρος Καραθεοδωρῆ πασᾶς, ὁ ἄρχων Μ. λογοθέτης Σταυράκης βέης Ἀριστάρχης, ὁ Κωστάκης Βαγιάνης ἐφέντης, ὁ Γιάγκο βέης Ἰωαννίδης, ὁ Γ. Βεγκλίδης πασᾶς, ὁ Παυλάκη πασᾶς Φεϊερλῆς, ὁ Γ.Λαμπίκης πασᾶς, ὁ Ἀντώνιος βέης Οἰκιάδης καπουκεχαγιὰς τῶν πατριαρχείων, ὁ Ἀβραὰμ Βαπορίδης ἐφέντης, ὁ Σ. Χριστοφορίδης βέης, ὁ Ἰπ. Ζαγαννιάρης ἐφέντης, ὁ Φατὶν βέης Οἰκιάδης, ὁ Δ. Πανδούρωφ ἐφέντης, ὁ Ἀλέξ.Γάγκος ἐφέντης,ὁ Χ. Ραμφιάδης ἐφέντης, ὁ Γ. Ζινδζιρλῆς ἐφέντης, ὁ Δ. Σωφρονιάδης ἐφέντης, ὁ Γ.Χιδήρογλους ἐφέντης,ὁ Χ. Καραμπέογλους ἐφέντης, ὁ Νικόλαος Νικολαΐδης ἐφέντης, ὁ Βασίλ. Ἀσμανίδης ἐφέντης, ὁ Στ. Σκυλίτσης ἐφέντης, ὁ Κ. Θεοδωρίδης ἐφέντης, ὁ Ἐλευθέριος Ταπεινὸς ἐφέντης, ὁ Β. Μιρμίρογλους ἐφέντης, ὁ Ρ. Σπαθάρης ἐφέντης ἀνθυπίλαρχος τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς καὶ ὁ Π. Γούδας ἐφέντης.

Τῆς ὥρας ἐπιστάσης καὶ τῶν κωδώνων τοῦ πατριαρχικοῦ ναοῦ σημηνάντων τὴν ἔναρξιν, οἱ σεβασμ. ἀρχιερεῖς φέροντες ἐπανωκαλύμμαυχα καὶ τὰ παράσημα ἀνῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν πατριαρχῶν καὶ ἐκαθέσθησαν ἐπὶ μικρὸν δεξιᾷ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, ἀριστερᾷ καὶ κατέναντι καθημένων τῶν βαθμούχων καὶ λογάδων. Προ τῆς εἰς τὸν ναὸν καθόδου ὁ οἰκουμεν. πατριάρχης μετεκαλέσατο ἐνώπιον πάσης τῆς ἐπισήμου συνοδίας τοὺς δύο μαθητὰς τῆς Θεολογικῆς καὶ τοὺς δύο τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς τοὺς ἀριστεύσαντος, ὡς γνωστόν, κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἐν τῇ σπουδῇ τῆς ἐπισήμου τοῦ κρίτους γλώσσης, καὶ ἀφοῦ διὰ βραχέων ὑπέμνησε τὴν ἐπὶ τῇ εὐσήμῳ ἡμέρᾳ τῆς ἀναρρήσεως τοῦ σεπτοῦ Ἄνακτος ἡμῶν σύστασιν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ γέρατος Χαμηδιέ, ἅμα δὲ παρώτρυνε τοῖς βραβευθεῖσι τὴν καὶ ἐν τῷ μέλλοντι ἐπίδοσιν καὶ μελέτην τῆς τουρκικῆς γλώσσης, ἀπένειμε τὸ Α΄. βραβεῖον τῷ κυρίῳ Νικολάῳ Παρασκευοπούλῳ καὶ τὸ Β΄. τῷ Δημ. Χαράτσῃ. ἀμφοτέροις μαθηταῖς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, τοῖς δὲ ἐκ τῶν μαθητῶν τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς τὸ μὲν Α΄. τῷ κ. Δημ. Πασχαλίδῃ, τὸ δὲ Β΄. τῷ κ. Νεοπτολέμῳ Καρατζᾷ.

Εἶτα πᾶσα ἡ συνοδία διὰ τῆς κλίμακος τῆς Μ. Πρωτοσυγκελλίας κατῆλθεν εἰς τὸν ναόν, ὑπέρπλεων ἤδη ἐκκλησιάσματος, τῆς Α. Θ. Παναγιότητος κατά τε τὴν κάθοδον καὶ τὴν ἄνοδον ὑποβασταζομένης ἑκατέρωθεν ὑπὸ τῶν ΑΑ. ΕΕ. τοῦ Ἀλεξάνδρου Καραθεοδωρῆ πασᾶ καὶ τοῦ Μ. Λογοθέτου Σταυράκη βέη Ἀριστάρχου. Πρὸ τῆς Πύλης τοῦ ναοῦ ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης φέρων τὰ παράσημα Μεδζιδιὲ καὶ Ὀσμανιὲ περιεβλήθη τὸν μανδύαν αὐτοῦ. Πάντων τὰς οἰκείας θέσεις καταλαβόντων, τοῦ Μ. Λογοθέτου ἱσταμένου ἐν τῷ παραθρονίῳ, ἤρξατο ἡ ἱκετηρία καὶ εὐχαριστήριος ἱεροτελεστία κατὰ τὸ σύνηθες πρόγραμμα.

Τῆς ὑπὲρ τῆς Α. Α. Μεγαλειότητος εἰθισμένης εὐχῆς περατωθείσης καὶ τοῦ ἐκκλησιάσματος φωνήσαντος ἐν τέλει τὸ «Ἀμὴν» ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἀπήγγειλεν ἀπὸ τοῦ θρόνου τὴν ἑξῆς προσλαλιάν:

Σεβασμιώτατοι ἀδελφοὶ ἐν Χριστῷ, ἐξοχώτατοι λογάδες τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Γένους, ἐκκλησίασμα εὐσεβὲς καὶ φιλόνομον.

Ὁ μέγας Θεὸς ἡμῶν, ὁ Θεὸς τοῦ ἐλέους καὶ τῆς χάριτος ὁ ἀγαγὼν ἡμᾶς εἰς τὴν εὔσημον ταύτην ἡμέραν, καθ' ἣν ἑορτάζεται πανταχοῦ τῆς ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας ἡ προσφιλὴς ἑορτὴ τῆς ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ καὶ μεγατίμου Θρόνου τῶν ἐνδόξων προγόνων αὐτοῦ ἀναρρήσεως τῆς Α. Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου Ἀβδοὺλ Χαμὶτ Χὰν ἐφέντου ἡμῶν, τοῦ μεγάλου καὶ σεπτοῦ ἡμῶν κυριάρχου, εἰσακούσας τῶν δεήσεων τῶν πιστῶν καὶ ἀφωσιωμένων Αὐτῷ ὑπηκόων, ἐδωρήσατο ἡμῖν ἡμέρας ζωῆς ὅπως συνερχόμενοι ἐν τῷ πανσέπτῳ τούτῳ ἱερῷ ναῷ, οὗ ὑμνεῖται τὸ πανάγιον Αὐτοῦ ὄνομα, ἀναπέμψωμεν αὐτῷ εὐχὰς καὶ δεήσεις ὑπὲρ τοῦ πανηγυρίζοντος βασιλέως ἡμῶν. Ὑπήκοοι τῆς Α. Α. Μ. τοῦ βασιλέως ἡμῶν Σουλτὰν Ἀβδοὺλ Χαμὶτ Χὰν ὄντες, καὶ τὴν τῆς ὑπηκοότητος ὀφειλὴν, καθάπερ παρελάβομεν, ἐκτελοῦντες, δεόμεθα ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦ πάντων τῶν ἐπὶ τῆς γῆς καὶ οὐρανοῦ Βασιλέως τῶν βασιλευόντων καὶ Κυρίου τῶν κυριευόντων, ἵνα ὑγιᾶ διατηρῇ τὴν Α. Α. Μ. καὶ σκέπῃ Αὐτὴν ὑπὸ τὴν ἄμαχον αὐτοῦ σκέπην χορηγῶν Αὐτῇ ρῶσιν ψυχῆς καὶ σώματος εἰς τὸ βασιλεύειν συνῳδὰ τῷ ἁγίῳ αὐτοῦ θελήματι, ὅπερ ἐστὶ δικαιοσύνη καὶ ἔλεος καὶ χάρις αὐτοῦ, ὄντος Θεοῦ τοῦ ἐλέους καὶ τῆς χάριτος· ὅτι εἷς ὁ Θεὸς καὶ πάντα τὰ ἀπὸ Θεοῦ ἀπορρέοντα χάρις ἐστὶ καὶ δικαιοσύνη καὶ ἀλήθεια. Ἡ Α. Α. Μ. βασιλεύουσα νῦν ἔτη εἴκοσι σὺν ἑπτὰ ὑπέστη μόχθους καὶ πόνους καὶ λύπας ἐκτάκτους, ἅτε τῶν πραγμάτων τοῦ ὑψηλοῦ κράτους εὑρεθέντων ἐν πολλῇ ἀνωμαλίᾳ καὶ ἀναστατώσει. Ἀλλ' ἡ μεγάλη Αὐτῆς περίνοια, ἡ μεγάλη Αὐτῆς καρτερία, ἡ ἔκτακτος καὶ παρὰ πάντων θαυμαζομένη φιλεργία καὶ ἐνεργητικότης, ἡ ἔκτακτος πολιτικὴ σύνεσις καὶ διορατικότης οὐ μόνον ταῦτα πάντα μετὰ τῆς δυνατῆς εὐχερείας καλῶς προέλαβε καὶ διεξήγαγεν, ἀλλὰ καὶ εἰς ἔργα μεγάλα ἀφορῶντα πάντας τοὺς κλάδους τῆς διοικήσεως τῆς αὐτοκρατορίας ἐκτάκτως ἐπεδόθη καὶ πολλῶν τὴν βελτίωσιν καὶ προαγωγὴν ἐπέτυχεν. Ἀληθῶς· μάλιστα ἡ ἐπίδοσις τῆς σπουδῆς τοῦ ὀθωμανικοῦ λαοῦ ἔλαβεν ἐπὶ τῶν εὐκλεῶν ἡμερῶν τῆς

Α. Α. Μ. τοιαύτην ἐπίδοσιν, οἵας ἐπὶ αἰῶνα ὅλον παρῳχημένου χρόνου οὐκ ἠξιώθη. Ἔπαινος τοίνυν, εὐχαριστία καὶ εὐγνωμοσύνη ὀφείλεται κοινῶς Αὐτῇ ὅτι οὕτως νὐδόκησε καὶ μεγάλα ἐποίησε. Πλὴν ἀλλ' ὅμως καὶ μετὰ ταῦτα οἱ πιστοὶ καὶ ἀφωσιωμένοι ὑπήκοοι Αὐτοῦ γενναιότερα ἔτι προσδοκῶσι καὶ ἀνώτερα κοινὰ ἀγαθὰ εὐνομίας, τάξεως, ἰσονομίας, οἰκονομίας καὶ εὐδαίμονος ἀνθρωπισμοῦ. Δῴη τοίνυν ὁ Θεὸς ἡμῶν τῇ Α. Α. Μ. τῷ κραταιοτάτῳ αὐτοκράτορι ἡμῶν ὑγείαν ἀμετάπτωτον καὶ ἐνίσχυσιν ἐν παντὶ ἀγαθῷ ὑπὲρ τῶν πιστῶν Αὐτῆς ὑπηκόων, ἀπαλλαγὴν ἀπὸ παντὸς ἀνιαροῦ καὶ βασιλείαν κατὰ Θεὸν ἔνδοξον. Ἀμήν.

Μετὰ τὴν προσλαλιὰν οἱ χοροὶ τοῦ ναοῦ ἔψαλον ἐμμελῶς κατὰ πρῶτον τὸν πολυχρονισμὸν τοῦ Ἄνακτος καὶ εἶτα τὸν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, μεθ' ὃ ἐγένετο ἡ ἀπόλυσις. Πάσης τῆς ἐπισήμου συνοδίας διευθυνομένης εἶτα εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν Πατριαρχῶν, ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἀπὸ τῆς ἀνωτάτης βαθμίδος τῆς κλίμακος τῆς Μ. Πρωτοσυγκελλίας ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ἐν τῷ προαυλίῳ συνωστισμένον λαὸν καὶ τὴν πρὸς τὸν σεπτὸν Ἄνακτα ὀφειλομένην εὐγνωμοσύνην ἐξαίρων ἐπεῖπεν ὅτι νῦν ὅτε ἐκτὸς τοῦ ἱεροῦ ναοῦ εὑρίσκεται ἐπιτρέπει αὐτῷ ἵνα ζητωκραυγήσῃ ὑπὲρ τοῦ γαληνοτάτου μονάρχου αὐτοῦ. Ἐφ' ᾧ καὶ ὁ λαὸς πάραυτα τότε ἐζητωκραύγησε τρίς.

Πρὸς τοὺς ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν Πατριαρχῶν συναθροισθέντας, ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης προσήνεγκε τότε ἀναψυκτικὰ ποτὰ καὶ ἠύξατο καὶ αὖθις ὑπὲρ τῆς Α. Α. Μεγαλειότητος.

Μετὰ μικρὸν ἡ Α. Θ. Παναγιότης τῇ συνοδείᾳ τῆς Α. Ε. τοῦ ἄρχοντος Μ. Μογοθέτου Σταυράκη βέη Ἀριστάρχου καὶ τοῦ Ἀντωνίου βέη Οἰκιάδου, καπουκεχαγιὰ, μετέβη εἰς τὰ ἐν Γιλδὶζ αὐτοκρατορικὰ ἀνάκτορα. Μικρὸν δ' ἀναπαυθεῖσα ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐν τῇ οἰκείᾳ αἰθούσῃ προσεκλήθη ἐνώπιον τῆς Α. Α. Μεγαλειότητος καὶ ἡγουμένη τῶν λοιπῶν πνευματικῶν ἀρχηγῶν ὡδηγήθη ἐνώπιον Αὐτῆς καὶ προσεφώνησε διὰ τῶν ἑξῆς :

Μεγαλειότατε Αὐτοκράτορ Σουλτὰν Ἀβδοὺλ Χαμὶτ Χὰν ἐφένδη ἡμῶν,

«Τῷ Θεῷ δόξα, αὖθις ἔτος πληρώσαντες ἀφικόμεθα κατὰ τὴν εὔσημον ταύτην ἡμέραν δι' ἅπαντας τοὺς πιστοὺς καὶ ἀφωσιωμένους ὑπηκόους τῆς Ὑμετέρας Αὐτοκρατορικῆς Μεγαλειότητος, ἡμέραν τῆς εἰς τὸν ὑψηλὸν Θρόνον τῶν μεγάλων καὶ ἐνδόξων προγόνων Αὐτῆς ἀναβάσεως.

Εὐφροσύνως οὖν λαμβάνομεν τὴν ὑψηλὴν τιμὴν οἱ πνευματικοὶ ἀρχηγοὶ πάντων τῶν μὴ ὀθωμανῶν ὑπηκόων Αὐτῆς ὅπως ἐμφανισθῶμεν ἐνώπιον τῆς Ὑμετέρας Αὐτοκρατορικῆς Μεγαλειότητος καὶ προσφέρωμεν Αὐτῇ τὰ βαθύτατα ἡμῶν σέβη καὶ τὰς εὐχὰς τῆς χαρᾶς καὶ διαβεβαιώσωμεν Αὐτὴν ἅμα περὶ τῆς πλήρους πίστεως καὶ ἀφοσιώσεως εἰς τὸ σεπτὸν Αὐτῆς πρόσωπον ἡμῶν τε καὶ πάντων τῶν πνευματικῶν ἡμῶν τέκνων.

Ἐν δὲ τῇ ἀκραδάντῳ πεποιθήσει ὅτι ἡ Ὑμετέρα Αὐτοκρατορικὴ Μεγαλειότης νυχθημερὸν κοπιᾷ καὶ φροντίζει ὑπὲρ τῆς εὐνόμου καὶ ἰσονόμου διοικήσεως πάντων τῶν πιστῶν Αὐτῆς ὑπηκόων, καὶ ὅτι ἡ εὐημερία αὐτῶν, ἥτις ἐστὶν εὐημερία τοῦ ὑψηλοῦ Αὐτῆς κράτους, ἐστὶ τὸ μόνον μέλημα Αὐτῆς, ἀποστρέφοντες τὸ πρόσωπον ἀπὸ τῶν κακοποιῶν στοιχείων καὶ ἀποδοκιμάζοντες τὰς πράξεις αὐτῶν καὶ ἀπεκδεχόμενοι τὰ ἄνω ἐκ τῆς πρωτοβουλίας τῆς Ὑμετέρας Αὐτοκρατορικῆς Μεγαλειότητος, αἴρομεν χεῖρας ἱκέτιδας πρὸς τὸν ὕψιστον Θεὸν δεόμενοι ὑπὲρ τῆς ὑγείας καὶ εὐημερίας τῆς Ὑμετέρας Αὐτοκρατορικῆς Μεγαλειότητος, τῆς δυναστείας Αὐτῆς καὶ τοῦ ὑψηλοῦ Αὐτῆς κράτους».

Ἡ Α. Α. Μεγαλειότης ὁ γαληνότατος καὶ κραταιότατος ἡμῶν Ἄναξ καὶ ταύτην τὴν φορὰν, ὡς πάντοτε, μετὰ τῆς διακρινούσης Αὐτὸν εὐμενείας ἐδέξατο τοὺς Πατριάρχας καὶ πνευματικοὺς ἀρχηγοὺς τῶν διαφόρων μὴ μουσουλμανικῶν θρησκευμάτων καὶ ἐξόχους ἀπέτεινεν αὐτοῖς λόγους βασιλικῶν δηλώσεων καὶ χάριτος.

Ἀκροασαμένη ἡ Α. Α. Μ. μετ' εὐμενείας ὑποχρεούσης βαθύτατα τοὺς πρὸ αὐτοῦ ἱσταμένους πατριάρχας καὶ λοιποὺς πνευματικοὺς ἀρχηγοὺς τῆς ὑπὸ τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου ἀναγνωσθείσης ἑλληνιστὶ προσφωνήσεως, ἐπέστησε πλειότερον τὴν βασιλικὴν Αὐτοῦ προ-

σοχὴν εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῆς μεταφράσεως αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Ἐξ. ἄρχοντος μεγάλου Λογοθέτου Σταυράκη βέη Ἀριστάρχου.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς ἀναγνώσεως τῆς μεταφράσεως ἤρξατο λαλοῦσα εὐμενῶς ἡ Α. Α. Μεγαλειότης, εἰ καὶ πρὸς πάντας κατὰ τὸ φαινόμενον τὸν λόγον ἀποτείνουσα, ἀλλ' ἔχουσα πάντοτε τὸ βασιλικὸν Αὐτῆς πρόσωπον ἐστραμμένον πρὸς τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην.

Ἐν πρώτοις ἡ Α. Α. Μ. πύχαρίστησε τοῖς πατριάρχαις καὶ τοῖς πνευματικοῖς ἀρχηγοῖς διά τε τὰς ἑαυτῶν καὶ τὰς ἐν ὀνόματι τῶν πνευματικῶν αὐτῶν τέκνων ὑποβληθείσας διὰ τοῦ προσφωνήματος συγχαρητηρίους εὐχὰς καὶ τὴν διαβεβαίωσιν τῆς πρὸς τὸ σεπτὸν βασιλικὸν Αὐτοῦ πρόσωπον πίστεως καὶ ἀφοσιώσεως. Ἀκολούθως ἐκτενέστερον τὸν λόγον ποιουμένη περὶ τῶν διοικητικῶν ὑποθέσεων καὶ λοιπῶν πραγμάτων τοῦ ὑψηλοῦ Αὐτοῦ κράτους εὐηγγελίσατο,ὅτι νυχθημερὸν ἐργάζεται, κοπιᾷ καὶ σκέπτεται περὶ τῆς εὐημερίας καὶ τῆς καλῆς διοικήσεως τῶν ὑπηκόων Αὐτοῦ, ὅτι ἕνα μόνον καὶ διακαῆ πόθον ἔχων καὶ εἰς αὐτὸν νυχθημερὸν καταγινόμενος, διαβεβαιοῖ ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ ὅτι οὐδεμίαν διάκρισιν ποιεῖται τῶν ὑπηκόων Αὐτοῦ, ὅτι πάντας ἐξ ἴσου ἀγαπᾷ καὶ πάντων τὸ καλὸν ποθεῖ καὶ ὑπὲρ τούτου καὶ μόνου καταγίνεται. Θλίβεται καὶ πονεῖ δι' ὅσα ἐγένοντο ἔν τισι μέρεσι τῶν βιλαετίων Θεσσαλονίκης, Κοσσόβου καὶ Βιτωλίων ὑπὸ ξένων καὶ ἐκ ξένων εἰσηγήσεων, διότι εἶναι βεβαία, ὡς μετὰ τόνου φωνῆς διεβεβαίωσεν ἡ Α. Α. Μ., ὅτι πάντες οἱ πιστοὶ Αὐτοῦ ὑπήκοοί εἰσιν ἀθῶοι καὶ ἀδίκως ὑπέστησαν τὰς ἐπελθούσας αὐτοῖς συμφοράς.

Κατ' ἐπανάληψιν ἡ Α. Α. Μ. τὸν λόγον συνεχίζουσα μετὰ σπουδῆς καὶ στοργῆς ἐπανέλαβε πόσον ἐθλίβη, πόσον ἐπόνεσεν ἡ βασιλικὴ Αὐτῆς καρδία δι' ὅσα, κρίμασιν οἷς οἶδε Θεὸς, ὑπέστησαν μέρη τινὰ πέριξ τοῦ Μοναστηρίου καὶ ἐν Θεσσαλονίκῃ. Ἐθλίβη, εἶπε, τὴν καρδίαν, καὶ ἀπέστειλεν ὑπασπιστὴν Αὐτοῦ ἐντολὴν βασιλικὴν ἔχοντα νὰ ἐξετάσῃ αὐστηρῶς καὶ νὰ τιμωρήσῃ τοὺς δράστας τῶν κακῶν καὶ δικαιώσῃ τοὺς ἀδικουμένους.

Διεκήρυξεν ἡ Α. Α. Μ. ὅτι διαταγαὶ περὶ τοιούτων ἀποτροπαίων πραγμάτων ἀδύνατον ἦν νὰ προέλθωσιν ἐκ τῶν ἀνακτόρων αὐτοῦ ἢ τῆς ὑψηλῆς Αὐτοῦ Κυβερνήσεως. Διεβεβαίωσε τὴν Α. Θ. Π. ὅτι ἀμειλίκτως θὰ τιμωρηθῶσιν οἱ δράσται, ὅτι οὐδεμία περὶ αὐτῶν συγκατάβασις ἢ χάρις θέλει ἐμφιλοχωρήσῃ. Μετ' εὐχαριστήσεως, εἶπεν, ἤκουσεν ὅτι ἡ ἱερὰ Σύνοδος ἀπεφάσισε νά συλλέξῃ ἐλέη ὑπὲρ τῶν παθόντων καὶ συνεχίζουσα τὸν λόγον ἤγγειλεν ὅτι θέλει προσενέγκει καὶ ἡ Α. Α. Μ. ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ τούτου σκοποῦ.

Ἡ Α. Α. Μεγαλειότης ηὐδόκησε νὰ ἐπινεύσῃ ἵνα πάντα ταῦτα τὰ ῥήματα Αὐτοῦ διαβιβασθῶσιν εἰς πάσας τὰς μὴ μουσουλμανικὰς κοινότητας σὺν τῇ βεβαιώσει τῇ βασιλικῇ ὅτι περὶ πάντων καὶ τοῦ λοιποῦ θέλει προνοήσει ἐν ἰσότητι καὶ δικαιοσύνῃ.

Μετὰ ταύτας τὰς οὕτω βαρυσημάντους βασιλικὰς δηλώσεις, τὰς ἀφορώσας εἰς τοὺς πιστούς καὶ ἀφωσιωμένους Αὐτοῦ ὑπηκόους, ἄνευ διακρίσεως, ἡ Α. Α. Μ. στρέψασα τὸν λόγον πρὸς τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην ἠρώτησε περὶ τῆς ὑγείας αὐτοῦ καὶ ηὔξατο ἵνα μὴ τὸ ἀποσοβηθὲν κακὸν τῆς ἀσθενείας ἐπαναληφθῇ, προσθεῖσα καὶ ἑτέρους λόγους πολλῆς βασιλικῆς χάριτος καὶ ἐπιεικείας.

Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἔξοδον τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ἀπεστάλη κατ' ἐντολὴν πρὸς Αὐτὴν ὁ μέγας τελετάρχης ἐξοχώτατος Ἰβραὴμ βέης, ὅπως ἐπαναλάβῃ τὴν ἔκφρασιν τῆς βαθείας καὶ ὑποκαρδίου λύπης τῆς Α. Α. Μ. διὰ τὰ ἀτυχῆ συμβάντα καὶ τὴν διαβεβαίωσιν τῆς ὑψηλῆς βασιλικῆς μερίμνης περὶ τῆς διορθώσεως καὶ βελτιώσεως τῶν ὑπὸ ποτε λαβόντων χώραν θλιβερῶν, δι' ἃ ἐπανελήφθησαν αἱ πατριαρχικαὶ εὐχαριστίαι.

Τὰς αὐτοκρατορικὰς ταύτας δηλώσεις ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἀνεκοίνωσε τηλεγραφικῶς τοῖς σεβασμ. μητροπολίταις Θεσσαλονίκης, Ἀδριανουπόλεως καὶ Πελαγωνίας, ἤγγειλε δὲ πάντα καὶ κατὰ τὴν σημερινὴν τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου συνεδρίαν.

Τῇ ἑσπέρᾳ ἐπὶ τῇ ἐπετηρίδι τὰ Πατριαρχεῖα ἐφωταγωγήθησαν λαμπρῶς, ἔξωθεν τῆς Πύλης αὐτῶν στηθείσης ἀψίδος μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς «ζήτω ὁ Σουλτάνος», ἡ δὲ Α. Θ. Παναγιότης παρέθετο δεῖπνον, εἰς ὃ παρεκάθησαν οἱ σεβασμ. συνοδικοί, οἱ παρεπιδημοῦντες μητροπολῖται καὶ οἱ ἐνταῦθα ἀντιπρόσωποι τῶν ἁγίων Τόπων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Μονὴ Φανερωμένης. — Τῷ παρελ. σαββάτῳ ἡ ἁγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος συγκροτήσασα ἔκτακτον συνεδρίαν αὐτῆς χάριν ἐπειγόντων τινῶν ζητημάτων προέβη σὺν ἄλλοις καὶ εἰς τελειωτικὸν καθορισμὸν τῶν προσόδων τῆς ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Κυζίκου ἱερᾶς πατριαρχικῆς καὶ σταυροπηγιακῆς Μονῆς Φανερωμένης. Οὕτως ἐνέκρινεν ὅπως, ἀφαιρουμένων τῶν πρὸς συντήρησον τοῦ εὐαγοῦς σκηνώματος ἀπαιτουμένων δαπανῶν, διατίθηνται κατ' ἔτος ἐκ τοῦ ὑπολοίπου τῶν προσόδων 70 λίρας πρὸς συντήρησιν ἱεροκήρυκος, ὅστις θὰ διαμένῃ μὲν ἐν Περάμῳ ὡς ἀρχιερατικὸς ἐπίτροπος, θὰ κηρύττῃ ὅμως τὸν θεῖον λόγον ἐν τοῖς ναοῖς ταύτης τε καὶ τῶν λοιπῶν πέριξ κοινοτήτων ἐκ περιτροπῆς ταύτας ἐπισκεπτόμενος. Ἐκ τοῦ ὑπολοίπου δὲ ποσοῦ ἐνεκρίθη ὅπως διατίθηνται 40% μὲν κατ' ἐκκλησιαστικὴν φιλοτιμίαν ὑπὲρ τῶν ἐκπαιδευτικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν ἀναγκῶν τῆς κοινότητος Περάμου, 60% δὲ παρέχωνται εἰς τὴν Ι. Μητρόπολιν Κυζίκου, ἥτις τῇ συνεννοήσει τῆς δημογεροντίας Ἀρτάκης καὶ τῆς ἀντιπροσωπείας τῶν ἐνδιαφερομένων κοινοτήτων Λαγκάδος Μηχανιώνας, ἄνω Γιαπτζήκιοϊ καὶ Καστέλι ἡ θὰ διανέμῃ μεταξὺ αὐτῶν τὸ ποσὸν συμφώνως πρὸς τὰς ὑλικὰς ἀνάγκας τῶν ἐκπαιδευτηρίων αὐτῶν, ἢ κοινῇ πάντων συνεννοήσει, θὰ διαθέτῃ εἰς συντέλεσιν καὶ πραγμάτωσιν ἐκπαιδευτικοῦ σκοποῦ γενικωτέρου ἐπ' ὠφελείᾳ αὐτῶν τούτων τῶν κοινοτήτων.

Περὶ τῆς διαχειρίσεως δὲ προκειμένου, ἡ ἁγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος ἐνέκρινεν ὅπως αὕτη διεξάγηται ἐπὶ τοῦ παρόντος ὑπὸ τοῦ ἡγουμένου τῆς Μονῆς μετὰ τοῦ γραμματέως αὐτῆς, ἐποπτεύοντος ἀμέσως καὶ ἐπιβλέποντος τοῦ κυριάρχου μητροπολίτου, μέχρις ὁριστικῆς περὶ τούτου ἀποφάσεως τῆς Συνόδου.

Ἡ ἀνωτέρω συνοδικὴ ἀπόφασις διεβιβάσθη τῷ σεβασμιωτάτῳ μητροπολίτῃ Κυζίκου κ. Κωνσταντίνῳ διὰ τὰ παραιτέρω.

Σχολὴ γλωσσῶν. — Τῷ παρελθόντι σαββάτῳ συνελθοῦσα ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου ἡ ὑπὸ τῶν δύο Σωμάτων ἐκλεγεῖσα Ἐπιτροπὴ ἅμα μὲν ἀντήλλαξε σκέψεις περὶ τοῦ δανατοῦ τῆς ἐξευρέσεως πόρων διὰ τὴν λειτουργίαν τῆς εἰρημένης σχολῆς τῶν γλωσσῶν, ἅμα δὲ ἔθετο τὰς βάσεις αὐτῆς. Ἡ λειτουργία ὅμως τοῦ παιδευτηρίου ἀπὸ τοῦ ἀρχομένου ἤδη σχολικοῦ ἔτους ἐθεωρήθη ἀδύνατος.

Μητρόπολις Παραμυθίας.—Κάτοικοί τινες τῆς ἄλλοτε πατριαρχικῆς ἐξαρχίας Γηρομερίου τῆς τῇ μητροπόλει Παραμυθίας συγχωνευθείσης ἐξητήσαντο τὴν ἀνασύστασιν τῆς ἐξαρχίας. Ἡ Ἐκκλησία διὰ τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Παραμυθίας καὶ Φιλιατῶν διεμήνυσεν αὐτοῖς ὅτι ἡ περὶ συγχωνεύσεως τῆς πάλαι ἐξαρχίας ἀπόφασις ἔστιν ἀνεπίστροφος.

Ἐκκλησίαι ἐν τῇ διασπορᾷ.

Κοινότης ὀρθοδόξων Λονδίνου – Ἀναχωρήσας ἐκ Λονδίνου, ἐπ' ἀδείᾳ, ἀφίκετο εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ Ζάκυνθον, πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν συγγενῶν αὐτοῦ, ὁ πανοσιολογ. ἀρχιμανδρίτης καὶ προϊστάμενος τῆς ἐν Λονδίνῳ ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου κοινότητος κ. Ἀντώνιος Παράσχης.

Ἀφίξεις—Ἀφίκετο ἐξ Ἀθηνῶν ἐπὶ μικρὸν διαμείνας ἐκεῖ ὁ θεοφιλ. ἐπίσκοπος Παμφίλου κ. Μελισσηνὸς Χριστοδούλου καὶ ὁ πανοσιολογ. ἐπίτροπος τοῦ ἁγίου Ὄρους Σινᾶ πρωτοσύγκελλος κ. Δανιὴλ Συλίβης.

Ἅγιον Ὄρος—Ἀφίκετο ἐνταῦθα ὁ ἐκ τῶν προεχόντων πατέρων τῆς ἱερᾶς τῶν Ἰβήρων μονῆς καὶ ἐπὶ πολυετίαν γραμματεὺς αὐτῆς χρηματίσας ὁσιολογ. διάκονος κ. Σπυρίδων Ἰωρ΄της.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΠΡΙΣΔΡΙΑΝΩΝ*

Τοῦ ἐπισκόπου Πρισδριανῶν Κ. Ἰωάννου προοίμιον πρὸς τὸν αἰτήσαντα.

Ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα με ὑπερβαίνειν ἡ σὴ ἀναπείθει προσταγὴ καὶ τῶν ἐμοὶ ἀδυνάτων ἐφίεσθαι, τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπε, καὶ ἑρμηνεύειν ἀναγκάζει, ἅπερ αὐτὸς ἑρμηνευθῆναι πάνυ ἐπεπόθουν· ἀλλ' ἡ σή μοι πάντως ἀρετὴ λίαν εὐπόριστον τὸ πάντη δυσπόριστον ἀπειργάσατο· καὶ διὰ τοῦτο καὶ τὴν ἑρμηνείαν τοῦ ὀρθρινοῦ ἐξεψάλμου ραδίως διεξῆλθον ὡς ὁρᾷς, ἣν προσάγω τῷ πολλῶν καλῶν καὶ ἀγαθῶν αἰτίῳ μοι γεγονότι καὶ ταῦτα μὲν ἐγώ σοι ὁ ταπεινὸς καὶ πάντα εὐτελὴς ἐπίσκοπος Πρισδριανῶν Ἰωάννης σοὶ τῷ διέποντι εἰς τὰ Σκόπια κυρίῳ Ἰωάννῃ τῷ Βρανειανίτῃ καὶ ἀνδρώπῳ τοῦ σεβαστοῦ κυ-

* Συνέχεια ἀπὸ σελ. 355 – 356 καὶ τέλος.

ρίου Γεωργίου τοῦ Παλαιολόγου. τὰ δὲ τῆς ἑρμηνείας τοῦ ὀρθρινοῦ ἐξεψάλμου ἔχει οὕτως.

Ψαλμὸς τῷ Δαβὶδ τρίτος.

Ὑπόθεσις.

Τοῦτον τὸν Ἱεροψάλτην προφήτην καὶ θεοπάτορα Δαβὶδ ἡ τῆς θείας Γραφῆς ἱστορία φησὶ διπλῇ περιπεπτωκέναι παρανομίᾳ, ὅτι τε Βηρσαβεὲ τὴν τοῦ Οὐρίου τοῦ στρατιώτου γυναῖκα ἐμοίχευσε καὶ ὅτι τὸν αὐτὸν Οὐρίαν διὰ γραφῆς αὐτοῦ φονευθῆναι παρεσκεύασε· δι' ἃς δὲ δὴ δύο παρανομίας, λέγω δὴ τὸν φόνον καὶ τὴν μοιχείαν πολλὰς πολλάκις καὶ παντοδαπὰς ὑπέμεινε τὰς συμφοράς· τὰ γὰρ ὁμοροῦντα ἔθνη πρὸς μάχην αὐτοῦ ἐκινήθησαν καὶ ὁ οἶκος αὐτοῦ οὐ μετρίαν στάσιν ἐδέξατο καὶ τὴν παρανομίαν διεδέξατο· μυρία γὰρ αὐτῷ ἐπισυνέβησαν τὰ δεινὰ καὶ παντοῖα χαλεπὰ καὶ πολλά· τίνα; ἡ τοῦ Ἀμὼν ἀκολασία, ἡ τοῦ Ἀβεσαλὼμ μιαιφονία, ἡ ἀδελφοκτονία, ἡ κατὰ τοῦ πατρὸς τοῦ Δαβὶδ ἐπανάστασις, ὧν πάντων αὐτὸς μὲν ἀνώτερος θείᾳ διετηρήθη χάριτι, χώρᾳ δὲ ἐξεχωρίσθη τῇ ἐπαξίᾳ τραγωδίας κανίᾳ, τῇ συμφορῶν ἐπιφορᾷ ἐπικομισάσῃ τῷ Προφήτῃ Δαβίδ, καθ' ὃν καιρὸν τὸν πατραλοίαν ἀπεδίδρασκεν υἱὸν καὶ τοῖς σὺν αὐτῷ τὴν πρὸς αὐτὸν τὸν αὐτοῦ υἱὸν ἀνεδείξατο παράταξιν, ὅτε καὶ τοῦτον ἔγραψε τὸν ψαλμόν, τοῦ θείου Πνεύματος τηνικαῦτα ἐν αὐτῷ ἐνεργήσαντος διὰ τὴν παρ' αὐτοῦ γεγενημένην θερμὴν μετάνοιαν καὶ τὴν ὑπερβολικὴν ταπείνωσιν, ἣν ἐνεδείξατο μετὰ τὴν διπλῆν ἐκείνην παρανομίαν. Καὶ αὕτη μέν ἐστιν ἡ τοῦ ψαλμοῦ τούτου ὑπόθεσις· ταύτῃ δ' ἐπενεχθήσεται καὶ ἡ αὐτοῦ ἑρμηνεία, ἔχουσα καὶ αὕτη οὕτως.

«Κύριε τί ἐπληθύνθησαν οἱ θλίβοντές με; πολλοὶ «ἐπανίστανται ἐπ' ἐμέ· πολλοὶ λέγουσι τῇ ψυχῇ «μου, οὐκ ἔστι σωτηρία αὐτοῦ ἐν τῷ Θεῷ αὐτοῦ.»

Εὔχεται ὁ θεῖος οὗτος Προφήτης πρὸς τὸν Θεὸν καί φησι· Κύριε· καλῶς δέ φησι τὸ Κύριε· τὸ γὰρ Κύριος ὄνομα οἰκεῖον πέφυκεν εἶναι καὶ τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι· τῷ μὲν Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καθὼς αὐτὸς οὗτος ὁ Προφήτης ἐν ἄλλοις φησί λέγων· «εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου, κάθου ἐκ δεξιῶν μου·» τῷ δὲ ἁγίῳ Πνεύματι, καθὼς τὸ σύμβολον τῆς ἁγίας πίστεως ἡμῶν τῶν Χριστιανῶν φησί λέγον· «καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ Κύριον, τὸ ζωοποιόν.» Τί· τὸ τί οὐκ ἔστιν ἐρωτηματικόν, ὡς τό: τί ἐστιν ἄνθρωπος, ἢ τόδε τὸ πρᾶγμα· ἀλλὰ διαπορητικόν· διαπορῶν γάρ φησί: Κύριε, εἰ ὡς μέλλω εἰπεῖν ἀντιλήπτωρ μου εἶ, δόξα μου καὶ ὑψῶν τὴν κεφαλήν μου, τί, τοὐτέστιν ἵνα τί καὶ διατί ἐπληθύνθησαν οἱ θλίβοντές με καὶ πολλοὶ ἐπανίστανται ἐπ' ἐμέ, καὶ πολλοὶ λέγουσι τῇ ψυχῇ μου ὅτι οὐκ ἔστι μοι σωτηρία ἐν σοὶ τῷ Θεῷ μου· ταῦτα δέ μοι λέγουσι καὶ ἐντὸς καὶ ἐκτός· ἐντὸς μὲν οἱ λογισμοὶ οἱ τῷ βυθῷ τῆς ἀθυμίας καταβυθίζοντές με, ἐκτὸς δὲ οἱ ἐπιτωθάζοντες καὶ διακωμῳδοῦντες ἄνθρωποι, οἳ δὴ πολλῷ πλείονα τὴν λύπην μοι ἐμποιοῦσι πολλυπλασιάζοντες αὐτὴν ἐν τῷ λέγειν αὐτοὺς ὅτι γεγύμνωμαι σῆς βοηθείας.

. . . . . .

«Ἐγὼ δὲ ἐκοιμήθην καὶ ὕπνωσα· ἐξηγέρθην ὅτι «Κύριος ἀντιλήψεταί μου.» Κοιμηθῆναι καὶ ὑπνῶσαί φησιν, ὅτι πᾶς ἄνθρωπος κοιμᾶται νυκτὸς καταλαβούσης· νύκτας δὲ πολλάκις ἡ θεία Γραφὴ καλεῖ τὰς συμφοράς· διατί; διότι ἄγαν ἀνιαροῖς περιπίπτοντες νομίζουσι διάγειν ὡς ἐν σκότει· σκότος δὲ συνεζεύχθη τῇ νυκτί· ταῖς νυξὶ δὲ συνεζεύχθη ὁ ὕπνος· καὶ διὰ τοῦτό φησιν ὅτι ἐγὼ ἐκοιμήθην καὶ ὕπνωσα ὅτι τοιούτοις περιέπεσα κακοῖς· ὧν κρείττων ἐγενόμην βουλόμενος εἰπεῖν ἔφη τὸ ἐξηγέρθην· ἐπάγει δὲ καὶ τὴν αἰτίαν, διατὶ κρείττων αὐτῶν ἐγένετο, καὶ φησιν, ὅτι τῆς θείας ἀπήλαυσα ροπῆς· τοῦτο γὰρ ἐδήλωσεν εἰπών, ὅτι· Κύριος ἀντιλήψεταί μου, προφητικῶς προορῶν τὸ γενησόμενον.

. . . . . .

Ψαλμὸς ρϐ΄.

Οὗτος ὁ ψαλμὸς ἑρμηνευθεὶς ἐν τοῖς Τυπικοῖς παρὰ τοῦ ἀρχιεπισκόπου πάσης Βουλγαρίας κυρίου Θεοφυλάκτου περιττὸν ἔδοξε τὸ καὶ νῦν ἑρμηνευθῆναι διὰ τὸ μὴ περιπεσεῖν ἡμᾶς τῇ ἀδολεσχίᾳ· ἀδολεσχία γάρ ἐστι τὸ πολλάκις τὸ αὐτὸ λέγειν· ἐκεῖνα δὲ δέον ἑρμηνευθῆναι ὅσα ἴσως παρελείφθησαν καὶ οὐκ ἐπεμνήσθησαν ἐν τῇ δηλωθείσῃ ἑρμηνείᾳ· ἔχουσι δὲ κακεῖνα οὕτως.

Δοκεῖ μὲν ὁ ψαλμὸς οὗτος ἀκόλουθος εἶναι τῷ πρὸ αὐτοῦ προτεταγμένῳ ψαλμῷ καὶ κατ' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν· καὶ γὰρ ἐν ἐκείνῳ μὲν οἱ τὰς ἐν Βαβυλῶνι συμφορὰς ὀλοφυρόμενοι τὸν Θεὸν ἱκέτευον τῆς ἐπανόδου τυχεῖν· ἐν τούτῳ δὲ τῷ ψαλμῷ ὑμνοῦσι τὸν εὐεργέτην Θεὸν παρασχόντα τούτοις τὰ αἰτούμενα καὶ τὴν ἐκ Βαβυ-

λῶνος ἐπὶ τὰ πάτρια ἐπάνοδον· ἐγὼ δὲ οἶμαι ὅτι καὶ πᾶσιν ἀνθρώποις αὕτη ἁρμόζει ἡ πρὸς Θεὸν ὑμνῳδία πικροτέρας ἀπαλλαγεῖσι δουλείας καὶ μείζονος ἀξιωθεῖσιν ἐλευθερίας· ἁρμόζει δὲ καὶ αὐτῷ τῷ προφήτῃ Δαβὶδ διαφυγόντι τὸν Σαοὺλ πόλεμον καὶ ἐν ἡσυχίᾳ γενομένῳ, ὃς καὶ πρὸς τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν ταῦτά φησι· δηλώσει δὲ καὶ αὐτῶν τῶν ῥητῶν ἡ διάνοια ὡς ἡ δευτέρα μᾶλλον ὑπόθεσις τῆς τε πρώτης καὶ τρίτης ἀληθεστέρα· ὅμως ἑκάτερος αὐτῶν ὅτε Ἰσραὴλ καὶ πᾶς ἄνθρωπος καὶ αὐτὸς ὁ προφήτης Δαβὶδ πρὸς τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν φησιν οὕτως·

«ὅτι κατὰ τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τῆς γῆς »ἐκραταίωσε Κύριος τὸ ἔλεος αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς φο»βουμένους αὐτόν».

Δεῖξαι βουλόμενος οὗτος ὁ Προφήτης τὸ ἄπειρον τῆς τοῦ Θεοῦ ἀγαθότητος οὐχ εὗρε μεῖζον διάστημα οὐρανοῦ καὶ γῆς καὶ ἀνατολῆς καὶ δύσεως ἡλίου· εἰ γὰρ εὗρεν ἤγαγεν ἂν αὐτὸ εἰς μέσον ὁ ἀνθρώπινος λογισμός· διό φησιν ὅτι τοσοῦτον ἐκραταίωσε καὶ ἐκράτυνεν ὁ Κύριος τὸ ἔλεος αὐτοῦ καὶ μέγα τοῦτο ἐνεδείξατο εἰς τοὺς φοβουμένους αὐτὸν, ὅσον ἐστὶ τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τῆς γῆς· τὸ δὲ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τῆς γῆς ἐστιν οὐ τοῦτο τὸ ὁρώμενον χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ· ψεύδεται γὰρ καὶ ἡ ὅρασις καὶ τὸ ὁρώμενον χρῶμα· πῶς; δῆλον ἀπό τινος φανεροῦ παραδείγματος τοῦ νῦν ῥηθησομένου, καὶ ἀπὸ τοῦ ἐναλλάσσεσθαι τὴν τοῦ οὐρανοῦ χρόαν, ἄλλην φαινομένην τὴν ἡμέραν καὶ ἄλλην τὴν νύκτα· καὶ γὰρ τὴν ἡμέραν λευκότερος φαίνεται ὁ οὐρανὸς, τὴν δὲ νύκτα μελανότερος· καὶ εἰ ἦν τὸ αὐτὸ χρῶμα, ἐφαίνετο ἂν καὶ τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα τὸ αὐτὸ, ἀλλὰ μὴν οὐ φαίνεται· οὐκ ἄρα τοῦτο τὸ φαινόμενον ἐστὶ τὸ τοῦ οὐρανοῦ χρῶμα· καὶ τοῦτο δῆλον ἀπὸ τοῦ εἰρημένου παραδείγματος ἔχοντος οὕτως· ὥσπερ τις ἱστάμενος ἔν τινι περιοπῇ καὶ τόπῳ ὑψηλοτάτῳ ἀποβλέπων πρὸς τὸ πέλαγος τῆς θαλάσσης, εἰ μὴ ἔνι ἔμπροσθεν αὐτοῦ τὸ ἐπιπροσθοῦν οἷον βουνὸς ἢ ὄρος ἢ ἄλλο κώλυμα, πάντως ὁρᾷ ὁ ὀφθαλμὸς ὅσον δύναται διάστημα, ἐπέκεινα δὲ μὴ δυνάμενος ὁρᾶν δοκεῖ σκότος ὁρᾶν· πλεῖον δὲ τούτου τοῦ διαστήματος ἀπέχων διάστημα ὁ οὐρανὸς ἀπὸ τῆς γῆς. ὁρᾷ ὁ ὀφθαλμὸς ὅσον δύνατωι καὶ τὸ ἐπέκεινα ὁρᾷ σκότος· τὸ σκότος τοῦτο τῷ φωτὶ τοῦ ἡλίου μιγνύμενον τὴν ἡμέραν ποιεῖ τοῦτο τὸ ὁρώμενον φαιὸν χρῶμα, μίξιν ἔχον λευκοῦ τοῦ φωτὸς καὶ μέλανος τοῦ σκότους· τὴν δὲ νύκτα μίξιν τοῦ φωτὸς τῆς σελήνης καὶ τῶν φωστήρων ἔχον ποιεῖ χρῶμα μελανότερον τοῦ ἡμερινοῦ χρώματος. Ὥστε δῆλον ἀπὸ τούτου τοῦ φαινομένου ὅτι οὐδέτερον χρῶμα οὔτε τῆς ἡμέρας οὔτε τῆς νυκτὸς ἀληθεύει, ἀλλὰ καὶ ἀμφότερα ψεύδονται· εἰ δὲ ταῦτα ψεύδονται τὰ ὁρώμενα χρώματα, ὁ οὐρανὸς οὐχ ὁρᾶται· μὴ ὁρώμενος δὲ ἄδηλον ἔχει τὸ ὕψος καὶ ἀφανὲς ὀφθαλμοῖς σωματικοῖς· ὅπερ δὲ οὐχ ὁρῶσιν οἱ σωματικοὶ ὀφθαλμοὶ ὁρᾷ ὁ νοῦς· ὡς γὰρ ὀφθαλμὸς ἐν τῷ σώματι οὕτω καὶ νοῦς ἐν ψυχῇ· ὁ νοῦς οὖν ὁρᾷ τὸ ὕψος αὐτοῦ· νοῖ γὰρ θεασάμενος ὁ προφήτης τὸ ὕψος αὐτοῦ ἔφη ὅτι τοσοῦτον ἐστι τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τῆς γῆς, ὅσον ἀπέχει ἡ ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου ἀπὸ τῆς δύσεως αὐτοῦ· εἰ γὰρ τοῦ κύκλου ἡ περιφέρεια πανταχόθεν ἐξίσου ἀπέχει τοῦ κέντρου, κατὰ τὸ μέσον ὄντος, ὅσον ἀπέχει τὸ μεσουράνημα πρὸς τὸ ὑπόγειον, τοσοῦτον ἀπέχει ἡ ἀνατολὴ ἀπὸ τῆς δύσεως· ἀλλὰ τοῦτο μὲν χάριν τοῦ γνωσθῆναι ἡμῖν ὅσον τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ· ὁ δὲ οὐρανός ἐστιν ὡσεὶ καμάρα, καθὼς εἴρηται τῷ προφήτῃ, ἡμεῖς δὲ καὶ τὸ ἕτερον ἡμισφαίριον τοῦ οὐρανοῦ ἐλάβομεν οὐ πρὸς ἀλήθειαν, οὐδὲ σφαιροειδῆ τοῦτον ἀποφαινόμενοι ἀλλ' ὡσεὶ καμάραν· πρὸς μέντοι μόνον κατανόησιν τοῦ ὕψους αὐτοῦ τοῦτο εἰλήφαμεν· ἐν πολλοῖς γὰρ διὰ ψευδῶν ὑποθέσεων εὑρίσκεται ἡ ἀλήθεια· ὥσπερ καὶ νῦν ἡμεῖς τὸν μὴ σφαιροειδῆ ἀλλ' ὡσεὶ καμάραν οὐρανὸν οὕτως ἐλάβομεν.

Ἐν Ἁγίῳ Ὄρει Ἄθῳ 1903 Ἰουλίου 27.

Χρυσόστομος Λαυριώτης

ΔΙΑΔΟΣΙΣ

Γνωστοποιεῖται τοῖς ἔχουσι δικαστικὰς ὑποθέσεις ἐνωπίον τοῦ Δ. Ε. Μ Συμβουλίου, καὶ ἰδίᾳ τοῖς κκ Δικηγόροις ὅτι οὐδὲν δικόγραφον αὐτῶν, οἷον πληρεξούσια, προτάσεις ἢ ἕτερον οἱονδήποτε ἔγγραφον χρησιμεῦον ὡς προσαγόμενον ἔν τινι δίκῃ, θέλει λαμβάνεσθαι ὑπ' ὄψιν αὐτοῦ, ἂν μὴ προηγουμένως τοῦτο πρωτοκολληθῇ καὶ ἀπὸ τῆς προτεραίας τῆς δικασίμου ἐν τῷ οἰκείῳ τῆς ὑποθέσεως φακέλλῳ κατατεθῇ.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 13 Αὐγούστου 1903.

Ἐκ τοῦ Γραφείου.

Ἕνεκα τῆς ἐπεισρεούσης τῆς Α. Α. Μ. τοῦ Ἄνακτος, ἡ «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» ἐκδίδοται σήμερον ἀντὶ μεθαύριον, τῇ παρασκευῇ.

Ὑπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΤΟΣ ΚΓ'. ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, 29 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1903 ΑΡΙΘ 35

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. . . . 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασ. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Μητρ. Διδυμοτείχου ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ

Ἡ συνδρομὴ προκαταβάλλεται ἀποστελλομένη πρὸς τὸν ταμίαν.

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Δωρεὰ τοῦ Ἄνακτος ὑπὲρ τῶν ἐν Μακεδονίᾳ καὶ Θράκῃ παθόντων ὁμογενῶν.—Ἐκκλησιαστικὰ χρονικὰ Κανονικὴ παραίτησις.—Παράρτημα: «Εὐαγγελικὰ διδάγματα».

ΔΩΡΕΑ ΤΗΣ Α. Α. Μ. ΤΟΥ ΑΝΑΚΤΟΣ ὑπὲρ τῶν ἐν Μακεδονίᾳ καὶ Θράκῃ παθόντων ὁμογενῶν.

Κατὰ τὴν ἐπὶ τῇ ἐπετηρίδι τῆς εἰς τὸν θρόνον ἀναρρήσεως τῆς Α. Α. Μεγαλειότητος τοῦ Σουλτάνου παρουσίαν τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου μετὰ τῶν λοιπῶν πνευματικῶν ἀρχηγῶν ἐνώπιον τοῦ σεπτοῦ ἡμῶν Ἄνακτος, ἡ Α. Α. Μεγαλειότης ἀπαντῶσα εἰς τὸ συγχαρητήριον ἐπὶ τῇ ἀγομένῃ ἐπετείῳ προσφώνημα τοῦ οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου εἶχεν ἐκφράσῃ, σὺν ἄλλοις, ἀποτεινόμενος ἰδίᾳ πρὸς τὴν Α. Θ. Παναγιότητα τὴν μεγάλην θλῖψιν καὶ τὸν πόνον τῆς ὄντως πατρικῆς Αὐτῆς καρδίας ἐπὶ τοῖς δεινοῖς παθήμασιν καὶ συμφοραῖς, ἅτινα ὑπέστησαν πολλοὶ ὁμογενεῖς ἔν τισι μέρεσι τῶν βιλαετίων Θεσσαλονίκης, Κρουσόβου καὶ Βιτωλίων ὑπὸ ξένων καὶ ἐκ ξένων εἰσηγήσεων, καὶ ὅτι μετ' εὐχαριστήσεως εἶχεν ἀκούσῃ ὅτι ἡ Ἱερὰ Σύνοδος εἶχεν ἀποφασίσῃ νὰ συλλέξῃ ἐλέη ὑπὲρ τῶν παθόντων τούτων καὶ ὅτι προθύμως θὰ προσέφερε χάριν τοῦ ἱεροῦ τούτου σκοποῦ καὶ ἡ Α. Α. Μεγαλειότης.

Ἤδη ὁ σεπτὸς ἡμῶν Ἄναξ νέα παρεχόμενος τρανὰ δείγματα τῶν φιλανθρώπων αἰσθημάτων Αὐτοῦ καὶ περιφανῶς τὰς αὐτοκρατορικὰς Αὐτοῦ συμπαθείας πρὸς τοὺς παθόντας ὁμογενεῖς, πιστοὺς δ' Αὐτῷ καὶ ἀφωσιωμένους ὑπηκόους, τεκμηριῶν ἀπέστειλε τῇ π. τρίτῃ δι' ἰδιαιτέρου ἀνακτορικοῦ διαγγελέως πρὸς τὴν Α. Θ. Παναγιότητα τὸν οἰκουμ. Πατριάρχην λίρας ὀθωμ. τριακοσίας ὅπως ἐπιδοθῶσι τῇ ἐπὶ τούτῳ συστάσῃ προσφάτως Ἐπιτροπῇ.

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐπὶ τῷ νέῳ τούτῳ δείγματι τῆς αὐτοκρατορικῆς εὐμενείας καὶ εὐνοίας πρὸς τὸ ἡμέτερον γένος εὐχαριστήσασα τὸν ἰδιαίτερον ἀπεσταλμένον τῆς Α. Α. Μεγαλειότητος παρακάλεσεν ὅπως ὑποβάλῃ τῷ φιλαγάθῳ Ἄνακτι τὰς εὐχαριστίας αὐτοῦ τε καὶ τοῦ Γένους ἡμῶν.

Τὴν φιλάνθρωπον ταύτην δωρεὰν τοῦ γαληνοτάτου Ἄνακτος εὐφροσύνως ἀνεκοίνωσεν ἡ Α. Θ. Παναγιότης προχθὲς μὲν εἰς τὸ ἔντιμον Δ. Ε. Μ. Συμβούλιον, χθὲς δὲ εἰς τὴν Ἱ. Σύνοδον ὧν τὰ μέλη εὐγνωμόνως ἐνωτίσθησαν τὸ νέον τοῦτο τεκμήριον τῆς μεγαθυμίας καὶ τῆς πατρικῆς μερίμνης τοῦ φιλολάου Ἄνακτος ὑπὲρ τῶν πιστῶν αὐτοῦ ὑπηκόων.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐνέκρινεν ἅμα ὅπως ἀνοιγῇ ὁ ἐπὶ τούτῳ σχετικὸς τῶν συνδρομῶν κατάλογος φέρων ἐπὶ κεφαλῆς τὸ σεπτὸν ὄνομα τοῦ Ἄνακτος ἡμῶν.

Κατὰ τὴν αὐτὴν συνεδρίαν προσκληθεὶς ἐπὶ Συνόδου ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ἐνετάλη ὅπως διενεργήσῃ ἐράνους μεταξὺ τῶν πατριαρχικῶν ὑπαλλήλων πάντων κληρικῶν τε καὶ λαϊκῶν.

Τὴν ἀνωτέρω βασιλικὴν δωρεὰν ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἀνεκοίνωσε τῷ πανιερ. μητροπολίτῃ Πελαγονίας διὰ τοῦ ἐπομένου τηλεγραφήματος.

Μητροπολίτην Πελαγονίας Ἀμβρόσιον

Ἡ Α. Α. Μ. ὁ γαληνότατος καὶ τρισεύκτος ἡμῶν Ἄναξ Σουλτὰν Ἀβδοὺλ Χαμὶτ Χὰν ἐρέντης ἡμῶν ηὐδόκησε φιλοίκτως νὰ χορηγήσῃ διὰ τοὺς αὐτόθι παθόντας ὀρθοδόξους γραικοὺς Χριστιανοὺς τριακοσίας λίρας. Ὁ Θεὸς νὰ πολυετῇ τὴν Α. Α. Μεγαλειότητα.

27 Αὐγούστου 1903

Πατριάρχης ΙΩΑΚΕΙΜ

Πρὸς τῷ ἀνωτέρω ὅμως δείγματι τῆς αὐτοκρατορικῆς εὐμενείας ἡ Α. Α. Μεγαλειότης ηὐδόκησε νὰ διατάξῃ ὅπως τὸ μὲν ἐκδοθῇ πάραυτα τὸ σχετικὸν αὐτοκρατορικὸν διάταγμα ἐπιτρέπον τὴν ἀνοικοδόμησιν τοῦ ἐν Κρουσόβῳ ναοῦ τῆς ὁμογενοῦς κοινότητος πυρποληθέντος ἐσχάτως κατὰ τὰ θλιβερὰ συμβάντα, τὸ δὲ ὅπως καταβληθῇ ἐκ τοῦ ἰδιαιτέρου Αὐτοῦ ταμείου τὸ ποσὸν 4000 λιρ. πρὸς ἀνέγερσιν αὐτοῦ. Τὸ εὐφρόσυνον τοῦτο γεγονὸς ἡ Α.Θ. Παναγιότης ἀνεκοίνωσε τῷ μητροπολίτῃ Πρεσπῶν διὰ τοῦ ἑξῆς τηλεγραφήματος.

Τῷ μητροπολίτῃ Πελαγονίας, διὰ τὸν μητροπολίτην Πρεσπῶν.

Διὰ δαπάνης τεσσάρων χιλιάδων λιρῶν ηὐδόκησεν ἡ Α. Α. Μεγαλειότης ὁ εὐσπλαγχνος Σουλτάνος ἡμῶν νὰ διατάξῃ τὴν ταχυτέραν οἰκοδομὴν τοῦ πυρποληθέντος ναοῦ Κρουσόβου

Εὔχεσθε ὑπὲρ ὑγείας Μεγαλειότητός του καὶ συμβουλεύετε εἰρήνην καὶ ἐλπίδειαν εἰς τοὺς νόμους τοῦ ὑψηλοῦ Κράτους

Πατριάρχης ΙΩΑΚΕΙΜ

Τὸ δὲ τηλεγράφημα, δι'οὗ ἡ Α. Θ. Παναγιότης αὐθημερὸν ἀνεκοίνωσε, καθ' ἃ ἠγγείλαμεν προηγουμένως, τοῖς μητροπολίταις Ἀδριανουπόλεως, Θεσσαλονίκης καὶ Πελαγονίας τὰς ἐπὶ τῇ ἐπετηρίδι τῆς ἀναρρήσεως βαρυσημάντους δηλώσεις τῆς Α.Α. Μεγαλειότητος ἔχει οὕτω :

Πρὸ μικροῦ λαβόντες τὴν ὑψηλὴν τιμὴν νὰ ἐμφανισθῶμεν ἐνώπιον τῆς Α. Α. Μ. τοῦ φιλαλόγου ἡμῶν Ἄνακτος Σουλτὰν Ἀβδοὺλ Χαμὶδ Χὰν αὐθέντου ἡμῶν ὅπως προσφέρωμεν αὐτῷ τὰ σέβη, τὰ συγχαρητήρια καὶ τὴν πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν ἡμῶν καὶ τοῦ ἡμετέρου Γένους ἠκούσαμεν μετὰ συγκινήσεως βασιλικοὺς λόγους λίαν εὐμενεῖς καὶ ἐνθαρρυντικοὺς διὰ τὸ μέλλον, λίαν δὲ συγκινητικοὺς διὰ τὰ ἐπελθόντα αὐτόθι ἔν τισι μέρεσι δεινὰ, ἐκ ῥαδιουργιῶν καὶ ἐξ ἀπροσεξίας. Ἡ Α. Α. Μεγαλειότης διεκήρυξεν ἡμῖν καὶ διεβεβαίωσεν ὅτι οἱ μὲν τῶν κακῶν δράσται θὰ τιμωρηθῶσι νομίμως, ἡ δὲ βασιλικὴ πρόνοια συντόνως θὰ καταβληθῇ πρὸς διόρθωσιν τῶν κακῶς κειμένων καὶ γενομένων πρὸς εὐδαιμονίαν τοῦ λαοῦ. Εὐχηθῆτε εἰς τὸν Θεὸν ὑπὲρ τῆς ὑγείας τῆς Α. Α. Μεγαλειότητος καὶ μένετε πιστοὶ εἰς Αὐτὸν καὶ τοὺς νόμους.

19 Αὐγούστου 1903

Πατριάρχης ΙΩΑΚΕΙΜ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐπιτροπὴ συνδρομῶν ὑπὲρ τῶν παθόντων ὁμογενῶν. — Ἐν τῇ τῆς προπαρελθούσης τετάρτης συνεδρίᾳ τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου, καθ' ἣν προήδρευσεν ἡ Α. Θ. Παναγιότης, διωρίσθη ὑπὸ τὴν ἐπίτιμον Αὐτῆς προεδρείαν Ἐπιτροπὴ πρὸς συλλογὴν συνδρομῶν ὑπὲρ τῶν ἐν προσφάτως παθόντων ὁμογενῶν συγκειμένη τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Μιτυλήνης κ. Κυρίλλου ὡς τακτικοῦ προέδρου, ἐκπροσωποῦντος δὲ τὴν ἁγίαν καὶ Ἱερὰν Σύνοδον, τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου Σινιόσογλου, ἐκπροσωποῦντος τὸ Δ. Ε. Μ. Συμβούλιον, καὶ τῶν ἐριτίμων ὁμογενῶν κκ. Λεωνίδου Ζαρίφη, Εὐσταθίου Εὐγενίδου, Θεοδώρου Μαυρογορδάτου, Ἀνδρέου Κοπάση ἐφέντη, Ἀλεξάνδρου Παντζίρη βέη καὶ Ζαχαρίου Χατζοπούλου.

Ἡ Ἐπιτροπὴ συνελθοῦσα τῇ π. δευτέρᾳ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ἐσκέψατο περὶ τῆς ὅσον ἔνεστι τελεσφόρου ἐπιτεύξεως τοῦ φιλανθρωπικοῦ αὐτῆς σκοποῦ ἐγκρίνασα ὅπως ἅμα μὲν ἐν σώματι αὕτη σὺν τῷ τακτικῷ αὐτῆς προέδρῳ μητροπολίτῃ Μιτυλήνης περιέλθῃ τὰ κέντρα τῆς πόλεως ἐπικαλουμένη τὰς συνδρομὰς τῶν πλουσίων καὶ τὸν ὀβολὸν τοῦ λαοῦ, ἅμα δὲ διὰ δύο ἑτέρων ὑποεπιτροπῶν, ὑπ' αὐτῆς συσταθησομένων, συλλέξῃ ἐράνους ἐν ταῖς ἀποκέντροις συνοικίαις τῆς πρωτευούσης.

Τὰς ἀνωτέρω ἐνεργείας τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης ἀνακοινωσαμένη ἡ Α. Θ. Παναγιότης τῇ ἁγίᾳ καὶ Ἱερᾷ Συνόδῳ ἐν τῇ συνεδρίᾳ αὐτῆς τῆς π. τρίτης καὶ πρώτη τὸ καλὸν παρεχομένη παράδειγμα ἐνέγραψε τὸ σεπτὸν αὐτῆς ὄνομα ἐν τῷ ἐπὶ τούτῳ ἀνοιχθέντι καταλόγῳ διὰ τοῦ ποσοῦ τῶν 20 ὀθωμαν. λιρῶν.

Ἐπαρχία Κυζίκου.—Ἐπειδή τινες ταραχοποιοὶ ὑποκινηθέντες ἐσχάτως ὑπὸ ἰδιοτελῶν δημε-

γερτῶν ἅμα μὲν ἐποιήσαντο ἐπίθεσιν ἀσεβῆ κατὰ τοῦ προσώπου τοῦ σεβασμιωτάτου μητροπολίτου Κυζίκου κ. Κωνσταντίνου, ἅμα δὲ ἐξηνάγκασαν βίᾳ τὴν ἐν Ἀρτάκῃ Δημογεροντίαν ὅπως τηλεγραφικῶς διαμαρτυρηθῇ αὕτη κατὰ τῆς προσφάτου τῆς ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου ἀποφάσεως, τῆς ἀφορώσης τὴν διευθέτησιν καὶ διανομὴν τῶν προσόδων τῆς ἱ. πατριαρχ. καὶ Σταυροπηγιακῆς Μονῆς Φανερωμένης, ἐν τῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ τῆς π. τρίτης ἀνεγνώσθησαν τηλεγραφήματα καὶ γράμματα τοῦ τε ἁγίου Κυζίκου, ἐκτιθέντος τὴν κατ' αὐτοῦ ἀσεβῆ ἐπίθεσιν, καὶ τῶν ἀξιοτίμων Δημογερόντων ὁμολογούντων τὸ μὲν ὅτι βιασθέντες ὑπὸ τῆς ἀνωτέρω σπείρας προέβησαν εἰς τὴν μνησθεῖσαν κατὰ τῆς συνοδικῆς ἀποφάσεως διαμαρτυρίαν, τὸ δὲ ὅτι ἀποκηρύττοντες ὅλως τὴν ἀσεβῆ πολιτείαν καὶ τὴν βάναυσον ἐπίθεσιν τῶν ταραξιῶν διαβεβαιοῦσι τὴν πρὸς τὸν σεβαστὸν αὐτῶν ποιμενάρχην ἀμείωτον ἀφοσίωσιν καὶ υἱικὴν στοργήν. Ἡ ἁγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος ἐκφράσασα τὴν λύπην αὐτῆς ἐπὶ τῇ ἀνοικείῳ ταύτῃ πολιτείᾳ τῶν ταραξιῶν τούτων, συλλυπηθεῖσα δὲ καὶ τῷ ἁγίῳ Κυζίκου ἐπὶ τῷ παθήματι, ἐνέκρινεν ὅπως ληφθῶσι τὰ κατάλληλα μέτρα κατὰ τῶν ἀποτολμησάντων τὸ διάβημα τοῦτο.

Κοινοτικὰ Σμύρνης. — Ἐν τῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ τῆς παρελθούσης τρίτης, ἀναγνωσθέντων γραμμάτων τῶν ἐν Σμύρνῃ κοινοτικῶν σωματείων Δημογεροντίας καὶ Κεντρικῆς Ἐφορείας ἀπὸ ἱκανοῦ χρόνου δισταμένων πρὸς ἀλλήλας, ἐνεκρίθη ὅπως διαβιβασθῇ πρὸς αὐτὰς ἐπιστολὴ πατριαρχικὴ νουθετοῦσα ὅπως χάριν τῶν τιμαλφῶν συμφερόντων τῆς πόλεως ἀφήσωσι τὴν ἐπιβλαβῆ ταύτην διαφωνίαν καὶ ἐν τῷ ἐγνωσμένῳ αὐτῶν φιλογενεῖ ζήλῳ ἐξακολουθήσωσι τοῦ λοιποῦ συνεργαζόμενοι καὶ συμπράττοντες ἐπ' ἀγαθῷ πάντων τῶν αὐτόθι εὐαγῶν καθιδρυμάτων. Συγχρόνως ἡ ἁγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος πρὸς ἄρσιν πάσης μεταξὺ τῶν δύο ἐντίμων σωματείων ὑφισταμένης διαφωνίας ἐνέκρινε τὰ ἑξῆς δύο μέτρα α΄) νὰ γένωνται δεκταὶ καὶ ἐπικυρωθῶσιν αἱ δύο παλαιαὶ ἐκλογαὶ τῶν Ἐπιτροπῶν τῶν ἐσχάτως γενομένων ὑπὸ τῆς Κεντρικῆς Ἐφορείας καὶ τῶν ἄλλων Ἐφοροεπιτροπῶν καὶ β΄) ἐπειδὴ ὑπάρχουσιν δύο κεναὶ θέσεις, ὡς ἐκ τῆς παραιτήσεως δύο μελῶν, ἡ μὲν ἐν τῇ Δημογεροντίᾳ, ἡ δὲ ἐν τῇ Κεντρικῇ Ἐφορείᾳ, νὰ γένηται ἡ ἐκλογὴ τῶν ἀντικαταστατῶν, ἃ τούτου μὴ ἀποδεκτοῦ ἀμφοτέρωθεν γενομένου, ἐξακολουθήσωσιν ἀμφότερα τὴν ἐργασίαν ἐν πνεύματι ὁμονοίας καὶ ἀγάπης. Ἡ εἰρημένη πρὸς ἀμφότερα τὰ σώματα ἀπευθυνθεῖσα ἐπιστολὴ διεβιβάσθη ἤδη διὰ πατριαρχ. πιττακίου τῷ σεβασμ. μητροπολίτῃ Σμύρνης.

Ἐξαρχία ἐν Ἀδριανουπόλει. — Ὁ ἐν Ἀδριανουπόλει ἐξαρχικῶς διατελέσας πανιερώτατος μητροπολίτης Φιλιππουπόλεως κ. Φώτιος τηλεγραφικῶς ἤγγειλε τῇ Ἐκκλησίᾳ ὅτι περατώσας τὴν ἀνατεθεῖσαν αὐτῷ ἐξαρχικὴν ἀποστολὴν ἀνεχώρησεν εἰς Φλιππούπολιν, ὁπόθεν θέλει διαβιβάσει προσεχῶς τῇ Ἐκκλησίᾳ τὴν σχετικὴν αὐτοῦ ἔκθεσιν διὰ τὰ περαιτέρω.

Μητροπολίτης Κασσανδρείας.—Ὁ πανιερώτατος μητροπολίτης Κασσανδρείας κ. Ἰωάννης τηλεγραφικῶς ἀγγείλας τῇ Ἐκκλησίᾳ ὅτι ἀποδέχεται τὴν ἐκλογὴν παρεκάλεσεν ἅμα ὅπως ἐπιτραπῇ αὐτῷ ὅπως ἐκ Λέρου μεταβῇ κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν νέαν αὐτοῦ ἐπαρχίαν. Καίτοι δὲ ὑπάρχει προηγουμένη συνοδικὴ ἀπόφασις, καθ' ἣν παντες οἱ νεωστὶ ἐκλεγόμενοι ἢ μετατιθέμενοι μητροπολῖται ὀφείλουσι νὰ διέρχωνται διὰ τῆς βασιλευούσης μεταβαίνοντες εἰς τὰς ἐπαρχίας αὐτῶν, οὐχ ἧττον ἡ ἱερὰ Σύνοδος ἐπέτρεψε τῷ εἰρημένῳ τὴν ἀπ' εὐθείας μετάβασιν, καθόσον ἡ ἐπαρχία Κασσανδρείας ἀπὸ πολλοῦ στερουμένη ποιμενάρχου χρήζει τῆς ταχείας παρουσίας αὐτοῦ.

Μητρόπολις Νευροκοπίου. Ὁ πανιερώτατος μητροπολίτης πρώην Νευροκοπίου κ. Νικόδημος εὐχαριστῶν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐπὶ τῇ ἀποδοχῇ τῆς παραιτήσεως αὐτοῦ ἤγγειλεν ὅτι λίαν προσεχῶς ἀπέρχεται ἐκ Νευροκοπίου κατευθυνόμενος ἐνταῦθα. Τὰ τῆς ἐπαρχίας δὲ ταύτης μέχρι τῆς ἐκλογῆς νέου μητροπολίτου ἀποφάσει συνοδικῇ θέλει ἐπιβλέπῃ, διοριζομένου τακτικοῦ ἀρχιερατικοῦ ἐπιτρόπου, ὁ πανιερώτατος μητροπολίτης Δράμας κ. Χρυσόστομος ὡς μᾶλλον πρὸς αὐτὴν γειτνιάζων.

Ἐκκλησιαστικὴ βυζαντινὴ Μουσική. Ὁ σεβασμιώτατος μητροπολίτης Ἀθηνῶν καὶ πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κ. Θεόκλητος δι' ἐπιστολῆς αὐτοῦ εἶχε συστήσει πρὸς τὴν Α. Θ. Παναγιότητα τὸν πρότινος εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν ἐλθόντα καὶ ἤδη ἀναχωρήσαντα διευθυντὴν τοῦ ἐν Ἀθήναις Ὠδείου κ. Γεώργιον Νάζον, ἀφικόμενον προτροπῇ τοῦ

ἁγίου Ἀθηνῶν ἐνταῦθα πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ γνωρίσῃ τοὺς παρ' ἡμῖν ἐγκρίτους μουσικοδιδασκάλους, ἐπισκεφθῇ δὲ καὶ τὸν ἡμέτερον Ἐκκλησιαστικὸν Μουσικὸν Σύλλογον καὶ μελετήσῃ ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὴν ἱερὰν ἡμῶν ἐκκλησιαστικὴν μουσικήν, ἧς τιμᾶμα ἰδιαίτερον πρὸς διδασκαλίαν μέλλει νὰ συστηθῇ ἐν τῷ Ὠδείῳ Ἀθηνῶν, καθ' ἃ ἀνακοινοῖ ἡ Α. Σεβασμιότης.

Τῆς ἐπιστολῆς ταύτης τοῦ μητροπολίτου Ἀθηνῶν παραπεμφθείσης ὑπὸ τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου εἰς τὸ προεδρεῖον τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Μουσικοῦ Συλλόγου, οὗτος ὑπέβαλε τῇ Α Θ. Παναγιότητι ἔκθεσιν, ἐν ᾗ ἐξέθηκε τὰς μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ κ. Νάζου διαμειφθείσας σκέψεις.

Ἡ ἁγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος ἐνέκρινεν ἐν τῇ συνεδρίᾳ αὐτῆς τῆς π. τρίτης ὅπως ἀντίγραφον τῆς ἐκθέσεως τοῦ Μουσικοῦ Συλλόγου διαβιβασθῇ τῷ σεβ. μητροπολίτῃ Ἀθηνῶν ἅμα δὲ δηλωθῇ αὐτῷ ὅτι πρὸ πάσης μελέτης τοῦ ζητήματος, δέον νὰ πραγματωθῇ τὸ σχέδιον τῆς ἱδρύσεως ἰδιαιτέρου παρὰ τῷ Ὠδείῳ τμήματος τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν μουσικῆς.

Μητροπολίτης Διδυμοτείχου. Ἀσθενῶν ἀπό τινων ἡμερῶν οἰκουρεῖ ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Διδυμοτείχου κ. Φιλάρετος, πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς τῆς Ἐκκλησ. Ἀληθείας καὶ τοῦ Π. Τυπογραφείου. Τὰ περὶ τῆς ὑγείας τῆς Α. Σεβασμιότητος ἡ Α. Θ. Παναγιότης διηρώτησεν ἐπανειλημμένως διά τινος τῶν διακόνων αὐτοῦ, ὡς καὶ ἡ ἱερὰ Σύνοδος, τὸ δὲ Δ. Ε. Μ. Συμβούλιον, οὗ μέλος τυγχάνει ἡ Α. Σεβασμιότης, διὰ τοῦ ἐκ τῶν μελῶν αὐτοῦ κ. Π. Χρυσοῦ.

Πρώην Ἀνέων. Ὁ θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος πρώην Ἀνέων κ. Κωνσταντῖνος προτιθέμενος ἵνα μεταβῇ εἰς Ἑλλάδα, πρὸς περίθαλψιν τῆς ὑγείας αὐτοῦ, ἐζήτησε τὴν ἄδειαν τῆς Ἐκκλησίας, παρακαλέσας ὅπως ἐφοδιάσῃ αὐτὸν διὰ τῶν προσηκόντων συστατηρίων γραμμάτων. Ἡ Ἱ. Σύνοδος ἀπεδέξατο τὴν αἴτησιν.

Πατριαρχικὴ χοροστασία.—Ἐν μέσῳ πολλῆς συρροῆς εὐσεβοῦς ἐκκλησιάσματος ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐχοροστάτησε τῇ π. κυριακῇ ἐν τῷ ἐν Νεοχωρίῳ τοῦ Βοσπόρου ἱερῷ ναῷ τῆς κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, πανηγυρίζοντι τὴν προηγουμένην. Τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην μεταβάντα αὐτόσε ἐπὶ ἀτμακάτου, προφρόνως τεθείσης εἰς διάθεσιν αὐτοῦ, ὑπὸ τοῦ ἐριτίμου τραπεζίτου κ. Εὐσταθίου Εὐγενίδου, ὑπεδέξαντο οἱ παραθερίζοντες ἔγκριτοι ὁμογενεῖς, ἡ ἐπιτροπὴ τοῦ ναοῦ, οἱ ἱερεῖς καὶ πλῆθος ἄλλο λαοῦ. Τῆς θείας λειτουργίας περατωθείσης, καθ' ἣν παρέστησαν ἡ Α. Ε. ὁ ἄρχων Μ. Λογοθέτης Σταυράκης βὲς Ἀριστάρχης καὶ οἱ ἐρίτιμοι ὁμογενεῖς Εὐστάθιος καὶ Δημοσθένης Εὐγενίδαι, ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης διένειμε τὸ ἀντίδωρον τῷ συρρεύσαντι ἐκκλησιάσματι καὶ εἶτα ἀνεπαύθη ἐπὶ μικρὸν ἐν τῷ Ἐπιτροπείῳ, ἔνθα προσῆλθε καὶ ἡ Α. Μ. ὁ αὐτόθι ἐφησυχάζων πατριάρχης πρώην Ἀντιοχείας κ. Σπυρίδων καὶ οἱ ἀνωτέρω λογάδες. Ἐντεῦθεν ἡ Α. Θ. Παναγιότης μετέβη εἰς τὸ θέρετρον τοῦ κ. Εὐσταθίου Εὐγενίδου παραθέντος πρὸς τιμὴν Αὐτῆς γεῦμα.

— Ἡ Α. Θ. Π. καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεομήτορος ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τοῦ Μουχλίου, τῇ δὲ παραμονῇ κατὰ τὸν ἑσπερινὸν ἐν τῷ ναῷ τῆς Θεοτόκου Καφφατιανῆς ἐν Γαλατᾷ, ἐν οἷς εὐσεβῶν πλῆθος παρέστη μετὰ κατανύξεως. Ἐν τῷ ναῷ τῆς Θεοτόκου Καμαριωτίσης ἐν Νεοχωρίῳ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Κοιμήσεως ἐλειτούργησεν ὁ μακαριώτατος πατριάρχης πρώην Ἀντιοχείας κ. Σπυρίδων.

Χθὲς δὲ κατὰ τὸν Ἑσπερινὸν ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ ἐν Γαλατᾷ ἱερῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου.

Ἐθνικὸν Ἰωακείμειον Παρθεναγωγεῖον. — Τὸ Δ. Ε. Μ. Συμβούλιον ἐν τῇ τακτιτῇ αὐτοῦ συνεδρίᾳ τῆς π. τετάρτης διώρισε μέλος τῆς Ἐφορείας ταῦ Ἐθνικοῦ Ἰωακειμείου Παρθεναγωγείου τὸν ἐλλόγιμον κ. Κορνήλιον Σπαθάρην, καθηγητὴν τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς, εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ κ. Θ. Σαλτέλη, οὗτινος ἔληξεν ἡ ἐν τῇ Ἐφορείᾳ ταύτῃ περίοδος.

Πρεσβευτὴς Σερβίας. — Ὁ τέως πρόεδρος τοῦ συμβουλίου τοῦ σερβικοῦ κράτους ἐν Βελιγραδίῳ καὶ ἄλλοτε πρεσβευτὴς τῆς Σερβίας ἐνταῦθα ἐξοχώτ. στρατηγὸς κ. Σάββας Γκρούϊτς διορισθεὶς ἐσχάτως ὑπὸ τῆς Α. Μ. τοῦ βασιλέως τῆς Σερβίας Πέτρου καὶ αὖθις πρεσβευτὴς ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει ἀφίκετο πρό τινων καὶ ἀνέλαβε τὰ καθήκοντα αὐτοῦ. Ἐπὶ τῇ αἰσίᾳ δ' ἀφίξει αὐτοῦ ἡ Α. Θ. Παναγιότης διεβίβασε τῇ Α. Ἐξοχότητι διὰ τοῦ Μ. Πρωτοσυγκέλλου τὰς πατριαρχικὰς Αὐτῆς εὐχὰς καὶ προσρήσεις.

Προχθὲς δὲ ἡ Α. Ἐξοχότης ἐν συνοδίᾳ τοῦ ἐκ τῶν διερμηνέων κ. Κωνσταντίνου Γκρούστσεβιτς

κατῆλθεν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα καὶ ἐπεσκέψατο τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην.

Γενέθλια Σάχου τῆς Περσίας. — Τῆς Α. Μ. τοῦ Σάχου τῆς Περσίας Μουζαφερεδὶν ἄγοντος τῇ π. δευτέρᾳ τὴν ἐπέτειον τῶν γενεθλίων αὐτοῦ, ἐντολῇ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ὁ Μ. πρωτοσύγκελλος κ. Καλλίνικος μετὰ τοῦ ἄρχοντος Καπουκεχαγιὰ Ἀντωτίου βὲη Οἰκιάδου μεταβάντες αὐθημερὸν εἰς τὴν περσικὴν πρεσβείαν διηρμήνευσαν τῷ ἐξοχωτάτῳ πρεσβευτῇ τῆς Περσίας τὰς συγχαρητηρίους προσρήσεις τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου.

Ἀφίξεις. — Τῇ π. δευτέρᾳ ἐπανέκαμψεν ἐκ Κερκύρας ὁ πανιερώτατος σχολάρχης τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς μητροπολίτης Σάρδεων κ. Μ. Κλεόβουλος. Ὡσαύτως ἐπέστρεψεν ἐκ τοῦ ἀνὰ τὴν Σικελίαν ταξειδίου αὐτοῦ ὁ ἐκ τῶν καθηγητῶν τῆς Θεολογ. Σχολῆς Χάλκης κ. Χρ. Ἀνδροῦτσος, καὶ ἐξ Ἑλλάδος ὁ ἱερολ. κ. Ἄνθιμος Ὀρφανίδης. ἄλλοτε Α΄ γραμματεὺς τῆς Μ. Πρωτοσυγκελλίας καὶ τοῦ Π. Δικαστηρίου.

Ἐπισκέψεις. — Κατὰ τὴν ἐν Νεοχωρίῳ τοῦ Βοσπόρου μετάβασιν αὐτοῦ ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐπεσκέψατο τὴν Α. Μ. τὸν πατριάρχην πρώην Ἀντιοχείας κ. Σπυρίδωνα, τὰς ΑΑ. ΕΕ. τὸν Μ. Λογοθέτην Σταυράκην βέην Ἀριστάρχην, τὸν ἐκ τῶν μελῶν τοῦ συμβουλίου τοῦ κράτους Ἀνδρέαν Κοπάσην ἐφέντην, τὸν ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου Γιάγκον βέην Ἰωαννίδην, τὸν πρόεδρον τοῦ Συμβουλίου τοῦ ἐν Κοντοσκαλίῳ ἀρμενικοῦ πατριαρχείου Δικρὰν ἐφέντην, καὶ εἶτα ἐπανέκαμψεν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα.

Τῷ π. σαββάτῳ ἐπεσκέψατο τὴν Α. Θ. Παναγιότητα, ὁ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει παρεπιδημῶν κ. Ν. Ἀντωνιάδης, συνταγματάρχης τοῦ ἑλληνικοῦ ἱππικοῦ καὶ διοικητὴς τοῦ γ΄ ἱππικοῦ συντάγματος, συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ, ὃν ἐντολῇ πατριαρχικῇ ἀντεπισκέψατο τῇ π. δευτέρᾳ ὁ ἱερολογ. τριτεύων κ. Βενιαμίν.

Σήμερον τῇ πρωΐᾳ ἐπεσκέψατο τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην ὁἐξ Ἀθηνῶν ἀφικόμενος σὺν τῇ συζύγῳ αὐτοῦ ρωμοῦνος γερουσιαστὴς καὶ καθηγητὴς τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τοῦ Βουκουρεστίου κ. Δραγομὶρ Δημητρέσκος, κληθεὶς τηλεγραφικῶς ὑπὸ τῆς ρωμουνικῆς κυβερνήσεως.

Εὐαγγελικὰ διδάγματα. — Ἐκ Κεσσάνης τῆς Ἡρακλείας ὁ ἐκεῖ ἐπίτροπος τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Ἡρακλείας θεοφ. ἐπίσκοπος Χαριουπόλεως κ. Φιλόθεος ᾐτήσατο δέκα νέας σειρὰς Εὐαγγελικῶν διδαγμάτων, πρὸς ταῖς εἴκοσιν, ἃς διέθετε μέχρι σήμερον. Ἐπίσης εἴκοσι καὶ πέντε ἀντίτυπα ἐζήτησεν ὁ ἐν Τυρολόῃ ἐπίτροπος θεοφιλ. ἐπίσκοπος Ναζιανζοῦ κ. Γερμανὸς, ὁ καὶ μέχρι σήμερον φιλοτίμως ἐργασθεὶς ὑπὲρ τῆς διαδόσεως τῶν χριστιανικῶν τούτων ἀναγνωσμάτων ἐν Ραιδεστῷ. Μετ' εὐφροσύνης ἀγγέλλοντες τὰς θεαρέστους ἐνεργείας τῶν δύο τούτων ἐπισκόπων, λυπούμεθα ὅτι οἱ πλεῖστοι τῶν ἐν εὐπραγούσαις ἐν Θρᾴκῃ καὶ Μακεδονίᾳ καὶ Μικρασίᾳ καὶ νήσοις κληρικοὶ, οἵτινες δύνανται νὰ συντελέσωσιν εἰς εὐόδωσιν τοῦ διὰ τῶν Διδαγμάτων ἐπιδιωκομένου ἐποικοδομητικοῦ ἔργου, μέχρι σήμερον ἀναβάλλουσι τὴν ὑποστήριξιν αὐτοῦ, καίπερ γινώσκοντες ὅτι πάντες οἱ παρ' ἡμῖν ἐπὶ θεολογικῇ παιδεύσει διακρινόμενοι ἔκριναν τὴν ἔκδοσιν ταύτην ὠφελιμωτάτην εἰς πάντα ὀρθόδοξον.

ΚΑΝΟΝΙΚΗ ΠΑΡΑΙΤΗΣΙΣ

Ἐν τόμῳ ΡΙΘ΄ τῆς Ἑλληνικῆς Πατρολογίας τοῦ Migne ἐξεδόθησαν μὲν γράμματά τινα πατριαρχικὰ καὶ συνοδικὰ ἀπὸ Σισιννίου Α΄ τοῦ ἁγιωτάτου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ἄχρις Ἰωάννου τοῦ Καματηροῦ, συνεξεδόθησαν δὲ καὶ ἀποκρίσεις καὶ λύσεις εἰς ἀπορίας καὶ ἐρωτήσεις, ἀνήκουσαι εἰς κληρικοὺς ἐπιφανεῖς, ἀποτελοῦντα πάντα ταῦτα τμῆμα περισπούδαστον τοῦ πολυτιμήτου Γρακορωμαϊκοῦ Νομίμου τοῦ Λεουγκλαβίου· τελευταῖον ἐν αὐτοῖς ἔγγραφον, καταλαμβάνον μέρος τῶν στηλῶν 1129 καὶ 1132, ἐκδίδοται γράμμα Θεοδώρου μητροπολίτου τῆς Θρᾳκικῆς Ἡρακλείας, τοῦ Κριτοπούλου, προβαλλόμενον ἡμῖν ἴσως ὡς τύπος παραιτήσεως ἐπισκόπων.

Ἐν χειρογράφῳ χαρτίνῳ κώδικι τῆς ἐν Ἁγίῳ Ὄρει ἱερᾶς μονῆς τῶν Ἰβήρων, ἀριθμὸν φέροντι 382· καὶ γεγραμμένῳ κατὰ τὴν ΙΣΤ΄ ἑκατονταε-

τηρίδα εἰς σχῆμα Δ', ἀναγινώσκεται ἡ αὐτὴ παραίτησις τοῦ Ἡρακλείας. Ἕνεκα πολλῶν καὶ, κατ' ἐμὲ, οὐσιωδῶν, ἐν τῇ γραφῇ διαφορῶν, ὧν πρωτίστη καὶ κυριωτάτη ὁ χρόνος τῆς παραιτήσεως, ὡρισμένως σημειούμενος, ἔκρινα πρέπον 'να ἐκδώσω τὸ σπουδαῖον γράμμα ἐν τῇ «Ἐκκλησιαστ. Ἀληθείᾳ», ὑποσημειῶν τὰς παρὰ τῷ ἀγκωδεστάτῳ τῶν ἰδιωτῶν κώδηκι διαφοράς.

Τύπος παραιτήσεως ὡρισμένος, ὡς ἔοικεν, ἦν ἄγνωστος παρὰ βυζαντινοῖς· βεβαίως ὁ παλαιότερος ἦν ὁ κατὰ τὴν Β' ἁγίαν Οἰκουμενικὴν Σύνοδον λόγος τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Ναζιανζηνοῦ ὁ συντακτήριος. Ἐγγραφα παραιτήσεως ἀγνοοῦμεν κατὰ τὰς ἀρχαιοτέρας τῆς ΙΒ' ἑκατονταετηρίδας· ὅτι δὲ κατ' αὐτὴν ἔτι τύπος γράμματος παραιτήσεως κεκανονισμένος, οὕτως εἰπεῖν, ἦν ἄγνωστος, δείκνυται ἐκ τῆς παραιτήσεως, ἣν ὑπέβαλε τῷ ἁγιωτάτῳ οἰκουμενικῷ πατριάρχῃ Λουκᾷ τῷ Χρυσοβέργῃ ὁ ἀρχιεπίσκοπος Μάκρης Θεόδουλος, ἀποδεξαμένῳ ταύτην, ἣν ὁ Μιχαὴλ ὁ τοῦ Ἀγχιάλου, ὁ μετὰ τὸν Λουκᾶν πατριάρχης, ἔκρινεν ἀπαράδεκτον, καθὸ γράφουσαν ὅτι παραιτεῖται τὴν ἐπισκοπὴν ὁ Θεόδουλος «ὡς οὐκ ἄξιος», ἐνῷ προσδόκιμος ἦν ἡ τῆς παραιτήσεως ἀποδοχὴ παρ' αὐτῷ εἴπερ ὁ Θεόδουλος ἔγραφεν ἑαυτὸν, «ἀνάξιον»[1]. Δέον δὲ σημειωθῆναι ἐνταῦθα ὅτι περὶ τῶν κατὰ τὴν παραίτησιν τύπων ποιοῦμαι τὸν λόγον, οὐχὶ δὲ περὶ τοῦ κανονικοῦ καὶ τοῦ δικαίου τῶν παραιτήσεων, ἂν ἡ ὅλλά γε δὴ πρέπον ἀποδέχεσθαι παραιτήσεις συνεχεῖς, ἂν ἦ δίκαιον καὶ Θεῷ φίλον ἢ τῇ ἐκκλησιαστικῇ εὐταξίᾳ ἄντικρυς ὑβριστικὸν τὸ παραιτήσεις ἐπισκόπων ἀπαραμερίμνως δέχεσθαι, καὶ ταύτας διακρινομένας εἰς παραιτήσεις ἀπὸ τῆς ἐπισκοπικῆς ἀξίας, ἢ μόνον ἀπὸ τῶν τυρβῶν τοῦ πολυμερίμνου τῆς ποιμενικῆς ἐπιστήμης.

Ἐὰν τὸ γράμμα τῆς παραιτήσεως τοῦ Θεοδώρου τῆς Ἡρακλείας θεωρῆται ὁ παλαιότερος τύπος τοιαύτης, διὸ καὶ κατετάχθη ἐν τῷ Jus Græcoromanum, δεύτερον μετ' αὐτὸ ταχθήσεται πιθανῶς τὸ ἔγγραφον τῆς παραιτήσεως Ἀθανασίου τοῦ ἁγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, ἀπὸ 16 ὀκτωβρίου 1293, δι' οὗ οὐ μόνον ποιεῖται δικαιολογίαν τῆς παραιτήσεως ὁ Ἀθανάσιος, οὖσαν ἅμα μομφὴν τῶν μὴ συνεργησάντων αὐτῷ ἐν τῷ τῆς ποιμάνσεως ἔργῳ, δεικνύων οὕτω τὸν πατριάρχην — καὶ πάντα ἐπίσκοπον ἐν γένει — δικαιούμενον λόγους σημειοῦν παραιτήσεως, ἀλλὰ καί τινα πίστεως ὁμολογίαν, οὕτως εἰπεῖν, ἐκτίθησιν, ἀναθεματίζων εἴ τι ἂν ἐγράφη κατὰ τῆς ὀρθῆς πίστεως καὶ εἴ τι κατ' αὐτοῦ ἐλέχθη. Ὁ δ' ἡμῖν νῦν καὶ πρώην προγενέστερον καὶ διαφέρον, ὅτι λόγος τῆς παραιτήσεως ἐν ὀλίγοις ἐκτίθεται ὑπὸ τοῦ Ἀθανασίου· «Ἐπεὶ δὲ νόμος τῇ Ἐκκλησίᾳ Χριστοῦ ἑκόντας ἄρχειν ἑκόντων, ἡμεῖς δὲ δυναστικῶς ἐδόξαμεν ἄρχειν, καὶ διὰ τοῦτο ἀπώσαντο, ἀπωσάμενοι τοῦ ποιμαίνεσθαι ὑφ' ἡμῶν, καὶ ἡμεῖς ποιμαίνειν αὐτοὺς παραιτούμεθα, κατὰ τὸν εἰπόντα «κλήρῳ ἀνυποτάκτῳ καὶ λαῷ ἀπειθεῖ ἀποτάσσομαι» — δεόμενοι ἐκ ψυχῆς ἡμῖν τε καὶ αὐτοῖς ἵλεων ἔσεσθαι τὸν Θεόν»[2]. Κλείων δὲ τὸν λόγον, καθίστησιν ὑπευθύνους κανονικοῖς ἐπιτιμίοις καὶ τοὺς ἀρχιερεῖς τοὺς εἰπόντας ἐναντίον αὐτοῦ, εἴπερ οὐ κανονικῶς καὶ οὐδὲ δικαίως εἶπον καὶ ἔπραξαν κατ' αὐτοῦ, καὶ σὺν τοῖς ἀρχιερεῦσι πάντας «οὓς ψευδῶς ὑποσύρουσι καὶ ὑφ' ὧν παρεσύρησαν».

Παρὰ τῷ βυζαντινῷ χρονογράφῳ Παχυμέρει[3] φέρονται καὶ τὰ τῆς παραιτήσεως Ἰωάννου ΙΒ' τοῦ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, καὶ κατὰ ταύτην δὲ, καθὼς καὶ κατά τινας παραιτήσεις ἐν τοῖς μετὰ τὴν ἅλωσιν χρόνοις, οὐδεὶς σαφὴς οὐδ' ὡρισμένος ἐγγράφου τύπος ἦν γνωστὸς τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἥτις ἔβλεπε καὶ συνεχῶς ἀνεγίνωσκεν, ἐν τοῖς κάτω χρόνοις τούτοις, οὐ μόνον ἐνόρκους, οἷον εἰπεῖν, παραιτήσεις τῶν καταναθεματιζόντων ἑαυτοὺς ἐάν ποτε μεταγνόντες ζητήσωσι καὶ πάλιν ἧν παρητήσαντο παροικίαν, ἀλλ' ἐπὶ προσώπῳ ῥητῷ καὶ συχνάκις συγγενικῷ διδομένας παραιτήσεις τοιαύτας, καὶ μηδὲν βεβαίως ἐχούσας κῦρος εἴ ποτε παρεδιάζετο τὸ κατά τινα παράδοξον τρόπον γινόμενον μεταξὺ τῆς διοικούσης Ἐκκλησίας καὶ τοῦ παραιτουμένου συμβόλαιον. Καὶ ταῦτα μὲν παράδοξα φαίνονται σήμερον ἡμῖν, καίπερ γινώσκουσιν ὅτι καὶ ἀρχιεπίσκοποι ἐν χρόνοις ἀρχαιοτάτοις θνήσκοντες ἐπέβαλλον τοῖς ποιμαινομένοις τὸν τοῦ θρόνου διάδοχον καὶ μονῶν ἡγούμενοι ὑποδεικνύοντες

1 Βαλσαμῶνος ἑρμηνεία εἰς τὸν Ις' κανόνα τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου.

2 Anselmi Banduri Imperium Orientale, τῆς ἐν Βενετίᾳ ἐκδόσεως τοῦ 1730 τόμου Β', σελ. 671.

3 Παχυμέρης Βόννης· τόμ. Β', σελ. 342—343.

πρὸ τοῦ θανάτου προεψήφιζον τὸν τῆς ἡγουμενικῆς ἀρχῆς μετὰ θάνατον ἢ μετὰ τὴν παραίτησιν αὐτῶν προστησόμενον.

Ἀλλὰ ταῦτα μὲν εἰς τὸ δίκαιον τῆς παραιτήσεως ἀνάγονται, σήμερον δ' ὁ λόγος ἐγένετο βραχὺς ὅσον ἀφορᾷ εἰς τοὺς τύπους τοὺς ἐν χρήσει κατὰ τὴν παραίτησιν ὄντας, ὧν ὁ μὲν εἰς τὸ γράμμα ἀποβλέπει, ὁ δὲ μᾶλλον εἰς σύμβολον. Ἴσως ἡ λέξις οὐ τίθεται καλῶς, ἀλλ' ἡ βραχεῖα κατόπιν ἐξέτασις ἐξηγεῖ τὴν ἔννοιαν.

Τὰ εἰς τὸν ἐν ἁγίοις πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως ὁμολογητὴν Γερμανὸν ὑπομνήματα καὶ χρονογράφοι τινὲς παραδίδουσιν ὅτι, μετὰ τὴν τελευταίαν πρὸς τὸν αὐτοκράτορα Λέοντα τὸν Ἴσαυρον παρουσίασιν αὐτοῦ, ὁ μακάριος Γερμανός, ἀποφανθεὶς ἤδη τὴν περὶ τῆς τότε ἀναθρωσκούσης εἰκονομαχικῆς αἱρέσεως γνώμην αὐτοῦ καὶ προσθεὶς ὅτι «χωρὶς οἰκουμενικῆς Συνόδου καινοτομῆσαι πίστιν ἀδύνατον», ἀποθεὶς ἐπὶ τῆς ἁγίας τραπέζης τὸ ὠμοφόριον αὐτοῦ, ἀποσύρθη τῇ 18 ἰανουαρίου 730 εἰς τὸν πατρικὸν οἶκον[4] καὶ μέχρι τελευταίας στιγμῆς ἐσχόλαζε. Δῆλον ἄρα ὅτι κατὰ τὴν Η' ἑκατονταετηρίδα ἡ ἀπόθεσις τοῦ ὠμοφορίου ἐδήλου παραίτησιν προδήλως ἀπὸ τῆς ἐνεργοῦ ἐπισκοπῆς, εἰ οὐχὶ καὶ ἀπὸ τοῦ ἐπισκοπικοῦ βαθμοῦ. Μαρτυρεῖ δὲ τὰ γραφόμενά μου ταῦτα τὸ κατὰ τὴν παραίτησιν τοῦ κακοδόξου πατριάρχου Πύρρου Κωνσταντινουπόλεως. ἐν μηνὶ σεπτεμβρίῳ τοῦ 641, κατὰ τὴν ἀμερόληπτον πάντοτε ἀφήγησιν τοῦ ἐν ἁγίοις πατριάρχου καὶ χρονογράφου Νικηφόρου· «Πῦρρος δὲ ταῦτα μαθὼν, τῇ ἐπιούσῃ νυκτὶ ἐν τῷ ἱερῷ παραγίνεται, καὶ πάντα τὰ ἱερὰ ἀσπάζεται, καὶ τὸ **περικείμενον αὐτῷ ὠμοφόριον περιελὼν τῇ ἱερᾷ ἀποτίθεται τραπέζῃ**, φήσας· τῆς ἱερωσύνης μὴ ἀφιστάμενος ἀποτάσσομαι λαῷ ἀσεβεῖ»[5]—διότι τοῦτο κυρίως ἦν τὸ σύμβολον τῆς ἐπισκοπικῆς ἀξίας, καὶ κατὰ τὸν Βαλσαμῶνα τῆς πατριαρχικῆς[6] ὅπερ ἀδόκιμον τῆτες καὶ αὐτα πόβλητον[7].

Ἐντεῦθεν ἐξηγεῖται ἡ μετὰ τῶν ὠμοφορίων ταφὴ τῶν πατριαρχῶν, εἴτε μετὰ παῦσιν, εἴτε μετὰ καθαίρεσιν· ὅτε ὁ αὐτοκράτωρ Μιχαὴλ Γ' ὁ Μέθυσος ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ τάφου τὸ λείψανον τοῦ αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ Κοπρωνύμου «ὡσαύτως καὶ Ἰωάννην πατριάρχην ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ τάφου ἅμα τῷ ὠμοφορίῳ αὐτοῦ»[8]. Τοσοῦτον δ' ἀντείχοντο τοῦ προνομίου τούτου οἱ πατριάρχαι, ὥστε Νικήτας ὁ ἀμετροεπὴς Παφλαγών, παραδίδωσι περὶ τοῦ πατριάρχου Ἰγνατίου τοῦ Ραγκαβὲ ὅτι θνήσκων διέταξε 'να ταφῇ φέρων τὸ ὠμοφόριον Ἰακώβου τοῦ ἀδελφοθέου[9], δωρηθὲν αὐτῷ ὑπό τινος εὐσεβοῦς ἀνδρός· ἔστι δὲ γνωστὸν ὅτι παρὰ βυζαντινοῖς διεφυλάχθη μετ' εὐλαβείας ἡ τοιαύτη χρῆσις τῆς ἱερᾶς ἐπωμίδος, ἐνῷ προκειμένου περὶ τοῦ ἐπιτραχηλίου, συγκατέβησαν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν περὶ τὴν χρῆσιν αὐτοῦ, ὥστε, διὰ λόγον ἀνεξήγητον τέως ἡμῖν, ἐπιτραπῆναι καὶ αὐτοῖς τοῖς πατρικίοις, ὡς γνωστὸν λαϊκοῖς, ἀναγορευομένοις ἐν τῷ σωλέα τοῦ ναοῦ, 'να περιβάλλωνται πρὸς στιγμὴν ἐπιτραχήλιον[10].

Καὶ ταῦτα μὲν ἐπέκεινα τοῦ ζητουμένου γράφονται. Ἐκδίδων δὲ τὴν παραίτησιν Θεοδώρου τοῦ Κριτοπούλου, θεωρῶ περιττὸν 'να παρακαλέσω τοὺς ἐν βιβλιοθήκαις πλουσίαις ἐργαζομέ-

---

4 Νικηφόρος πατριάρχης σελ. 54,65. Θεοφάνης· τόμ. Α', σελ. 589,590,626 καὶ ἑξῆς. Κεδρηνός· τόμ. Α, σελ. 786, 799—800 κατὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς Βόννης. Μέμνηται τὸ ὑπ' ἐμοῦ ἐκδοθὲν ἐν «Ἐκκλησιαστ. Ἀληθείᾳ», τόμ. Γ', σελ. 211 καὶ ἑξ. 229 κ. ἑξ. Ὑπόμνημα εἰς τὴν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου τῆς Ρωμαΐας καὶ τὸν Βίον καὶ πολιτείαν Γερμανοῦ ἐν «Ἑλληνικοῖς ἀνεκδότοις», παρασυνημμένοις τῇ «Μαυρογορδατείῳ Βιβλιοθήκῃ» σελ. 3—17 καὶ κυρίως τὴν 15.

5 Βόννης ἔκδοσις, σελ. 35.

6 κατὰ ὠμοφόρια τὴν ἐκ τοῦ ᾄδου πρὸς οὐρανὸν τοῦ πρωτοπλάστου μετάβασιν δοξάζουσιν. Μελέτη χάριν τῶν πατριαρχικῶν προνομίων· ἐν τόμῳ Δ' Συντάγματος Πετλῆ καὶ Ράλλη, σελ. 548.

7 ταῦτα τὰ τοῦ Βαλσαμῶνος ἡ πολιὰ παράδοσις ἀνατρίπει. Παῦλον τὸν Κωνσταντινουπόλεως, περὶ τὰ μέσα τῆς Δ' ἑκατονταετηρίδος, ἀπέπνιξαν οἱ ἀρειανοὶ τῷ ἰδίῳ ὠμοφορίῳ χρησάμενοι βρόχῳ. Κατὰ τὰς ἀρχὰς δὲ τῆς Γ', Εὐθυμίῳ τῷ πατριάρχῃ Κωνσταντινουπόλεως ἀπέστειλε Γαβριὴλ ὁ μητροπολίτης Ἀγκύρας δῶρον τὸ τοῦ Κλήμεντος Ἀγκύρας ὠμοφόριον· βλέπε Βίον Εὐθυμίου, ἐκδόσεως De Boor, ἐν Βερολίνῳ, 1888, σελ. 55 (21) καὶ 62 (7).

8. Λέων Γραμματικὸς, σελ. 248. Συμεὼν Μάγιστρος, σελ. 681. Γεώργιος μοναχὸς, σελ. 834. Πρόσθες ὅτι ὁ πρὸς τὴν τυμβωρυχίαν ταύτην ἀποσταλεὶς μηχανικὸς ὀνομάζεται παρὰ μὲν Λέοντι Λάβαρις, παρὰ δὲ Συμεὼν Λάμαρις καὶ παρὰ Γεωργίῳ μοναχῷ Δαμάριος.

9 Νικήτα Β'ος Ἰγνατίου, παρὰ Migne, τόμ. ΡΕ', στήλῃ 557,560.

10 Εὐχολόγιον Ἀλεξάνδρου Καγκελαρίου· ἔκδ. τοῦ 1730, ἐν Βενετίᾳ μέρους Β' σελ. 62.

νους ὅπως ἐρευνήσωσι καὶ εὕρωσί που παλαιὸν παραιτήσεως γράμμα, συμπληρωθῦν τὰ ἤδη ρηθέντα μοι. Μ. Ι. Γ.

Παραίτησις[1] τοῦ ἁγιωτάτου μητροπολίτου Ἡρακλείας κυρίου[2] Θεοδώρου τοῦ Κριτοπούλου.

Παναγιώτατέ μοι δέσποτα[3] καὶ οἰκουμενικὲ πατριάρχα, καὶ ὑμεῖς ἅγιοί μοι δεσπόται· ἀδελφοὶ καὶ συλλειτουργοί. Ὅπως μὲν ὑπετάγην τῷ καλέσαντι καὶ ὑπίκυψα τὸν αὐχένα τῷ ζυγῷ τοῦ Εὐαγγελίου, εἴτε ἐξ ἀπειρίας ἔπαθον, εἴτε ἐξ ἀνθρωπίνης ὀρέξεως οὐκ ἔχω εἰπεῖν· τέως δ' οὖν ἔπαθόν τι ἐπισφαλές. Ἐπεὶ δὲ τὰ κατ' ἐμὲ κατ' ὀλίγον ἐπισκεπτόμενος ἐθεώρουν τὸ ἐμὸν χαμερπὲς καὶ τὸ ὕψος τοῦ ἀξιώματος τοσοῦτον ἀπ' ἀλλήλων διεστηκότα, ὅσον οὐρανὸς καὶ γῆ[4], ἀρροσύνην ἐμαυτοῦ κατεγίνωσκον, καί, τίς ἡ[5] κοινωνία, ἐλάλουν, μοὶ τῷ περιπεζίῳ καὶ τῇ ἀγχιθέῳ ἱερατείᾳ· ὅτε δὲ καὶ τὸν ὅρον τοῦ μεγάλου Παύλου ἐπ' στόματος εἶχον, τὸν εἰδοποιοῦντα τὸ ἀρχιερέως μόρφωμα, καὶ ἀνελεγόμην τὰ τούτου χρίσματα[6] (ἴσ. χαρίσματα), τὸ ὅσιον,** τὸ ἄκακον, τὸ ἀμίαντον, καὶ καθ' ἑαυτὸν ἀνεπόλουν, ἐταπεινούμην τὸ πρόσωπον καὶ κατὰ τὸν Μανωὲ ἐδόων καὶ αὐτός, ἀπωλόμην· οὐχ ὅτι Θεὸν ἑωράκειν, ἀλλ' ὅτι ὑπὲρ ἐμὲ ἡ εἰκών. Ποῦ γάρ μοι τὸ ὁριστικὸν[7], αὐτῆς, εἰ μὴ μόνον[8] ψιλὴ ὁμωνυμία καὶ μέχρι τοῦ ποδήρους ἡ φαντασία. Εἰ δὲ καὶ θείαις Γραφαῖς προσομιλήσας τὰς ἀπειλὰς διεξῄειν τῇ γλώσσῃ καὶ τὰς ἄπερ (γρπ. ὑπὲρ)[9] ἑκάστης εὐθύνας ψυχῆς, ὅτας ὑπέσειόν μοι οἱ προρῆται, ὁ νόμος, ὁ Χριστὸς, τὸ Εὐαγγέλιον, οἱ ἀπόστολοι, οὐκέτι αἱ Γραφαὶ λόγοι μόνον ἐδόκουν μοι[10], ἀλλ' ἤλοι μονονοὺ [κ] ἐμπεπαρμένοι, οὐ[11] τὸν ἀέρα δέροντες, ἀλλὰ τὸ ἐμὸν περικάρδιον. Ταῦτα γοῦν [ἅπαντα;] ἐκ μακροῦ θεωρῶν ὦδινον πνεῦμα σωτήριον, τὸ ἐνδυθῆναί με δηλαδὴ τὸ τῆς μετανοίας σχῆμα καὶ τὸν μονήρη τρόπον ὑπεισελθεῖν. Καὶ ἤδη, τῇ τοῦ Χριστοῦ ἐπισκοπῇ ἀναζωπυρησάσῃ τὸ[12] συλληφθὲν, ἔτεκον ὃ ὠδινον· ὅθεν καὶ τὸν παρόντα ἐξιτήριον τόμον ἐκθέμενος οὐκ ἀναγκαστῶς[13], ἀλλ' ἑκουσίως, οὐκ ἀμελετήτως ἀλλὰ μετὰ σχολῆς καὶ ἱκετηρίας τῆς εἰς Θεὸν, ἄλλων, φημὶ, ἔστω τὸ τῆς ἀρχιερωσύνης ἀναφαίρετον, οἱ κατὰ τὴν τάξιν τοῦ Χριστοῦ ἱεράτευσαν τοῦ ἀρχιερέως εἰς τὸν αἰῶνα· καὶ ἄλλων οἱ ἐνθρονισμοὶ ἀμεταθετοι, οἷς σύνεδρος ἡ τοῦ Παναγίου[14] Πνεύματος ἔλλαμψις, ἐμοὶ δὲ ζητείσθω ὑποταγὴ καὶ τρίχινον ῥάκος καὶ τὸ τῆς μετανοίας δάκρυον ἀποπλύνον μου τὰ πεπραγμένα. Παραιτοῦμαι δὲ καὶ τὸν θρόνον, καὶ τὴν ἀρχὴν, καὶ τὴν ἱερωσύνην· καὶ παραχωρῶ τούτων τῷ προσκαλουμένῳ[15] καὶ ὃν ὁ παράκλητος εἰς τὴν ἀποστολὴν αὐτοῦ ἀφορίσει. Χαῖρε οὖν, ὦ ποιμενάρχα καὶ πατὴρ πατέρων, καὶ ταῖς εὐχαῖς σου με ἐρρόδισον, καὶ τῇ ποιμαντικῇ σου τε[16] καὶ πατρικῇ βακτηρίᾳ σου στήριξ ν, οὐκέτι γὰρ εἰμι ποιμὴν, ποιμαίνων ἀπείρως, ἀλλὰ ποίμνιον ἤδη καὶ τέκνον εἴη δὲ εἰπεῖν, καὶ ἠὐξημένον ταῖς σαῖς εὐλογίαις, κατὰ Θεὸν, καὶ ἐν γήρᾳ προκόπτων τὴν κατ' ἀρετὴν ἀκμὴν καὶ τελείωσιν. Χαίρετε δὲ καὶ ὑμεῖς οἱ τῆς μυστικῆς παραστάται τραπέζης καὶ ἕως τῆς σήμερον συγκοινωνοί μου καὶ συμμερίται· ἀπ' ἄρτι γὰρ οὐ μὴ πίω μεθ' ὑμῶν ἐκ τῆς ἀμπέλου ταύτης τῆς νοητῆς· καὶ μέμνησθέ μου ἐν ταῖς εὐχαῖς· ἵνα, εἰ καὶ τῆς ὑμῶν ξυναυλίας καὶ τῆς φίλης καὶ πνευματικῆς διαίτης τῷ τέως ἀπέρρωγα, ἀλλ' ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν πίω τοῦτο μεθ' ὑμῶν καινότερον. Χαίροις καὶ σὺ, πρὸ πάντων καὶ ἐπὶ πᾶσιν[17] ὁ πιστότατος ἄναξ, ὁ ἐκ Θεοῦ ἀπεσταλμένος, ὁ ὑψηλὸς τὸν βραχίονα, καὶ μετενδύεις ἔτι[18] λευκὴν στολὴν τὰ βασίλεια. Καὶ εἴη εἰρηναία ἡ βασιλεία καὶ ἡ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία ἐν πνεύματι καὶ δυνάμει τοῦ εἰρηνάρχου Χριστοῦ.[19] Μηνὶ φεβρουαρίῳ, ἰνδικτιῶνος Ζ', ἔτους[20] ,ςχγζ' †».

---

* Φύλλον 752 α,

** φύλλον 752 β.

1. Τόμος ἐξιτήριος ἦτοι παραίτησις ὁ Λευγκλάβιος.
2. κυρίου Θεοδώρου τοῦ Κριτοπούλου,
3. ἀοθέντα καὶ,
4. ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ,
5. λείπει τὸ ἄρθρον.
6. τούτου τὰ χρώματα,
7. τὸ ὁριστικὸν αὐτῆς,
8. εἰμὴ μόνη ψιλὴ ἡ ὁμωνυμία,
9. ὑπὲρ καὶ παρὰ νῷ Λευγκλαβίῳ.
10. ἐδόκουν, ἀλλ' ἦλοι,
11. οὐδὲ τὸν ἀέρα,
12. τοῦ συλληφθὲν, κατὰ σφάλμα τυπογραφικὸν βεβαίως.
13. ἀναγκαστικῶς,
14. λείπει τὸ παναγίου.
15. κακῶς ἀναγινώσκεται παρὰ Λευγκλαβίῳ Καὶ παρακαλῶ τούτους τὸν προσκαλούμενον.
16. καὶ τῇ ποιμαντικῇ εἴτε καὶ πατρικῇ βακτηρίᾳ σου,
17. Χαίροις δὲ πρὸ πάντων καὶ ἐπὶ πᾶσι καὶ σὺ ὁ πιστότατος κλπ.
18. ἔτι ἐ.... καὶ ἔτι· καὶ ὑποσημειοῦ συμπληρῶν ὁ Λευγκλάβιος ἐπὶ ἔτη καὶ ἔτη.
19. μὴν καὶ ἔτος οὐκ ἀναγινωσκεται.
20. ἡ ἰνδικτιὼν ἡ συμπίπτουσα κατὰ τοὺς ὀκτὼ πρώτους τοῦ ἔτους 1189 μῆνας ἐστὶν ἀληθῶς, ἑβδόμη.

Ὑπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

Ἐκ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ